P·xx·A15

DR. ERNST DARMSTAEDTER
No. 15 B
COLLECTION

ISAACI CASAUBONI

ANIMADVERSIONUM

IN

ATHENAEI DEIPNOSOPHISTAS

LIBRI QUINDECIM

EDITIO NOVA, APPENDICE AUCTA.

TOMUS III.

ANIMADV. LIBROS XI—XV. CONTINENS.

LIPSIAE 1843
IN LIBRARIA KUEHNIANA.
(T. O. Weigel.)

WELLCOME
HISTORICAL
MEDICAL
LIBRARY

ISAACI CASAUBONI ANIMADVERSIONUM IN ATHENAEI DIPNOSOPHISTAS p. 771.

LIBER UNDECIMUS.

Caput Primum.

Libri hujus nexus cum ſuperioribus. Vinum in conviviis veterum ad tria. Adraſti convivium. Polyidus: κατακλίνειν. Θαλλία. *locus Aeliani. Athenaeus in ſcribendo interdum minus diligens: interdum nimis. Mortuorum* πρόθεσις. *alia quaedam obſervata.*

VETERES in conviviis ſuis vino utebantur ad haec tria, neceſſitatem, voluptatem et pietatis officium. Quod neceſſitati dabatur, promiſcue inter edendum ſumebant, ut quemque ſitis admoneret, et bibendi appetitum in quoque lex naturae excitaret. At bibere voluptatis cauſſa, et diis libationes facere, finitis demum epulis, aut ſaltem primis menſis comeſis, incipiebant. poſcere illi tum majoribus, et pocula diverſi generis expedire: et ſimul in hilaritatem omnibus modis ſe effundere. Servavit hunc ordinem Athenaeus in textura horum librorum, ut ſaepe diximus, et ſemper meminiſſe Lector p. 772. debet. Opportune igitur conjecta eſt in locum iſtum totius δειπνοσοφιστικῆς φιλολογίας pars ea qua de poculis agitur. Cum autem plurimas ſpecies, figuras et nomina vaſorum potoriorum haberent antiqui, omnia ferme quae de eo argumento dici poterant collegit auctor, quae fuit ejus ſingularis diligentia, et κατὰ στοιχεῖον digeſſit: quaedam prius in genere de poculis et voce

ποτήριον praefatus. Eum ſermonem reliquis convivis ſilentibus, ita orditur Ulpianus, Παρὰ μὲν τῷ Ἀδράστῳ ἄνδρες φίλοι, καθίσαντες οἱ ἀριστεῖς δειπνοῦσι. Non eſt Adraſtus hic, neque poetae nomen, neque poematis ullius titulus, ut falſo crediderunt: ſed hic eſt ille rex Argivus Talai filius, qui Tydeum et Polynicem, avibus parum bonis generos ſibi conciliavit. Hunc ajunt veteres, ut Polynici regnum patrium reſtitueret, domi proceres Graeciae convocaſſe. Apollodorus diſerte ſcribit libro tertio Bibliothecae, eum συναθροῖσαι τοὺς ἀριστέας. quin eorum catalogum habes apud Statium libro 4. Thebaidis, et ipſum Apollodorum, et Diodorum quoque
p. 773. Siculum lib. 4. Nulla autem pars fuit hiſtoriae fabularis, quam plures poetae tractaverint. Ex eorum aliquo haec nunc ſumit auctor, et niſi fallor, ad Epicum Cyclum reſpiciebat cum haec ſcriberet Athen. aut, quod pene certum eſt, ad Antimachi Thebaidem Cyclicam. nam ſimilia his ex eo poeta proferuntur infra in δέπαστρον. Veriſimile enim eſt, poetas Graecos id argumentum tractantes convivia deſcripſiſſe, quibus Adraſtus excepit principes a ſe advocatos. Quanquam referre poſſumus ad convivium nuptiale, cum Tydeus et Polynices uxores ſuas duxerunt. Obſervat autem Athenaeus, ſediſſe tum convivantes proceres, non decubuiſſe. apud Statium tamen Papinium, ubi convivium Adraſti deſcribitur, *tori* nominantur. canit enim poeta primo Thebaidos,

— vario ſtrepit icta tumultu
Regia: pars oſtro tenues auroque ſonantes
Emunire toros, altosque inferre tapetas,
Pars teretes levare manu, ac disponere menſas.

et mox de Adraſto,

— jamque ipſe ſuperbis
Fulgebat ſtratis, ſolioque effultus eburno.

Etiam quod ait de Polybio in via ſacrificante (propter viam fortaſſe faciebat καὶ ἐξιτήρια ἔθυεν) et praeteremtem Peteoum ad epulas detinente, ex quo Cycli epici poeta petitum videtur. Polyidus ille eſt opinor, de quo Apollodorus libro tertio, non is de quo Homerus in Iliade. aetate enim prior fuit et antiquior: nam Peteos, ſive Peteous Meneſthei pater eſt, quem bello Trojano Athenienſium copiae ducem habuerunt. Imago priſtinae ſimplicitatis et antiqui aevi in hiſtoria quae hic commemoratur. Polyidus ſacra facit in via ipſa publica, ſicut Menelaus apud poetam in littore, ſuorum liberorum

γάμους ἑστιᾷ cum forte illac iter faceret Peteous, benigne eum ad epulas invitat Polyidus, detinetque: et juſſo ſedere in floreo gramine, θαλλίαν καταxλάσας ἀντὶ τραπέζης παρέθηκε τῶν τυθέντων, *frondem virentem defringens, futuram pro menſa, partem victimae ei appoſuit.* κατακλίνειν fere ſignificat collocare aliquem in lecto: vel facere discumbere. hic pro facere ſedere: nam loquitur auctor de more veterum ſedendi non accumbendi ad menſam. θαλλία et θάλλος et oleae termitem κυρίως, et omnem frondem virentem ſignificant. [ut dictum eſt libro primo capite 19.] Corrige Aelianum in hac voce Ποικίλης libri 13. capite 16., ubi loquens de colle ſemper ardente, qui in agro Apolloniatarum: καὶ περὶ αὐτόν ἐστι δένδρα εὐθαλῆ, καὶ πολλὰ χλωρὰ, καὶ τὸ πῦρ πλησίον ἐνακμάζον οὐδὲν λυπεῖ, οὔτε τὴν τῶν φυτῶν βλάστην, οὔτε τὴν τεθηλυῖαν †. non debuit appingi defectus nota: ſed erat ſcribendum οὔτε τὴν θαλλίαν. Addit deinde, etiam Autolycum non discubuiſſe in menſa, verum ſediſſe, cum ei finita coena nutrix Ulyſſem adhuc puerulum attulit, et ſuper genibus collocavit. Haec quidem nota hiſtoria eſt: Homerum enim habemus, unde ſumitur. Sed adire ad fontem neglexere interpretes. Itaque non viderunt ſtructuram rectam orationis, quae eſt hujusmodi: Αὐτολύκῳ ἡ τροφὸς, καθημένῳ δηλονότι, (οὕτως γὰρ ἐδείπνουν οἱ τότε) τὸν Ὀδυσσέα ἐκάθισεν ἐπὶ τῶν γονάτων, καὶ οὐχὶ παρὰ τοῖς γόνασιν ἔστησεν. Haec praefatus ad rem accedit, his quidem verbis: Ἡμεῖς οὖν μὴ διατρίβωμεν, ἀλλ' ἤδη κατακλινώμεθα. Et ſi hunc ſcriptorem facio ut par eſt plurimi: fatendum tamen quod res eſt, poſſe interdum in textura horum ſermonum aut judicium aut diligentiam deſiderari. Nam quae haec conſequentia eſt? poſtquam dixit ſediſſe veteres ad menſam inferre ſtatim Ἡμεῖς οὖν κατακλινώμεθα. Plenum etiam otioſae περιεργίας quod hic obſervatur: primum ex omnibus ſcriptoribus (ita intellige vocem πρῶτον.) Simonidem Amorgium ποτήρια ὀνομάσαι. Quid enim refert hoc didiciſſe? et ſunt qui diſſentiant de Simonide Amorgio: nam Julius Pollux ejus loco Ionem Chium nominat. τὸ ποτήριον, ait, Ἴων ἐκάλεσεν. Simonidis verſum ſcribe ſic: Ἀπὸ τραπεζῶν εἷλέ νιν ποτήρια. *Suſtulerunt illum menſae pocula.* Verba quae ex Alcmaeonide recitantur, ita melius ſcripſeris: νέκυς δὲ χαμαιστρώτους ἐπί τινος εὐρείης στιβάδος προέθηκεν· αὐτοῖς δὲ θαλλίαν τε τὰ ποτήριά τε στεφάνους τ' ἐπὶ

κρασὶν ἔθηκεν. Refer haec ad morem τῆς προθέσεως, et collocationis mortuorum. de quo alibi multa dicimus. Artemidorus lib. 1. cap. 14. οἱ ἀποθνήσκοντες ἐσχισμένοις ἐνειλοῦνται ῥάκεσιν, ὡς καὶ τὰ βρέφη, καὶ χαμαὶ τίθενται. explicant iſta vocem χαμαιστρώτους. ſequentia verba quibus ait ornatos mortuos fronde virenti, poculis et coronis capiti impoſitis, pertinent ad veterum funerum conſuetudinem. Soliti enim antiqui his ſimilibusque modis honorem habere defunctorum cadaveribus. θαλλίαν malo quam θαλείαν. Verum haec alius loci. Non erat autem Alcmaeonis, ut videtur, poëma: ſed ſoluta oratione conſcripta hiſtoria: cujus auctor jam olim incertus. Quare etiam Apollodorus Bibliothecae libro 1. ita citat: ὁ τὴν Ἀλκμαιωνίδα γεγραφώς. Proxime ſequentes periodi in omnibus libris antiquis ſunt corruptiſſimae. Obſcurum eſt quod additur: ὡς τὸ ἔκπωμα οἱ Ἀττικοὶ ἐπὶ τοῦ ὑδροποτεῖν καὶ οἰνοποτεῖν λέγουσι. quorſum vox ἔκπωμα? cujus quidem in ſubjectis teſtimoniis nulla mentio. Legendum videtur, ὡς τὰ ἐκ πίομαι οἱ Ἀττ. id eſt, *Attici utuntur vocibus a πίομαι deductis, tam de aquae, quam de vini potu.* adde, ſive alius cujuscunque rei. nam in proximo Ariſtophanis exemplo neque vini mentio fit, neque aquae, ſed ſanguinis. Scribe, Πολλῷ γ' ὁ Βάκις ἐχρῆτο τῷ ποτηρίῳ: non διεχρῆτο. et, Κρείττων μί' ἐστὶ χιλ. vide inferius in κύλιξ. Ait, ἔστι δὲ ῥῆμα καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ· οἰνοποτάζων γὰρ εἴρηκε. Graecos cum τὸν ποιητὴν dicunt, Homerum intelligere ſciunt et pueri. Ita poſſumus hic accipere: nam canit poëta Ἰλιαδ. ῥαψ. υ.

> Αἰνεία Τρώων βουληφόρε, ποῦ τοι ἀπειλαὶ
> τὰς Τρώων βασιλεῦσιν ὑπέσχεο οἰνοποτάζων;

interpretes de Anacreonte ceperunt, cujus proxime facta mentio. ferri poteſt: nam habetur paulo poſt hic illius verſus, Οὐ Φίλος, ὃς κρητῆρι παρὰ πλέῳ οἰνοποτάζων. erit igitur παρὰ τῷ ποιητῇ, *apud hunc poetam.* Sequitur, Καὶ Σαπφὼ δ' ἐν τῷ δευτέρῳ ἔφη, Πολλὰ δ' ἀνάριθμα ποτήρια καλαίφις. Vetus lectio καλλέφης. Scribo, καὶ Σαπφὼ δ' ἐν τῷ δευτέρῳ, Π. δ. ἀν. π. καλὰ, ἔφη. At teſtimonium Alcaei pro depoſito non injuria habuerim. Sed tentare quid vetat? Ἀλκαῖος, ait, ἐκ δὲ ποτηρίων πώνης † διννομένη παρίσδον. Scribo, ἐκ δὲ ποτηρίων πιόντες, δειπνουμένῃ παρίσδον. *cum e poculis bibiſſent: illi coenanti aſſederunt.* vel Δεινομένει π. Dinomenes uſitatum Graecis nomen. κατὰ τὴν Ἀνθέων χώραν verte, in

agro Anthenſium. Anthea urbs Peloponeſi apud geographos: cujus ἐθνικὸν eſt Ἀνθεύς.

Caput Secundum.

Mos apponendi pocula in altera menſa. κυλικεῖον. *Heroes picti cum poculis* αὐλακισμένη γῆ. τέμενος. οἰνόπεδον. Cylicranes. Scythinus Tejus poeta. *Syracuſanorum libatio quam mari faciebant aut diis marinis.*

SOLET interdum Athenaeus orationem ſuam longiusculis hyperbatis obſcurans, minus attentum lectorem fallere, ut libro ſuperiore dicebamus, capite ſexto. Idem obſervare licet etiam hic, cum ſcribit: Ἄξιον δ' εἶναι νομίζω ζητῆσαι ὑμᾶς πρὸ τοῦ καταλόγου τῶν ποτηρίων, ὧν πλῆρές ἐστι τὸ κυλικεῖον τοδί. εἴρηται γὰρ οὕτως ἡ τῶν ποτηρίων, σκευοθήκη. manet ſuspenſa oratio ab εἴρηται ad extremam paginam ubi deſinit haec multorum verſuum παρενθήκη. Vertendum: *Sed quaerendum vobis cenſeo, prius quam recenſere pocula inſtituimus, quibus eſt refertum hoc* κύλικεῖον: *ita enim appellatur poculorum theca,* etc. quid ſit quaerendum non hic dicit: ſed dicetur infra, ἄξιον δέ ἐστιν, ibi inquit, ζητῆσαι, εἰ οἱ ἀρχαῖοι μεγάλοις ἔπινον ποτηρίοις. Hic vero de dictione κυλικεῖον disputat philologus. Simul veteris conſuetudinis nos admonens: quae fuit, ut in divitum conviviis cum cratere apponeretur poculorum ingens theca, magis ad opum oſtentationem quam ad uſum. Propria autem erat menſa ubi κυλικεῖον ſpectandum exhibebant, quam Servius poculorum menſam vocat. Lucianus in Lexiphane, ποτήρια δ' ἔκειτο παντοῖα ἐπὶ τῆς δελφινίδος τραπέζης. mox, κυμβία δὲ ἦν καὶ φιαλίδες, καὶ ποτήρια γραμματικὰ, ὥστε μεστὸν ἦν τὸ κυλικεῖον. De Alexandridae *Meliloto* dictum libro ſexto, capite 18. Cratini verſus ita diſtingue, et ſcribe,

— πολλοστῷ δ' ἔτει
ἐκ τῶν πολεμίων οἴκαδ' ὡς ἧκον πάλιν
τοὺς συγγενεῖς καὶ φράτορας καὶ δημότας
εὑρὼν μόλις, ἐς τὸ κυλικεῖον ἐγράφην.

mirum autem eſt, Athenaeum ita proferre hunc locum, quaſi accipiatur hic κυλικεῖον in vulgata ſignificatione:

cum longe alia ſit mens poetae. Ait qui iſta loquebatur: ſe diu patria afuiſſe, in hoſtico retentum: unde longo poſt tempore domum redux, vix agnoſcere potuerit ſuos cognatos, tribules, cives. tandem inveniſſe tamen: et
p.776. fuiſſe ſtatim aſcriptum *ἐς τὸ κυλικεῖον.* voluit dicere album tribulum, quod ſervabatur in curiis. oratores ſaepe illius mentionem faciunt. Sed ludens in tribules ſuos, homines vinoſos, ait ſe aſcriptum in cylicium: quaſi tribules omnes ejus eſſent nihil aliud niſi cotylae, et *οἰνηρὰ ἀγγεῖα,* ſive *ἀμφορεῖς νενασμένοι.* ſic enim vulgo vocabant vino deditos ut libro ſuperiore dicebamus, et ad Theophraſtum. Locus Chamaeleonis quo afferuntur cauſſae cur dynaſtae et magna pars divitum poculis ſeſe oblectent, lucem accipiet ex ſimili diſputatione apud Platonem in Protagora *Τοὺς ἥρωας,* inquit, *δημιουργοῦσι πίνοντας ἐκπώμασι μεγάλοις,* id eſt, pictores ſtatuarii, plaſtici, ſculptores, caelatores, aliique id genus artifices heroas faciunt e magnis poculis bibentes: propterea *ῥυτὸν* quod nomen eſt potorii vaſis percapacis, heroibus proprium aſſignarunt. Cauſſam pluribus exſequitur Athenaeus. Ita autem debemus accipere hic vocem *δημιουργεῖν.* Et nota ſis hanc de antiquiſſimis heroum imaginibus obſervationem. Addit, *οἱ φάσκοντες τὸ μέγα ποτήριον φρέαρ ἀργυροῦν εἶναι.* Libro quinto, *καὶ πίνει ἐξ ἀργυροῦ φρέατος· καλῶς γάρ τις τὰ μεγάλα ποτήρια οὕτως ὠνόμασεν.* Cauſſam cur tertio poculo depoſitus fuerit Cyclops, ait poſſe aſcribi praeſtantiae vini illius, *ἣν αὐτὸς Ὅμηρος ἐξηγήσατο.* reſpicit illum verſum: *Ἀλλὰ τόδ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρός ἐστιν ἀπόῤῥωξ.* aut haec erit cauſſa, inquit, *τὸ ἀηδὲς τῆς πόσεως τοῦ Κύκλωπος.* Emendabam ex conjectura *ἄηθες*: nam bibere ſine voluptate nihil ad cauſſas ebrietatis: at inſolentia bibendi vinum ad eam rem efficaciſſima. deinde ita ſcriptum offendimus in Excerptis et Euſtathio. Poſt haec ſermonem de calycibus et poculis habiturus, Plutarchus, ita orditur, *Ἀλλὰ μὴν, ὁ Πλούταρχος ἔφη, κατὰ τὸν Φλιάσιον ποιητὴν Πρατίναν, οὐ γᾶν αὐλακισμὲν, ἀνδρῶν, ἀλλὰ σκύφον μαστεύων, κυλικηγορήσων ἔρχομαι.* [Locus eſt vitii manifeſtus. vir magnus emendabat *οὐ γᾶς αὐλακισμένας ἀρῶν.* ingenioſe et proxime ad veſtigia lectionis corruptae. Nos tamen aliter paulo ſententiam explicamus, et corrigimus.] Lego *οὐ γᾶς αὐλακισμένας ἐρῶν, ἀλλὰ σκ.* elegans ſane locus: emendatio etiam elegantiſſima. ſed cujus laus magna ex parte Hoeſchelianis Excerptis debetur, ibi invenimus, *οὐ*

γᾶν αὐλακισμένην ἀλλὰ σκύφον μαστεύων. ſed ille ſcriptor more ſuo Pratinae locutionem immutavit praecipuum illius verbum excerpſiſſe contentus. Pratinae ſunt non quaecunque putarunt interpretes, verum iſta tantum, οὐ γᾶς αὐλακισμένας ἐρῶν ἀλλὰ σκύφον μαστεύων. [notanda eſt oppoſitio inter ἐρῶν γᾶς, et μαστεύων σκύφον.] Olim bene meritis agri portio ſolita praemii loco dari: τέμενος proprie vocabant. αὐλακισμένη γῆ, arvi eſt periphraſis. Atque haec Pratinae verba ſententiae ſuae accommodat Plutarchus, plane venuſte. locatur autem in vocibus κυλικηγορεῖν et Κυλίκρανες, cum ſubjicit, οὐ τῶν Κυλικράνων εἷς ὑπάρχων, id eſt, *quamvis eorum unus non ſim, qui appellati ſunt Cylicranes.* Cylicranes (quorum et Macrobius meminit, ut videtur ex Athenaeo) tanquam viles maſtigiae habiti, οὓς, ait noſter, χλευάζων Ἕρμιππος ὁ κωμῳδοποιὸς ἐν τοῖς Ἰάμβοις φησὶν, εἰς τὸ p. 777.
Κυλικράνων βαδίζων σπληνόπεδον ἀφικόμην. ridicula vox σπληνόπεδον: ſi quid in literis judicamus. Ac cenſeo equidem emendandum eſſe, vel οἰνόπεδον. vineta ſic proprie vocantur: ſed pro agro ſimpliciter acceperunt. ut in illo Theognidis, Ληλάντου δ' ἀγαθὸν κείρεται οἰνόπεδον. vel θηλόπεδον. Diſtinguendum autem,

— εἰς τὸ Κυλικράνων
ἐγὼ βαδίζων οἰνόπεδον ἀφικόμην.

Non dubito hunc ipſum Hermippi locum ab Heſychio indicari, cum ſcribit: Κυλικράνων. Πολέμων φησὶν ὅτι τοὺς ὤμοὺς κεχαραγμένοι ἦσαν κύλικας. οἱ δὲ τοὺς ὑπὸ τῇ Οἴτῃ Ἡρακλεώτας ἀπό τινος οὕτω ὠνομάσθαι. Aſcripſi haec ut legi debent: nam in Heſychii editionibus multa corruptiſſime ſcribuntur. Cylicranas autem ex quorundam ſententia nomen inveniſſe ſcribit Athenaeus ἀπό τινος Κύλικος γένος Λυσοῦ. arbitror verum eſſe Λυδοῦ, ut paulo poſt, τινὲς ἀφικόμενοι ἐκ Λυδίας. vel ſi diverſa fuit traditio, γένος Λουσίου. a Luſis urbe Arcadiae, de qua Stephanus. *Scythinus Tejus* is eſt quem Diogenes Laertius in Heraclito appellat τὸν τῶν ἰάμβων ποιητήν. in Phyſicis Stobaei laudatur ejus liber Περὶ φύσεως. Locum illum in Illyrico vel in Epiro, ubi tumulus Cadmi et Harmoniae viſebatur, geographis non eſt praetermiſſus. De eo etiam Dionyſius Periegetes, de montibus loquens,

Κεῖνον δ' ἂν περὶ τύμβον ἴδοις περιηγέα τύμβον
τύμβον ὃν Ἁρμονίης Κάδμοιό τε φῆμις ἐνίσπει.

videtur poeta verbo περιηγέα figuram loci reſpexiſſe, cujus gratia appellatus fuerit Cylices, quod Athenaeus ait. At Feſtus Avienus aliter deſcribit:

Tunc prorepentis quae ſunt vada turgida Nerei
Harmoniae et Cadmi ſuſtentat gleba ſepulcrum.

Quoties lego inſequentem obſervationem Athenaei de calyce Syracuſanorum, venit mihi in mentem populi Veneti, qui tradito more a majoribus, quotannis deſpondent. Simile quid factitatum eſſe olim a Syracuſanis, videmur poſſe colligere ex Athenaei verbis: quanquam ille non plane deſcripſit vetus hoc illorum inſtitutum. Polemo narrat, inquit Athenaeus, *ἐν Συρακούσαις ἐπ' ἄκρᾳ τῇ νήσῳ πρὸς τῷ τῆς Ὀλυμπίας ἱερῷ, ἐκτὸς τοῦ τείχους ἐσχάραν τινὰ εἶναι, ἀφ' ἧς φησὶ τὸν Κύλικα ναυστολοῦσιν ἀναπλέοντες, μέχρι τοῦ γενέσθαι τὸν ἐπὶ τοῦ νεὼ τῆς Ἀθηνᾶς ἀόρατον ἀσπίδα. καὶ οὕτως ἀφιᾶσιν ἐς τὴν θάλασσαν, κεραμέαν κύλικα, καθέντες εἰς αὐτὴν ἄνθεα καὶ κηρία καὶ λιβανωτὸν ἄτμητον, καὶ ἄλλα ἄττα μετὰ τούτων ἀρώματα. Syracuſis in extrema Inſula juxta Olympiae templum extra urbis muros eſt quidam focus, unde calycem navi deducunt tendentes in altum. usque dum clypeus Minervae templo impoſitus, videri poſſe deſinat. ibi tum calycem hunc fictilem in mare dimittunt: conjectis prius in illum floribus, favis, thuris granis integris, et aliis praeterea quibusdam aromatis.* Inſula quae hic nominatur, una fuit e quinque urbis partibus. fuit enim haec urbs *πεντάπολις*: qua de re olim ad Strabonem. Lege, *τὴν κύλικα ναυστολ.* niſi hoc loco
p. 778. aliud ſignificat *κύλιξ* quam calycem quia ſequitur *κεραμέαν κύλικα.* non puto tamen. at qui *ἀναπλέοντες* mutant in *ἀναπίμπλανται*, et calycem cineribus plenum hic comminiſcuntur, infeliciter hariolati ſunt. quod ait de floribus et caeteris rebus ſolitis in pateram illam conjici, ad ritum pertinet ornandi jactu florum et aliarum rerum: de quo multa ad Suetonium.

Caput Tertium.

Οἶνος ἀνθεος ὀσδόμενος. Modus bibendi. νίζειν pro effundere. Critiae antiqui ſcriptoris Πολιτεῖαι. *Praebibendi modus. ἐπιδέξια. μανία vehemens ſtudium. γυναικομανεῖς et ſimilia compoſita. Mos Athenienſium edendi in theatro. Gloriatio veterum de poculis. πάσασθαι et πάσσασθαι. Aga-*

thoclis tyranni dictum. *πάνξενοι.* Gras. *Pauſaniae locus.*

QUOD vulgo Graeci anthosmiam vinum appellabant, Xenophanes intellexit illo verſu apud dipnoſophiſtam: Μείλιχος ἐν κεράμοις ἄνθεος ὀσδόμενος. Legitimum bibendi modum definit idem poëta hisce verſibus,

Οὐχ ὕβρις πίνειν δ' ὁπόσον κεν ἔχων ἀφίκοιο
οἴκαδ' ἄνευ προπόλου, μὴ πάνυ γηραλέος.

Tantum vini bibere licet, inquit, quantum te non impediet domum redire ſine puero qui praeluceat, aut ſine itineris duce. hoc ſignificat ἄνευ προπόλου. Mediocris potationis utrumque eſt indicium. Disciplina Laconum ut Spartanos ſobrietati aſſuefaceret, jubebat eos e convivio domum redire δίχα λαμπάδος, ut Xenophon et Plutarchus ſcribunt. Illa, μὴ πάνυ γηραλέος, in contrarium ſenſum vero ab interprete ſunt detorta. Exceptio enim eſt, qua permittit ſenibus Xenophanes, ut propter aetatem domum a coena redeant non ſoli. In 13. ſcribe ὑμνεῖν. 20. ita ſcribam, ὅσσ' ἡ Μνημοσύνη, ἢ τὸν ὅσ' ἀμφ' ἀρετῆς. eos ſermones probat inter pocula, qui nos reddant aut doctiores aut meliores. 23. † Φένδονας τοῖς οὐδὲν χρηστὸν ἔνεστι. acute Scaliger Φλεδόνας vidit reponendum. Verſum ita concipio, Οὐδ' ἄλλας Φλεδόνας, ταῖς οὐδὲν χρηστὸν ἔνεστι· Θεῶν δὲ προμηθείην, etc. Omnino autem ſecundum et tertium verſum Ionis Chii ſcribe ſic: Ἡμῖν δὲ κρητῆρ' οἰνοχόοι θέραπες Κιρνάντων προχύταισιν ἐν ἀργυρέοις. non κρητὴρ, neque προχοαῖσιν. vide infra in προχύτης. hoc modo quam προχόοισι. Quod addit, ὁ δὲ χρυσὸς Οἶνον ἔχων χειρῶν νιζέτω εἰς ἔδαφος: periphraſis eſt liberationis: quam fieri praecipit ex aureo poculo vini pleno, manu prehenſo, et in terram effuſo. χειρῶν νιζέτω, *effundat e manibus.* νίζειν proprie eſt *lavare.* ſed quia lavantur manus effuſa aqua, hic poſitum pro effundere. Hanc interpretationem ſequentia confirmant: Σπένδοντες δ' ἁγνῶς. at χειρῶν ἔδαφος poſitum eſſe pro manibus, quis ferat? deinde quae voluptas eſt tanta, manus vino lavare? Scribebam, συνιοῦσιν ἡμῖν ἐπὶ τὰς Διονυσιακὰς ταύτας θαλίας. ſed λαλιὰς etiam Excerpta. paulo poſt vix feram, πρὸς οὓς λεκτέον. ſed πρὸς p. 779.
οἷς vel τούτοις. *praeterea,* ſive, *praeter illa quae jam expoſita ſunt, dicendum eſt,* antequam inſtituatur enumeratio poculorum. Critias, cujus laudatur mox ἡ Λακεδαιμονίων πολιτεία, librum edidiſſe olim videtur non

de ſola Spartanorum Rep. ſed in univerſum de Rebuspublicis. nam Julius Pollux libro 7. cap. 13. eum citat *ἐν ταῖς πολιτείαις*. Ex eodem opere promptum ſcibis, locum pulcherrimum, quem relatum a Clemente in Sextum Stromat. non poſſum quin adſcribam: Κριτίας γράφει. Ἄρχομαι δέ τοι ἀπὸ γενετῆς ἀνθρώπου, πῶς ἂν βέλτιστος τὸ σῶμα γένοιτο, καὶ ἰσχυρότατος. εἰ ὁ Φυτεύων γυμνάζοιτο, καὶ ἐσθίοι ἐῤῥωμένως, καὶ ταλαιπωροίη τὸ σῶμα καὶ ἡ μήτηρ τοῦ παιδίου τοῦ μέλλοντος ἔσεσθαι ἰσχύοι τὸ σῶμα καὶ γυμνάζοιτο. Sequitur: Τοῦ δ' ἐπιδέξια πίνειν μνημονεύει καὶ Ἄναξ. Alibi notamus fuiſſe peculiarem praebibendi modum, qui vocaretur ἐπιδέξια. Pollux libro ſecundo, παρὰ Εὐπόλιδι προπόσεως σχῆμα (καλεῖται ἐπιδέξια) Ὅταν δὲ πίνωσι τὴν ἐπιδέξια. In ecloga Choerili poetae ſcribendum duce Gulielmo Cantero — οἷά τε πολλὰ Πνεῦμα Διωνύσσοιο πρὸς ὕβριος ἔκβαλεν ἀκτάς. eſt enim ſermo allegoricus. Vocem πνεῦμα, niſi ita ſcripſeris, nunquam recte expoſueris. recte mox libri noſtri, αἱ Ῥοδιακαὶ Φησὶ προσαγορευόμεναι χυτρίδες. emendandus eſt Euſtathius, in cujus codicibus ἰτρίδες perperam pro χυτρίδες. ad nonam Odyſſeam. Quia ſequitur ſtatim, οὐ δεῖ οὖν ἡμᾶς ἐκμανῶς πίνειν: ſumit auctor occaſionem ex verbo ἐκμανῶς, docendi obiter vocabulum μανία multis dictionibus ſolitum adjungi a Graecis quarum ſtudium vehemens vellent declarare. Sane ita eſt: μανία dicitur omne vehemens deſiderium cujuscumque rei. Omitto poetas. Eunapius in Proaereſio, ὁ δὲ χρυσῆς τινὸς αὐτὸν μανίας ὑπολαβούσης, ἰδεῖν τὴν Ἑλλάδα: id eſt, *cum eum cepiſſet aurea cupiditas inſanum magna viſendae Graeciae.* [inde μανικὸν Φίλον appellarunt amore ferventiſſimo conjunctum. B. Chryſoſtomus homilia prima adverſus Judaeos καὶ θεὸν ἕξεις ἵλεων, καὶ τοῦτον κερδανεῖς, καὶ Φίλον κτήσῃ μανικὸν, τῇ πείρᾳ τὴν εὐεργεσίαν μαθόντα] caeterum quam vim habeat τὸ μανία, cum quosdam vocamus γυναικομανεῖς, ὀρνιθομανεῖς aut χρυσομανεῖς expendit Galenus in quarto De dogmatis Hippocratis et Platonis, adverſus Chryſippum disputans: a quo (Chryſippum dico) ſumit noſter hanc obſervatiunculam. Scribe, οὐκ ἀλλοτρίως τῆς μανίας κειμένης ἐν αὐτοῖς, ὡς ἁμαρτάνουσι μανικῶς, καὶ τῆς ἀληθείας ἐπὶ πλεῖον ἀπαρτωμένοις. *non abs re poſito nomine* μανίας *in talibus: ceu peccantibus furioſe*, quibus illae appellationes tribuuntur, *et a veritate plurimum recedentibus.* Deinde ita nterpunge, ἡμεῖς οὖν, ὡς καὶ παρ' Ἀθηναίοις ἐγίνετο,

ἅμα ἀκροώμενοι τῶν γελωτοποιῶν καὶ μίμων, ἔτι δὲ τῶν ἄλλων τεχνιτῶν ὑποπίνωμεν. nihil pote planius. In Philochori teſtimonio de more Athenienſium edendi in theatro inter ſpectandum, notemus illa. καὶ τραγήματα παρεφέρετο. nam et philoſophus in decimo operis pulcherrimi De moribus ad Nicomachum id confirmat. χαίροντες p. 780. ὁτῳοῦν σφόδρα, inquit, οὐ πάνυ δρῶμεν ἕτερα, καὶ ἄλλα ποιοῦμεν ἄλλοις ἠρέμα ἀρεσκόμενοι. οἷον καὶ ἐν τοῖς θεάτροις οἱ τραγηματίζοντες ὅταν φαῦλοι οἱ ἀγωνιζόμενοι ὦσι, τότε μάλιστα αὐτὸ δρῶσι. Euſtratius qui verba Ariſtotelis interpretatur de Circenſibus, docet nos ſimile ejus aevo fieri ſolitum eſſe Conſtantinopoli. Verum de his alibi. Euripidis verſum ſcribe: Αἴθοπα πεπαίνοντ' ὀρχάτους ὀπωρινούς. In Timothei verbis e *Cyclope*, Excerpta habent ἐνέχευεν. ἀνέμισγε δέ. et πηγᾶν pro νυμφᾶν. Apud Euſtathium extat verbum quod hinc excidit: nam ſcribendum εἴκοσι δ' ὕδατος μέτρα ἔχευεν. Veteres ita pocula adamarunt. ut reperti ſint, qui gloriarentur non adeo de divitiis, atque ἐπὶ τῷ κεκτῆσθαι πολλὰ ἐκπώματα ex auro argentoque. Hoc probat auctor exemplo Pytheae Arcadis: qui monumento ſuo inſcribi mandavit moriens hoc elogium: plura ſe pocula poſſediſſe quam mortalium quemquam. In ultimo verſu, Τῶν προτέρων πάντων πλείονα πασσάμενος: recte Dalecamp. quod editum eſt expreſſit. nam πάσασθαι prima brevi, vel πάσσασθαι poetice, idem ac γεύσασθαι. Sed neque ea lectio placet neque ſententia. Scribo, πασάμενος. πάσασθαι prima longa eſt *poſſidere*. Verte igitur *Qui plura* nempe pocula *poſſedi quam omnes priores*. emenda, Αἶψα δὲ παισὶν ἑοῖσι μετ' ἀμφοτέροισιν ἐπ' ἀρὰς Ἀργαλέας ἠρᾶτο. pro ἀρὰς ἐπηρᾶτο. Penultimum ſic lego, Ὡς οὔ οἱ πατρῷά γ' ἐνὶ φιλότητι δάσαιντο. vel ἐνηεῖ φιλότητι δ. eſt autem ἐνηής, *benignus mitis*. Oedipi diras habes apud Sophoclem in Oedipo Coloneo, et alios. Expoſuimus lib. 6. cap. 21. illa, *Caecilius rhetor* ὁ ἀπὸ καλῆς ἀκτῆς. Agathocles Siculus de figulo tyrannus, cum multa pocula aurea poſſideret: ſolidus eſt amicis illa oſtendens dicere, *Ex fictilibus quae finxerat haec eſſe confecta*. Hoc ita Athenaeus. ἐξ ὧν ἐκεράμευσε κατεσκευασμένα ταῦτα. vel ut membranis, κατεσκευχκέναι. Jocus eſt Agathoclis, tenuitatem prioris fortunae ingenue confitentis inter familiares. Verba ſonant, quaſi ille ex artis ſuae quaeſtu in eas opes perveniſſet. Dalecampius legit ἐξ οὗ. inepta et falſa ſententia. Menda eſt in primo verſu

e *Lariſſaeis* Sophoclis. Πολὺν δ' ἀγῶνα πάνξενα κηρύσσεται. Lego, πανξένοις. *omnibus hoſpitibus et peregrinis.* πάνξενοι, ut πανάχαιοι et πανέλληνες. *Gras* qui dicitur hic dux fuiſſe Coloniae in inſulam Lesbum deductae, is eſt opinor, quem Pauſanias in Laconicis κτιστὴν fuiſſe Aeolidis, Echelati F. Penthili nepotem, Oreſtis abnepotem: nam Aeolicarum urbium ἡ Λέσβος σχεδόν τι μητρόπολις ὑπῆρχεν, ut ait Strabo. *Grais* tamen hic Pauſaniae dicitur non *Gras.* Ego hoc malo: ac ſcribam lubens apud Pauſaniam, συνήρξαντο δὲ τῷ Γρᾷ: non ut editum eſt Γραΐδι. Invenias uſitatum hoc nomen apud Graecos: et ſcribit de eo antiquiſſimus grammaticorum Dionyſius Thrax, τὰ εἰς ας κύρια ἰσοσυλλάβως κλινόμενα καὶ ἐπὶ τέλους ἔχοντα τὸν τόνον, περισπᾶται· οἷον ὁ Γρᾶς, τοῦ Γρᾶ, ὁ Λᾶς τοῦ Λᾶ. *Enallus* mox in MSS. eſt *Enalus,* diverſa nominis origine. In ea hiſtoria quae de hoc
p.781. Enalo narratur poſtrema verba confuderunt exſcriptores cum verſibus Alexidis, propter aliquam ſimilitudinem, ut dicturi ſumus ſequenti capite.

Caput Quartum.

Exhibetur fragmentum libri hujus nunquam hactenus editum. idem poſtea leviter percurritur.

Mutili ſunt editi codices Athenaei, amiſſis, temporum injuria paginis aliquot ſtatim poſt illa verba, de quibus noviſſime tractatum eſt a nobis. Summam eorum quae deſiderantur, inventam in illo optimo libro Excerptorum Davidis Hoeſchelii, et altero parili huic, qui fuit penes eruditiſſimum virum Joannem Levinium, ut accepimus a nobiliſſimo Marco Velſero deſcripſimus, et infra ſubjecimus. Sic igitur in utroque eorum libro ſcriptum. non enim ficus ficui ſimilior, quam haec duo exemplaria: in hac certe parte: imo ut perſuadeo mihi, etiam in caeteris. facile enim ex unguibus leonem. nam Levinianus codex nobis inviſus.

Καί ποτε καὶ κύματος ἐπιφερομένου συγκολυμβήσαντα αὐτὸν ἐκβῆναι. ἔχοντα κύπελλον χρυσοῦ, οὕτω θαυμασίου, ὡς τὸν παρ' αὐτοῖς αὐτῷ παραβαλλόμενον, οὐδὲν διάφορον εἶναι χαλκοῦ. Τιμιώτατον δὲ ἦν πάλαι τὸ τῶν ἐκπωμάτων κτῆμα. Ἀχιλλεὺς οὖν ὡς ἐξαίρετόν τι εἶχεν ἀνάθημα δέπας. οὐδέ τις ἄλλος Οὔτε θεῶν πίνεσκεν ἀπ' αὐτοῦ,

Οὔτε θεῷ σπένδεσκ', ὅτι μὴ Διΐ. Καὶ ὁ Πρίαμος δὲ τὸν υἱὸν λυτρούμενος τοῖς ἐπισημοτάτοις κειμηλίοις, καὶ δέπας δίδωσι περικαλλές. Αὐτός γε μὴν ὁ Ζεὺς τῆς Ἡρακλέους γενέσεως ἄξιον ἡγεῖται δῶρον Ἀλκμήνῃ ποτήριον, ὅπερ Ἀμφιτρύωνι εἰκασθεὶς δίδωσιν. Ἁ δ' ὑποδεξαμένα θαήσατο χρύσεον αἶψα ποτήριον. Τὸν δὲ Ἥλιον ὁ Στησίχορος ποτηρίῳ διαπλεῖν φησὶ τὸν ὠκεανόν. ᾧ καὶ τὸν Ἡρακλέα περαιωθῆναι, ἐπὶ τὰς Γηρυόνου βόας ὁρμῶντα. Οἴδαμεν δὲ καὶ τὸ Βαθυκλέους τοῦ Ἀρκάδος ποτήριον, ὃ σοφίας ἆθλον ὁ Βαθυκλῆς τῷ κληθέντι ἀρίστῳ τῶν καλουμένων σοφῶν ἀπέλιπε. Τὸ δὲ Νέστορος ποτήριον πολλοὶ κεραμεύουσι. πλεῖστοι γὰρ περὶ αὐτοῦ συνεγράψαντο. Καὶ θεοφιλὲς δὲ τὸ ποτήριον. Χρυσέοις γοῦν δεπάεσσιν ἀλλήλους δεξιοῦνται. Ἐλευθέριον δὲ φησὶ καὶ ἐμμελὲς ἐν οἴνῳ διάγειν μὴ κωθωνιζόμενον, μηδὲ Θρᾳκίῳ νόμῳ ἄμυστιν οἰνοποτεῖν· ἀλλὰ τῷ πόματι φάρμακον ὑγείας ἐγκιρνάναι τὸν λόγον.

Ὅτι διὰ σπουδῆς εἶχον οἱ ἀρχαῖοι ἀκόλαστοι ἱστορίαν ἔχειν ἐν ἐκπώμασιν. Ἐν ταύτῃ δὲ τῇ τέχνῃ εὐδοκίμησαν Κίμων καὶ Ἀθηνοκλῆς. Ἐχρῶντο δὲ καὶ λιθοκολλήτοις ἐκπώμασι. Μένανδρος δέ που φησὶ καὶ ποτήριον τορνευτὸν, καὶ τορνευτὰ Ἀντιφάνης.

Ἄλλοι δὲ καὶ δὴ βακχίου παλαιγενοῦς
† ἀφρῷ σκιὰ, καὶ χρυσοκόλλητον δέπας
μεστὸν κύκλῳ χορεῦον ἕλκουσιν γνάθοις.
ὁλκοῖς ἀπαύστοις, παντελῶς ἐστραμμένοις,

τ' ἄνω κάτω δεικνύντες. Φησί πρός τινα Νικόμαχος, Ὦ χρυσοπλαῦστα καὶ χρυσοῦς ἐμῶν. Φιλιππίδης. τὰ ποτήρια ἂν ἴδῃς τὰ παρεσκευασμένα, ἅπαντα χρυσᾶ, τρόφιμε, νὴ τὸν οὐρανὸν ὑπερήφανα. Ἐγὼ μὲν γὰρ ἐξέστην ἰδών. Κρατῆρες ἀργυροῖ κάδοι καὶ μείζους ἐμοῦ.

Ὅτι Παρμενίων συγκεφαλαιούμενος ἐν ταῖς πρὸς Ἀλέξανδρον ἐπιστολαῖς τὰ Περσικὰ λάφυρα, ποτηρίων, φησὶ, χρυσῶν σταθμὸς τάλαντα Βαβυλώνια ογ, μναὶ ιβ, ποτη- p. 782.
ρίων λιθοκολλήτων σταθμὸς τάλαντα Βαβυλώνια νς, μναὶ λδ. Ἔθος δὲ ἦν πρότερον ἐν τῷ ποτηρίῳ ὕδωρ ἐμβάλλεσθαι, μεθ' ὃ τὸν οἶνον. Ξενοφάνης,

Οὐδέ κεν ἐν κύλικι πρότερον κεράσειέ τις οἶνον
ἐγχέας, ἀλλ' ὕδωρ καὶ καθύπερθε μέθυ.

Ἀνακρέων. Φέρ' ὕδωρ, φέρ' οἶνον ὦ παῖ, φέρε δ' ἀνθεμεῦντας ἡμῖν στεφάνους. ἔνεικον, ὡς μὴ πρὸς ἔρωτα πυκταλίζω. Πρὸ δὲ τούτου Ἡσίοδος, Κρήνης τ' ἀενάου καὶ ἀποῤῥύτου ἥτ' ἀθόλωτος τρεῖς ὕδατος προχέειν, τὸ δὲ τέτρατον ἵεμεν οἴνου. Θεόφραστος, ἐπεὶ καὶ τὰ περὶ

τὴν κρᾶσιν ἐναντίως εἶχε τὸ παλαιὸν τῷ νῦν παρ' Ἕλλησιν ὑπάρχοντι. οὐ γὰρ τὸ ὕδωρ ἐπὶ τὸν οἶνον ἐπιχεῖν, ἀλλ' ἐπὶ τὸ ὕδωρ τὸν οἶνον, ὅπως ἐν τῷ πίνειν ὑδαρέστερον χρῶνται τῷ ποτῷ, καὶ τούτου ποιησάμενοι τὴν ἀπόλαυσιν ἧττον ὀρέγοιντο τοῦ λοιποῦ. Καὶ τὸ πλεῖστον δὲ εἰς τοὺς κοττάβους κατανήλισκον. Ἔνδοξοι δὲ τορευταὶ Ἀθηνοκλῆς, Κράτης, Στρατόνικος, Μυρμηκίδης ὁ Μιλήσιος, Καλλικράτης ὁ Λάκων, καὶ Μῦς. οὗ εἴδομεν σκύφον Ἡρακλεωτικὸν, τεχνικῶς ἔχοντα Ἰλίου ἐντετορνευμένην πόρθησιν, ἔχοντα ἐπίγραμμα τόδε,

Γράμμα Παρασίοιο, τέχνα Μυός. ἐμμὶ δὲ ἔργον
Ἰλίου αἰπεινᾶς, ἂν ἕλον Αἰακίδαι.

Ὅτι κλεινοὶ λέγονται παρὰ Κρησὶν οἱ ἐρώμενοι. σπουδὴ δὲ αὐτοῖς παῖδας ἁρπάζειν, καὶ τοῖς καλοῖς παρ' αὐτοῖς ἄδοξόν ἐστιν ἐραστοῦ μὴ τυχεῖν. Καλοῦνται δὲ οἱ ἁρπασθέντες παρασταθέντες. διδόασι δὲ τῷ ἁρπασθέντι στολὴν καὶ βοῦν, καὶ ποτήριον. ἣν καὶ πρεσβύτεροι γενόμενοι φέρουσιν, ἵνα δῆλοι ὦσι κλεινοὶ γενόμενοι.

Ὁρᾷς δ' ὅταν πίνωσιν ἄνθρωποι τότε,
πλουτοῦσι, διαπράττουσι, νικῶσιν δίκας,
εὐδαιμονοῦσιν, ὠφελοῦσι τοὺς φίλους.

αὔξει γὰρ καὶ τρέφει μεγαλύνει τε τὴν ψυχὴν ἡ ἐν τοῖς πότοις διατριβὴ, ἀναζωπυροῦσα καὶ ἀνεγείρουσα μετὰ φρονήσεως τὸν ἑκάστου νοῦν, ὥς φησιν ὁ Πίνδαρος, ἀνίκ' ἀνθρώπων καματώδεες οἴχονται μέριμναι στηθέων ἔξωθεν, πελάγει δ' ἐν πολυχρύσου πλούτου πάντες ἴσα νέομεν ψευδῆ πρὸς ἀκτάν· ὃς μὲν ἀχρήμων ἀφνειὸς τότε· τοὶ δ' αὖ πλουτέοντες· εἶτα ἐπάγει, ἀέξονται φρένας ἀμπελίνοις τόξοις δαμέντες.

ΑΓΚΥΛΗ. ποτήριον πρὸς τὴν τῶν κοττάβων παιδιὰν χρήσιμον. Κρατῖνος, Πιεῖν δὲ θάνατος οἶνον, ἂν ὕδωρ ἐπῇ. ἀλλ' ἴσον ἴσῳ μάλιστ' ἀκράτου δύο χοέας Πίνουσ' ἀπ' ἀγκύλης ἐπονομάζουσα Ἵησι λάταγας τῷ Κορινθίῳ πέει. καὶ Βακχυλίδης, Εὖτε τὴν ἀπ' ἀγκύλης ἵησι τοῖς νεανίαις λευκὸν ἐντείνουσα πῆχυν. Ἐντεῦθεν νοοῦμεν τοὺς παρ' Αἰσχύλῳ ἀγκυλητοὺς κοττάβους. λέγονται δὲ καὶ δόρατα ἀγκυλητὰ, καὶ μεσάγκυλα, ἀλλ ἀπὸ ἀγκύλης, ἤτοι τῆς δεξιᾶς χειρός. καὶ ἡ κύλιξ δὲ ἡ ἀγκύλη, διὰ τὸ ἀπαγκυλοῦν τὴν δεξιὰν χεῖρα ἐν τῇ προέσει. ἦν γὰρ τοῖς παλαιοῖς πεφροντισμένον, καλῶς καὶ εὐσχημόνως κότταβον προΐεσθαι. καὶ οἱ πολλοὶ ἐπὶ τούτῳ μᾶλλον ἐφρόνουν μέγα, ἢ ἐπὶ τῷ εὖ ἀκοντίζειν· ὠνομάσθη οὖν ἀπὸ τοῦ τῆς χειρὸς σχηματισμοῦ, ὃν ποιούμενοι εὐρύθμως ἐῤῥίπτουν εἰς τὸ κοττάβιον. Καὶ οἴκους δὲ ἐπιτηδείους κατεσκεύαζον εἰς ταύτην τὴν παιδιάν.

Ὅτι παρὰ Τιμαχίδᾳ ΑΙΑΚΙΣ ἡ κύλιξ καλεῖται.

ΑΚΑΤΟΣ, ποτήριον ἐοικὸς πλοίῳ. Ἐπικράτης, Κατάβαλλε τἀκάτια κυλίκια αἴρου τὰ μείζω, καὶ εὐθὺ τοῦ καρχησίου ἄνελκε τὴν γραῦν τὴν νέαν δ' ἐπηυρίσας, Πλήρωσον ἐντρεπῆ τε τὸν κόντον ποοῦ. Καὶ τοὺς κάλους ἔκλυε, καὶ χάλα πόδας.

ΑΩΤΟΝ. παρὰ Κυπρίοις τὸ ἔκπωμα, ὡς Πάμφιλος. p. 783.
Φιλήτας δὲ, ποτήριον οὖς οὐκ ἔχον.

ΑΡΟΚΛΟΝ ἡ φιάλη παρὰ τῷ Κολοφωνίῳ Νικάνδρῳ.

ΑΛΕΙΣΟΝ καὶ δέπας τὸ αὐτό. Ὅμηρος ἐν Ὀδυσσείᾳ περὶ Πεισιστράτου, ἐν δ' οἶνον ἔχευε χρυσείῳ δέπαϊ. εἶτα παρακατιὼν, τὸ αὐτὸ, τούνεκά σοι δώσω χρύσειον ἄλεισον· καὶ ἑξῆς τὸ αὐτὸ πάλιν, δῶκε δὲ Τηλεμάχῳ καλὸν δέπας. Φησὶν οὖν Ἀσκληπιάδης ὁ Μυρλεανὸς, δοκεῖ μοι φιαλῶδες εἶναι τὸ δέπας· σπένδουσι γὰρ ἐν αὐτῷ. λέγει γοῦν Ὅμηρος δέπας δι' οὗ Διῒ μόνῳ σπένδεσκεν Ἀχιλλεύς. Καλεῖται δὲ δέπας, ἤτοι ὅτι δίδοται πᾶσι τοῖς σπένδειν βουλομένοις, εἴτε καὶ τοῖς πίνειν· ἢ ὅτι δύο ὦπας εἶχε (ταῦτα δὲ ἂν εἴη τὰ ὦτα) τὸ δὲ ἄλεισον, ἤτοι ἀπὸ τοῦ ἄγαν λεῖον εἶναι· ἢ ὅτι ἀλίζεται ἐν αὐτῷ τὸ ὑγρόν. Ὅτι δὲ δύο ὦτα εἶχε δῆλον. ἤτοι ὃ καλὸν ἄλεισον ἀναιρήσεσθαι ἔμελλε Χρύσεον, ἄμφωτον. Ἀμφικύπελλον δὲ λέγων αὐτὸ, οὐδὲν ἄλλο σημαίνει ἢ ὅτι ἦν ἀμφίκυρτον. Σιληνὸς δὲ ἀμφικύπελλον φησὶ τὸ μὴ ἔχον ὦτα. ἄλλοι δὲ τὴν ἀμφὶ ἀντὶ τῆς περὶ εἶναι· ἵν' ᾖ περίποτον τὸ πανταχόθεν πίνειν ἐπιτήδειον. Παρθένιος δὲ διὰ τὸ περικεκυρτῶσθαι τὰ ὠτάρια. κύφον γὰρ εἶναι τὸ κυρτόν. Ἀνίκητος δὲ τὸ μὲν κύπελλον φησὶ φιάλην εἶναι· τὸ δὲ ἀμφικύπελλον ὑπερφίαλον, τὸ ὑπερήφανον καὶ καλόν· εἰ μὴ ἄρα τὸ ποικίλον τῇ κατασκευῇ ἄλεισον θέλει τις ἀκούειν, ἔξω λειότητος ὄν. Πείσανδρος δέ φησιν Ἡρακλέα Τελαμῶνι τῆς ἐπὶ Ἴλιον στρατείας ἀριστεῖον ἄλεισον δοῦναι.

Ὅτι ἐστὶ ποτήριον ΑΜΑΛΘΕΙΑΣ ΚΕΡΑΣ καὶ ΕΝΙΑΥΤΟΣ καλούμενον.

ΑΜΦΩΤΙΣ. ξύλινον ποτήριον, ᾧ χρῆσθαι τοὺς ἀγροίκους Φιλήτας φησὶ τοὺς ἀμέλγοντας εἰς αὐτὸ, καὶ οὕτω πίνοντας.

ΑΜΥΣΤΙΣ. καλεῖται μὲν οὕτω πόσις τὶς, ἥν ἐστιν ἀπνευστὶ πίνειν μὴ μύσαντα. καλοῦσι δὲ οὕτω καὶ τὰ ποτήρια ἀφ' ὧν ἐστι πιεῖν εὐμαρῶς. καὶ τὸ ῥῆμα δὲ ἐξεμύστισε, φασὶ, τὸ ἐφ' ἓν πνεῦμα πιεῖν. ὡς ὁ κωμικὸς Πλάτων.

Λύσας δὲ ἀργὴν στάμνον εὐώδους ποτοῦ
ἵησιν εὐθὺς κύλικος εἰς κοῖλον κύτος
ἔπειτ' ἄκρατον καὶ τεταργανωμένον
ἔπινε, κἀξεμύστισεν.

Ἔπινον δὲ τὴν ἄμυστιν μετὰ μέλους μεμετρημένου πρὸς ὠκύτητα χρόνου. ὡς Ἀμειψίας,

Αὔλει μοι μέλος· σὺ δ' ᾆδε πρὸς τήνδ'. ἐκπίομαι δ' ἐγώ.
τέως αὔλει σὺ καὶ τὴν ἄμυστιν λάμβανε.
οὐ χρὴ πολλὰ ἔχειν θνητὸν ἄνθρωπον.
ἀλλ' ἐρᾷν καὶ κατεσθίειν· σὺ δὲ κάρτα Φείδῃ.

ΑΝΤΙΓΟΝΙΣ. ἔκπωμα ἀπὸ τοῦ βασιλέως Ἀντιγόνου, ὡς ἀπὸ Σελεύκου σελευκοὶς καὶ ἀπὸ Προυσίου προυσίς.

ΑΝΑΦΑΙΑ. ἡ θερμοποτὶς παρὰ Κρησίν.

ΑΡΥΒΑΛΛΟΣ. ποτήριον κάτωθεν εὐρύτερον, ἄνω δὲ συνηγμένον, ὡς τὰ συσπαστὰ βαλάντια, ἃ καὶ αὐτὰ διὰ τὴν ὁμοιότητα ἀρυβάλλους τινὲς καλοῦσιν. Ἀριστοφάνης Ἱππεῦσι· κατασπένδειν κατὰ τῆς κεφαλῆς ἀρυβάλλῳ ἀμβροσίαν· οὐ πόῤῥω δέ ἐστι τοῦ ἀρυστίχου ὁ ἀρύβαλλος, ἀπὸ τοῦ ἀρύειν καὶ βάλλειν. λέγουσι δὲ καὶ πρόχουν ἄρυστιν. ΣοΦοκλῆς,

Κακῶς σὺ πρὸς θεῶν ὀλουμένη,
p.784. ἢ τὰς ἀρύστεις ὧδ' ἔχουσ' ἐκώμασας.
ἔστι δὲ καὶ πόλις Ἰώνων Ἄρυστις.

ΑΡΓΥΡΙΣ. εἶδος ποτηρίου, οὐ μόνον ἐξ ἀργυροῦ. Ἀναξίλας. καὶ πίνειν ἐξ ἀργυρίδων χρυσῶν.

ΒΑΤΙΑΚΙΟΝ, λαβρώνιος, τραγέλαΦος, πρίστις, ποτηρίων ὀνόματα. Περσικὴ δὲ Φιάλη ἡ βατιάκη. Ἀλεξάνδρου δὲ τοῦ βασιλέως ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς ταῖς πρὸς τοὺς ἐν τῇ Ἀσίᾳ σατράπας Φέρεταί τις ἐπιστολὴ, ἐν ᾗ ταῦτα γέγραπται, ἀργυραῖ κατάχρυσοι τρεῖς. κόνδυα ἀργυρᾶ ρος. τούτων ἐπίχρυσα λγ. τισιγίτης ἀργυροῦς εἷς. μύστροι ἀργυροῖ κατάχρυσοι λβ. λαχανοθήκη ἀργυρᾶ μία· οἰνόΦορον βαρβαρικὸν ἀργυροῦν ποικίλον ἕν· ἄλλα ποτήρια παντοδαπὰ μικρὰ κθ. ἄλλα ποτήρια μικρὰ ῥυτὰ, καὶ βάτια. καὶ λυκουργοὶ ἐπίχρυσοι, καὶ θυμιατήρια, καὶ τρύβλια.

ΒΗΣΣΑ. ποτήριον παρ' Ἀλεξανδρεῦσι, πλατύτερον ἐκ τῶν κάτω μερῶν, ἐστενωμένον ἄνωθεν.

ΒΑΥΚΑΛΙΣ. ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ αὕτη. ὡς Σώπατρος ὁ παρῳδὸς, βαυκαλὶς ἡ τετράκυκλος· καὶ πάλιν, νᾶμα μελισσῶν ἡδὺ μὲν ὄρθρου καταβαυκαλίσαι τοῖς ὑπὸ πολλῆς κραιπαλοβόσκου δίψης κατόχοις. κατασκευάζουσι δὲ Φησὶν οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὴν ὕαλον, μεταῤῥυθμίζοντες πολλάκις πολλαῖς ἰδέαις ποτηρίων, παντὸς τοῦ πανταχόθεν κατακομιζομένου κεράμου τὴν ἰδέαν μιμούμενοι. Λύσιππον τὸν ἀνδριαντοποιόν Φασι Κασάνδρῳ χαριζόμενον, ὅτε συνῴκισε τὴν Κασάνδρειαν Φιλοδοξοῦντι, καὶ βουλομένῳ ἴδιόν τινα εὑρέσθαι κέραμον, διὰ τὸ πολὺν ἐξάγεσθαι τὸν

Μενδαῖον οἶνον ἐκ τῆς πόλεως, Φιλοτιμηθῆναι, καὶ πολλὰ καὶ παντοδαπὰ γένη παραθέμενον κεραμείων, ἐξ ἑκάστου ἀποπλασάμενον ἴδιον ποιῆσαι πλάσμα.

ΒΙΚΟΣ. Ξενοφῶν Ἀναβάσεως πρώτῳ, Κῦρος ἔπεμπε βίκους οἴνου ἡμιδεεῖς. Ἔστι δὲ Φιαλῶδες ποτήριον κατὰ τὸν Παριανὸν Πολυδεύκην.

ΒΟΜΒΥΛΙΟΣ, θηρίκλειον ῥοδιακόν· οὗ περὶ τῆς ἰδέας Σωκράτης Φησὶν, οἱ μὲν ἐκ Φιάλης πίνοντες ὅσον θέλουσι τάχιστ' ἀπαλλαγήσονται, οἱ δὲ ἐκ βομβυλίου κατὰ μικρὸν στάζοντες. Ἔστι δὲ καὶ ζῶόν τι.

ΒΡΟΜΙΑΔΕΣ. ἔκπωμα ὅμοιον τοῖς μακροτέροις τῶν σκύφων.

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΝ ἔκπωμα, τὸ γράμματα ἔχον ἐγκεχαραγμένα. Ἄλεξις· τὴν ὄψιν εἴπω τοῦ ποτηρίου γέ σου Πρώτιστον· ἦν γὰρ στρογγύλον, μικρὸν πάνυ, Παλαιὸν, ὦτα συντεθλασμένον σφόδρα. Ἔχον κύκλῳ τε γράμματα.

Ὅτι πάντες οἱ ἀρχαῖοι τῷ ου ἀντὶ τοῦ ο στοιχείου προσεχρῶντο· παραπλησίως δὲ καὶ τῷ ει ἀντὶ τοῦ ε. ὅταν δὲ, etc. A deſcriptione poculi quae narrationem Anticlidis de Enalo claudebat, transiliit librarius ad alius poculi deſcriptionem, quae Alexidis verſibus continebatur in ſermone de literatis poculis. Errori, ut videtur, anſam praebuerunt vocabula aliquot tam ab Anticlide quam ab Alexide uſurpata. Atque hic error ſemel commiſſus in uno libro, in omnia deinde exemplaria de quibus aliquid nobis compertum, propagatus eſt. Saepe jam de hoc genere mendae queſti ſumus. Non temere ullum invenio ſcriptorem antiquum, cujus codicibus non ſit aliquod ſimile ex eadem cauſſa vulnus impoſitum. Sed enim hoc inſigne exemplum eſt: Neque enim ut fere ſit, periodi aliquot, ſed integrae paginae ſunt praetermiſſae. p. 785.
Anticlidis verba ita, opinor, Athenaeus ſcripſerat συγκολυμβήσαντα αὐτὸν ἐκβῆναι, ἔχοντα κύπελλον, στρογγύλον, μικρὸν, πάνυ παλαιὸν, χρυσοῦ δὲ οὕτω θαυμασίου, ὡς τὸν παρ' αὐτοῖς αὐτῷ παραβαλλόμενον, οὐδὲν διάφορον εἶναι χαλκοῦ. Alexidis autem verſus ſic: Γραμματικὸν ἔκπωμα. τὸ γράμματα ἔχον ἐγκεχαραγμένα Ἄλεξις.

Τὴν ὄψιν εἴπω τοῦ ποτηρίου γέ σου
πρώτιστον· ἦν γὰρ στρογγύλον, μικρὸν πάνυ,
παλαιὸν. ὦτα συντεθλασμένον σφόδρα,
ἔχον κύκλῳ τε γράμματ'. ἆρά γ' ἕνδεκα
χρυσᾶ, ΔΙΟΣ ΣΩΤΗΡΟΣ; οὐκ ἄλλου μὲν οὖν.
τοιοῦτον, etc.

Ἀχιλλεὺς οὖν ὡς ἐξαίρ. Locum reſpicit qui eſt Ἰλιάδ.

ῥαψ. π. de Priami poculo vide ῥαψ. ω. Αὐτός γε μὴν ὁ Ζεύς. vide infra in ſermone De carcheſio, et de ſcypho. Steſichori locum de Solis poculo habes infra in *Herculeo* poculo. Οἴδαμεν δὲ καὶ τὸ Βαθυκλέους τοῦ Ἀρκάδος ποτήριον. Nota hiſtoria ex Diogenis Laertii Thalete. De eodem aliquid iterum infra in ΠΕΛΛΑ. Χρυσέοις οὖν δεπάεσσι ἀλλήλους δεξιοῦνται. dii videlicet, apud poetam. alludit ad hos verſus.

Οἱ δὲ θεοὶ πὰρ Ζηνὶ καθήμενοι ἠγορόωντο,
χρυσέῳ ἐν δαπέδῳ· μετὰ δέ σφισι πότνια Ἥβη
Νέκταρ ἐῳνοχόει· τοὶ δὲ χρυσέοις δεπάεσσι
δειδέχατ' ἀλλήλους.

Ἀντιφάνης. ἄλλοι δὲ καὶ δὴ Β. Quatuor hic ſenarii jambici, et pars quinti. Sed verſus ſecundi prima ταυτοποδία in utroque Excerptorum libro ſimiliter ſcripta, quomodo ſit reſtituenda non poſſum conjectura aſſequi, τάλαντα Βαβυλώνια ογ', μναῖ ιβ'. Ita Hoeſcheliana Excerpta: at Levinii, μναῖ νβ. Ἔθος δ' ἦν πρότερον ἐν τῷ ποτ. Durat hic mos hodieque in Narbonnenſi Gallia: ubi pueri a poculis aquam in ſcypho offerunt, deinde vinum ex oenophoro aut lagena infundunt. In Anacreontis verbis, Φέρ' ἀνθεμεῦντας ἡμῖν στεφάνους. Aeolicum eſt, ἀνθεμεῦντας pro ἀνθεμοῦντας: hoc autem pro ἀνθεμόεντας. *affer nobis floreas coronas.* In neutro libro perſcripta erat haec dictio: ſed notata compendio eodem. Ratio medica moris hujus quae ex Theophraſto affertur, ut epoto prius, quod erit magis aqueum, minus avide vinum expetatur: ſubtilior eſt quam verior. Nam contra: cum aquae prius infuſae vinum ſuperfunditur, prius quam aqua vinum bibitur: utpote labro propius aquam voco et vinum, quod plus aquae aut vini mixtum habet. Hoc igitur videamus. At illud recte: remedium adverſus temulentiam fore, ſi potu τοῦ ὑδαροῦς naturae ſatisfactum fuerit prius. Nec diſſimile eſt quod libro tertio dicebamus, capite trigeſimo tertio. οὐ εἴδομεν σκύφων Ἡρακλεωτικόν. quid appellet ſcyphum Heracleoticum diſce ex iis quae dicuntur infra, ubi agitur de ſcaphide. Ὅτι κλεινοὶ λέγονται παρὰ Κρησίν. Ex iſtis Excerptis divinare non poſſumus quomodo delatus ſit Athenaeus in hunc ſermonem tam alienum huic loco, nam alibi plura auctor
p. 786. de hoc Cretenſium furore. Sed de occaſione diggreſſiunculae hujus licet facere conjecturam ex ſimili loco infra in Χόννοι. vide fragmentum alterum capite 15. deſcriptum. Caeterum de voce κλεινὸς adi Heſychium, et Euſtathium

qui haec citat. Subjecti verſus Ὁρᾷς ὅταν πίνωσιν, etc. Ariſtophanis ſunt ex equitibus. αὔξει γὰρ καὶ τρέφει, μεγαλύνει τε τὴν ψυχὴν ἡ ἐν τοῖς πότοις διατριβή. Libro duodecimo. ἔστι γὰρ τὸ μὲν ἥδεσθαι καὶ τὸ τρυφᾷν ἐλευθέρων. ἀνίησι γὰρ τὰς ψυχὰς καὶ αὔξει et in hanc ſententiam alia multa. ΑΓΚυλή. Vide libro decimo quinto et Heſychium. Sed et infra hoc libro in Κοτταβὶς eadem pene verba. Αἰακὶς ἡ κύλιξ καλεῖται. Perperam apud Heſychium, αἰακίξ. Euſtathium lege haec deſcribentem. Ἄκατος. acatum pro poculo uſurpatum eſſe, etiam grammatici nos docent. In Epicratis verbis κόντος eſt quam vocabant nautae καταπειρατηρίαν. Feſtus in voce *percontor*. χάλα πόδας Hoeſch. Exc. πόδα Levinii. notum quid *pes* in re nautica. Ἄροκλον. Videtur vere Graecum vocabulum. Eadem tamen omnia totidem literis in utroque Excerptorum libro. De poculis quae vocabant *amaltheae cornu*, et *eniautum*, Euſtathius ex Athenaeo. καὶ τεταργανωμένον. hoc eſt τάργανον. de quo capite decimo tertio. τισιγίτης ἀργυροῦς εἷς. Diſertim ita ſcriptum in utroque exemplari. Barbaricum et nomen et poculum. ἐξ ἑκάστου ἀποπλασάμενον ἴδιον ποιῆσαι πλάσμα. In utroque libro erat ἰδίᾳ, ſuperſcriptis τῷ ᾳ literis ον. Puto ſcribendum, ἐξ ἑκ. ἀπ. τὸ ἴδιον, ἴδια ποιῆσαι, πλάσματα, vel ἰδιάζον π. πλάσμα. De bombylio dictum libro ſexto, capite 18. Γραμματικὸν ἔκπωμα. quicquid erat literis inſcriptum, Graeci γραμματικὸν, Latini *literatum* dixerunt. ut *frons literata*. et in Rudente, de urna, *Nam literata eſt: ab ſe cantat cuja ſiet.* γραμματικοῦ ποτηρίου meminit Lexiphanes Lucianeus.

Caput Quintum.

Pocula literata. Veteres pronuntiaſſe τὸ ο, ου. *γνάλαι.* δεῖνος *et* δῖνος. ἔργον ποδῶν. *Epigenes vetus criticus. poculum* δακτυλωτὸν *et* ἄχραντον πυρί. Cypſela. ἐμβασικοίτας *et* ἐμβασιχύτας. προπίνειν κώμην τινί. *Pollucis locus. Veterum figmentum Solem in poculo vehi. Manis haereſiarchae adfine commentum. plurima emendata.*

LITERATI poculi exemplum commemorat ſophiſta coenarum, Capuae viſum ſibi, Dianae conſecratum, ex Ho-

mericis verſibus petito caelaturae argumento: ipſis etiam inſculptis inibi verſibus poetae: tanquam eſſet Neſtoris poculum: non quod voluerit artifex perſuadere hominibus, eſſe hoc illud ipſum poculum, quo Neſtor uſus: ſed hanc fuiſſe illius figuram, auctore poeta. Similes poculo huic videntur fuiſſe illi duo ſcyphi Homerici Neronis, de quibus Suetonius in vita, cap. quadrageſimo
p. 787. ſeptimo. Faciunt injuriam induſtrii artificis manibus, qui ſtolidum hic illum appellant. Sed non aſſecuti ſunt viri boni mentem Athenaei: qui infra in Νεστορὶς ſcribit, vulgus Capuanorum pro vere Neſtoreo id poculum habuiſſe. Subjicitur huic aliud literas inſcriptum poculum ex Achaei tragici Omphala: cujus verſus male in vulgatis codicibus acceptos ita ſcribimus. Loquitur unus ſatyrorum.

Ὁ δὲ σκύφος με τοῦ θεοῦ καλεῖ πάλαι,
τὸ γράμμα φαῖνον, δέλτ', ἰῶτα, καὶ τρίτον
ὂ, νῦ τ' αὖ πάρεστι, κ' οὐκ ἄπεστιν ὖ.
ἐκ τοῦ 'πέκεινα σὰν, τότ' ὂ κηρύσσετον.

Dudum eſt cum me dei ſcyphus vocat, literam oſtendens, Δ. I. et tertiam O. etiam N adeſt: neque abeſt Υ. Ulterius praedicant dei nomen *duae literae Σ. et* O. Ut plenum ſit Διονύσου nomen unum a fine υ deſideratur: quod a caelatore fuerit praetermiſſum, vel ab Achaeo potius, explicat accurate Athenaeus. Eſt autem ejus rei cauſſa: quod veteres (legendum enim ex Epit. πάντες οἱ ἀρχαῖοι non οἱ Ἀχαιοί.) vocalem ο pronuntiabant ου. Unde factum ut pro ſimplici vocali interdum ſcriberent ου: ut libro ſuperiore capite vigeſimo, et contra pro diphthongo ſimplex ο: ut in hoc loco. Addit Athenaeus, παραπλησίως δὲ καὶ τὸ ῦ γράφουσιν ὅταν καὶ καθ' αὑτὸ μόνον ἐκφωνῆται, καὶ ὅταν συζευγνυμένου τοῦ ἰῶτα. Ut ο pro ου ſcripſerunt: ſic etiam υ pro diphthongo υι. Ita quidem vulgata lectio: at non ita manu exarata. Nam in Excerptis ſumma hujus τηρησειδίου ita proponitur. Ὅτι πάντες οἱ ἀρχαῖοι τῷ οῦ ἀντὶ τοῦ ὂ στοιχείου προσεχρῶντο. παραπλησίως καὶ τῷ εἶ ἀντὶ τοῦ ε. Fortaſſe non male. De *ſan* Dorico, vulgo notum ex Herodoto et aliis. Pindari verba exercuerunt nos libro 10. capite 11. Eubuli locus per nos haut deſinet eſſe ſtigmatias. Ad alia. ΓΥΑΛΑ. vel invitis libris omnibus γυάλαι ſcribendum. legi apud Euripidem γύαλα κρατήρων: neque abnuero etiam γύαλα κυλίκων poſſe dici. at γύαλον pro poculo non leges: ſed γυάλης. ſic in omnibus deinceps exemplis.

Pro ΔΕΙΝΟΣ ſcriptum in Excerptis Δεινιάς: quod eſt idem: et additur, λέγεται δὲ ἡ δεινιὰς καὶ δῖνος. Verſus eſt elegans veteris comici, Ποτήρι' ἡ γραῦς, ἄλλο δ' οὐδὲ ἓν βλέπει, ſententiae ejusdem cum Latinorum proverbio, *Anus ad armillum.* In Archedici verſu non Σκοτοδείνην, ut hodie, ſed Σκοτοδίνην legit Euſtathius: atque hinc probat etiam poculi nomen per ι ſcribi ſolitum. neque obſtat quod etiam in Graecorum Lexicis per εῖ ſcribitur. nam ut alibi diximus εῖ et ῖ paſſim confuſa in antiquis Lexicographorum libris: itemque αι et ε. Scribo igitur verba Archedici.

> A. Νικοστράτην τιν' ἤγαγον πρώην σφόδρα
> γρυπὴν, Σκοτοδίνην ἐπικαλουμένην ὅτι
> δῖνόν ποτ' ἦρεν ἀργυροῦν ἐν τῷ σκότῳ.
> B. δῖνον; κακόν γε τοῦτο δεινὸν ὦ θεοί.

Ait, Cyrenenſium dialecto δῖνον ſignificaſſe τὸν ποδονιπτῆρα, *pelvim* ſive *pollubrum:* affini ſignificatione uſurparunt alii pro pſyctere, ut poſtea dicetur. In ΔΕΠΑΣΤΡΟΝ. videtur ſcribendum παρὰ Κλειτορίοις τὰ ποτήρια δέπαστρα καλεῖσθαι. In ΔΑΚΤΥΛΩΤΟΝ. verſus ſunt Ionis, p. 788. ubi οἴσει δῶρον exponere debes, *auferet praemium.* non *afferat:* et, Κάστορος δ' ἔργον ποδῶν. *opus pedum Caſtoris.* id eſt, quod olim Caſtor praemium curſus eſt conſecutus. Epigenes qui laudatur deinde, antiquus fuit criticus, multorum poetarum interpres. Scripſerat in Ionem Chium ut hinc apparet: item in Orpheum, ut docent iſta Clementis Alex. lib. 5. Ἐπιγένης ἐν τῷ περὶ τῆς Ὀρφέως ποιήσεως, τὰ ἰδιάζοντα παρ' Ὀρφεῖ ἐκτιθέμενος, φησί. Hujus verba ſunt explicantis δακτυλωτὸν ἔκπωμα apud Ionem, τὸ ἄμφωτον ποτήριον, εἰς ὃ οἷόν τε τοὺς δακτύλους διείρειν ἑκατέρωθεν. *poculum utrinque auritum, in quod digitos inſerere poſſis ab utraque parte.* perperam vulgati libri et interpretes διαιρεῖν. quod emendavimus primum ex ingenio, deinde ex Euſtathio et Excerptis. Idem error paulo poſt corrigendus, in verbis Philemonis. In illis Ionis verſibus quibus poculi digitati ſit mentio, idem ἔκπωμα etiam ἄχραντον πυρὶ nuncupatur. Id quoque explicatur Athenaeo: et quidem multifariam: ut ſatis appareat, parum conſtitiſſe inter veteres criticos cur Ion ſic eſſet locutus. At Didymus in enarratione ejus fabulae Ionem reprehendere auſus eſt ac dicere poculum illi dictum eſſe ἄχραντον πυρὶ, quia male accepiſſet Homeri verſum in decurſione Patrocli, πέμπτῳ ἀμφίθετον φιάλην ἀπύρωτον ἔθηκεν. de quo vide infra

in *Φιάλῃ.* putavit Ion, ait Didymus, *Φιάλην* illo verſu poculum dici falſo: nam Homerus intelligit aeneum vas patens admodum, lebeti ſimile, ſuſcipiendae frigidae aptum. Dalecamp. quod de Ione dixerat Didymus ad Epigenem tranſtulit. melius Breviator, Δίδυμός Φησιν ὅτι παρήκουσεν Ἴων Ὁμήρου. Sed hoc leve praeut quod volunt iidem pro δράματος ſcribendum eſſe δρομήματος. nam quid abſurdum ſi hoc non eſt? ſimile illud, cum in Homeri verſu πέμπτῳ exponunt *quinto convivae*, cum debuiſſent, *quinto equorum agitatori.* Mox, προθεὶς κάλπις, Φησὶ δακτυλωτὸν ἔκπωμα. id eſt, *praepoſita* ad exponendum *voce κάλπις, ait eſſe poculum digitatum.* de hoc uſu vocis προθεὶς ſaepe diximus de hoc poculo inſra. in ΕΛΕΦΑΣ ſcribe, ὡς Δαμόξενος Φησὶν ἐν ἑαυτὸν πενθοῦντι. meminit Suidas ex hoc loco. et, τὸν ἐλέφανθ᾽ ἥκει Φέρων ὁ παῖς. et verſum tertium, Δίκρουνον. ἡλίκον τι; τρεῖς χωροῦν χόας. necnon in extremo προὔπιεν δέ μοι ποτὲ Ἐν Κυψέλοισιν ἡδέως. melius quam ut alii emendant. *Cypſela* nomen arcis in Arcadia: et oppidi cujusdam in Thracia. ΕΦΗΒΟΣ. τὸ καλούμενον ποτήριον ἐμβασικοίταν οὕτως Φησὶ καλεῖσθαι Φιλήμων. Euſtathius legit ἐμβασιχύταν. quod ſum miratus. nam et membranae et Excerpta et Petronius Arbiter ἐμβασικοίταν tuentur. In verſu Stephani, Τούτῳ προέπιεν ὁ βασιλεὺς κώμην τινὰ, ſic erat exponendum προπίνειν κώμην τινὶ, ut apud Demoſthenem, προπίνειν τῷ Φιλίππῳ τὴν ἐλευθερίαν et τὰς πόλεις. pro inter pocula dare et prodere. veteres explicant χαρίζεσθαι, ut illo Anacreontis, ἀλλὰ πρόπινε ῥαδινοὺς ὦ Φίλε μηρούς. Sic libro 12. de Alcibiade, προπιὼν τῷ Θρασύλλῳ τὰ ἡμίση τῶν ποτηρίων τῶν
p. 789. ἐπὶ τῷ κυλικείῳ. id eſt, *cum propinaſſet Thraſyllo dimidiam partem poculorum, quae in poculorum theca erant.* vel, *ſuper menſa poculorum* propter ἐπί. At κώμην eſſe poculi nomen tam alienum a vero quam quod maxime. Verſu iſto, Εἰς τάσδ᾽ ὁ διακὸς ὅλως ἀπηνέχθην ἐγὼ, quid ſit reſtituendum quaero adhuc, niſi cui placeat, Εἰς τάσδε διαβολὰς ἀπηνέχθ. ἐ. judicent eruditi. ΗΔΥΠΟΤΙΔΕΣ. Apud Pollucem libro ſexto, capite decimo ſexto, ita ſcriptum eſt in poculorum cenſu. καλοῦνται δὲ καὶ ἡδυποτίδες, ἁβρώμιοι, ῥυταὶ, δονοί. nihil hic ſani, ſed ſanatu facilia omnia. ſcribe, καὶ ἡδυποτίδες αἱ Ῥόδιαι, ῥυτὰ, δῖνοι. Finxerunt olim poetae et pictores, Herculi ad Geryonis boves naviganti pro navi magnum poculum fuiſſe: ſicut etiam ſuperiore capite dictum eſt.

Cauſſam ejus ſigmenti [varie prodiderunt veteres. Servius ſic, ad librum ſeptimum, Hercules Geryonem vicit: qui ideo ſingitur ad eum olla (ſic vocat, quam alii phialam) aenea transvectus; quod habuit navim fortem et aere munitam.] Athenaeus vero cauſſam ſuſpicatur eſſe hanc: quod magnis poculis ſolitus Hercules delectari. Sic ille *μή ποτε δὲ ἐπεὶ μεγάλοις ἔχαιρε ποτηρίοις, ὁ ἥρως, διὰ τὸ μέγεθος παίζοντες οἱ ποιηταὶ καὶ συγγραφεῖς πλεῖν αὐτὸν ἐν ποτηρίῳ ἐμυθολόγησαν*; puto verius, *οἱ ποιηταὶ καὶ οἱ γραφεῖς*. nam pictores et poetae talium figmentorum fabri extiterunt, non *οἱ συγγραφεῖς*. per pictores intellige omnes ſimulacrorum artifices de quibus dictum capite ſecundo, cum in gemino huic loco explicaremus verbum *δημιουργοῦσιν*. Addit auctor, fuiſſe qui dicerent vehi Solem ab Oriente ad Occidentem in poculo. Inepti homines cum nunquam totus appareat Solis globus, induxerunt in animum credere, id quod oculis cernimus eſſe *τὸ κυρτὸν* cavi cujusdam quo Solis corpus contineretur. atque illud cavum appellarunt poculum, ſive navigium. nam olim utriusque eadem ferme fuerunt et figura et nomen. ut *κύμβη, κύμβιον, ἀκάτιος, σκαφὶς*, et *κάνθαρος*. Quid hoc fingi queat magis ridiculum? tamen etiam ſapientes de Sole et Luna disputantes nomen diſci videas uſurpare. [Sic et auctor Quaeſtionum quae Athanaſio tribuuntur. *ἐπὶ τοῦ ἡλίου δίσκος, ἀκτὶς καὶ φῶς*. et ita ſaepe in explicatione myſterii ſacro ſanctae Trinitatis, diſcum vocat Solis orbem, ſive corpus.] Videtur autem Manes haereſiarcha [ex illa veterum oblivione] mutuatus ſuum illud ridiculum dogma: Solem et Lunam navigia eſſe quibus deſunctorum animae in beatorum regionem transportarentur. Theodoretus Polymorphi libro primo: in Manetis haereſi, *τοτὲ δὲ πλοῖα λέγοντες εἶναι*, intellige Solem ac Lunam, *τὰς τῶν τελευτώντων ψυχὰς ἀπὸ τῆς ὕλης μετάγοντα πρὸς τὸ φῶς*. Epiphanius, *πλοῖα ἤτοι πορθμεῖα εἶναι λέγει*. Manes, *τοὺς δύο φωστῆρας*. Improbiſſimi hominis commentum tale fuit eodem auctore: *ἐλθὼν*, Dei filius, *καὶ ποιήσας τὴν δημιουργίαν πρὸς σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων, μηχανὴν συνεστήσατο ἔχουσαν δώδεκα κάδους, ἥτις ὑπὸ τῆς σφαίρας στρεφομένη ἀνιμᾶται τῶν θνησκόντων τὰς ψυχάς. καὶ ταύτας ὁ μέγας φωστὴρ* p. 790.
ταῖς ἀκτῖσι λαβὼν, καθαρίζει καὶ μεταδίδωσι τῇ σελήνῃ, καὶ οὕτω πληροῦται τῆς σελήνης ὁ δίσκος, ὁ παρ' ἡμῖν προσαγορευόμενος. [Sed hujus ſententiae fons et origo repetenda nobis e penetralibus primaevae philoſophiae,

ψελλιζούσης adhuc et balbutientis. Nam quum didiciſſent antiquiſſimi mortalium vel e libris Moſis, vel e ſermonibus majorum, ſpiritum Dei incubare ſuper aquas, veritatem hanc miris commentis deſormarunt. Inde illud figmentum inter caetera: et daemones et animas caelitus miſſas, ut corporibus ſe inſinuent non inſiſtere ſolido, neque terrae, ſed aquis. Quam ob cauſſam Aegyptii daemonas, Solem et caeleſtia corpora alia, ut navigio vecta pingebant. Extant opinionis hujus veſtigia et apud priſcos Graecorum Philoſophos, quod Porphyrius nos docet in disputatione de antro Nympharum. Sic autem ille vir eruditiſſimus. *Νύμφας δὲ Ναΐδας λέγομεν καὶ τὰς τῶν ὑδάτων προεστώσας δυνάμεις ἰδίως. ἔλεγον δὲ καὶ τὰς εἰς γένεσιν κατιούσας ψυχὰς κοινῶς ἁπάσας· ἡγοῦντο γὰρ προσιζάνειν τῷ ὕδατι τὰς ψυχὰς θεοπνόῳ ὄντι, ὥς φησιν ὁ Νουμήνιος. διὰ τοῦτο λέγων καὶ τὸν προφήτην* (Moſem intellige) *εἰρηκέναι ἐμφέρεσθαι ἐπάνω τοῦ ὕδατος θεοῦ πνεῦμα. τούς τε Αἰγυπτίους διὰ τοῦτο καὶ τοὺς δαίμονας ἅπαντας οὐχ ἑστάναι ἐπὶ στερεοῦ, ἀλλὰ πάντας ἐπὶ πλοίου, καὶ τὸν Ἥλιον, καὶ ὅλως πάντας.*] In Antimachi verbis metricae legi ita poſſumus conſulere: *τότε δὴ χρυσείῳ εἰνὶ δεπάστρῳ Ἠέλιον π.* Aeſchylea ex Heliadibus ſunt corruptiſſima. Erit aliqua ſententia ſi ita concipias: *ἔνθ' ἐπὶ δυσμαῖσι σοῦ πατρὸς Ἡφαιστοτευχὲς δέπας. ἐν τῷ διαβάλλων πολὺν οἰδματόεντα περᾷ δρόμου πόρον. ὅτ' εἶσι μελανίππου προφυγὼν ἱερᾶς νυκτὸς ἀμολγόν.* Verba ſunt cujusdam qui Heliadum unam alloquebatur, *in occidente eſt poculum patris tui Solis, opus Vulcani: in quo trajiciens, longum et aeſtuoſum curriculum conficit: cum ad orientem abit relicta Noctis venerandae ſilentio. ἱερᾶς* ſcribimus ex MSS. Lucretius, *et noctis ſigna ſevera.* Scribe, *ὃ αὐτὸν ἐφόρει σὺν ταῖς ἵπ.* et, *ᾗ νῦν ἀνίσχει ὁ ἥλιος.* vel *ᾗ δή.*

Caput Sextum.

Ἠθάνιον. Thericlea vetuſtiſſima fictilia fuiſſe. Plinius notatur. veterum vocabulorum metalepſes. iphicratides. *ἕλκειν bibere. Alexidis* Hippiſcus. *Pollux emendatur. Ritus conſecrandi ſimulacra Jovis Cteſii. καδίσκος et κάδος unde. οἰὸς ἄωτος. Ἑρμῆν ἕλκειν.* cantharus *γύλιον. item alia.*

ΗΘΑΝΙΟΝ, nusquam alibi, opinor, extat vox *ἠθάνιον* quam in Hellanici loco quem auctor ſubjicit. et ſi autem

ſuadet vocabuli origo, colum hac voce ſignificari: puto tamen non ſine gravi cauſſa inter pocula eſſe hic poſitum id nomen. illud certum ex verbis Hellanici, ad coenaculi atque adeo menſae ſupellectilem ſpectaſſe quicquid eſt quod hac voce ſignificatur. οἶκοι Αἰγύπτιοι non ſunt *aedes Aegyptiorum*, ſed *triclinia*, ſive *oeci Aegyptii*: de quibus aliquid dicebamus libro quinto, capite ſexto. θηρικλείῳ φησὶ τὸν Ἡρακλέα πίνοντα. Alii ἐν θηρικλείῳ. nihil hic affirmat auctor. Θηρικλῆς ὁ p. 791. Κορίνθιος κεραμεῖς. Erant igitur initio thericlea fictilia: neque ſine ratione pater ille ſtribiliginum Lexiphanes, ait apud Lucianum, ποτήρια γηγενῆ πολλὰ, οἷα Θηρικλῆς ὤπτα εὐρυχαδῆ. poſtea e ligno fieri cepere auro et argento. atque iſtorum fere mentio apud ſcriptores. Plinius vero 16. cap. 40. Thericlem τορνευτὴν non figulum vult fuiſſe. ſed erraſſe Plinium arbitror: nam Araros aequalis aut ſuppar Thericlis, aperte fictorem figulinorum facit. Ὦ γαῖα κεραμῖτις σ' ὁ Θηρικλῆς ποτὲ Ἔτευξε κοίλης λαγόνος εὐρύνας βάθος. In altero verſuum Theopompi lege, οὔνομά σοι τί θώμεθα; caetera non ſatis aſſequor. Scripti codices nihil variant: niſi quod in hoc verſu Φιλοτησίαν δέ σοι προπίομαι δεξιάν. Huraldinus habet δέξαι. contra modulum metri: nam δέχου ſaltem ſcribendum foret. ſed rectum eſt δεξιάν. Deinde malim, Πιοῦσα δ' ὁπόσον ἄν σοι θυμὸς ᾖ, ἐμοὶ Παράδος τὸ πρῶτον. τὰ τοίνυν εὑρήματα καὶ ὅσα τ. ſententia parum plena. ſed hoc voluit: veterum inventa ut plurimum nomine ipſo auctorem ſuum eſſe profeſſa: attulerat plura ejus rei exempla: quibus haec adjicit: οἷον θηρίκλειος, δεινιὰς, ἰφικρατὶς (ita ſcribendum non Ἰφικράτης)· ταῦτα γὰρ πρότερον συνιστόρει τοὺς εὑρόντας. φαίνεται δέ τι καὶ νῦν. εἰ δὲ μὴ ποιεῖ τοῦτο, μεταβεβληκὸς ἂν εἴη μικρὸν τοὔνομα. id eſt, *ut thericleum, dinias, iphicratis: nam iſta prius inventores ſimul indicabant. quod et fit nunc quoque aliquo modo. ſin hoc non fit, mutatum nempe eſt paulatim id nomen.* ut haec melius intelligas, titulum cogita libri unde ſumuntur: in quo tractabat auctor περὶ μεταλήψεως: hoc eſt, *de translatione dictionum ab una ſignificatione ad aliam.* Senſus eſt: nomina hujusmodi naturam ſuam et genuinam ſignificationem mutaſſe. Exempli cauſſa: Thericles prima notione viri proprium fuit: thericleum inde derivatum, poculi et inventoris illius ſignificationem habuit: ſed olim: nam et paulatim extincta vulgo memoria Thericlis, ſolam poculi

indicationem id nomen habere cepit. quia tamen, penes eruditos remanſit veritatis cognitio, addit, *Φαίνεται δέ τι καὶ νῦν*. eſt hic manifeſtus error interpretum. Noli putare *Iphicratidis* ſive *Iphicratidum* nomine poculum ſignificari. quod falſiſſimum eſt: nam calceos ita vocabant: ut docemus alibi pluribus. Notabis, auctore Cleanthe dinum ſive diniadem poculum a Dino inventore nomen habuiſſe. *συνιστόρει* neceſſario ſcripſimus, non *συνιστορεῖ*.

τοὺς θῆρας κλονεῖ σπένδοντα ταῖς κύλιξι. Melius in Excerptis, *σπεύδοντα*. Inde etiam in primo verſu ex Eubuli *Aleonibus* ſcribo *μάλ' ἀνδρικὴν grandem*: non *μελανδρικήν*. Pro *παρὰ Κωθωνόχειρος*, Excerpta, *παρακωθωνόχειρον*. In fine *ἐπικαλούμενοι εἷλκον Διὸς Σωτῆρος*, *poculum iſtud convivae ſinguli bibebant, Jovis Servatoris nuncupantes*. *ἕλκειν* et *σπᾶν* ſignificant *educere et ſiccare calycem*. Teleclides, *μέλιχρὸν οἶνον ἕλκειν ἐξ ἡδυπνόου λεπαστῆς*. et ita ſaepe in his libris. In Epitoma ſcriptum *ἐπικαλούμενος*. Ita *εἷλκον* erit primae perſonae.

p. 792. Lego etiam in Antiphanis teſtimonio, *σεμνοπότου σταγόνος πλῆρες*. ita melius, opinor, quam *σεμνοπόνου*. Vini generoſi haec eſt periphraſis. *Ὦ γαῖα κεραμῖτι σ' εἰ Θηρικλῆς ποτέ*. Scrib. *κεραμῖτις σ' ὁ Θηρ.* vel ut MSS. *σὲ Θηρ.* Non dubitabunt periti corruptum eſſe ſtatim, *ἐν Ἡτιάκῳ*. ego non dubito ſcribendum *ἐν Ἱππίσκῳ*. qui titulus eſt fabulae Alexidis, quem leges in multis locis operis hujus. Etiam haec depravata, *Κοίλην ὕπαρ θύουσαν*. Scribe cum eruditiſſimo Sylburgio, *ὑπερβρύουσαν*.

Ἐκ τῶν τοιούτων αἴσχεα ποτηρίων. Scribe *Αἰσχύνα* vel *Αἰσχύνη*. *εἶτ' ἐλευθέραν ἀφῆκε βαπτίσας ἐρωμένως*. An *ἐῤῥωμένως*? *valide multum*. Pro ΙΣΘΜΟΝ, ſcribo cum Excerptis et Euſtathio *ἴσθμιον*. ΚΑΔΟΣ. *Σιμμίας ποτήριον παρατιθέμενος Ἀνακρέοντος*. *Ἠρίστησαμεν ἰτρ.* Deſunt initio hujus periodi *Φησὶν εἶναι*· nam vertendum fuerat, *Simmias ait poculum eſſe, proferens ex Anacreonte* *Ἠρίστησα*, etc. errant qui ſequens teſtimonium putant eſſe Simmiae: cum variis locis ea verba Anacreonti auctor tribuat: ut lib. 14. ſimilis error interpretum in ſimili loco, in *λεπαστή*. Teſtatur et Pollux Anacreontis eſſe hoc teſtimonium: etſi mire deſormata lectio quae in ejus libris. In decimo ait, cap. 20. de voce *κάδδος* loquens. *Καὶ Ἀνακρέων δέ Φησιν, Οὐδ' ἐξ ὀπίων κάδδον*. Lege ex hoc loco, *οἴνου δ' ἐξέπιον κάδδον*. vel *κάδον*. Mox in Epigenis ſenariis turbant codices, qui praeferunt conſtanter, *ὀλκεῖα, κρουνεῖα, ἔστι δὲ κρουνίαναι*.

nam poſtrema mendo non carent. et ſine illis locus idem eſt deſcriptus infra in λουτήρια. contra in κρούνεια, clarum eorundem veſtigium. Ultimus Hedyleorum corruptus manifeſto, Ἡδύλε μεσώζην εἰς κενὸν οὐ μεθύων: ex opinione ſic reſtituimus, — καὶ λέγε, παῖζε Ἡδύλε; μισῶ εἰς κενὸν οὐ μεθύων: *rigato me aliquis vini Chii cadis: et hoc mihi accinat lude Hedyle: odi vivere fruſtra, non ebrius.* quaſi dicat, unica eſt vivendi cauſſa bibere. Placet Dalecamp. conjectura in iſto, Εἰς ἠῶ πίνει τετραχόοισι κάδοις, *quatuor congiorum cadis.* at proximorum verborum, Ἡρόδοτος δ᾽ ἐν τῇ τρίτῃ, Φοινίκῃ οὔ Φησιν οἴνου κάδον. et lectio prava et interpretatio. Scribe, H. δ᾽ ἐν τῇ τρίτῃ, Φοινικίου οἴνου κάδον. Pollux quoque laudat hunc locum. Atque ille κάδον vel κάδδον, (nam utrumque invenias) non inter pocula, verum inter vaſa recenſet ubi vinum habetur aut portatur. Neque debemus exiſtimare omnia nomina hoc libro expoſita ad potoria vaſa tantum pertinere. Ne longe abeam, ΚΑΔΙΣΚΟΣ ſtatim non ſolum ποτηρίου εἶδος eſſe dicitur, ſed etiam ἀγγεῖον diverſiſſimi uſus. Nam ait: ἀγγεῖον δ᾽ ἐστὶν ἐν ᾧ τοὺς κτησίους Δίας ἐγκαθιδρύουσι. Antiqui praeter publicas religiones, et ea numina quae in templis colebant, privatos habebant multiplices deos. alium enim pro foribus ſtatuebant, alium in veſtibulo aut atrio, alium in cubiculo, (unde cubiculares imagines, de quibus apud Suetonium) alium ad focum, alium in domo intima. poſtremo etiam in promptuariis cellis poſita ſigna. Hi ſunt quos Δίας κτησίους Anticlides mox vocat, et cum eo hic Athenaeus. Harpocration: τὸν κτήσιον Δία ἐν τοῖς p. 793. ταμιείοις ἱδρύονται. Ritum dedicationis horum ſignorum inſequentibus verbis exſequitur Anticlides. Illa vero mendis ſunt deformata multifariam. ſymbolam ad eorum emendationem Excerptorum confector contulit: pleraque de ingenii conjectura ita emendabamus. Διὸς κτησίου σημεῖα ἱδρύεσθαι χρὴ ὧδε. καδίσκον καινὸν δίωτον ἐπιθηματοῦντα στέψαντα ὦτα ἐρίῳ λευκῷ. καὶ ἐκ τοῦ ὤμου τοῦ δεξιοῦ αὐτοῦ καὶ ἐκ τοῦ μετώπου ἄωτον κρόκινον κρεμαννύναι: καὶ ἔννυσθαι ὅ τι ἂν εὕρῃς; εἶτα οἱ χέαι ἀμβροσίαν. ἡ δ᾽ ἀμβροσία, ὕδωρ ἀκραιφνὲς, ἔλαιον, παγκαρπία. ἅπερ ἔμβαλε. *Jovis Cteſii ſigna ita ſtatuenda. Cadiscum novum utrinque anſatum opercula tegendum; ſimulacri auribus coronam e lana alba imponito, ex humero ejus dextro lanam ſuſpendito coloris crocei: amicito etiam, ut erit tibi commodum. deinde ambroſiam*

illi effundito: eſt autem ambroſia, aqua pura, oleum, et fructuum omne genus: haec omnia miſce ad ambroſiam. Signa quae domi colebant collocabant in larariis: et erant ſimulacra haec armariis incluſa, quae ad ſacellorum modum confiebant. Graeci vocant vulgo ναΐδια: Anticlides hic καδίσκους. recte enim Dalecampius exiſtimavit cadiſcum hoc loco ſigni eſſe receptaculum, non ipſum ſignum, ut ſummi quidam viri ſunt arbitrati. Heſychius, καδδίσκοι, σιπύαι εἰς ἃς τὰ ἱερὰ ἐτίθεσαν. Ac videtur ea primum ſignificatione nota vox κάδος vel καδίσκος fuiſſe Graecis: ab Hebraeo קדש unde eſt מקדש *ſedes rei ſacrae.* etſi non ignoramus κάδος pro menſura eſſe כד Syrorum. Videtur autem peculiare ſignis Jovis Cteſii fuiſſe, ut auribus coronas haberent impoſitas, non toti capiti, ut mos eſt omnium. non eſt aliter interpretari iſta. στέψαντα ὦτα ἐρίῳ λευκῷ, ſed fortaſſe non erraverit qui ſcripſerit, στέψαντα ἀώτῳ λευκῷ poetae, οἰὸς ἄωτον, aut ſimpliciter ἄωτον lanam vocant. ſaepe autem in ſacris uſi veteres remotis ab uſu communi verbis Perperam mox libri omnes, Στράτων ὁ κωμικὸς ἐν Λημνομέδα. Legendum Στράττις, ut oſtenſum eſt libro ſeptimo, cap. 23. In verſibus Strattidis qui laudantur hic, Ἑρμῆς eſt nomen πόσεως, qua de re libro primo, capite ult. Ἑρμῆν ἕλκειν eſt *educere illud poculum quod ſic vocabant.* ineptiſſime enim interpretes *Mercurium precari atque invocare.* quoties legitur in his libris ἕλκειν pro *bibere?* ΚΑΝΘΑΡΟΣ: ὅτι μὲν πλοίου ὄνομα κοινόν. *Cantharus pro navigii nomine translatitium eſt:* quod etiam poculum ſignificet, docet deinde Athen. Macrobius plane aliter: *Cantharus pro poculo quidem nota res eſt, vel ex ipſo Virgilio; qui aptiſſime proprium Liberi patris poculum aſſignat Sileno: ſed id. ut ſupra polliciti ſumus, etiam pro navigio poni ſolitum debemus oſtendere.* tum affert locum e Nauclero Menandri, qui ſequitur non longe. In trochaicis Alexidis, ἐν Κρατεύᾳ, ſcribe, πλησίον δὲ κείμενα Στρώματά τε καὶ γύλιον αὐτοῦ. Haec militis ſupellex: ſtragula et pera in qua ſoliti poculum allia et cepas circumferre. Graeci ita deſcribunt. γύλιον ἀγγεῖον ἐστὶ ὁδοιπορικὸν εἰς ἀπόθεσιν τῶν ἀναγκαίων, ᾧ ἐχρῶντο οἱ στρατιῶται. Athenaeus infra non
p. 794. longe cothonem ſcribit fuiſſe Laconicum poculum ἐπιτηδειότατον εἰς στρατείαν, καὶ εὐφορώτατον ἐν γυλίῳ. Poſtquam de cantharo teſtimonia tria attulit ex Eubulo comico, ſubjicit, Ἀρεσίας, μέγαν πάνυ καὶ ξηρὸν ἐποίησε τὸν

κάνθαρον. viri docti haec male confuderunt cum Eubuli verbis: eſt enim diverſi poetae locus. ſed *Areſias*, nullus opinor fuit. Lego Ἀριστίας. is eſt de quo libro 2. cap. 19. Verum cogitemus: nam etiam Huraldinus retinet vulgatam ſcripturam Ἀρεσίας: ſed leviter immutatam: et punctorum alius ibi ſitus. Ita legitur in eo lib. καὶ ἔτι. Ἅμα δὲ λαβοῦσα ἡ Φάνιε· πηλίκον τινὰ οἴεσθε μέγεθος ἀρεσίαν; μέγαν πάνυ καὶ ξηρὸν (dele καί: aut ſcribe κατάξηρον) ἐποίησεν εὐθέως τὸν κάνθαρον. Ξηρὸν ποιεῖν τὸν κάνθαρον eleganter, ut, *ſiccare calyces*. Horatius. In ecloga e Phrynichi *Comaſtis* (cujus fabulae meminit Pollux libro 4. cap. 7.) ἑκατὸν τῆς ἡμέρας ἔκλαιεν οἴνου, κανθάρους, non intelligo: et verius puto, εἷλκεν. In Menandrea pericopa legunt veteres quidam, Πρῶτος λέγω σοι: deinde Macrobius τόνδ' ἐχρύσουν κάνθαρον. Ποῖος; τὸ πλοῖον. οὐδέ μ' οἶσθα σὺ ἄθλιε. vel οὐδὲν οἶσθα. Fortaſſe autem ſcribendum in iis quae ſequuntur, Τὴν ναῦν σεσῶσθαί μοι λέγεις; ἐγώ. τὴν ἐμὴν ἐκείνην ναῦν ἣν Καλλικλῆς ἐποίησε. τότε πλοῖον ἐμὸν ὃ Εὐφράνωρ ἐκυβέρνα Θούριος. conſtanter mox omnes codd. et Epitom. χρυσῷ τὰ χείλη περιτεραμνίσας aut παρατεραμνίσας. quod quid ſignificet? Lego igitur περιτερματίσας. aliis verbis idem dicit paulo poſt, τὰ χείλη περιαργυροῦντας καὶ χρυσοῦντας.

Caput Septimum.

Carcheſium *poculum. Macrobii locus emendatus.* λῆνος *in navi.* κέρχνος *et* κερχνοειδῆ, Theodoridas *poëta. Athenienſium* δημιόπρατα. *poculum* περισκελές. Κέρνος, cernophori. *μήκωνες λευκοί. Vannus myſtica. pocula hederacea.* Ciſſybium. Polis. *κήθιον.* Ciborium. *exploſa ejus vocis etymologia quam aliqui adferunt.* condy. Κονώνιος et *κώνιος.*

ΚΑΡΧΗΣΙΟΝ. ex Callixeno ita deſcribit Athenaeus: ποτήριόν ἐστιν ἐπίμηκες, συνηγμένον εἰς μέσον ἐπιεικῶς, ὦτα ἔχων μέχρι τοῦ πυθμένος καθήκοντα. Vertit ad verbum Macrobius. *Carcheſium eſt poculum procerum et circa mediam partem compreſſum, anſatum mediocriter, anſis a ſummo ad infimum pertinentibus.* Ita omnes hactenus Macrobii edidiones: abſurde: neque enim *an-*

ſatum mediocriter poteſt dici cujus anſae ad infimum pertingunt a ſummo. medicina quam facere conati ſunt quidam, medicina non eſt, verum ſententiae διαφθορά. nihil hic opus audacibus conjecturis. peccantem vocem reſtitue in ſuum locum, et ſcribe ex verbis Graecis, *circa med. par. compreſſum mediocriter, anſatum, anſis. a ſ.* Ληνὸν in navi mox vocat, quam poetae ἱστοδόκην et μεσόδμην. Quae aſpera ſunt κερχνὰ ſive κερχνώδη dicuntur, illa proprie quae in ſuperficie denſas habent aſperitates millio ſimiles: nam Ionibus millium appellatur p. 795. κέρχνος pro κέγχρος. Fuere qui hinc deducerent vocem καρχήσιον, ut ſit poculum cujus ſuperficiem tales ἀνωμαλίαι protuberantes exaſperent. Athenaeus, ὠνομάσθη τὸ καρχήσιον διὰ τὸ τραχύσματα ἔχειν κεγχροειδῆ. καὶ εἴρηται κατὰ ἐναλλαγὴν τοῦ ε πρὸς τὸ α ἀντὶ τοῦ κερχήσιον. διὸ καὶ Ὅμηρος τοὺς ὑπὸ δίψους κρατουμένους καρχαλέους εἶπεν. Iliadis ῥαψ. Φ. δίψῃ καρχαλέοι κεκονιμένοι ἐκ πεδίοιο Φεῦγον. alii legunt καρφαλέοι, et in hoc et ſimilibus locis. ΚΑΛΠΙΟΝ. Heſychius paulo aliter Κάλπος, εἶδος ποτηρίου. Supra in δακτυλωτὸν dicebatur κάλπις.

ΚΕΛΕΒΗ. Scribe, ἄδηλον δὲ ποῖον εἶδός ἐστι ποτηρίου, ἢ εἰ πᾶν ποτήριον κελέβη καλεῖται. et in verſu Antimachi Ἀσκὸν ἐνίπλειον. [id eſt ἔμπλεον. ut ἐνικάτθεο et ſimilia.] tolle ὑποστίγμην ex iſtis, Διονύσιος δ' ὁ Λεπτὸς ἐξηγούμενος Θεοδωρίδα τὸ εἰς τὸν Ἔρωτα μέλος, id eſt, *Dionyſius Leptus interpretans Theodoridae carmen in Amorem.* noli quaerere apud Graecos *Theodoridem* carminis genus. nullum unquam fuit. Theodoridas poëtae Syracuſanus doctis non incognitus. Poſt dictionem ΚΕΡΑΣ multas adjecimus ex membranis. Pindaricum teſtimonium ſcribe ex librorum fide,

Ἀνδροδάμαντ' ἐπεὶ Φῆρες
δάεν ῥιπὰν μελιηδέος οἴνου·
ἐσσυμένως ἀπὸ μὲν λευκὸν γάλα
χερσὶ τραπεζᾶν ὤθεον· αὐτόματοι δ' ἐξ
ἀργυρέων κεράτων πίνοντες ἐπλάζοντο.

Falſo ſcriptum paulo poſt, Ἕρμιππος Μύροις. Scribe Μοίραις. ut ſaepe alibi male etiam ἐν χρυσαῖς προτομαῖς τε ἄλλον κεράτων· puto, μεγάλων κερ. Solita fieri Athenis pocula argentea, quae vocabant κέρατα, ſic probat, ἔστιν οὖν τοῦτο εὑρεῖν ἐν τοῖς δημιοπράτοις ἀναγεγραμμένον οὕτως. Ἐκ στήλης ἀνακειμένης ἐν Ἀκροπόλει, ἣ τὰ ἀναθήματα περιέχει. κέρας, ἔκπωμα χρυσοῦν καὶ περισκελὲς, πρόσεστι κέρνος ἀγγ. etc. Athenienſium mos fuit,

cum alicujus ſontis bona publicabantur, vaenum illa in auctione exponere, atque omnia quae ita vendebantur, minima, maxima in columna inſculpebant, quam vel in Arce dedicabant, ut illam cujus auctor meminit: vel in aliis locis urbis, ant vicinorum pagorum. nam poſitae Eleuſinae ſtatuae meminit Pollux libro decimo, capit. 24. de voce δημιόπρατα loquens: ἐν δὲ ταῖς Ἀττικαῖς στήλαις, inquit, αἵ εἰσιν ἐν Ἐλευσῖνι, τὰ τῶν ἀσεβησάντων περὶ τῶν θεῶν δημοσίᾳ πραθέντα ἀναγέγραπται· ἐν αἷς ἄλλα τε πολλὰ σκεύη ἐστὶν ὠνομασμένα, καὶ μολύβδου κρατηταί. Capite autem ſeptimo ejusdem libri meminit Pollux illius ſtatuae in qua fuerant bona Alcibiadis publico judicio damnati, omnia adnotata, quae in auctione vaenerant. ac ſingula fere decimi ejus libri capita, teſtimoniis τῶν δημιοπράτων ſunt referta. Quid ſit περισκελὲς poculum, viderint docti. habet haec vox duplicem originem. a σκέλλω *exſicco*, et a σκέλος. e priore deductum huic loco non convenit. περισκελῆ enim vocantur quae ſic exaruerunt, ut ſint praedura: unde appellant poetae contumax et refractarium ingenium Φρένας περισκελεῖς. [Marcus Antoninus περισκελὲς ἦθος, libro 4.] et libro 14. περισκελῆ καύματα ſunt *aeſtus difficiles toleratu* ut ibi p. 796. exponimus capite 20. quare niſi vox artis eſt, ut argenti genus quoddam appellarint aurifabri Athenienſes περισκελές, quo modo haec notio ejus vocis locum hic habere poſſit non video. Quid ſi igitur a σκέλος deducamus, [(unde eſt vox εὐσκελὴς apud Platonem, et ποῦς εὐσκελὴς apud B. Chryſoſtomum.)] et exponamus de poculo quod binis pedibus tanquam cruribus inſiſtit? Quid ſi ita? ἐκπ. ἀργ. καὶ περισκελὲς προσέτι. *Ceras eſt poculum argenteum, et praeterea intortum.* ut non ſine cauſſa cornu nomen credamus huic poculo fuiſſe tributum. Cum iſtis quae ex antiqua ſunt inſcriptione, confunduntur peſſime ſequentia verba. nam ΚΕΡΝΟΣ literis grandioribus ſcribi debuit et a prioribus, quibuscum commune habet nihil, ſejungi. in voce enim προσέτι deſinit tractatio de cerate. Ita accipit Auctor Epit. accedit ſeries literarum, nam ordo inſtitutus poſtulat, ut poſt Κέρας ſequatur Κέρνος. Nec te moveat quod non ut poculum deſcribitur hic *cernus:* nam auctor, quae fuit ejus diligentia, vel levem figurae aut uſus ſimilitudinem juſtam cenſuit cauſſam, cur de eo nos hic doceret quae obſervaverat. Fictile vas fuit multos cotyliſcos in ſe continens, quos feſto die quodam fructibus omne genus implebant,

et ex religionis avitae ritibus ad ſacra deferebant, proprium id fuit miniſterium eorum, quos vocabant cernophoros: ſicut alios ob ſimile miniſterium lignophoros, ceſtophoros, oſchophoros, thyrſophoros, paſtophoros. Quae ſolita indi in cerni cotyliſcos enumerat his verbis. *ἐν οἷς φασὶ μήκωνες λευκοὶ, πυροὶ, κριθαὶ, πίσοι, λάθυροι, ὦχροι, φακοί.* haec Athen. hoc loco: idem infra in Κότυλος multo plura hujus generis recenſet repetens iſta ipſa. Non eſt novum in hoc ſcriptore ſaepius legi eadem: ſed repetitionis iſtius non obſcura cauſſa. At non debuerat Dalecamp. transferre huc quae ſtudio brevitatis auctor hic praetermiſerat. Μήκωνες λευκοὶ interpretor de ea quam Theophraſtus *μήκωνα Ἡράκλειαν* nuncupat, cujus eſt, inquit, *ὁ καρπὸς λευκός.* vel ita diſtinguendum, *μήκωνος, λευκοὶ πυροί.* *frumentum candidum* leges apud Plinium in verſu Sophoclis ex Triptolemo. Addit, *ὁ δὲ βαστάσας αὐτὸ, οἷον λικνοφορήσας τούτων γεύεται,* id eſt, *qui cernum geſtavit veſcitur iis quae ſunt intus: ſicut faciunt qui vannum myſticam* Liberalibus *ferunt,* aut aliis ſacris. hoc addimus: quia ſcribere Harpocrationem meminimus, vannum *πρὸς πᾶσαν τελετὴν καὶ θυσίαν εἶναι ἐπιτήδειον.* Colligere eſt ex iſto loco vannum quae *πομπεύεσθαι* ſolita, pancarpiam et fructus omne genus continuiſſe, non minus quam cernum de quo dictum eſt. ΚΙΣΣΥΒΙΟΝ. alii *κισσύμβιον.* vide Macrobium. Ex hederae ligno pocula fieri ſolita, ſicut etiam hodie. Serenus Samonicus, *Mollibus ex hederae tornantur pocula lignis.* meminerunt et alii. In Euripidis verſibus placet diſtinctio Macrobii librorum et Dalecampii. ut *πόνων ἀναψυκτῆρα* ad vinum
p. 797 referamus, non ad lac. Varro de Vino, *Hoc aegritudinem ad medendam invenerunt.* male apud Euſtathium *πίνων* pro *πόνων.* Ruſticum et paſtoritium poculum fuiſſe ciſſybium ex Homero probat: qui faciat Cyclopem ciſſybio bibere: et Eumaeo alterum tribuat. de illo verſus eſt hic nono Odyſſeae, *Κισσύβιον μετὰ χερσὶν ἔχων μέλανος οἴνοιο.* de Eumaeo iſte, *ῥαψ. π. Ἐν δ' ἄρα κισσυβίῳ κίρνα μελιηδέα οἶνον.* Athenaei verba ita ſcribe, *Πολύφημος μέντοι κισσυβίῳ ἐχρῆτο. θατέρῳ δὲ Εὔμαιος.* Placeat ſtatim *Καλλίμαχος δὲ ἔοικε διαμαρτάνειν ἐν τῇ συγχύσει τῶν ὀνομάτων.* tamen omnes codd. *συγχρήσει.* At, *παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ Πόλιδι ἑστιαθέντος.* optime. non ut emendant *πολίτῃ.* *Polis et Poles* propria virorum nomina Athenis non rara. Illa, *οὐδὸς δ' ἀμφοτέρους ὅδε χείσεται* male referunt ad Eteoclem, et Polynicem: pejus emendant. Apud poetam ait Ulyſſes de

ſe et Iro, *Hoc limen ambos capiet.* Scribe, καὶ κήθιον τὸ χήτιον τὸ χωροῦν τοὺς ἀστραγάλους. Vult dici κήθιον translata Ionico more aſpiratione, quod ex analogia erat dicendum χήτιον, a χεῖσθαι. ſic κιθὼν Herodotus pro χιτὼν et ſimilia. Scripſimus cum omnibus membranis, Διονύσιος ὁ Σάμιος ἐν τοῖς περὶ τοῦ κύκλου. vulgo περὶ τοῦ Κύκλωπος. convenientiſſime ſubjectis verbis. ſed κύκλου etiam alibi. idque expoſitum libro ſeptimo, cap. 3.

ΚΙΒΩΡΙΟΝ. Graecis peregrinum poculum: opinor et nomen. etſi poteſt videri derivatum unde et κιβωτός. ſed conſtat in Aegypto primum cepta fieri cibotia, ex Aegyptiae fabae ciboriis: deinde ex alia materia, figura eadem. Heſychius diſerte, Κιβώριον, Αἰγύπτιον ὄνομα ἐπὶ ποτηρίου. Eccleſia uſu fecit ſuum hoc nomen. ſed nugantur interpretes Graeci ſacrorum rituum, qui voce hac ſignificari volunt κιβωτὸν Φωτισμοῦ θεοῦ. τὸ γὰρ κίβ, ajunt, ἔστι κιβωτὸς, τὸ δὲ ὥριον Φωτισμὸς Κυρίου, ἢ Φῶς θεοῦ. hoc eſt, אור יה color eſſet aliquis ſi in eum uſum dicerent excogitatum id nomen. quod ſcimus eſſe antiquius nomine Chriſtiano. Syris כבר vaſculi nomen eſt. Scribo ſtatim, λαβὼν ἓν τῶν κιβωρίων ὡς ἔξοινος ὢν καὶ μεθύων ἐνεούρησε.

ΚΟΝΔΥ. Hoc poculum Perſis proprium fuit, ut teſtatur Pollux, et ſequentia docent, et ratio nominis. nam *condy* eſt appellatum, quia ſimile erat aliquomodo veſti quam candym vocabant, quae etſi diverſa fuit a tiara, 70. tamen interpretes cum exponunt vocem גביע in Hiſtoria Joſephi πειράζοντος ſuos fratres, verterunt κόνδυ. id fortaſſe ſpectantes, quod מגבעה ejusdem originis vox, tiaram ſignificat. fuiſſe autem poculi hujus uſum in Aegypto, ex eo licet colligere, quod Nicomachus in libro de feſtis Aegyptiorum, ejus meminerit. Extat id vocabulum et in Iſaja apud 70. ut obſervavit etiam Hieronymus in Geneſim. [Euſtathius Eroticon lib. 4. οὐκέτι νέκταρ ἀλλὰ κόνδυ πικρίας μετακεράσομαι et lib. 7. καὶ κόνδυ πικρίας καὶ ἀψινθίου θαλάσσας ὅλας ἐκπέπωκα.] Locus Menandri extat et libro 10. Verba Nicomachi male accepta ab imperitis: et deeſſe aliquid videtur. concinnare potes hoc modo: τὸ δὲ κόνδυ ἔστι μὲν Περσικὸν τὴν ἀρχήν. εἶδος δ' ἔχει ὥς Φησιν Ἕρμιππος ἀστρ. p. 798.

ΚΟΝΩΝΙΟΣ. In excerptis Κώνιος. et poſſet videri ducta appellatio a forma, *cononius* vero a Conone inventore, ut *thericleum* et *dinias.* atque hoc verum, ut dicitur infra in λυκοεργεῖς.

Caput Octavum.

Κότυλος et κοτύλη. Cratetis fabula Παιδιαί. *ἡμίνα. Sophronis ὁ ἐπιγραφόμενος μῖμος. Calyces Φοξαὶ, vaſis nomen:* Alembix. *Prov. δάκτυλος ἡμέρα. et id genus alia multa obſervata et emendata.*

ΚΟΤΥΛΟΣ, τὰ μόνωτα ποτήρια. Heſychius inter alias interpretationes vocis κοτυλίσκος, τινὲς, ait, τὰ μόνωτα ποτήρια. Horum plurimus uſus, addit auctor, παρὰ Σικυωνίοις. Excerpta παρὰ Σ. καὶ Ταραντίνοις. Lege, καὶ νέμει, ὅσοι ἂν ὦσι τὸ κέρνος περιενηνοχότες, id eſt, et dividit omnibus qui cernum circumgeſtaverunt. de hoc ſatis capite ſuperiore. Vocem ὅρμενος ex libris adjecimus: ſcribe, οἷος ἔριον ἄπλυτον. vel οἴειον. in teſtimonio Ariſtophanis e *Cocalo* ſuſpecta vox μεστὸν et verius cenſeam, κοτύλαις μεγάλαις ἔγχεον ἐς σφέτερον δέμας οὐδενὶ κόσμῳ. *magnis cotylis* vinum *infundebant in ſuum corpus nullo pudore.* Manca eſt oratio in his, Σιληνὸς καὶ Κλείταρχος ἔτι τε Ζηνόδοτος. nam ita interpretandum: *poculi hujus meminerunt Silenus, Clitarchus, et Zenodotus quoque.* ſubjectus verſus, Πάντῃ δ' ἀμφὶ νέκυν κοτυλήρρυτον ἔρρεεν αἷμα. nullius eſt iſtorum, ſed poetarum principis Iliad. ψ. Inepte mox, Σιμάριστος δὲ τὸ λευκὸν ποτήριον οὕτω καλεῖσθαι. ſcribe cum Excerp. et Euſtath. τὸ λεπτὸν ποτ. quaſi dicatur proprie κότυλος, poculum capiens quantum cava manus. nam κοτύλη, *cava manus* eſt. Nec recte Κράτης ἐν Παιδείαις: ſed ut Dalecampius Παιδιαῖς. Pollux enim veterum luſiones explicans, pleraſque earum in hoc Cratetis dramate commemoratas ſcribit. Ἡ δὲ κινητίνδα, ait, ἀπὸ τοῦ κινεῖν, ὅ ἐστι καταφιλεῖν ὠνόμασται. ὅπερ ὑποδηλοῦν ἔοικε Κράτης ἐν Παιδιαῖς· σχεδὸν δὲ καὶ περὶ τῶν πλείστων ὁ ποιητὴς εἴρηκεν οὗτος ἐν τῷδε τῷ δράματι. Contra iſtud recte, Θουκυδίδης. ἐδίδοσαν αὐτῶν ἑκάστῳ ἐπὶ ὀκτὼ μῆνας κοτύλην ὕδατος, καὶ δύο κοτύλας σίτου. non ut apud Euſtathium, δύο κ. κριθῶν. neque ut apud Pollucem libro ſeptimo, capite ultimo, δύο κ. οἴνου. Locus eſt extremo libro ſeptimo nobiliſſimae hiſtoriae. ſed ex ipſo Polluce error clarus: profert enim verba Thucydidis, ut *cotylam* probet menſuram eſſe et liquidorum et aridorum. Cum dixit Ariſtoph.

Ὁ δ' ἀλφίτων πριάμενος τρεῖς χοίνικας, Κοτύλης δεούσας εἴκοσ' ἀπολογίζεται: et δεούσας ſcribi poteſt, et δεούσης. *cum farinae hordeaceae tres choenices emiſſet, et deeſſet* juſtae menſurae, *cotyla una viginti obolos* de convento pretio *detraxit.* εἴκοσι ſcripſimus ex Italicis membranis. prius erat οἴκαδε. quod, ut multa alia quae in prioribus editionibus legebantur, reperimus in Huraldino. Παιδιὰ ἐγκοτύλη etiam ἐν κοτύλῃ, dicta vide Euſtathium et Pollucem. Locus ex Acharnenſibus, κοτυλίσκιον τὸ χεῖλος ἀποκεκομμένον, hodie ſic habet apud comicum, κυλίσκιον τὸ χεῖλος ἀποκεκρουσμένον. et de poſtrema voce firmant Excerpta et Euſtath. Quae ſubjiciuntur tanquam Epicharmi, alius ſunt poetae, ut obſervatur libro 14. Ad iſta Sophronis, Κατάστρεψον τέκνον τὰν ἡμίναν, addit Euſtath. ſed opinor, de ſuo: περὶ ἧς χρὴ σκοπεῖν ἡμᾶς. μήποτε ἡμίνα ἡ τὸ ἥμισυ τοῦ ἴν. οὗ χρῆσις ἐν τῷ, ἔλαιον, πλέον ἤπερ ἴν. Ait, καὶ τὰ κύμβαλα δ' Αἰσχύλος ἐν Ἠδωνοῖς κοτύλας εἴρηκεν. Habes Aeſchyli illum ipſum quem reſpicit locum apud Strabonem libro decimo. Ibi lege. Pro, καὶ οἷς χέονται οἱ μύσται, leges apud alios καὶ οἷς χρῶνται οἱ μ. ut in Heſych. ΚΟΤΤΑΒΙΣ. Ἁρμόδιος ὁ Λεπρεάτ. Libro quarto capite 13. poſtrema verba teſtimonii hujus emendavimus. Sequitur, ὥστε εἰς τὰ συμπόσια παρεισφέρειν ἆθλα κοττάβια καλούμενα. Plato comicus ita vocat illo verſu, Παίζειν τίθεμαι κοττάβια σφῶν ἐγώ. de quo ad librum 14. in Heſychio perperam κοτταμία. Οἶκοι κυκλοτερεῖς, ſunt triclinia, ſive coenationes. ΚΡΑΤΑΝΙΟΝ. Μήποτε τὸ νῦν καλούμενον κράνειον ἔκπωμα. *cratanium* pro poculo leges alibi: κράνειον, quod ſciam, nusquam. an igitur κρούνειον? de qua voce mox. In Polemonis laterculo ſcribe χύτρος ἀργυροῦς: aut Ionice κύθρος, non κύτρος. et βατάνιον, non βατιάνειον. patina eſt, ut alibi diximus. ΚΡΟΥΝΕΙΑ. Ἐπιγένης Μνηματίῳ, κρ. vide ſupra in κάδος. ΚΥΑΘΙΣ. κοτυλῶδες ἀγγεῖον. Σώφρων ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ μίμῳ, γυναῖκες αἳ τὰν θ. Quemadmodum libro ſuperiore capite 19. ſuſpecta erant nobis haec verba, καὶ γὰρ Νυμφοδώρου περιῆν ἐν τῷ μνημονευομένῳ μίμῳ: quia memorati mimi proprium lemma non eſt adjectum, ſicut fieri amat: ita etiam haec eandem ob cauſſam Sophronis *Viriles et Muliebres mimi* ex Athenaeo et Stobaeo noti omnibus. Ii ſunt tituli operum duorum, quorum utroque plures, ut videtur, mimi continebantur: partim in viros, partim in mulieres ſcripti: quare non poſſumus multum p. 799.

tribuere conjecturae noſtrae, valde alioquin probabili, τὸ γυναῖκες mimi epigraphen eſſe. Scribi autem poteſt, αἲ τὰν θεὸν φαντὶ λέξαι. et poſt, τριτὺς ἀλεξιφαρμάκων. *tria alex.* Argis elaborati calyces, ut obſervat dipnoſophiſta, formam habuerunt diverſam a caeteris: erant in ſummo et circa labra faſtigiati: cum fere pocula omnia ab ea parte plus pateant: hoc ita Athenaeus: φοξαὶ γοῦν ἦσαν τὸ χεῖλος, ὡς Σιμωνίδης φησὶν ὁ Ἀμόργιος. αὕτη δὲ φοξύχειλος, ἥ εἰς ὀξὺ ἀνηγμένη, οἷόν εἰσιν οἱ ἄμβικες καλούμενοι. [ambix. Integrum Simonidis verſum referunt grammatici αὕτη δὲ φοξίχειλος Ἀργείη κύλιξ.] vaſis nomen eſt, quo antiqui ita ferme utebantur, ut nos hodie eo quod ſermo vernaculus *alambicem* vocat. ejus mentio in Graecorum medicorum libris: ut apud Dioscoridem libro quinto, ubi Plinius *calicem* vertere maluit Graeca alia dictione, quam iſtam retinere. Arabes primi frequentarunt hujus vaſis uſum, a quibus nos didiciſſe teſtatur
p.800. nomen hybrida. Ejusdem naturae cum alia vocabula quaedam ſunt: tum in primis famoſiſſimae artis *Alchimiae* nomen. nam quod ajunt ita dictam quaſi ἁλὸς χυμείαν, quia finis ejus ſcientiae proximus ultimo ſit, ſal illud θαυματουργὸν de cunctis rebus extrahere: ciniflonum recens commentum eſt, parum ſalſum, et omnino falſum. Scribendum, Ἄχαιος ὁ Ἐρετριεύς. non Ἀρχαῖος. imperiti homines tragici hujus nomen varie corruperunt in his libris. Achaei verſus lego ad hunc modum,

Ἀλλ' ὡς τάχιστα μέλανα δεῦρ' οἶνον φέρειν
κανόντε (vel καινὸν) χρὴ κρητῆρα καὶ κυλιχνίδας.

Subjicitur Alcaei locus elegans, qui ejus poetae φιλοινίαν de qua dictum eſt libro decimo arguit manifeſtiſſime. Πίνωμεν, ait, τί τὸν λύχνον ἀμμένομεν; δάκτυλος ἀμέρα. Antiqui cum fere parcius pranderent, et coenabant liberalius et compotationes ſuas eo reſervabant. Tempus autem coenae erat, veſpera et λύχνων ἀφαί. Ita viri graves et occupati: nam qui aliter vitam inſtituebant, hi et tempeſtiva agitabant convivia: et ad pocula de die acceptabant. Hoc igitur Alcaeo poetae vinoſo nunc dolet, quod propter ſobrios ſodales, horam lucernarem cogatur expectare. Quid moras trahimus? inquit, quid expectamus ut veſpera ſit? Ecce jam qui reſtat dies digitus eſt, ſive digito non longior. Rerum menſura pro varia ipſarum natura varie iniri ſolet. Sed poeta locutionibus ſuis naturam rerum interdum pervertunt. Tale hoc Alcaei δάκτυλος ἡμέρα. Nam digitus non eſt menſura tempori

conveniens: verum locorum intervallis. et corporibus continuis: dies per horas, ſemihoras, et vigilias metimur. Simili elegantia dixit comicus Alexis, Κρείττων ἐκεῖνός ἐστιν ἡμέρας δρόμῳ. et Ariſtophanes in Ranis quosdam adoleſcentes ait eſſe Εὐριπίδου πλεῖν ἢ σταδίῳ λαλιστέρους. idem in Nebulis, τῶν Ἑλλήνων εἶναί με λέγειν ἑκατὸν σταδίοισιν ἄριστον. Athenaeus libro tertio, nonnullos inſolentia locutionum πολλοῖς παρασάγγαις ὑπερδραμεῖν τὸν Διονύσιον. Aſſentior autem doctiſſimo et de literis Graecis optime merito Henrico Stephano, exiſtimanti, dictum iſtud Alcaei δάκτυλος ἡμέρα, pridem in proverbium abiiſſe: quod Graeci paroemiographi per imperitiam corruperunt, et in Δατύλου ἡμέρα perperam commutarunt. Epigrammatarius poeta eodem ſenſu dixit δάκτυλος ἀώς: nam ἠώς, inter caetera, etiam diem ſignificat, ut obſervant poetae interpretes: neque dubium eſt, quod primus omnium recte eruditiſſimus idem ille Stephanus obſervavit, Alcaei ſuperiora verba reſpexiſſe eum poetam epigrammatorum, cum faceret.

Πίνωμεν Βάκχου ζωρὸν πόμα. δάκτυλος ἀώς.
ἢ πάλι κοιμιστὴν λύχνον ἰδεῖν μένομεν;

Alcaei verba, quia parum emendate ſcribuntur iſto loco, partim ex libro ſuperiore, partim ex conjectura emendata nobis, adſcribemus.

Πίνωμεν. τί τὸν λύχνον ἀμμένομεν;
δάκτυλος ἁμέρα. κάδδ' ἀνάειρε
κυλίχναις μεγάλαισι καὶ πυκιναῖς. p. 801.
οἶνον γὰρ ὁ Σεμέλας καὶ Διὸς
λαθικηδέ' ἀνθρώποισιν ἔδωκεν.
ἔγχευε κιρναὶς ἕνα καὶ δύο πλέαις.

Caput Nonum.

Κυλίχναι, culignae. καροῦν et ἀναχαιτίζειν de vino. Cymbium. Phiditia Cyrenenſium. κύπελλον unde. ῦ, pro ὂ in multis. κόπαιον, ſive κόπεον. multa emendantur et illuſtrantur.

Ἐκ τοῦ βαλανίου γὰρ διεφθορὼς ἔρχομαι. mendae manifeſtus verſus: metrum legem excedit: et mulier eſt non vir quae loquitur. Scribe, δίεφθος. redire ait e balneo nimis calido, eſſeque jam cocta, imo toſta. quare hoc

dicat, ſequentia palam faciunt. *Γλαίσχρόν τε μου τὸ σίαλον, νὴ τὼ θεώ.* Scrib. *γλίσχρον.* id eſt, *κολλῶδες.* at *νὴ τὼ θεὼ, per geminas deas:* non, *per deos.* Cererem et Proſerpinam intelligit, ut alibi dictum. *Εἰ λάβω † κυρίσοι τὴν κυλίσκην μηδαμῶς.* Potes emendare, *Θέλεις λάβω σοι τὴν κυλίσκην; μηδαμῶς.* Ancilla loquitur aut famulus, et ait: quando ita ſcitis, vim ſumam in manus culignam, ut tibi miniſtrem? minime, ait hera. *κυλίσκαι* et *κυλίχναι* ſine *κυλιχνίδες* (Latini veteres *culignas* dixerunt) ſunt caliculi, id eſt, parva potoria vaſa oris compreſſoris: quare etiam pro cucurbitulis, ſi forte earum copia non erat, calculis utebantur, teſte Cornelio Celſo libro 2. cap. 11. *Κοὐχὶ δωροῦντ' οὐδὲ κόγχην.* Scrib. *χωροῦντα.* *Φασὶ δ' αὐταῖσι βαθείας κύλικας ὥσ.* mulieres ſibi fieri praecipiunt calices altos. repetendum eſt verbum *κεραμεύειν.* Calices autem deſcribit ventrioſos et doliolo ſimiles, habentes infra labra rotundam figuram vini capaciſſimam. hoc ſignificant ſequente verſu illa verba, *μέσας γαστρίδας.* in Excerptis *μεστὰς* offendimus: quod non habet locum. *ἀνεκλογίστως πλεῖστον οἶνον ἐκπίνειν,* eſt plurimum vinum bibere, quod tuis rationibus non inſeratur. CYMBII magnitudinem demonſtrat hoc argumento: quia Ulyſſes tertio cymbio (ſive quod idem eſt ciſſybio) Cyclopem depoſuit. Huic argumento quid reſponderi poſſit dictum ſupra initio hujus libri. *ἀκολουθεῖν αὐτῷ Φάσκων ῥυτὰ καὶ κυμβία.* Locus Demoſthenis quem ex ea contra Midiam adnotavit hic Macrobius, et ex eo Dalecamp. is ipſe eſt dubio procul, quem reſpexit auctor haec ſcribens. quanquam hodie in noſtris libris vox *ῥυτὰ* non extat eo loci: ſed aliquando poſt, ubi ait orator, *καὶ τρεῖς ἀκολούθους ἢ τέτταρας αὐτὸς ἔχων, διὰ τῆς ἀγορᾶς σοβεῖ, κυμβία καὶ ῥυτὰ καὶ Φιάλας ὀνομάζων.* Athenaeus vero more ſuo duos locos in unum contraxit. Cum apud Anaxandridem dixiſſet aliquis *Κυμβί' ἐκάρωσεν ἡμᾶς.* ſubjicit quidam, *ἀνακεχαίτικεν μὲν οὖν.* non prorſus, ait, *ἐκάρωσεν,* ſed tamen *ἀνακεχαίτικεν.* allegoricus ſermo eſt: de vino enim loquitur tanquam de equo. *καροῦν* dicitur vinum, quod dat in ſomnum gravem, vel de ſtatu mentis p. 802. deturbat, equus, quando dejicit in caput ſeſſorem, quod majus eſt, quam cum *ἀναχαιτίζει,* id eſt, jubas caputque erigens, vectori praebet ſe immorigerum. prioris verſus fine lege, *καὶ μέστ' ἀκράτου μετ' ἀκρ.* *ἀλλὰ κυμβίον μόνην Φιάλην προσεκέκτητο.* Non aliter apud Ma-

crobium: tamen ſcribendum eſt, *ἀλλὰ κυμβίον μόνον Φιάλην πρ.* mirari licet quod qui cyathum nullum haberet prae ſumma egeſtate aut parcimonia, ſed ſolum cymbium, idem phialam poſſideret. Ex his intelligere eſt cymbium alicubi Graeciae poculum fuiſſe pauperum, qui neque cyathum. neque aliud vas potorium honeſtius parare ſibi poterant. Quae ſequuntur poſt verbum *παρειληΦέναι* incertum eſt utrum ſint Athenaei an Eratoſthenis. Macrobius quidem ea non deſcripſit: ſed puto tamen eſſe Eratoſthenis: quod vel illa arguant, *καθὰ καὶ νῦν παρ' ἡμῖν ποιοῦσιν ἐν τοῖς Φειδιτίοις.* nam *παρ' ἡμῖν*, interpretor Cyrenae: quae fuit patria Eratoſthenis. ibi ſervata pleraque inſtituta Lacedaemoniorum; ergo etiam phiditia more Spartiatarum agitabant. Cyrenenſes enim Lacedaemoniorum ſanguis fuerunt. vel legendum *παρ' ὑμῖν*, *Lacedaemone.* Scribit enim ad Spartanum Hagetorem. Ephippi verſus ambo cum interrogatione legendi. *Διονυσίου δὲ δράματ' ἐκμαθεῖν δέοι.* intellige Dionyſii tyranni comoedias: vide libro primo de Philoxeno. Proximus verſus eſt corruptus, *Καὶ ΔημοΦῶντος ἅτ' ἐποίησεν εἰς κοτύλην.* neſcio an rectum *εἰς Κότυν.* depravatus etiam qui ſequitur. fortaſſe *Ῥήσεις τε κατὰ τὸ δεῖπνον ὡς ἐμοὶ λέγοι.* ut mihi coenanti veterum poetarum verſus recitet. etiam reliqua ſunt mendoſa. *Κύμβα ποτήριον. Ἀπολλόδωρος ΠαΦίοις.* Inutiliter haec poſita iſto loco. vide mox in *κύμβῃ.* tamen in Excerptis hoc ipſo loco, *ἐστὶ δὲ καὶ κύμβα ποτήρια.* ΚΥΠΕΛΛΟΝ. *Τοῦτο πότερόν ἐστι ταυτὸν τῷ ἀλείσῳ, καὶ τῷ δέπαϊ, ἢ ὀνόματι διαλλάσσει.* Locutio digna quae nos advertat: nam erat dicendum; *καὶ ὀνόματι μόνον διαλλάσσει.* rem claram non explicabo pluribus. *ἀπὸ τῆς κυΦότητος*, ait, *τὸ κύπελλον.* Hoc verum: prius dicebant *κύΦελλον*, ut Lycophron aliquoties. omne cavum ſic vocabant, in quo aliquid poterat contineri. Inde etiam nubes *κύΦελλα* dictae quae ea obtegunt quibus inſident. Lycophron eleganter Xerxis militum ſagittas, tanta copia in Graecos miſſas, ut coelum illis eriperent, *κύΦελλα ἰῶν* appellat. Utraque ſignificatio, et vocis origo ab Hebraeo fonte. nam כפף eſt *curvare*, *κάμπτειν* et *κυΦὸν* facere. inde כף vola manus, qua aliquid poteſt capi: item acetabulum: ponitur etiam pro nube. Inde etiam *κύΦων*, torquendi inſtrumentum, quod collo applicabant. in paraphraſi Chaldaïca appellatur כיפאת *χρύσεον ἄμΦωτον*, quod legi ait apud poetam. verſum reſpicit *ὀδυσσ. χ. Ἦτοι ὁ καλὸν ἄλεισον ἀναιρήσεσθαι*

ἔμελλε χρύσεον ἄμφωτον. Refert ex Simariſto κύπελλον. quibusdam dictum eſſe, τὸ δίωτον ποτήριον. apud Heſychium ſcriptum τὸ ἄωτον. niſi eſt mendum. nam α et δ ſaepe deprehendimus invicem corrupta. Ita Cyprii: at p. 803. Syracuſani, κύπελλα appellaſſe dicuntur, τὰ τῆς μάζης καὶ τῶν ἄρτων ἐπὶ τῆς τραπέζης καταλείμματα: reliquias mazae aut panis: quae Evangeliſtis quatuor κλάσματα nuncupantur. hac notione κύπελλον originem habet a κόπτω, ut κλᾶσμα a κλῶ. In loco του ο̃ poſitum eſt ῦ, ut in ὄνυμα pro ὄνομα: ἀσσύτερον pro ἀσσότερον. Poſterior aetas alia forma idem nomen formavit: nam apud Suidam, et in aliquot Gloſſarii locis κόπαιον ſive κόπεον legere eſt, pro fruſto rei et fragmento.

Caput Decimum.

Critiae locus de ſupellectile Lacedaemoniorum, Cothonis Laced. figura. ἄμβων. ambon. *περιχεῖσθαι verbum balneorum. λαβρώνιον. Menandri* Ἁλιεῖς. *ejusdem* Philadelphi. *Diphili* Tithrauſta. *δέμας λάπτειν. anus βρυτικὴ vel βρυκτική. Philyllii* Auge. *πτερόν.* lepaſtae *ex diverſa materia. Teleclidis* Prytaneis. *alia non pauca.*

ΚΩΘΩΝ. Λακωνικὸν ποτήριον, οὗ μνημονεύει Ξενοφῶν ἐν πρώτῳ Κύρου παιδείας. Putes dicere Xenophontem ſic poculi hujus meminiſſe, tanquam Laconici: quod non ita eſt. Verba ejus ſunt, de Perſarum inſtitutione loquentis, Φέρονται δὲ οἴκοθεν σῖτον μὲν ἄρτον, ὄψον δὲ κάρδαμον, πιεῖν δὲ ἤν τις διψῇ κώθωνα ὡς ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ ἀρύσασθαι. Locus Critiae qui ſequitur, eſt male acceptus ab exſcriptoribus. initio enim deeſt aliquid perficiendae ſententiae. Ait autem Critias, Lacedaemonios uti ſupellectile et inſtrumentis vitae minimo pretio parabilibus, et commodiſſimis. profert exempli gratia, calceos Laconicos, veſtes, et cothonem. Non eſt dubium hanc eſſe Critiae mentem: ſed verba praeſtare ſarta tecta non poſſumus. Vocem σμικρότατα ſuſpicor cubare in mendo: et pro ὑποδήματα ſcribendum eſſe δημιουργήματα. Suadet Plutarchus, qui in Lycurgo hunc ipſum Critiae locum ita expreſſit. δι᾽ ὃ καὶ τὰ πρόχειρα τῶν σκευῶν καὶ ἀναγκαῖα ταῦτα, κλιντῆρες καὶ δίφροι, καὶ τράπεζαι. βέλτιστα

παρ' αὐτοῖς ἐδημιουργεῖτο. καὶ κώθων ὁ Λακωνικὸς εὐδοκίμει μάλιστα πρὸς τὰς στρατείας. ὥς φησι Κριτίας. eadem Porphyrius libro quarto De abſtinentia ab animalibus.

οὗ δὲ ἕνεκα στρατιωτικὸν, πολλάκις ἀν. Hic quoque deeſt aliquid. Sententia hujusmodi lectionem ſuggerit. οὗ δὲ ἕνεκα στρατιωτικὸν δοκεῖ μάλιστα τοῦτο τὸ ποτήριον εἶναι, τόδ' ἔστιν. καὶ γὰρ πολλάκις ἀνάγκη ὕδωρ πίνειν οὐ καθαρόν. Cum igitur cogantur ſaepe milites aquam bibere impuram, prima commoditas quam ex cothonibus capiunt eſt, τὸ μὴ λίαν κατάδηλον εἶναι τὸ πόμα. In poculis altioribus, quam latioribus, ut illi ſcyphi ſunt quibus pharmacopolae medicamenta aegris propinant, quod intus continetur, minus eſt conſpicuum. Plutarchus ad colorem cothonis refert. Ait enim τὰ ἀναγκαίως πινόμενα τῶν ὑδάτων, καὶ δυσωποῦντα τὴν ὄψιν ἀπεκρύπτετο τῇ χρόᾳ. Altera ſequitur commoditas poculi hujus. εἶτα ἄμβωνας ὁ κώθων ἔχων ὑπολείπειν τὸ οὐ καθαρὸν ἐν αὐτῷ. Legendum ὑπολείπειν ποιεῖ: vel ὑπο- p. 804.
λείπει. Sed videamus quid ſint ἄμβωνες in poculis: nam qui margines vertunt longe errant: ſunt enim diverſiſſimae res κρηπὶς et ἄμβων. neque audiendi viri eruditiſſimi, qui apud Plutarchum vertunt *amfractus atque ſinus*. Eſt vero Graecis ἄμβων, Latinis *umbo*, quicquid in plano eminet ac protuberat, figuram habens rotundam aut κωνοειδῆ. Origo vocis ἀπὸ τοῦ ἀμβαίνειν, ſive ἀναβαίνειν. In veteri hiſtoria Eccleſiaſtica ſuggeſtus Epiſcopi in templo concionantis *ambon* Graecis et Latinis multis dicitur. In poculis et ollis ἄμβωνες ſunt, inquit Pollux, αἱ ἑκατέρωθεν πλευραί: id eſt latera et ventres, quales ſunt in ollis, et argenteis pateris quibus vulgo utimur forma ollae dimidiatae. quorum autem poculorum recta aſſurgunt latera, ea ἄμβωνας non habent. Atque haec figura vaſorum ambonem habentium, aptiſſima eſt ad detinendam aquae impurae ὑποστάθμην et ſordes: ut recte ſenſit Critias. fiunt etiam phialae vitreae, quarum fundum introrſum adactum et admodum prominentem, recte ambonem appellaveris. eſtque etiam illa forma appoſita nimis ad id de quo agitur, ſed cothones ita fingi ſolitos non puto: niſi quod more iſtarum phialarum collum habebant, ut ſequens Theopompi locus indicat.

κώθωνα παῖδα Φάρυγγος. Poſtrema vox eſt corrupta: aut aliquis mihi exponat cur poculum dicatur gutturis filius. nam potius τροχοῦ filius dicatur, id eſt figulinae rotae. Non puto omnes cothones στρεψαύχενας fuiſſe: itaque

cum dicitur mox, *ἐγὼ γὰρ κώθωνος ἐκ στρεψαύχενος πιοίμαν, τὸν τράχηλον ἀνακεκλασμένης.* interrogationis notam cenſeo adjiciendam. *Egone ut e cothone curvicervice bibam, cui collum obtortum et reflexum?* *κώθωνες διάμετροι δύο.* Ex libro quarto recte Dalecamp. *διμέτρητοι.* *ἀναπαύου, μικρῶς περιχεάμενος.* Verbum balneorum eſt *τὸ περιχεῖσθαι*: quod non obſervant qui vertunt *ſtragulis circumtectus.* Atqui *περιχεῖσθαι* dicitur qui affuſa aqua aut oleo perfunditur, ut loquitur Suetonius libro ſecundo. lib. 1. *αἱ γὰρ ἐμβάσεις περικεχυμένου πανταχόθεν τοῖς πόροις τοῦ ὕδατος, Φράττουσι τὴν τῶν ἱδρώτων ἔκκρισιν.* Galenus Methodi libro quinto, *ἐν τούτῳ τῷ οἴκῳ τὸ ἔλαιον ἔστω χλιαρὸν, ὡς εὐθέως περιχυθῆναι τῷ κάμνοντι.* et paſſim. Hoc miniſterium fuit in balneis eorum qui *λουτροχόοι* et *παραχύται* dicebantur vel *περιχύται*, ut ſcribitur libro ſequente: *τῷ μικρῶς* ſive *μετρίως περιχεῖσθαι* ſtatim opponit auctor *πλείονι τῷ λουτρῷ χρῆσθαι.* Non eſt rectum ſingulare ΛΑΒΡΩΝΙΑ, ſed plurale. nam *λαβρώνιον* dicebant non *λαβρωνία.* Heſychius, *λαβρώνιον, εἶδος ποτηρίου πλατέος.* Sic accipe etiam in ſequente verſu, *κἀκτυπωμάτων πρόσωπα, τραγέλαφοι, λαβρώνια.* extulerunt et genere maſculino *ὁ λαβρώνιος* ut ex allatis teſtimoniis apparet: *Μένανδρος Ἁλιεῖ.* vel *Ἁλιεῦσι.* nam Menandri *Ἁλιεῖς* citat Pollux libro decimo, capite 30. ſed numero ſingulari idem fabulam hanc inſcribit capite 30. libri ejusdem. Totus locus inde allatus disruptus eſt, nec ſanari facilis.
p.805. *Philadelphos* ejusdem comici Pollux libro 10. nominat, ubi locus indicatur hic deſcriptus: *τὴν μυιοσόβην ἐν τοῖς Μενάνδρου Φιλαδέλφοις ἔστιν εὑρεῖν.* ſed *Philadelphas* idem, libro eodem cap. 31. Non aſſequor quo ſpectaret lemma fabulae Diphileae de qua mox, *Δίφιλος Πιθραύστῃ.* videor reperiſſe alibi ſcriptum, *Τιθραύστῃ.* Forte *Τίθραντι.* Tithras nomen vici unius Attici. Inde nomen fabulae, ut *Anagyro* Ariſtophaneae, ab alio vico. Ita multae fabulae inſcriptae. vel ſcribendum *Τιθρασίοις*, ut *Acharnenſes*, et aliae non paucae. ΛΑΚΑΙΝΑΙ. non praetermittit Heſychius, *Λάκαινα, κυλίκων τὶ εἶδος.* Locus Ariſtophanis pluribus libro ſequente deſcribitur. At qui mox citatur in ΛΕΠΑΣΤΗ ejusdem poetae locus, ex ipſius libris ita ſcribendus, *τί δῆτ' ἐπειδὰν ἐκπίῃς οἴνου λεπαστήν;* Nimium vero faceti ſunt qui putant ſequentia verba, *ἀφ' ἧς ἐστι λάψαι, τοῦτ' ἔστιν ἀθρόως πιεῖν,* Ariſtophanea eſſe, cum manifeſtiſſime Athenaei ſint,

veriloquium vocis λεπαστὴ explicantis. ex eo ſumit Euſtathius et pluribus perſequitur. Idem Euſtathius proximo verſu, τὸ δ' αἷμα λέλαφας τοὐμὸν ὦναξ δέσποτα, ſcribit τὸ δέμας. quod et nos in membranis inventum probamus. Favet Athenaei interpretatio, οἷον ἄθρουν μ' ἐξέπιες. verſus ita ſtabit: τὸ δέμας δὲ λέλαφας τ. Praeterea ibi, ἐνέχει τε σφόδρα κυανοκευθῆ, legit Euſtathius, κυανοβενθῆ. et accipit tanquam lepaſtae epithetum: quod in noſtra lectione aliter habet. In Epitom. ſic, κ . . . . κευθῆ. mentem poetae explicant proxima verba, τὸ βάθος παρίστησιν ὁ κωμικὸς τοῦ ποτηρίου. Videamus de iſtis quae ſtatim recitantur ex Antiphanis Aeſculapio, τὴν δὴ γραῦν τὴν ἀσθενοῦσαν πάνυ πάλαι τὴν βρυτικὴν ῥιζίον τρίψας τι μικρὸν, δελεάσας τε γεννητικῇ τὸ μέγεθος κοίλῃ λεπαστῇ, τοῦτ' ἐποίησεν ἐκπιεῖν. ingenioſa eſt interpretatio Dalecamp. qui βρυτικὴν exponit *rugoſam et ſqualidam,* ut ſunt τὰ βρύτεα. id eſt, *vinacei.* ſed ut poſſit ea interpretatio doctis probari dubito: imo ne quid diſſimulem, veram non puto. Legam potius τὴν βρυκτικὴν, *illam voraciſſimam.* nam βρύκειν eſt vorare cibum avidius, et cum aliquo dentium ſono. Vocem γεννητικῇ mutavit idem in γευστικῇ. ita erunt otioſae et tollendae voces τὸ μέγεθος. noſtra emendatio clementior et verior, γεννικῇ τὸ μέγεθος. Jam ante expoſuimus quid ſit γεννικὸν κρέας et ſimilia. ita hic γεννικὴ λεπαστὴ, id eſt, *magna.* loquitur de medico qui aniculam aegrotantem feſellit, et vaegrandem vini lepaſtam ei propinans, potionem medicatam fecit haurire. pharmacum indicat cum ait ῥιζίον τρίψας τι μ. In Gloſſis Heſychii, βρυτονία radicis eſt cujusdam nomen. an igitur hoc verius? de hac radice loqui comicum. Philyllii ſequitur locus ex *Auga,* ſive *Aegeo:* (nam Suidae in ἀνάλφιτον, inſcribitur haec fabula Αἰγεὺς, non Αὐγή: idem tamen in iis quae de Philyllio ſcripſit, duas illius fabulas commemorat Αὐγὴν et Αἰγέα.) πάντα γὰρ ἦν μετ' ἀνδρῶν μειρακίων πινόντων, ὁμοῦ δ' ἄλλων γραϊδίων μεγάλοισιν οἴνου χαίροντα λεπασταῖς. ait πάντα, nempe τὸν χρόνον. ea vox aut deeſt, aut repeti debuit ex praecedentibus. χαιρόντων autem ſcribendum eſt. Non p. 806.
eſt perfecta ſententia in his ex Theopompi *Pamphila.* σπόγγος, λεκάνη, πτερὸν λεπαστὴ, πάνυ πυκνὴν ἐκπιοῦσ' ἄκρατον ἀγαθοῦ δαίμονος τέττιξ κελαδεῖ. falluntur qui primis verbis mundum muliebrem deſcribi putant. verius eſt, luxus inſtrumenta intelligi, et ſupellectilem tricliniarem. ſpongia opus ad analecta menſarum. *pelvis et*

πτερὸν pinna, ad provocandum ſtomachum, ut vinum nimia copia ſumptum rejiceret. Alibi diximus de hoc more veterum. Cratinus Ὥραις. Μῶν βδέλυγμ' ἔχεις; πτερὸν ταχέως τις καὶ λεκάνην εἰσενεγκάτω. Vides ſimiliter ut hic jungi λεκάνην et πτερόν. Deinde ſcribendum, vel λεπαστὴν πάνυ πυκνήν: vel πάνυ πυκνὸν ἐκπιοῦσ' ἄκρατον. Aliquanto poſt reperitur idem hic Theopompi locus aut ſimillimus alius. In penultimo hexametrorum qui ex ejusdem *Medo* referuntur, lege, Οἶον δ' οὐ κήλησε. ſolum non demulſit Rhadamanthum. Moſchus paulo poſt lepaſtam eſſe ait, κεραμεοῦν ἀγγεῖον: ſed et aeneae quaedam fuerunt. Varro De vita populi Rom. lib. I. *Lepaſtae etiamnum Sabinorum fanis pauperioribus plerisque, aut fictiles ſunt, aut aeneae.* addit Moſchus, ſimilem eſſe lepaſtam ταῖς λεγομέναις πτωματίσι. quarum non inveni nomen alibi. conſtant tamen ſibi MSS. quidam maluerunt πωματίσιν. Heſychio ſane πῶμα eſt idem atque ἔκπωμα. ſed malo ἐπέχειν. Inepta eſt lectio verſiculi ex Apollophane, Καὶ λεπαστὸν ἀδύοινον εὐφραίνει δι' ἡμέρας. Lego, Καὶ λεπαστὰ δ' ἀδύοινος μ' εὐφραίνει δι' ἡμ. vel cum Dalecampio λεπαστὰν ὀσφραίνειν. Incredibilis prope negligentia Dalecampii in verbis quae adſcribam, Νίκανδρος δ' ὁ Θυατειρηνὸς, κύλιξ, φησὶ μείζων παρατιθέμενος Τηλεκλείδου ἐκ Πρυτάνεων, καὶ μελιχρὸν οἶνον ἕλκειν ἐξ ἡδυπνόου λεπαστῆς. id eſt, *Nicander Thyatirenus, Lepaſta eſt, inquit, calyx major: afferens locum e Teleclidis Prytanibus*, Καὶ μελ. etc. et *mellitum vinum educere ex ſuavis odoris lepaſta.* At vir doctus quo Deus bone praeceps abiit? Oblitus eſt Nicandrum Thyatirenum veterem criticum fuiſſe qui Gloſſas ediderat. Harpocratio citat hujus librum, Ἐξηγητικὰ τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου. Noſter quam multas dictiones ex eo interpretatus eſt? oblitus eſt Teleclidem veterem comicum fuiſſe qui Πρυτάνεις fabulam docuerat: cujus in his libris toties mentio. Diſtingue et ſcribe verba ex Hermippi *Moeris*, vel ut veteres dixere, *Mortis*,

— ἐὰν δ' ἐγὼ
πάθω τι τήνδε τὴν λεπαστὴν ἐκπιὼν
τῷ Διονύσῳ τὰ πάντ' ἐμαυτοῦ χρήματα
δίδωμι.

ΛΟΙΒΑΣΙΟΝ. ut λείβειν et σπένδειν in re ſacrorum pro eodem ſumi ſolent: ita inde orta λοιβὶς, λοιβάσιον, et σπονδεῖον prima notione idem ſignificant. Uſus diſtinxit, ut ſit hic ab Athenaeo. Latini patera vinum in conviviis deo dabant, ut ait Varro.

Caput Undecimum. p. 807.

Euſtatbii error: forte et Athenaei ſuper voce λέσβιον apud Hedylum. Hujus epigramma de muliere Tricongia illuſtratur. διαπίνεσθαι ἀνδράσιν. Paphia *Epigenis* Mnematium. *De vocibus λυκοεργὴς, et λυκιουργής.* Lycius *ſtatuarius. Plinii locus correctus. μέλη et ᾠδὸς poculorum nomina. Calyx metaniptris ſacer Ὑγιείας.*

ΛΕΣΒΙΟΝ poculi cujusdam nomen eſſe, probatur Hedyli teſtimonio. Scio non ſolum Athenaeum hujus ſententiae fuiſſe: verum etiam Euſtath. qui λέσβιον ſignificare ait genus aliquod ποτηρίου καὶ λουτηρίου. Mihi tamen videtur hoc mirum, neque ἀβασανίστως admittendum. Euſtathius quidem parum aut nihil nos movet: quem ſcimus auctoritatem unius Athenaei ſecutum eſſe. quin etiam fallitur manifeſto Euſtathius: cum illa addit καὶ λουτηρίου. nam Athenaeus nunquam dixit, vas ullum ad lavandum λέσβιον eſſe dictum. Decepit nimirum etiam hic Excerptorum auctor Euſtathium: qui per incogitantiam male accipiens quae de altero genere poculi quod appellabant λουτήριον, deinceps Athenaeo ſcribuntur, retulit haec in ſuas Eclogas: Ὅτι λέσβιον ποτηρίου εἶδος καὶ λουτροῦ, ſive λουτηρίου. Athenaeus vero ſic Λέσβιον. ὅτι ποτηρίου εἶδος Ἡδύλος παρίστησιν ἐν ἐπιγράμματι οὑτωσὶ λέγων.

Ἡ διαπινομένη Καλλίστιον ἀνδράσι, θαῦμα
  κοὐ ψευδὲς, νῆστις τρεῖς χόας ἐξέπιεν.
ἧστο δέ οἱ ΠαΦίη ζωρὸν μετροῦσα θυωδὲν
  κεῖται πορΦυρέης λέσβιον ἐξ ὑέλου.
ἥν γε σάου πάντως· ὡς καὶ πάντων ἀπ᾽ ἐκείνης
  σοὶ τοῖχοι γλυκερῶν σκῦλα Φέρωσι πότων.

In quarto verſu κεῖται qui recte exponi queat non capio. Lego itaque αἰεὶ et elegantiſſimum epigramma ita interpretor. *Calliſtium, quae ſolita potu cum viris certare: (mira res, ſed non falſa) jejuna tres congios ebibit. Aſſidebat illi Paphia* ancilla, *merum vinum odoratum, Lesbium admetiens ſubinde ex purpureo vitro. Hanc tu,* o Bacche, *ſerva omnino: ut per illam omnium ſuavium compotationum ſpolia tua parietes conſequan-*

tur. Apparet in vivam non autem mortuam ſcriptum eſſe ab Hedylo hoc epigramma: cui occaſionem et argumentum praebuit nobile facinus Calliſtii ſtrenuae potatricis: quae convivio quodam tres ipſos vini congios hauſerat. quod cum jure videri queat incredibile, poeta ne quis figmentum putaret cavit illis verbis θαῦμα κ' οὐ ψευδές. Magnum re vera mirum eſt, mulierem poſſe reperiri tricongiam: cum olim pro miraculo ſit habitum virum quendam tres congios capere. Plin. libro decimo quarto, *Gloriam* bibendi *virtute Parthi quaerunt, famam apud Graecos Alcibiades meruit: apud nos cognomen etiam Novellius Torquatus Mediolanenſis, ad proconſulatum usque e praetura honoribus geſtis, tribus congiis, (unde et cognomen illi fuit) epotis uno impetu ſpectante miraculi gratia Tiberio principe.* Non excidere memoria quae diximus alibi de quorundam vinoſorum capacitate:
p. 808. verum illi et viri erant, et fere athletae: quibus ſtudium omne a primis annis erat diſtendere ſeſe cibis et potu: quam maxime fieri poſſet. quare nihil propter iſtos minuit foeminae hujus tricongiae miraculum. διαπίνεσθαι ἀνδράσιν interpretor, *certare cum viris* περὶ πολυποσίας. Egregia haec Calliſtii laus, quod non ſolum cum ſexus ſui foeminis certaret poculis, ſed cum ipſis etiam viris in epigrammate de Cleone multibiba. — Ἶσα δὲ πίνειν Οὔ τις οἱ ἀνθρώπων ἤρισεν. ubi ἀνθρώπους intelligo ἄνδρας, *viros.* Ita neceſſario exponendum τὸ διαπινομένη. unde enim illa ſpolia quorum poſtremo verſu fit mentio, niſi ex victoria? illa autem unde, niſi ex bibendi certamine? In tertio verſu *Paphia* nomen eſt ancillae, genere Paphiae: ſic enim peregrinas Athenis nominabant ſive liberas ſive ſervas. ut Myſis, Lesbia, Andria, Perinthia, Phrygia, Pythias, Dorias. ridiculum eſt de Venere accipere: quomodo enim dicetur Venus iſti mulierculae vinum miniſtrare? ζωρὸν intellige μέθυ non οἶνον. quia neutro genere dicit θυωθὲν, ſive potius θυῶεν. ita enim emendandum cenſemus, quoniam θυωθὲν vinum quid ſit, conjectura aſſequi non valemus. θυῶεν eſt bene olens, et ἡδύπνουν. In quarto verſu λέσβιον interprete Athenaeo poculi nomen eſt: nobis placet Λέσβιον dici *Vinum Lesbium,* quod ſciunt omnes in magna fama fuiſſe, jam inde a Troicis temporibus: ſicut paſſim Χῖον πίνειν Graeci pro vinum Chium bibere. Ἦν γε σάου πάντως, apoſtrophe eſt: non ad Venerem, ſed ad Bacchum. eſt namque Liber pater communis omnium vinoſorum et vinoſarum

προστάτης deus. Ad Venerem quidem referre nullo modo poſſumus: non enim hic agitur de rebus Veneris. Deinde quae a victoribus referebantur praemia ex hoc certamine, Baccho non Veneri ſuſpendebant omnes, qua viri qua mulieres. Phalaecus in epigrammate Cleus,

Χρυσωτὸν κροκόεντα περιζώσασα χιτῶνα
τοῦτο Διωνύσῳ δῶρον ἔδωκε Κλεώ.

Quae deinceps ſcripta ſunt in ΛΟΥΤΗΡΙΟΝ, confer cum iis quae ſupra in Κάδος. *Mnematium* titulus eſt fabulae cujusdam Epigenis: nam ita cum hic, tum ibi omnes libri. Dalecamp. non conſtat ſibi: qui hoc loco emendavit Ὑπομνηματίῳ, ſed et Diphili Μνημάτιον laudatum reperies in his libris. Ex quorundam ſententia ſcribit Athen. ΛΥΚΙΟΥΡΓΕΙΣ Φιάλαι τινὲς οὕτω καλοῦνται ἀπὸ Λύκωνος τοῦ κατεσκευασμένου. ſed profecto ut a Lycone elaboratum opus λυκιουργὲς dicatur, neque ratio patitur, neque afferri ulla exempla poſſint, quae nos impellant ad credendum. nam quod ſubjicitur, ὡς καὶ Κονώνιοι αἱ ὑπὸ Κόνωνος ποιηθεῖσαι, pene dixerim eſſe ineptum, nam ibi clara et aperta analogia. Merito igitur poſtquam ex aliorum opinione haec ſcripſit, veram ſententiam poſtea recitat philologus. omnino λυκιουργὲς opus vel a regione Lycia, vel ab auctore Lycio appellatum eſt. Demoſthenis locus de phialis lycurgidibus ex ea Pro corona non mihi nunc occurrit: et de eo Φροντιστέον. alter vero qui recitatur hic locus extat hodieque in ea oratione quam p. 809.
Athenaei codices inſcribunt, πρὸς Τιμόθεον ὕβρεως. perperam: ſive lapſus etiam hic memoria auctor ipſe: ſive peccatum eſt librariorum. nam ſcribendum erat πρὸς Τιμόθεον ὑπὲρ χρέους. Sciendum autem in Demoſthenicis codicibus non λυκιουργεῖς ſcribi, ſed λυκοεργεῖς. quare paulo poſt dicturus eſt corrigenda Athen. oratoris exemplaria ſibi videri, et ſcribendum λυκιουργεῖς. Vide Suidam in ea voce, et ex Athen. corrige. Emenda mox Herodoti locum. Ait ille deſcribens Thracum Aſiaticorum qui Xerxi militabant armaturam: ἀσπίδας δὲ ὠμοβοΐνας εἶχον μικρὰς, καὶ προβόλους δύο λυκοεργέας ἕκαστος εἶχε, ad iſtud exemplum emendandi Athen. codices. inducta etiam voce ἡμιεργέας. Porro λυκιουργεῖς προβολοὺς interpretatur Athenaeus *jacula in Lycia facta.* idem affert Didymi interpretationem: τὰς ὑπὸ Λυκίου φησὶ κατεσκευασμένας. quid exponit Didymus? ſi Herodoti locum, ſcribi debet τὰ κατεσκευασμένα. ſi quod editum eſt placet: referemus ad phialas λυκιουργεῖς, de quibus propoſitum initio. Vi-

detur ſane locus perturbatus, et Didymi interpretationem pertinuiſſe ad ſuperiora Demoſthenis verba conſtat liquido ex Suida. Addit de Lycio, ἦν δὲ οὗτος τὸ γένος Βοιώτιος ἐξ ἐλευθέρων, υἱὸς Μύρωνος τοῦ ἀνδριαντοποιοῦ. Lycium ſtatuarium Myronis filium etiam Pauſanias memoriae prodidit. Sed quare notatur hic ex parentibus liberis eum ortum? Locus absque dubio corruptus. Legendum ἐξ Ἐλευθερῶν. Eleutherae oppidum Boeotiae. ea fuit Lycii vera patria. quare etiam apud Plinium libro trigeſimo quarto, capite octavo ſcribendum, *Eleuthereus Lycius Myronis diſcipulus fuit.* non *Buthyreus:* ut omnes libri habent. neque *buthytes,* ut eruditiſſimus Pincianus divinabat. iſtud quidem plane ἀστόχως. Atque obiter nota Plinio dici Myronis diſcipulum, quem Graeci conſtanter filium ajunt fuiſſe. fuerit fortaſſe initio diſcipulus: poſtea adoptione filius. Obſervabis grammaticum loquendi genus: ἵνα κέηται τὰ ἐν Λυκίᾳ εἰργασμένα. uſitatius fuerit, ἵν᾽ ἀκούηται. ſed nihil mutandum temere. et eſt verbum κεῖσθαι familiare auctorum interpretibus Graecis non una notione. cur mutat genus? nam erat dicendum ἵνα κέηται vel ἀκούηται, αἱ ἐν Λυκίᾳ εἰργασμέναι. ſed hoc ſane leve eſt: neque adnotaſſem, niſi videretur hoc Suidam impuliſſe ut referret ad illa Herodoti ἀκόντια. itaque legit ille, Μή ποτ᾽ οὖν καὶ παρὰ τῷ Ἡροδότῳ γραπτέον λυκ. etc. ΜΕΛΗ. Sicut genus aliud poculi ἀπὸ τῆς ᾠδῆς dictum fuit ᾠδὸς, ut docemur poſtea: ſic παρὰ τὸ μέλος, quod idem eſt atque ᾠδὴ, *mele* haec nominata. ita enim efferebant foemineo genere, non neutro, ut aliquis putet ex Heſychio. clarum ex Athenaeo, Epit. et Euſtathio. In ΜΕΤΑΝΙΠΤΡΟΝ, ſcribe verba Philetaeri, ἐνέσεισε μεστὴν ἴσον ἴσῳ μετανιπτρίδα μεγάλην, ὑπειπὼν τῆς ὑγείας τοὔνομα. Sic conciſe loquebantur, πίνειν Φιάλην vel κύλικα ἴσον ἴσῳ ſupple κεκραμένην poſtrema verte, *ſimul dicens, eſſe id pocu-*
p. 810. *lum Hygieae ſacrum.* Pollux libro VI. μετανιπτρίδα calicem eum ſolitum appellari quem ſumebant poſtquam laviſſent: eſſeque habitam metaniptridem ſacram τῇ ὑγείᾳ. ſicut erat cratera Jovis Servatoris ſacra. Philoxeni verba ita ſcribam, σὺ δὲ τάνδε βάκχιον εὔδροσον πλήρη μετανιπτρίδα δέξαι· ἐπάν τοι Βρόμιος γάνος τόδε δοὺς ἐπὶ τέρψει ἁπάντων ἔχει. nec multo aliter Dalecampius. δοὺς ἔχει Atticum eſt.

CAPUT DUODECIMUM.

Μαστός. μαθαλλίδες, Blaeſus poëta. ἐπίχεε τῷ γλυκυτάτῳ. μάνης. Pollucis locus. Neſtoreum poculum. Ars ἐμπαιστική. Opera ἔμπαιστα. Cur in multis v ſis forma rotunda primis inventoribus ſit placita. σελῆναι. καρπῶν συναίρεσις. Poculum etiam ξηρᾶς τροφῆς δεκτικόν. Κυκεών. Πελειάδες. Heſiodi Ἀστρονομία et Γῆς περίοδος. Ὅς pro ὁ. et contra. Criticorum alii λυτικοὶ, alii ἐνστατικοί. Prov. οὐχ ὑπ' ἄλλων ἀλλὰ τοῖς σαυτοῦ πτεροῖς ἁλίσκῃ. Locus Galeni et alter Apuleji emendatur.

ΜΑΣΤΟΣ Graecis appellatum eſt poculi genus quoddam, ut praeter Athenaeum teſtatur etiam Heſychius. ratio nominis obſcura non eſt: atque ad alia multa ſimilis figurae, id eſt, quae dimidiatum globum referant, id nomen Graeci transferre ſolent. [In medicorum libris obſervo ideam poculi quod proprie *μαστὸν* vocaveris. Caelius Aurelianus libro tertio, capite decimo ſexto de hydrophobi curatione loquens, *dandus*, inquit, *potus in fictili vaſculo, ſubtili caverna perforato, tanquam ſunt papillae uberum*] Illud obſcurum quod ſtatim ſequitur, ΜΑΘΑΛΛΙΔΑΣ, vel ut ſcribit Heſych. Μαθαλίδας, poculorum aliquod genus fuiſſe dictum. ſed videntur et nomen et res nomine ſignificata in Graeciam aliunde invecta, ut alia infinita. Blaeſus comicus qui ſolus ex antiquis omnibus niſi fallor, ea voce uſus, in Sicilia aut Magna Graecia vixit et ſcripſit Dorice, quod pocula haec ejus verba declarant, *ἐπίχεε ἡμῖν τῷ γλυκυτάτῳ.* ut *ἄρτου φαγεῖν*, ſic *ἐπιχεῖν οἴνου.* nam male *τὸ ι* ſubſcriptum. ΜΑΝΗΣ quoque pro poculo uſurpatum eſt: ſed translatione dura, et a paucis: nam longe aliud in inſtrumento cottaborum id nomen ſignificat, ut docet nos Athenaeus. citatur Athenaeo Νίκων Κιθαρῳδῷ qui uſurparit pro poculo. Et Julius Pollux eodem auctore in eandem rem utitur, libro ſexto, capite decimo ſexto, cujus codices ex Athenaicis emendabis. Rurſus ex Polluce ſcribe in Athen. λαβὲ, non εἶχε. *cape,* ait, hunc *manem.* pro-

bant ultima haec, Χαροῦντα κοτύλας πέντ' ἴσως. ἐδεξάμην. ita diſtinguendum. qui mutant πέντε in δέκα, agant cum Polluce, qui falſi eos arguit. Antiphanis locus e *Veneris natalibus,* habetur et libro 15. conferant ſtudioſi utramque lectionem. Tertius verſus eſt hypermeter: ὑποκείμενον ἄνω τὸ μικρὸν τὸ πινακίσκιον λέγεις. conſtabit ſi tollas aut ἄνω aut μικρόν. et ſpeciem habet abſurditatis,
p.811. dici aliquid ὑποκείμενον ἄνω. non aliter tamen lib. 15. ac fortaſſe deſunt verba pluſcula. Etiam locus Hermippi extat lib. 15. ibi aperimus ejus mentem. Scribo autem, μάνης δὲ οὐδείς· λατάγων δὲ τὴν ταλ. Deinceps explicatur ΝΕΣΤΟΡΙΣ Homerica (κύλιξ nempe) de cujus artificio libros integros quidam veterum criticorum ediderant. Sunt hic nonnulla quae manum ſculptoris deſiderent, potius quam verba. Sed nos alio vocamur: cum erit plus otii, et haec et ſimilia his alia figuris illuſtrabimus: ſi modo vitae longioris uſuram largiatur nobis ὁ ὑπεράῤῥητος Θεός. Proponuntur initio quaeſtiones aliquot ſuper hoc poculo, vel potius Homericis verſibus in ejus deſcriptione. cujusmodi eſt hoc de clavis aureis quibus ait poeta fuiſſe hoc poculum argenteum πεπαρμένον. quod ita explicatur, οἱ μὲν οὖν λέγουσιν ἔξωθεν δεῖν (ita ſcribe) ἐμπείρεσθαι τοὺς χρυσοῦς ἥλους τῷ ἀργυρῷ ἐκπώματι κατὰ τὴν ἐμπαιστικὴν τέχνην. ſic legimus ex libris et Euſtath. quidam codd. κατὰ τρόπον τὸν τῆς ἐμπαιστικῆς τέχνης. Fabrilis artis verbum eſt ἐμπαίειν: quod ſignificat clavis bullisve adactis et infixis opus aliquod ornare. Opus ita elaboratum, ἐμπαιστὸν vocabant: quae indebant ἐμπαίσματα: artem ipſam ἐμπαιστικήν. Euſtathius, ἄλεισον, οἱονεὶ τὸ μὴ λεῖον, ἀλλὰ τραχὺ τοῖς ἐμπαίσμασι. Idem alibi, ἄλεισον, τὸ μὴ ὂν λεῖον, ἀλλὰ περιφερὲς ἢ ἐμπαιστόν. Inde etiam veſtes auro ſquallentes, et clavis aureis inſignes χρυσεμπαίστους appellarunt, translato verbo ab arte fabrorum et caelatorum. Joan. Chryſoſtomus homil. quinquageſima in Matth. τί τὸ ὄφελος εἰπέ μοι, τῶν λίθων τῶν τιμίων τούτων, καὶ τῶν χρυσεμπαίων ἱματίων; Lego, χρυσεμπαίστων. De hujusmodi operibus quaedam ad librum ſecundum Suetonii notabamus. quibus poteſt addi locus Senecae epiſtola quinta. *Non habeamus argentum in quod ſolidi auri caelatura deſcenderit.* Adjicimus et hoc exemplum non quidem admodum antiqui, ſed magni tamen ſcriptoris, Pauli Jovii: cujus ſunt verba e libro vigeſimo octavo: *Abduxit Buda Solymannus, tria inuſitatae magnitudinis operoſique artificii tormenta:*

quum paſſim ad ornamentum inſignia et literae, argento ſculptoria arte aeri incluſo, eſſent admiranda. Apellis tornatoris (utamur ea voce cum Firmico) demonſtratio quomodo anſas quatuor haberet Neſtoris, in Graeco textu ſatis plana: ſed non pauca obſcurant interpretes. Haec eſt ſumma. Poculi *τὸ κυρτὸν* ornabant prominentiae quaedam in longum productae, quas ob ſimilitudinem virgas vocat. Hae non ſimplices erant, ſed duplices. ſimul enim currebant binae parallelae a fundo ad labrum poculi. octo in univerſa ſuperficie virgae erant, ſed quatuor ſolum paria. omnium idem initium, ab ea nimirum parte, qua pes poculi centro illius committitur. quatuor iſta paria aequalibus intervallis a ſe diſſita, in quadrantes pares ſuperficiem poculi dividebant. Porro binae virgae quae unam *συστοιχίαν* faciebant, producebantur aliquantum (puto duos transverſos digitos) ſupra labrum poculi: ibi committebantur earum extrema. Ita p. 812
fiebant anſae quatuor: ſive aures Neſtoridis: quibus etiam fulciebatur ſi in menſam aliquis eam invertiſſet. Ita capimus deſcriptionem Athenaei: non tamen negamus poſſe quaedam paulo aliter accipi: maxime propter illa verba, *καθ' ἑκάτερον οὖς*. Sed, ut diximus, alias haec ut ſperamus, examinabimus penſiculatius. Saeculo Athenaei cernebatur adhuc ea figura in quibusdam manus antiquae poculis: *μάλιστα δὲ*, inquit, *ἐπὶ τῶν λεγομένων σελευκίδων*. Epit. *ἥκιστα δέ*. ſcribo, *οὐχ ἥκιστα δέ*. Erunt qui ſuſpecta mox habeant iſta, *σκῦφον εἶναι παρακειμένως ἔχοντα τὰ ὦτα* non aliter tamen omnes libri et Euſtath. Subjicitur Aſclepiadis Myrleani diſſertatio prolixa de Neſtoride. Primis illius verbis docemur, quid cauſſae ſit, cur primi rerum inventores, figuram rotundam in pleriſque vitae hujus inſtrumentis uſurparint. cauſſam affert hanc: quia auctores primi qui ab agreſti vita ad hanc humaniorem nos traduxerunt, univerſi figuram, et Solis ac Lunae imitandam in iſtis ſibi propoſuerunt. Haec pars editur corruptiſſime, hoc modo: *Οἱ παλαιοὶ καὶ τὰ περὶ τὴν ἥμερον τροφὴν πρῶτοι διαταξάμενοι τοῖς ἀνθρώποις, πειθόμενοι τὸν κόσμον εἶναι σφαιροειδῆ, λαμβάνοντες ἔκ τε τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης σχήματος ἐναργεῖς καὶ τὰς φαντασίας, καὶ τὰς περὶ τὴν ἀΐδιον στροφὴν τῷ περιέχοντι κατὰ τὴν ἰδέαν τοῦ σχήματος ἀφομοιοῦν εἶναι δίκαιον ἐνόμιζον.* nemo haec ſatis intelligat ita ſcripta: omnes facillime intelligent, ſi ita ſcribamus *οἱ παλ.* etc. *λαμβάνοντες ἔκ τε τοῦ τοῦ ἡλίου καὶ τοῦ τῆς σελήνης*

σχήματος ἐναργεῖς τὰς φαντασίας, καὶ τὰ περὶ τὴν ἀνθρώπινον (erat ſcriptum ἄνινον, ut ſemper in MSS. hoc imperitos feſellit) τροφὴν τῷ π. et reliqua. deinde adjiciuntur exempla rerum diverſarum in quibus amor apparet rotundae figurae, et imitatio ſummi artificis. Scribe, καὶ τοὺς φθόεις κυκλοτερεῖς, et fortaſſe, καὶ ἃς καλοῦσι σελήνας. Graeci enim σελήνας appellàrunt non illas ſtellulas, quibus ornabant τοὺς φθόεις, ſed liborum peculiare aliud genus. Ἄρτου etymum vulgo explicant grammatici, ſed aliter quam hic Aſclepiades. In Arati verſu ſcribe, οὐρανῷ εὖ ἐνάρηρεν. Paulo poſt καρπῶν συναίρεσις Myrleano dicitur, quae vulgo aliis συγκομιδή. Deinde poſtquam docuit Homerum poculo Neſtoris Pleiadas inſculpſiſſe, quia ſint et generationis et maturitatis fructuum indices, addit, καὶ γὰρ τοῦτο τῆς ἑτέρας τροφῆς δεκτικὸν ἀγγεῖον. Legebam, καὶ γὰρ τοῦτο καὶ τῆς ἑτέρ. *nam et hoc vas etiam alterius generis alimentorum* (intelligit τὴν ξηρὰν τροφὴν) *capax eſt.* vel καὶ γὰρ τοῦτο ἑκατέρας τρ. Probatur infra τὸ δέπας ἀμφοτέρων τῶν τροφῶν εἶναι δεκτικόν. quia in poculo τὸν κυκεῶνα exhibebant. Erat autem cocetum, medium aliquid inter eſculenta et potulenta. Multa de eo Galenus et alii interpretes Hippocratis: qui non ſemel κυκεῶνος meminit, vide infra ubi de *pentaploo* agitur. Haec cum ſcripſiſſemus, in Euſtathii locum incidimus, qui vulgatam lectionem ſequitur atque explicat. Eum lector vide: atque ipſe judex eſto. Simonidis locus,
p. 813. ubi Peliadas appellavit, quas alii Pliadas, propter Doricae dialecti uſurpationem prave ſcriptus eſt. Lego δίδωτι δ' αὐτὸς Ἑρμᾶς, ἐναγώνιος Μαίας εὐπλοκάμου παῖς. ἔτικτε δ' Ἄτλας ἑπτὰ ἰοπλόκαμως θυγατέρας, τᾶν ἔξοχον εἶδος, αἳ καλέονται πελειάδες οὐράνιαι. In quinto poetriae Moerus verſu ſcribe cum Camerario, Γαμφηλῇ φορέεσκε ποτὸν Διὶ μητιόεντι. Circumferebatur olim ſub Heſiodi nomine aſtronomicum quoddam poema: de quo Athenaeus, καὶ ὁ τὴν εἰς Ἡσίοδον δὲ ἀναφερομένην ποιήσας ἀστρονομίαν. etiam Theon Commentariis in Aratum laudat Heſiodi ἀστρικὴν βίβλον. Strabo libro ſeptimo citat ejusdem Γῆς περίοδον: ut videatur caſcus ille vates coeli et terrae deſcriptionem aggreſſus: de quo vel cogitaſſe illis temporibus, ſatis luculentum magni ingenii teſtimonium. Ait dipnoſophiſta, τὸ ὃς ἀντὶ προτακτικοῦ τοῦ ὁ Ὅμηρος οὐδέποτε τίθησι. non dicit ὃς pro ὁ nunquam uſurpari: ſed Homerum ita nunquam uſurpaſſe, qui eſt norma Helleniſmi; at hoc poetae alii ſibi licere voluerunt, Nicander

initio Alexiphar. *τέων ἀναδέγμεθα βλάστας. τέων* eſt *τῶν.* illud poſitum pro *ὧν.* quod reprehendit ſcholiaſtes: quem iterum vide ſub finem ad iſta, *τέης ἐχθήρατο κλῶνας.* Contra Homerus: ut hic obſervatur *ἀντὶ τοῦ ὃς ὑποτακτικοῦ παραλαμβάνει τὸ προτακτικὸν ὁ.* ut Odyſſ. *ῥαψ. β. Κλῦθί μου ὁ χθιζὸς θεὸς ἤλυθες.* Sequitur poſtea, *Σωσίβιος δ' ὁ λυτικὸς προθεὶς τὰ ἔπη Ἄλλος μὲν μογ.* etc. *γράφει κατὰ λέξιν οὕτω.* Veterum grammaticorum alii appellati ſunt *ἐνστατικοὶ*, alii *λυτικοί*: illi quod propoſitis quaeſtionibus ſui ordinis homines ſaepe vexarint: hi quod ſolverint. Euſtathius ad Iliad. *σ. ἐκ δὴ τούτων δῆλον, ὡς οὐχ ὥρισται ὁ χιτὼν κατὰ τοὺς ἐνστατικοὺς ἐπὶ μόνου τοῦ προσεχῶς ἐπικεχυμένου τῇ σαρκί.* Idem ad Iliad. *χ. οἱ δὲ παλαιοὶ λυτικοὶ λέγουσι πολλὰ καὶ ἄλλα εἰς λύσιν τῆς ῥηθείσης ἀπορίας.* et ita multis locis. Sed hujus tanti dubiorum ſolutoris frigidiuſcula ſaepe videntur fuiſſe commenta et violenta. Itaque rex pereruditus et urbanus Ptolemaeus Philadelphus cum imitatus parum probabiles ejus inventiunculas hominem illuſiſſet, *teneris, inquit, non alienis ſed tuis ipſius technis*, hoc ita Graece *καὶ ταῦτα, οὐχ ὑπ' ἄλλων, ἀλλὰ τοῖς σαυτοῦ πτεροῖς, κατὰ τὸν θαυμάσιον Αἰσχύλον, ἁλίσκῃ.* Proverbium eſt Graecorum, quo videtur primus omnium ſcriptorum uſus Aeſchylus in Myrmidonibus: ut obſervat comici enarrator ad Aves. Galenus libro quarto de Hippocratis et Platonis ſcitis, diſputans adverſus Chryſippum ſibi paſſim contradicentem in ſuis ſcriptis, *καὶ τάχ' οὐχ ὑπ' ἄλλων ἀλλὰ τοῖς αὐτῶν πικροῖς ἁλισκόμεθα.* Lege, *καὶ ταῦτα*, et *πτεροῖς ἀλ.* Apulejus in Apologiae epilogo: *imo contra ubique, ſi cum ſeptem pennis eum tenui.* olim queſti ſumus de menda hujus loci. Sed videtur idem plane dicere voluiſſe cum Galeno. Itaque legimus, *imo contra ubique, ſi ſuis captum pennis eum tenui.* aut, *ſi captum ſuismet pennis eum ten.* [B. Chryſoſtomus homilia 38. in priorem ad Corinthios. *εἶδες πῶς οὐδὲν πλάνης ἀσθενέστερον; καὶ πῶς τοῖς οἰκείοις ἁλίσκεται πτεροῖς.*]

Caput Tertiumdecimum. p. 814.

Ὄλμος. *Cratini* Pytina. *σποδεῖν. Cratini* Thrattae. *πελίκα. Clearchus gloſſographus. τάργανον vinum, ſive lora. πέτακνον, pocula. πεταχνον et*

πέδαχνον. Critias *tyrannus*. ξέοντα. *Cratini* Leges. *Diphili fabula* Αἰρησιτειχεύς, *et* Στρατιώτης. *Hedyli obſcurum epigramma illuſtratur*. Βῆσα.

ΟΛΜΟΣ. *ποτήριον κερατίου τρόπον εἰργασμένον. Μενεσθένης ἐν τετάρτῳ* Πολ. Et poculi cavum, et pila in qua pinſitur, globi dimidiati ſiguram habent. Inde illa nominum catachreſis: cujus teſtis etiam Heſych. Pro *Μενεσθένης* docti ex conjectura *Μεγασθένης*: cui parce in talibus fidendum. non meminimus ſane legere hoc nomen, at *Meneſtheus*, probum eſt et Graecis uſitatum nomen. Pro: *ἀλβατάνης*, MSS. *αἰθατάνης*. nihil video: niſi ſit nomen foeminae. Primus verſus et Cratini *Pytina* in ΟΧΥΒΑΡΗΟ allatus legitimam ſuperat menſuram, niſi tollas vocem *λίαν*: aut initio illa *τίς ἄν*. *πότου* autem ſcribe non *ποτοῦ*. Caeterum ſabulae hujus argumentum habes fuſe expoſitum apud Ariſtophanis interpretem ad haec verba ex Equitibus, *γενοίμην ἐν Κρατίνου κώδιον*. Tertio verſu, *Καὶ τοὺς καδίσκους συγκεραυνώσω σποδῶν*: non dubitabis ſcribendum *συγκεραυνώσω σποδ.* *cadiſcos ſimul omnes conteram tundendo*. *σποδεῖν* etiam *παίειν* ſignificat, et quoquomodo perdere aliquid. De Antiphanis loco e *Myſtide* vide libro ſuperiore. ΟΙΝΙΣΤΡΙΑ. *οἱ μέλλοντες ἀποκείρειν τὸν σκόλλυν φησιν* Π. De hoc more dicebamus ad Characteres Theophraſti. Servabatur non Athenis ſolum: ſed et alibi Graeciae. Varro in Logiſtorico. *Itaque Ambraciae primum capillum puerilem demptum, item cirros ad Apollinem ponere ſolent.*

ΠΕΛΙΚΑΙ. *Καλλίστρατος ἐν ὑπομνήμασι Θραττῶν Κρατίνου ἀποδίδωσι κύλικα.* id eſt, *Call. in commentariis ad Cratini fabulam Thrattas interpretatur calycem.* Cratini *Thrattas*, ſive *Threicias*, laudant paſſim multi veterum. Pollux vero hunc ipſum locum affert lib. 10. cap. 19. *προσθετέον δὲ τὰς ἐν Θράτταις Κρατίνου πελίχας, ἢ κύλικας ἢ προχόους εἶναι δοκούσας.* Heſych. *πελικὰν, εἶδος ποτηρίου ξυλίνου, διὰ τὸ πεπελεκίσθαι.* ſcribendum *πελίκα.* vel in quarto caſu *πελίκαν.* Calliſtrati interpretationi vocis *πελίκαι*, ſubjicitur expoſitio Cratetis alius critici qui Ionis Chii locum citat in haec verba, *ἐκ ζαθέων πιθακνῶν ἀφύσσοντες ὄλπαις οἶνον ὑπερφίαλον κελαρύζετε.* ubi vocem *ὄλπαις* varie acceperunt. Ergo de ea quoque hic Athenaeus, etſi non ſuo loco *τὴν δὲ ὄλπην*, ait, *καὶ τάριχος Κορινθίους μὲν φησὶ καὶ Βυζαντίους καὶ Κυπρίους τὴν λήκυθον ἀποδιδόναι, Θεσσαλοὺς δὲ τὴν*

πρόχοον. quod nondum, credo, quisquam animadvertit, ſoede inquinatus eſt hic locus. quorſum enim per omnes Muſas, pertinet vox τάριχος? nam qui exiſtimarunt ὄλπην aliquando *ſalſamentum*, ſignificare, plus quam toto coelo errarunt. Enim vero faventibus Muſis veram lectionem odorati ſumus. Nam legendum, τὴν δ᾽ ὄλπην Κλείταρχος Κ. id eſt, *Clitarchus ſcribit vocem* ὄλπην p. 815. *Corinthiis quidem et Byzantiis ac Cypriis ampullam ſignificare: at Theſſalis guttum.* Clitarchus, cujus hic diſſimulatum fuerat nomen, Gloſſarum auctor fuit: quas paſſim Athenaeus laudat, vel vide ſtatim ſequentem ex iisdem locum. In ΠΕΛΛΑ debuerant Hipponactis ſcazontes vere Hipponactei ita diſtingui,

Ἐκ πελλίδος πίνοντες. οὐ γὰρ ἦν αὐτοῖς
κύλιξ. ὁ παῖς γὰρ ἐμπεσὼν κατήραξε.

et poſtea, ἐκ δὲ τῆς πέλλης
ἔπινον ἄλλοτ᾽, αὐτὸς ἄλλοτ᾽ ἀρύτῃ προὔπινεν.

ubi malim, αὐτὰρ ἄλλοτ᾽ ἀρυταίνῃ προὔπινεν. Phiala de qua recitantur Phoenicis verſus, illa eſt de qua tam multa Laërtius in Thalete. Deſcribitur et alter locus ejusdem poetae: quem depravatum omnes codices nobis exhibent.

Ἐκ πελλίδος τάργανον, καὶ τῇ γαίῃ
κωλοῖσι δακτύλοισί θ᾽ ἠτέρῃ σπένδει
τρέμων οἷόν περ ἐν Φορηΐῳ νωδός.

eruditus interpres cenſuit emendandum τῷ τ᾽ Οὐρανῷ καὶ τῇ Γαίῃ. et verſu ſequente, Κολοβοῖσι δακτύλοισι τῇ θ᾽ Ἥρῃ σπ. non abſurde ille quidem: ſed longius tamen recedens ab editae lectionis veſtigiis: quae nos magis premimus, et ſcribimus, Ἐκ πελλίδος τάργανον, καίτοι γυίοις χωλοῖσι, δακτύλοις τε, θητέρῃ σπένδει. vel τῇ θεῇ. hoc eſt, *ille quamvis debilis artus et digitos, altera manu* (vel, *alteri deae*) *targanum libat.* Loquitur de ſene paupere et vieto: quem ait libaſſe non vinum quidem, ſed quod ad donum aderat. τάργανον Heſych. interpretatur πόμα ἐκ στεμφύλων, *loram*. οἶνον στεμφυλίτην alii vocant. comicus Plato οἶνον τεταργανωμένον dixit iis verſibus qui recitati ſunt in ἄμυστις. ΠΕΛΛΗΤΗΡ agnoſcit etiam Heſych. ſed et πελλὴρ pro eodem. Scribe in ΠΕΝΤΑΠΛΟΑ ἀγῶνα ἐπιτελεῖσθαι τῶν ἐφήβων δρόμου. quod nuper editum eſt, habent antiquiſſ. libb. ſed malo lectionem priorem quae et in Excerptis. De oſchophoriis Athenienſium, paſſim grammatici, et Photius aliique. ΠΕΤΑΧΝΟΝ, ποτήριον ἐκπέταλον οὗ μνημονεύει Ἄλεξις ἐν Δρωπίδι. πρόκειται δὲ τὸ μαρτύριον αὐτοῦ. Poculum

iſtud et *petacnum* et *petachnum*, per κ aut χ ſcribi auctor eſt Heſychius. ſed ecce aliam γραφὴν ex ejusdem libris, πεδαυνὰ, ait, τὰ ἐκπέταλα καὶ φιαλοειδῆ ποτήρια. Lego, πεδαχνά. nam et verbum agnoſcit idem. πεδαχνοῦσθαι, quod exponit, ἐξυπτιοῦσθαι καὶ τρυφᾶν. Quod ait, jam ante recitatum eſſe Alexidis teſtimonium ubi petachni fecit mentionem, per emendationem noſtram verum eſt hodie. vide libro tertio, capite ultimo. In Excerptis conſtanter πεντάχνον. mendoſe. Addit Athenaeus: καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Δράμασι λέγων, πάντες δ' ἔνδον πεταχνεῦται. De iis fabulis Ariſtophanis quae *Dramata* vocatae ſunt disputatum ſatis libro ſeptimo, cap. decimoquarto, quae hic citantur ex illis mendoſa habeo. quid enim ſignificat vocabulum πεταχνεῦται? Ego vero cenſeo legendum, πάντες δ' ἔνδον πεταχνοῦνται. aut ſic potius, πᾶς τις δ' ἔνδον πεταχνοῦται. non dubitabunt
p.816. periti harum literarum hoc poſterius eſſe veriſſimum: neque alio Heſychium reſpexiſſe, cum ſcriberet, πεταχνοῦται, ἐξυπτίωται, τρυφᾷ. Critias ille qui in ΠΛΗΜΟΧΟΗ appellatur tyrannus, unus erat e triginta tyrannis quos Lyſander Athenienſibus impoſuit: ſed omnium fere immaniſſimus et ſceleſtiſſimus: ut non injuria ἁπλῶς tyrannus nominetur. Verba illius haec, ἵνα πλημοχόας τάσδ' εἰς χθόνιον χάσμ' εὐφήμως προχέωμεν. non προσχ. loquebatur de inferiis quae mortuo fiebant, effuſa in foveam libatione. vide extremo libro nono locum ex Clidemi Exegetico. ΠΡΙΣΤΙΣ. ὅτι ποτηρίου εἶδος προείρηται ἐν τῷ περὶ τοῦ βατιακίου λόγῳ. Adi fragmentum quod capite quarto deſcripſimus. vide etiam in λαβρώνια. in ſermone de PROCHUTA neſcio quid ſit, μνημονεύει αὐτοῦ καὶ Ἀλέξανδρος ἐν Τιγόνι. Vereor ne plus aequo velim mihi concedi, ſi poſtulem reſcribi auctore me. Ἁλ. ἐν Ἁλιεῖ. ita tamen Athenaeus alibi. ΠΡΟΥΣΙΑΣ. ὅτι τὸ ποτήριον τοῦτο ἔξορθόν ἐστι προείρηται. Obiter hoc dictum ſupra, ubi actum de *celeba*. Pocula autem PEONTA videntur quibusdam appellata quae aliis ῥυτὰ, ſola nominis formatione inter ſe differentia. Poſteriores verſus Aſtydamantis ſic ſcribendi,

Ῥέοντα δώδεχ'. ὧν τὰ μὲν δέκ' ἀργυρᾶ
ἦν, δύο δὲ χρυσᾶ. γρὺψ ἓν, ἕτερον πήγασος.

ΡΥΣΙΣ. φιάλη χρυσῆ Θεόδωρος. Κρατῖνος ἐν Νόμοις, ῥυσίδι σπένδων. De rhyſide eadem Heſychius. *Legum* Cratini fabulae meminit Pollux libro ſexto, capite decimo, et libro ſeptimo, capite vigeſimo ſecundo, item Ariſtophanis

interpres ad *Equites*. ΡΟΔΙΑΣ. Δίφιλος Αἰρησιτειχεῖ. τὸ δὲ δρᾶμα τοῦτο Καλλίμαχος ἐπιγράφει Εὐνοῦχον. auctore Heſychio, ῥοδιακὸν et ῥοδιὰς ſpecies ſunt ποτηρίου καὶ ἐκπώματος: ſic enim loquitur. Diphili ſabula cum primum in ſcenam prodiit, Αἰρησιτειχεὺς nomen habuit: ut ſi dicas *Pyrgopolinices* aut *Poliorcetes*. deinde a poeta emendata, et denuo edita eſt, novo titulo Εὐνοῦχος ἢ Στρατιώτης, ut Plauti *Miles glorioſus*. Auctor Athenaeus paulo poſt, ſic enim τὸ διασκευὴ exponimus libro tertio. Epinici locus ex *Hypoballomenis* deſcriptus in ΡΥΤΑ, ante fuerat promiſſus in deſcriptione *elephantis* poculi: quem locum vide. Ibi fiebat mentio elephanti, qui capiebat tres congios: is de quo hic Epinicus, duos ſolum. Illius verba perturbata vulgo, ita concinnabis.

Ἔστι δ' ἐλέφας. ἐλέφαντας περιάγει; ῥυτὸν
χωροῦντα δύο χόας, ὃν οὐδ' ἂν ἐκπίοι
ἐλέφας. ἐγὼ δὲ τοῦτο πέπωκα πολλάκις.
οὐδὲν ἐλέφαντος γὰρ διαφέρεις σύγε.

In τοῦτο eſt figura πρὸς τὸ σημαινόμενον: non enim congruit cum ἐλέφας: ſed cum ποτήριον. De ſequentibus Theoclis Ithyphallicis verſibus dictum eſt libro ſexto, capite decimoquinto. Dionyſii Sinopenſis locum quo nos ſtatim rejicit in ſuperioribus, opinor, non invenias. Subjicitur Hedyli epigramma de rhyto quodam machinoſo, quod Cteſibius mechanicus conſecerat, et Veneri Zephyritidi, ſive Arſinoae conſecraverat. Videtur Hedylus epigrammatis ſuis deſcripſiſſe donaria quae in Arſinoae templo ejus aetate viſebantur. nam hoc niſi fallor, indicat, cum ait Καὶ τοῦτο. in primo verſu. Sane pleraque Hedyli quae extant hodie epigrammata, donariorum ſunt ἐπιγραφαί. De Arſinoae cultu et variis nominibus dictum libro ſeptimo cap. 19. Cum autem et mutilum et multis modis depravatum iſtud Hedyli epigramma hactenus ſit editum: quae deſunt quidem, ea nos ex fide membranarum ſupplebimus: ſed corrupta emendare non poſſumus. Sic igitur libri chirographi, p.817.

Ζωροπόται καὶ τοῦτο φιλοζεφύρου κατὰ νηὸν
† τὸ ῥυτόν· εἰδείης δ' εὖ τὶ δέ τ' Ἀρσινόης
ὀρχηστὴν Βῆσαν Αἰγύπτιον· ὃς λιγὺν ἦχον
σαλπίζει κρουνοῦ πρὸς ῥύσιν ἠττωμένου †
καὶ πολέμου σύνθημα. διὰ χρυσέου δὲ γέγωνεν
κώθωνος κώμου σύνθεμα καὶ θαλίης·
Νεῖλος ὁκοῖος ἄναξ μύσταις φίλον ἱεραγωγοῖς
εὗρε μέλος θείων πάτριον ἐξ ὑδάτων.

ἀλλὰ Κτησιβίου σοφὸν εὕρεμα τίετε τοῦτο;
δεῦτε νέοι νηῷ τῷδε παρ' Ἀρσινόης.

Compotores ſuos affatur poeta, et ad rhyti contemplationem vocat, quod arte ſubtili elaboratum a Cteſibio hydroaulicorum inventore, (ut libro quarto cap. 33. dictum) Arſinoae Veneri ſuerat conſecratum. [In ſecundo verſu ſcribebat *ὁ μακαρίτης* Scaliger *εἴδυίης δεῦτ' ἴδετ' Ἀρσιν.* ſic in ultimo verſu *δεῦτε νέοι.*] Tertio verſu lego *βῆσαν* minore litera initiante. Ait poculum hoc quod Graeci alii *ῥυτὸν* appellant, Aegyptium eſſe *beſam.* ita vocabatur Alexandriae genus potorii vaſis: quod in fragmento capitis quarti ita deſcribitur, Βῆσσα (forte *βῆσας*) *ποτήριον παρὰ Ἀλεξανδρεῦσι, πλατύτερον ἐκ τῶν κάτω μερῶν, ἐστενωμένον ἄνωθεν.* haec figura convenientiſſima eſt poculo iſti, quod ad inſtar hydrauleos fecerat Cteſibius. cur *ὀρχηστὴν* appellet neſcio, et fortaſſe locus eſt corruptus. Quarto verſu lego, *πρὸς ῥύσιν ἱεμένου,* [vel cum Scaligero *ἀττομένου*] ait, effluente liquore edi aliquando acutum ſonum et quodammodo bellicum. ideo comparat tubae claſſicum canenti, aliquando vero mollem edi ſonum, et conviviis atque commeſſationibus convenientem. Quarto diſticho comparat ſiſtro dulciſonum hoc poculum. et eſt locus inſignis de inventione ſiſtri, imitatione ſuſurri quem Nilus edit per confragoſa quaedam fluens. ſi quis malit ad hydraulica reſpici, per me licet. Siſtrum tamen Aegyptiorum ſacrorum myſtis familiare fuiſſe omnes mihi concedent. [Pro *ἐξ ὑδάτων* Scaliger emendabat, *ἐξ ἀδύτων.* de quo judicet lector.]

Caput Quartumdecimum.

Σκάλλιον, et *σκαφή. Euripidis* Euryſtheus. *Pollucis locus correctus. Dercyllidas dictus* Scythus *et* Siſyphus. tabaetas. aeromeli *ſive* δροσόμελι. *fabula* Κονιάτης *Alexidis aut Amphidis.* ψυχρήλατα. *Theopompi* Altae. *Teleſtes comicus. Quaedam ex libris antiquis nunc primum edita.*

p. 818.

ΣΚΑΛΛΙΟΝ. Et *σκαλλίον* et *σκαλλὸν* poculorum eſſe nomina etiam Heſychius obſervat. Ratio autem appellationis haec. *Σκάλλειν* Graecis idem ſignificat ac *σκάπτειν* *fodere, cavare.* Quemadmodum igitur a *σκάπτω* deductis

nominibus σκάφη, σκαφίς, σκαφίον, et σκύφος, varia inſtrumenta nominarunt, quae cavando fieri videbant, ſic a σκάλλω cavatum lignum in uſum poculi appellarunt σκαλλόν. In ultimo verſuum allatorum e Melampodia Heſiodi, in ΣΚΥΦΟΣ ſcribendum eſt, Ἔστειλεν Φύλακος majuſcula litera initiante. *Phylacus* enim regis nomen eſt, ut ex praecedente verſu apparet, et Bibliotheca Apollodori aliisque. pro ἔστειλε MSS. ἔστειχε: quod minus placet. Scribendum Εὐριπίδης ἐν Εὐρυσθεῖ, non Εὐρυσθείᾳ. nam τὸ α male adhaeſit fini hujus dictionis ex ſequentis initio. Fabulae argumentum ex ipſo nomine ſatis notum. Nam Herculem novit nemo quin Euryſtheum norit. de Euryſthea muliere, nugae. Praeterea Euripidis *Euryſtheum* non ſemel apud Stobaeum invenies laudatum. Pollux libro 10. cap. 24. tragicum hunc laudat, ἐν Εὐρισθένει σατυρικῷ. an pro Εὐρυσθεῖ? poteſt dubitari. Locus ex *Omphala* Achaei pluribus deſcriptus eſt in ſermone de literato poculo. πολύφωνος ἑορτὰ ſcribam potius in Alcmanis loco, et initio verſus Steſichori, Σκύπφειον δὲ λαβὼν δέπας. ΛΑΓΥΝΟΝ. καὶ ἐν Πάτραις δέ φησι τοῦτ' εἶναι τὸ μέτρον τὴν λάγανον. quis φησί? verius eſt φασί et τὴν λάγυνον Epit. non λάγανον. Verte, τῶν κατεσταμνισμένων ἡμῖν λαγύνων. *Lagenarum quas diffudimus*. Pollux libr. 7. Malim, καὶ δυσχερὴς λάγυνος οὗτος πλήρης ὢν ὄξους: quam πλησίον ὄξους et ἐδίδουν δ' ἑκάστῳ λαγ. Locus Diphili ex Adelphis comicum aliquod figmentum continet, imperfecta ſententia. Pollux lib. 10. cap. 20. hunc ipſum Diphili locum intelligebat, cum ſcripſit τὸ δὲ λαγύνιον εἴρηκε Δίφιλος ἐν Δελφοῖς. corrige igitur ἐν Ἀδελφοῖς. Inquinatiſſima quae ſequuntur. τὸ δ' ἐν Γηρυονίδῃ. λαγύνοις Στησιχόρου ἔμμετρον ὡς τριαλάγυνον τὴν τῶν τριῶν γενῶν ἀμφιβολίαν ἔχει. nullum dubium reſpici verſum Steſichori qui praecedit non longe, Σκύπφειον δὲ λαβὼν δέπας ἔμμετρον ὡς τριλάγυνον. Ergo ita emendandum, τὸ δ' ἐν Γηρυονίδῃ Στησιχόρου, λαβὼν δεπ. etc. pertinet autem obſervatiuncula haec ad genus vocis λάγυνος, de quo hic agitur. interpretes plane hic hallucinantur. Dercyllidam Spartanum appellatum fuiſſe *Scythum* ex Ephoro narratur aliquanto poſt: et cauſſae dicitur fuiſſe, quoniam inerat moribus illius πολὺ τὸ πανοῦργον καὶ θηριῶδες. tales erant et habebantur vulgo Scythae. inde homines truculentos et immanes dixerunt Graeci σκυθρούς. inde etiam peculiare iſtud Dercyllidae cognomen. At Xenophon, non

Scythum, ſed *Siſyphum* prodit eſſe hunc appellatum. an quia utrumque vulgo datum Dercyllidae cognomen? illud
p. 819. propter feritatem, hoc propter vaſritiem. nam utrumque fuit Spartanus hic, et πανοῦργος et θηριώδης. de Siſyphi illius antiqui dolis nemo jam monendus eſt. an locus Xenophontis ex iſto Ephori emendandus nobis hodie?

ΤΑΒΑΙΤΑΣ. Subjectus locus Amyntae ex Aſiae itinerario non Graecum ſed Barbarum hoc vocabulum eſſe nos docet. arculam proprie ſignificatam puto illa dictione ab Hebraïca non obſcure deflexa. ἀερόμελι hodie in officinis *mannam* vocant. Galenus δροσόμελι et ἀερόμελι. [*aërium mel* leges apud ſummum vatem. *Protinus aërii mellis coeleſtia dona Exequar.* ſed diverſo ſenſu.] ΤΡΑΓΕΛΑΦΟΣ. Ἄλεξις ἐν Κονιάτῃ. Julius Pollux libro 7. cap. 27. καὶ κονιάματα εὖ ἂν εἴποις. καὶ τὸ ῥῆμα κονιᾷν. καὶ τὸν τοῦτο δρῶντα κονιάτην. Ἄμφιδος δὲ καὶ δρᾶμα Κονιάτης. in dubio mihi eſt animus, Athenaeumne ex Polluce cenſeam emendandum, an ex Athenaeo Pollucem. ΥΣΤΙΑΚΟΝ, ποτήριον ποιόν. In Excerpt. Ὑαστικόν. perperam. Notanda Heſychii verba. ὑστιακκὸς, ποτήριον ποιὸν Ἰταλιῶται. ΦΙΑΛΗ. Ὅμηρος μὲν ὅταν λέγῃ ἀμφίθετον φιάλην ἀπύρωτον ἔθηκε. de hoc verſu aliquid ſupra in δακτυλωτόν. Vocis ἀπύρωτος duplex ſequitur interpretatio: ἢ ψυχρήλατος, ἢ ἐπὶ πῦρ οὐκ ἐπιτιθεμένη. Vocant autem ψυχρήλατα Graeci, non *frigidis malleis ducta:* id enim eſt ineptum. ſed τὰ μετὰ τὸ ἐλαθῆναι ψυχρῷ βαφέντα: *quae poſtquam ſunt malleo ducta, in frigidam fuere merſa.* Scribe, τὸν μὲν ἐμπυριβήτην, τὸν δ' ἀπύρωτον. et mox, Κρατίνου δ' εἰπόντος ἐν Δραπέτισι, δέχεσθε φιάλας τάσδε βαλ. ut ſtatim. Scribe etiam, Ἴτ', ἐκφορεῖτε. Suſpectus fabulae titulus, cum laudatur Theopompus ἐν Ἄλθαις. Heſych. ἄλθαν interpretatur θερμασίαν ἢ θεραπείαν, *calefactionem aut curationem.* luxum balneorum, de quibus hic loquitur Athenaeus, fortaſſe ea fabula traduxerat poeta. niſi eſt verius, ſcribendum ἐν Ἀλφαίᾳ. Pollux libro decimo, cap. 46. Θεόπομπος ἐν Ἀλφαίᾳ,

Τὴν οἰκίαν γὰρ εὗρον εἰσελθὼν ὅλην.
κίστην γεγονυῖαν φαρμακοπώλου Μεγαρικοῦ.

Mox lege, Τελέστης δ' ἄκρατον ὠνόμαζεν. ὡς τοῦ Τελέστου ἄκρατον τὴν φιάλην εἰρηκότος. Prima verba ſunt Timarchi: ſequentia Athenaei, ea velut explicantis. Teleſtes comici nomen, ut ſcimus ex Athenaeo et Suida. quam abſurde iſta docti acceperint, piget dicere. In Cra-

tini verſu. Χρυσίδι σπένδων γέγραφε τοῖς ὄφεσι πιεῖν διδούς. malim, τοῖς σοφοῖς π. δ. Poſt Hermippi verſum, allatum in ſermone de *Chryſide*, iterum lacuna fuit notanda: etſi vulnus acceptum diſſimulant antiquae membranae. In Excerptis tam Levinianis, quam Hoeſchelianis legebantur iſto loco quae hic deſcripſimus Ἐκαλεῖτο δέ τις καὶ ΒΑΛΑΝΩΤΗ φιάλη, ἧς τῷ πυθμένι χρυσοῖ ὑπέκειντο ἀστράγαλοι. Σῆμος δὲ ἐν Δήλῳ ἀνακεῖσθαί φησι χαλκοῦν φοίνικα, Ναξίων ἀνάθημα, καὶ καρυωτὰς φιάλας χρυσᾶς. Ἀναξανδρίδης δὲ φιάλας Ἄρεως καλεῖ τὰ ποτήρια ταῦτα. Αἰολεῖς δὲ τὴν φιάλην ἀρακὶν καλοῦσιν. ΦΘΟΙΣ. πλατεῖαι φιάλαι ὀμφαλωτοί. Εὔπολις. σὺν φθοῖσι προσπεπτωκώς. [Fortaſſe melius προπεπωκώς.] ἔδει δὲ ὀξύνεσθαι ὡς Καρσὶ παισὶ φθειρσί. ΦΙΛΟΤΗΣΙΑ. κύλιξ τὶς ἣν κατὰ φιλίαν προὔπινον, ὥς φησι Πάμφιλος. Δημοσθένης δέ φησι, καὶ φιλοτησίαν προὔπινεν. Ἄλεξις, Φιλοτησίαν σοι τήνδ᾽ ἐγὼ ἰδίᾳ τε καὶ κοινῇ τὴν κύλικα προπίνομεν. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ τὸ ἑταιρικὸν συνευωχούμενον φιλοτήσιον. Ἀριστοφάνης, ἑπτάπους γοῦν ἡ σκιὰ 'στὶν ἢ 'πὶ τὸ δεῖπνον, ὡς ἤδη καλεῖ μ᾽ ὁ χορὸς (vel χρόνος nam in utroque eſt: χρόος.) ὁ φιλοτήσιος. διὰ δὲ τὴν τοιαύτην πρόποσιν ἐκαλεῖτο καὶ κύλιξ φιλοτησία. ὡς ἐν Λυσιστράτῃ. Δέσποινα Πειθοῖ, καὶ κύλιξ φιλοτησία. ΧΟΝΝΟΙ. παρὰ Γορτυνίοις ποτηρίου εἶδος ὅμοιον θηρικλείῳ. χάλκεον, ὃ δίδοσθαι τῷ ἁρπασθέντι ὑπὸ τοῦ ἐραστοῦ φησὶν Ἑρμώναξ. ΧΑΛΚΙΔΙΚΑ. ποτήρια, ἴσως ἀπὸ τῆς Χαλκίδος τῆς Θρᾳκικῆς εὐδοκιμοῦντα. ΧΥΤΡΙΔΕΣ. Ἄλεξις, Ἐγὼ Πτολεμ. etc. praetermiſit fabulae nomen: quod corruptum extat in vulgatis libris: ubi hodie poetae nomen deſideratur. Scribe, Ἄλεξις δ᾽ ἐν Ὑποβολιμαίῳ. Ἐγὼ Πτ. Scribe, χυτρίδια βαθέα δώδεκα.

p. 820.

CAPUT QUINTUMDECIMUM.

Ὁ ψυκτηρίας. Φωνῆς καταλλαγὴ et Φωνῆς ἀπότισις. Aeginius *veteris poëmatis nomen. Aegimius vetus ſcriptor* Περὶ παλμῶν. Περαίνειν Ἁρμόδιον. *Platonis quaedam* χρονικὰ ἁμαρτήματα. *Prov.* δρᾶν ταῦτα τοῖς εὐχομένοις. *Platonis dictum de ambitione. Ephippi locus elegans explicatur.* Θρασυμαχειοληψικερμάτων. ἀνάγκη ληψίμισθος.

calcei elegantiorum. ἐλίγματα, *faſciae tibiales. Baculus in manu ex Attico more.*

ΨΥΓΕΥΣ ἢ ΨΥΚΤΗΡ. Πλάτων Συμποσίῳ. Platonis locus e convivio deſinit in verbo ἐγχεῖν, ſequentia male cum praecedentibus continuarunt. quae quidem unde ſint deſcripta non indicatur in noſtris libris, deficientibus etiam hic vocibus aliquot. Sequitur Διώξιππος Φιλαργύρῳ, παρ᾽ Ὀλυμπίχῳ δὲ Θηρικλείους ἔλαβεν ἐξιτάτους δύο ψυκτῆρας. Lego, ut deleatur vox mendoſa et palam corrupta, Θ. ἐλ. ἐξ. εἶτα τοὺς δύο ψ. Eclogam Alexidis ex *Hippiſco*, lege pluribus et melius deſcriptam libro ſexto, ſed prima verba valde hic corrupta. Ita ſcribere poſſumus: certe quidem, ita diſtinguere,

— ἀπήντων τῷ ξένῳ
εἰς τὴν κατάλυσιν· οὗτος ἦν δ᾽ αἴθων ἀνήρ.
τοῖς παισί τ᾽ εἶπα, (δύο γὰρ ἦγον οἴκοθεν)
τὰ ᾽κπώματ᾽ εἰς τὸ Φ. et caetera ut libro ſexto.

In primo verſu Euphorionis, Ἐπὰν δὲ καλέσῃ ψυγέα τὴν ψυκτηρίαν. ſcribendum τὸν ψυκτ. Euſtathius ad nonam Odyſſeam: genera, ait, poculorum ſunt apud Athenaeum, τὸ ψυκτήριον, καὶ τὸ ψυκτηρίδιον, καὶ ὁ ψυκτηρίας ὡς κοχλίας. Poſtremis verbis Euphorionis, εὖ γὰρ εἶπον ὥσπερ χρυσίου Φωνῆς ἀπότισιν Πυργόθεμι καταλλαγήν. appellatur Φωνῆς καταλλαγὴ, vocis et ſermonum commercium: cum duo aut plures, ſermonis vices dant inter ſe atque ſuſcipiunt. Φωνῆς ἀπότισις, eſt ſermonis tanquam debiti ſolutio: neceſſitas nempe reſpondendi cum fueris interrogatus. Paulo aliter Pindarus χρέος ᾠδᾶς, et
p. 821. λόγου τίσιν dixit, in oda quam diu ante promiſſam miſit tandem Ageſidamo cum fenore. Qui dicebat apud Antiphanem, ὁ δὲ καλὸς πῖλος, καλὸς ψυκτὴρ, hoc voluit, *pulchra haec caſſis erit pro pulchro pſyctere.* Heſych. πῖλος χαλκοῦς, εἶδος περικεφαλαίας. etiam Latini *galerum* et *galericulum*, pro galea uſurpant. ψυκτῆρας, inquit, vocabant καὶ τοὺς ἀλσώδεις καὶ συσκίους τόπους. idem Heſychius: ſed ſcribe apud illum ψυκτήρια, non ψυκτηρίαι. Tragoediam Aeſchyli Νεανίσκους laudatam mox, reperies in indice fabularum ejus poetae, et apud Heſychium in ἀφοίβατον. Ejus verſum edi juſſeram ex libris, Σαύρας ὑποσκίοισιν ἐν ψυκτηρίοις. malim etiam in verſu Euripideo, φίλαισιν ὠλέναισι δέξεται: quam λέξεται. Addit Athenaeus, καὶ ὁ τὸν Αἰγίμιον δὲ ποιήσας, εἴθ᾽ Ἡσίοδός ἐστιν, ἢ Κέρκωψ ὁ Μιλήσιος. Aegimius

quidam fuit ſcriptor antiquiſſimus, quem *Περὶ παλμῶν*, ſive de pulſibus, ſcripſiſſe omnium primum fuere qui traderent, ut legimus apud Galenum in quarto De differ. pulſuum. Callimachus quoque Aegimium inter antiquiſſimos *πλακουντοποιϊκῶν* librorum recenſuerat, teſte Athenaeo libro 14. At poema *Αἰγίμιος* inſcriptum, quem auctorem habuerit; etiam priſci critici ignorarunt. Scholiaſtes Apollonii ad librum tertium, *ὁ τὸν Αἰγίμιον ποιήσας, διὰ τὸ δέρας αὐτὸν αὐθαιρέτως φησὶ προσδεχθῆναι.* idem librum ſecundum ejus operis alibi citat. Cercops Mileſius hiſtoriae fabularis auctor fuit antiquiſſimus, laudatus Apollodoro libro ſecundo Bibliothecae. *Περαίνειν Τελαμῶνα* aut *Παιῶνα*, aut *Ἁρμόδιον* in verſibus Antiphanis, mox recitatis in ſermone de Ο ΔΟ poculo, eſt, recitare antiqua ſcholia, quorum et argumenta et tituli illis nominibus declarantur. habes de his, imo haec ipſa libro ultimo. ΩΟΝ· *Δίνων ἐν τρίτῳ Περσικῶν φησὶν οὕτως· ἔστι δὲ ποτίβαζις ἄρτος κρίθινος, καὶ πυρ.* Barbarum et ut videtur Perſicum vocabulum eſt *ποτίβαζις*. niſi cui placeat conjectura *ἐπὶ τραπέζης*. *ἔνδον ἀμπέλου καχλάζοισαν δωρήσεται.* Poeta ſcripſit, *ἀμπέλου δρόσῳ καχλάζοισαν.* Pindari verba, initio odae quintae Olymp. *καὶ ὁ τοὺς μίμους δὲ πεποιηκώς.* Sophron celeberrimus mimorum poeta: quem ſcribunt veteres ita ſtudioſe lectitatum a Platone, ut ei non ſolum invigilaret, ſed interdum etiam indormiret. Sed deſcriptis hic verbis nihil fingi poteſt corruptius. Interpretes, debellando huic monſtro vires defuerunt. Utinam majorem difficultatem alibi non eſſemus experti. Legendum haut dubie, *κῆν κεκρατηρίσαμεν· ἀντὶ τοῦ πεπώκειμεν.* vel *κεκρατηρίκαμεν.* Sophronis eſt locus, productus ut probaret *κρατηρίζειν* ſignificare idem ac *πίνειν*, ut declarat interpretatio Athenaei. Elegantiſſime dictum a Xenophonte quod ſtatim ſequitur: plantas nimis ubertim et *ἀθρόως* rigatas, non poſſe erigi, *οὐδὲ ταῖς αὔραις διαπνεῖσθαι.* manu tamen exarati quidam, *οὐδὲ ταῖς ὥραις διαπλοῦσθαι.* neque aliter in Excerptis. De aemulatione et ſimultatibus Platonem inter et Xenophontem, A. Gelli notus eſt locus. Cum p. 822. ait, *μονονουχὶ εἰπὼν οὐκ ἔστ' ἔτυμος λόγος οὗτος.* ad Steſichori palinodiam alludit, *Οὐκ ἔστ' ἔτυμος ὁ λόγος οὗτος, Οὐδ' ἔβας ἐν νηυσὶν εὐσέλμοις, Οὐδ' ἵκεο πέργαμα τροίας.* Scribo, *ὁ τοὺς ἄλλους ἀπαξαπλῶς κακολογήσας.* *ὁ τοιαῦτα ἐν τῇ Πολιτείᾳ εἰπὼν, ὅταν οἶμαι δ.* Locus eſt in octavo De repub. Athenaeo jam non ſemel

deſcriptus. quid autem in his ſit, cur Platonem aliquis reprehendat, nullus video. Ait, Παρμενίδη μὲν γὰρ καὶ ἐλθεῖν εἰς λόγους τὸν τοῦ Πλάτωνος Σωκράτην, μόλις ἡ ἡλικία συγχωρεῖ. Auctore Diogene Laërtio Parmenides florebat circa tempora Olympiadis ſexageſimae nonae: jam grandis natu, et πάλαι ἀνδρωθείς. natus autem Socrates Olympiade ſeptuageſima ſeptima. Itaque etiam ſi concedamus Parmenidem quam diutiſſime vixiſſe: incidet tamen juventus Socratis in aetatem illius decrepitam. De ſecundo Protagorae adventu Athenas, ſatis libro quinto disputatum eſt capit. 18. Sed conſideremus Athenaei verba, Ἀλλὰ μὴν οὐ δύνανται Πάραλος καὶ Ξάνθιππος οἱ Περικλέους υἱοὶ τελευτήσαντες τῷ λοιμῷ, Πρωταγόρᾳ διαλέγεσθαι, ὅτε δεύτερον ἐπεδήμησε ταῖς Ἀθήναις. οἱ ἔτι πρότερον τελευτήσαντες. Qui aſſuetas Hellenismo aures habebunt, concedent mihi non gravate mendum ſubeſſe in illis ἔτι πρότερον. conſulamus Hellenismo, et ſcribamus: ἔτει πρότερον. habemus jam orationem Graecam, ſed ἀνιστόρητον, ergo etiam huic malo medeamur, et legamus ε ἔτει πρότερον. Vera omnino et certa haec emendatio, nam anno quinto prius quam Protagoras veniret iterum Athenas Periclis filii peſte fuerant extincti. anno videlicet altero Olympidis 78. per urbem graſſante peſtilentia. Protagoras erat Athenis anno tertio Olympiadis ſequentis. Hujus χρονικοῦ ἁμαρτήματος etiam Macrobius meminit Saturnal. libro primo. *Paralus et Xanthippus, quibus Pericles pater fuit, cum Protagora apud Platonem diſſerunt, ſecundo adventu Athenis morante, quos multo ante infamis illa peſtilentia Athenis abſumpſerat.* Platonis dialogus περὶ ἀνδρείας, is eſt cui titulus Laches. Scribe deinde ἔτι δὲ τὸν Ἀθηναίων δῆμον εἰκαῖον εἴρηκε κριτήν. non ὅτι. plenius eadem ſtatim repetuntur. Euphraeus Orita. is eſt qui paulo poſt vocatur Εὔφρατος. perperam: Suidas Εὔφραιος ὄνομα κύριον. Ὠρείτης δ' ἦν τὸ γένος. μετέσχε δὲ τῆς τοῦ Πλάτωνος διατριβῆς. [Scribe mox, ὁ δὲ καλὸς αὐτοῦ Πρωταγόρας πρὸς τῷ καταδρομὴν ἔχων. non πρὸς τὸ per o parvum.] Platonis animi erga omnes maligni hoc inter caetera affertur argumentum: καὶ Φαίδωνι δὲ τὴν τῆς δουλείας ἐφιστὰς δίκην ἐφωράθη, *deprehenſus eſt,* inquit, *cum inſtitueret actionem vindiciarum contra Phaedonem.* conſtat hunc philoſophum duram ſervitutem Athenis ſervientem, Socratis familiarium beneficio nactum eſſe libertatem. Plato, ſi vera haec ſunt, id moliebatur, ut per aliquem ſtatus ei controverſia

moveretur et in ſervitutem ſententia judicum retraheretur, ſed ubi patuerunt ejus conſilia, ab incepto deſtitit. hoc auctor voluit. Pulcherrimum Platonis eſt dictum, quo alludit Athenaeus aliquanto poſt, τὴν κενοδοξίαν, inquit p. 823. Plato, ὡς τελευταῖον χιτῶνα ἡ ψυχὴ πέφυκεν ἀποτίθεσθαι. Tacitus, *etiam ſapientibus cupido gloriae noviſſima exuitur.* [Olympiodorus in Phaedonem: ἔσχατος χιτὼν καὶ μάλα δυσαφαίρετος κατὰ μὲν ὄρεξιν ἡ φιλοτιμία, κατὰ δὲ γνῶσιν ἡ φαντασία.] Euagrius ſcholaſticus libro primo, capite 21. et ex illo Nicephorus Calliſtus, libro 14. cap. 50. Sed Beatus Chryſoſtomus aliter. nam etiam poſt cineres durare ambitionem eorum exemplo demonſtrat, qui ſuperba funera ſibi fieri mandant. τὰ μὲν ἄλλα πάθήματα, inquit, καταλύεται τῷ θανάτῳ· ἡ δὲ κενοδοξία καὶ μετὰ τελευτὴν βιάζεται καὶ φιλονεικεῖ τὴν αὐτῆς ἐπιδείκνυσθαι φύσιν ἐν τῷ τεθνηκότι σώματι, ὅταν σήματα λαμπρὰ καὶ πᾶσαν αὐτῶν ἀναλίσκοντα τὴν οὐσίαν ἐπισκήπτωσι τελευτῶντες αὐτοῖς ἀνιστᾶν, καὶ ἐν ταφῇ ἀσωτίαν πολλὴν σπουδάζουσι προαποτίθεσθαι. Lege quae ſequuntur [in morali parte homiliae 17. Commentariorum in Epiſtolam ad Romanos.] Atque hoc eſt, quod Platoni hic ab Athenaeo objicitur: ipſum qui exui tandem gloriae cupiditatem dixerat, ſuae φιλοδοξίας impreſſa veſtigia reliquiſſe in iis quae poſt obitum ſibi fieri teſtamenti tabulis cavit. [Platonis gnomen fuſius explicat Georgius Piſida, poeta pius juxta et elegans: cujus verſiculos ita ſcribe: Ὃν (nempe ὄγκον: ita vocavit hoc vitium praecedente verſu:) οὐκ ἀκόμψως ὡς δοκεῖ μοι καὶ Πλάτων Προσεμπεπάρθαι συγγράφει τῇ καρδίᾳ, Ὡς ἔσχατον χιτῶνα τῆς ἁμαρτίας.] Lege poſtea, ὅπου γὰρ μήτ' ἀνάμνησίς ἐστιν οὗ ποτε ἦμεν, μήτ' αἴσθησις, εἰ καὶ τὸ σύνολον ἦμεν, τίς χάρις ταύτης τῆς ἀθανασίας; Legis definitio Ariſtotelica quam in hac diſputatione auctor recitat, extat in praefatione Rhetorices ad Alexandrum: nec multo aliter in ipſo opere. Vetus fuit Graecorum proverbium: fracta nave non eſſe precibus locum: ſed prehendi debere quicquid primum fors objecerit. multi enim e naufragio arrepta tabula evaſerunt: ut Ulyſſes κέληθ' ὡς ἵππον ἐλαύνων. Horſum reſpexit Athenaeus ſcribens de Platone, ἔχρην οὖν ἃ πείσει λέγων, ταῦτα καὶ γράφειν, καὶ μὴ ταυτὰ ποιεῖν τοῖς εὐχομένοις, ἀλλὰ τοῖς τῶν ἐνδεχομένων ἀντεχομένοις. Scribo, ἐνίους δὲ κἀκ τῶν Ἀντισθένους. Ait, Ἀλλὰ τὰ κατὰ τὸν ἄνθρωπον ἅπερ ἐπαγγέλλεται, etc. quae ſi mendoſa non ſunt, ita inter-

pretor. caetera, inquit, non melius diſcas ex Platonis libris, quam ex aliorum ſcriptis: ſed ea ſolum quae ad Socratem pertinent: quanquam ne illa quidem recte ſunt ab eo tradita. non abeſt mendi ſuſpicio. *Euphraeus* non *Euphratus* ſcribi debere jam dictum. *Euagon* hic, aliis eſt *Euaeon*. ut Diogeni Laertio. Hic Euagon, ait Athenaeus, δανείσας τῇ πατρίδι ἀργύριον ἐπὶ ἐνεχύρῳ τῇ ἀκροπόλει, καὶ ἀποστερήσας, τυραννεῖν ἐβουλεύετο. non facile dictu quid faciant in hac narratione illa, καὶ ἀποστερήσας.
p. 824. nam id verbi Lampſacenis potius conveniat qui pecuniam Euagonis detinebant: quam ipſi, cui pignoris loco arx fuerat tradita. In Excerptis ſcriptum invenimus ἀφυστερήσας: quod etiam interpreteris non facile. Forte ἀφυστερησάσης, aut καθυστερησάσης. id eſt, *cum civitas non reſtituiſſet dicta die pecuniam ſuam Euagoni.* πολυτελῶς ἀσκεῖσθαι extremo libro eleganter, quod alii dicerent ἀσκεῖν πολυτέλειαν. Poſtremo recitatur Ephippi comici elegantiſſima ῥῆσις, qua philoſophi quidam Platonicae ſectae comtuli et venuſtatis plus aequo ſtudioſi traducuntur. multa hic perperam accepta a viris doctis: velut cum tertium verſum Βρύσων ὁ θρασυμαχειοληψικερμάτων, emendant neſcio quomodo. atqui recte Βρύσων. ex Ariſtotele et aliis veteribus notus Bryſon quem tetragonismi demonſtratio etſi minus recta, tamen nobilitavit. de hoc videtur poëta loqui. Hunc igitur vocat θρασυμαχειοληψικερμάτωνα, hoc eſt, inſolentem in disputando et ſimilem Thraſymacho, de quo tam multa Plato: et ſordidi lucelli avidum. ingenioſa nimis hujus dictionis compoſitio. nam quicquid dixit Plato prolixiſſima illa disputatione qua ſophiſtae naturam veſtigat, id omne hac ſola voce complectitur poeta. addit Πληγεὶς ἀνάγκῃ ληψιγομίσθῳ τέχνῃ. caret analogia vox penultima. Legendum, ληψιμίσθῳ τῇ τέχνῃ. ſeptimus verſus, Εὖδ' ὑποκαθιεῖσα τἀμὰ πώγωνος βάθη. Scribe, Εὖ δ' ὑποκαθιεῖς τε μακρὰ πώγωνος βάθη. 8. Εὖ δ' ἐν πεδίλῳ πολλὰ τιθεὶς ὑπὸ ξυρόν. videbatur deeſſe aliquid ad ſententiae συμπλήρωσιν. ſed poſtea animadverti ὑπὸ σφυρὸν legi debere non ξυρόν. loquitur de calceis quos iſtiusmodi homines ornabant lunulis, ut et Romani. Nono, Κνήμην ἱματίων ἰσομέτροις ἑλίγμασι: belle deſcribit faſcias tibiales. de quibus et diximus jam multa, et dicemus plura, ſi Dei benignitas ſiverit, in commentariis de re veſtiaria. 11. Σχῆμ' ἀξιόχρεων ἐπικαθεὶς βακτηρίᾳ. nihil fere eorum praetermittit Ephippus, quae propria iis erant quos φιλοκαλία et cultus

faciebant notabiles, cum ſimulata quadam gravitate. σχῆμ' ἀξιόχρεων eſt vultus triſtis eorum hominum, quos cum videas putes quantivis eſſe pretii. Atque hos ſcipionem ſolitos in manu habere indicat prorſus ex more Athenienſium, ut pridem ad Theophraſtum demonſtravimus. Antiphanes delicatum philoſophum ita deſcribebat in Antaeo:

Λευκὴ χλανὶς, φαιὸς χιτωνίσκος καλὸς,
πιλίδιον ἁπαλὸν, εὔρυθμος βακτηρία,
βαιὰ τράπεζα. τί μακρὰ δεῖ λέγειν; ὅλως
αὐτὴν ὁρᾶν γὰρ τὴν Ἀκαδημίαν δοκῶ.

ἐπικαθεῖναι σχῆμα ἀξιόχρεων βακτηρία eſt, *vultus triſtitiam praeſerentem, baculo incumbere.* Nihil dici poterat elegantius. Scribe, πεπεραιώσθω καὶ ἥδε ἡ συναγωγή.

p.825.

ISAACI CASAUBONI
ANIMADVERSIONUM
IN
ATHENAEI DIPNOSOPHISTAS
LIBER DUODECIMUS.

Caput Primum.

Libri hujus argumentum. verbi ellipſis Attica. ἀπόλαυσις. μέλιτα μέλιττα, proapes. ξουθαὶ ἡδοναὶ diverſi generis, ſed κατ᾽ ἐξοχὴν corporis. ἡδὺς βίος. Ἀφροδίσιος ὅρκος. καθομιλεῖν τοὺς καιροὺς, vel τοῖς καιροῖς.

Convivialium ſermonum contenta libro duodecimo pars, ad tria capita poteſt referri. Primum de voluptate diſſeritur: quam auctor hic et oppugnat initio libri leviter, et ſtatim propugnat idem, molli item brachio. Deinde ex antiqua hiſtoria catalogus gentium voluptuoſarum inſtituitur. Poſtremo virorum: ſi viri ſunt dicendi, quibus amor voluptatum, et luxus mollitiesque non vera virtus nomen peperit. Orditur autem Athenaeus ab excuſatione: ait Timocratem ſuum compellans, non fuiſſe ſe hos de voluptate et voluptati deditis dipnoſophiſtarum ſermones in literas relatarum, ſi ſui arbitrii res fuiſſet: nunc vinci ſe aſſiduis ipſius Timocratis precibus. Notemus venuſtam ellipſim in his illius verbis: *ἀλλ᾽ ἐπεὶ πάνυ λιπαρῶς ἡμᾶς ἀπαιτεῖς καὶ τὸν περὶ τῶν ἐπὶ τρυφῇ διαβοήτων γενομένων λόγον, καὶ τῆς τούτων ἡδυπαθείας. ἡ γὰρ ἀπόλαυσις δήπου μετ᾽ ἐπιθυμίας πρῶτον ἔπειτα μεθ᾽ ἡδονῆς.* Familiaris eſt ſcriptoribus Atticis hujusmodi ellipſis ante voculas *εἰ δὲ μὴ*, ut lib. 5. cap. 2. dicebamus: hic eadem eſt figura poſt *ἀλλ᾽ ἐπεί.* nam ita fuit dicendum, *ἀλλ᾽*

ἐπεὶ ἀπαιτεῖς λόγον, etc. ἀποδώσομεν καὶ τοῦτον. Sed auctor animum intendens ad voluptatis naturam de qua dicere parabat, ab inchoata nec dum finita periodo ad aliam fertur. Ex Ariſtotelis Nicomacheis accuratius diſcere licet quid ſit ἐπιθυμία, quid ἡδονή, quid ἀπόλαυσις. item quae voluptates ἐπιθυμίᾳ ſint conjunctae, quae contra ἄνευ λύπης καὶ ἐπιθυμίας contingant nobis. Perceptionem rei cupitae, ſive illa vere ſit bona, ſive opinione ſolum, Graeci ἀπόλαυσιν dixerunt. Hanc ait Athenaeus fieri primo cum appetitu ſive concupiſcentia, ut vulgus loquitur: deinde cum voluptate. ſignificans obſcure, ut videtur, duabus de cauſſis expeti voluptates a voluptuoſis hominibus. primum quidem ut deſiderio ſatisfiat, quod in omnibus mortalibus natura excitatur. eſt enim quidam appetitus naturalis edendi, bibendi, Veneris, et caeterarum voluptatum quae ad reliquos ſenſus pertinent. Huic cauſſae alia accedit poſtea, non jam naturalis: aut non ita certe ut illa prior: amor ipſe voluptatum propter ipſas, non propter illum finem, cujus gratia illae φυσικαὶ ὁρμαὶ nobis ſunt inditae. Haec eſt illa fruitio voluptatum quam peculiari notione ἡδονὴν vocat, vel ἀπόλαυσιν μεθ' ἡδονῆς. Subtilius iſta et accuratius tractari poterant: ſed memor philologus noſter ſuae profeſſionis, non tam quid ſit voluptas inquirit, quam quid de ea priſcis ſcriptoribus dictum ſit commemorat. Ejus veſtigia ſequemur nos, et recenſendo huic voluptuario libro, temporis aliquid, pro inſtituto noſtro impendemus. Empedoclis locum habes etiam apud Porphyrium Περὶ ἀποχῆς ἐμψύχων libro 2. Inde ſcribas melius, Ξουθῶν τε σπονδὰς μελιτῶν. poeticum eſt ξουθὸς pro ξανθός. et μέλιτα pro μέλιττα. Melius etiam in Homeri verſu χωλὸς ἐὼν τέχνησι. τὸ καὶ μοιχάγρι' ὀφέλλει. Homericum eſt τὸ pro eo quod alii τῷ. ut ἀλλ' ὤφελεν ἀθανάτοισι Εὔχεσθαι τὸ κὲν οὔτι πανύστατος ἦλθε διώκων. Ait, οὐδεὶς δὲ λέγει τὸν 'Αριστείδου βίον ἡδὺν, ἀλλὰ τὸν Σμινδυρίδου τοῦ Σ. Sic eſt: cum ſint animi, ſint corporis voluptates, uſus loquendi obtinuit, ut illae quae tactu et caeteris corporeis ſenſibus percipiuntur κατ' ἐξοχὴν ἡδοναὶ et voluptates nominentur. ergo etiam illa proprie ἡδέα quae hujusmodi voluptatem participant. Sic cum bonorum tria genera ſint, animi, corporis et quae fortunae vocant: tacito tamen omnium prope populorum conſenſu bona ἁπλῶς cum dicimus, non animi ornamenta intelligimus, quae praeſtantiſſima ſunt omnium: neque etiam corporis, quae p. 826.

ſunt illis proxima: ſed τὰ ἐκτὸς quae ſunt poſtremiſſima omnium. Melius autem et verius vitam illorum de quibus Athenaeus loquitur ἀπολαυστικὴν cum philoſopho, quam ἡδεῖαν appellaveris. Adjicit, οὐδὲ τὸν Ἀγησιλάου τοῦ Λ. βασ. ἀλλὰ μᾶλλον εἰ ἔτυχεν τὸν Ἄνανιος οὕτως ἀοράτου κατὰ δόξαν ὄντος. quis hic Ananis? equidem non ſcio. ac vereor ne nimis ineptum ſit velle hodie lucifugam tenebrionem e latebris in lucem protrahere: quem neget auctor ullum nomen dum viveret unquam eſſe adeptum. hoc enim eſt, ἀοράτου κατὰ δόξαν ὄντος. Fruſtra eſt vir eruditus qui de Anaco vetuſtiſſimo rege neſcio quid hic muginatur. In Excerptis nulla varietas. In membranis p. 827. ſic τὸν ἀνανίονος ἀοράτ', neque ſane vox οὕτως locum hic habet. Scribe, ἐν ταῖς ἡδοναῖς ταῖς περὶ τὰ ἀφροδίσια, αἳ δὴ μέγισται δοκοῦσιν εἶναι. Quod ait de impunitis amantium perjuriis, apud eundem Platonem in Convivio ſic Pauſanias, ὃ δὲ δεινότατον ὥς γε λέγουσιν οἱ πολλοὶ, ὅτι καὶ ὀμνύντι μόνῳ συγγνώμη παρὰ θεῶν ἐκβάντι τῶν ὅρκων. Ἀφροδίσιον γὰρ ὅρκον οὔ φασιν εἶναι. mitto quae paſſim poetae utriusque linguae. Quae de Hercule mox dicuntur, libro 9. et decimo fuſe probata ſunt. στολὴν Ὁμηρικὴν intellige, quam Homer. tribuit. heroibus ſuis. nam de ornamentis Herculis nihil poeta, neque in ejus hymno, neque usquam alibi. Καθομιλεῖν τοὺς καιροὺς, quod feciſſe dicitur Ulyſſes, cum apud Phaeacas fingeret ſe voluptati deditum, eſt, ut poetae interpretes loquuntur, κολακεύειν καιρίως: ſcire uti foro, et πολύπου ὀργὴν ἴσχειν, accommodare ſeſe eorum ingenio quibuscum verſeris. Graeci hoc dicunt καθομιλεῖν τοὺς καιροὺς, vel τοῖς καιροῖς, ut obſervatum nobis non uno loco apud paroemiographos, explicantes, cur Theramenes Cothurnus fuerit dictus. Athenaeus alibi, καθομιλεῖν Φαρνάβαζον. *aſtu demereri Ph.* [vide infra cap. 9.] Scribe τὸ παρεὸν δ' ἐπαινέσας, vel τὰ παρεόντα.

Caput Secundum.

Σοῦσον εἶναι τῇ Ἑλλήνων φωνῇ τὸ κρίνον. *Parthorum regiae variae.* Hecatompylus. χρᾶσθαι διὰ τῆς αὐλῆς Malophori *Perſarum.* τὰ πεττόμενα ἐπὶ τὴν τράπεζαν Chirothecarum *uſus incognitus Graecis et Latinis. Locus Xenophontis.*

Mos τρυφητῶν, *ornari* ὀφθαλμῶν ὑπογραφῇ καὶ χρώματος ἐντρίψει.

INTER voluptuarios populos notiſſimi iidemque nobiliſſimi Perſae fuerunt. Jure igitur in albo gentium ἀπολαυστικῶν primi Perſae recenſentur, De his loquens Athenaeus ait, σοῦσον γὰρ εἶναι τῇ Ἑλλήνων φωνῇ τὸ κρίνον. *ſuſum enim Graeca lingua* (id eſt, Graece loquentibus) κρίνον *eſſe*. poteſt ſcribi, τῇ ἐκείνων φωνῇ. *ſuſum enim ipſorum* Perſarum *lingua eſſe* κρίνον. ſed contra librorum conſenſum nihil mutandum. nimis rudes ſunt harum literarum, qui ſimiles ἀμφιβολογίας inter legendum veteres non obſervarunt. Interpretes cui perſuadebunt σοῦσον *lilium* dici Graecis? Hebraei lilium שושן quaſi foliorum ſenorum florem dixerunt. Mutilus eſt locus de Parthorum regiis: οἱ Πάρθων βασιλεῖς, ait, ἐαρίζουσι μὲν ἐν Ῥαγαῖς, χειμάζουσι δὲ ἐν Βαβυλῶνι . . . . . τὸ λοιπὸν τοῦ ἐνιαυτοῦ. De opinione explendum cenſeo. διάγουσι δ' ἐν Ἑκατομπύλῳ τὸ λοιπὸν τοῦ ἐνιαυτοῦ. Habeo enim auctorem Strabonem, qui libro 11. Hecatompylum regiam Parthorum fuiſſe indicat. Diodorus Siculus lib. 17. urbem appellat εὐδαίμονα: in qua magna ſit copia omnium eorum quae ad beate vivendum ſolent expeti. Treſne Parthorum regias an quatuor (tot enim Perſarum ſunt relatae) Athenaeus recenſuiſſet hoc loco, deficientibus libris, θεὸς ἂν εἰδείη. Dinonis locum de cidari Perſarum pluribus p 828.
deſcriptum habes in Heſychii Gloſſis. conferant ſtudioſi. Ait, reges Perſarum CCC. mulieres ſolitos habere in aula ſua. quae totam noctem canentes pſallentesque ad lucernas eum oblectent. et addit, χρῆται δὲ αὐταῖς καὶ πολλάκις ὁ βασιλεὺς διὰ τῆς τῶν μηλοφόρων αὐλῆς. in multis loquendi generibus propoſitiones διὰ et ὑπὸ eleganti ſermonis compendio vim habent participii ad perficiendam ſententiam neceſſarii. ut διὰ μαρτύρων κλαίειν, id eſt, *praeſentibus teſtibus*. ſic igitur hoc loco, χρᾶσθαι γυναιξὶ διὰ τῆς αὐλῆς, *uti foeminis per aulam admiſſis*. vel, *per aulam ad eas adeuntem*. vel διὰ accipe pro ἐν. ut cum dicimus, διὰ τῆς πρώτης βίβλου, *libro primo*. paulo poſt, ἱστορεῖ Ἀριστοτέλης διὰ τῆς πολιτείας αὐτῷ, *in tractatu de republ. illorum*. Sed de hoc loco ſtatuat eruditus lector. *Malophori* Perſarum interpretibus *clavatores* inepte dicuntur, nam Graeca vox erat retinenda. Mille numero erant ſatellites regis, ſic appellati a colore veſtis melino: incedebant enim πορφυρᾶς καὶ μηλίνας

ἠσθημένοι στολὰς, ut legimus apud Aelianum, et infra quoque in Athen. etſi hic cauſſa alia affertur. Subjicit, εἰ δὲ ἐπὶ θύραν ἐξείη, καὶ αἱ παλλακίδες αὐτῷ συνεξήεσαν. Lego non dubitans ἐπὶ θήραν, ut in ſimili ex parte loco apud Xenophontem, primo Παιδείας. ὅταν δ' ἐξίῃ βασιλεὺς ἐπὶ θήραν, ἐξάγει τὴν ἡμίσειαν τῆς Φυλακῆς. neque aliter Excerpta. Sequitur, καὶ τὴν παρὰ Μήδων γενέσθαι Πέρσαις μηλοφορίαν, μὴ μόνον ὧν ἔπαθον τιμωρίαν, ἀλλὰ καὶ τῆς τῶν δορυφορούντων τρυφῆς, εἰς ὅσον ἦλθον ἀνανδρίας ὑπόμνημα. Interpretes hic ſani nihil, Clearchus hoc voluit. Perſas cum Medos coegerunt ſibi ſatellites eſſe malophoros, non ſolum ſuas injurias eſſe ultos, quas a Medis acceperant dum illis parebant: ſed ipſos etiam tali ſervitio monuiſſe ſui priſtini luxus, et quo deveniſſent ignaviae. ἀγύρτας ἀποφαίνειν membranarum eſt lectio. quidam tamen codd. ἀργυρίτας. Sequentia Clearchi verba de praemio dari ſolito ei qui novum aliquem cibi paratum regi Perſarum indicaſſet, vitio omnium exempl. intelligi a nobis non ſunt quita: etſi mentem utcumque per nebulam videmus. ſed deſunt, opinor, nonnulla. νοῦν ἔχων valet, *ſi mentem haberet.* ſcripti tamen quidam, νοῦν οὐκ ἔχων. Non ſemel dolui elegantiſſimum locum ita male acceptum eſſe ab imperitiſſimis hominibus. Nam quod iterum hoc libro idem Clearchi locus tangitur ab Athenaeo, nihil admodum id nos juvat. τὰ πεττόμενα ἐπὶ τράπεζαν, periphraſis eſt panis, et eorum omnium quae locum panis obtinent ut placentae. Perſae, inquit Xenophon apud noſtrum, non contenti caput, corpus et pedes tectos habere, ἀλλὰ καὶ περὶ ἄκραις ταῖς χερσὶ χειρίδας δασείας καὶ δακτυλήθρας ἔχουσι. Neque Graeci neque Romani habuere in uſu manuum tegumenta, quibus etiam ruſtici hodie utuntur. ideo inter caetera luxus et mollitiei Perſarum argumenta hoc quoque Xenophonti recenſetur, quod digitabulis contra frigus manus ſuas munirent. Chaldaei jam olim, ut
p. 829. videtur, iis uſi. nam in Lexico Talmudico, כפפ exponitur manuum indumentum. Graeci veteres, ut diximus, et horum et tibialium uſum ignorarunt. Poſtea corrupta antiqua disciplina, cepere etiam apud illos, qui erant molliores, et manibus extremis et pedibus conſulere: non ſine ſapientum indignatione. Muſonius οὐδαμῶς καλὸν οὔτε ἐσθήσεσι πολλαῖς κατασκέπειν τὸ σῶμα, οὔτε ταινίαις κατειλεῖν, οὔτε χεῖράς τε καὶ πόδας περιδέσει πίλων ἢ ὑφασμάτων τινῶν μαλακαύειν τούς γε μὴ νοσοῦντας.

Romani temporibus Plinii jam eorum uſum didicerant. nam de ipſo ſcribit Plinius junior, *In itinere quaſi ſolutus caeteris curis, huic uni vacabat: ad latus notarius cum libro et pugillaribus: cujus manus hieme manicis muniebantur, ut ne coeli quidem aſperitas ullum ſtudiis tempus eriperet.* Sequitur ex eodem, νῦν δὲ στρώματα πλείω ἔχουσιν ἐπὶ τῶν ἵππων, ἢ ἐπὶ τῶν εὐνῶν. *Stragula nunc habent ſuper equis plura quam ſuper cubilibus.* quis credat? equidem falſum puto. nam ſi in altero luxus Perſarum crevit, cur non et in altero? aut quae ratio cur ſedere in equo mollius ſtuderent, quam in lecto jacere? Lego, ἢ τότ᾽ ἐπὶ τῶν εὐνῶν. vel ἢ πρίν. etſi aliter hodie in libris mellitiſſimi ſcriptoris. Demum ait Xenophon, habere Perſas ſuos κοσμητὰς, οἳ ὑποχρίουσί τε, καὶ ἐντρίβουσιν αὐτοὺς καὶ τἄλλα ῥυθμίζουσι. refer ad oculorum pigmenta, et intritos colores ex more Medorum: nam illi ſoliti ornari ὀφθαλμῶν ὑπογραφῇ, καὶ χρώματος ἐντρίψει, ait Xenophon idem alibi. unde infra in ſermone de Sardanapalo. Eadem conſuetudo foeminarum terrae Graeciae: quibus tribuit Philoſtratus non ſolum oculorum ὑπογραφὰς, verum etiam ζωγραφίας παρειῶν et χειλέων βαφάς. Multa de his nobis obſervata in Commentariis de re veſtiaria. apud Julium Pollucem leges στίμμιν ὀμματογράφον. habes etiam apud Galen. titulos tractatuum quos olim Crito medicus ediderat in libris περὶ τῆς κομμωτικῆς indices ſimilis ſtudii in mulieribus Romanis, quarum gratia videtur Crito eos commentarios conſcripſiſſe, medicum agens Imperatoris. Ejusmodi ſunt tituli, ὀφθαλμῶν ἐπίχριστα. et στιμμίσματα ἔγχριστα.

Caput Tertium.

Lydorum παράδεισοι κηπαῖοι. ἀλλάττεσθαι τὸν τῶν γυναικῶν βίον. Γλυκὺς ἀγὼν *et* γλυκὺς ἀγκών. *Paxamus ſcriptor* Ὀψαρτυτικῶν*: item* Criton. *Etruſcorum Reſp. ſimilis Platonicae.* ῥῆγμα λαμβάνειν. *Nani* σκωπαῖοι. *anſerum.* πλατάγισις ἄνθρωποι οὐκ ἄνθρωποι. *Formula veterum Senatusconſultorum,* εὐνοίας ἕνεκα· τῆς εἰς τὸν δῆμον. Πύελοι *balneorum Sybariticorum.* Amyris *ſive* Thamyris. *Cauſſa deletae Sybaris.*

Persas Lydi ſequuntur: de quorum delitiis multa veteres auctores. [Initio obſervat auctor primos Lydos γυναῖκας

εὐνουχίσαι faeminas caſtraſſe: ejusque inventi primum facit
p. 830. auctorem Andramyten Regem. ſed melius ſcribetur ſine *ν* *Ἀδραμύτην*. nam Adramyten regem Lydum conditorem Adramytii oppidi in Lydia, commemorat Graeca hiſtoria. Stephanus in Ethnicis filium ait fuiſſe Alyattae notiſſimi regis Lydiae. Sed mirum, in libello Heſychii illuſtris de Sapientibus, auctorem hujus inventi ex eodem ſcriptore Xantho prodi, non Adramyten regem, ſed ipſum Gygem, de quo Herodot. *Ξάνθος*, inquit, *Λυδὸς ἱστορικὸς ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν Λυδιακῶν αὐτοῦ ἱστοριῶν Φησὶν, ὅτι πρῶτος Γύγης ὁ Λυδῶν βασιλεὺς γυναῖκας εὐνούχισεν, ὅπως αὐταῖς χρῶτο ἀεὶ νεαζούσαις*] Sed et ſpectaculorum primi Lydi inventores fuiſſe crediti: unde Latinum vocabulum *ludi* eſſe dictum, praeter Latinos ſcriptores etiam Graeci adnotarunt. Lydi igitur, ut ex Clearcho narratur hic, *διὰ τρυφὴν παραδείσους κατασκευασάμενοι καὶ κηπαίους αὐτοὺς ποιήσαντες ἐσκιατραΦοῦντο*: *prae luxu conſtructis viridariis, et ad hortorum ſimilitudinem redactis:* ibi *in umbra degebant.* et Hebraeum פרדם, et Graecum *παράδεισος* proprie ſeptum locum arboribusque conſitum ſignificant. fere tamen Graeci paradiſos vocarunt vivaria, id eſt, ſepta ubi vivae ferae alebantur. ſive in hac, ſive in priore ſignificatione accipias, differunt *παράδεισος* et *κῆπος* ſive hortus: ſicut Hebraeis aliud גן aliud פרדם. In veris *κήποις* aut pomariis, non erant niſi *ἥμερα δένδρα*, quemadmodum ſcribit auctor inferius: in paradiſis ubi ferae paſcebantur, arbores pangebantur omnis generis. haec eo dicimus, ut intelligantur illa verba, *κηπαίους αὐτοὺς ποιήσαντες*. nam Dalecampius legit *αὑτοὺς*, et interpretatur longe aliter. *Ἀγνεῶνα* vocem fruſtra quidam habent ſuſpectam, propter ſequentem *ἀγκῶνα*, tuentur membranae, Excerpta, et Euſtathius. Brevis et *σύντομος* eſt oratio, cum ait, *καὶ τέλος τὰς ψυχὰς ἀποθηλυνθέντες, ἠλλάξαντο τὸν τῶν γυναικῶν βίον.* nam accipiendum, quaſi eſſet ſcriptum *ἠλλάξαντο τὸν τῶν ἀνδρῶν εἰς τὸν τῶν γυναικῶν βίον. virilem vitam muliebri commutarunt.* Legunt omnes libri qua ſcripti, qua editi, *τὸ γὰρ ὑπὸ γυναικὸς ἄρχεσθαι ὑβριζομένους, σημεῖόν ἐστι βίας.* non ut video emendari. *ὑβριζομένης.* etſi eam emendationem ſtabiliunt praecedentia, quibus dicitur, Omphalem faeminam, regnum Lydorum occupaſſe *μίαν τῶν ὑβρισθεισῶν.* Vulgata lectio ſententiam hanc habet. Eſt enim ſignum coactae nac ſpontaneae ſubjectionis, quod imperio faeminae pararent quotidianis contumeliis ab ea

affecti. Nihil mutandum etiam in iſtis, ὅθεν οἱ Λυδοὶ τὸ πικρὸν τῆς πράξεως ὑποκοριζόμενοι τὸν τόπον καλοῦσι Γυναικῶν ἀγῶνα. γλυκὺν ἀγκῶνα. etſi habent Excerpta γλυκὺν ἀγῶνα. perperam et exſcriptoris vitio: nam etiam Euſtathius, utramque agnoſcit vocem ἀγκὼν et ἀγών. neque aliter paulo poſt. Non erat attendenti arduum cognoſcere quod etiam Excerpta, et membranae quaedam me docuerunt: poſt iſta, τὴν ἐπωνυμίαν ἔσχε, deeſſe aliquid. nam de amborum Midae et Omphalae ſuppliciis dicere aggreſſus, in Omphala noſtram expectationem eludit. recte igitur in Excerptis poſt illa quae diximus verba, p. 831.
erat additum τὴν δὲ . . . . . . forte τὴν δὲ κτείνας. In accurata eorum ſcriptorum enumeratione qui Ὀψαρτυτικὰ ediderant, omittitur Paxamus, niſi vitium eſt in noſtris codicibus. Sed cauſſa hujus praetermiſſionis eſſe potuit, quod de antiquis ſolum loquitur Athenaeus: non de aequalibus ſuis, ut hic fuit, ut ipſius teſtimonio cognoſcitur libro nono. At Pollux in ſimili catalogo eum non praetermiſit: etſi paulo natu grandior, ſicut exiſtimamus nos, Athenaeo. Locus eſt libro ſexto, capite decimo, ubi quosdam reperies, qui tantae lectionis virum, Athenaeum dico, fugere potuerunt. Criton qui in hoc albo nomen ſuum profitetur, non eſt opinor alius ab eo qui περὶ κομμωτικῆς κακίας, ut loquitur Galenus, accuratiſſime ſcripſerat. ſunt enim adfinia argumenta, et τοῦ αὐτοῦ ἤθους. Alexidis de candaulo ῥῆσις, non integre deſcripta eſt, et multis modis corrupta. poteramus multa reſtituere nullo negotio: ſed malumus integrum negotium iis relinquere, quibus vires ingenii hic periclitari libitum fuerit, nam otium majus nonnulla deſiderant. Quintum et ſextum ita velim conceptos:

Θαυμαστὸν ἐμὸν εὕρημα· πάνυ πολλὴν δ' ἐγὼ
ἂν καὶ παραθῶ σοι, προσκατεδεῖ τοὺς δακτύλους.

mirus ſum artifex, inquit, parare candaulum: cujus ſi vel maximam copiam tibi appoſuero tu nihilominus quantumcumque fuerit appoſitum, totum comedes et tuos tibi inſuper digitos arrodes. Menandri locum alibi expoſuimus. etiam De Heraclidis *Paraſceuaſticis* ante dictum. Rex ille Arabiae thuriferae qui dicitur hic αὐτόνομος καὶ οὐδενὸς ὑπήκοος. *ſui juris fuit, et nemini parebat*: nempe majori regi, ut infiniti alii in Oriente reguli. male Dalecampius. Lydis ſubjiciuntur orti Lydis Etruſci veteres. Olim magnae ejus populi opes, ut ſcimus ex hiſtoria Romana. luxus igitur et delitiae pro opibus.

Atque ecce exemplum in mundo reipublicae a Platone multo poſt inſtitutae. Ait enim *τρέφειν δὲ τοὺς Τυῤῥηνοὺς πάντα τὰ γιγνόμενα παιδία, οὐκ εἰδότας ὅτου πατρός ἐστιν ἕκαστον.* Sed eripiamus nos ex his cloacis. In ſermone de Sybaritis narratur haec hiſtoriola. *ἀνὴρ Συβαρίτης εἰς ἀγρόν ποτε πορευόμενος, ἔφη ἰδὼν τοὺς ἐργάτας σκάπτοντας, αὐτὸς ῥῆγμα λαβεῖν.* homo delicatulus cum videret qui agrum foderent, ita offenſus eſt aſpectu laborantium, ut ſibi ipſe videretur fodi. id dixit auctor *ῥῆγμα λαβεῖν*: ſic enim maluit quam *ὄρυγμα.* cedo autem quid aliud eſt *ῥῆγμα λαβεῖν* niſi *ὀρύττεσθαι*? non aſſentior eruditiſſimo medico, qui *ῥῆγμα* hic ex arte ſua aliter interpretatur, proxima narratiuncula noſtram expoſitionem ſatis firmat. De athletarum aemulatione in fodienda terra ſatis in Theocriticis lectionibus. Nani *σκοπαῖοι*, in antiquis per *ω* magnum ſcribuntur *σκωπαῖοι*. recte. Euſtathius, *ἴσως δὲ τῶν σκώπων*, (id eſt nomen avis imitatricis et ſaltatricis) *παρώνυμοι καὶ οἱ παρὰ τῷ Τίμωνι σκωπαῖοι, παρὰ Λάκωσιν ἐπιχωριάζοντες· ἀνθρωπάρια ἐκεῖνοι μικρὰ, καλού-*
p. 832. *μενα παρά τισι στίλπωνες.* incogitantia dixit *παρὰ Λάκωσι*: cum debuiſſet *παρὰ Συβαρίταις.* Maſſanicae apophthegma, ſive, ut auctor vocat *ἀπόκρισιν*, imitatus eſt Caeſar eo dicto quod refertur Plutarcho in vita Periclis. Diſtingue verſus Eubuli,

Καὶ γὰρ πόσῳ κάλλιον, ἱκετεύω, τρέφειν
ἄνθρωπόν ἐστ᾽ ἄνθρωπον, ἄν γ᾽ ἔχῃ βίον;

quanto honeſtius eſt, obſecro, hominem alere hominem, ſi cui opes ſuppetant. addit Eubulus, *Ἢ χῆνα πλαταγίζοντα καὶ κεχηνότα.* anſerum *πλατάγισις* ſive *πλατύγισις* ſonus ille eſt, quem in lacu edunt aut ſtagno aquas alis tundentes. nam quando gratitant aut gingriunt, *παππάζειν* Graecis dicuntur, ſi modo recte ſcriptum in libris Pollucis: quod alibi conſiderandum. Lego cum Excerptis, *πλείστους οἰκέτας ἔχοντα ἀεὶ, τούτοις παρὰ τὴν δίαιταν ἀφικνουμένοις εἰς τὸ συμπόσιον ἥδεσθαι, Archytam cum plurimos ſemper haberet ſervos, ſolitum oblectari ſi ipſo cibum ſumente, illi in coenationem venirent.* Haec ita in Excerptis. vulgo *ἀφιεμένοις εἰς τὸ σ.* Sed quorſum hoc? jure quaerat aliquis. nam agit hic auctor non de moderatione clementis domini erga ſervos: verum de oblectatione quae ex infantibus capitur honeſtius, quam ex pumilis aut ſimiis. Conſtat nobis quaeſito verborum compendio, depravatum eſſe hunc locum. Nam de eodem loquens Aelianus ita narrat: Archytam vernulis ſuis

plurimum eſſe oblectatum. Sic ille, verbis prope iisdem: Ἀρχύτας ὁ Ταραντῖνος, πολιτικός τε καὶ φιλόσοφος ἀνὴρ γενόμενος, πολλοὺς ἔχων οἰκέτας, τοῖς αὐτῶν παιδίοις πάνυ σφόδρα ἐτέρπετο, μετὰ τῶν οἰκοτρίβων παίζων. μάλιστα δ' ἐφίλει αὐτοῖς τέρπεσθαι ἐν τοῖς συμποσίοις. Sive igitur inſtitutum ab Athenaeo ſermonem ſpectes, ſive Aeliani teſtimonium, ſcribendum paret hoc modo. τοῖς τούτων παιδίοις παρὰ τὴν δίαιταν ἀφικνουμένοις εἰς τὸ συμπόσιον ἥδεσθαι. *ſolitum oblectari, ſi ipſo cibum ſumente, eorum nati in coenationem venirent.* convenienter huic narrationi addit auctor, ἀλλ' οἱ Συβαρῖται ἔχαιρον τοῖς Μελιταίοις κυνιδίοις, καὶ ἀνθρώποις οὐκ ἀνθρώποις. appellat *homines non homines*, non ut in veteri gripho, eunuchos, ſed pumilos: quos et ſimiles ipſis Auguſtus vocabat *ludibria naturae et mali ominis.* de his ad Suetonium. Pergamus. Sybaritae, inquit, publica convivia ſaepe agitare ſoliti: καὶ τοὺς λαμπρῶς φιλοτιμηθέντας χρυσοῖς στεφάνοις τιμῶσι· καὶ τούτους ἀνακηρύττουσιν ἐν ταῖς δημοσίαις θυσίαις καὶ τοῖς ἀγῶσι, προσκηρύττοντες οὐκ εὔνοιαν, ἀλλὰ τὴν εἰς τὰ δεῖπνα χορηγίαν. In aliis Graeciae civitatibus, maxime autem Athenis, ſi quis de republica bene eſſet meritus, huic corona praemium dari ſolita: quae ejus capiti imponebatur cum vel ſacrorum vel ludorum cauſſa maxima undique turba hominum conveniſſet. accedebat praeconis elogium, et ut dicam cum Jurisconſultis ſuperdictum, proclamantis, haberi τῷ δεῖνα hunc honorem. ΕΥΝΟΙΑΣ ΕΝΕΚΑ ΤΗΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ. At Sybaritae cum lautos convivatores donarent coronis uſitatam formulam, quae fuit eorum veſania, in iſtam mutarunt: ΧΟΡΗΓΙΑΣ ΕΝΕΚΑ ΤΗΣ ΕΙΣ ΤΑ ΔΕΙΠΝΑ. MAGNIFICENTIAE ERGO QUAM p. 833.
IN EPULIS PUBLICIS EXHIBUISSET. Interpres cum non animadverteret quam vim haberet praepoſitio πρὸς in verbo προσκηρύττειν, totam ſententiam corrupit. Atqui manifeſta eſt alluſio ad formulam a praecone ſolitam coronandis ſuperdici. In Cteſiphontis decreto quo decernebatur corona Paeanieo oratori, fuit ſcriptum. Κτησιφῶν εἶπεν, ὡς δεῖ στεφανῶσαι τὸν Δημοσθένην τοῖς Διονυσίοις, ἐν τῷ τοῦ Διονύσου θεάτρῳ, καὶ πᾶσι τοῖς Ἕλλησι· καὶ τούτων ἐναντίον ἀνειπεῖν τὸν κήρυκα, ὅτι ΣΤΕΦΑΝΟΙ ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΝ ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ ΠΑΙΑΝΙΕΑ Η ΠΟΛΙΣ ΑΡΕΤΗΣ ΣΥΜΠΑΣΗΣ ΕΝΕΚΑ ΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣ ΑΥΤΗΝ. Cicero vertit: *Cteſiphon ſcitum fecit, ut corona aurea Demoſthenes*

donaretur, eaque donatio fieret in theatro populo convocato, atque ita praedicaretur, EUM CORONA VIRTUTIS ERGO BENEVOLENTIAEQUE QUAM ERGA POPULUM ATHENIENSEM HABERET. Sic in Senatusconſulto: quo decernitur ſtatua Demetrio Diodoti F. Syracuſano ita ſcriptum ΕΔΟΞΕ ΤΟ ΔΟΓΜΑ ΤΟΔΕ ΚΟΛΑΨΑΝΤΑΣ ΕΣ ΧΑΛΚΩΜΑΤΑ ΔΥΟ, ΤΟ ΜΕΝ ΕΝ ΑΝΑΘΕΜΕΝ ΕΙΣ ΤΟ ΒΟΥΛΕΥΤΗΡΙΟΝ· ΤΟΔΕ ΑΛΛΟ ΑΠΟΔΟΜΕΝ ΔΗΜΗΤΡΙΩ. ΔΙΟΔΟΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΩ ΥΠΟΜΝΑΜΑ ΤΑΣ ΠΟΤΙ ΤΟΝ ΔΑΜΟΝ ΕΥΝΟΙΑΣ. et in altero decreto in ejusdem honorem facto a Melitaeis: ΑΡΕΤΗΣ ΕΝΕΚΑ ΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑΣ ΗΝ ΕΧΩΝ ΔΙΑΤΕΛΕΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΗΜΕΤΕΡΟΝ ΔΗΜΟΝ. Alluſit apud Ariſtophanem in Philonida, qui de hero dicebat, *ἐμοὶ ὁ δεσπότης θηρίκλειον ἔδωκεν, οἶμαι χρηστότητος ἕνεκα.* Sequitur aliud luxus argumentum, *παρὰ Συβαρίταις δ' εὑρέθησαν καὶ πύελοι ἐν αἷς κατακείμενοι ἐπυριῶντο.* non ſunt *πύελοι* caenacula, ſed balneorum ſolia aut cellae. Neque aliud voluit auctor quam fuiſſe inventam a Sybaritis novam cellarum formam, prioribus Graecis incognitam. Intelligit autem *πυριατήριον*, ſive cellam ſudatoriam: aut ſolii machinoſam aliquam formam, quae eſſet *ἀντὶ πυριατηρίου.* De matulis tricliniaribus dictum libro primo. Deeſſe aliquid videtur in iſtis, *Δοκεῖ δὲ μέγα τῆς εὐδαιμονίας αὐτῶν εἶναι, ὅτ.* puta *σημεῖον* aut *τεκμήριον.* et periodi ejusdem poſtrema verba ſunt corrupta. niſi ita concipias, *συμπαροξῦναι πάντας ἐκτρυφῆσαι καὶ πᾶν ποιῆσαι ὡς ζῆσαι ὑπὲρ τὸ μέτρον ἐκλελυμένως.* ſed meliorum librorum expecto hic auxilium. Corrupte mox, *ἔπεμψαν δέ ποτε καὶ εἰς θεοῦ τοὺς χρησομένους, ὧν ἦν Ἰσάμυρις.* nam ſcribendum, *ὧν ἦν ὁ Ἄμυρις*: vel: *ὁ Θάμυρις.* hic eſt, qui proverbio celebratur *Ἄμυρις μαίνεται*: aut *Θάμυρις.* nam utroque modo ſcribitur. Conſule Euſtathium et paroemiographos. Verſus primus ſortis editae Sybaritarum legatis, *Εὐδαίμων σὺ ἔσῃ τιμῶν γένος αἰὲν ἐόντων*, ex duobus conflatus eſt. Nam alibi ſcriptum,

Εὔδαιμον Συβαρῖτα, πανευδαίμων σὺ μὲν αἰεὶ
p. 834. *ἐν θαλίῃσι θεῶν τιμῶν γένος αἰὲν ἐόντων.*

Inſignis eſt hiſtoria, quam et alii narrant, deletae Sybaridis ira Deum, unius ob culpam. *πολλάκι γὰρ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἐπαυρεῖ.* Ea culpa fuit: reverentia erga patrem quam erga numen major. Simillima cauſſa et Coriolanorum perdidit, plus enim apud illum matris

nomen, quam patriae majeſtas, aut deorum religio valuit. Scribe, *γινομένων αὐτοῖς σημείων πολλῶν τῆς ἀπωλείας.* Elegans hiſtoria eſt de Sybarita illo, qui Sybari Crotonem navigaturus, conducto navigio pactus dicitur cum navis magiſtro *ἐφ' ᾧ οὐ ῥανθήσεσθαι* ne aquae guttis aſpergeretur. recte Dalecampius accipit de aqua palmulis remorum tuſa. illud non recte, quod navigationem hanc in fluvio factam cenſet: neque ad locorum ſitum, neque ad auctoris ſui verba attendens.

Caput Quartum.

Lex Syracuſana ſuper veſte muliebri floridi coloris. Lex Sybaritica de vocandis ad convivia mulieribus. προάγειν ἐπὶ τὰς κλήσεις. Lex alia Sybaritica de praemio coquis propoſito. Sybaritarum conatus abolendi ludicri Olympici.

Syracuſanae legi qua fuit cautum ne qua mulier veſtem geſtaret floridi coloris, aut purpura praetextam, niſi quae inter publica ſcorta nomen profiteri vellet: addit Euſtathius velut interpretans, *καὶ οὕτω οἰκεία εἶναι τῇ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ, τῇ καὶ ἑταίρᾳ. et ita pertinere ad auream Venerem, quae etiam ἑταίρα cognominatur,* eſt autem, *pertinere ad Venerem.* cenſeri inter mulieres illi ſacras quae corpore in ejus templis merebant et Corinthi et alibi. Strabo *ἱεροδούλους* vocat. Legi huic frugalitatis magiſtrae, ſubjicitur Sybaritarum lex contraria, vere nepotina. Συβαρῖται, inquit, *ἔγραψαν νόμον τὰς γυναῖκας εἰς τὰς ἑορτὰς καλεῖν, καὶ τοὺς εἰς τὰς θυσίας καλοῦντας, πρὸ ἐνιαυτοῦ τὴν παρασκευὴν ποιεῖσθαι, ἵνα ἀξίως ποιούμενοι τοῦ χρόνου τῶν θ' ἱματίων καὶ τοῦ λοιποῦ κόσμου προάγωσιν οὕτως εἰς τὰς κλήσεις.* Nemo harum rerum peritus aeſtimator negabit poſtquam attenderit diligentius, corrupta eſſe in iſtius legis verbis nonnulla. quoquo enim te vertas, nunquam recte illa exponas, *ἵνα ἀξίως ποιούμενοι*, etc. Non clam me eſt, quid de hoc loco magni viri ſcripſerint: quorum ſententia eſt, verborum aliquot trajectione depravatum eum eſſe, neque alius indigere medicinae. Nobis tamen aliter videtur: nam et detractione et mutatione vocum nonnullarum cenſemus hic eſſe peccatum. Sic autem ſcribimus, *καὶ*

τοὺς εἰς τὰς θυσίας καλοῦντας, πρὸ ἐνιαυτοῦ τὴν κλῆσιν ποιεῖσθαι, ἵνα ἀξίως ποιούμενοι τοῦ χρόνου τὴν παρασκευὴν τῶν τε ἱματίων καὶ τοῦ λοιποῦ κόσμου, προάγωσιν οὕτως εἰς τὰς κλήσεις. id eſt: *ſanxerunt mulieres ad feſtorum epulas vocandas: et ut ii qui illas ad ſacrificia vocaturi eſſent anno prius invitarent: ut pro ſpatio temporis digne praeparatis veſtibus, et caeteris ornamentis, ſic prodirent ad convivia.* Omnino ita ſcri-
p. 835. bendum eſſe omnes mihi aſſentientur viri cordati, ſi legis de qua auctor loquitur non aliam fuiſſe ſententiam probaverimus. Eſto igitur mihi ejus rei teſtis Plutarchus qui in ſeptem ſapientum convivio ita ſcribit, Συβαρῖται ὡς ἔοικε πρὸ ἐνιαυτοῦ τὰς κλήσεις ποιοῦνται τῶν γυναικῶν, ὅπως ἐκγένοιτο κατὰ σχολὴν παρεσκευασμέναις ἐσθῆτι καὶ χρυσῷ φοιτᾶν ἐπὶ τὸ δεῖπνον. *Sybaritae ante annum mulieres ad convivia vocant: ut per otium inſtructae veſtibus auroque ad coenam veniant.* En ſententiam hoc loco reponendam: nam ex lege quam Phylarchus hic commemorat morem illum manaſſe, quem ait Plutarchus, ne dubitandum quidem eſt. Vera ergo et firma emendatio quam proferimus. Quod autem putarunt doctiſſimi viri, ad vocatores deſignatoresque epuli ſacri haec pertinere, probarem ſi probari poſſet, ſolitum aliquando fieri ἐν ταῖς δημοσίαις ἑορταῖς, ut mulieribus invitatis de publico veſtes darentur. Quo loco ſcribimus, πρὸ ἐνιαυτοῦ τὴν κλῆσιν ποιεῖσθαι: poſſumus ſervata lectione edita ita emendare, πρὸ ἐνιαυτ. τὴν παρασκευὴν καὶ τὴν κλῆσιν ποιεῖσθαι. quod dixit Plutarchus, φοιτᾶν ἐπὶ τὸ δεῖπνον, Phylarchus, προάγειν ἐπὶ τὰς κλήσεις. eſt enim προάγειν, progredi, prodire. atque haec vox appoſitiſſime hic uſurpatur, nam ut ait comicus, χαλεπαὶ αἱ τῶν γυναικῶν ἔξοδοι. id autem eſt προάγειν. ut cum προάγειν agmen dicitur. Non capio proximam legem latam in eadem urbe de coqui praerogativa, qui novum aliquem ciborum paratum inveniſſet. εἴτις τῶν ὀψοποιῶν ἢ μαγείρων, inquit, ἴδιον εὕροι βρῶμα καὶ περιττὸν, τὴν ἐξουσίαν μὴ εἶναι χρήσασθαι τούτῳ ἑτέρῳ πρὸ ἐνιαυτοῦ, ἀλλὰ αὐτῷ τῷ εὑρόντι τὸν χρόνον τοῦτον, ὅπως ὁ πρῶτος εὑρὼν καὶ τὸν ἐργασίαν ἔχῃ πρὸς τὸ τοὺς ἄλλους φιλοπονοῦντας αὐτοὺς ὑπερβάλλεσθαι τοῖς τοιούτοις. Poſterior periodus ſine dubio corruptiſſima. Scribendum, ἀλλ' αὐτῷ τῷ εὑρόντι, ὅπως τὸν χρόνον τοῦτον ὁ πρῶτος εὑρὼν, καὶ ἐργασίαν ἔχῃ. πρὸς τὸ τοὺς ἄλλους φιλοπονεῖν ἀλλήλους ὑπερβάλλεσθαι τοῖς τοιούτοις. planiſſima ſententia. Lex hoc jubet.

Si quis cocus peculiarem et excellentem aliquem cibum invenerit, ne cui alii fas ſit eo uti ante annum, niſi ei qui invenerit: ut toto illo tempore auctor ejus inventi quaeſtum inde faciat: quo laborent et alii omni ſtudio ſeſe invicem talibus inventis ſuperare. De Telis tyrannide lege Diodorum Siculum lib. 12. Hiſtoriam de improbo conatu Sybaritarum abolendae, quod in ipſis foret, ſolemnitatis Jovis Olympici quae in Elide celebratur, paucis perſtrinxit Athenaeus: idemque mox addit, auctores non deeſſe qui de Crotoniatis id narrent, non de Sybaritis. Nos putamus Sybaritas potius: nam plures ita tradunt veterum. Vetuſtiſſimus Periegeſeos auctor, jambicorum poeta, de Sybari loquens:

Λέγεται γὰρ αὐτοῖς μήτε τοῖς νόμοις ἔτι
τοῖς τοῦ Ζαλεύκου τ' ἀκόλουθα συντελεῖν.
τρυφὴν δὲ καὶ ῥάθυμον ἑλομένους βίον
χρόνῳ προελθεῖν εἰς ὕβριν τε καὶ κόρον:
σπεῦσαι δὲ καὶ τὸν τῶν Ὀλυμπίων ὅπως
ἀγῶνα καταλύσωσι. τὰς δὲ τοῦ Διὸς
ἀνέλωσι τιμὰς τῇδε τῇ παρευρέσει. p. 836.
ἀδρομίσθιον Διῒ γυμνικόν τιν' ἐπετέλουν
κατὰ τὸν χρόνον τὸν αὐτὸν Ἠλείοις. ἵνα
πᾶς τις πρὸς αὐτοὺς τοῖς ἐπάθλοις ἀγόμενος
σπεύδοι καταντᾷν, ἀπολιπὼν τὴν Ἑλλάδα.

CAPUT QUINTUM.

Θοινᾶσθαι τὴν ὥραν. αἱ ἐξ οὐρανοῦ βολαί. Γεργίθων φόνος ἀπτολεμίστων. συναλοιᾶν. πισσήρων μόρος. Prov. ἀπεσκυθίσθαι. χλῖδος. Callinus antiquiſſimus poeta. ῥόμβοις ὑφαντὰ veſtimenta. veſtium nomina ſarapis, calaſiris, actaea. *Prov. βαδίζειν ἐς Ἡραῖον ἐμπεπλεγμένον.*

Tarentinorum luxuriam deſcribens Athenaeus, *ἐφόρουν,* ait, *καὶ παρυφὴν διαφανῆ πάντες, οἷς νῦν ὁ γυναικῶν ἁβρύνεται βίος.* vel *ᾗ*: ſcribendum pro *οἷς*: vel ita potius concipienda ſententia, *ἐφ. καὶ π. διαφανῆ, πάντα τε οἷς νῦν.* Sicut dicimus *ἑστιᾶσθαι* vel *εὐωχεῖσθαι* ſimpliciter pro explere deſiderium alicujus rei: ſic Athenaeus hoc loco *θοινᾶσθαι τὴν ὥραν* dixit, pro libidinem explere, ait, loquens de captivis Carbinatibus, quos in loca pu-

blica Tarentini concluſerant: *καὶ ὁ βουλόμενος καθάπερ εἰς ἀτυχῆ παραπηδῶν ἀγέλην ἐθοινᾶτο ταῖς ἐπιθυμίαις τὴν τῶν ἀθροισθέντων ὥραν, πάντων μὲν ὁρώντων, μάλιστα δὲ ὧν ἥκιστα ἐκεῖνοι προσεδόκων θεῶν.* poſtrema accipiunt male, qui *ἐκεῖνοι* referunt ad Carbinates. de Tarentinis cape, et verte, *omnibus ſpectantibus, diis quoque, de quibus ipſi minime cogitabant.* Sequitur in ſermone de luxu Japygum, *ἐμφανῆ γὰρ ἦν μέχρι πόῤῥω κεχαλκευμένα τῶν ἐξ οὐρανοῦ βολῶν.* videtur deeſſe vox *σημεῖα*, vel potius *εἴδωλα*, aut alia ſimilis: et *βελῶν* ſcriberem, non *βολῶν.* hoc enim dicit: manſiſſe diu facta ex aere ſimulacra fulminum, quibus icti fuerant Japyges. more poetarum fulmina appellat *coelitus miſſa tela.* Deeſt item vox una cum iſtis mox jungenda, ut ſit plena ſententia, *καὶ οἱ τὴν Σῖριν δὲ κατοικοῦντες ἣν πρῶτοι κατέσχον οἱ ἀπὸ Τροίας ἐλθόντες, ὕστερον δὲ ὑπὸ Κολοφωνίων*, ſupplendum *ἀνεκτίσθη*: aut tale quid Oraculum quod Mileſiis editum narratur,

> *Καί μοι Γεργίθων τε φόνος μέλει ἀπτολεμίστῳ*
> *πισσήρων τε μόρος καὶ δένδρον ἀειθαλές.*

neque integrum eſt: aliquid namque deeſt a fine poſterioris verſus: et tertius etiam, ut puto fuerat adjectus, aut etiam plures: neque menda caret. Legendum enim *ἀπτολεμίστων.* quod etiam in Excerptis invenimus. *Γεργίθων φόνος ἀπτολεμίστων*, eſt *caedes puerorum patrata a Gergithibus. ἀπτολέμιστοι, imbelles,* infantes et pueri ſunt. praecedit de Gergithibus qui divites urbe ejecerant: conduxerunt, ait, *τὰ τέκνα τῶν φυγόντων εἰς ἀλωνίας, βοῦς συναγαγόντες* (forte, *βοῦς ἐπαγαγόντες*) *συνηλοίησαν*· male editum *συνηλλοίησαν*, quod leviculum mendum de recta ſententia deturbavit interpretes. Significant autem haec verba divitum liberos a junctis bobus fuiſſe con-
p. 837. tritos, tanquam in area frumentum triturantibus. et ideo ait miſellos eſſe congregatos *εἰς ἀλωνίαν.* At *πισσήρων μόρος*, eſt mors eorum qui pice illita fuerant combuſti, et perierant *πισσοκωνήτῳ μόρῳ*, ut locuti ſunt Aeſchylus et Cratinus. addit, *καὶ δένδρον ἀειθαλές.* quia, ut dictum eſt, ad tanta ſcelera quaſi exhorruerat et exaruerat ſacra olea. Agitur deinceps de priſtina Scytharum felicitate et calamitatibus quae corruptam illorum vitam ſunt ſecutae. Crudeles in ſubditos captivos et ſervos fuiſſe: unde manarit proverbium *ἡ ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις*: eorumdem poſtea miſerias alteri proverbio locum dediſſe, quo celebratur *tonſura Scythica.* nihil eſt mendi in explicatione prioris

expoſitio non ſine ratione ſuſpecta nobis. quia tamen conſentiunt MSS. potes ita vertere: *Igitur propter multitudinem calamitatum quas perpeſſi ſunt, quando ſimul cum opibus ſuis, etiam comis univerſi per luctum fuerunt ſpoliati: alii populi tonſuram quae contumeliae cauſſa ſit, vocarunt* ἀποσκύθισιν. Graece ſic: διὰ τὸ πλῆθος οὖν τῶν κατασχουσῶν αὐτοὺς συμφορῶν, ἐπεὶ διὰ τὸ πένθος ἅμα τόν τε τῶν βίων ὄλβον, καὶ τὰς κόμας περιεσπάσθησαν παντὸς ἔθνους, οἱ ἔξω τὴν ἐφ' ὕβρει κουρὰν ἀποσκυθίσαι προσηγόρευσαν. vel ut in Excerptis ἀπεσκυθίσθαι. In Hermippi verſibus de Abydenorum mollitie, cum alia non recte videntur ſcripta: tum hic verſus manifeſto corruptus: Gaude, inquit, κόμη τε νεανικῇ, Φρίγει τε βραχιόνων. Scribo, χλίδει τε βρ. paulo poſt, ἐφόρουν χλιδῶνας περὶ τοῖς βραχίοσι. poetica ſunt vocabula χλίδη, χλίδημα, χλιδὼν, et χλῖδος, pro ornamentis quae collo aut brachio appenduntur. Super Ionum moribus citantur verſus Ariſtophanis ex *Triphalete* ejus comoedia: quam invenies apud Julium Pollucem libro nono et decimo, ſaepe nominatam, cap. autem trigeſimo ſeptimo, libri 10. extat hic verſus ex eadem fabula, καὶ τὴν κυνῆν ἔχειν με κυρβασίαν δοκεῖς; perperam vulgo editum κοινῆν. Tertium verſum hic lege Ὅπως ἔχων τὸν παῖδα πωλήσει' ς Χίον. pro, πωλήσειεν ἐς Χίον. ut ſtatim: Ἕτερος δ' ὅπως ἐς Κλαζομένας. Nota etiam ex proverbio antiquo Magnetum mala: quae illis contigerunt ex amore inſano voluptatum, ut hic ſcribitur. Ait enim: Ἀπώλοντο δὴ καὶ Μάγνητες οἱ πρὸς τῷ Μαιάνδρῳ, διὰ τὸ πλέον ἀνεθῆναι, ὥς φησι Καλλῖνος ἐν τοῖς ἐλεγείοις, καὶ Ἀρχίλοχος. meminerunt, inquit, calamitatum quas Magnetes ad Maeandrum paſſi ſunt, Callinus et Archilochus. de Callino videtur Clemens diſſentire: qui Antiquiorem eum poetam facit Magnetum rebus adverſis. Sic ille primo libro Stromat. de Archilocho et Simonide locutus, Καλλῖνος δὲ πρεσβύτερος οὐ μακρῷ. τῶν γὰρ Μαγνήτων ὁ μὲν Ἀρχίλοχος ἀπολωλότων. ὁ δὲ εὐημερούντων μέμνηται. Theognis, Τοιάδε καὶ Μάγνητας ἀπώλεσεν ἔργα καὶ ὕβρις. De Callino Strabo libro decimo tertio. Quid ſint veſtimenta ῥόμβοις ὑφαντὰ quaerimus accurate in commentario De re veſtiaria. Euſtathius ſcribit in primum Odyſſ. δοκεῖ ὁ ῥόμβος καί τι ἐργαλεῖον εἶναι τοῦ ὑφαίνειν, afferens hunc ipſum locum. Sed in antiquo exemplari Athenaei quo uſus eſt is qui Excerpta confecit, ſcholium fuit adjectum: quod a Breviatore con- p. 838.

ſervatum hic appingemus cuicui modi illud ſit. Sic autem is grammaticus. *ἐν δὲ τῷ σχολίῳ τοῦ βιβλίου ὅθεν αἱ Παρεκβολαὶ τάδε ἦσαν περὶ τοῦ ἄνω γεγραμμένου ῥόμβου, ῥόμβός ἐστι τροχίσκος ὃν τύπτοντες ἱμάσι καὶ στρέφοντες, ποιοῦσι περιδινεῖσθαι καὶ ψόφον ἀποτελεῖν. ῥύμβον δὲ αὐτὸν Εὔπολις εἶπεν. καλεῖται δὲ καὶ βρυτήρ.* *ſarapis* hic veſtis Perſicae nomen eſt coloris melini: aliis dicitur fuiſſe coloris *μεσολεύκου.* Scribe, *καὶ καλασίρεις Κορινθιουργεῖς. εἰσὶ δὲ αἱ μὲν πορφυραῖ τούτων, αἱ δὲ ἰοβαφεῖς, αἱ δ' ὑακίνθιναι.* nec aliter Euſtathius, Athenaeo auctore *actaea* veſtis dicta eſt Graecis *ἡ σπαθητὴ,* denſa et contraria rallae. Plinius vocat *crebram paveratam.* de voce *ἀκταῖα* multa Euſtathius. [Proverbium, cujus obiter mentio fit ex Duride *βαδίζειν Ἡραῖον ἐμπεπλεγμένον*, inveni alicubi ita conceptum a viris doctis *βάδιζε βλέμμα Ἡραῖον, Incede vultu Junonio;* ſed vera lectio eſt, quam hic refert Athen. vertendum *Incedere Junonium habentem capillos implexos*, ſive diligenter pexos et in humerum demiſſos, ut modo dicebat Duris. *Ἡραῖον* hic eſt, non Junonis more, ſed more eorum qui Heraea id eſt Junonis feſtum celebrabant. Hos autem peculiari quadam gravitate inceſſus fuiſſe inſignes declarant etiam verba Horatii, ſatyra tertia lib. 1. *ſaepe velut qui currebat fugiens hoſtem: perſaepe velut qui Junonis ſacra ferret.*]

CAPUT SEXTUM.

Emendantur et illuſtrantur Aſii poetae vetuſtiſſimi verſus de luxu Samiorum. κόρυμβαι διασκεῖσθαι τὰς κόμας. ἡ χρυσῆ παροιμία teſtis luxus Ionum. συνευδοκεῖν τὰ Ῥωμαίων. Pronax.

ANTIQUISSIMI poëtae Aſii verſus de luxu Samiorum peſſime ſcribuntur in omnibus libris: ita nempe.

Οἱ δ' αὔτως φοίτεσκον, ὅπως πλοκάμους κτενίσαιντο
εἰς Ἥρας τέμενος πεπυκασμένοι εἵμασι καλοῖς,
χιονέοισι χιτῶσι πέδον χθονὸς εὐρέος εἶχον,
χρύσειαι δὲ κόρυμβαι ἐπ' αὐτῶν τέττιγες ὣς
χαῖται † δορευτανέμω χρυσέοις ἐνὶ δεσμοῖς
δαιδαλέοι δὲ χλιδῶνες ἄρ' ἀμφιβραχίοσι †
νησάντες ὑπασπίδιον πολεμιστήν.

Primus verſus et ſecundus ex Duridis paraphraſi clari

ſunt. Tertio ſignificat poeta, ſyrmata eos geſtaſſe, et veſtes albas, poderes ſive ad terram pertinentes. interpres neſcio quid legerit pro εἶχον. ſed ferri poteſt, εἶχον πέδον χθονὸς, pro pertinebant ad terram eamque tangebant. Quarto vocat κορύμβας cicadis ſimiles titulos Samiorum, eadem forma cum Atticis, quos nuncupat Thucydides κρωβύλους inſertis cicadis ſimiles titulos Samiorum, eadem forma cum Atticis, quos nuncupat Thucydides κρωβύλους inſertis cicadis ornatos. Samii ab antiquis Athenienſibus hunc morem retinuerant: quod non eſt obſcurum ex praeclara magni illius hiſtorici praefatione. ubi notabis illa verba, διὰ τὸ ἁβροδίαιτον: quod huc in primis facit. Sed locum praeſtat aſcribere: mire enim illuſtrabit Aſii hos verſus: καὶ οἱ πρεσβύτεροι, ait, τῶν εὐδαιμόνων, διὰ p. 839.
τὸ ἁβροδίαιτον, οὐ πολὺς χρόνος ἐπειδὴ χιτῶνάς τε λινοῦς ἐπαύσαντο φοροῦντες, καὶ χρυσῶν τεττίγων ἐνέρσει κρωβύλον ἀναδούμενοι τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τριχῶν. Quintum ſic emendamus, Χαῖται δ' ἠωρεῦντ' ἀνέμῳ χρυσέοις ἐνὶ δεσμοῖς. *agitabatur coma flatu venti aureis* adſtricta *vinculis*. Intellige autem capillos extremos: nam capiti pars proxima quae vincta erat, agitari non potuit. Sextum et ſeptimum ita ſcribo, ἀμφὶ βραχίοσιν ἦσαν, Ὥσπερ ὑπασπιδίῳ πολεμιστῇ. partim certa, partim probabili conjectura. Scribe, διὰ τὴν πρὸς ἀλλήλους μικρολογίαν, ὥσπερ Συβαρίτας τὴν πόλιν ἀπολέσαι. In Phylarchi teſtimonio, προήεσαν διησκημένοι τὰς κόμας χρυσῷ κόσμῳ. non eſt τὸ διασκεῖσθαι ſimpliciter, *exornari*, ſed *discretim ornare comam*, hoc eſt, διακριδὸν ἀσκεῖσθαι. Nam ita ſoliti homines ἁβροδίαιτοι et facere et loqui. Lucianus in Amoribus, ἀλλὰ λιπαραὶ παλαῖστραι μέλουσί μοι, καὶ φαιδρὰ μὲν ἐσθὴς, μέχρι ποδῶν τὴν [παρυφὴν (ita ſcrib. non τροφήν.)]. καθειμένη, διακριδὸν δ' ἠσκημένης κόμης ἐπιμέλεια. Quartum verſum Xenophanis, Οὐ μείους ἤπερ χίλιοι εἰς ἐπίπαν, accipe de aſtypolis, qui fuerunt Colophone haut pauciores mille, ſicut mox ſequitur. Lege, ὅγε καὶ βασιλεῦσι σπάνιον τότ' ἦν. vel ὅπερ. non ὅθεν. et ἡδυπαθὴς ὄχλος. Haereo in ſequentibus: Θεόφραστος δ' ἐν τῷ Περὶ ἡδονῆς, καὶ δὴ καὶ τοὺς Ἴωνάς φησι διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῆς τρυφῆς ἔτι καὶ νῦν ἡ χρυσῆ παροιμία διαμεμένηκε. Oratio primum offendit me. neque dubitaverim affirmare deeſſe aliquid. deinde, quaenam illa *aurea paroemia?* ego ſane non ſcio. niſi eo reſpexit Theophraſtus, quod omnia delicata et mollia dicuntur παροιμιακῶς *Ionica*: et homines ἁβροδίαιτοι, *Ionici*. ut apud

Menandrum, Ἰωνικὸς πλούταξ. ὑποστάσεις ποιῶν. et Μουσουργοὶ Ἰωνικαὶ ſaepe. etiam apud Latinici *Ionici motus*. Ariſtophanis locum e fabula cui nomen ſecerat Δαιταλεῖς, et mutilum et corruptum ita reſtituendum monemus. Ἀλλ' οὐ γὰρ ἐμάθετε ταῦτά γ' ἐμοῦ πέμποντος. Ἀλλὰ μᾶλλον πίνειν, ἔπειτ' ᾄδειν καὶ τὰς Συρακοσίων τραπέζας, Συβαρίτιδάς τ' εὐωχίας, καὶ Χῖον ἐκ Λακαινᾶν κυλίκων μέθυ. *non ea didiciſtis quorum cauſſa vos illuc miſeram: ſed potius bibere, deinde Syracuſanas menſas, Sybariticasque lautitias aſſidue habere in ore: et Chium merum e lacaenis calycibus.* leviter nos MSS. adjuverunt. at lacunam ex libro ſuperiore explevimus. Poſidonii locum de Syrorum molli vita, reſtituimus libro quinto: capite 13. Ait de Capuanis, διόπερ ὑπὸ Ῥωμαίων ἀνήκεστα δεινὰ ἔπαθον. Tolle vocem δεινὰ auctoribus libris et eſt ſine dubio alterius gloſſema. Capuanorum mollitiei opponitur Petellinorum conſtantia, qui, deſerentibus Romanos omnibus vicinis populis, manſerunt in fide ſoli. ſed hi cum diuturnam obſidionem paſſi eſſent οὐδενὸς βοηθοῦντος οὐδὲ συνευδοκοῦντος Ῥωμαίων παρέδοσαν ἑαυτούς. ita narrant Athenaei omnes codices. Ego non capio quid ad Petellinorum gloriam faciat, quod nemine Romanorum conſentiente deditionem fecerint. nam inde contrarium potius ſequatur: tandem eos patientiam rupiſſe, et Romanorum amicitiae renuntiaſſe. Legendum
p.840. vero, οὐδὲ συνευδοκοῦντος τὰ Ῥωμαίων. *cum nemo opem ferret, neque Romanorum partes cum ipſis ſequeretur.* Livius, *Petellini uni ex Brutiis manſerant in amicitia Romanorum.* De Curetibus docte et ubertim Strabo libro decimo. Πρόναξ ſtatim, Talai filius eſt, Adraſti frater, Lycurgi pater, de quo Apollodorus Bibliothecae libro primo, et Pauſanias in Laconicis: apud quos Πρώναξ melius per ω magnum. Scribe, Κόμας ἐκειράμεσθα (φησὶ) μάρτυρας τρυφῆς.

Caput Septimum.

Mos veterum mollium, ſupercilia pingere et unguentis illinere. Etiam mulieres ſupercilia atramento infecerunt. Exempla veterum qui vivicomburium omnibus mortis generibus praetulerunt. τ' ἄλλα οὐκ ἄξια τούτου. non hujus

facio. λεωλογεῖν. ἀμιθρεῖν pro ἀριθμεῖν. παίζειν et ludere.

Hactenus de publica variorum populorum intemperantia et ſtudio voluptatis: dein aget Athenaeus περὶ τῶν κατ᾽ ἄνδρα. Initium ducit etiam hujus partis a Barbaris. Ait, καὶ οὕτως οὖν ἔνδον μένων καὶ τρυφῶν. Melius, καὶ οὗτος. non enim ſolus Ninyas: ſed et alii plerique omnes reges Aſſyrii caſarii fuerunt, et domi latuerunt. Ait de Sardanapalo, ἀναβάδην τε μετ᾽ αὐτῶν καθήμενον τὰς ὀφρῦς, γυν. non eſt obſcurum deeſſe participium cum illis jungendum τὰς ὀφρῦς. niſi malumus in alium locum eas voces transferre, et ſcribere mox, καὶ ὑπεγέγραπτο τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὰς ὀφρῦς. Et pingebant ſupercilia οἱ παλαιοὶ τρυφηταὶ, et unguentis illinebant. Antiphanes, *Thorycii*, Ἀμαρακίνῳ δὲ τὰς ὀφρῦς καὶ τὴν κόμην. Alexis, Τὰς ὀφρῦς πυῤῥὰς ἔχει τις; ζωγραφοῦσιν ἀσβόλῳ. Clemens Alexandrinus Paedagogi libro tertio, καὶ ταῖς ὀφρύσι τὴν ἀσβόλην ἀναματτόμεναι. et moris fuiſſe ſcribit Artemidorus libro primo, ut formae ſtudioſae mulieres atramento ſupercilia ſibi inficerent. αἱ γυναῖκες, ait, ὑπὲρ εὐμορφίας καὶ μέλανι χρίονται τὰς ὀφρύας. Quae mox notis parentheſeos includuntur, ut inventa ſunt in membranis, eo loco deſcripſimus, penitus tamen integra non arbitror. Porro Sardanapalum per infames voluptates, et omnis generis delitias actam vitam ſpontaneo finiviſſe vivicomburio, cum Cteſia ſcribunt alii e veteribus multi. Atque ego miratus ſum ſaepe, cum ſit ignis ſupplicium τῶν κολαστηρίων τὸ μέγιστον, ut ait Clemens Alexandrinus: aut inter maxima certe tormenta cenſeatur: qui factum ſit, quod tam multi olim, quibus liberum erat mortis arbitrium, hanc potiſſimum leti viam probarint. Nam praeter Sardanapalum ſic Zimri periit, cujus hiſtoria legitur Regum primo libro, capite 16. ſic Calanus Indus: ſic vulgo Indorum ſapientes: ſic paſſim multi incolae inſularum Chenerag, quos Dugbiin vocant, ut narrat Benjamin in Itinerario. Eundem exitum fecit et Judacilius Aſculanus, de quo Appianus libro primo Ἐμφυλίων: Scapula etiam miles Pompejanus, de quo p. 841. idem auctor libro 2. item Statius Samnis et Ceſtius quidam, de quibus idem Appianus lib. 4. qui et lib. 5. alius Ceſtii ſimilem interitum narrat. Memoriae etiam proditum eſt, Timanthem Cleonaeum athletam, cum fractis prae ſenectute viribus, queis olim plurimum praeſtiterat,

vitae afficeretur taedio, pyra extructa ſe combuſſiſſe. Taceo de Hercule, de Aeſculapio, quod in priſci aevi ſabulis legitur. Taceo etiam peregrini hiſtoriam, de quo extat Luciani liber integer. Quid quod univerſi populi genus hoc mortis aliis omnibus, quae quidem infinita ſunt, antepoſuerunt? Exemplo ſint Saguntini, Aſtapenſes, Metulii, et in Lycia Xanthii. quorum omnium miſerabilem inter ardentis ignis flammas exitum narrant hiſtorici. ſed Xanthiorum inſignis fortuna prae caeteris. non ſemel enim ſed ſaepius factum, ut ejus urbis populus incendio ſeſe ab hoſtili manu liberaret. bis ait Plutarchus: ſemel ἐπὶ τῶν Περσικῶν: iterum cum a Bruto obſiderentur. Appianus ait ter: ſemel ob Harpalum: iterum ob Alexandrum: tertio propter Brutum. Sed ad Sardanapalum redeamus: qui, ut ſcribitur mox, δείκνυσιν ἐν τῷ τοῦ μνήματος τύπῳ τοῖς δακτύλοις, οἵου καταγέλωτός ἐστιν ἄξια τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα· οὐκ ἄξια ὄντα ψόφου δακτύλων ὃν πεποίηται † ποιούμενος δὶς ἐν χορῷ ἢ περὶ τὰ λοιπὰ σπουδή. In monumento regis hujus poſt illud praeclarum praeceptum, *Ede, bibe, lude,* ſculptum erat in ima tabula, ὡς τ' ἄλλα πάντα οὐκ ἄξια τούτου. *quia caetera omnia non ſunt facienda hujus.* quid ſignificaret illud τούτου, declarabat erecta manus, habens duos digitos, pollicem nimirum et medium, in ſummo junctos. Strabo et Athenaeus τούτου explicant τοῦ τῶν δακτύλων ἀποκροτήματος. ſic in Adelphis Terentius, *hujus non faciam.* defectum codicem ex conjectura explere atque emendare non facile eſt. Poſt Ariſtobuli verba, male accipiuntur haec, τοῦ ἀποκροτήματος ἔοικε λέγειν. quae ex ſuperioribus plana ſunt. *Androcotus* aliis dicitur *Sandrocotus,* ut ad Strabonem obſervabamus. Verſus quem dicitur Ariſtoteles uſurpaſſe de Xenocrate, Χεῖρες μὲν ἁγναὶ, Φρὴν δ' ἔχει μιάσματα. Euripidis eſt ex Hippolyto coronato. ſed male ſcriptum μιάσματα pro μίασμά τι. Phoeniceae ῥήσεως de Nino rege verſus quartus, Ὃς οὐκ ἴδ' ἀστέρ' οὐδ' † ἵζων ἐδίζητο, ita corrigendus, οὐδ' ἰδεῖν ἐδίζητο. nunquam domo egreſſum ſignificat. Etiam octavus eſt corruptus, Οὐ λεωλογεῖν ἐμάνθαν' οὐκ ἀμιόθησαι vox λεωλογεῖν. quam alibi vix invenias, nihil aliud ſignificare poteſt, niſi *loqui de populo.* ut θεολογεῖν *loqui de Deo,* Φυσιολογεῖν *de natura:* παθολογεῖν, *de morbis.* prorſus inepta vox hoc loco. Lego, οὐ λεπτολογεῖν ἐμάνθαν', οὐκ ἀμιθρῆσαι, neque literas didicerat, neque numerare. ſtudia literarum vocat

λεπτολογήματα. Pro ἀμιθρῆσαι clarum erat ſcribi debere ἀριθμῆσαι: niſi conſtaret nobis ita etiam dixiſſe veteres, facta literarum metatheſi, quemadmodum in aliquot aliis. Heſychius, Ἀμιθεῖν ἀριθμεῖν. ſed omnino legendum, ἀμιθρεῖν. praecedit enim ἄμιθρος, ἀριθμός. hunc opinor p. 842.
Phoenicis verſum reſpiciens Euſtathius, καινολόγος τις ποιητὴς, inquit, ἀμιθρεῖν λέγει τὸ ἀριθμεῖν. Addit poſtea Phoenix. ἀλλ' ἦν ἄριστος ἐσθίειν τε καὶ πίνειν, Κερᾷν. poſtremum verbum, quod non animadvertunt viri docti ita ſcribi debuit, Κ'ἐρᾷν. quis ignorat ſemper haec tria conjungi, edere, bibere, ludere: Homerus, ὧν ἔφαγον τ' ἔπιόν τε καὶ αἰδοίοισιν ἔδωκα. et paulo ante in Sardanapali tumulo, ἔσθιε, πῖνε, παῖζε. nam παίζειν et *ludere*, nihil aliud ſignificant niſi ἐρᾷν. Interpretibus ruborem exprimat verſus decimus octavus. Χ' ὠκόσσ' ἐράσθην. At verſu 17. cum ait, Ἔχω δ' ὁκόσσον ἔδαισα, χ' ὠκόσσ' ἤεισα. per δαίειν, intelligit eſum et potum: per ἀείδειν caeteras voluptates conviviorum comites, quae auribus percipiuntur. 18. autem mutilum hodie ita licet expleas, Χ' ὠκόσσ' ἐράσθην· ταῦτα μοῦν' ἔχω λοιπά.

Caput Octavum.

Παρακινεῖν πρὸς ἡδονάς. διαιτᾶσθαι. οἱ λέγοντες καὶ τὰ ψηφίσματα γράφοντες. *Theopompi liber* De iis quibus Delphicum templum ſpoliatum eſt. *Notantur Excerptorum auctor et Euſtathius. Bacchicum ſimulacrum Athenis habitum pro imagine Piſiſtrati.* τὸ ἐν Διονύσου πρόσωπον. Acrati *facies Athenis.* ἅρμα ζεύξασθαι ἑταιρῶν. *Themiſtoclis apophthegma.*

ΠΑΡΑΚΙΝΕΙΝ πρὸς τὰς ἡδονὰς male interpretati ſunt, *ad voluptates titillari.* eſt enim contractum genus dicendi, quod ſi velis implere, dicendum fuerit, παρακινεῖν τοῦ προσήκοντος vel τοῦ καλοῦ, πρὸς τ. ἡ. *deflectere de via virtutis ad voluptates.* Sic loquitur Theopompus apud noſtrum. καὶ τοσούτῳ μᾶλλον ἐκείνων παρακεκινήκει πρὸς τὰς ἡδονάς, ὥστε οἱ μέν. *et tanto magis quam illi ad voluptates exhorbitaverat*, etc. Ponitur aliquando ſimpliciter pro furere: Libr. 13. Ἀντίκυραν αὐτὴν Φάσκων

κληθῆναι, ὅτι συνέπινε παρακινοῦσι καὶ μεμηνόσι. minus recte etiam *διαιτᾶσθαι immorari* verterunt, cum de quodam loco Thraciae dicitur fuiſſe illud πρὸς τῷ διαιτηθῆναι κεχαρισμένον. Solent enim Graeci id verbum uſurpare de iis qui genio indulgent, et molliter ac delicate ſe habent. De Charete ſcriptum paulo poſt, τῶν χρημάτων τῶν εἰσφερομένων εἰς τὸν πόλεμον, τὰ μὲν εἰς ταύτην τὴν ὕβριν ἀνήλισκε, τὰ δ' αὐτοῦ κατέλιπεν Ἀθήνησι. Dalecamp. legit, τὰ δ' αὑτοῦ. *ſua domi relicta.* verum eſt, αὐτοῦ. *partem ibi reliquit Athenis.* Proxima his verba. τοῖς τε λέγουσι καὶ τὰ ψηφίσματα γράφουσι. demagogorum Athenienſium periphraſim continent: neque aliter erant accipienda. Ambigua ſunt quae ſequuntur, καὶ τῶν ἰδιωτῶν τοῖς δικαζομένοις. poteſt ita accipi, pecuniae partem Athenis relictam ab imperatore Charete, ut partim demagogis ea divideretur: partim privatis, ſi quis litibus torqueretur, aut judicio condemnatus judicatum ſolvere non poſſet. Ita omnes Athenienſes ſibi conciliabat Crates. vel accipe quaſi eſſet ſcriptum, τοῖς
p.843. δικαζομένοις αὐτῷ. *ſi quis privatorum abſenti litem intenderet.* Theopompi liber quem interpres inſcribit *Syngramma,* titulum habuit, *De iis quibus Delphicum templum ſpoliatum fuit.* quis credat communiſſimam appellationem omnium ſcriptorum praeſertim hiſtoricorum, ulli hiſtoriae narrationi fuiſſe pro titulo praeſcriptam? Sic accipe haec verba, ἐν δὲ τῷ ἐπιγραφομένῳ Θεοπόμπου συγγράμματι, Περὶ τῶν ἐκ Δελφῶν συληθέντων χρημάτων, Χάρητι φησὶ τῷ A. levicula trajectio verborum viros doctos fefellit: lib. 13. Θεόπομπος ἐν τῷ Περὶ τῶν συληθέντων ἐκ Δελφῶν χρημάτων. Qui hiſtoriam belli ſacri norit, et libri hujus argumentum norit. Initio Theopompei teſtimonii verbum deeſt: Χάρητι τῷ Ἀθηναίῳ διὰ Λυσάνδρου τάλαντα ἑξήκοντα. ſupple ἐδόθη, vel ſimile aliud. Scribe, ἀφ' ὧν ἐδείπνισεν Ἀθηναίους ἐν τῇ ἀγορᾷ. Sed et in Heraclidis verſibus eadem de re mendae inſunt plures: quas ex Epit. tolle et ſcribe:

Κατέκοψεν· οὐ γὰρ εἶχεν οὐδέπω λόφον.
εἶτα κατακόψας μάλα συχνοὺς, ἐδείπνισε
Χάρης Ἀθηναίους τόθ'· ὡς γενναῖος ἦν.

Narratur poſtea ex Idomeneo, Piſiſtrati filios Hippiam et Hipparchum εὑρεῖν θαλίας καὶ κώμους· διὸ καὶ ἵππων καὶ ἑτέρων πολλῶν ἐπιπολάσαι τὸ πλῆθος παρ' αὐτοῖς· ὅθεν βαρεῖαν αὐτῶν γενέσθαι τὴν ἀρχήν. Excerptorum auctor non agnoſcit quaecunque hic leguntur inter duas

voces κώμους et ἔθεν. credo illi mirum eſſe viſum, equos dici adhibitos aut ad θαλίας epulas, aut ad κώμους, comeſſationes, et merito; nam neque ad convivia, neque ad laſcivorum juvenum nocturnas comeſſationes equis eſt opus. Forte, διὸ καὶ πορνῶν καὶ ἑταιρῶν π. De Cimonis liberalitate, eadem Plutarchus in Pericle: nam et hic non minus ſuarum rerum profuſus populo largitor. Clarum eſt de Cimone loqui auctorem, cum ſcribit mox, καὶ λέγουσιν ὡς περιήγετο μὲν ἀεὶ νεανίσκους δύο ἢ τρεῖς, etc. Errant igitur auctor Excerpt. et Euſtath. eum ſecutus, qui de Piſiſtrato haec accipiunt: contra apertiſſimam Athen. narrationem. et ait quoque Probus in Cimonis vita, *Semper eum pediſſequi cum nummis ſunt ſecuti, ut ſi quis opibus ejus indigeret, haberet quod ſtatim daret.* vide caetera: nam ille auctor quaſi ad verbum Theopompi totum locum vertit. Athenaeus in medium ſermonem de Piſiſtrato, interjecit quae de Cimone commemorat. Redit enim poſtea ad Piſiſtratum, et ὁ δὲ Πεισίστρατος, inquit, καὶ ἐν πολλοῖς βαρὺς ἐγένετο, ὅπου καὶ τὸ Ἀθήνησι τοῦ Διονύσου πρόσωπον ἐκείνου τινες φασὶν εἶναι εἰκόνα. Vult probare Piſiſtratum gravem et exoſum multis Athenienſium fuiſſe. Id ex eo conſtare dicit, quod multi exiſtiment ſimulacrum aliquod Bacchicum, quod Athenis fuit, eſſe Piſiſtrati imaginem. Verba quae adſcripſimus habent hanc mentem, non quam putarunt viri docti. Sed quomodo hinc probatur quod erat propoſitum? Arbitror imaginem Bacchi de qua loquitur auctor ejusmodi fuiſſe, ut triſtitiam vultus prae ſe ferret, et animum truculentum. Cum igitur duraret apud Athenienſes πατροπαράδοτος opinio, eam eſſe Piſiſtrati expreſſam ad vivum figuram: recte qui ita crediderunt, ex p. 844.
ea imagine colligebant, talem ipſum cum viveret fuiſſe. Sed de eo ſimulacro aliter vulgus, aliter eruditi, ut vides, ſentiebant. Mirum ſane Pauſaniam nullam hujus rei feciſſe mentionem, virum adeo omnium ἀρχαιολογιῶν diligentem. Ille vero, ut exiſtimo, ne hoc quidem praetermiſit: huc enim refero quod de Acrati effigie narrat. ἐνταῦθά ἐστιν, ait, καὶ δαίμων τῶν ἀμφὶ Διόνυσον, Ἄκρατος. πρόσωπόν ἐστίν οἱ μόνον τοίχῳ ἐνῳκοδομημένον. *Eſt in fano Bacchi Bacchi unus comitum deus Acratus: faciem ſolam habet parieti incluſam.* prorſus de hac facie loqui Athenaeum cenſeo. nam quod effigies eadem habita ſit ab aliis δαίμονος Ἀκράτου, ſive *Meribibi*, ab aliis hominis ſaevi et truculenti, rationem manifeſtam

habet. Lego igitur in Athenaeo, ὅπου καὶ τὸ Ἀθήνησιν ἐν Διονύσου πρόσωπον. *cum etiam facies quae Athenis in Bacchi templo etc.* non τοῦ Διον. qui articulus non eſt in Excerpt. Idomenei de Themiſtocle verba, quorum ancipitem eſſe mentem Athenaeus ait, quia ipſe non adſcripſit, nos adſcribemus. Οὐχ ἅρμα ζευξάμενος ἑταιρῶν πληθυούσης ἀγορᾶς, εἰσήλασεν εἰς τὸ ἄστυ; ἦσαν δὲ αὗται Λαμία καὶ Σκιώνη, καὶ Σατύρα καὶ Νάννιον. vide libro ſequente. Quod ſi loquendi genus attendimus, non poteſt ζεύξασθαι ἅρμα ἑταιρῶν, aliter accipi quam de junctis more jumentorum ſcortis ad trahendum currum non dubium eſt eo interdum progreſſam laſcivorum hominum petulantiam: qua de re plura in Circenſibus noſtris. Si aliter interpreteris ſimilis de Antonio hiſtoria in ſecunda Philippica. Narrat ex Clearcho Themiſtoclem exſtructo Magneſiae triclinio pulcherrimo, dixiſſe, ἀγαπᾷν εἰ τοῦτον Φίλων πληρώσει *exiſtimare ſe belle ſecum actum iri, ſi triclinium oecum amicis poſſet implere.* cum magnos feciſſet ſumptus Themiſtocles in ornanda omnibus modis coenatione, quam aedificandam curaverat trium lectorum capacem: reprehenſus eſt a familiaribus ſuis, quod nimis anguſtam feciſſet. iis igitur reſpondens vir ſapientiſſimus hoc ἀπεφθέγξατο. ita ſignificans quod planius dixere multi. ut Pindarus in Nemeonicis: παῦροι δ' ἐν πόνῳ πιστοὶ βροτῶν καμάτου μεταλαμβάνειν. Triclinium non multos homines capit. novem convivae tribus lectis fere capiebantur. Lecti autem tres ſolum in triclinio: alioquin non τρίκλινος οἶκος, ſed vel τετράκλινος, vel πεντάκλινος eſſet dicendus.

CAPUT NONUM.

Artemon ὁ περιφόρητος. Εὐρυπύλη μέλει. μέλημα, mea cura. βερβέρινα καλύμματα. Βερβένιοι. βερβίνια. σατίναι. καθέματα χρύσεα. παῖς Κύκης. καθομιλεῖν Φαρνάβαζον. Κλεύμβροτος. καλιδεῖν διά τινων ὑπολαμπάδων. *Aegyptiorum templa ſecundum Nilum. Eretrienſes* ἀνασκευασθέντες. περισχιδεῖς *calcei. Scriptores varii* Ὅρων.

NON obſcurum inter antiqui aevi molles τρυφητὰς Artemon ille nomen habet, quem ex Anacreonte potiſſimum

nobis deſcribunt veteres. Athen. igitur hoc loco primum p. 845.
Anacreontis haec de illo verba recitat Ξανθῇ δ' Εὐρυπύλῃ μέλει ὁ περιφόρητος Ἀρτέμων. Interpres τὸ μέλει in μένει vel ἀμέλει aut utrumque mutari voluit fruſtra. Verte, *flavae Eurypylae curae eſt.* amatorium eſt verbum unde etiam μέλημα, ut latine: *mea cura.* familiaria amantibus verba. Cur autem Artemonem περιφόρητον, vocarit Anacreon, cauſſam affert dipnoſophiſta, διὰ τὸ τρυφερῶς βιοῦντα ἐπὶ κλίνης φέρεσθαι. *quod delicate vivens, in lectica geſtaretur.* Alii cauſſam adferunt, quod propter pulchritudinem raperetur ab omnibus. Volunt enim ταχθῆναι τὴν παροιμίαν ἐπὶ καλοῦ καὶ ἁρπαζομένου πρὸς πάντων παιδός. praeter grammaticos, Plutarchus in Pericle. Deinde ut probet Athenaeus e paupere factum eſſe Artemonem divitem et luxurioſum, deſcribitur ejusdem lyrici canticum: cujus prima verba tenebricoſa mihi quidem. Ait, Πρὶν μὲν ἔχων βερβέρινα καλύμματα Ἐσφηκωμένα, καὶ ξυλίνους ἀστραγάλους ἐν ὠσὶν, etc. Haec lectio eſt omnium exemplarium, prius erat βερβέριον κάλυμμα τ' ἐσφ. Utraque vox neceſſario derivanda nobis a dictione Barbara, βέρβερι, quae conchae margaritariae genus ſignificat, de qua libro 3. ex Androſthene. Sed qui convenient berberina integumenta Iro alicui? nam certum eſt paupertatem Artemonis his verbis deſcribi. Eruditiſſ. Dalecamp. βερβένια legit: quia ſcribit Heſych. Βερβενίους eſſe γένος τι Ἀρκαδικόν. neque eſt alienum a ſimilitudine veri, egenae gentis, ut fere omnes in Arcadia, veſtes fuiſſe pretii minimi. Idem Heſych. auctor eſt βερβίνια dicta fuiſſe ligna clavis confixa, ex quibus lychni pendebant in pauperum cellis. Quare videndum an legi poſſit hoc loco, Πρὶν μὲν ἔχων βερβίνιον κατάλυμα Κ'ἐσφηκωμένον. ut dicatur Artemon domo caruiſſe (quod ſupra dicebamus extremae paupertatis habitum eſſe argumentum) et gallinis fuiſſe ſimilem, quae noctu ad ſua petaura ſe recipiunt, et tabulas illas, in quibus ſolent cubare. Vulgatam lectionem qua ratione exponamus recte non video: niſi cui placeat βερβέρινα καλύμματα, appellari pauperum gurguſtiola anguſta, et conchae ſimilia. Pro ἐν ὠσί, quod defendunt MSS. docti viri ἐν ποσί. ut puto, non male. Extremo cantico Artemonis luxum ſignificans poëta, νῦν δὲ, ait, ἐπιβαίνει σατινέων. veteres σατίνας exponunt ἁμάξας. Anacreon vero non plauſtrum ſed currum vel ἁρμάμαξαν, aut lecticam ea voce deſignat: quod ex ſuperioribus verbis

Athenaei clarum. Addit, *χρύσεα Φορέων καθέρματα.* Ita codd. melius quam vulgo, *καὶ θέρματα.* Legendum autem, *χρύσεα Φ. καθέματα.* Heſychius, *κάθεμα, ὁ κατὰ στήθους ὅρμος. monile in pectus demiſſum.* [Lege Hieronymum in caput Ezechielis 16. alioqui *καθέρματα* fuerint, quae aliis *ἕρματα* nominantur. Odyſſ. σ. *Ἕρματα δ' Εὐρυδάμαντι δύω θεράποντες ἔνεικαν.*] Quod autem vocatur a Poeta Artemon *παῖς Κύκης.* ſuſpectum habuerunt docti viri: haud ſcio an jure: nam ſervum ſerva natum videtur ſignificare, quod enim emendant iidem, p. 846. *ἄκικυς,* non dubito falſos eſſe judicii. Cyca, ſervile nomen foeminae, ut Manes viri. Sequitur inter alia de Alcibiade, *τὴν δ' αὐτοῦ γυναῖκα πειρῶν ὡς ἕτερος ἔπεμψεν αὐτῇ χιλίους Δαρεικούς.* niſi deeſt aliquid ante haec verba: prorſus legendum eſt *Ἄγιδος* pro *αὐτοῦ.* utique autem *ἑταῖραν* pro *ἕτερος.* Scribe, *κάλλιστός γε ὤν.* quod ſequitur de quatuor urbibus, quarum opibus ad ſuam libidinem abutebatur Alcibiades, melius capias ex Plutarcho. Lyſiae locus extat et libro decimo tertio. *Καθομιλεῖν Φαρνάβαζον,* expoſuimus capite primo. atque hoc illud eſt, quod Plutarchus ſcribit de Alcibiade. *ἦν μία δεινότης αὕτη τῶν πολλῶν ἐν αὐτῷ, καὶ μηχανὴ θήρας ἀνθρώπων, συνεξομοιοῦσθαι καὶ συνομοπαθεῖν τοῖς ἐπιτηδεύμασι καὶ ταῖς διαίταις.* Libero metu illos qui *Κλεμβρότου* contra Hellenismum ſcribunt in epigrammate Pauſaniae, ne fiat verſus hypermeter. *συνίζησις* huic incommodo ſatis medetur, alioquin *Κλευμβρότου* ſcribendum foret. Paulo poſt refert philologus, Ptolemaeum ſecundum *κατατεινόμενον ὑπὸ ποδάγρας πλείους ἡμέρας, ὡς ποτ' οὖν ἐρᾴϊσε, καὶ κατεῖδεν διά τινων ὑπολαμπάδων τοὺς Αἰγυπτίους, παρὰ τὸν ποταμὸν ἀριστοποιουμένους, καὶ τὰ τυχόντα προσφερομένους, ἐπί τε τῆς ἄμμου χύδην ἐῤῥιμμένους εἰπεῖν, ὢ τάλας ἐγὼ, τὸ μηδὲ τούτων ἕνα γενέσθαι.* Domi in valetudinario adhuc incluſus, ſemiaeger Ptolemaeus, aërem apertis feneſtris admittebat: ſed per ſpecularia aut ſimile quid aliud foras proſpiciebat. Hae ſunt quas *ὑπολαμπάδας* auctor vocat: quod non plane cubiculum illuſtrarent, ſed velut ſubluſtris noctis imaginem in illud inducerent. Ita interpretamur hanc vocem: quam neque nos alibi offendimus: et ſibi non intellectam confeſſus eſt auctor Epit. Non dicitur in hac narratione, quare ad Nilum convivia agitarent Aegyptii. Ego divino id factum per occaſionem alicujus feſti et *δημοτελοῦς ἑορτῆς.* Tunc ſoliti veteres in Deorum templis epulas celebrare de reliquiis

hoſtiae quam mactaverant. Ergo cum ad templa quae erant circa Nili ripam, πανσυδεὶ exiiſſent Alexandrini: pars in ipſis aedibus ſacris, pars in adjunctis τεμένεσιν epulabantur: plerique ſecundum Nili ripam. Mos fuit Aegyptiorum ad Nilum templa aedificare. Vitruvius libro quarto capite quinto. *Si ſecundum flumina aedes ſacrae fient, ita ut in Aegypto circa Nilum, ad fluminis ripas videntur ſpectare debere.* Praeterea conſtat veteres ſi quando vellent genio indulgere, riparum virideis veſtitus, et littorum amoenitates ſolitos ſectari: quas Graeci Latinique pariter *actas* dixerunt. Unde illud fuit vulgi ſermone tritum, Σήμερον ἀκτάσωμεν, quoties ſeſe liberalius invitabant. Non igitur dubium, Aegyptios, etiam cum per religionis ſuae ritus non cogerentur, frequentia ad Nilum agitaſſe convivia. Photius in Excerptis ex Iſidori vita. αὖθις δέ ποτε παρὰ τὸν Νεῖλον ἑστιωμένοις ἀμφοτέροις, παρῆν δ' ἐκ τρίτων ὁ ἡμέτερος φιλόσοφος, ἀνέδραμεν ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ πλόκαμος, ὡς ἰδεῖν, πεντάπηχυς. Ait προστάξας ἀνάστατον γενέσθαι ποιῆσαι τὴν πόλιν. Tolle alterutrum duorum verborum γενέσθαι ποιῆσαι. nec multum refert utrum potius. Ait, καὶ ἀνασκευασθέντων ὑπὸ τῶν Περσῶν ἁπάντων τῶν Ἐρετριέων. Interpr. *omnibus Er. occiſis* imo vero *translatis alio,* μετοικισθέντων. Eretrienſes fuiſſe omnes occiſos nemo hiſtoricorum dixit: ſed everſa ipſorum urbe translatos eſſe in Aſiam. Ephippi Olynthii verba de Alexandro confer cum iis quae ex eodem hiſtorico habentur libro decimo. Περισχιδεῖς in narratione Ephippi, calceorum genus quoddam, pretioſorum ut vel ex hoc loco apparet. In quorum albo Julius Pollux σχιστὰς et λεπτοσχιδεῖς recenſet. at Heſychius calceos πολυσχιδεῖς inter viles vult fuiſſe. Miro errore ubi eſt ſcriptum, Καὶ ἔκτοτε οἱ πρότερον καλούμενοι Διονυσοκόλακες, Ἀλεξανδροκόλακες ἐκλήθησαν, habent Excerpta, Διονυσοκομικοὶ et Ἀλεξανδροκομικοί. at in membranis, Διονυσιοκόλακες. de his ſatis libro ſexto. In teſtimonio Poſidonii de Antiocho Grypo, ſcribe ex libro quinto, στεφάνων ἐκ σμύρνης καὶ λιβανωτοῦ, σὺν ἀνδρομήκεσι λημνίσκων πιλήμασι, πλήθη. Sequitur, Ἄλεξις δ' ἐν τρίτῳ Σαμίων ὅρων. Non hic ſolum, ſed et libro ſequente, Alexidis Σάμιοι aut Σαμιακοὶ ὅροι laudantur. ut nullam excuſationem mereatur docti viri περιεργία, cui placitum hic ſcribi ὡρῶν: ut eſſet libri titulus, *De Sami pulchritudine.* Atqui nemo ei conceſſerit vel ἀκροθιγῶς Graece doctus, librum eo argumento

quod ipſe hariolabatur, poſſe inſcribi Περὶ ὡρῶν Σαμίων. Teneamus igitur omnium librorum lectionem, et vertamus, *De Samiacis finibus.* Familiaris hic antiquis ſcriptoribus titulus, cum alicujus urbis τοπογραφίαν inſtituerent. aut antiquitates in literas referrent. Sic fuere qui Ἀθηνῶν ὅρους, vel ὁρισμοὺς inſcriptos libros ederent: quorum mentio in ſcholiis Ariſtophanis ad Aves. Libro ſeptimo laudatur Heropythas in Κολοφωνίων ὅροις. libro octavo, Chreophylus ἐν τοῖς Ἐφεσίων ὅροις. Ita Alexis Samiacos fines deſcripſerat. De hoc opere ſenſiſſe Antigonus Caryſtius videtur, cum ſcribit, ὁ δὲ τοὺς Σαμιακοὺς ὅρους συγγεγραφὼς ἐπὶ τῶν πρώτων κληθέντων μαθητῶν τῶν περὶ Ἡρόστρατον, φησὶ χελιδόνα λευκὴν φανῆναι. Sed et Duris Samius, et Aëthlius quidam eodem titulo libros conſcripſerant. quorum non uno loco Athenaeus meminit. [Quum autem omnibus iis quos indicavimus locis ὅρων conſtanter ſcriptum ſit: quumque eam lectionem manifeſto confirmet, quod dicebamus laudari ſcriptorem incertum in ſcholiis Comici, in Ὁρισμοῖς Ἀθηνῶν, non poteſt dubitari interpretationem quam attulimus rectam eſſe. ὡρογράφοι igitur ſunt qui regionem aliquam deſcripſerunt: quos cave confundas cum iis qui a veterib. Graecis dicti ſunt. ὡρογράφοι, quaſi dicas *Annalium Conditores:* nam ὧρος illis erat *annus.* Cenſorius, *Sunt qui tradant hunc annum trimeſtrem Horon inſtituiſſe: eoque ver, aeſtatem, autumnum, hiemem, ὥρους et annum ωρον dici, et Graecos annales ὥρους, eorumque ſcriptores horographos.* Sic accipiendum in Plutarchi libro de Herodoto, οἱ Ναξίων ὡρογράφοι, *qui Annales Naxiorum ſcripſerunt.*]

---

p. 848.

Caput Decimum.

Samiorum λαῦρα. στενὴ *pro* στενωπός. λαῦρα vicus. *Beatorum* λαῦρα *quae Alexandria,* λαῦρα *et* λάβρα. λαυρὸν *et* λαβρὸν, *et ſimilia. Epiphanii locus exponitur, male a quibusdam acceptus.* λαῦραι *diverſae ſub Archiepiſcopo. Alexandrino.* ἄμφοδος *idem ac* λαῦρα. *Veterum monachorum* laurae *vel* labrae. *Euagrii locus emendatus.*

Polycratis Sami tyranni luxuriem commemorans dipnoſophiſta, ſic infit ex Clearcho ὅθεν τῷ Σαρδέων

ἀγκῶνι γλυκεῖ προσαγορευομένῳ τὴν παρὰ τοῖς Σαμίοις λαῦραν ἀντικατεσκεύασεν ἐν τῇ πόλει. Erat in fama ille infamis Sardium urbis locus Γλυκὺς ἀγκὼν dictus: de quo ſatis ſupra hoc ipſo libro. aemulatione Sardianorum Polycrates exſtruxit in urbe Samo eam quae dicta eſt λαῦρα Σαμίων. quid ſit, mox explicatur. ἡ Σαμίων λαῦρα στενή τις ἦν γυναικῶν δημιουργῶν καὶ τῶν πρὸς ἀπόλαυσιν καὶ ἀκρασίαν πάντων βρωμάτων. ὧν ὄντως (vel οὗτος) ἐνέπλησε τὴν Ἑλλάδα poſtrema verba ita ſcribi et diſtingui, debent, in editis male concepta. *Samiorum laura* inquit, *vicus fuit ubi habebant mulieres quae placentas et dulciaria opera conficiebant, et omnes cibos ad voluptatem et luxuriam.* niſi eſt mendum, στενὴν ἀντὶ στενωποῦ poſuit, id eſt pro vico aut via in urbe: erit igitur ellipſis nominis ὁδός: ſed fortaſſe verius eſt, omiſſam vocem incuria librariorum reſtitui debere: et ſcribendum, στενὴ ἄμφοδός τις. vel στενωπός τις ἦν. Graecum eſt purum putum vocabulum λαῦρα Latino *vicus* reſpondens. utraque dictione ſignificatur et via in urbe, et συνοικία, ſive plures domus conjunctae, quae unam magnam inſulam efficiunt. [Herodotus lib. 1. de Babylone: πυλίδες ἐπῆσαν, ὅσαιπερ λαῦραι.] Eadem voce et Alexandrini ſunt uſi: de quibus ſtatim ſubjicitur, οἶδα δὲ κἀγὼ παρὰ τοῖς ἐμοῖς Ἀλεξανδρεῦσι λαῦράν τινα καλουμένην μέχρι καὶ νῦν εὐδαιμόνων, ἐν ᾗ πάντα τὰ πρὸς τρυφὴν ἐπωλεῖτο. *Novi ego quoque apud Alexandrinos meos quendam vicum, qui vocatur hodieque* Beatorum vicus, *ubi quaecumque ad delicias faciunt, vendebantur.* Alexandriae Λαύρα εὐδαιμόνων, ut Romae *Tuſcus vicus.* nam ut diximus λαῦρα et *vicus* idem. Nihil autem intereſt ſive λαύρα ſcribas per υ ſive λάβρα per β. etſi enim aliud proprie λαῦρον aliud λαβρὸν, vulgo tamen et pronuntiatio et ſcriptura eadem. Sic λαυρὸν ὕδωρ apud Homerum et Hippocratem, et λαυρὸν ἐπαιγίζειν apud Apollonium in Argonauticis pro λαβρόν. ſic καλαύροψ et καλάβροψ paſſim. νεβρίδιον et νευρίδιον, πέταβρα et πέταυρα apud Suidam. et cum ſignificatu longe differant ἅβρα *delicata,* et αὖρα *aura,* tamen ἀπὸ τῆς στερεᾶς ἅβρας ἐμπνεῖσθαι, leges apud Epiphanium libro tertio. Quamobrem errat inſigniter vir ille magni nominis, qui vocem λάβρα apud eundem Epiphanium quae nihil aliud eſt quam λαῦρα, peregrinam dictionem vult videri. Locus Epiphanii eximius, et dignus qui obiter hic a nobis explicetur. Sic igitur ille initio tractatus de

p. 849. Ario et Arianorum ſecta. *Φασὶν αὐτὸν Λίβυν τῷ γένει, ἐν Ἀλεξανδρείᾳ δὲ πρεσβύτερον γεγονότα, ὃς προΐστατο τῆς ἐκκλησίας τῆς Βαυκάλεως οὕτω καλουμένης. ὅσαι γὰρ εἰσιν ἐκκλησίαι τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ὑπὸ ἕνα ἀρχιεπίσκοπον οὖσαι, καὶ κατ' ἰδίαν ταύταις ἐπιτεταγμένοι εἰσὶ πρεσβύτεροι διὰ τὰς ἐκκλησιαστικὰς χρείας τῶν οἰκητόρων πλησίον ἑκάστης ἐκκλησίας αὐτῶν καὶ ἀμφόδων, ἤτοι λαβρῶν ἐπιχωρίως καλουμένων, ὑπὸ τῶν τὴν Ἀλεξανδρέων κατοικούντων πόλιν.* Sedebat Alexandriae Archiepiſcopus et patriarcha, regendae univerſae Eccleſiae totius regionis. Erant praeterea in ſingulis urbis vicis conſtituti presbyteri qui Eccleſiaſtica negotia ſuorum quisque vicanorum curabant. Uni harum minorum Eccleſiarum Baucalis nomen fuit: quia videlicet in vico ejusdem nominis erat ſita: niſi fuit aliqua peculiaris cauſſa ejus appellationis. *Ἀμφόδους* appellat Epiphan. cum omnibus Graecis vicum in urbe, id eſt plures domos cohaerentes invicem ad modum magnae inſulae. quod et nomen declarat: nam *ἄμφοδος* eſt *συνοικία περὶ ἣν ἐστιν ὁδός.* multae domus quos via publica ambit. et addit Epiphanius has *ἀμφόδους* Alexandrinis dici vulgo *λαύρας*. Alexandrinos Graece locutos eſſe, imperitiſſimi ſunt veteris hiſtoriae qui neſciunt, impudentiſſimi qui negant. Illi igitur vicos ſuos, et *ἀμφόδους* quidem ut alii Graeci: ſed magis uſitate *λαύρας* vocabant, aut quod idem eſt *λάβρας*. Credamus ita eſſe, vel quia Epiphanius hoc ſcripſit: vel propter Athenaeum hominem Aegyptium: qui vocem *λαῦρα* pro vico ſolitam eſſe uſurpari Alexandriae ita clare demonſtrat, ut clarius nihil queat. [Athanaſius in epiſtola ad ſolitariam vitam degentes, de perſecutione fidelium in urbe Alexandria: *πολλοὶ*, ait, *καὶ οἴκους μετῆλθον καὶ μετέστησαν ἀπὸ λαύρας εἰς λαύραν, καὶ ἀπὸ τῆς πόλεως εἰς τὰ προάστεια.* etiam hic *laurae* dicitur Alexandriae vici: non ut putarunt viri docti porticus.] At viro illi docto de quo diximus, ne credamus: qui tantum verborum perdidit ut de voce *λάβρα*, et loco iſto Epiphanii ea nobis perſuaderet quae ſunt falſiſſima. Omnino enim quaecunque ſunt ab illo, partim in Academia, partim in notis ad Biblia ſuper hoc adnotata, *ἄῤῥητα* ſint *ἀμείνω*. An negabit vir eruditus *ἀμφόδους* ab Epiphanio dici *vicos?* atqui ſic veteres interpretantur: quorum teſtimoniis ſuperſedeo. Galenus in 16. De uſu partium, *τὰς ἐν ἀμφόδοις κρήνας* appellat, *fontes vicanos.* Procopius de aedificiis Juſt. *διελὼν τοῖς*

στενωποῖς τὰς ἀμφόδους ἁπάσας. alii *ἄμφοδα* potius dixerunt. vide Suidam in *Ἀγυιαί.* Significat *ἄμφοδος* et viam in urbe, ut Latinorum *vicus,* Procopius De aedificiis Juſt. libro quinto, loquens de Hieroſolymis *τὰς ἀμφόδους ἐν κλίμακος τρόπῳ ἀπὸ ὀρθίου εἰς τὸ πρανὲς κατατείνοντες.* Porro quemadmodum plura in urbe aedificia invicem cohaerentia *λαύρας* vel *λάβρας* dixerunt: ſic etiam monaſteria ubi plures monachi habitabant in diverſis cellis, ſub uno tamen praefecto Abbate *lauras* Eccleſia vetus appellavit. Euagrius lib. 4. cap. 7. *συνήκμαζε τῷ Ζωσιμᾷ ἀνὴρ Ἰωάννης τοὔνομα, ταῖς ἀρεταῖς παραπλήσιος, ἐν Χουσικᾷ τῇ λαύρᾳ.* cap. 38. *Εὐστόχιος κατακρατούντων καὶ μάλιστα ἐν τῇ καλουμένῃ νέᾳ λαύρᾳ τῶν τὰ Ὠριγένους πρεσβευόντων δόγματα, πᾶσαν ἔθετο σπουδὴν τούτους ἀπελάσαι.* Apertius idem lib. 1. cap. 21. loquens de Eudocia Theodoſii uxore, quae pietatis zelo Hieroſolyma venerat, et multa ibi devoti animi monimenta reliquit: *ὥστε,* ait, *καὶ εὐαγῆ δείμασθαι φροντιστήρια, καὶ τὰς καλουμένας λαύρας. ἐν αἷς ἡ μὲν δίαιτα διάφορος. ἡ δέ γε πολιτεία ἐς ἕνα τελευτᾷ θεοφιλῆ σκοπόν.* ita ſcribendus hic locus, qui in editis libris corruptus eſt. Phocas Imp. in conſtitutione quadam, *Κελλία δὲ καὶ τὰς καλουμένας λαύρας ἐν ἐρήμοις οἰκοδομεῖν οὐκ εἴργομεν.* Alibi *λάβραι* indiſcriminatim pro eodem ſcriptum offendes. In conſtitutione Manuelis Comneni qua immunitas Eccleſiaſticis et monachis conceditur. *διὰ τοῦ παρόντος χρυσοβούλου θεσπίζει καὶ διορίζεται πάντα τὰ σήμερον νεμόμενα ἀκίνητα παρὰ τῶν ἄνωθεν ἀριθμηθέντων μοναστηρίων, ἢ καὶ ἡσυχαστηρίων, ἢ καὶ ἀναχωρητικῶν κελλίων, ἢ λαβρῶν, καὶ ἁπλῶς κατοικητηρίων μοναχικῶν.* Auctor hiſtoriae miſcellae, libro 24. *monaſteria duarum magnarum labrarum, ſanctae videlicet memoriae Charitonis et Cyriaci Sabae.* paulo poſt *Similiter autem et laurae eremi opinatiſſimae, ſancti Charitonis et ſancti Sabae, et reliqua monaſteria et Eccleſiae deſertae factae ſunt.* Etiam hodie montis Atho incolae monachi: ſuas monas *lauras* vulgo nuncupant. Haec ſi obſervaſſet eruditus ille vir nunquam de ſuperiore Epiphanii loco adeo alienam vero ſententiam in medium protuliſſet. [Poſtremo non praetermittemus dicere aliud fuiſſe lauras, aliud coenobia. nam in vita S. Euthymii anachoretae, quam Cyrillus quidam ſcripſit, ita ſcriptum eſt. *Te oportet venire ad meam lauram, et fratrum quidem cellas diruere ab ipſis fundamentis, caenobium*

p.850.

vero aedificare illic, ubi meum aedificaſti caemeterium. Non enim lauram, ſed caenobium potius eſſe locum Deo placet.

Caput Undecimum.

Ariſtotelis τὰ Θαυμάσια. Diodori Siculi τὰ περὶ βιβλιοθήκης. παραδρομή. ἔδαφος πεποικιλμένον ὑπὸ δημιουργῶν. μουσιοῦν et μουσιῶται. Demetrius Phalereus fratris ſui τὰ ἐπιφάνεια θύων. Parrhaſius habrodiaetus. *πέπηγεν οὖρος. ἀμώμητον οὐδέν. voluptas μονόχρονος. alia nonnulla.*

HISTORIA de panno illo mirabili Alciſthenis, deſumi dicitur ex Ariſtotele ἐν τοῖς Θαυμασίοις. intelligit librum Περὶ θαυμασίων ἀκουσμάτων, ubi extat hodieque totidem pene verbis planeque iisdem narratio haec. Merito igitur priorem lectionem, ἐν τοῖς περὶ τρυφῆς θαυμασίοις reſpuimus, falſa eſt enim. Scribe ex Ariſtotele, καὶ τῶν δεικνυμένων μάλιστα πάντων ἐκεῖνο θαυμάζεσθαι. Excerpta ſic, καὶ δεικνύμενον ὑπὸ πάντων ἐ. θ. Ait, κεντοῦντες ὑπὸ τοὺς τῶν χειρῶν ὄνυχας βελόναις ἀνεῖλον αὐθάς. de hac hiſtoria adi ad Strabonem libro ſexto.
p. 851. Paulo poſt, Διόδωρος δ' ὁ Σικελιώτης ἐν τοῖς περὶ βιβλιοθήκης, Ἀκραγαντίνους φησὶ κατασκευάσαι Γέλωνι κολυμβήθραν πολυτελῆ. nunquam factum, ut Diodorus Siculus hiſtoricos ſuos annales inſcriberet *De Bibliotheca,* ſed *Bibliotheca,* quod longe eſt aliud. Praeterea apud Diodorum Siculum libro undecimo, non eſt vox Γέλωνι in ſermone de hac piſcina: neque ex ejus verbis poſſis eam tueri. Adde quod Agrigentum non Gelonis, ſed Theronis in poteſtate tum fuit. haec παροράματα ſunt hujus philologi, dum Excerptorum ſuorum fidem ſequitur. De Siculo Damophilo auctore belli Siculi lege ejusdem Diodori reliquias lib. 34. παραδρομὴν eleganter Athenaeus vocat homines ad utrumque latus accurrentes cum Damophilus rheda aut lectica veheretur. Ait, ἀνθινά τε πολλὰ τῶν ἐδαφῶν ἐν τοῖς ἀνδρῶσι κατεσκευάζετο διαπεποικιλμένα ὑπὸ δημιουργῶν. *multo in andronibus pavimenta conſiebant florida. picturata ab artificibus muſivariis.* Graeci veteres hos artifices ψηφοθέτας vocabant, ut dictum eſt ad Suetonium. recentiores imitati Latinos μουσιοῦν uſurpant pro *picturare de muſivo.* μουσίωμα illis

opus ejusmodi. *μουσιώτης, artifex muſivarius ἀνθινὰ* pavimenta appellat, vel picta multis diverſis coloribus: vel in queis veri flores depicti. Quod autem Demetrius *ἐπεμελεῖτο καὶ τῆς ὄψεως*, arguit *Calliblephari* cognomen. ab hoc ſtudio illi inditum. aſſentior mox Dalecampio, legenti *ᾖδεν ὁ χορὸς εἰς αὐτὸν ποιήματα Καστορίωνος τοῦ Σολέως*. ejus poetae facta mentio libro decimo extremo. Sequitur, Demetrium occiſo fratre ipſius Himeraeo ab Antipatro, cum Nicanore verſatum eſſe, *αἰτίαν ἔχοντα, ὡς τὰ ἐπιφάνεια τοῦ ἀδελφοῦ θύοντα*: id eſt, *credente vulgo, fratri ſuo epiphania ſacra ipſum facere.* Impietatis crimen eſt, quod hic Demetrio impingitur: quaſi ille fratrem ſuum in deorum numerum retulerit, et more caeterorum deorum ſtatis ſacrificiis feſtisque colere inſtituerit: conſecrato honori ejus die, quem *Epiphania* appellabat. Graeci *ἐπιφανείας* deum vocant eorum praeſentiam in terris: quando vel oculis ſpectandos ſe exhiberent, vel aliquo modo praeſentiam ſuam teſtatam facerent. Dionyſius Halic. libro ſecundo: *πάνυ δ᾽ ἄξιον καὶ τὴν ἐπιφάνειαν ἱστορῆσαι τῆς θεᾶς, ἣν ἐπεδείξατο ταῖς ἀδίκως ἐγκληθείσαις παρθένοις*: idem paulo poſt Epicureos graviter reprehendit, et omnes philoſophos, *τοὺς διασύροντας τὰς ἐπιφανείας τῶν θεῶν*. In Graecorum hiſtoriis frequens dictio eſt *ἐπιφάνεια*. hoc ſenſu, Cicero *praeſentiam* Latine vertit, cum ait in ſecundo De natura deorum: *Itaque et in noſtro populo et in caeteris deorum cultus, religionumque ſanctitates exiſtunt in dies majores, atque meliores Idque evenit non temere, nec caſu, ſed quod praeſentiam ſaepe ſuam divi declarant.* *ὅτι πολλάκις τὴν ἐπιφάνειαν αὐτῶν οἱ θεοὶ ἐπιδείκνυνται.* et libro extremo. *Praeterea ipſorum deorum ſaepe praeſentiae quales ſupra commemoravimus*, etc. Inde ſunt inſtituta feſta Epiphania ad celebrandam memoriam alicujus deorum *ἐπιφανείας*. Sic populus Chriſtianus Epiphania appellavit diem conſecratum in honorem et memoriam *τῆς πρώτης ἐπιφανείας*. Domini noſtri p. 852.
JESU-CHRISTI. Sic Demetrius Phalereus, ut ex hoc loco apparet, Epiphania fratris ſui, crudeliter ab Antipatro trucidati, (ut legere eſt apud Plutarchum in Demoſthene, et in Excerptis Photii ex Arriani hiſtoriis *τῶν μετὰ Ἀλέξανδρον*) agitabat. [Exiſtimo autem Demetrio fratrem in quiete viſum, aut tale quid accidiſſe, quod eum impulerit, ut ei Epiphania faceret, et privatam hanc ſolemnitatem inſtitueret. Veteres Athenienſes

impietatis eos arceſſiſſe, qui defunctis honorem ullum diis proprium haberent, teſtis eſt Attica hiſtoria. et nota omnibus calumnia in Ariſtotelem. *Theognis* deliciae Demetrii in MSS. eſt. Δίογνις. De Lucullo plura auctor libro ſex toſub finem. De Parrhaſio iterum lib. ultimo. *Habrodiaetum*, inquit Plinius, *ſe appellavit Parrhaſius.* reſpiciens verſum hic deſcriptum, Ἁβροδίαιτος ἀνὴρ ἀρετήν τε σέβων τόδ' ἔγραψε. Alibi diximus, ὅρον aut πέρας alicujus rei dici, quod volumus intelligi ſummum eſſe. ſic πέρας φιλίας, ὅρος πενίας, *ſumma amicitia*, *ſumma paupertas.* πέρας τέχνης, ars perfecta cui nihil poſſit addit. cocus apud Hegeſippum: Οὐκ ἀλλὰ τὸ πέρας τῆς μαγειρικῆς τέχνης Εὑρηκέναι τὰ νῦν νόμιζε μόνον ἐμέ. Sic in deſcripto hic epigrammate, poſtquam dixit Parrhaſius ſibi inventa artis ſuae τέρματα: addit, ἀνυπέρβλητος δὲ πέπηγεν οὖρος. ἀμώμητον δ' οὐδὲν ἔγεντο βροτοῖς. peſſime viri docti iſta acceperunt, qui οὖρον ſive ὅρον *tumulum* interpretati ſunt. nihil ineptius, nam Parrhaſius pergens in gloriatione conſummatae artis, *haeret*, inquit, *terminus, nulli* pictori *ſuperabilis. caeterum nihil eſt in rebus humanis quod reprehenſioni non ſit obnoxium.* venuſta plane epigrammatis clauſula. ubi autem legerunt interpretes μωμήσασθαι pro *conqueri.* Iidem, cum in praecedentibus hiſce verbis, ηὔχησε δ' ἀνεμεσήτως ἐπὶ τούτοισι καὶ ἄπιστα κλύουσι λέγων, negationem deſiderari animadvertiſſent, quod nimis certum eſt: ante vocem ἀνεμεσήτως eam collocarunt: quod non probamus nos qui ita potius ſcribendum cenſemus: Ἡ. δ' ἀν. ἐπὶ τούτοις, ἅτε οὐκ ἄπιστα τοῖς κλύουσι λέγων. id eſt, *gloriatus eſt citra invidiam, facile credentibus, qui audiebant cum diceret*, ea nimirum quae deinceps ſequuntur. Si cui placeat magis τὸ, οὐκ ἀνεμεσήτως, dicemus reſpexiſſe Athenaeum, judicium illud quo magnis ſuffragiis ſuperatus eſt Parrhaſius a Timanthe Sami. Μονόχρονον voluptatem mox appellat auctor ex Ariſtippi ſententia, cujus ſit unum tempus. Vulgo tempus dividitur in praeteritum, praeſens et futurum. at voluptas Ariſtippo unum dicitur habere tempus: praeſens nempe: quia praeteritae voluptates non ſentiuntur amplius: futurae, nondum. auctor ipſe explicat ſe: neque aliter accipiendum. Tertius Alexidis verſus vulnus accepit in medio. Expleri ſic poteſt:

— καὶ φιλοσοφεῖν
ἐπέθετο, ὅτ' Ἀθήνῃσι Κυρηναῖος ἦν
ὥς φησ' Ἀρίστιππος.

Deinde ſcribe, πρωτεύων ἁπάντων τῶν τότε. In fine ſcribe, p. 855. τὴν δ' ἀρτυρίαν συνήρπασε. vel ἀρτυλίαν. artem μαγειρικὴν intelligit, ut recte Dalecamp. tamen ἀρτηρίαν MSS. In quarto Antiphaneo ſcripſimus, πιλίδιον ἁπαλὸν, *pileolus delicatus*. ex MSS. prius legebatur πολίδιον, inepte. nec minus inepte qui initio Βεβαία τράπεζα. renuente etiam metro.

Caput Duodecimum.

Καταδουλοῦσθαι ταῖς ἐπιθυμίαις. *Voces Epicuri* καταιγισμοὶ *et* ἐπεντρώματα. χορηγίαι καὶ λειτουργίαι. περίστασις *pro vita non philoſophica*, συμπεριφοραί. *Anaxilae* Λυροποιός ὠὰ κολάπτειν. Annuli velares. *Prov.* παχὺς ὗς ἔκειτ' ἐπὶ στόμα. ἀχειμαία κρέα.

Ne membranae quidem antiquae manus aliter haec nobis exhibent quam ut vulgo eduntur: Ἀριστόξενος ὁ μουσικὸς ἐν τῷ Ἀρχύτα βίῳ ἀφίησι παρὰ Διονυσίου τοῦ νεωτέρου πρεσβευτάς. cum tamen manifeſtiſſimum ſit ἀφίησι ſcripſiſſe homines imperitos pro ἀφικέσθαι φησί. In Polyarchi diſſertatione qua probare nititur ſapientis eſſe ἀκολουθεῖν ταῖς ἡδοναῖς, turbant iſta verba, τὸ δὲ ἀντιτείνειν καὶ καταδουλοῦσθαι ταῖς ἐπιθυμίαις οὔτε εὔφρονος οὔτε εὐτυχοῦς, οὔτε ξυνιέντος εἰδέναι τίς ἡ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως σύστασις. Illud quidem non dubium, εἰδέναι perperam ſcriptum eſſe pro εἶναι. *non eſſe ejus qui intelligat.* etc. Sed eſt in voce καταδουλοῦσθαι nonnulla difficultas. Apud philoſophos, et ſacrarum etiam literarum auctores ſervi cupiditatum appellantur, qui totos ſe illis dediderunt. Si ita hic accipiamus, ſenſus erit: parum ſapere qui adverſantur et quaſi reluctantur naturae cupiditatibus: et item eos, qui ita ſeſe illis mancipar unt, ut ipſis quaſi dominis ſerviant. optima quidem ſententia: ſed an hoc Poliarchus (ſive Polyarchus: utroque modo enim ſcribitur) voluerit, id vero quaeſtionis eſt: non enim videtur haec ſententia ei theſi quadrare quam ipſe propugnat. Itaque καταδουλοῦσθαι ταῖς ἐπιθυμίαις, potius interpretor, invitum parere cupiditatibus de incontinentibus loquitur, qui aſſidue cum cupiditatibus ſuis pugnantes, aſſidue ſuccumbunt, et illis ἑκόντες ἀέ-

κοντι θυμῷ manus dant. ſerviunt igitur et iſti voluptatibus, non minus quam intemperantes, ſed ſerviunt coacti: qui poterant, imo debuerant ex hujus Thaletis praecepto, naturam ducem ſecuti carere ea moleſtia, et aequo animo frui voluptatibus. Cum ait, *ἐκείνῳ μὲν γὰρ ἥτε Ἀσία ὅλη χορηγεῖ.* deeſſe aliquid apparet niſi legas, *ἡ Ἀσία* vel *ἥγε Ἀσία.* ſed verius opinor deſiderari unum aut alterum verbum. nam Perſae tunc temporis praeter Aſiam parebat Europae etiam pars aliqua, et Aegyptus, fortaſſe, quam plerique ab Aſia ſepararunt. Mox ſcribe, *Μήδους δὲ Πέρσαι διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν* non *τοιαύτην.* Ait, *καὶ τὸν θάνατον δὲ ἀποσημαίνων τοῦ βασιλέως, φησὶν ὡς ἀμφὶ κρ.* locus quem reſpicit eſt in Necyia, *ὀδυσσ. λ.* Ait, *ἵνα μὴ τοὺς καταιγισμοὺς λέγω, καὶ τὰ ἐπευτρώματα, ἅπερ πολλάκις προφέρεται ὁ Ἐπίκουρος, καὶ τοὺς γαργα-*
p.854. *λισμοὺς καὶ νύγματα.* his quatuor vocabulis ſolitus uti Epicurus, ut exprimeret animi ad voluptates ruentis impetus. Sed vocem *ἐπευτρώματα* quis ferat? [Equidem referebam id verbi inter eas Epicuri dictiones, quae damnatae antiquis criticis; de quibus olim ad librum 10. Diogenis Laertii aliquid obſervabamus. ſed haereo nonnihil; quia apud elegantiſſimum ſcriptorem Philonem id vocabulum obſervo. Proferam ejus locum, ut diſcat lector, quo ſenſu novam vocem uſurparit Epicurus. nam Dalecampius qui vertit vulnera, non ſimpliciter errat. Philo in Allegoriis. *ὁ προκόπτων,* inquit, *λέγεται τὰ ἐγκοίλια καὶ τοὺς πόδας λούειν, οὐ τὴν ὅλην κοιλίαν. ἱκανὸς γὰρ οὐκ ἔστι πᾶσαν ἡδονὴν διώσασθαι. ἀγαπητὸν δὲ ἐὰν τὰ ἐγκοίλια αὐτῆς· τουτέστι, τὰ ἐπευτρώματα, ἅ φασιν οἱ φιλήδονοι ἐπιδύσεις εἶναι τινὰς τῶν προηγουμένων ἡδονῶν, ἃ γίνεται ὀψαρτυτῶν καὶ σιτοπόνων λίχνων περιεργίᾳ.* Non eſt hic locus explicandi allegoriam interpretationem quae ibi perſequitur Philo verborum Moſis Levitici capite primo, 13. ſed apparet mediocriter attendenti, *ἐπευτρώματα* Philoni, vel potius ei quem laudat Philo, (is autem eſt proculdubio Epicurus): eſſe gulae ſcitamenta, quae non ad alimonium eduntur, ſed ad voluptatem, qualia ſunt, ait Philo, quae parantur ab artificibus condimentorum et a panificibus, hoc eſt a confectoribus aut confectricibus panum vel placentarum, vel ſimilium cupediarum. Ex his conſtat *ἐπέντρωμα* non deduci ab *ἐπεντιτρώσκω,* ſicut apud Hippocratem *τρῶμα,* quod ſignificat vulnus: ſed ab *ἐπεντρώγω* quod eſt edere aliquid ſupra conſuetum cibum. puta panem et obſonium.]

Subjicit auctor, Καὶ Μητρόδωρος ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς Φησὶν, ὦ Φυσιολόγε Τιμόκρατες, περὶ γαστέρα ὁ κατὰ Φύσιν βαδίζων λόγος τὴν ἅπασαν ἔχει σπουδήν. Conferenda ſunt cum iſtis M. Tullii verba e libro primo De natura deorum. *Metrodori vero qui eſt Epicuri collega ſapientiae, multa impudentiora recitabat. Accuſat enim Timocratem fratrem ſuum Metrodorus quod dubitet omnia, quae ad beatam vitam pertineant, ventre metiri: neque id ſemel dicit: ſed ſaepius.* Epicurei Roma pulſi conſulto ſenatus nominantur. mox Alcius et Philiſcus Aelianus libro 9. cap. 12. *Alcaeum* vocat. In fine edicti Antiochei contra Philoſophos, ſcribe, καὶ μὴ ἄλλως γένηται. ſupple ὅρα. Lyconem philoſophum, qui familiam Athenis duxit, ita damnoſum et πολυτελῆ fuiſſe ſcribit dipnoſophiſta, ὥστε καὶ πολλοὺς ὀῤῥωδεῖν καὶ βουλομένους προσιέναι πρὸς τὴν διατριβὴν ἀνακόπτεσθαι, καὶ καθάπερ εἰς πολίτευμα πονηρὸν καὶ χορηγιῶν καὶ λειτουργιῶν πλῆρες εὐλαβουμένους προσάγειν. ad ſcholam hujus ſophi, inquit, ſic verebatur accedere et illi nomen dare, quemadmodum jure aliquis metuat civis fieri male inſtitutae civitatis: cujus videat cives ordinariis pro republica impenſis, eſſe exhauſtos. Duabus vocibus auctor complexus eſt omnes ſumtus, qui olim in multis Graecarum civitatum a privatis pro rep. neceſſario fiebant. Χορηγίαι, ſumtus ad ſolennia ſacrorum et ludos. λειτουργίας multa erant p. 855. genera: ut propter bellum, aut annonae anguſtiam. Athenis, maximum onus fuit trierarchia, et illae quas vocabant ἐπιδόσεις. Hujusmodi quaedam onera ſuſtinenda erant iis qui Lyconi vellent operam navare. ἃ δὴ πάντα inquit mox Athenaeus, ἐφαίνετο λόγου μὲν ἀλλότρια καὶ Φιλοσοφίας εἶναι, τρυΦῆς δὲ καὶ περιστάσεως οἰκειότερα. opponit philoſophiae περίστασιν, id eſt, vitae alienae a cura rerum humanarum, occupatam et ſollicitam, qualis ſolet eſſe vulgo hominum. περιστάσεις dicuntur caſus qui hominibus uſu veniunt laeti aliquando, ſaepius adverſi et triſtes: hic περίστασις eſt vita expoſita hujusmodi caſibus: in ſacris literis eſt ὁ κόσμος, cum opponitur τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν. frequens vox in Stoicorum libris et ejusdem aetatis ſcriptoribus: de qua plura alibi. apagehinc *coronas et circulos* interpretum. Mox ante haec, οὐ γὰρ ἵνα συῤῥυέντες, deſunt aliquam multa verba. nam ſuperioribus non cohaerent ſequentia; loquitur enim de conventibus et ſodalitatibus aliorum philoſophorum: quos ait non voluptatis ergo una eſſe ſolitos: ἀλλ' ἵνα Φαι-

γωνται καὶ τὸ θεῖον τιμῶντες, καὶ Φυσικῶς ἀλλήλοις συμπεριφερόμενοι. Nicolaus Sturio emendabat *Φιλικῶς*. et eſt ſententia optima. non probo tamen, quia in omnibus libris diſerte *Φυσικῶς*. id eſt, *ſecundum naturam hominis*. homo enim eſt, *Φύσει ἀγελαῖον ζῶον* et ſocietatis amans. hoc maximum coagulum eſt ſodalitatis *καὶ συμπεριφορᾶς*, id eſt, mutitationum. id enim eſt *συμπεριφέρεσθαι*, *mutitare*, ſive *mutuitare*. vide libro quarto. addit, *ἕνεκεν ἀνέσεως καὶ Φιλολογίας*. Excerpta *Φιλολογήσεως*. quid *ἄνεσις* quid *Φιλολόγησις* hoc loco eleganter explicat A. Gellius libro decimo octavo, capite ſecundo. In narratione de Anaxarcho multa pervertunt interpretes. Studioſi eorum peccata emendabunt. nos ad alia properamus. Scribendum, *τὰ ἐκ τοῦ Ἀναξίλα Λυροποιοῦ*. non *Αὐροποιοῦ*. ex ipſo Athenaeo et Polluce *ὠὰ κολάπτων*, *ova tundens*, recte omnes libri non *λάπτων*. ovum in calido cinere coctum qui vult eſſe, tundat oportet, id eſt, *κολάπτειν*. Ne quem decipiant qui iſta paulo poſt corrigunt, *ψιλοτάπιδα ἔχοντα κρικωτὴν καθάπερ τοὺς στρωματεῖς εὐτελῆ*, id eſt, *ſuper tapete laevi annulos habente, ut illa ſegeſtria quibus annuli involvuntur*. Habuiſſe *τοὺς στρωματεῖς* annulos quibus utebantur in conſtringendis ſtragulis, teſtis locuples Theophraſtus Hiſtoriae Plantarum libro quarto, loquens de arbore cucifera, quam et ipſam Plinius vocat *cuci* habet, inquit, *πυρῆνα μέγαν καὶ σΦόδρα σκληρόν. ἐξ οὗ τοὺς κρίκους τορνεύουσι, τοὺς εἰς τοὺς στρωματεῖς τοὺς διαποικίλους*. Plinius vertit, ſed accommodans ſententiam ſeculo ſuo, *lignum intus grande, firmaeque duritiae, ex quo velares detornant annulos*. uberius iſta in commentario De lectis veterum. I nunc, et lege *κροκωτὴν* cum Dalecampio, ac de croceo colore interpretare. Hiſtoria de Dionyſio Heracleae tyranno, qui *ὑπερεσάρκησεν*, extat etiam in Memnonis fragmentis, et apud Aelianum libro nono, capite decimo tertio. Qui apud Menandrum dice-
p.856. bant, *παχὺς γὰρ ὗς ἔκειτ' ἐπὶ στόμα*, exules erant Heracleotae, qui liberam ſibi fuiſſe in patria facultatem quaerendi de ſuis malis negabant. metuiſſe enim tyrannum quem vocabant *παχὺν ὗν*. ut Latini *porcos* appellant, quos edacitas obeſos reddidit. Eſt autem alluſum ad proverbium. *βοῦς ἐπὶ γλώττῃ μέγας*, quo uſus Aeſchylus, et alii tragici. Scribe: *ἔχοντα πολλὰς χολάδας κεῖσθαι πάνυ*. *aucto ventre et bene farcto:* cum ait Menander, *καὶ τὸ πνεῦμ' ἔχοντ' ἄνω*. intelligit quam

medici vocant ὀρθόπνοιαν. Scribe in verbis Ptolemaei, πολλὰ μὲν τῶν ἀγριμαίων ἔγκειται. ex libb. et Euſtath. *ferinam* vocant ἀγριμαῖα. adjicit Ptolemaeus πολλάκις δέ τινες καὶ κιθάριον ἀκολουθίσκον προσδιδόασιν. non poteſt κιθάριον aliud ſignificare quam *parvam cytharam*. quod alienum eſt. qui accipiunt pro κιθαριστὴν, negligunt analogiam. Legendum καθάριον, *mundum*, *elegantem*. fere apud auctores mundities opponitur τῇ πολυτελείᾳ. ita hic accipiendum. ſignificat datum, puerum a pedibus non magnae rei: ſed quem cultus mundities commendaret. deſcriptis impenſis quas priores ſacerdotes ſoliti facere, narrat Ptolemaeus, ſe omiſſis illis omnibus, phialas ex argento confeciſſe, τὸ τίμημα ἔχουσαν ἑκάστην, ἧς προειρήκαμεν δαπάνης: id eſt, quae tanti conſtabant ſingulae, quanti totus ille apparatus quem ante deſcripſit, conſtabat. Scribe, εἰ ἢ τὸ σχῆμα, non εἰ ἦν. pendet enim oratio ab ἐφαίνετο. De hoc Lacedaemoniorum inſtituto Aelianus Variae hiſtoriae libro decimo quarto, cap. ſeptimo. Simile illud Strabonis de veteribus Gallis: ἴδιον δὲ καὶ τοῦτο. ἀσκεῖν γὰρ αὐτοὺς μὴ παχεῖς εἶναι καὶ προγάστορας. τὸν δ' ὑπερβαλλόμενον τῶν νέων τὸ τῆς ζώνης μέτρον ζημιοῦσθαι.

Caput Tertiumdecimum.

Λεωτροφίδης. Thumantis. *Melitus tragicus. notata levitas Graecorum ſuper quorundam prodigioſa tenuitate.* βάλλειν λήκυθον κενήν. *Mercurius* θεῶν προπομπός. *Proverb.* πεφιλιππιδῶσθαι. *Cephiſodori* Trophonius. *Antiphanis* Thoricii. *Cratini* Chirones. *Mos veterum florem geſtare auri impoſitum. Cur flores, fructus, et id genus alia prae manibus habere ſit moris.* συντυχία. προϋπογράφειν. ὡριαίνεσθαι.

Poſteaquam multa dixiſſet Athen. de praepinguibus quibusdam et cataſarcis, ad Timocratem ſuum converſo ſermone, πόσῳ οὖν, inquit, κάλλιόν ἐστιν ἀγαθὲ Τιμόκρατες, πενόμενον εἶναι λεπτότερον ὧν καταλέγει Ἕρμιππος, etc. pendet oratio haec, usque ad illa quae intervallo ſatis magno ſequuntur. πολλῷ οὖν κάλλιόν ἐστι τοιοῦτόν τινα εἶναι τὴν ἰδέαν, ἢ ὥς φησιν Ἀντιφάνης. et quae ſequun-

tur. Inter haec ſermo interjectus eſt de quibusdam mirae tenuitatis hominibus, atque adeo prodigioſae. talia enim re vera ſunt nonnulla eorum quae hic narrantur exempla. Primi in hunc cenſum nomina ſua deferunt *Leotrephides* et *Thumantis*, quorum ſimul meminit Hermippus in *Cercopibus*. Extat idem Hermippi locus in
p. 857. antiquis comici ſcholiis ad *Aves*. atque ibi ſcriptum Λεωτροφίδης, non ſolum apud interpretem, verum apud ipſum poetam, qui hujus meminit illa in fabula. In verſu Hermippi pro Θουμάντιδος reſcripſit Dalecampius Θαῦμάντιδος, et de Iride interpretatur φιλοσοφικώτερον. Quam vellem acumine iſto ingenii eſſet uſus alibi. nam hic quidem non licuit ei eſſe ingenioſo, propter frigus ſententiae quam invehit: propter conſtantiam vulgatae lectionis in omnibus exemplaribus etiam apud ſcholiaſtem Ariſtophanis, qui haec ipſa deſcribit. poſtremo propter ipſum etiam Ariſtophanem, qui Thumantidis hujus ſic meminit in Equitibus.

Μηδὲ Θούμαντιν ἀνέστιον αὖ
λυπεῖν ἑκούσῃ καρδίᾳ·
καὶ γὰρ οὗτοσὶ φίλ' Ἄπολλον
πεινῇ, θαλεροῖσι δακρύοις
σᾶς ἁπτόμενος φαρέτρας
πυθῶνι ἐν, διὰ τὸ κακῶς πένεσθαι.

ex quibus verbis duo licet cognoſcere: et prae fame exſuccum ac macilentum hunc fuiſſe: et fatidicam Apollinis laurum ſolitum mordere. atque inde nomen, nam Θούμαντις, eſt θεόμαντις. ita nullus Taumantidi illae ſuppoſititiae locus relictus. Verſus primus ῥήσεως Ariſtophaneae ex *Gerytade*, ſumptus eſt, ut plurimi alii ejus poetae de Euripide initio Hecubae. Quartus manifeſto corruptus initio, Οὐ σημαίνοντας αἰδοφοίτας. nihil enim illa ſignificant, οὐ σημαίνοντας. praeterea lex metri mendam arguit. Legebam: Ἐκεῖ μένοντας. ſed quia ſequitur, θαμὰ Ἐκεῖσε φιλοχωροῦντας: melius, Ὧδε μένοντας. qui etſi habitant inter vinos, inter mortuos tamen ſaepe comparent. Μέλητος conſtanti errore ter mox ſcribitur pro Μέλιτος. ita igitur poſthac emendemus. nam τὸ η in media ſyllaba vocis hujus verſus reſpuunt, et qui hic recitantur, et omnes alii in quibus miſelli hujus tragici ſit mentio. Ariſtoph. *Ranis*, Σκολιῶν Μελίτου καὶ Καρικῶν αὐλημάτων. Enarrator vetus: τραγικὸς ποιητὴς ὁ Μέλιτος. οὗτος δέ ἐστιν ὁ Σωκράτῃ γραψάμενος. omitto Aelianum Ποικίλης libro decimo, capite ſexto. In *Ci-*

neſiae gracilitatem, extant et alii Ariſtophanis joci: ut in *Ranis,*

Εἴτις πτερώσει Κλεόκριτον Κινησίᾳ,
αἴροιεν αὖραι πελαγίαν ὑπὲρ πλάκα.

[Habes apud Galenum in ſeptimo Commentario ad Aphorismos H. Platonis Comici de hoc Cineſia lepidos verſus.] Proximi tres verſus qui apud poetam non longe a praecedentibus erant collocati, habent hanc ſententiam. Eorum qui legatos iſtos adeo tenues et leves in Orcum miſiſſent, ſpes eſſe admodum tenues: quia periculum ingens eſſet, ne iſtos parvi ponderis legatos Diarroeas fluvius correptos ſecum deferat, ſi ejus aquae forte intumuerint. Poetae verba ſunt leviter a nobis emendata.

Ὡς σφόδρ' ἐπὶ λεπτὸν ἐλπίδων ὠχεῖσθ' ἄρα.
τούτους γὰρ, ἢν πολλὸς ξυνέλθῃ, ξυλλαβὼν
ὁ τῆς Διαρροίας ποταμὸς, ἐξοιχήσεται.

Quartum his verſum adjicit Dalecampius de Sannyrione. ſed locus apparet mutilatus. neque eſt cauſſae, cur cum p. 858.
illo ſentiamus. Quoties lego quae de Philetae et vatis Archeſtrati parvitate et gracilitate narant Graeci ſcriptores: non poſſum quin ſatyrico poetae ſubſcribam, cujus eſt dictum *et quicquid Graecia mendax Audet in hiſtoria.* De Phileta probabilior ſaltem Aeliani narratio: qui geſtaſſe eum ſcribit non globos, ſed ſoleas plumbeas, et quaerit idem non injuria, ſi tanta fuit Philetae imbecillitas, qui potuerit haec inter eundum pondera trahere. De altero quis adeo communi ſenſu caret, qui credat quod hic narratur? repertum eſſe cum appenderetur ὀβολοῦ ὁλκὴν ἔχοντα. nam in librarios culpam conjicere, haut ſcio an ſit licitum. Aelianus enim per omnia huic narrationi conſentit. Etiam Hipponax inter Homunculos de quibus hic eſt ſermo, recenſetur. ſed additur fuiſſe eundem adeo ἀκρότονον et validis lacertis, ὥστε πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ κενὴν λήκυθον βάλλειν μέγιστόν τι διάστημα. id eſt, *ut praeter alia* roboris argumenta quae edebat, *etiam inanem ampullam jaceret longisſime.* Duplex hic non poenitendarum virium ſpecimen. quod ampullam longe vibraret, quod vacuam. facilius enim plena quam vacua ἀπὸ τῆς αὐτῆς ὁρμῆς impulſa feratur: male in Excerptis καινὴν pro κενήν. Alexidis verſus de Philippide, Ἑρμῆ θεῶν πρόπεμπε καὶ Φιλιππίδου: duplici nomine ſuſpectus mihi. προπεμπὸς Graecum non eſt, ſed προπομπός. Mercurius autem non eſt deorum προπομπὸς, ſed mortuorum. Lego, Ἑρμῆ

νεκρῶν προπομπὲ καὶ Φιλιππίδου. Supra dicebantur ἀϊδοφοῖται ſimiles Philippidae homunciones. id ipſum aliis verbis ſignificat Alexis. ſimiliter ſtatim Ariſtophon mortuis accenſet Philippidam a quo manavit, ſicut obſervatur hic, ut ſupra modum extenuatum dicerent πεφιλιππῶσθαι. Ita bis ſcriptum in plerisque libris omnibus, imo bis peccatum. nam πεφιλιππιδῶσθαι rectum eſt, illud falſum: etſi non neſcimus ita ſcribi apud Suidam quoque: falſo: ut cum analogia, tum lex metri arguunt. De iisdem dici ſolitum, *poſſe ipſos per annulum trajici.* Ariſtophanes διὰ δακτυλίου μὲν οὖν ἐμέ γ' ἂν διελκύσαις. Locum Alexidis ita lege.

Κακῶς ἔχεις, στρουθὸς ἀκαρὴς νὴ τὸν Δί' εἶ,
πεφιλιππίδωσαι. μὴ σὺ καινῶς μοι λάλει.
ἐγὼ τέθνηκα. τοῦ ταλαιπώρου πάθους.

Morem fuiſſe veterum delicatorum pedes unguentis ungere probatur teſtimonio Cephiſodori in *Trophonio.* cujus verſus ita diſtingue

Ἔπειτ' ἀλείφεσθαι τὸ σῶμά μοι πρίω
μύρον ἴρινον καὶ ῥόδινον.

Ejus fabulae Pollux meminit, libro ſeptimo: Τὴν δὲ σμηκτρίδα, inquit, ſic enim legendum. Κηφισόδωρος ἐν Τροφωνίῳ εἴρηκεν. meminit et aliis locis. Citantur in eandem rem et Antiphanes ἐν Θορυκίοις. Scribendum per ι. Θορικίοις. plena inſcriptio eſt libro decimo quinto, Θορικίοις ἢ διορύττοντι. traducebat haec fabula Thoricios. Thoricus unus erat τῶν δήμων agri Attici: Verſus Anaxandridae ſcribendi ſic ex libro decimo quinto.

Μύρῳ δὲ παρὰ Πάρωνος οὖπερ ἀπέδοτε
p. 859. ἐχθὲς Μελανώπῳ πολυτελοῦς Αἰγυπτίου
ᾧ νῦν ἀλείφει τοὺς πόδας Καλλιστράτου.

Sequitur, Teleclidem in fabula *Prytanibus;* luxu diffluentem exagitaſſe τὸν ἐπὶ Θεμιστοκλέους βίον. haec ſcriptura non Themiſtoclem privatim, ſed omnes qui ejus ſaeculo vixerunt accuſat. Interpr. τὸν τοῦ Θεμ. β. diſſentiunt libri. Mox, Κρατῖνός τ' ἐν Χείρωσι τὴν τρυφὴν ἐμφανίζων τὴν τῶν παλαιοτέρων, φησὶν, ἁπαλὸν δὲ σισύμβριον ῥόδον ἢ κρίνον παρ' οὓς ἐθάνει, παρὰ χερσὶ δὲ μῆλον ἔχων, σκίπωνά τ' ἠγόραζον. Alibi, ut in Pericle Plut. et ſcholiis Ariſtophan. inſcribitur haec fabula non Χείρωνες, *Chirones*, ſed Χείρονες. *Deteriores.* Heſych. contra in αὐτόφορτος, Χείρωνα, *Chironem:* notum nomen ex fabulis. Ex hoc autem Cratini loco apparet varie ad oblectationem aut voluptatem floribus eſſe uſos

veteres. Caput, collum, et pectus coronis ornaſſe illos notum omnibus. multa libro 15. de ejus generis coronis. Sed etiam auribus flores aut ſolutos aut ſertos imponebant. argumento ſunt Cratini verba, *molle ſiſymbrium, aut roſa, aut lilium auri inſidebat.* legimus namque παρ' οὖς, non παρ' οὖς: quod ferri non poteſt. Remanſit in moribus noſtris haec conſuetudo: cujus hic teſtimonium habes antiquiſſimum. praeterea tribuit Cratinus habrodiaeto quem depingit, malum in manu, et ſcipionem ſive baculum. de malo quaeritur mox: de ſcipione dictum extremo libro undecimo. Proponitur deinceps haec quaeſtio ex Eroticis Clearchi: cur flores, fructus, et id genus alia manibus geſtamus. Summa reſponſionis p. 860.
eſt: quoniam per iſta, et occaſionem colloquendi nanciſcimur. et praebendi exemplum deſiderii noſtri: id eſt, docendi ſub exemplo quid ipſi expeteremus. hoc ita Clearchus: *ἀρχή τε γὰρ εὐτυχίας, καὶ παράδειγμα τῆς βουλήσεως αὐτοῖς γίνεται διὰ τούτων.* quid appellat ἀρχὴν εὐτυχίας? an principium amoris? quam iſti ſummam foelicitatem putant. nugae. Legendum συντυχίας. *colloquii.* declarat quae ſubjicitur ab eodem explicatio. *αἰτηθεῖσι μὲν τῷ προσαγορευθῆναι. δοῦσι δὲ προϋπογράφειν ὅτι δεῖ καὶ αὐτοὺς μεταδιδόναι τῆς ὥρας.* Cum habet aliquis prae manibus aut flores, aut fructus et bellaria, qui vident, concupiſcunt. movet enim, ajunt, objectum potentiam. petunt igitur. inde colloquiorum occaſio et principium. qui dant autem, ait Clearchus, hoc ipſo ſatis indicant quid poſtulent, et quid ſibi dari aequum cenſeant. ὑπογράφειν, ut dicebamus ad Strabonem eſt loqui tacendo, et recte aliquid ſignificare. Lege mox ſublato aſteriſco, *καλὸν γάρ ἐστι τὸ τῆς ὀπώρας καὶ τὸ τῆς ὥρας ὄντως πρόσωπον.* Parum uſitatum verbum eſt ὡριαίνεσθαι quo utitur Clearchus: *οἱ ἐρῶντες οἷον ἐντρυφῶντες ὑπὸ τοῦ πάθους καὶ ὡριαινόμενοι τοῖς ὡραίοις ἁβρύνονται.* pro eo quod uſitatius dicitur ὡραϊζόμενοι. Lege, *ὅθεν καὶ αἱ περὶ Περσεφόνην ἀνθολογεῖν λέγονται.* Diodorus Siculus initio libri quinti, Claudianus in Raptu Proſerpinae, et alii. Qui dicitur extremo libro Ἀξωνεὺς Θρασύλαος, *Thraſyllus* eſt Aeliano libro 4. cap. 25. omnino autem Αἰξωνεὺς ſcribendum.

ISAACI CASAUBONI
ANIMADVERSIONUM
IN
ATHENAEI DIPNOSOPHISTAS
LIBER DECIMUSTERTIUS.

Caput Primum.

Argumentum libri hujus. Notata veterum in ſcriptis περιεργία *et laſcivia. Lacedaemoniorum conjugia. Ariſtotelis liber* Περὶ εὐγενείας. ὁ κρείων. Meta *prima Herculis conjunx. Philippi regnum.* παρανομώτερος *pro* παρανομώτατος. *Proverb.* ἀλλ' ἐξέπεσε πορθμὶς ἐλατίνῳ πλάτῃ. Ἄρχειν *pro* ἐπιμελεῖσθαι, *vel facere.* ἡ νόμῳ γαμετή. *Cupido, Mercurius, et Hercules in gymnaſiis dedicari ſoliti.*

LIBRI hujus argumentum verbo declaravit Athenaeus, qui Ἐρωτικὸν, ſive τὸν περὶ ἐρωτικῶν λόγον illum inſcribit. Videtur auctor aemulatione Platonis hujusmodi ſermones dipnoſophiſtis ſuis attribuiſſe. nam in Convivio Platonico, de Amore ſolum disputant convivae. Sed ille, ut philoſophus, amoris naturam, ortum et cauſſas eo commentario nos docet. hic, ut philologus, quae de amore et rebus ad eum ſpectantibus apud veteres legerat, quorum hodie ſcripta deſideramus, ut plurimum αὐτολεξεὶ commemorat. Finis hujus ſcriptionis quem ob oculos Athenaeus habuit, eſt πολυμάθεια, et illa rerum omnium antiquarum cognitio, quae et per ſe expetitur, et ad intelligendos veteres ſcriptores, ſane quam neceſſaria eſt: maxime autem comicos: ad quorum lectionem totum hoc

opus εἰσαγωγὴν quandam eſſe et παρασκευὴν, ubertim docuimus ſuo loco. Ibi ſatis deteſtati ſumus veterum eruditorum hanc laſciviam ſive petulantiam, aut immanem certe περιεργίαν: qui bonas horas talibus ſermonibus male p. 861. perdere non erubuerint. Non eſt profecto viri ſapientis, doctrinae et πολυαναγνωσίας laudem, pudoris, vel leviculo damno, nedum jactura, ire ſibi aſcitum. Verum haec quia reprehendere quidem poſſumus, ſed mutare non poſſumus: quod ſolum in nobis eſt, leviter adeo iſtam partem attingemus, ut facile omnes intelligant, nos hic, ceu in aliquo aedilem metuente loco, non lubenter aliquot horas eſſe verſatos. Igitur ἐγκαλυψάμενοι dipnoſophiſtarum ſermones raptim percurramus. Scripſimus cum omnibus libris, ἀπὸ συμβολῶν τε πολλάκις δεδειπνηκέναι, καὶ περὶ ἑταίρας πλ. edebatur παρὰ ἑταίρας. interpres, παρὰ ἑταίρᾳ. neutrum probo. Poſtea diſtinguendum et legendum, Ἡμεῖς οὖν τὸν περὶ ἐρωτικῶν λόγον ἐνταῦθα μέλλοντες κατατάττειν· (ἐγένοντο γὰρ καὶ περὶ γαμετῶν καὶ ἑταιρῶν πολλάκις λόγοι.) οὐκ εἰδόσιν ἐκτιθέμενοι τὴν ἱστορίαν, τῶν M. negationem ante εἰδόσι reſtituit etiam Dalecamp. ſed minus recte interpretatur. nam hoc ait Athenaeus: nos qui convivio interſuimus, hiſtoriam hanc neſcientibus volentes exponere. Eratonem prius invocabimus, etc. De Lacedaemoniorum conjugiis ſcribit Plutarchus in Lycurgo, ἐγάμουν δὲ δι' ἁρπαγῆς. hunc raptum videtur mox auctor intelligere etſi rem narrans paulo aliter quemadmodum et coelibum alias poenas leges apud Plutarchum In ſermone de Socratis uxoribus olim ex conjectura ſcribendum monueramus in Notis Laertianis Περὶ εὐγενείας, pro συγγενείας. et ſic poſtea in antiquis libris invenimus. Caſſandram, ait, εἰς τὴν ἑλλάδα ὁ κρείων ἐπηγάγετο. ſic omnes MSS. durum plane, niſi alluderet ad Homerica verba. Herculis ſobolem et τὸ τῶν τέκνων πλῆθος recenſet Apollodorus libro ſecundo Bibliothecae. Hopletis filiae de qua noſter, πρῶτον μὲν γὰρ ἔγημεν Aegeus τὴν Ὁπλῆτος θυγατέρα, *Metae* fuit nomen. Apollodorus libro tertio, γαμεῖ δὲ πρῶτον μὲν Μήταν τὴν Ὁπλῆτος. Mox de Alexandro ὃς περὶ τῶν ὅλων πολεμῶν τριακοσίας πεντήκοντα περιήγετο παλλακάς. id eſſet, *de ſumma rerum pugnans*. ſed aliter libri, παρὰ τὸν ὅλον πόλεμον. Philippum regnaſſe ait annos viginti ἐν ἔτεσι γοῦν εἴκοσιν οἷς ἐβασίλευσεν ὥς φησι Σάτυρος. hiſtoriae non congruit hic numerus. Scripti quidam, εἴκοσι καὶ δυσί. minus male id quidem. Diodorus

Siculus annos regnaſſe viginti quatuor, ſcribit libro decimoſexto. Οὐ γένος τις ἂν δύναιτο παρανομώτατον φράσαι. Excerpta, οὐ γένος ἂν δύναιτο. ſuperlativus pro comparativo, ut apud Herodotum Muſa tertia: ὁ ἀνὴρ ἀλλοτριώτατός τοι τῶν παίδων. Ἡ δὲ Ναννὼ τί νῦν διαφέρειν Σκύλλης δοκεῖ; Excerpta Ἡ δὲ Ναννίον τί δ. Et Nanno et Nannium ejusdem farinae mulieres in his libris. Elegans proverbium eſt quod Anaxilas uſurpat, ἀλλ' ἐξέπεσε πορθμὶς ἐλατίνῳ πλάτῃ. *navicula evaſit tandem ope remorum.* de eo qui ex ſummo periculo emerſit. [Melius autem ſcribas ἐξέπαισε, per αι. vide libro tertio capite vigeſimo.] Ἔπειτ' ἔχειν προῖκ'
p. 862. οὐχὶ τιμὴν πάσχομεν. Nicolaus Sturio emendabat φάσκομεν. placet. tam fatui, ait, ſumus, ut auctoramentum ſervitutis noſtrae vocemus dotem. In ſequente verſu χολὴν *iram* male vertunt: cum omnino *fel* debuiſſent: propter id quod ſubjicitur. Ἄρχειν pro ἐπιμελεῖσθαι, *curare*, poſuit Alexis: quia τῶν ἀρχόντων, id eſt, magiſtratuum officium eſt, curam habere eorum quibus praeſunt. ſic interpretor haec, Ὧν οὐκ ἐχρῆν ἄρχουσιν, ὧν δ' ἄρχειν ἐχρῆν Ἀμελοῦσιν. etſi non diſplicet accipere cum Dalecampio ἄρχουσι, *inſtituunt, facere aggrediuntur.* Alibi dicebamus, et Graecos ἄρχεσθαι ποιεῖν pro ποιεῖν, et Latinos, *inſtituere agere*, pro ſimplici agere, ſolitos uſurpare. Corrupit paulo poſt nuperus corrector hunc Amphidis verſum in comparatione legitimae uxoris et amicae illegitimae. Ἡ μὲν νόμον γὰρ καταφρονοῦσ' ἔνδον μένει. prins fuit νόμῳ. doctiſſimi viri cenſuerunt eſſe mendoſum locum, et νόμων ſcripſerunt, et σωφρονοῦσα pro καταφρονοῦσα. fruſtra. rectum eſt νόμῳ. uxorem legitimam περιφράζει ſic: ἡ νόμῳ ſupple γαμετή. συζευχθεῖσα. Vertendum. *Nam uxor quidem maritum negligens intus manet.* opponit delitias et illices amoris blanditias amaſiae ſeveritati legitimae conjugis. [Menandri verſus ex Arrhephoro diſtinctione perſonarum recte illuſtravit Dalecampius. In ſexto ſcribe. Εἰς πέλαγος αὑτόν σ' ἐμβ. pro σεαυτόν. e duobus autem ſequentibus verſibus tres conficiebat unica voce ſuppleta quam veriſimile eſt excidiſſe, illuſtriſſimus Scaliger, hoc pacto:

Οὐ Λιβυκὸν οὐδ' Αἰγαῖον οὐδ' Ἰώνιον
οὗ τῶν τριάκοντα οὐκ ἀπόλλυται τρία
πλοιάρια· γήμας δὲ οὐδὲ εἷς σέσωσθ' ὅλως.

Docta prorſus et neceſſaria conjectura.] Καὶ Θεόφιλος δ' ἐν Νεοπτ. ſuperiora duo diſticha Theognidis Theophilus

iſte ſenariis quatuor eleganter expreſſit. πρῶτον γενέσθαι πόλεμόν Φησι δύο γυναικῶν Ὀλυμπιάδος καὶ Εὐρυδίκης. Significant haec verba: primum omnium bellorum extitiſſe cujus ſuerint auctores duae mulieres Olympias et Eurydica: falſum hoc: quis dubitat? etiam ſi reſtringas ad bella propter mulieres excitata. omnino ſuper nobis vox πρῶτον. et fortaſſe Ἠπειρωτικὸν recte emendaverimus. ſuadent et mulierum harumce nomina. Duris autem Samius unde haec hiſtoria deſcribitur, Macedonicarum rerum hiſtoriam multis libris erat perſecutus. meminit ſaepe Athenaeus ejus hiſtoriae. et vetus comici interpres ad Nebulas librum decimum quintum Μακεδονικῶν citat. addit de Eurydica. ἀσκηθεῖσαν τὰ πόλεμικὰ καὶ παρὰ Κυάνῃ τῇ Ἰλλυρίδι. non eſt *Cyana* loci nomen, ut voluerunt: ſed foeminae viraginis Illyricae, quae Eurydicae pro campidoctore fuit. Sed pro Κυάνῃ melius legas, opinor Κυνάνῃ. Adi ſodes ad Photii Exeerpta ex Arriani libris τῶν μετὰ Ἀλέξανδρον. Locus eſt pagina centeſima vigeſima quinta, editionis quam Auguſtae Vindelicorum curavit optimus doctiſſimusque Hoeſchelius. Euripidei cantici de amore prima verba eduntur perperam. Scribo, Παίδευμα δ' Ἔρως (vel Ἔρωτι) σοφίας ἀρετῆς τε πλεῖ- p. 863.
στον ὑπάρχει· Καὶ προσομιλεῖν οὗτος ὁδ'. Senarius Euripideus qui mox habetur imperfectus, nullo negotio ſic poteſt expleri, Ἢ μὴ δίδασκε τὰ καλὰ τοὺς βροτούς. Ait Amorem in gymnaſiis ſolitum συνιδρῦσθαι Ἑρμῇ καὶ Ἡρακλεῖ. notabunt ſtudioſi de Cupidine: non enim paſſim obvium. At Mercurium et Herculem ornamenta fuiſſe omnium gymnaſiorum, paſſim teſtantur Graeci et Marcus Tullius ad Atticum. itaque fuerunt qui unum ex duobus ſignum conficerent. Hermeraclam vocat idem Tullius.

Caput Secundum.

Cupido Theſpienſium. Erotidia *feſtum apud eosdem.* Halia *Rhodiorum.* Erxias *ſcriptor.* συννενημένος. *Sophoclis locus exponitur et emendatur.* ἐξοπτᾶν. μετρεῖν ὀφθαλμόν. πλουσιακὸν κακόν. ἱππόπορνος. κάττυμα. *calcei egenorum.* αἱ εὐανδρίαι. *Sparta* καλλιγύναιξ. *alia quaedam.*

Perperam ſcriptum eſt, Θεσπεσιεῖς τε τὰ Ἐρωτίδια τιμῶσι, κατὰ Παναθήναια Ἀθηναῖοι, Ῥόδιοι τὰ Ἅλια.

Legendum, Θεσπιεῖς. Theſpiae urbis in Boeotia nomen, ubi Cupido factus a Praxitele, dedicatus autem a Phryne vel Glycera colebatur. auctores Cicero, Strabo, Plutarchus, Pauſanias, Sidonius Appollinaris, alii. De feſto hoc ſic Pauſanias, ἄγουσι δὲ καὶ τῷ Ἔρωτι ἆθλα οὐ μουσικοῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀθληταῖς τιθέντες. *Halia* Rhodiorum qui putant fuiſſe monumentum veteris θαλαττοκρατίας, errant. nòn enim ab ἅλς id feſti nomen deducendum, ſed a voce Dorica Ἅλιος pro Ἥλιος ut apud Plautum *Alis* pro *Elis*. Quis neſcit Rhodios Solem apud ſe natum (ita credebant) praecipua religione coluiſſe? Adi Strabonem libro decimoquarto, et Ariſtidem in Rhodiaca. qui etiam in altera oratione qua Rhodios ad concordiam hortatur, Rhodum τὴν ἱερὰν τοῦ Ἡλίου πόλιν nominat. Scribit Euſtathius, fuiſſe apud Rhodios templum Soli ſacrum; quod Ἄλειον vel Ἁλίειον appellabant. Noli dubitare et feſtos Soli dies *Halia*, [vel potius *Halïia* Ἁλίεια.] fuiſſe illis nuncupatos. Thebanorum ἱερὸς λόχος pluribus expoſitus nobis ad Polyaenum. Ἐρξίας ἐν Κολοφωνιακοῖς citatur mox: alibi quod ſciam nusquam. libro octavo laudatur Ergias quidam, qui de Rhodo ſcripſerat. fieri poteſt ut idem ſit, corrupto aut hic aut ibi nomine. Scribe in Alexidis ecloga e *Phaedro*, ἀλλὰ συννενημένος Παντaχόθεν, ἐν ἑνὶ τύπῳ πόλλ' εἴδη φέρων. eſt enim, a νέω *accumulo*. unde frequens apud poetam νήσας. et in fine. Οὐκ οἶδ' ὅ τι ἐστίν. ἀλλ' ὅμως ἔχει γέ τι Τοιοῦτον. ἔγγιστ' εἰμὶ δὴ τοῦ ὀνόματος. Legit mox Dalecamp.

Ἦν ἥδιον ἰδεῖν ἐστιν ἢ τὸ θεωρικὸν
αἰτοῦσιν ὑμῖν διανέμειν ἑκάστοτε.

non diſplicet lectio: interpretatio diſplicet: nam θεωρικὸν eſt pecunia quae publice dividebatur, ut haberent tenuiores unde lucar penderent. Videtur poeta feciſſe
p.864. haec loqui ipſum Athenienſium populum. Reperi in quibusdam libris ſcriptum aliquanto poſt, καὶ ὁ Ἀριστοτέλης δ' ἔφη τῶν Ῥητορικῶν πρώτῳ, τοὺς ἐραστάς, etc. ſed non dubium ex ora libri irrepſiſſe illa τῶν Ῥητορ. πρ. cum fuiſſent adnotata ad ſequentia haec, ἐν οἷς τὴν αἰδῶ κατοικεῖν. Extant enim in Rhetoricis ſimilia iſtis quaedam: ubi ait philoſophus, ὅθεν ἡ παροιμία τὸ ἐν ὀφθαλμοῖς εἶναι αἰδῶ. διὰ τοῦτο τοὺς ἀεὶ παρεσομένους μᾶλλον αἰσχύνονται, καὶ τοὺς προσέχοντας αὐτοῖς, διὰ τὸ εἶναι ἐν ὀφθαλμοῖς ἀμφότερα. non eſt tamen hic locus in primo, ſed in ſecundo libro. Vide etiam in Problematis

ejuſdem Sophi. Proximus Sophoclis locus, ex Hippodamia tragoedia eſt, niſi fallor. is ita habet.

Τοιάνδ' ἐν ὄψει ἴυγγα θηρατηρίαν
ἔρωτος ἀστραπήν τιν' ὀμμάτων ἔχει.
εἶθ' ἄλλεται μὲν αὐτὸς, ἐξοπτᾷ δέ με
ἴσον μετρῶν ὀφθαλμὸν ὥστε, τέκτονος παρὰ
σταθμὴν ἰοντος ὀρθοῦται κανών.

Loquitur, ut monemur ab Athenaeo, Hippodamia de Pelopis erga ſe amore. Pelops, inquit: ita fixos in me oculorum radios, amoris illices habet, ut quamvis in currum inſiliens, eique inſiſtens citis rotis agitato, nihilo tamen minus rectis oculis me ſemper intueatur. Aſpicere rectis oculis et immotis, eorum eſt qui gratiſſimae alicujus rei ſpectaculo fruuntur. Poeta ὀρθοὺς ὀφθαλμοὺς qui dicuntur in proverbio periphraſi extulit: quae depravando huic loco fuit. nam legendum, ὥσπερ τέκτονος Σταθμὴν ἰέντος ὀρθοῦται κανών. Verbum ἐξοπτᾷ accipit Dalecamp. pro ὁρᾷ *cernit.* ſane etiam λινοπτᾷν eſt *retia ſervare:* unde λινοπτώμενος in Ariſtophanis Equitibus poteſt verti, *urit me* aſpectu ſuo. μετρεῖν ὀφθαλμὸν poetice dictum pro radios oculi aliquo intendere, ſicut linea qua aliquid menſuratur. quare pergens in eadem translatione, comparat hos radios lineae perpendiculari, quam facit materiarius faber demiſſa norma vel amuſſi. Quod autem τὸ ἐρᾷν ἀπὸ τοῦ ὁρᾷν γίνεται, paſſim teſtantur poetae, ἐρωτικοί: quorum teſtimoniis ſuperſedeo.

Τούτων ἔχει τι θάτερον. Tolle interrogationem, et transfer in finem praecedentis verſus. Vides ne aliquem refinatum aut raſum? hic duorum alterum habet: illa duo ſequentibus verbis explicantur. vel ignavus eſt, inquit, et qui militiae nihil faciat pro viro forti, cujus indicium eſt barba: vel divitum morbo laborat, id eſt, mollis et impudicus eſt, ac virum quaerit. Scribe, Ἢ πλουσιακόν τι τούτῳ προσπίπτειν κακόν. τί ἐστιν ὁ ἱππόπορνος, νῦν δ' εὑρηκέναι. Jocatur Diogenes: quaſi ἱππόπορνος vulgo diceretur *eques moechus.* quod falſum eſt. nam in hac voce τὸ ἵππος ſignificationem ſolum auget, et magnum ſtupratorem deſignat: ut in ἱππομάραθρον, ἱππολάπαθον, et ſimilib. ſic βοῦς in βουπόνηρος aliisque. καὶ τῶν ἤχων ἐμπίπλανται ὦτα, καττ. Diſtingue ac lege, εὑρίσκεσθε ἐπὶ ταῖς τῆς Φιλαργυρίας θύραις, ῥυπαρῶς ζῶντες, καὶ τριβωνάρια περιβαλλόμενοι μικρά. καὶ τῶν ἤχων ἐμπίπλασθε ὦτα, καττύματα καὶ κιναίδους καλοῦντες, etc. Vos ſtoaces miſeri non ſolum ſordide et ſqualide vivitis: p. 865.

verum etiam, ſi quos videritis elegantiae ſtudioſiores, convitiis illos proſcinditis, *καττύματα* et *cinaedos* appellantes. *τῶν ἤχων ὦτα ἐμπίπλασθε, ſonis aureis impletis,* dixit pro *aſſidue clamatis.* Κάττυμα, proprie eſt ſolea quae calciamento ſuppacta uſu teritur: hic eſt convitium in hominem pathicum, et ut veteres locuti ſunt, officioſum, ſic prorſus apud Latinos *ſcortum*, ἀπὸ τοῦ σκύτους, id eſt, *corio.* Haec ſcripſeramus cum inſpectis diligentius antiquae manus libris, reperi ἥλων pro ἤχων. neque ὦτα, ſed ὁ τά. quae lectio ſententiam diverſam ſuggerit nobis, oppido elegantem. Scribendum, καὶ τῶν ἥλων ἐμπίπλασθε τὰ καττύματα, κιν. id eſt, *clavis* calceorum *ſoleas impletis.* ruſticitatis et ſordium argumentum, clavis ſuppactos calceos geſtare. qua de re ad Theophraſti Characteres multa. καὶ γὰρ ἐν ταῖς εὐανδρίαις τοὺς καλλίστους ἐκκρίνουσι. Dalecamp. *nam quibus in civitatibus magnus eſt virorum bonorum fortium ac bellicoſorum numerus, pulcherrimos ſeligunt.* non eſt negandum τὸ εὐανδρεῖν hoc ſignificare: hic tamen locus aliter ſine dubio eſt exponendus. εὐανδρίας appellat ſelectos juvenes ex omni pube, ad ritus religionis obeundos. declarat cum addit, καὶ τούτους πρωτοφορεῖν ἐπιτρέπουσι. neque enim πρωτοφορεῖν eſt *obtinere primas:* ſed *primum, vel inter primos ferre aliquid.* puta thyrſum, vel vannum, vel ciſtam, vel cernum, aut ſimile aliud: cum pompa ducitur thyrſophororum, aut licnophororum, aut cernophororum. Favet huic interpretationi Heſychius, qui εὐανδρίαν exponit πλῆθος νέων. [Ariſteas ſcriptor vetuſtiſſimus τῶν πόλεων ὅσαι μέγεθος ἔχουσαι, καὶ τὴν ἀκόλουθον εὐδαιμονίαν, ταύταις συμβέβηκεν εὐανδρεῖν. hic εὐανδρεῖν ſignificat florere πλήθει νέων, ut ait Heſychius: id eſt, validae et elegantis juventutis, aut etiam ſimpliciter, copia virorum. Aliquando εὐανδρία eſt ipſa fortitudo, et robur virile, ut in illo Carcini. οὐδεὶς ῥάθυμος εὐκλεὴς ἀνήρ. Ἀλλ' οἱ πόνοι τίκτουσι τὴν εὐανδρίαν. Hoc vero loco errorem aliter accipientium, quam ut ſumus interpretati] palam faciunt ſequentia verba, τῷ πρώτῳ τὰ τοῦ θεοῦ φέρειν τεύχη δίδοται. Quod autem antiquitus ſpectata ſit forma in ephebis iis, qui ad ſacrificiorum ludorumve cerimonias adhibebantur, certa et nota res eſt. Atque eo referenda moneo Ciceronis verba De natura deorum lib. 1. *Eſt enim vis tanta naturae, ut homo nemo velit niſi hominis ſimilis eſſe. et quidem formica formicae. Sed tamen cujus hominis? quotus*

enim quisque formoſus eſt? Athenis cum eſſem e gregibus epheborum vix ſinguli reperiebantur. Cum autem ait, ὁ δὲ τρίτος τὰς θυηλὰς ἐπιτίθησι vertendum erat, *tertius liba et fruges ſalſas hoſtiae imponit.* morem hunc expoſuimus fuſe ad Theophraſtum, capite περὶ μικρολογίας. interpretum *infulae, vittae, coronae,* nihil ad Bacchum. Spartanas foeminas a forma fuiſſe commendatas indicant illa, καλλίστας γεννώσης τῆς Σπάρτης τὰς γυναῖκας. fidem facit huic dicto vetus oraculum, Ἵππον Θετταλικὴν, Λακεδαιμονίην δὲ γυναῖκα. ideo Spartam καλλιγύναικα nuncupant poetae. Discipulus Phaſelita quem ſuus praeceptor Ariſtoteles deperiſſe dicitur, p. 866. Theodectes, opinor eſt, non alius. ſed mirum, hunc potius quam Hermiam Atarnenſem in medium eſſe productum. Καὶ ὁ Κύνουλκος, ταύτῃ καὶ τολμᾷς σὺ λέγειν οὐ ῥοδοδάκτυλος οὖσα κατὰ τὸν Κρατῖνον, ἀλλὰ βολίτινον ἔχων θάτερον σκέλος. MSS. ταῦτα καὶ τ. Cratini nomen reſtitutum hic ex antiquis: alii Καρκῖνον. Etſi non extat integer poetae locus ad quem alluditur: tamen non dubitamus deſcriptam his verbis fuiſſe Empuſam. hoc enim docuit nos Ariſtophanes: qui alienis verbis, ut ſaepe ſolet. ſic loquitur in Ranis.

Δι. Ἔμπουσα τοίνυν γ' ἐστί. Ξαν. πυρὶ γοῦν λάμπεται
ἅπαν τὸ πρόσωπον, καὶ σκέλος χαλκοῦν ἔχει.
Δι. Νὴ τὸν Ποσειδῶ, καὶ βολίτινον θάτερον.

ἐκείνου τοῦ ὁμωνύμου σοι ποιητοῦ τὴν μνήμην Φορῶν. Fuit quidam poeta comicus Athenienſis Myrtilus. ſed de eo non loquitur Cynulcus: verum de alio qui ea aetate in ſordibus et paedore vitam degebat. nam ait διαιτᾶται. aut legendum διῃτᾶτο. quia dicit μνήμην Φορῶν.

Caput Tertium.

Timoclei dramatis titulus correctus apud Athenaeum et Harpocrationem. ἐπικαίρως, ἐπὶ κέρως, *et* ἐπισχερὼ *ſive* ἐνσχερώ. *Pindari locus correctus.* νόσοι, *vitia.* πατρίδιον *et* ἀπφάριον. *Prov.* ἐν τῇ χειρὶ τὴν ψυχὴν ἔχειν. ἐμπορεύεσθαι γυναῖκας. *Laidis patria incerta. item alia nonnulla.*

ΛΑΧΑΝΟΝ τι τρώγων ὤκιμον διεφθάρην. *veſcens ocimo olere ſum corruptus.* ſermo eſt figuratus. intelligit conſuetudinem quam habuit cum Ocimo ſcorto. vel lectio-

nem fabulae ſpurcidicae cujusdam, cui fuerat nomen inditum Ocimo ab illa nobili meretrice. hanc interpretationem ſequentia nonnihil adjuvant. ὁ τῶν Κορινθίων σοφιστής. Dalecampius *rerum Corinthiarum ſophiſta.* melius, *qui Corinthi ſophiſtam egiſti.* Sophiſtam vocabat aetas illa, qui acroaſes apud discipulos de eloquentia aut literis humanioribus haberent. horſum reſpiciens paulo poſt Myrtilus, ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς καλῆς Κορίνθου, ἐπειδή μοι τὴν αὐτόθι σοφιστείαν ὠνειδίσας. καὶ ἄλλα δὲ πολλὰ ὧν αἰδ. . . . . . δράματα. Sic erat in MSS. Prius editum, ὦ 'ναιδές. Legi poteſt, πολλὰ τῶν ἀρχαίων δράματα. vel πολλὰ ὧν αἰδοῦμαι τὰ ὀνόματα λέγειν, δρ. Iis autem fabulis quas exempli gratia profert, multae addi poſſunt: ut Alexidis *Polyclea,* de qua libro decimo quarto Antiphanis *Archeſtrata,* et cum ejusdem tum etiam Alexidis *Antea.* Timoclis *Neaera.* aliae. Καὶ ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Δορεὺς τατοκλείδης. Harpocration de Parabyſto Athenienſium foro loquens: μνημονεύουσι δ' αὐτοῦ ἄλλοι τε τῶν κωμικῶν, καὶ Τιμοκλῆς ἐν Ὀρεσταντοκλεῖ. Conſtat liquido de eadem fabula loqui utrumque. quare non poteſt, quin alterius horum corrupta ſint exemplaria: imo ut equidem judico utrius-
p.867. que. Alibi quod ſciam aut meminerim, non invenies nominatam hanc fabulam. MSS. ab edita lectione nihil demutant. Sola eſt in ſubſidium relicta ingenii conjectura. Suſpicamur ſcripſiſſe Athenaeum Καὶ ἐν τῷ ἐ. δ' Ὀρεσταυτοκλείδης. exagitabatur hac fabula ſceleratus quidam Athenienſis, quem poeta vocat *Oreſtautoclidem,* ceu conflatum monſtrum ex Oreſtis et Autoclidis vitiis. Oreſtis notum parricidium. Autoclides inſano puerorum amore vulgo infamis. Harpocration, Αὐτοκλείδης καὶ Θέρσανδρος ὡς παιδερασταὶ σφοδροὶ διεσύροντο. Ita emendabis et in ſuperiore Harpocrationis loco. Atque haec videtur eſſe Timoclis fabula quam ſimplici nomine Suidas *Oreſtem* vocat. τ' ἄλλα αὐταῖς περίεργα γίνεται. Lege ut apud Clementem Alexandrinum, Πρῶτον μὲν γὰρ ἐς τὸ κέρδος καὶ τὸ συλᾶν τοὺς πέλας Πάντα τ' ἄλλα αὐταῖς πάρεργα γίνεται. Φελλὸς ἐν ταῖς καυκίσιν Ἐγκεκάττυται. In Excerptis βαυκίσι. ita ſcribe. In iisdem non legitur pars illa tota hujus ῥήσεως, quae mulierum artificium declarat celandae ventris amplitudini. Scias jam tum ſic depravata Athenaei exemplaria, ut putaverit ſatius eruditus ille vir aliquot verſus ita praetermittere, quam operam ludere exſcribendo quae

non intelligeret. nec multo melius apud Clementem Alex. haec ſcripta invenias Paedagogi, lib. 3. cap. ſecundo. Quaeſivimus tamen nos diligentiſſime de poetae mente, in noſtris de re veſtiaria commentariis. Eo te lector rejicere fas et jus eſto nobis. Quod ſi ſpes humanae nos non fruſtrentur, ne nos quidem tuam expectationem σὺν θεῷ εἰπεῖν fruſtrabimur. Legebatur mox, τοῦ κρηπιδοποιοῦ πρὸς οὐ πολλά σε σωφρονίσαντος καὶ διδάξαντος σκύτη βλέπειν. non difficili ad corrigendum mendo. quis enim non videat πρὸς loco πατρὸς eſſe ſcriptum, ut ſere ſemper in manu exaratis? Ante annos 30. de hoc errore monuerat eruditiſſimus vir Henricus Stephanus in Appendice ſua ad Eraſmi Chiliades. Studioſi inde petant totius iſtius loci interpretationem. nam interpres excuſari non poteſt, qui recte praeeuntem virum doctum ſequi noluit. Πώλους Κύπριδος ἐξησκημένας. Deeſt verbum fulciendo verſui neceſſarium puta, Π. Φιλομήδους Κυπρ. vel χρυσῆς τε Κυπρ. Γυμνὰς ἐφεξῆς ἐπικαίρως τεταγμένας. Aldi editio et ſcripti quidam ἐπικέρως. pro ἐπὶ κέρως. cui lectioni ſuffragatur lex metri. ſed ἐπικαίρως omnes membranae meliores, etiam Excerpta, cum hic tum in ſequentibus aliquot locis. ea vox idem ſignificat cum ἐφεξῆς. Suidas, ἐπικαίρως παραπλέοντας, τουτέστι μίαν κατακολουθοῦσαν τῇ ἑτέρᾳ. Suadet tamen lex metri, ut ἐπὶ κέρως potius ſcribamus, aut ἐπισχερὼ, quod eſt *continua ſerie*, ἐχομένως, et κατὰ τάξιν. elegans Homeri vox et aliorum poetarum. Pindarus non ἐπισχερὼ, ſed ἐνσχερὼ dicere ſolet ut oda ſexta Iſthmionicarum, μυρίαι δ' ἔργων καλῶν τέτμηνθ' ἑκατόμπεδοι ἐνσχερὼ κέλευθοι. Reſtitue hanc dictionem oda ultima Nemeonicarum, et ſcribe, ἐνσχερὼ δ' οὔτ' ὦν μέλαιναι καρπὸν ἔδωκαν ἄρουραι. id eſt, *arua non ferunt fructus continuos:* ſed per intervalla, et ut ſtatim addit poeta, ἐν p. 868. ἀμείβοντι, alternis. Sexto verſu ſcrib. Παρ' ὧν βεβαίως ἀσφαλῶς ἔξεστί σοι: non παρών. Καὶ μὴ λαθραίαν Κύπριν αἰσχίστην ὅσων Πασῶν διώκειν. Lego, αἰσχίστην νόσων Πασῶν. omnia vitia Graeci vocant νόσους. alibi dicitur Euripidi ἡ γλωσσαλγία αἰσχίστη νόσος. Poſtremi duo verſus hujus ῥήσεως quomodo praecedentibus cohaereant non video. Πατρίδια, τοὺς δ' ἀπφάρια τοὺς νεωτέρους. Euſtathius poſtquam docuit nomen πατρὶς non eſſe diminutivum aut ὑποκοριστικὸν, addit, Τὸ μέντοι παρὰ τοῖς ὕστερον πατρίδιον, φανερῶς ὑποκορίζει κωμικώτερον. οἷον, αὗται, ἤγουν αἱ ἑταιρίδες, βιάζονται εἰσελ-

θοῦσαι (ſcribe *εἰσέλκουσαι*) *τοὺς μὲν γέροντας ὄντας ἐπικαλούμεναι πατρίδια. ὅπερ ἐστι πατέρων ὑποκορισμός· τοὺς δ' ἀπφάρια τοὺς νεωτέρους. λέγει δ' ἀπφάρια, κατά τινας τὰ ἀδέλφια· μάλιστα δὲ ὡς εἰπεῖν πατέρια. ἀπφὺς γὰρ Δωρικῶς ὁ πατὴρ, ἀφ' οὗ δηλαδή τις ἔφυ.* non probat Euſtathius, ut *ἀπφάρια* exponatur *fraterculi.* discedit non ſolum ab aliis, verum etiam a ſeipſo: nam ſaepius idem ſcribit alibi *ἀπφὰ* vel *ἀπφὰν* uſitatum Atticis nomen fuiſſe inter blandientes invicem fratres aut ſorores. et ita praeſtat hic accipere. *ἐν τῇ χειρὶ τὴν ψυχὴν ἔχοντα.* Proverbium eſt elegantiſſimum, de eo qui verſetur in ſummo discrimine, *habet animam in manu.* Praeter Xenarchi hunc locum, non occurrit veterum Graecorum quisquam aut Romanorum qui eo ſit uſus. Hebraei vero ſcriptores paſſim uſurpant venuſtiſſime. David rex et propheta in divino illo Pſalmo 119. נפשי תמיד בכפי ותרתך לא שכחתי *anima mea aſſidue eſt mihi in manu mea.* id eſt, quotidie in periculum vitae vocor. tractat hunc locum Hieronymus in epiſtola ad Suniam et Fretelam. Samuelis libro priore, capite 19. de Davide, *καὶ ἔθετο τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ, καὶ ἐπάταξε τὸν ἀλλόφυλον* et capite 28. ait mulier fatidica ad Saulem, *ἰδοὺ δὴ, ἤκουσεν ἡ δούλη σου τῇ φωνῇ σου, καὶ ἐθέμην τὴν ψυχήν μου ἐν τῇ χειρὶ,* id eſt, *ut tibi obtemperarem grande periculum adii.* Sic et Jobus loquitur capite 13. et auctor libri Judicum capite 12. [Et Moſes ben Maimon in More Nabokim libro 2. capite 39.] Joſephus ben Gorion libr. 5. המלחמה הזות אשר נלחמתי ואשר שמתי נפשי בכפי, id eſt, *καὶ πόλεμον τόνδε ὃν πεπολέμηκα, καὶ ἐν ᾧ τὴν ψυχὴν ἐν τῇ χειρί μου ἐθέμην.* Homerus idem dixit paulo aliter, *Αἰεὶ ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμίζειν.* [Mutuatur interdum genus hoc dicendi a ſeptuaginta Interpretibus B. Chryſoſtomus, ut in epiſtola ad Epheſios. *τὰς νύκτας ἀγρυπνοῦντα περιϊέναι, καὶ τοίχους διορύττειν, καὶ ἐν σκότει βαδίζειν καὶ τὴν ψυχὴν ἔχειν ἐν χερσὶ, καὶ πρὸς φόνον παρατετάχθαι, καὶ τρέμει τῷ καὶ τεθνάναι δέει.* ſic in Acta Apoſtolor. homilia 20. et alibi. In poſteriore autem orationum de cruce quae ſub nomine Chryſoſtomi circumferuntur eadem ſententia proverbio paulum diverſo exprimitur: *Sanguinem ſuum in anima ſua circumferre?* ubi nomine ſanguinis vita ſignificatur per animam vel animum, voluntas prompta ſubeundi peri-
p.869. cula, et mortem etiam ſi opus ſit, obeundi. Sic ibi: *ἵνα*

πρὸς τοὺς κινδύνους ὦμεν παρατεταγμένοι. τὸ αἷμα ἡμῶν ἐν ταῖς χερσὶ περιφέροντες, πρὸς σφαγὴν καὶ θάνατον ἕτοιμοι καθημερινόν.] Καὶ Φιλήμων δ᾽ ἐν ΔελΦοῖς. repete ex ſuperioribus, ἐπιτιμᾷ τοῖς παραπλησίως σοι βιοῦσι, et putabit non nemo ſcribendum ᾿ΑδελΦοί. quo nomine editae ſunt a multis fabulae. ſed ΔελΦοί legimus et alibi. Σὲ γὰρ λέγουσιν τοῦτ᾽ ἰδεῖν πρῶτον. Deeſt ultima vox. Fortaſſe, πρῶτον βροτῶν. vel μάλα quod jungetur cum ſequentibus. Poſtea lege,

Οὐκ εὖ σεαυτοῦ τυγχάνεις ἔχων; ἔχεις
πῶς ἡ θύρα σοὶ ἔσται ἀεὶ ἀνεῳγμένη.
εἷς ὀβολός· εἰσπήδησον. οὐκ ἔστ᾽.

id eſt, *Non bene ſe tuae res habent, habes quomodo ſemper tibi fores patebunt. Unus obolus* petitur *irrue, nemo erit,* etc. Καὶ ᾿Ασπασία δ᾽ ἡ Σωκρατικὴ ἐνεπορεύετο πλήθη καλῶν γυναικῶν, *Etiam Aſpaſia Socratica multas habuit forma praeſtantes foeminas ex quibus quaeſtum faciebat·* ἐνεπορεύετο non eſt *praebuit:* ſed id quod diximus. Gallice dicimus, *faire marchandiſe de quelque choſe.* Sic in illo veteri verſu, Λόγους μὲν Ἑρμόδωρος ἐμπορεύεται. Locus Ariſtophanis de Aſpaſia eſt in Acharnenſibus: ibi vide. Τοῖς ἀετοῖς, οὗτοι γὰρ ὅταν ὦσι νέοι. Scribe, Τοῖς αἰετοῖς· οὗτοι γὰρ ὅταν ὦσιν νέοι. et ſequentem verſum Μετέωρ᾽ ἀναρπάζοντες ἀπὸ τῆς ἰσχύος, ita interpretare, ſublimia rapientes attollentesque pro viribus quibus ſunt praeditae aquilae juvenes. Proximus ἀρτίπους non eſt. Ὅταν δὲ γηράσκωσιν ἤδη, τότε. Scribe, γ. ἤδη, δὴ τότε. vel ἤδη ποτὲ, τότε. Mox, Δέχεται δὲ καὶ στατῆρα καὶ τριώβολον. olim ſtateribus multis noctes ſingulas vendebat: nunc etiam triobolos lubens capit, nedum ſtateres ſingulos. ingenioſe tamen Dalecamp. Δέχεται δὲ καὶ στατῆρος ἀντὶ τριωβόλου. Verſu ultimo extremae paupertatis argumentum quod Τ᾽ ἀργύριον ἐκ τῆς χειρὸς ἤδη λαμβάνει: *pecuniam porrecta manu capiat.* hoc quam vim habeat non intelligunt omnes. clarum eſt autem ex iis quae de cavae manus protenſione obſervabamus ad Suetonium libro ſecundo, capite 91. Τὴν ἐκ Κορίνθου Λαΐδ᾽ οἶσθα; πῶς γὰρ οὔ; Τὴν ἡμέρειον. poſtremum verbum negotium facit nobis. ineptum ſit accipere ἀντὶ τοῦ ἥμερος. Fortaſſe, Τὴν νῦν ἔρημον. nam hoc vetulae Laïdi uſuvenit. aut, Τὴν Ἱμεραίαν. *quae nata eſt Himerae* in Sicilia Ut Homeri et aliorum celeberrimorum virorum, ita et Laïdis patriam veteres ignorarunt. nam ut Solinus ait,

eligere ipſa maluit quam fateri patriam. Corinthiam vulgo appellarunt, quia Corinthum illa ſibi patriam elegerat. Fuere qui Pancarpiae in Phrygia natam dicerent: plerique aut Hyccaris, aut Craſti: quae erant Siciliae oppida. quidam Himerae, ut conjicimus ex hoc loco.

CAPUT QUARTUM.

Metagenis fabula Aurae *vel* Mammacythus. Ariſtagoras. *Menandri* Παρακαταθήκη. *Pollucis locus.* Euſchemus *poëta parum notus.* Oſcula paſſerina.
p. 870. *Veneris Samiae cognomina.* ἐπὶ τοῖς ἱεροῖς παρεῖναι. εὐνῆς μαλακώτερον.

KATA τὰς Μεταγένους Αὔρας, ἢ τὸν Ἀρισταγόρου Μαμήκουθον. Haec lectio duos poetas Metagenem et Ariſtagoram, itemque dramata duo *Auras* et *Mamecythum* ſive *Mammacuthum* nobis prodit. ſed iſtum Ariſtagoram unde repente prodiiſſe poetam exiſtimabimus? nam veterum, opinor, nemo hujus meminit, ne Suidas quidem. Praeterea *Mammacuthum* Epigenis fabulam fuiſſe, ex libro octavo et Suida conſtat ſatis. certum etiam, idem Epigenis drama duplici nomine *Auras aut Mamacuthum* fuiſſe inſcriptum. vide libro octavo, capite 14. Faciunt iſta, ut ſuſpecta illa habeam τὸν Ἀρισταγόρου. atque adeo aut inducenda ſunt, meo judicio: aut in aliam ſententiam concinnanda. Solebant comici emendatis a ſe fabulis nomen novum imponere. exempli gratia: Diphilei dramatis quod erat inſcriptum *Haereſiticheus*, ἡ διασκευὴ nomen habuit *Eunuchus aut Miles.* Puto idem uſuveniſſe in hac fabula Epigenis. poeta cum illam primum edidit, Αὔρας inſcripſit: cum eandem recentavit, titulum fecit, Ἀρισταγόρας ἢ Μαμμάκουθος. Haec nos ita divinamus. qui aliquid probabilius excogitaverit, is eſto μάντις ἄριστος. Interea legemus hic, κατὰ τὰς Μεταγένους Αὔρας, ἢ Ἀρισταγόραν ἢ Μαμμάκουθον.
Μένανδρος ἐν Παρακαταθήκῃ. Menandreae hujus meminit Pollux libro nono. proferam ejus verba, non alio fine niſi ut obiter emendem. Τὸ δὲ χρυσίον ὅτι τοῦ ἀργυρίου δεκαπλάσιον ἦν, σαφῶς ἄν τις ἐκ τῆς Μενάνδρου Παρακαταθήκης μάθῃ. προειπὼν γὰρ, Ὀλκὴν ταλάντου χρυσίου σοὶ παιδίον Ἕστηκα τηρῶν· ἐπάγει μετὰ ταῦτα περὶ

τοῦ αὐτοῦ λέγων, Μακάριος ἐκεῖνος, δεκατάλαντον καταφαγών. etiam Harpocration eandem nominat: item Heſychius: cujus verba in libris editis perperam ſcripta, ita reſtitue, Ὄφεις· τὰ δρακοντώδη γινόμενα ψέλλια Μένανδρος ἐν Παρακαταθήκῃ τοὺς ὄφεις λέγει. Καλοὺς γέ μοι ἠγόρασας ὄφεις. Πεποίηκατ' ἔργον οὐχ ἑταίρων. ταῦτα δ' ὄντα γράμματα. Verſus hic non eſt verſus: ſuperſunt enim legitimae menſurae nonnulla. Sine dubio hic quoque ſolennia peccarunt librarii, et genus mendae commiſſum eſt de quo dicebamus libro 11. capite quarto. Lege igitur,

Πεποίηκατ' ἔργον οὐχ ἑταίρων νὴ Δία,
μᾶλλον δ' ἑταιρῶν· ταυτὰ δ' ὄντα γράμματα
τὴν προσαγόρευσιν οὐ σφόδρ' εὔσημον ποιεῖ.

Ita aperte quod Athenaeus ait, ἀπὸ τῶν ἑταιρῶν τοὺς ἑταίρους διαστέλλει. appellat προσαγόρευσιν οὐκ εὔσημον, parum honeſtum ἑταιρῶν, id eſt, *meretricum* nomen. Περὶ δὲ τῶν ἑταιρῶν Εὔσχημος ἐν Ἐμπολῇ τάδε φησί. extremo libro octavo deſcriptus eſt hic idem locus, ſub Ephippi comici nomine, non *Euſchemi*. An igitur hic quoque ſic legemus? non videtur de eo dubitandum. Suidas tamen legit ut nos hodie Εὔσχημος. ſed non ſemel depravati codices illi grammatico fraudi fuerunt. expectabimus tamen eruditorum ſuper hoc ſententiam. p.871.
Primum hujus poetae verſum ita lege, Ἔπειτά γ' εἰσιὼν ἐὰν λυπούμενος Τύχῃ τίς. et verſu tertio κατεφίλεσε non κατεφίλησε. Poſtea ſic,

— ἀλλὰ τοῖς στρουθίοις
χαυνοῦσ' ὁμοίως, ἦσε, παρεμυθήσατο,
ἐποίησέ θ' ἱλαρὸν, εὐθέως τ' ἀφεῖλε πᾶν
αὐτοῦ τὸ λυποῦν, κἀπέδειξεν ἵλεων.

Graecis στρούθια φιλήματα vel στρουθιακὰ appellantur oſcula libidinoſa. nota paſſerum ſalacitas: etſi vocem στουθία generalius accipit in hoc loco Euſtathius. Turnebi emendatio eſt τὸ ἦσε, qua nihil certius. ἀλλ' ἑκάστου μικρὸν Ἀνεπέτευ', ὥσπερ παρθένος Μιλησία. quid ſit ἀναπετεύειν, ne Apollo quidem omniscius ſcivit. πετεύειν enim nihil ad hunc locum. interpres longe abiit, ut mentem auctoris fugeret. Scribendum eſt, ἑκάστου μικρὸν Ἂν ἐπέγευ', ὥσπερ π. Μ. *ſimilis virgini Mileſiae de ſingulis parum deguſtaſſet.* τ. poſitum loco γ. ut ſaepe. non poterat felicius emendari hic locus. Ἐκ γειτόνων αὐτῷ κατοικούσης τινός. cum in vicinia prope ejus aedes habitaret quaedam lupa. eam intelligit de qua

ſunt ſequentes verſus. at Dalecamp. *Cum quandam duxiſſet uxorem e vicinia.* putavit κατοικεῖν et συνοικεῖν eſſe idem. magno errore. μέτρια λέγουσα Τοῖς δεομένοις. Excerpta, τοῖς δυναμένοις. in acroteleutio voces transponendae, λέγουσα μέτρια. Lege mox, ὁ δ' ἡμέτερος σοφὸς Φιλομειρακίσκος, τοιοῦτ'. Ephippi exemplum ἐν Σαπφοῖ, ita legimus,

— ὅταν γὰρ εἰσελθὼν νέος
ὢν ἀλλότριος σὸν ὄψον ἐσθίειν μάθῃ.

juvant Excerpta, ubi eſt ἀλλότριος non ἀλλότριον. Paulo poſt volui editum, τοὺς Φρουροὺς τοὺς ἐν αὐτῇ ποτὲ θύσαντας. ἣν οἱ μὲν ἐν καλάμοις καλοῦσιν, οἱ δ' ἐν ἐλειατικαῖς. Malim, ἐλειατικοῖς. id eſt, ἐλείοις τόποις. Venus iſta, in ea parte Sami fuerat dedicata, ubi Pericles caſtrametabatur. ad littus nempe maris, ubi erant paludes, et in iis arundineta. Idco Venerem hanc alii vocabant ἐν καλάμοις, quaſi dicas, inter arundines conſecratam: alii ἐν ἕλει, vel ἐλειατικοῖς, propter naturam loci. ἐν Ἐφέσῳ Φησὶν ἱερὰ ἱδρύσασθαι. Lege Breviatoris fide, ἱερὸν ἱδρύσθαι. Mox, Δημοσθένης δ' ὁ ῥήτωρ ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας λόγῳ, εἰ γνήσιος, ὃν Ἀπολλόδωρος εἴρηκε. etſi multa Apollodori mentio in ea Demoſthenis oratione, non tamen Apollodoro, ſed Theomneſto ſcripta eſt. quare fallitur et hic Athenaeus. In editionibus ſummi oratoris legimus hodie, τὰς δὲ παλλακὰς τῆς καθ' ἡμέραν θεραπείας τοῦ σώματος. Athenaeus, ut omnia ejus exemplaria teſtificantur legit, τῆς καθ' ἡμέραν παλλακείας. τὴν αὐτόθι σοφιστείαν ὠνειδισας. *quod Corinthi literas docuerim mihi vitio vertiſti.* dictum jam capite 3. quam abſurde haec viri eruditi. καὶ ὕστερον ἐπὶ τοῖς ἱεροῖς παρεῖναι. Significat, non ſolum concipiendis votis frequentes adſuiſſe de more proſtituti pudoris mulieres: verum etiam poſtea ſacris interfuiſſe quae voti ſui rei Corinthii deae reddebant. Sic accipe
p.872. etiam mox, τὰς τότε ποιησαμένας τὴν ἱκετείαν, καὶ ὕστερον παρούσας. neque putemus παρεῖναι τοῖς ἱεροῖς idem eſſe ac ἐν τῷ ἱερῷ περιμένειν. Oda Pindari cujus initium Τρισολυμπιονίκαν ἐπαινέων οἶκον, decima tertia eſt libri primi. Verba haec ſcholii quod cecinit idem poeta, ſic ſcribe, Ὦ Κύπρου δέσποινα τεὸν δεῦτ' ἐς ἄλσος Φορβάδων κορᾶν ἐς ἀγέλαν, ἑκατόγγυον, Ξενοφῶν τελείαις ἐπήγαγεν εὐχωλαῖς ἰανθείς. et junge ἄλσος ἑκατόγγυον. *nemus centum jugerum*; id eſt amplum. Scribe etiam, ἤρξατο δ' οὕτω τοῦ μέλους. In ſequentibus non pauca meliorum

librorum auxilium deſiderant: multa enim corrupta: ut iſta, ὦ παῖδες ἐρατειναῖς εὐναῖς μαλθακωτέρας ἀπὸ καρπὸν δρέπεσθαι ſcribendum, ἐρατεινᾶς ὥρας μαλθακώτεραι. vel μαλθακώτερον ἀπὸ καρπὸν δρ. Omnia ſuavia lectorum molliciei comparant non ſolum poetae, verum alii quoque ſcriptores. Philoſtratus, ἡ γῆ δὲ ὑπεστόρνυ πόας μαλακωτέρας ἢ αἱ εὐναί. Idem in epiſtolis, ῥόδα ἅψασθαι μαλακὰ καὶ πάσης στωμνῆς ἁπαλώτερα. Scribe, σὺν δὲ ἀνάγκα πάγκαλον. Addit, ἀρξάμενος δ' οὕτως, ἑξῆς φησὶν, Ἀλλὰ θαυμάζω τί με λέξαντι ὁμοῦ δεσπόται, τοιόνδε μελίφρονος ἀρχὰν εὑράμενον σκολιοῦ ξυνάορον ξυναῖς γυναιξί. Primum λέξοντι ſcribendum pro λέξουσι. deinde quaerendum quid illa ſibi velint ὁμοῦ δεσπόται. Cave enim putes generoſi ſpiritus virum appellaſſe Corinthios ſuos, δεσπότας. Ignorabat adhuc melior illa aetas iſtiusmodi blanditias. An ſcripſerat ille, ἰσθμοῦ δεσπόται? nam re vera Corinthii erant Iſthmi domini: quorum oppidum vocat idem vates in carmine cujus quaſi appendix fuit hoc ſcholium, ἰσθμίου πρόθυρον Ποσειδᾶνος ἀγλαόκουρον. Non eſt plena ſententia in iſtis ex eodem ſcholio, ἐδιδάξαμεν χρυσὸν κιθάρᾳ βασάνῳ. et, ut videtur, καθαρᾷ, melius.

Caput Quintum.

Mos in jungenda affinitate, ut ſponſus phialam dono acciperet. Soli oppidum Cypri. Mania nomen Phrygiacum foeminae. ἀνίστασθαι εἰς δασύποδα. Κύβδα *Atticum et Caricum vocabulum.* χιμὼν ἐπ' ἐρίφοις. στραγγεύεσθαι περὶ τὰς συμβολάς. *Mos geſtandi thecam calamariam cingulo appenſam.*

Pulcherrima illa ſive fabula ſive hiſtoria eſt, quae deinceps narratur ſuper Odatidis Homartae regis filiae, cum Zariadre nuptiis. Videtur autem moris fuiſſe cum affinitatem inter ſe divites contraherent, ut gener a ſocero, vel a ſponſa ſponſus phiala donaretur. De ſponſa exemplum eſt in iſtis, Ἡμεῖς ὦ θύγατερ Ὀδάτις νῦν ποιούμεθα τοὺς σοὺς γάμους· περιβλέψασα οὖν καὶ θεωρήσασα πάντας, λαβοῦσα χρυσῆν φιάλην, καὶ πληρώσασα, δὸς ᾧ θέλεις γαμηθῆναι. Aliquanto poſt in alia hiſtoria,

ἔδει μετὰ τὸ δεῖπνον εἰσελθοῦσαν τὴν παῖδα, Φιάλην κεκραμένην ᾧ βούλοιτο δοῦναι τῶν παρόντων μνηστήρων. De ſocero teſtimonium praebent Pindari haec, in ſeptima Olympionicarum:

Φιάλαν ὡς εἴ τις ἀ-
φνειᾶς ἀπὸ χειρὸς ἑλὼν
p. 873. ἔνδον ἀμπέλου καχλάζοι-
σαν δρόσῳ δωρήσεται
νεανίᾳ γαμβρῷ.

Atque hinc fortaſſe eſſe, quod Φιαλεῖν Graeci uſurparunt pro rem aliquom aggredi, et πράγματος ἄρχεσθαι, ut exponit ſcholiaſtes Ariſtophanis: qui et in Pace, et alibi ita uſus ea voce. Si quis tamen ad ritus libationum referre malit, per me licet. Verba Idomenei de Themiſtocle expenſa ſunt libro ſuperiore. De Thaïde et incenſa Perſepoleos regia Diodorus Siculus lib. 17. et alii.

Εὔνοστος ὁ Σόλων τῶν ἐν Κύπρῳ βασιλεύς. Interpret. *quae Solonis Eunoſti regis Cypriorum uxor fuit.* imo vero, *Eunoſti regis Solorum quod eſt oppidum in Cypro inſula.* Solos urbem recenſet Ptolemaeus in Cypri deſcriptione inter duo promontoria, Crommyωn et Selinuſam. Legi Ariſtophontis quae lata dicitur praetore Euclide ὃς ἂν μὴ ἐξ ἀστῆς γένηται νόθον εἶναι, ſiremps legem de jure connubiorum habes in ea Demoſthenis contra Neaeram. Χωρὶς ἑταῖρα, fortaſſe non *Choris* ſed *Chloris* vocabatur. Περαίνεσθαι in Machonis verſibus, non eſt *migrare*, ſed aliud quod non dicam. Scribendum mox, νάρδον τινὰ Διένευσ' ἐνεγκεῖν . . . . τῇ χειρί τ' αἰ - Δοῖον ἀποτρίψας. in lacuna deeſt, κ' ἐγχέειν.

Αἰσχρὸν γὰρ ὄνομα Φρυγιακὸν γυναῖκ' ἔχειν. nam Phrygiacum, ſervile nomen eſt *Manes:* cujus foemininum *Mania* jure videatur. Ἢ τὴν Ἀθηναίων τί κωλύσαι π. Legendum cum interrogatione Ἢ τὴν Ἀθηναίων τί κωλύσαι πόλιν, Ὑφ' ἧς ἅπαντές εἰσιν ἐπηνωρθωμένοι; quis ſatis objurgaverit Athenienſes, a quibus honeſtas in reliquos Graecos cenſetur propagata, ſi Phrygiacum nomen civi Atticae indi ſiverint? τί κωλύσαι, *quid coegerit in ordinem, et ſui officii admonuerit.* aut ſcribe τί κολάσαι ἄν. τῷ μὲν μεγέθει. poteſt verſui conſuli per dialyſin, hoc modo, τῷ μεγέθει. Notemus autem poetam, qui facit iſtis verbis Melittam ſtaturae mediocris, poſtea tamen καταπληκτικὴν ipſam appellare, propter formae venuſtatem. Ait enim, Πάνυ δ' εὐπρόσωπος οὖσα καὶ καταπληκτική. Vulgo tamen καταπληκτικὰς aut κατα-

πλήξεις inſani amantes vocabant, quas ſtaturae proceritas et amplitudo commendabat. Lucretius, *Magna atquè immanis, κατάπληξις, plenaque honoris.* Μανίαν τὴν Μέλιτταν ὡς καλήν. apparet veteres cum aliquid vehementer extollerent, ſolitos tanquam exclamantes orationi ſuae vocem μανία inſerere. unde manarunt illae locutiones, μανικὸν ὅσον μέγα, et *Inſanum magnum molior negotium.* hoc genus loquendi cum plurimum uſurparet Melitta, ſuaviludii homines cognomen illi fecerunt Maniae. hoc ita Machon, Διὸ τῆς μανίας ἐπίῤῥημ' ἐκτείνας δοκεῖ Καλέσαι τις αὐτὴν τῶν ἐραστῶν Μανίαν. Senſus eſt, quia plurimum in ore habebat Melitta nomen μανία, quidam amatorum eam appellare cepit Maniam, producta prima ſyllaba, quae in voce μανία eſt brevis: ἐπίῤῥημα eſt cognomen quod priori nomini accedit. prima in μανία ſemper corripitur. in Μάνης quod ſervi eſt nomen, producitur. ergo etiam in Μανία, cum eſt mulieris proprium, p. 874. prima producetur. Ita exponendum eſt τὸ ἐκτείνας. Ἐνομοθέτητο τοῦθ' ὑπὸ Διφίλου. Adde a fine ποτὲ, ut ſtet verſus. Non tam facile expleveris ſimiliter defectum mox verſum Πληγὴν τί δίω. Ἀγαμέμνονος παῖ, ν. Duo verſus ſunt ex prologo Sophocleae Electrae. Εἰς τόνδε . . . . ἦν συμπαρειληφὼς τινάς. Lego Ἦν δ' εἰς τὸ δεῖπνον συμπ. Ἀνισταμένης τε πολλάκις εἰς δασύποδα. cum aſſurgeret ſaepe, ut ad leporem qui menſae erat appoſitus pervenire manus ipſius poſſet. Quid ſit ἀνίστασθαι εἰς δασύποδα, non ignorabunt, qui revocaverint in memoriam Plautinum verſum in Milite, *Sed procumbunt et ſe percellunt, dimidiati dum appetunt. dimidiatum aliquid appetere*, eſt, ἀνίστασθαι εἴς τι τῶν παρατιθεμένων. Ὁ δὲ στρατιώτης ὑπό τι σκυθρωπάσας. Scribe, ὑπό τι τότε σκυθρωπ. ob metrum. de illis ὑπό τι, et ſtatim, ὑπό τι δέδοικά σε ſatis ad Suetonium. διαλιποῦσα δ' ἡ ἑταῖρα. Scribe propter verſus legem διαλιποῦσ' ἡ ἑταίρα δέ. Λήθη δ' ὑπ' αὐτῆς ἐκτενῶς ἀγαπώμενος. Forte, Ἀτ' ἀεὶ ὑπ' αὐτῆς. vel, Ὡς δῆθεν ὑπ' αὐτῆς. Scribe, Τῷ παιδί τ' ἐπέταξ' ἐγχ. et Εἰ, Φησὶν, ᾔδειν ἡ Γν. Ille verſus Ὄντα γ' ἐν Ἀθήναις Καρικοῖς χρῆσθαι σταθμοῖς: docet nos in idiomate Carum βαρβαροφώνων, ut ait poeta, menſurae neſcio cujus nomen fuiſſe κύβδα. Athenis vero id verbum inter obſcena, ut ſcimus ex Ariſtophane. lanius uſurpaverat Ἀττικιστί: ſignificans obſcure ſe vix tribus obolis empturum, ut cum iſta anu caput poſſet limare. ſcortillum accipit Καριστί.

Καὶ δίψαν ὑπολειπόμενοι δ᾽ εἰς τὴν αὔριον. corruptus locus: nec video qui corrigam: niſi cui placet, Καὶ δίψαν ὑπολειπόμενά τιν᾽ ἐς τὴν αὔριον. Interpres ſimplicem narrationem unam in duas diviſit: quod non oportuit factum. Auctor Epitomae ſummam hoc verborum compendio eſt complexus. Στρατοκλέους δ᾽ ἐρίφους διδόντος τοῖς γνωρίμοις λοπάδας τε συνάλμους, ἀφ᾽ ὧν συνέβαινε διψᾶν τε, καὶ μακρὰς εἰς τὰ λοιπὰ συμβολάς, Γνάθαινα ἔφη, Στρατοκλῆς ἐπὶ ἐρίφοις χειμῶνα ποιεῖ. id eſt, *cum Stratocles ſuis familiaribus in coena dediſſet hoedos et patinas ſalitas probe, ob quas contigebat ut ſitirent illi, et Stratocles magni pretii ſymbolas pro caeteris quae fuerant appoſita exigeret: Gnathaena dixit, Stratocles in hoedis tempeſtatem excitat.* Acumen omne hujus dicti eſt in illis, ἐπ᾽ ἐρίφοις: quae verti poſſunt, *poſtquam dedit haedos.* et, *in hoedorum exortu:* id ſignum valde procelloſum eſt. Theocritus Thalyſiis.

Ἔσσεται Ἀγεάνακτι καλὸς πλόος ἐς Μιτυλάναν
χ᾽ ὥταν ἐφ᾽ ἑσπερίοις ἐρίφοις νότος ὑγρὰ διώκει
κύματα.

Sic autem res habet. Promiſerat Stratocles ſuis ſodalibus, ſe illis hoedinam appoſiturum ſi ad ſe venirent: venerunt, et quod erat appoſitum comederunt. Sed ut pecunia ſuos convivas emungeret Stratocles, id egerat callide, quo diu pitiſſantes, et aliud ſemper ex alio poscentes ſibi dari, ut fit, ad multam noctem convivium
p. 875. traherent. id autem effecit, praeſalſa condimenta illis exhibens. inde convivas ſitis occupat: quam dum conantur extinguere, improbi convivatoris dolo tanguntur. Erat autem mos eorum qui e ſymbolis aut collatitia ſtipe una fuerant, menſa remota impenſarum rationem inire. Male editur Ἐπισυνάπτειν βουλομένοις τὸν ἑωθινόν. corrige, βουλόμενος. cum id ageret Stratocles ut veſpertina coena ad diluculum produceretur. Ferat aliquis fortaſſe, Στρατευόμενον ὁρῶσα περὶ τὰς συμβολάς. *cum videret Gnathaena unum e convivis pugnantem de ſymbolis.* Scimus quidem τὸ μάχεσθαι ſic ſolitum eleganter accipi: ſed στρατεύεσθαι hic aures noſtrae non ferunt. Lego, στραγγευόμενον. Eleganter στραγγεύεσθαι uſurpavit de eo qui rixatur de pretio. in idiomate noſtro, *barguigner:* ſed Graecum verbum generaliter id ſignificat, quod vulgo dicimus, *marchander à faire quelque choſe.* Scrib. Θυγατρὶ μεθ᾽ αὐτῆς συμπ. Mutilos paulo poſt verſus duos ita licet concinnare,

Εἶπεν δὲ αὐτῷ δὸς ὅσον ἐπιθυμεῖς, πάτερ.
οἶδα γὰρ ἀκριβῶς, καὶ σαφῶς πέποιθ' ὅτι.

Ἔπειθε πῶς οὐχ ὁρᾷς. Scrib. Ἔπειτα. Τὸν μηθὲν ὠφέλημα τῶν ὑπὸ τὰς στέγας. et hic et qui ſequitur Euripidis aut alius tragici ſunt verſus: ſed in aliam ſententiam ingenioſe detorti. nam τῶν ὑπὸ τὰς στέγας, periphraſis eſt τῶν ἑταιρουσῶν, in lenonis pergula proſtantium. falluntur qui mutandum cenſent verſus ſequentis principium. Πίνακα καὶ γραφεῖον ἐξηρτημένον Ἔχοντα. id eſt, *habentem tabellam in manibus, et thecam atramentariam appenſam.* ſive, de zona pendentem. Quod hodie fieri amat a recoctis formulariis, ut ſcribendi inſtrumenta cingulo appenſa geſtent, id ipſum et olim fiebat. Teſtis eſt hic locus, et ſimilis alius prophetae Ezechielis, cap. 9. καὶ εἷς ἀνὴρ ἐν μέσῳ ἐνδεδυκὼς λινῆν, καὶ πινακίδιον γραφέως ἐπὶ τῆς ὀσφέως αὐτοῦ. Sic ex Hebraeo vertit eum locum Symmachus. melius quam 70. alii ſervata voce Hebraïca, κάστυ γραμματέως. Σοφοκλεῖ δῶς φησι παρ' ἐμοῦ λαβὼν φίλτατε. Scrib. Σοφοκλεῖ δίδως, παρ' ἐμοῦ λαβὼν ὦ φίλτατε. Καλλιστοῦς δὲ τῆς Ὑὸς καλουμένης. Reſtitue metrum et ſcribe, Καλλιστόος. poſtremus autem narratiunculae hujus verſus ita legendus, Ἀλλ' ἡ Κορώνη χ' ἕτερ' ἐκείνη μέμφεται. id eſt, *alia quaeritur Corone, alia autem illa.* alluſum eſt ad proverbium ἄλλο μὲν γλαὺξ, ἄλλο δὲ κορώνη φθέγγεται. non aliud hic acumen quaerendum eſt. Τὸν ἐπὶ τοῦ χόρτου ποτὲ Γενόμενον. *qui Ptolemaeo regi fuerat a cura pabuli et jumentorum.* Duos verſus in hoc ſermone depravatos ita reſtituo, Ἀλλ' ἐγχεέσθω μοι ποτοῦ τὶς τέτταρας Κοτύλας, ἔπειτ' εἰς τὴν μεγάλην. βασιλεὺς λέγει, Εἰς τὴν λεκάνην μὲν οὖν. Explicat pluribus Euſtathius ad ρκψ. φ. Iliadis.

CAPUT SEXTUM.

Ἀπαντήσεις. εὔθικτος et εὔθηκτος. ἐρωτικὰ σοφίσματα. ἔγχαλκα. *Eſus ampullarum aut calceorum.* Lycus *et* Eleutherus *fluvii.* hamae. Abydus. *Hyperides* κατὰ Μαντιθέου αἰκίας. *Theopompi* Ἀρχαϊκαὶ *epiſtolae.* θαλλὸς νεοσπάς. εἰπεῖν μάτων τροχιλίας. *alia nonnulla.* p. 876.

ΔΙΟΠΕΡ εὔθικτοι πρὸς τὰς ἀπαντήσεις ἦσαν. Sic membranae, non ἀποκρίσεις. quomodo aliquoties jam locutus.

Sed et *ἀπαντήσεις* vocant Graeci acuta dicta e re nata: prorſus ut ſermo vernaculus, *des rencontres.* *εὔθικτος* autem per *ι* ſemper MSS. non *εὔθηκτος* per *η.* etſi dicitur utrumque. et exponitur vocabulum utrumque a veteri Hermogenis interprete. *τὸ δὲ εὔθηκτα,* inquit, *διὰ μὲν τοῦ η γραφόμενον, τὰ τμητικὰ δηλοῖ καὶ ἐνεργῆ καὶ δραστήρια ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ τεθηγμένου ξίφους· διὰ δὲ τοῦ ι τὰ οἱονεὶ εὐαφῆ καὶ εὐμεταχείριστα, καὶ πολλὴν τὴν ἐπιτυχίαν ἐμφαίνοντα, καὶ εὔθετον τῷ λόγῳ τὴν ἐπαφὴν παρεχόμενα.* *ἀνωφελῆ καὶ ἐρωτικὰ σοφίσματα διδάσκοντα.* Quid appellat *ἐρωτικὰ σοφίσματα*? an de amore diſputabat Stilpon, ut Plato in Convivio, et alibi, ſed ejusmodi diatribae aut ſcholae quare appellentur ſophismata? an igitur ſcribendum *ἐρωτητικά*? nam ſophismata ſemper interrogabantur. *τῶν δὲ πινόντων παρ' αὐτῇ βαλλομένων εἰς βολβοφάκην.* De bolbophace diximus libro quarto, capite 15. Dalecampium hic ſequor ſcribentem, *βαλλομένων ἑαυτοὺς τῇ βολβοφάκῃ.*

ἔγχαλκα ἔφη παιδίον. ſunt aerea, inquit, hoc eſt, aere paranda. ſi quis velit edere. *τίς δὲ μᾶλλον ὑπερήφανος; ὃς οὐδὲ καλούμενος ἔρχῃ.* Jocus eſt in particula *οὐδέ*: quae juncta verbo *ἔρχῃ* ſententiam faciet, *qui ne vocatus quidem venias.* id autem ſuperbi hominis. eadem juncta participio *καλούμενος* eum ſignificat, qui veniat invocatus, ut paraſitus Plautinus. *ἤτοι τὴν λήκυθον ἔφη ἢ τὰ ὑποδήματα.* Jocatur in paraſiti egeſtatem. Negaverat ille ſe triduo quicquam comediſſe, vim morbi ſui ita declarans: illa aliter accepit: et, Rogas, inquit, hoc triduo quid te putem ediſſe? ego vero, aut ampullam tibi comeſam arbitror, aut calceos. In ſumma rerum inopia, ut cum deeſt annona, aut in obſidionibus, et calceos et ampullas ſcorteas, quae *ὄλπαι* dicebantur proprie, aliaque talia fuiſſe manducata, teſtis eſt Graecorum hiſtoria, et noſtrorum temporum confirmat experientia. Paraſitorum epulae domeſticae quales fuerint docet ejus ordinis homo Ergaſilus.

paraſiti, ait, *rebus prolatis latent*
In occulto miſeri victitant ſucco ſuo.

δύο ποταμοὶ ἐμβάλλετέ μοι, Λύκος καὶ Ἐλεύθερος. duo ſunt fluvioli ſive torrentes agri Attici, qui in idem barathrum praecipitant. inde eſt jocus. *ἐνηνοχέναι γὰρ δικέλλας ἅμας.* Haec ita jungunt MSS. ut in aliis ſcriptoribus ſaepe. Hamarum in hunc uſum meminit Jurisconſultus lege tertia, Digeſt. De officio praef. vigilum.

Sed locus leviter caſtigandus, et aliter accipiendus quam factum eſt ab interpretibus δικέλλας ἅμας τε. ἀλλ' εἰ ταῦτ' ἔχετε ὑμεῖς, εἶπεν ἡ Γνάθαινα, ἐνεχυρασθέντες τὸ μίσθωμα ἂν ἀπεστείλατε. Negat verum eſſe, quod minitantes iſti dicebant, habere ſe ligones et hamas ad p. 877. parietes fodiendum, et fores effringendum. Nam, ait, ſi haec inſtrumenta haberetis in veſtra poteſtate, dudum ea pignori oppoſuiſſetis, et mercedem miſiſſetis quam poſtulo. μίσθωμα, turpe verbum eſt, et capturam meretricis ſignificat: ut monebamus ad Suetonium. Vir doctus pro εἴχετε legit ἔχετε: perverſa ſententia tota. nec minus illorum perverſa mens: ὅδε ὁ νόμος ἴσος ἐγράφη καὶ ὅμοιος στίχων τριακοσίων εἴκοσι τριῶν. de quibus libro ſexto, capite decimo. Σινώπη Ἄβυδος ἐκαλεῖτο διὰ τὸ γραῦς εἶναι. effaeta anus dicta eſt *Abydus*. poſtquam de ſummo ſplendore in quo vixerat, ad parem vilitatem eſt redacta, facta diobolaris. Credo cauſſam cognominis, quia tunc jacebat Abydus: non autem quod אבל ſignificet Hebraeis *periit*. quamquam videtur ea urbs id nomen inveniſſe ab Hebraea voce, propter ſitum ad mare periculoſum: in littore impetuoſo. Fieri etiam poteſt, ut quoniam alia quaedam meretricula *Seſtus* vulgo dicebatur, (cujus nominis ratio paulo poſt explicatur) *Abydus* iſta ſit dicta laſciviorum amantium joco. ὁ δ' αὐτὸς Ὑπερίδης ἐν τῷ κατὰ Μαντιθέου αἰτίας. Omnino ſcribendum αἰκίας. *in ea contra Mantitheum quae eſt actio injuriarum*. Sic inter Demoſthenicas una eſt, quae inſcribitur ὁ κατὰ Κόνωνος αἰκίας λόγος. Θεόπομπος ἐν τοῖς περὶ τῆς Χίας ἐπιστολῆς. Editum fuerat a Theopompo volumen epiſtolarum: quas fuiſſe Ἀρχαϊκὰς inſcriptas, duobus locis ait Dionyſ. Halicarn. niſi nos fallunt ejus codices. Non abs re igitur dubitaveris. num et hic legendum, ἐν ταῖς ἀρχαϊκαῖς ἐπιστολαῖς. Vir optimus et eruditiſſ. Fredericus Sylburgius ſcribebat ἐν τῇ πρὸς τοὺς Χίους ἐπιστολῇ. ſic paulo poſt citatur ejusdem ad Alexandrum epiſtola. καὶ εἰκόνα χαλκῆν αὐτῆς ἑστάναι τολμῆσαι παρ' αὐτὴν ἑαυτοῦ. Scribendum, ἱστάναι. et παρὰ τὴν ἑαυτ. de Harpalo intellige, non de Glycera.

Αὐτοῖσι τόνων Ἀγῆνος οὐκ ἐλάττονος. Inepta lectio et quae interpretationem non poterat non ineptam parere. Scribe, Αὐτοῖσι τῶν Ἀγῆνος οὐκ ἐλάττονας. *Audio*, ait poeta, *Harpalum miſiſſe*. Athenienſibus, *myriadas tritici non pauciores quam Agen*. Agenis hiſtoria obſcura eſt: de Harpalo omnia nota ex oratione Dinarchi, Plut-

archo in Demoſthene, et aliis ſcriptoribus. Vide infra hoc libro, ubi haec melius deſcripta. *μή ποτε δὲ δεῖ γράφειν ἀντὶ τῆς Ἀνθείας Ἄντειαν*. Cujus ſit haec conjectura poteſt dubitari. nam etiam Harpocration totidem verbis ſic ſcribit, *Ἄνθεια. ὅτι μὲν ἑταίρα δῆλον. μή ποτε δὲ Ἄντεια γραπτέον διὰ τοῦ τ, ἐπεὶ οὕτως εὕρομεν παρὰ Λυσίᾳ*. Sed verius eſt, Athenaei hunc locum ſpectaſſe Harpocrationem: qui et alia id genus nonnulla fatetur accipere de noſtro. *Θαλλὸν χιμαίρᾳ προσφέρων νεὸς πόδα*. Vere emendamus nullum dubium eſt, *νεοσπάδα. θαλλὸς νεοσπὰς, termes olivae* aut *ramus alius recens avulſus*. Emendabis hinc Harpocrationis locum in *Νάννιον*: cujus tamen verba libro ſeptimo, paulo aliter
p.878. recenſuimus ex conjectura, cum hujus loci tum in mentem nobis non veniret: *Τοσαῦτα εἰπὼν μετά τινος τροχιλίας ὁ Μυρτίλος*. poſtquam haec Myrtilus dixiſſet cum magna feſtinatione et linguae volubilitate: vel cum aliqua contentione. Expreſſit Homericam vocem *ἐπιτροχάδην*, de Menelao.

Ἤτοι ὁ μὲν Μενέλαος ἐπιτροχάδην ἀγόρευε
παῦρα μὲν ἀλλὰ μάλα λιγέως.

et in Odyſſea de Ulyſſe ait Irus, *Ὦ πόποι ὡς ὁ μολοβρὸς ἐπιτροχάδην ἀγορεύει*. Alibi fuſe oſtendimus, quid ſit apud Graecos ſcriptores *τὸ τάχος τῆς σημασίας* vel *τῆς λέξεως*. *οἱ τὸν τῆς ἡδονῆς τοῖχον ὑποσκάπτοντες ὥς που Ἐρατοσθένης φησί*. De Ariſtone dixit Eratoſthenes diſcipulus ipſius, in libro cui titulum fecerat Ariſton, *ἤδη δέ ποτε καὶ τοῦτον πεφώρακα τὸν τῆς ἡδονῆς καὶ ἀρετῆς μεσότοιχον διορύττοντα, καὶ ἀναφαινόμενον παρὰ τῇ ἡδονῇ*. [non diſſimile eſt, *διορύττειν ἀλλότριον γάμον* in celeberrimo dicto Conſtantini Magni, de Epiſcopis apud Theodorium libro primo, capite undecimo et in Anthonii Meliſſa, libro ſecundo, capite ſecundo. Chryſoſtomus de virginitate, *τὸν μὴ διορύττοντα τοὺς ἑτέρων γάμους οὐδεμιᾶς ἠξίωσαν τιμῆς*. ſic ſermone tertio in Ozian et alibi.] Scribe *ἔτι παρθένον οὖσαν τὴν Λ.* et mox, *ἐξ Ὑκκάρων φησὶ Σικελικοῦ φρουρίου*. *οὐδ' ὑβριστικῶς αὐτῇ χρωμένους*. Melius, *οὐδὲ τοὺς ὑβρ.* ne illos quidem repudiabat qui inſolentes ſe erga ipſam praebebant, et contumelioſos. non debet mutari haec lectio. *ταῖς ξυλίναις χελώναις τυπτομένην*. eadem narrantur in Ariſtophaneis ſcholiis ad *Plutum*. *χελώνη* eſt *ὑποπόδιον*. *ἐν ταῖς τοῦ φιλοσόφου διαθήκαις*. Verum eſt: ipſas teſtamenti tabulas apud Diogenem Laertium inſpice.

κατὰ τοὺς Σωσικράτους τοῦ Φαναγορίτου Οἴους. Expoſuimus dudum ap Strabonis librum primum. ὁ δὲ Ὑπερείδης συναγορεύων τῇ Φρύνῃ ὡς οὐδὲν ἤνυε λέγων. Alciphron in epiſtola Bacchidis ad Phrynen. Μηδὲ τοῖς λέγουσιν ὅτι εἰ μὴ τὸν χιτωνίσκον περιρηξαμένη τὰ μαστίδια τοῖς δικασταῖς ἀπέδειξας, οὐδὲν ὁ ῥήτωρ ὠφέλει, πείθου. καὶ γὰρ αὐτὸ τοῦτο ἵνα ἐν καιρῷ γένηταί σοι, ἡ ἐκείνου παρέσχε συνηγορία. ὑπισχνεῖτο τειχιεῖν τὰς Θήβας. Propertius.

Nec quae deletas potuit componere Thebas,
Phryne tam multis facta beata viris.

Τῶν τότε χρόνων εἴῃ, τ. Scribe, τῶν τότε χρόνων εἶ, τόν γ' ἀγῶν' ἀκήκοας.

CAPUT SEPTIMUM.

Στάσιμον *genus carminis.* Staſimus *poeta.* αἱ γλαῦκες ἐπὶ τάφων. *Alcidamas Elaeita.* ἐπὶ νοῦν βάλλεσθαι *vel* λαμβάνειν. *Discrimen inter mortuorum monumenta publico ſumptu facta, et facta decreto ſenatus. Sapphones duae. alia multa.*

ΤΑΥΤΑ μέν ἐστιν ἐκ τῶν εἰς Ὅμηρον ἀναφερομένων. Sic eſt: nam in Homeri vita cujus auctorem titulus facit Herodotum, habentur praecedentes verſus, tanquam Homeri. p. 879. In tertio verſu ſcribe Ἡ δ' ἐπιτερπέσθω. pro αὕτη δέ. Quartus, Ἰσχὺς ἀπήμβλυνται τῶν, νοῦς θεῖος δὲ μενοινᾷ· ſic ſcribitur apud Herodotum, Ὧν ὥρη μὲν ἀπήμβλυνται, θυμὸς δὲ μενοινᾷ. Τῆς δὲ Θεωρίδος μνημονεύει λέγων ἔν τινι στάσιμος οὗτος. Carminis lyrici genus vocari στάσιμον veteres grammatici auctores ſunt. ea notione ſi hoc loco accipimus, ſcribendum, λέγων ἔν τινι στασίμῳ οὕτως. Fuit et *Staſimus* ſive *Staſinus* dictus vetus quidam poeta: de quo an haec ſint intelligenda, eſto eruditi lectoris arbitrium. ὥσπερ αἱ γλαῦκες ἐπὶ τάφων κάθηται. Tumulis interdum animal aliquod, velut noctuam aut aquilam: interdum aliquid aliud τοῦ ἐπιτηδεύματος aut rerum geſtarum monumentum inſculpebant. Μετάνειραν εἶχεν ἐρωμένην καὶ Καλλήν. Interpr. καὶ καλὴν aliter MSS. locus eſt mihi ſuſpectus. καθάπερ καὶ Ἀστυδάμας ὁ Λαΐτης. Le-

gendum ὁ Ἐλαΐτης. Alcidamas Gorgiae diſcipulus patriam habuit Elaeam Aeolicarum in Aſia urbium unam. inde dicitur Ἐλαΐτης auctore Stephano. Apud Suidam ſcribitur, Ἀλκιδάμας ἀπὸ Ἐλέας τῆς Ἀσίας. tu ſcribe Ἐλαίας. magnum enim diſcrimen. *τὴν δὲ Ναΐδα ταύτην Λυσίας.* Deeſt verbum *ἱστορεῖ.* vel *ὀνομάζει.* De conjectura Athenaei ſuper verſu Ariſtophanis, ubi Ναΐς ſcribendum cenſet pro Λαΐς, lege doctiſſimum comici interpretem. Citatur Athenaei locus hic et ab Harpocratione. *τοιγαροῦν καὶ ὁ γραμματεύς ποτ' αὐτὸς εἶπεν.* Lego *περὶ αὐτοῦ εἶπεν.* alioquin non eſt oratio integra. Pronuntiata autem haec ſunt a ſcriba in aliquo *εὐθυνῶν* judicio: cum poſt exactum magiſtratus annum, ratio reddebatur omnium, facta omnibus per praeconem poteſtate accuſandi. *ὁ δὲ συλλαβὼν καὶ προσποιηθεὶς συγχωρεῖν.* Haec ſunt fragmenta periodi longioris: multa enim deſideramus. Res videtur ſic geſta. Conſpiravit in Sophronem Epheſi tyrannum, (aut illi oppido impoſitum ab aliquo rege potentiore, puta Syriae aut Aegypti) Laodicae ejus uxor conſcia Danaë, veteri amica Sophronis, et Laodicae ſuccuba. Illa vero memor prioris amoris, rem ei aperit. Sophron ipſam comprehendi jubet, fingens nullam ſe ei fidem habere. Ac quoniam Danaë in poteſtate erat Laodices, petit ab uxore, ut eam ſibi concedat torquendam: eam cognitionem in diem tertium differens: concedente Laodice quod poſtulaverat, Sophron intermedio tempore utitur ad ſalutem: et nihil dum ſuſpicante uxore noctu ex arce in urbem aufugit. Rem, opinor, tenemus. verba amiſimus negligentia librariorum. Lego autem *δύ' ἡμέραι* et pro *οὐδὲν τῶν προγεγενημένων Φιλανθρώπων ἐπισυμβαλλομένη,* ſcribo, *ἐπὶ νοῦν βαλλομένη:* vel *λαμβανομένη.* quod familiare eſt Graecis dicendi genus. Athenaeus paulo poſt, *τὰ Εὐριπίδου ἐπὶ νοῦν λαμβάνων λέγω.* *ἡδέως δὲ αὐτὴν καὶ Λαμπιτὼ προσηγορεύσατο.* Emendabamus ad Diogenem Laertium: *ἡδέως ἑαυτὸν καὶ Λαμπ. πρ.* nam ſcribit ille Demetrium ipſum et Lam-
p. 880. pitonem et Calliblepharum eſſe appellatum. [Ibi etiam de Diyllo vetere hiſtorico quaedam obſervabamus: ſed quum eandem hiſtoriam recitet Laertius e Didymi Sympoſiacis, fortaſſe hic quoque melius Δίδυμος ſcribatur. nam Sympoſiacorum Didymi ut ibidem obſervabamus multi veterum meminerunt.] *μάλιστα μὲν ὑπὸ τῆς πόλεως δημοσίᾳ κατεσκευασμένον, εἰ δὲ μὴ δεδογμένον κατασκευάσασθαι.* Si quis Pythionicae monumentum ſpectet,

putabit ſumptu publico id fuiſſe extructum: aut certe publico decreto factum. Ex hoc loco recte expoſito rem ſcitu dignam cognoſcimus: discrimen ſtatuendum eſſe inter monumenta ſumptu publico facta, et ea quae decreto tantum publico. Non enim fuit jus in Rep. Athenienſium ornare ſepulcra defunctorum, quantum aut heredis, aut ipſius etiam defuncti ambitio poſtulaſſet: verum de tumulis majoris impenſa cognoſcebatur, neque is honos vulgo omnibus, ſed claris tantum viris concedebatur. Diverſus fuit publicae ſepulturae honos, qui bene de Republ. meritis deſerebatur. atque is interdum mauſolea de publico excitabantur. ἣν γὰρ πάντες ᾔδεσαν κοινῆς δαπάνης. Duae voces poſtremae παρέλκουσι. quare iis ſublatis, ſic lego, ἣν γὰρ πάντες ᾔδεσαν κοινὴν τοῖς βουλομένοις γιγνομένην. Paulo poſt, ἔστησέ τ' εἰκόνα χαλκῆν τῆς Γλυκέρας ἐν Ταρσῷ τῆς Συρίας. Legendum, ἐν Ῥωσσῷ, ex ipſo auctore qui locum Theopompi deſcripſit ante pluribus. et ſtatim, οὗπερ καί σε αὐτὸν ἀνατιθέναι μέλλει. non μέλλειν. memineris autem ſumpta haec ex epiſtola ad Alexandrum ſcripta, quam retulerat Theopompus in ſuos libros, ut dixit Athenaeus ſupra.

ὁ δ' ἐφέτωμα. apparent veſtigia vocis ἀέτωμα. ſed locus eſt miſere corruptus. Deinde ſcribendum, Πόρνης ὁ κλεινὸς ναός. non λαός. templum intellige Pythionicae conſecratum. Poſtea, Ἔπεισαν ὡς ἄξουσι τὴν ψυχὴν ἄνω. non ἀξιοῦσι. Scribe etiam,

Δωρίκα ὀστέα μὲν σὰ πάλαι κοσμήσατο δεσμὸς
χαίτης, ἥτε μύρων ἔμπνοος ἀμπεχόνη.

prius quam defunctam comburerent, crinem ſecuerant, et poſtea in urnam ubi aſſervatae reliquiae, conjecerant cum unguentis, et quinti initio, Σαπφοῦς αἱ δὲ μένουσι. Diſtingue in ſeptimo. Οὔνομα σὸν μακαριστόν. ὃ N. Poſtremum ita ſcribe, Ἔς τ' ἂν ἐπὶ Νείλου ναῦς ἔφαλος γεγόνῃ. *donec naves ſecundo Nilo defluent in mare.*

Καὶ ἡ ἐξ Ἐρέσου δὲ τῆς ἑτέρας Σαμφὼ τοῦ καλοῦ Φάωνος ἐρασθεῖσα. Palam eſt, voce una mutilam eſſe orationem. Lego τῆς ἑτέρας ὁμώνυμος Σαμφώ. Diſſentit autem ab aliis, qui Phaonem amatum ajunt non ab Ereſia, ſed a Mitylenaea. [Johannes Meurſius vir eruditiſſimus aliter conſtituebat loci hujus lectionem et ſcribebat, καὶ ἡ ἐξ Ἐρέσου δὲ τὶς ἑταίρα Σάπφω τ. fortaſſe non male: etſi non video cur a priore conjectura mea debeam discedere. nam quia Sapphus Mitylenaeae paulo ante auctor meminerat, non ſine ratione ut Ereſiam ab

illa diſtingueret, videtur adjeciſſe iſtam poſteriorem et prae illa priore obſcuram, idem cum ipſa nomen ha-
p.881. buiſſe.] Deeſt et in proximis verbis aliquid, ἀλλὰ καὶ γονέων καὶ κατὰ παιδείαν ἐπέραστος ἦν. Lego, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ γονέων ἔνδοξος κ. vel brevius, ἀλλὰ καὶ εὐγενὴς καὶ κατὰ π. Scrib. ἐναπέθανε ταῖς βασάνοις. Sequitur, ἐρωμένην εἶχε τὴν ἐπικληθεῖσαν Δήμην ἑταίραν τὴν καλουμένην Παρόραμον. Demiror unde haec lectio. nam prius erat Λιμήν: neque aliter membranae. At in Excerptis Λήμην. quaſi indicaretur hac voce, meretricem iſtam eſſe aliis probro, dedecori ac damno, ut eſt glama in oculo. Ita dicta inſula Piraeo vicina, λήμη εἶναι τοῦ Πειραιῶς, ut eſt apud Strabonem. Pro Παρόραμον quidam codd. habent Παρόραμα.

CAPUT OCTAVUM.

Ἐκ πρώτης παιδός. κνημοῦσθαι. δουρὶ κεκλιμένη πατρίς. οἰνηρὰ πατρίς. ῥίον. Lectum. πάσας κατενίσσατο λαύρας. κατείβειν *ſive* ἄρδειν καρδίαν. πορφυροβαφοῦς χείρ. *Mulieres olim infectrices. Cleomenes Laminthius poëta* Ἐρωτικῶν.

ΕΝΘΑ Χάρων ἀκοὴν ἕλκεται εἰς ἄκατον Ψυχὰς οἰχομένων. Non dubium vocem ἀκοὴν eſſe depravatam. non tamen poſſum emendare: niſi αἰνὴν, aut πικρὰν aut λυγρὰν vel ſimile epithetum Charonteae cymbae placeat. Dalecamp. accipit pro ὡς ὁ λόγος, *ut fama eſt.* durum hoc et ἀπίθανον. Ὕμνων ἐκ πρώτης παιδὸς ἀνερχόμενος. Scrib. Ὑμνῶν ἐκ πρώτης παιδὸς ἀνερχομένην. *laudavit Eoeam Aſcraeam virginem vix pueritiae annos egreſſam,* ſive *a puero.* παῖς pro ἡλικία παιδική. ſic multa Graeci et Latini. ut apud poetam εὖ εἰδὼς τόξων, id eſt, τῆς τοξευτικῆς. Quid ſi vero totum diſtichum ita concipiamus, ſententia paululum diverſa?

Πόλλ' ἔμαθεν, πάσας δὲ λέγων ἀνεγράψατο βίβλους
 ὕμνων, ἐκ πρώτης παιδὸς ἀνερχόμενος.

id eſt, multa ſtudioſe ſcrutatus eſt de laudibus foeminarum, et dum omnes recenſet libros conficit Eoeas: in quibus orditur a prima puella cujus nomen in vetuſta hiſtoria celebrabatur. Sequitur non longe,

Καίετο μὲν Ναννοῦς. πολιῷ δ' ἐπὶ πολλὰ κιμώτῳ † κνημωθεὶς κώμους † σίχε συνδραμίῃ.

Plane interfecti verſus, et vix ipſi Aeſculapio ſanabiles. micant tamen hic nonnullae ſcintillae: ſed quae lucem faciant univerſae ſententiae non magnam. Primum enim, καίεσθαι Ναννοῦς cum non ſit Graecum, clarum ex eo ſcribendum eſſe K. μ. Ναννοῦς ὕπο. hoc certum: ſequentium incerta emendatio. Tentabamus tamen, τῷ δ' ἐπὶ πολλάκι μόχθῳ Κνημωθεὶς, κώμους ἔστιχεν ἀδρανίῃ. auctore Heſychio κνημοῦσθαι eſt Φθείρεσθαι. Mox ſcribe, ἠδὲ Φέρεκλον. Καλλίον' ἵξαον, δῆθεν ἀποπρολιπών. Vult dicere, Antimachum relictis Sardibus, (eam urbem intelligit, cum canit Πακτωλοῦ ῥεῦμ' ἐπέβη ποταμοῦ: Sardes enim ad Pactolum.) veniſſe Colophonem, quae fuit Ioniae urbs. Quare legi poteſt, Σάρδεις Ἰαόνων δ' ἦλθεν ἀποπρολιπὼν Ἄκραν ἐς ΚολοΦῶνα. Οἰνηρὴν Δοῦριν κεκλιμένην πατρίδα. Inepta lectio. Scribendum, p. 882. δουρὶ κεκλιμένην. *armis ſubjugatam.* ita paſſim loquuntur poetae. Οἰνηρὰ non eſt proprium alicujus loci nomen: ſed commune omnium vini feracium. Vetus poeta in ſcholiis Hephaeſtionis, ἔρχεται πολὺς μὲν Αἰγαῖον διανήξας ἀπ' οἰνηρᾶς Χίου. Sequitur,

Λέσβον ἐς εὔοινον. τὸ δὲ μυρίον εἴσιδε λέκτρον.
πολλάκις Αἰολικοῦ κύματος ἀντιπέρας.

quid appellat τὸ μυρίον λέκτρον? non eſt verbis opus, ut falſi convincatur haec lectio. Scribo, τὸ δὲ δὴ ῥίον εἴσιδε Λέκτον. vera et perſpicua emendatio. Lectum promontorium Aeolidem et Troadem diſterminans, inſulae Lesbo eſt oppoſitum. ῥίον poeticum vocabulum ἀντὶ τοῦ ἄκρα, *promontorium.* πάντων μῖσος κτώμενον ἐκ συνοχῶν. Poſtrema vox nulli pretii eſt. Legi poteſt, ἐκ δακέων Πάσας ἀμΦὶ γυναῖκας. Verte, *Ajo etiam illum poëtam ſemper abſtinentem, et qui omnium odium ſibi conflavit ex maledictis in omnes mulieres, illum, inquam, ictum tandem,* etc. πάσας κατενίσσατο λαύρας, eſt, *omnes Macedoniae vicos luſtravit.* neque enim λαῦρα eſt lupanar, ſed id quod libro ſuperiore dicebamus. Ἀργείων μέθεπεν δ' Ἀρχέλεω ταμίην. Malim Ἀργείαν. In vita Euripidis hiſtoria aliter narratur. omnia incerta.

Ἐρᾷ μὲν ὄμβρου γαῖα. Egregius locus, quem graviſſimo ſermoni accommodavit M. Antoninus Imperator, re et appellatione Philoſophus libro 10. ΣυμΦέρει, inquit, ἑκάστῳ, ὃ Φέρει ἑκάστῳ ἡ τῶν ὅλων Φύσις. καὶ τότε συμΦέρει, ὅτε ἐκείνη Φέρει. ἐρᾷ μὲν ὄμβρου γαῖα.

ἐρᾷ δ' ὁ σεμνὸς αἰθήρ. ἐρᾷ δ' ὁ κόσμος ποιῆσαι ὃν ἂν μέλλῃ γίνεσθαι. Terram fingebant Coeli uxorem. Virgilius:

Tum pater omnipotens foecundis imbribus aether
Conjugis in gremium laetae deſcendit.

Παῖς διαπομπεύσῃ προπόσεις ἐπὶ δεξιὸν ὦμον. Legendum ἐπιδέξια νωμῶν, ex Homero. et ita in Excerptis. In penultimo MSS. ἐπ' ἄκραισι καθίξει. Mox de Alcmane, Ἀλκμᾶνα, γεγονέναι τῶν ἐρωτικῶν μελῶν ἡγεμόνα, καὶ ἐκδοῦναι πρῶτον μέλος, ἀκόλαστον ὄντα καὶ περὶ τὰς γυναῖκας, καὶ τὴν τοιαύτην μοῦσαν εἰς τὰς διατριβάς. Tota periodus male affecta. non negabunt eruditi qui attenderint paulo diligentius. Lego ſic, καὶ ἐκδοῦναι πρῶτον μέλος ἀκόλαστον, ἀκόλαστον ὄντα περὶ τὰς γυναῖκας καὶ τὴν τοιαύτην μοῦσαν εἰσαγαγεῖν εἰς τὰς δ'. Subjiciuntur Alcmanis verba, Ἔρως με δ' αὖτε Κύπριδος ἕκατι γλυκὺς κατείβων καρδίαν ἰαίνει. *Amor dulcis rigans animum me oblectat.* Κατείβειν eſt ἄρδειν. Jam ἄρδειν καρδίαν pro oblectare et recreare elegantiſſimum eſt. Sic apud Hebraeos ποτισμὸς ὀστέων dicitur, quod ſuave eſt et conducibile: ut Proverbiorum cap. tertio. et ἄρδειν ψυχήν. Jeremiae cap. 31. nam hoc ſignificat τὸ רוה non μεθύειν ut verterunt 70. Καὶ τόπον δεικνύντες Ἁρπάγιον καλοῦσι. Alii aliter tradunt. Strabo libro 13. Stephanus Ἁρπάγιον οὐδετέρως, τόπος περὶ Κύζικον, ὅθεν ἡρπάσθαι φασὶ Γανυμήδην. οὐκ ἀπειθήσας, πάλιν ἀνακλάσας ἐφίλησε. Non poterat melius exponi τὸ οὐκ ἀπειθήσας, quam ut factum a Dalecamp. Ego fortaſſe
p. 883. nimis ſuſpectioſus, qui cenſebam legendum οὐδὲν ἐρυθριάσας. vel ἀπερυθριάσας poſito omni pudore. aut, οὐκ ἀπωθήσας. delicias non repulit, ut par erat, ſed oſculum repetiit. θάψας εἰς αὐτό. Lego, imo legendum eſt, τελευτήσαντα αὐτὸν θάψας εἵσατο καὶ ἱερὸν αὐτόθι. Stephanum lege in Ἄργεννος. πορφυροβαφοῦς χειρὸς καὶ οὐ καλῆς γυναικὸς ποιήσειε. fecerit manus convenientes purpurei coloris infectrici potius quam pulchrae mulieri. πορφυροβαφεὺς infector eſt purpurei coloris. mulier πορφυροβαφὴς quae eam artem exercet. Olim id artificium fuit muliebre. Homerus,

Ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μιήνῃ
μηονὶς ἠὲ Κάειρα.

Statim, γελασάντων δὲ, ὁ μὲν Ἐρετριεὺς ἐνωπήθη τῆς ἐπιῤῥαπίσεως, *cum illi riſiſſent, Eretrieus pudore ſuffuſus eſt, quod fuerat a* Sophocle, *objurgatus.* aſpero nimis verbo ἐπιῤῥαπίσεως uſus hic Athenaeus: nam So-

phocles puerum hunc non objurgaverat, ſed leviter tantum reprehenderat: aut ut dicam melius, erroris ſui admonuerat. ἐνωπεῖσθαι ſi ita ſcripſit auctor, nove uſurpavit pro δυσωπεῖσθαι. ἀλλὰ μηδὲν προσθεῖναι. Non caret mendo vox poſtrema. hoc certum habeo: quid autem reſcribam incertus ſum. καις . . . . . νον χρυσοῦν. Laudo conjecturam Dalecampii. κισσύβιον χρυσοῦν, κιττοῦ Πεπαρηθίων. ciſſibia ex hedera fiebant: ſed iſtud erat inauratum. εὑρέθη διὰ τὸ τὸν τοῦ θεοῦ στέφανον ἀνηρημένη. Scribe, διότι τὸν τοῦ θεοῦ στέφανον ἦν ἀνηρημένη. ἐρωτικὰ μεμάθηκα. Verba ſunt ex fabula Epicratis *Antilaïde*. quare ita debes diſtinguere.

— ἐρωτικὰ
μεμάθηκα ταῦτα παντελῶς Σαπφοῦς μέλη
ἢ τοῦ Κλεομένους τοῦ Λαμινθίου.

ſed quis iſte poeta *Cleomenes;* et unde ille dictus *Lamynthius?* Ineptum cenſeam de Cleobulo Lyndio aliquid ſuſpicari: etſi Lyrica carmina eum feciſſe ſcimus ex veteribus. Hoc igitur quia longius vulgata lectione recedit, miſſum faciamus. Lego τοῦ Λαπηθίου. Lapethus, vel Lapithus Cypri urbs fuit. inde eſt Λαπιθία γῆ apud Diodorum Siculum libro decimo nono, atque ille ſcribit per ι non per η. quomodo videtur et Epicrates: nam articulus τοῦ non eſt in optimis libris. Notemus igitur, de Cleomene poeta Ἐρωτικῶν: cujus rara admodum ac pene nulla in veterum ſcriptis mentio. Athen. libro decimo quarto, ὁ τοὺς εἰς Χιονίδην ἀναφερομένους ποιήσας Πτωχούς, Γνησίππου τινος μνημονεύει παιγνιογράφου τῆς ἱλαρᾶς μούσης λέγων οὕτως. Ταῦτ' οὐ μὰ Δία Γνήσιππος οὐδ' ὁ Κλεομένης Ἐν ἐννέα χόρδαισι κατεγλυκάνατο. In ſermone de elephanto, ſcribe, τὴν σκάφην ἐκίνει καὶ κατεκοίμιζεν αὐτό.

Caput Nonum.

Stoicum dogma. legati θεωροί. νεανικός. προστιθέναι, *addicere in auctione.* σεληνόφως. *Chaeremonis* Alpheſiboeae. *flores dicti* ἔαρος τέκνα. *plantae novellae* νήπια. τιθήνημα Χαλκὶς καλλιγύναιξ. Sacas *vel* Sacadas. *poeta antiquiſſimus.* p. 884. *Pollucis locus. Sophocles qui Athenis philoſophos expulit.* τί μαθών. *vel* τί παθών. *Phere-*

cratis Ἱπνὸς ἢ Παννυχίς. *locus emendatus in Polluce. alia multa qua illuſtrantur, qua emendantur.*

Discedit a ſuae ſectae placitis Perſaeus cum ait apud dipnoſophiſtam, καὶ ὁ καλὸς κἀγαθὸς ἀνὴρ μεθυσθείη ἄν. nam Stoicorum ſententia erat, ὁ σοφὸς οἰνωθήσεται μὲν, οὐ μεθυσθήσεται δέ. Idem cum ſcribit, ὃ καὶ πρώην ἐγένετο ἐπὶ τῶν ἐξ Ἀρκαδίας θεωρῶν πρὸς Ἀντίγονον παραγενομένων, legatos appellat θεωροὺς, non πρέσβεις: quod quam vim habeat, dictum libro ſexto, capite decimo tertio. Sed adulatur Perſaeus Antigono regi, tanquam ſervus hero ſuo: aut libertus patrono, nam et inter miniſtros ejus fuerat, τροφεὺς et bajulus filii ejus, cui nomen Alcyoneo: auctor Diogenes Laertius. ἐν τῷ ἀγοράζειν πάνυ νεανίσκος ἦν. Scribendum, νεανικὸς *temerarius, animoſus et cupidus emptor.* ſic Graeci loquuntur. [De hujusmodi venditionibus, Suetonius in Auguſto, capite ſeptuageſimo quinto.] καὶ τῷ πολοῦντι ἄλλῳ τινὶ θᾶττον προσθέντος ἀμφισβήτει. Lego προσθέντι, rixatum ait cum vendente, quod alteri citius addixiſſet, nec ſibi facultatem licendi feciſſet. Interpres προσθεῖναι hic accipit pro *licere,* πληστηριάζειν. ego pro *addicere.* Sequens narratio Antigoni Caryſtii de Zenone qui diſcipulum ſuum reliquias pudoris ſervantem bene et naviter reddit impudentem, male accipit Dalecamp. Ἔκειτο γὰρ ἡ μὲν εἰς σεληνάφως. Vetus lectio, σεληνόφως. melius: nam ita dictum, ut λυκόφως. Ait, hujus mammam ſplendorem albeſcentem emiſiſſe qualis eſt Lunae. Τῆς δ' αὖ χορίας λαγόνα τὴν ἀριστερὰν ἔλυσε. Forte, Τῆς δ' αὖ βορείας λ. *hujus boreas, nudavit latus.* aut χορείᾳ. nam inter ſaltandum et tripudiandum idem fieri amat. nonus verſus, Ἡ δὲ κλαγέντων χλανίδων ὑπὸ πτύχας. Scribe: ἐκραγέντων. 15. Πέπλων οἰκίας εἴδωλον εἰσομόργνυται. Nemo iſta aſſequatur. Sed legendum vel monente verſu Π. σκιᾶς. ἐν Ἀλευσιβοίᾳ φησί. Non eſt vox Graeca. lege Ἀλφεσιβοίᾳ. Auctor Suidas. Mox, ἐν δὲ τῇ Ἰοῖ ἔαρος τέκνα προσηγόρευσε τὰ ἄνθη. Etiam Theophraſtus novellas plantas vocat νήπια. Hiſtoriarum libro octavo. Ἔνιοι δὲ καὶ περὶ τὴν Ἑλλάδα πάντα πρωϊσπορεῖν εἰώθασι, διὰ ψυχρότητα τῆς χώρας, ὥσπερ οἱ Φωκεῖς, ὅπως ἂν οἱ χειμῶνες μὴ νήπια καταλαμβάνωσι. In ſubjecto verſu ubi dicuntur roſae τιθήνημ' ἔαρος ἐκπρεπέστατον, quid intelligi volue-

rint interpretes per *veris nutricem*, ne ipſi quidem ſciverunt. eſt vero τιθήνημα, idem ac θρέμμα, τέκνον, *ſoboles*. Si Cteſiae fidem habemus, omnia ſunt corrupta in iſtis. ὅτι ἡ βαγάζου γυνὴ, ἥτις ἦν ὁμοπάτριος Ξέρξῃ ἀδελφὴ, ὄνομα Ἄνουτις, καλλίστη ἦν τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ γυναικῶν, καὶ ἀκολαστοτάτη. nam illa mulier impudiciſſima de qua loquitur, non *Anutis*, ſed *Amytis* vocabatur: neque *Xerxis* fuit ſoror, ſed *Xerxis* quidem filia, *Artaxerxis* vero ſoror. poſtremo ejus maritus, non *Bagazus*, ſed *Megabyzus* Cteſiae multis locis nominatur. p.885. Quare ita conſtituenda lectio fuerit ex hujus mente, ὅτι ἡ Μεγαβύζου γυνὴ, ἥτις ἦν ὁμοπάτριος Ἀρταξέρξῃ ἀδελφὴ, ὄνομα Ἄμυτις καλλ. De hujus impudicitia multa idem Cteſias. ὡς Ἀθηνᾶς πεῖραν εἶδος ἔχουσα. In MSS. bibl. Palatinae, legere memini cum is liber eſſet in manibus meis, ὡς Ἀθηνᾶ πειρῶν. utrumque mendoſum: neque nos Clio Herodoti quicquam docet, quod ſit ſanando huic vulneri. Heſiod. cum τὴν ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκίδα καλλιγύναικα εἶπε, non aliquam foeminam laudavit cui eſſet *Chalcidi* nomen: ſed urbem in Euboea notiſſimam ex hiſtoricis et geographis. Hanc poeta vocat καλλιγύναικα habentem pulchras mulieres, ut Homerus veterem Helladem, Οἵ δ' εἶχον Φθίην τε καὶ Ἑλλάδα καλλιγύναικα. Scribe, τὸν δὲ στέφανον αὐτοῖς δίδοσθαι μυρίνης. ſic melius quam μυρίνην. Animadvertenda nobis ſequentia verba ſunt. Si quis te roget, inquit, nomina eorum qui Durium equum ſunt ingreſſi, ἑνὸς καὶ δευτέρου ἴσως ἐρεῖς ὄνομα. καὶ οὐδὲ ταῦτ' ἐκ τῶν Στησιχόρου (σχολὴ γὰρ) ἀλλ' ἐκ τῆς Ἀκάτου Ἀργείου Ἰλιοπερσίδος. primum τὸ σχολὴ locum hic non habet: niſi ſcribatur, σχολῇ γὰρ τοῦτό γε. ita Graeci loquuntur. deinde quis hic eſt *Acatus* auctor antiquiſſimus? Tu vero ne quaeſiveris. non enim invenias. Legendum eſt, geminata litera σ, quae ſemel poſita duabus dictionibus inſervit, ἐκ τῆς Σάκα τοῦ Ἀργείου Ἰλ. *Sacas* veteris tragici nomen eſt. Suidas, Σάκας, ὄνομα κύριον, τραγῳδίας ποιητής. Poteſt etiam legi, Σακάδου Ἀργείου. vel Σακάδα τοῦ Ἀργείου. haec certiſſima conjectura eſt. conſtat enim Sacadam Argivum poetam fuiſſe, qui et odas et elegias ſcripſit. Plutarchus De muſica. γέγονε δὲ καὶ Σακάδας Ἀργεῖος ποιητὴς μελῶν τε καὶ ἐλεγείων μεμελοποιημένων. ὁ δ' αὐτὸς καὶ ποιητὴς ἀγαθός. καὶ τὰ Πύθια τρὶς νενικηκὼς ἀναγέγραπται. Moneo etiam emendandum apud Pollucem nihili verbum σακοδονόμος et ſcribendum: ὁ δὲ Σακάδα

νόμος lib. 4. cap. 10. Sequitur, Καὶ ΣοΦοκλῆς δέ τις ψηΦίσματι ἐξήλασε πάντας ΦιλοσόΦους τῆς Ἀττικῆς. non erat praetermittendum illud τις: velut otioſum: non eſt enim. ſed eo adjicitur, ne quis putet hunc eſſe Sophoclem Sophili F. poetam, cujus noti omnibus cothurni. nam qui Athenis Philoſophos cenſuit exigendos alius fuit, Anticlidae filius, Sunienſis. Pollux lib. 9. ἔστι δὲ καὶ νόμος Ἀττικὸς κατὰ τῶν ΦιλοσοΦούντων γραΦεὶς, ὃν ΣοΦοκλῆς ἈμΦικλείδου Σουνιεὺς εἶπεν· ἐν ᾧ τινὰ κατὰ αὐτῶν προειπὼν, ἐπήγαγεν, Μὴ ἐξεῖναι μηδενὶ τῶν σοΦιστῶν διατριβὴν κατασκευάσασθαι. Paulo poſt de Diagora, ὅτε καὶ πλέον ναυαγίῳ ἐχρήσατο. Conatus eſt vir doctus iſtud πλέον interpretari. ſed fruſtra fuit: nam πλέον omnino legendum eſt, id eſt, *cum quidem navigans, naufragium fecit.* Scribe αἰσθήσει τε πολλῷ ὑστεροῦντες. non πολλῶν. Apparet ex antecedentibus. Addit, Ἀλλ' ὅγε Λυσίας ἐν τῷ ἐπιγραΦομένῳ λόγῳ οὑτωσὶ, Πρὸς Αἰσχίνην τὸν Σωκρατικὸν χρέους. Meminit hujus Lyſiacae orationis Harpocration in κατάπληξις, itemque Dionyſ. Halicarn. niſi fallor. Cogitemus de alio Harpocrationis

p. 886. loco, Ἀσπασία. Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Αἰσχίνην τὸν Σωκρατικὸν διαλεγόμενος ἐπιγραΦομένῳ Ἀσπασίᾳ. Videtur ſignificare dialogum a Lyſia fuiſſe conſcriptum contra Aeſchinem: cui dialogo fuerit titulus *Aſpaſia.* non obſcure hoc verba illa deſignant: ſi modo inutilem vocem διαλεγόμενος mutaveris in διαλόγῳ. Verum, ut dixi, de eo loco adhuc cogitemus nam dialogi illius Aeſchines auctor fuit teſte Diogene Laertio, non Lyſias. Deſunt fortaſſe quaedam verba: et hoc potius voluit Harpocration: de illo turpiculo Aeſchinis ſcripto verba apud judices Lyſiam feciſſe. Quid ſit ἀΦορμῆς δέομαι clarebit ex iis quae in ſuperioribus dicebamus de notione hujus vocis inter Graeciae mercatores. Interpretes haec non ſunt aſſecuti. Novem illi oboli qui ab Aeſchine proximis verbis promittuntur, menſtrua uſura ſunt minae unius. Corruptiſſima ſunt Pherecratis quae ſubjiciam: καταμυροπολεῖν τὶ, μαθὼν τάνδε χρῆν καθήμενον: ita ſine controverſia emendanda: κᾆτα μυροπωλεῖν τί μαθόντ' ἔχρην καθήμενον; *quid accidit*, inquit, *cur oporteret ſedentem unguenta vendere?* Non venditabimus hanc emendationem: cujus elegantiam ſoli capient γόνιμοι κριτικοί purum putum Atticum dicendi genus, τί μαθὼν, vel τί παθών. pro ſimplici τί, *quare.* Dicitur autem hoc teſtimonium e Pherecratis fabula, cui titulus Ὕπνος ἢ Παν-

νυχίς. Pollux libro decimo, capite quadrageſimo ſeptimo. *Somnum* ſimpliciter inſcribit. Φερεκράτης ἐν Ὕπνῳ, Σκηνὴ περίερκτος περίβολος κάνναισι. Sed docuit nos Harpocration utrumque auctorem hac parte eſſe depravatum. De voce enim ἰπνὸς, quae caminum ſignificat, loquens, ita ſcribit. Ἰπνὸς μέρος τι τῆς οἰκίας οὕτω καλεῖται. τὸ λεγόμενον παρ' ἡμῶν μαγειρεῖον. ἔστι γοῦν δρᾶμα Φερεκράτει, Ἰπνὸς ἢ Παννυχὶς, ἐν ᾧ δηλοῦνται τοῦτο, ὅτι μέρος τῆς οἰκίας ἐστι. Peſſime etiam vulgo iſta capiuntur: ὅσους δ' ἐράνους συνείλεκται, τὰς μὲν ὑπολοίπους φορὰς οὐ κατατίθησι, ἀλλὰ περὶ τοῦτον τὸν κάπηλον, ὡς περὶ στήλην διαφθείρονται. Senſus eſt: Pecunia omnis, quam ab amicis poteſt Aeſchines corradere nomine erani, non impenditur ab eo in ſolvendis bona fide reliquiis penſionum quas debet, atque adeo propter quas a ſodalibus ſtipe collatitia fuit adjutus. ſed univerſa illa pecunia, quanta quanta eſt, ſicut navis quae ad columnas impegerit. Cicero ad Piſonem: *Ne Scyllaeo illo aeris alieni in freto ad columnam adhaereſceret, in tribunatus portum profugerat.* Non eſt illepidus jocus Lyſiae in anum decrepitam: ἧς, ait, ῥᾷον τοὺς ὀδόντας ἀριθμῆσαι, ἢ τῆς χειρὸς τοὺς δακτύλους. notata eſt dicti hujus venuſtas Demetrio Phalereo, in libello De interpretatione. Aſſuta mala manu ſunt iſta ὅσου ἐλάττους ἦσαν: quae in multis libris poſt verbum ἀριθμῆσαι comparent. Studioſus quidam lector ad vocem ἐλάττους adnotaverat in ora ſui libri, velut cauſſam explicans dicti hujus. παρ' ὅσον ἐλάττους ἦσαν. Inde error librarii qui primus Lyſiae verba illo emblemate vermiculavit. Poſtremo ait Myrtilus, Ἐγὼ δὲ κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον τὸν τραγικὸν ποιητὴν, Τάδ' οὐχ ὑπάρχων, ἀλλὰ τιμωρούμενος, καταπαύσω τὸν λόγον. quem dicit eſſe Ariſtarchi verſum, reperio apud Demoſthenem, aut quicumque auctor orationis contra Neaeram. ὥστ' οὐχ ὑπάρχων, inquit, ἀλλὰ τιμωρούμενος, ἀγωνιοῦμαι τὸν ἀγῶνα τουτονί. [Suidas e Philemonis Therſita petitum eſſe verſum ait: alii e Menandri Olynthia.] Bene eſt: emerſimus jam ex hoc ingratiſſimorum nobis ſermonum coeno: quod ſuſpenſo pede calcaſſe, fraudi nobis, ſpero, apud aequum lectorem, non erit.

p. 887.
p. 888.

ISAACI CASAUBONI
ANIMADVERSIONUM
IN
ATHENAEI DIPNOSOPHISTAS
LIBER DECIMUSQUARTUS.

Caput Primum.

Argumentum libri. Bacchus μαινόμενος. ἔξοινος. Πιέζομαι vox ſervorum ἀκολούθων. Servorum nomina unius aut duarum ſyllabarum. σχολὴ καὶ σπουδή. δήμιος pro δημήτριος. alia nonnulla.

Duas partes ὁλοσχερεῖς habet iſte liber. Prior, reliquias continet ſermonum illorum de quibus diximus libri decimi initio. Atque hic de acroamatîs et gelotopoeis agitur. ſolebant enim ſub coenae finem admitti qui partim ſeriis recitationibus, partim dictis factisque ridiculis ſaturos convivas exhilararent. audiebantur etiam cantores, tibicines, citharoedi, et quicumque alii muſica inſtrumenta tractare, pulſare, aut inflare noſſent. Acroamata uno verbo Graeci Latinique hos omnes vocant. De his loquuntur eruditi convivae ad haec usque verba: *τοσαῦτα τοῦ* Μασουρίου *διεξελθόντος περιενέχθησαν καὶ αἱ δεύτεραι καλούμεναι τράπεζαι.* Ibi poſterior libri pars incipit: cujus praecipua materia ſunt menſae quae dicuntur ſecundae, et bellaria. Praeterea conjecit auctor eo loci analecta quaedam obſervationum ſuarum ſuper iis quae prioribus libris ſunt expoſita: quemadmodum ſuis locis indicaturi ſumus. Sermoni de dictis ridiculis convenientiſſimam obſervationem praepoſuit Athenaeus: Bacchum *μαινόμενον* dictum eſſe et Homero Ὀδυσσ. Φ. et aliis, quia non niſi bene poti ut plurimum dicta di-

cere ridicula ſoleant, aut ea facere quae ſint aliis ludibrio et riſuum argumento, et ut cum Herodoto dicit auctor, *κατιόντος τοῦ οἴνου ἐς τὸ σῶμα ἐπαναπλέει κακὰ ἔπεα καὶ μαινόμενα.* Obiter de voce *ἔξοινος* aliquid etiam hic. de ea Pollux quoque libro 6. cap. 3. qui tamen cenſor, deductum ab *ἔξοινος* vocabulum *ἐξοινία* improbat, uſurpatum Athenaeo haut ſemel. adeo interdum diverſi guſtus ſunt vel eruditiſſimi critici. Scrib. *οὔτε τῶν πλεῖον πινόντων ὄντες, οὔτε τῶν ἐξοίνων γινομένων.* Anaxandridae verba ſuper inventoribus *τῶν γελοίων* ita legerem, *καίτοι πολύ γε πονοῦμεν. τὸν δ' ἀσύμβολον βίον εὗρε γελοῖα λέγων Ῥαδάμανθυς καὶ Παλαμήδης.* Sed non discedendum temere ab edita lectione: *τὸν δ' ἀσ. εὗρε γελοῖα λέγειν Ῥα.* quam ita interpretor, *Inventum eſt Rhadamanthi et Palamedis, ut is qui ſymbolam conferre non poſſet, ridicula dicta diceret.* Cum ait Philipp. ſcurra apud Xenoph. unde noſter recitat, *Καὶ τὸν παῖδα δὲ πάνυ πιέζεσθαι, διά τε τὸ Φέρειν μηδὲν, καὶ διὰ τὸ ἀνάριστον εἶναι,* dicti hujus peſſime a Dalecamp. accepti, elegantiam non capiet, qui non meminerit ejus quod ad Theophraſtum dicebamus capite *περὶ βδελυρίας*: ſolitos ea aetate comicos in omnibus prope fabulis ſuis ſervum aliquem inducere, qui gemens ſub iniquo ſarcinarum pondere, clamaret *Πιέζομαι.* Comicos igitur Atticus hic ſcurra imitatur: et ait ſuum quoque puerum *πιέζεσθαι,* et deficere: non quidem prae oneris gravitate: ſed quod nihil adhuc ederit, et quod deterius eſt, nihil habeat quod poſſit edere. Mox, *ὥς Φησι Φύλαρχος ἐν τῇ ἕκτῃ τῶν ἱστοριῶν.* at libro ſexto, *ἐν τῇ δεκάτῃ.* Solitus dicere rex Demetrius Lyſimachi aulam comicorum ſcenae eſſe ſimilem, *ἐξιέναι γὰρ ἀπ' αὐτῆς πάντας δισυλλάβους.* Servorum apud Graecos nomina vel unius ſyllabae fuerunt, ut *Mus,* ſervus Epicuri: eſtque verbum vetus, *πᾶς δοῦλος δεσπότῃ μονοσύλλαβος.* vel duarum, ut *Davus. Geta, Manes, Stichus, Myſus, Dromo, Sabas, Adon, Telus, Cion, Babys, Crexus,* et ſimilia his. per ſervos autem pleraque in comoediis adminiſtrantur. Contra in tragicam ſcenam reges ut plurimum et proceres prodeunt. Tragoedia enim non fit niſi de principibus: neque tragoediae argumentum ingrediuntur meretrices: ſine quibus nulla fere Plauti nec Terentii comoedia: neque veterum Graecorum *τῆς νέας κωμῳδίας,* quos Latini ſunt imitati. ideo dicebat Demetrius quidem, *πάντας ἐξιέναι παρ' αὐτοῦ Πευκέστας καὶ Μενελάους, ἔτι δὲ Ὀξυθέμιδας.* Lyſima-

K 2

chus vero, *ἐγὼ πόρνην ἐκ τραγικῆς σκηνῆς οὐχ ἑώρακα*
p. 889. *ἐξιοῦσαν.* *non vidi*, ait, *e tragica coena prodeuntem in pulpitum meretricem.* male capiunt interpretes illa, *οὐχ ἑώρακα.* De Sylla locus quo rejicimur eſt libro ſexto. Pro *Ἕρμιππος ὁ Λυσίμαχος* ſcrib. *ὁ Λυσιμάχου*, vel *Λυσιμάχιος.* Aſteriſcum mox tollas licet per hanc lectionem, quam libris tacentibus comminiſcimur, *λαβόντες οἰκείαν ἔννοιαν ταῖς ἑαυτῶν ἀσελγείαις.* Ait, *περὶ τῶν θαυματοποιῶν ἤδη προειρήκαμεν.* de praeſtigiatoribus dictum eſt, inquit, in praecedentibus. libro nempe primo, ut ex illius fragmentis paret. nam Athenaei quidem verba *οἴχεται.* nos in libris De venatione amphitheatrali et Circenſibus pridem multa ſcripſimus. Novi, inquit, Cephiſodorum planum, *τὴν σχολὴν εἰς τοῦτο τὸ μέρος τοῦ βίου καταχρώμενον.* Lego cum Dalecamp. *τὸ γένος τοῦ β.* vel ſic, *εἰς τὴν σχολὴν τὸ πλεῖον μέρος τοῦ βίου κατ'.* Vitam partiuntur etiam ſapientes in otium et negotium, *σπουδὴν καὶ σχολήν.* plano huic pro negotio erat otium. Proxima et obſcura ſunt, et ut puto corrupta. Reperi in Excerptis non *μέλλων ὑπὸ τοῦ δημίου σφάττεσθαι*, ſed *ὑπὸ τοῦ Δημητρίου.* male notatus accentus hanc lectionem peperit. nam ſi acutus paululum productior inclinetur, hoc modo, *δημῖος*, ipſiſſimum fuerit vocis *Δημήτριος* compendium, quo nihil frequentius in membranis.

Caput Secundum.

Κακότης. ὁλοσιαλοκάλαμος et ὀλεσιαυλοκάλαμος. Λιβὺς αὐλός. Sirites auctor τῆς αὐλητικῆς. αὐλήσεις modi tibiales. Comus *et* tetracomus. *μέλος et αὔλησις confunduntur.* ſicinnis, ſicinnotyrbe. *κνισμὸς et κνησμός. multa emendata.*

Postrema ſunt verba eclogae Melanippideae, de Minerva tibias projiciente: *ἔῤῥετε αἴσχεα σώματι λύμα. ἐμὲ δ' ἐγὼ κακότητι δίδωμι;* ita ſcribendum cum interrogatione. *egone animum applicem rei turpi? κακότητα* appellat *τὴν ἀσχημοσύνην*, indecoram vultus compoſitionem tibias inflantium. Clemens Alexandrinus Paedagog. libro ſecundo, *προνοητέον δὲ μάλιστα τῆς εὐσχημοσύνης· ᾗ καὶ τὴν Ἀθηνᾶν φησὶν ὁ μῦθος, ἥτις ποτε ἦν, προμηθουμένην αὐτῆς, τῶν αὐλῶν ἐπιῤῥίψαι τὸ ἐπιτερπὲς,*

διὰ τὸ ἀπρεπὲς τῆς ὄψεως. Corrupta ſunt paulo poſt iſta, αἱ γὰρ παρθενίαν ἀγανὸν καὶ ἄπαιδ' ἀπένειμε Κλωθώ. Lego, καὶ γὰρ παρθενίαν ἄγαμον καὶ ἀπ. Et mox, σὺν ἀγλαάνῳ † κυτᾶτι χειρῶν κόμψῳ † δέ. Scribo, σὺν ἀγλαᾶν ὠκυτᾶτι χειρῶν κομψῷ γε. In hyporchemate Pratinae legunt et veteres, οἷά τε κύκνον ἄγοντα. opinor, pro ᾄδοντα. nam cygni non ἄγουσι μέλος, neque ducunt choreas: ſed ᾄδουσι canunt. Poſtea ſcribe cum Dalecamp. ὁ δ' αὐλὸς ὕστερον χορευέτω. ex ſuperioribus Athenaei verbis et Excerptis. At pro depravatiſſimis hisce, κατεᾶς † ἐπιερεῖς βασίλεια: cenſeo legi poſſe ſublato puncto a fine ſuperioris vocis ἀοιδᾶν, hoc modo: σοῖς ἐπὶ ἱεροῖς βασίλεια. In Epit. ſcribitur ſtatim, θηροαμάχαισί τε πυγμαχίαισι νέων θέα. prima dictio θηρομάχοις ſcribatur melius. Nulli pretii vox eſt quae ſequitur, Φλέγε τὸν ὀλοσιαλοκάλαμον. mutato ſpiritu vox Graeca fuerit, non inelegans: p. 890. qua ſignificaverit poeta tibiam nihil eſſe aliud niſi arundinem ſputo plenum. vel ita ſcribe, ὀλεσιαυλοκάλαμον. Ephippi *Empolam* qui mutant in Ἔμπορον caſtigandi non laudandi ſunt. expoſuimus pridem ad Suetonium. Prima ejus verba ita ſcribe,

— κοινὴ γὰρ ὦ μειράκιον
ἡ 'ν τοῖσιν αὐλοῖς μουσική.

Quid ſit συναυλία habes apud Pollucem et in ſcholiis comici initio Equitum. Euſtath. Athenaei ſuper ea re verba deſcribit ad Ἰλιαδ. Φ. Antiphanis ſequens ecloga, merum Augiae ſtabulum. expectandus νέος Ἡρακλῆς. interea videamus an poſtrema ſic poſſint emendari:

Ἡδυντικὸν μάλ' ἐστὶ, νοῦ χωρὶς πάλη
συννευμάτων προβλήμαθ' οἷς συμαίνεται
ἕκαστα.

tantum hic video: caetera relinquo τοῖς ὀξυδερκεστέροις. Ait, Λιβὺν δὲ τὸν αὐλὸν προσαγορεύουσιν οἱ ποιηταί. Euripides Hercule furente, παρά τε χέλυος ἑπτατόνου Μολπὰν καὶ Λιβὺν αὐλόν. Σειρίτης, inquit, δοκεῖ πρῶτος εὑρεῖν τὴν αὐλητικήν. Tibias Phryges invenerunt Olympus et Marſyas. Plinius et Clemens Alexandrinus. *Sirites* hic, non tibias reperit, ſed viam excogitavit inflandi arte tibias. Adi ad Julium Pollucem libro quarto, capite 10. Atque hic Sirites κατηύλησε τὰ μητρῷα πρῶτοι, id eſt, *primus ad matris deum ſacra tibiam adhibuit.* Αὐλήσεις quarum ſpecies et nomina deinceps enumerantur, *modos tibiales* dicam potius quam *cantiones tibiales.* etſi ſcio αὐλεῖν Latinis dici, *canere tibiis*, et αὔλησιν,

Caelio Aureliano *cantionem tibiarum*. Sed ea interpretatio conſundit discrimen quod eſt inter ᾠδὴν, ſonum humanae vocis, et αὔλησιν, quae tibiarum inflatu editur. Erant autem tibiales modi pro diverſitate argumenti, diverſi. Κῶμος eſt ille tibiarum inflandarum modus quo utebantur quando ibant comeſſatum: qua de re multa obſervamus alibi. Idem ſentiendum de caeteris αὐλήσεων appellationibus. De *gingra* dictum eſt libro quarto. Heſychius, Γίγγρος αὔλημά τι, ὅπερ ἔνιοι γίγγρον. ſcribe, γίγγραν. De *tetracomo* audiamus veteres potius quam interpretem. τετράκωμος, (verba Heſych. μέλος τι σὺν ὀρχήσει πεποιημένον, εἰς Ἡρακλέα ἐπινίκιον. ἐκαλεῖτο δὲ τέσσαρες κῶμοι. appellat μέλος quam noſter αὔλησιν: quia miſcebatur in tetracomo cantus cum tibiis. Similiter πολεμικὸν Athenaeus inter αὐλήματα recenſet. Heſychius vocat μέλος: utrumque recte. Eadem ratione ἡδύκωμος Athenaeo eſt αὔλησις. Heſychio γένος ᾠδῆς. et *mothon* ei grammatico eſt ſaltationis genus: modus tibialis cum ſaltatione cani ſolitus. et ut redeamus unde ſumus digreſſi, τετράκωμος a Polluce inter ſaltationis ſpecies refertur, ſicut et κνισμὸς et μόθων. Unde autem dictus ſit tetracomus quaerit Pollux eodem loco. Ἐπίφαλλος in Excerptis eſt ἐπίφαυλος: ſic mox in iisdem φαυλοφόροι ſcriptum pro φαλλοφόροι. Euſtathius ἐπίφαλλος, recte. non eſt obſcura nominis ratio. Χορεῖος, apud Heſychium
p. 891. eſt χορεῖον αὔλημά τι. At καλλίνικος eidem ſaltationis nomen eſt. Jungebantur nempe tibiae cum ſaltatione. Sic ille, καλλίνικος, εἶδος ὀρχήσεως ἐπὶ τῇ τοῦ Κερβέρου ἀναγωγῇ. Fuit *ſicinnis* genus cantionis et ſaltationis, atque ut puto etiam αὐλήσεως, pyrrichae adfinis: militum nempe et σύντονος. *Sicinnotyrbe* quae hic recenſetur inter αὐλήσεις, quid diſtaret a *ſicinne* parum explicant veteres. erat fortaſſe non militaris αὔλησις, ſed in circulis et ſtationibus coactae hominum turbae uſurpari ſolita. Species eſt aut pars comi tibialis ille modus qui hic dicitur, θυροκοπικὸν καὶ κρουσίθυρον. Nam comiſſatores inverecundi, cum incaluerant vehementius, fores pulſabant, tibias ſimul inflantes convenienter ei quod agebant. Ejusdem argumenti ſed remiſſior modus eſt, παρακλαυσίθυρον. Qui eſt κνισμὸς in noſtris libris, apud Euſtathium κνησμὸς per η. ſed Heſychius, Κνισμὸς, μέλος τι κνισμῷ αὐλούμενον. De Mothone conſule comici veterem interpretem.

Caput Tertium.

Explicantur veterum cantionum appellationes aliquot. ἱμαῖος, ἐπανταῖος, ἐπιμύλιος. ἱμαλὶς *et* νόστος. Εὔνοστος. ἔλινος, *ſive* αἴλινος. ἀμάλλαι, ἴουλοι. *Ceres* Chloa. οὖλον ἵει. *Nutricum naeniae. Pollux emendatur.* ἐώρα, *pro* αἰώρα. lityerſa, τὸ πτιστικόν. *Nicocharis* Hercules Choragus. οὔπιγγοι. borcus. *Caſſander rex et criticus. alia non pauca.*

Deinceps enumerantur ᾠδῆς ὀνομασίαι, appellationes cantus variae. Prima eſt, ἱμαῖος ἡ ἐπιμύλιος καλουμένη, ἣν παρὰ τοὺς ἀλέτους ᾖδον. eadem cantio et ἐπανταῖος dicta, et ἐπίνοστος, auctore Heſychio. ſi ſcriberemus ἐπαντλαῖος, eſſet eadem fere nominis ratio, ac τοῦ ἱμαῖος. nam ἱμᾶν eſt ἀντλεῖν. etſi videtur Athenaeus noluiſſe vocem ἱμαῖος inde eſſe derivatam. Manifeſta etiam ſit ratio, ſi ἐπακταῖος ſcribemus: ab ea quae dicitur poetis ἀκτὴ Cerealis, id eſt, farina. Exemplum ἐπιμυλίου ſive molaris cantilenae extat apud Plutarchum in Convivio ſapientum, hoc. Ἄλει μύλα ἄλει. καὶ γὰρ Πιττακὸς ἀλεῖ μεγάλας Μιτυλάνας βασιλεύων. Sunt auctores qui *himaeam* cantilenam propriam ſcribant fuiſſe aquam haurientibus, quod Graeci dicunt ἱμᾶν. Callimachus, Ἀείδει καί πού τις ἀνὴρ ὑδατηγὸς ἱμαῖον. Ariſtophanes in Ranis vocat ἱμονιοστρόφων μέλη. Subjicit Athenaeus, ἴσως ἀπὸ τῆς ἱμαλίδος· ἱμαλὶς δ' ἐστὶ παρὰ Δωριεῦσιν ὁ νόστος, καὶ τὰ ἐπίμετρα τῶν ἀλετῶν. Falluntur eruditi viri qui νόστος hic in ea ſignificatione accipiunt, quam vulgo apud Homerum habet et alios, pro *reditus in patriam.* Euſtathius poſtquam Athenaei hunc locum deſcripſit, ſic vocem explicat: λέγει δὲ νόστον ὁ ῥήτωρ ἐνταῦθα οὐ τὸν Ὁμηρικὸν καὶ συνήθη, ἀλλά τινα δαίμονα ἐπιμύλιον ἔφορον τῶν ἀλετῶν, ὃς καὶ Εὔνοστος ἐλέγετο, οὗ παρώνυμον νόστιμον. id eſt, *Significat* νόστος *in hoc Athenaei loco, non quod apud Homerum et vulgo, ſed molarem quendam deum, molitoribus praefectum, qui et Eunoſtus dicitur: inde eſt* νόστιμον, haec Euſtathius. ſed de voce νόστιμον quod ait, recte accipe: nam apud poetam νόστιμον ἦμαρ, nihil ad hanc dictionis νόστος ſignificationem. p. 892.

ſed ſignificat et καρποφόρον, ut explicant veteres. Eſt et *Himalis* inter Cereris cognomina, ut *Sito*. vide libro decimo. Pro ἐπίμετρα τῶν ἀλετῶν, legitur apud Heſychium, τῶν ἀλεύρων. id eſt, *qui efficit ut farinae menſura ſit cumulata*. Telam texentium cantilena ἔλινος in omnibus Athenaei codicibus nuncupatur. ſed melius in Epit. αἴλινος. Cave autem confundas αἴλινον cujus hic ex Epicharmo fit mentio, cum aliorum ſcriptorum aelino. nam illi aelino nihil commune cum textoribus: ſed triſtis cujusdam cantilenae eſt nomen, ut in verſu intercalari apud Aeſchylum Agamemnone: αἴλινον εἰπέ· τὸ δ' εὖ νικάτω. Euſtath. de *lino* et *aelino* cantilenis disputans, ἡ μέν τοι, ait, ἐξ Ἐπιχάρμου χρῆσις ἐθέλουσα τὸν αἴλινον ᾠδὴν τῶν ἱστουργούντων εἶναι, οὐ τὸν Λίνον τὸ κύριον ἐγκεῖσθαι τῷ αἰλίνῳ βούλεται, ἀλλὰ τὸ λίνον. Ait, τὰ δράγματα τῶν κριθῶν αὐτὰ καθ' αὐτὰ προσηγόρευον, ἀμάλας. alii ſcribunt ἀμάλλας. inde ἀμαλλοδετῆρες apud Homerum et Theocritum. utraque γραφὴ in optimis libris. Sequitur, συναθροισθέντα δὲ καὶ ἐκ πολλῶν μίαν γενόμενα δέσμην, οὔλους καὶ ἰούλους. appellarunt οὔλους tanquam ὅλους: nam ex pluribus manipulis fiebat unus οὖλος: vel a torto vimine quo conſtringebatur: nam οὖλον eſt τὸ συνεστραμμένον. id vinculum veteres ἀμάλλιον, poſteriores οὐλόδετον dixerunt. At ἴουλοι appellati faſces iſti, inquit Euſtathius, πρὸς ὁμοιότητα ἴσως, ἢ τοῦ κατὰ τὴν ἥβην ἰούλου ἐν τοῖς προσώποις, ἢ τοῦ πολύποδος ζωϋφίου· ἢ διὰ τὸ ἰέναι εἰς ὁλότητα. In totum quae fimbriatis ſimilia ſunt, ἴουλοι Graecis dicuntur. Cererem, inquit, vocabant ὁτὲ μὲν Χλόην, ὁτὲ δὲ Ἰουλώ. *Chloae* cognomine colebatur in Attico agro, ubi fuiſſe ſcribit Pauſanias Δήμητρος ἱερὸν Χλόης. idem ſcriptor cupientem ſcire ejus cognominis cauſſam, ad ſacerdotes rejicit: quae tamen magis eſt anceps quam obſcura. Eupolis *Marica*. Ἀλλ' εὐθὺ πόλεως εἶμι· θῦσαι γάρ με δεῖ Κριὸν Χλόῃ Δήμητρι. Sophocles Oedipo Coloneo, Τὼ δ' εὐχλόου Δήμητρος εἰς ἐπόψιον Πάγον μολοῦσαι. Multa ibi ſcholiaſtes. Lego ut orationi conſulam et veritati; οἱ αὐτοὶ καὶ δημητρίουλοι, καὶ καλλίουλοι. καὶ πλεῖστον οὖλον οὖλον ἵει, οὖλον ἵει. antiquum erat verbum ἱέω: cujus poſtea locum obtinuit ἵημι. Cum paulo ante dixerit eſſe *iulum* τῶν ταλασιουργῶν, deinde ex aliorum ſententia manipulorum victoribus attribuiſſet, repetit poſtea id quod prius dixerat, ἄλλοι δὲ φασὶν ἐριουργῶν εἶναι τὴν ᾠδήν: iulum nempe. De nutricularum naeniis quae hic nominantur

καταβαυκαλήσεις, dictum adſatim ad Theophraſteas Notationes morum, capite περὶ λαλιᾶς. Quintilianus libro primo, capite decimo. *Chryſippus etiam nutricum quae adhibentur infantibus, allectationi, ſuum quoddam carmen aſſignat.* Poſitum eſt ε pro αι cum additur, ἦν δὲ καὶ ἐπὶ ταῖς ἑώραις τὶς ἐπ' Ἠριγόνῃ. nam αἰώρας intelligit. multa ita ſcripta in Gloſſographorum. at in Pollucis p. 893. libris ᾆσμα ταῖς ὥραις προσᾳδόμενον. male. Recte autem eruditiſſimus Leopardus, ἣν καὶ ἀλῆτιν λέγουσιν ᾠδήν. Vae illis qui viri tanti obſervationum reliquos decem libros nobis invident. Ne errent tyrones in ſubjectis verbis, ἀπέθανε δὲ καὶ αὐτὸς ὁ Θεόδωρος ὕστερον βιαίῳ θανάτῳ· λέγεται δὲ γενέσθαι Τρύφων τις, ὡς ἐκ τῆς ποιήσεως δῆλόν ἐστι. legendum enim τρυφητὴς, aut litera minuscula τρύφων τις. eadem ſententia. τρύφων, ut τρίβων. Melſorum cantilena dicta eſt λιτυέρσης, a Lityerſa Midae filio, de quo multa in Lectionibus Theocriticis. vide etiam Pollucem libro quarto, capite ſeptimo. [Et Servium viri optimi Danielis ad illum verſum, *Ducite ab urbe domum mea carmina ducite Daphnin.*] Oda pinſentium mulierum dicebatur τὸ πτιστικόν. Phrynichus *Comaſtis*, Ἐγὼ δὲ νῶϊν δὴ τερεττιῶ τὸ πτιστικόν. vel ſimpliciter πτισμός. Nicophon, *Chirogaſtoribus:* Ἀλλ' ἴθι προσαύλησόν συ νῷν πτισμόν τινα. *Theſmophoriazuſas* accipe non illam quae extat fabulam: ſed alteram ejusdem nominis: de qua libro primo. *Herculem choragum* Nicocharis appellat etiam Pollux libro 7. cap. 12. Docuerat hic poeta et Herculem γαμούμενον: cujus idem meminit lib. 7. cap. 11. Epicharmi fabula dicta hic *Ulyſſes Naufragus*, ſimplici nomine Polluci Ναυαγὸς nominatur libro 10. cap. 30. *Philelias* Apollini ſacra ſic appellata eſt ab intercalari verſu, qui proprius ei asmati, ἔξεχ' ἔξεχε ὦ φίλ' ἥλιε. *Upingi* Dianei, ab ejus deae nomine Οὖπις. Callimachus in ejus hymno, Οὖπι ἄνασσ' εὐῶπι, φαεσφόρε. *Linus* et *aelinus*, inquit, οὐ μόνον ἐν πένθεσιν ἀλλὰ καὶ ἐπ' εὐτυχεῖ μολπῷ κατ' Εὐριπίδην. Scribendum μολπῇ, ut apud Euſtath. et Breviatorem. at μολπὸς eſt poeta vel cantor. Legam lubens, ὡς μῦθον εἶναι τοὺς λεγομένους Ἰοῦς δρόμους. *Ius* noti errores per omnes fere orbis plagas. tamen Ἰνοῦς libri ſcripti. *Borcum* Heſychius duobus locis *Bormum* nominat. Βῶρμον, ait, θρῆνον ἐπὶ Βώρμου νυμφολήπτου Μαριανδυνοῦ. accedit ſcriptura Excerptorum, ubi *Borbus* appellatur. β. at μ. ut ſcimus paſſim permutantur. ἀφανισθῆναι hic

eſt, correptum a Nymphis diſparuiſſe ut Hylam. ideo Heſych. νυμφόληπτον dicit. Μανέρως melius quam Μάνερος, ex aliis ſcriptoribus. Importunitatem vero ſpecta Lector iſtorum correctorum: qui verſus inveniunt, etiam in ſoluta omni lege oratione: quod cum alibi factum iis perperam: tum iſto loco ſane quam ridicule, in his verbis, Οὐκ ἀπελίποντο δὲ ἡμῶν, etc. Caſſander Macedo, inquit, adeo φιλόμηρος fuit, ut et plurimos poetae verſus memoria teneret: et haberet Iliadem atque Odyſſeam ἰδίως γεγραμμένας. Puto hoc velle Athenaeum: Homeri poemata a Caſſandro fuiſſe emendata: quemadmodum ante fuerant ab Alexandro et Ariſtotele. Caſſander igitur poeſin utramque Homericam habuit non ex publicis, et vulgatis codicibus deſcriptam: ſed propria ipſius induſtria correctos. De Homeriſtis Diomedes lib 3. *Olim partes Homerici carminis in theatralibus circulis cum baculo, id eſt virga, pronuntiabant, qui ab eodem*
p. 894. *Homero dicti ſunt Homeriſtae.* Clearchi liber qui Παραγραφῶν hic inſcribitur, alibi nomen habet Περὶ γραφῶν: quae lectio placet magis, ut dictum initio ſeptimi. tamen ne id quidem verum cenſeo: ſed Περὶ γρίφων. vide infra cap. 15. Totum locum ita debes vertere, *Clearchus libro priore De griphis, Simonides inquit, Zacynthius ſedens ſuper ſella in theatris Antilochi verſus recitabat.* Sed quis iſte fuerit Antilochus, diſcam lubens ſi eſt qui me doceat. In Excerptis Ἀρχιλόχου invenimus non Ἀντιλόχου. juvat quod modo nominatus Archilochus inter eos poetas quorum verſus recitabantur. Quare ita legamus: aut certe τὰ περὶ Ἀντιλόχου. ut intelligamus eam partem ῥαψ. ψ. Iliadis, quae eſt de Antilocho. Scrib. Μνασίωνα τὸν ῥαψῳδὸν λέγει non λέγειν.

Caput Quartum.

Magodus. σχινίζεσθαι, *et* σχοινίζεσθαι. σχοινίη φωνή. σχοίνων *ſaltatio.* φλοίαξ. ἐπιττοτίλα. *ſepia.* φλέφυρα. κριαδέμεν, *ridere. Heſych. corrigitur.* νεασπάτωτον. σπάτος, σπατοῦν. ῥῆσιν περαίνειν. σχέδην, ἄρνια. φωνάριον περιαυγές. *multa emendata.*

Magodum eſſe dictum ajunt docti convivae, τὸν ἀνδρεῖα καὶ γυναικεῖα πρόσωπα ὑποκρινόμενον. Dalecampius

egit, ἀνδρεῖα γυναικείοις. repugnant veteres codd. et diſerte Euſtath. ad Ὀδυσσ. ψ. ſed virum eruditum non abs re moverunt ſequentia, τὸν δὲ γυναικεῖα ἀνδρείοις λυσιῳδόν. Praeterea aliquanto poſt tribuuntur magodo πάντα τὰ περὶ αὐτὸν ἐνδύματα γυναικεῖα. Magodo dicitur eſſe hilarodus σεμνότερος, quoniam οὐδὲν σχινίζεται. Etymologici auctor poſtquam retulit hominum delicatorum morem, lentiscum habendi in ore, ut dentibus candorem concilient: inde, ait, dicitur σχινίζεσθαι. Vellem adjeciſſet de ſignificatione ejus vocis aliquid. neque enim huic Athenaeo illa ſignificatio convenit, qua ſumitur pro lentiscum rodere: ſed inſignem aliquam in geſtu mollitiem deſignat: qualis fuit pantomimorum, aut Gaditanarum puellarum in theatro Ro. ſaltantium. Ita autem libri omnes σχινίζεσθαι: quorum conſenſus facit ut diffidam conjecturae meae: ſcribendum eſſe σχοινίζεσθαι: eoque verbo notatari impudicos et omnifarios mimorum motus. nam σχοινίζεσθαι eſt flectere ſe inſtar junci. et vocem fractam atque effoeminatam Graeci vocant σχοινίνην vel σχοινίην. Heſychius, σχοινίην φωνὴν, τὴν σαθρὰν καὶ διεῤῥωγυῖαν. Fuit etiam genus quoddam ſaltationis, σχοίνων Heſychio, σχοινίων Plutarcho De muſica, nominatum ſimilem, ut probabile eſt, ob cauſſam. Arbitrium eſto docti et acuti lectoris. Caeterum quid ea dictione ſignificari auctor voluerit, claret ex ſequentibus verbis, σχινίζεταί τε καὶ πάντα ποιεῖ τὰ ἔξω κόσμου. etc. Magodiam vult auctor ſic dictam, ἀπὸ τοῦ οἱονεὶ μαγικὰ προφέρεσθαι. Heſychius magum profert nomine Chryſogonum, a quo μαγῳδὴ ſaltatio eſt nominata. Legit Euſtath. οἱ δὲ φλοίακας ὡς Ἰταλοί per οι. vulgo φλύακας. p. 895.
vide lib. 3. capite 9. Italos hic accipe, magnae Graeciae incolas. in his erant Tarentini. Stephanus de urbibus, ἀνεγράφη καὶ Ῥίνθων Ταραντῖνος φλύαξ, τὰ τραγικὰ μεταῤῥυθμίζων ἐς τὸ γελοῖον. tamen illum locum aliter acceperunt eruditiſſimi viri. Recitantur Strattidis elegantes verſus e Phoeniſſis, quibus probatur Boeotos aliter locutos eſſe ac Graecos alios. Sepiam, inquit, vocant ὀπιτθοτίλαν, vel ὀπισθοτίλαν, ut Heſych. ſcribit et Euſtath. apud quem omnium harum vocum Thebanae dialecti interpretationem legat qui volet in commentariis ad Odyſſ. ῥαψ. ρ. Pons ſive γέφυρα, Thebanis φλέφυρα. ita codd. Athenaei Brev. βλέφυραν. Falſum eſt Thebanorum dialecto dici τὸ γελᾷν ἐκριδδέμεν. verum eſt quod reponemus, τὸ γελᾷν δὲ κριαδέμεν. auctor et fundus nobis

hujus emendationis Heſych. qui Boeoticam eſſe hanc vocem ſcribit, ſignificantem γεννᾷν. ſed narro tibi, Lector, vitioſi etiam hic doctiſſimi illius critici ſunt codd. et ſcribendum ex Strattidis verſibus γελᾷν. nam, ut contra Strattidem ex Heſychio emendemus, lex metrica vetat. Quare ita ſcribe in optimis illis Gloſſis, Κριαδέμεν, γελᾷν. Βοιωτία ἡ λέξις. Non dubitabis Strattidis verſum hunc ab Heſychio eſſe ſpectatum. Claudit poſtremus verſus Strattidis, Νεασπάτωτον δ' ἦν τι νεοκάττυτον. Scribe, ἦν τι ἢ νεοκάττυτον. Emendationem Dalecamp. vitii manifeſtam lex metri arguit, ut alia taceam. Significat calceos, νεοκαττύτους, id eſt quibus ſuppacta recens ſolea, dici Boeotice νεασπάτωτον, vel νεοσπ. Ex hac voce licet conjicere, Boeotis σπάτος corium dici. quare de illis accipio Gloſſographi verba, σπάτος, δέρμα σκύτος. non dicit, ut fere ſolet, cujus vox ea ſit, ſed hoc nos docet hic Strattidis verſus. Idem interpretatur σπάτειον, δερμάτινον. Ergo etiam σπατοῦν, opus ex corio facere aut ſarcire dixerunt, id eſt, ut exponit Strattis, καττύειν. Scribe Semi Delii teſtimonium, quod homines infruniti verſu conſtare exiſtimarunt οἱ αὐτοκάβδαλοι ἐστεφανωμένοι κιττῷ σχέδην ἐπέραινον ῥήσεις. non autem ἐπέῤῥαινον. neque enim eſt ab ἐπιῤῥαίνω. nam id quidem ineptiſſimum: ſed a περαίνω. ῥήσεις ſunt integri poetarum loci. περαίνειν ῥῆσιν plane eſt ῥαψῳδεῖν. alii dicunt ῥήσεις εἰπεῖν. nam et περαίνειν pro εἰπεῖν uſurpant Attici. σχέδην eſt ἡσυχῇ, et cum lentitudine quadam decora. vel ponitur pro βάδην, cui mox opponitur στάδην. Paulo poſt αὔνακάς τε περιβεβλημένοι παρέρχονται. alii has veſtes appellant καυνάκας. et ita fortaſſe ſcribendum hic quoque. Cogitemus de proximis verbis, οἱ μὲν ἐκ παρόδου, οἱ δὲ κατὰ μέσας τὰς χεῖρας βαίνοντες ἐν ῥυθμῷ. Venerat in mentem κατὰ μέσας τὰς χορείας. ſed nihil pronuntiare tutius eſt. In tertio verſu diſtingue poſt ἀπαρθένευτον majore diſtinctione: et poſtea ſcribe, οὔτι ταῖς πάρος Κεχρήμεθα νῦν ᾠδαῖσι. Omnino autem in primo Eubuli, ἕστηκας ἐν πύλαις. Nono verſu, Παρεγκέκαπται σταρνί' ἐννέ' ἢ δέκα. non diſplicet conjectura Dalecamp. τ' ἀρνία. *agniculi.* magis tamen placet vel ἄρνια pro ἄρνεια. ſupple κρέα. ut dicimus λαγῷα, ſim-
p. 896. pliciter pro leporinae fruſtis. vel στερνία: ut ea ſignificentur, quia in ſuperioribus libris στηθύνια et στηθείδια dicebantur. culinae et macelli ſunt vocabula. Decimus Antiphaneae ῥήσεως olim corruptus eſt, Κεστρεὺς λεπι-

τθεὶς καὶ † σπασθεὶς, χρωσθεὶς, στραφείς. Dalecamp. ἀλὶ πασθείς: recte: ſi negligere modulum verſus rectum eſt. Idem dixeris de Breviatore, qui ſcribit, Κ. λ. πασθεὶς, στραφεὶς. χρωσθείς. Non legimus, Κ. λ. καταπλυθεὶς, χ. στ. ſervato metro, plana ſententia. In penultimo. Ὥστ' εἴσιθι μὴ μέλλε, χώρει. δεῖ γὰρ ἠριστηκότας, verſum corrumpunt prima verba ὥστ' εἴσιθι: quae non ſunt Antiphanis, ſed Sophonis qui Antiph. ῥῆσιν pronuntiabat. quanquam fieri poteſt, ut ea fuerit ultima dipodia praecedentis verſus, cujus caetera omnia, more ſuo, Athenaeus praetermiſerit. Depravatus eſt et Clearchi ultimus, Τὸ Φωνάριον ἡμῶν περίσαργον γίνεται. Legam, περίαυγον, aut περιαυγὲς, *vox clara*, cur non ita dici queat, ſicut Φωνὴ λαμπρὰ et μέλαινα?

Caput Quintum.

Muſica παιδιά. *et* παιδεία. διάφοροι τὰς γνώμας. *Muſicae vis ad ſedandas animi perturbationes.* ἀνὴρ τοῖς ἤθεσι διαφορῶν. *Cantiones ad medelam morborum adhibitae.* καταυλεῖν τοῦ τόπου. Ananius *poeta item alia.*

De muſica deinceps tractatur. Ait, πάντων ἐπαινούντων τὴν παιδιὰν ταύτην. muſicam vocat παιδιὰν, non male. Eſt enim animi quaedam oblectatio ad modum luſus. Cenſeo tamen παιδείαν ταύτην ſcripſiſſe Athenaeum. confirmant ſequentia. Ait, καὶ γὰρ τὰ ἤθη παιδεύει καὶ τοὺς θυμοειδεῖς καὶ τὰς γνώμας διαφόρους κατaπραΰνει. furioſi et qui mente non conſtant διάφοροι τὰς γνώμας dicuntur: quaſi in diverſa rapti. Quod autem muſica graviores animi motus demulceantur, componanturque ignorat nemo. Illuſtre et certum in Saule exemplum, omnibus Chriſtianis notum. Multa in hanc ſententiam proferri poſſent ex antiquis ſcriptoribus: quibus lubens ſuperſedeo. Afferam tantum quae de ea re legi in Graecis commentariis libri Hermogenis Περὶ ἰδεῶν. non enim omnium manibus teritur ille liber. Probaturus ſcriptor ille muſicam vim quandam in animum habere, ὁ Τιμόθεος, ait, αὐλήμασιν ἐκίνει πρὸς θυμὸν καὶ ὅπλα τὸν Ἀλέξανδρον. καὶ Λακεδαιμόνιοι πρὸς τὸν ἐμβατήριον τοῦ αὐλοῦ ῥυθμὸν κατὰ πολεμίων ἐχώρουν. Φασὶ δὲ καὶ τοὺς Πυθαγορείους εἴποτε κινηθεῖεν αὐτοῖς τὰ πάθη, ἤ τινας

ἑτέρους ὑπ' αὐτῶν κατεχεμένους θεάσαιντο, διὰ τῶν ἐν αὐλοῖς τε καὶ κιθάρας ῥυθμῶν μετάγειν ἐπὶ τὸ ἡμερώτερον τὴν ψυχήν. καὶ Πυθαγόρας δὲ ὡς Ἰάμβλιχός φησιν, ἐν τῷ Περὶ τῆς Πυθαγορείου αἱρέσεως, μέσῳ νυκτῶν ἀστρονομούμενος, νεανίαν τινὰ σὺν αὐλητῇ κωμάζοντα μετὰ λαμπάδος κατὰ αὐλητρίδος (ſcripti καὶ αὐλητρ. ſed deeſſe aliquid patet.) τόν τε οἶκον αὐτῆς ἐμπρῆσαι σπεύδοντα διὰ ζηλοτυπίαν, ἐπέσχε τῆς μανίας παρακελευόμενος τῇ αὐλητρίδι μεταβάλλεσθαι τὸν ῥυθμὸν ἐπί τι καταστη-
p. 897. ματικώτερον μέλος, τὸ καλούμενον σπονδεῖον. Ἐμπεδοκλῆς δὲ ὁ Ἀκραγαντῖνος ὁ Πυθαγόρου μαθητὴς, ὁ Κωλυσανέμας ἐπίκλην, σπασαμένου τινὸς ἤδη κατὰ τοῦ πλησίον τὸ ξίφος, ὃς ἐδόκει τὸν πατέρα τοῦ θυμουμένου ἀνῃρηκέναι, ἀνακρουσάμενός τι καταστηματικὸν τῇ κιθάρᾳ μέλος, ἣν ἔτυχε μετὰ χειρὸς ἔχων, διεκώλυσε τὸν φόνον γενέσθαι, χαλάσας τοῦ νεανίσκου τὸν θυμὸν μαλθακωτέρῳ ῥυθμῷ. Habes hic nonnulla quae non temere alibi legas: at quod de Pythagora narrat, paucis perſtringit Quintilianus, *Pythagoram*, ait, *accepimus, concitatos ad vim pudicae domui afferendam juvenes, juſſa mutare in ſpondeum modos tibicina, compoſuiſſe.* Sequitur ex Chamaeleone Pontico, Κλεινίας καὶ τῷ βίῳ καὶ τοῖς ἤθεσι διαφορῶν, etc. Aelianus eandem hiſtoriam recitans ex eodem, ut puto, et ſaepe obſervavimus, ſcriptore. pro iſtis habet, Κλεινίας ἀνὴρ ἦν σπουδαῖος τὸν τρόπον. Ut igitur eadem ſententia ſit etiam in Athenaeo, ſcribendum διαφέρων. pro διαφορῶν. *vir excellens vita et moribus.* ſed cogitemus amplius de hoc loco. Scripta lectio, καὶ τῇ γνώμῃ καὶ τοῖς ἤ. ut videatur ad iſta alludens Athenaeus ſcripſiſſe, τοὺς τὰς γνώμας διαφόρους καταπραΰνει. Addit, Ὅτι δὲ καὶ νόσους ἰᾶται μουσικὴ Θεόφραστος ἱστόρησεν ἐν τῷ περὶ ἐνθουσιασμοῦ. Apollonius in hiſtoriis mirabilibus. Ἄξια δ' ἐστὶν ἐπιστάσεως τὰ εἰρημένα Θεοφράστῳ ἐν τῷ Περὶ ἐνθουσιασμῶν. φησὶ γὰρ ἐκεῖνος τὴν μουσικὴν πολλὰ τῶν περὶ ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα γιγνομένων παθῶν ἰατρεύειν. καθάπερ λειποθυμίαν, φόβους, καὶ τὰς ἐπὶ μακρὸν γιγνομένας τῆς διανοίας ἐκστάσεις. ἰᾶται γάρ φησιν ἡ καταύλησις καὶ ἰσχιάδα καὶ ἐπιληψίαν. Et teſtatur idem paulo poſt, plurimos adhuc ſua aetate praeſertim Thebanos, cantionem tibialem ad morborum medelam adhibuiſſe. mitto quae ſcribit Galen. Καταυλεῖν τοῦ τόπου eſt, *ſuper loco affecto tibia canere.* Caelius Aurelian. ita expreſſit, *Philiſtionis frater ſcribit quendam fiſtulatorem loca dolentia decantaſſe.* Lege et diſtingue.

τρία γὰρ καὶ γενέσθαι Ἑλλήνων γένη, Δωριεῖς, Αἰολεῖς, Ἴωνας, οὐ μικρᾶς ἐνούσης διαφορᾶς ἐν τοῖς τούτων ἤθεσι. Λ. etc., οὐ πανοῦργον δὲ ἀλλὰ ἐξηρμένον καὶ τεθαῤῥηκός. cum Dalecamp. De Laſo et ejus hymno in Hermioneam Cererem ſatis lib. 10. et de *Clymeno:* qui eſt Plutus. ejus conjunx Proſerpina Graecis dicta et Μελίβοια et Μελιτώδης. eſtque, opinor, duarum harum appellationum eadem ratio. Lege Theocriti ſcholiaſten ad idyllium 15. et Porphyrium in disputatione de antro Nympharum. In Laſi verbis perperam ſcribuntur multa; quae ita pro virili emendare conabamur: Δάματρα μέλπω κόραν τε Κλυμένοιο ἄλοχον Μελίβοιαν, ἀνάγων Αἰολίδ᾽ ἀνὰ βαρύβρομον ἁρμονίαν. *hymnum meum redigens ad Aeolicam harmoniam.* id eſt, aptans ei harmoniae. Sujicitur, ἐπεὶ οὖν τὸ μέλος ἐστὶν ὑποδώριον, καὶ τὰ μέλη εἰκότως Αἰολίδα φησὶν εἶναι τὴν ἁρμονίαν ὁ Λάσος. manifeſto παρέλκουσιν haec verba καὶ τὰ μέλη. niſi aliquid latet hic gravioris mali. Caeterum Αἰολίδα μολπὰν dici eam quae ſit Dorica, Strabo nos dudum admonuit. Paulo poſt e libris nonnulla adjecimus, ſed eſt oratio adhuc ſuſpenſa et ἀκατάλληλος. Fortaſſe aliquid deeſt amplius. In quibusdam ſcriptum offendimus, Δώριον μὲν οὐ νομίζων. pro νομίζουσι. neutrum rectum eſt. Scribo, νομίζειν. non auſi ſunt, inquit harmoniam Aeolidem Doricam ap- p. 898. pellare: ſed hypodoricam, ceu paulo minus quam Doricam, dixerunt. Scribe, Φασὶ δὲ Πύθερμον τὸν Τήϊον ἐν τῷ γένει τῆς ἁρμονίας ταύτης ποιῆσαι σκαιὰ μέλη. aut fortaſſe σκόλια. Sequitur de hoc Pythermo. οὗ μνημονεύει Ἀνάνιος † Ἱππῶναξ ἐν τοῖς ἰάμβοις. *Ananii* nomen mutavit Dalecamp. in *Clazomenius:* et Hipponactem qui fuit Epheſius, Clazomenium ab Athenaeo putat appellatum. haec vero conjectura immanis eſt. Lego, Ἀνάνιος ἢ Ἱππῶναξ. ita ſolet loqui Athenaeus de iis ſcriptis quorum incertus auctor. Ananio vetuſtiſſimo poetae non ſemel iniqui fuerunt operis hujus interpretes. Plura de eo nos in ſuperioribus. Si cui ſervandus potius videatur locus vacuus, ad denotandum deeſſe Ananii teſtimonium non repugnabo. Non longe poſt ſcribendum, τρεῖς οὖν αὗται, καθάπερ ἐξ ἀρχῆς εἴπομεν, εἰσὶν ἁρμονίαι, ὅσα καὶ τὰ ἔθνη. *Sipylum* aſſignat Lydiae: alii Phrygiae. Lege Strabonem. Polybii locus inſignis paulo mox deſcriptus, extat libro quarto magni hiſtorici. Ita autem ille incipit: Οὐ γὰρ ἡγητέον μουσικὴν ὡς Ἔφορός φησιν ἐν τῷ προοιμίῳ τῆς ὅλης πραγματείας, οὐδαμῶς ἁρμόζοντα

λόγον αὐτῷ ῥίψας, ἐπ' ἀπάτῃ καὶ γοητείᾳ παρεισῆχθαι τοῖς ἀνθρώποις. pro οὐχ ἡγητέον dixit Athenaeus, οὐ παραληπτέον. niſi ille ſcripſerat, οὐ γὰρ ὑποληπτέον. Mox, χορεύουσι κατ' ἐνιαυτὸν τοῖς Διονυσιακοῖς αὐληταῖς, *praebent ſe chori loco Bacchicis tibicinibus*: ſcriptura haec eſt omnium exemplarium Athenaei: in Polybio eſt αὐλοῖς. Suqple mox cum labe ſententiae omiſſa verba, et ſcribe, οὐχ οὕτω τὰς ἀγωγὰς ποιοῦνται διὰ τῶν ἐπεισάκτων ἀκροαμάτων. ſcribe etiam aliquanto poſt, παραχρῆμα αὐτοὺς ἐξεκήρυξαν. et vide Polybium. item Κυναιθεῖς per υ non ι. Φρύγιος ὀδμὴ, venuſta translatione a ſenſu auditus ad ſenſum olfactus, dicitur odor ſuavis et mollis, qualis eſt Phrygia harmonia. Ita accipiendum in iſtis. Ἀγίας ὁ μουσικὸς ἔφη τὸν στύρακα τὸν ἐν ταῖς ὀρχήστραις θυμιώμενον τοῖς Διονυσίοις, Φρύγιον ποιεῖν ὀδμὴν τοῖς αἰσθανομένοις.

Caput Sextum.

Χαλκιδικαὶ σπάθαι. νώροψ χαλκός. κύπασις. *Virtus bellica olim maxima in pretio. Aeſchyli epithaphium. Lacedaemonii ter Muſicae vindice. Saltantium* σχήματα. λέγειν κατὰ τὴν ὄρχησιν. ὑπορχήματα, Phialia *et* Phigalia.

IN Alcaei verſibus non capio illa, θώρακές τε νέῳ λίνῳ. et cenſeo ſcribendum, νέω λίνω Dorice. *thoraces novi lini.* id eſt, linei novi. vel, ἀσπίδες τε νεόλινοι. Parum etiam intelligo proxima verba. Κοῖλαί τε κατασπίδες βεβλημένον, ſed neque alius quisquam mortalium capiat, quin emendarit prius. Lego, κεῖνται δὲ καὶ ἀσπίδος βεβλημένων, *jacent* in meis aedibus, *et clypei occiſorum.* vel Κεῖθι καὶ ἀσ. Scripti quidam βεβλημέναι: quod etiam ferri poteſt. Quemadmodum autem neceſſario haec erant emendanda: ſic errant graviter qui haec Πὰρ δὲ Χαλκιδικαὶ σπάθαι, *prope ſunt Chalcidicae ſpathae.*
p. 899. cenſent corrigenda et legunt Χαλυβδικαί. Veteres Chalcidica appellabant opera ex ferro aut aere aliove metallo: quia Chalcide in Euboea cepta conflari opera ex aere: quod probant antiqui argumento ex ipſo nomine petito. Stephanus, τινὲς Χαλκιδεῖς φασὶ κληθῆναι διὰ τὸ χαλκουργεῖα πρῶτον παρ' αὐτοῖς ὀφθῆναι. vel *Chalcidicas* expone Scythicas. Chalcis enim urbs nobilis fuit

Scytharum, cujus meminit idem Stephanus. Utriusque interpretationis ſubobſcure meminit Heſychius. Similiter apud poetam νώροπα χαλκὸν exiſtimarunt quidam e veteribus dici a gente illa quae poſtea leviter mutato nomine appellata eſt Norica: ibi enim antiquiſſima ex aere et ferro facta eſſe opera. Clemens Alex. Νώροπες ἔθνος ἐστὶ Παιονικὸν, νῦν δὲ Νωρικοὶ καλοῦνται. κατειργάσαντο χαλκὸν, καὶ σίδηρον ἐκάθηραν πρῶτοι. Ait Alcaeus, Παρ' δὲ ζώματα πολλὰ καὶ κυππατίδες. Lego κυπασίδες. Heſychius, κύπασις, περίζωμα καὶ χιτῶνος εἶδος. ex Alcaeo colligas, cingulum militare ita dictum, aut aliquam aliam armaturae partem. plura Suidas: apud quem ſcriptum κύπασσις. Poſtremo addit lyricus: ἐπειδὴ πρώτιστα ὑπὸ ἔργον ἔσταμεν τόδε. Corrigo, πρώτιστοι. *quia primi ſtetimus in ea pugna.* Vulnus acceptum diſſimulat periodus haec, οἱ παλαιοὶ τὴν ἀνδρείαν ὑπελάμβανον εἶναι μεγίστην τῶν πολιτικῶν ἀρετῶν, καὶ ταύτῃ τὰ πολλὰ προσνέμειν οὐ τοῖς ἄλλοις. In Epitoma eſt τὰ πολιτικὰ non τὰ πολλά. Lego, καὶ ταύτῃ τὰ πολλὰ, (vel τὰ πολιτικὰ) δεῖν προσνέμειν οὐ ταῖς ἄλλαις: *et huic virtuti cenſebant deferendam eſſe reipublicae adminiſtrationem, non aliis.* vel τοῖς ταύτην ἔχουσι τὰ π. δ. π. οὐ τοῖς ἄλλοις. *bellica virtute praeditis committendam eſſe Remp. non aliis.* Quanti autem veteres fortitudinem fecerint, quae Romanis ἁπλῶς *virtus* eſt dicta, ut obſervat Juſtinianus Imper. non eſt hic locus exponendi pluribus. Ipſa utriusque linguae vocabula multa, primorum hominum judicium hoc fuiſſe, arguunt clare: ut omittam graviſſimas rationes ex penetralibus tum philoſophiae tum hiſtoriae, quibus id poſſit demonſtrari. Aeſchylus, inquit noſter, vir tantus in poeſi, nihilominus inſcribi monumento praeoptavit fortitudinem, et fortia ſua facta ποιήσας: id eſt, *factis verſibus,* qui ſequuntur. Ἀλκὴν, etc. In Aeſchyli vita legimus, Geloos apud quos extremum ille vitae diem obiit, publicum ei funus feciſſe virtutis ergo: ejusque tumulo tetraſtichum inſcripſiſſe, cujus pars poſterior ii ſunt verſus, quos adſert Athenaeus, et ab ipſo Aeſchylo ſcribit eſſe compoſitos: quod in ipſius vita non legas. minus commode iſta docti acceperunt. Lege verba Epicharmi, οὐκ ἔστι διθύραμβος ὅκχ' ὕδωρ πίῃς. Soliti gloriari Lacedaemonii ſe τρὶς ἤδη σεσωκέναι διαφθειρομένην τὴν μουσικήν. hoc eſt, ter a ſe muſicos eſſe coercitos, qui in emendanda veteris muſicae harmonia perverſe fuerant ingenioſi. Recte ſcriptum τρίς: conſentiente hi-

ſtoria, quae in tres muſicos Terpandrum, Timotheum, et Phrynidem ſimilem ob cauſſam animadverſum teſtatur. Φορτικῶς ὀρχήσασθαι eſt, *inepte et indecore ſaltaſſe.* non p. 900. *laborioſe* non etiam *graviter.* neutrum horum ſignificat τὸ Φορτικῶς. Fallitur eruditus interpres, qui in his, *συνέταττον οἱ ποιηταὶ τοῖς ἐλευθέροις τὰς ὀρχήσεις, καὶ ἐχρῶντο τοῖς σχήμασι σημείοις μόνον τῶν ᾀδομένων:* σχήματα interpretatur de iis quas vulgo muſici *tablaturas* vocant. Atqui ſic exponi mens auctoris debuerat: *Poetae ſaltationes liberis aſſignabant: et figuris* ſaltationum *utebantur tantum pro ſignis eorum quae voce canebantur: ſemper in iis animum ſervantes virilem et generoſum: quam ob cauſſam ὑπορχήματα appellarunt, quaſi dicas, ſaltationes voci ſubſervientes. Si quis autem figuras exprimeret non ſervato modo, et cantionibus congruens nihil diceret in ſaltatione eum improbabant. διατίθεσθαι τὴν σχηματοποιΐαν,* ut libro primo, *διατίθεσθαι ὑπόρχημα.* Venuſte dictum eſt, *λέγειν κατὰ τὴν ὄρχησιν,* pro exprimere aliquid ſaltando congruentia ſaltationis cum eo quod voce canitur. Hoc vocat *λέγειν*: ut apud poetas indices animi oculorum nutus dicuntur *loquaces.* Quas nominat *figuras ſaltationis,* Ariſtoteles *rythmos figuratos,* inquiens in libello De poetica, *οἱ ὀρχησταὶ διὰ τῶν σχηματιζομένων ῥυθμῶν μιμοῦνται καὶ ἤθη, καὶ πάθη, καὶ πράξεις.* Proprium hujus ſtudii vocabulum eſt *σχήματα.* Ariſtophanes *Pace: μηδαμῶς πρὸς θεῶν Πρᾶγμα κάλλιστον διαφθείρητε διὰ τὰ σχήματα.* id eſt, *ſaltationis cauſſa.* et *σχηματίζειν* idem ac *ſaltare.* ibidem, *Ἀλλ' ἔγωγ' οὐ σχηματίζειν βούλομ'· ἀλλ' ὑφ' ἡδονῆς Οὐκ ἐμοῦ κινοῦντος αὐτὼ τὼ σκέλη χορεύετον.* Quod ait de appellatione *hyporchematum,* illuſtrat Lucianus in libro De ſaltatione. *Ἐν Δήλῳ δέ γε οὐδὲ αἱ θυσίαι ἄνευ ὀρχήσεως, ἀλλὰ σὺν ταύτῃ καὶ μετὰ μουσικῆς ἐγίνοντο. παίδων χοροὶ συνελθόντες ἐν αὐλῷ καὶ κιθάρᾳ, οἱ μὲν ἐχόρευον, ὑπωρχοῦντο δὲ οἱ ἄριστοι προκριθέντες ἐξ αὐτῶν. τὰ γοῦν τοῖς χοροῖς γραφόμενα τούτοις ᾄσματα, ὑπορχήματα ἐκαλεῖτο.* Lege Athenaeum libro primo. In veteri epigrammate quod inferius recitatur, ſcribebam *ἦν δ' Ἄνακος Φιγαλεύς.* Phigalia vetus Arcadiae oppidum, non obſcuri nominis. ſed rectum eſt Φιαλεὺς, cujus vocis pars eſt nobis Stephanus De urbibus. *Phialia* eadem quae *Phigalea.* Poſtea lego, *ἦ ῥα θεοῖσιν Ἐν Σικυῶνι κ.* Diſtingue et ſcribe, *ὅθεν ἐκινήθησαν αἱ καλούμεναι πυῤῥίχαι, καὶ πᾶς ὁ τοιοῦτος τρόπος τῆς ὀρχήσεως, καὶ αἱ πολλαὶ παρονομασίαι αὐτῶν.*

Caput Septimum.

Saltationum plures modi. Nomina quaedam eo ſpectantia illuſtrantur. Scamon *vetus ſcriptor.* Pyrrhichus *nomen Laconicum.* προσῴδιον *ſive* προσόδιον. apoſtolicus *modus. Pronomi inventum.*

Saltationis olim multi modi ſchematis et nominibus discreti. Extrema aliquot referuntur ab Athenaeo, et Julio Polluce libro quarto, capite 14. ſed multas appellationes ab utroque eſſe praetermiſſas, non eſt dubium. Lucianus Πολλοὶ πρὸ ἡμῶν περὶ ὀρχήσεως συγγεγραφότες, τὴν πλείστην διατριβὴν τῆς γραφῆς ἐποιήσαντο, πάντα τῆς ὀρχήσεως τὰ εἴδη ἐπεξιόντες, καὶ ὀνόματα αὐτῶν καταλέγοντες, καὶ οἷα ἑκάστη, καὶ ὑφ᾽ ὅτου εὑρέθη, πολυμαθείας ταύτην ἐπίδειξιν ἡγούμενοι παρέξειν. p.901. auctores qui de ſaltatione ſcripſerunt, indicatos hic a Luciano, habes enumeratos infra poſt aliquot paginas. Saltationem ἀπόκινον, inquit Athen. ὕστερον μακτρισμὸν ὠνόμασαν. Pollux, Βακτριασμὸς δὲ καὶ ἀπόκινος, καὶ ἀπόσεισις ἀσελγῆ εἴδη ὀρχήσεων, ἐν τῇ τῆς ὀσφύος περιφορᾷ. *Mactrismus* et *bactrismus* ſive *bactriasmus,* idem. β. pro μ poſitum ex prava conſuetudine ſcribentium. nam verior lectio noſtra quam Pollucis. Heſychio μακτὴρ appellatur. Sequitur, ἣν καὶ πολλαὶ γυναῖκες ὤρχοῦντο, ἃς καὶ μαρκυπίας ὀνομαζομένας οἶδα. videtur poſtulare analogia, ut μακτροποιοὺς ſcribatur. caeterum incerta veritas. *Dactylum* ſaltationem deſcribit Heſychius: ex quo et Polluce multa hic ſtudioſorum diligentia illuſtrabit. νικατισμὸς, Heſychio dicitur νιβατισμός. In Excerptis νικτισμός. et μίγγας pro μόγγας κερνοφόρος: ea eſt quam ſaltabant cernophori, de quibus libro ſeptimo. *Anthema* ſaltatio, a floribus eſt appellata, ut ex nomine paret: nam ἄνθος et ἄνθεμον ſignificatione non differunt. paret etiam ex ſubjectis verbis, quae quidem ita concipiuntur in Excerpt. ποῦ μοι τὰ ῥόδα; ποῦ μοι τὰ ἴα; ποῦ μοι τὰ καλὰ σέλινα; ποῦ μοι ταδὶ τὰ ῥόδα; ταδὶ τὰ ἴα; ταδὶ τὰ σέλινα. *Chitonae* ſive *Chitoneae* Dianae propriam ſaltationem, fuiſſe et ipſam nominatam Chitoneam, per eſt vero ſimile: quia tamen hoc Athen. non dicit, interpretes ipſum potius ſequi par erat. *Angelica* πάροινος Heſych

eſt *ἀγγελίη παροίνιος*. Inter ſchemata ſaltantium nominantur *Xiphismus, calathismus, callabides.* auctore Heſychio, *ξιφίζειν* etiam *ſaltare* ſignificat. ſaltationem autem *Xiphismum*, alio nomine *cola* vocabant, teſte eodem in voce *κῶλα*. *καλλαβίδες* alibi in hoc libro *κολλαβίδες*. minus probo: nam exiſtimo eſſe Heſychii *καλαβίδα*. Aeſchyli *Theoros* invenio duplicem habuiſſe titulum ut multa alia dramata. nam Heſychius in *ἰαμβὶς* nominat *Θεωροὺς ἢ Ἰσθμιαστάς*. Sunt e ſchematis etiam *θαυμαστρὶς* et *κατερίδες*. imo *θερμαστρὶς* et *ἑκατερίδες*. ita legendum ex Polluce. cujus verba, *ἑκατερίδες καὶ θερμαστρίδες ἔντονα ὀρχήματα*. Aliis criticis thermaſtris exponitur *ὄρχησις ἔντονος καὶ διάπυρος τάχους ἕνεκα*. *Sicinnus* ille Barbarus a quo dicta eſt *ſicinnis* ſaltatio, ipſe eſt liberorum Themiſtoclis paedagogus, homo Perſa: qui meruit aſtutia ſua inter claros Graeciae propugnatores illorum temporum nominari. Huc facit Clementis Alexandr. locus. *Καὶ τῶν Θεμιστοκλέους παίδων ὁ παιδαγωγὸς Σίκιννος, οἰκέτης ῥάθυμος ἦν. ὀρχεῖσθαι φασὶν αὐτὸν καὶ σικιννίζειν εὑρηκέναι.* Super ſicinnide laudatur *Σκάμων ἐν πρώτῳ Περὶ εὑρημάτων*. Paulo poſt dicitur idem Scamno. apud Euſebium *Scammo*. Clementis *Scamo* ut hic et omnino rectum *Σκάμων*. ut apud Suidam. Porro antiqua ſaltatio pedum motu ſolum peragebatur: poſtea acceſſit motus et geſticulatio manuum: quae etſi recens inventum non eſt: nam Lesbonax auctor antiquiſſimus p. 902. *χειρισόφους* appellavit, quos alii *ὀρχηστάς*: ante Auguſtum tamen perfecta non eſt. Tunc conſummata eſt ars pantomimorum, ſolertium quicquid vellent pedibus manibusque loqui. Propterea ſcribitur hic *πρώτη δὲ εὕρηται ἡ περὶ τοὺς πόδας κίνησις τῆς διὰ τῶν χειρῶν*. recte paulo poſt ſcribitur, *φεύγειν μηδὲ μένειν, μήδ' αἰδεῖσθαι κακοὺς εἶναι*: etſi apud poetam unde habet, erat, *μήδ' αἰδεῖσθαι κακὸς εἶναι*. Pyrricham dixere quidam a Pyrrico Lacone eſſe nominatam. qui opinationis ſuae hanc afferebant rationem, *Λακωνικὸν γὰρ εἶναι μέχρι καὶ νῦν ὄνομα τὸν πύῤῥικον*. quoniam ajebant, *Laconicum nomen etiam nunc eſt Pyrrichus*. intellige nomen viri proprium. Non eſt vanum argumentum. nam etiam in propriis nominibus differentia poteſt obſervari inter Graeciae populos. *πύῤῥιχος* autem Dorica vox eſt, et cum eſt *κύριον ὄνομα*, et cum *ἐπιθετικόν*. Theocritus: *Λεπτὸς μὰν χ' ὡ ταῦρος ὁ πύῤῥιχος*. Saltationis *τρόποι ὀσχοφορικοὶ* ii ſunt, qui ab oſchophoris ſervabantur cum oſchophorio

celebrabant. Excerpta ὠσχοφορικοί. quam ſcripturam alibi quaque obſervavimus. nota celebritas Athenienſium ex Harpocratione, Plutarcho, et Photii grammaticis Excerptis. Errant qui confundunt modos *proſodiacos et Apoſtolicos.* diverſi enim ſunt. Προσώδιον ſive προσόδιον (nam utrumque praeferunt multorum ſcriptorum codices) carmen eſt ab iis cantari ſolitum, qui ad Apollinem accedebant. Exempla quae paſſim ſunt obvia non adferemus, ne operam abutamur. Inde et προσῳδιακὸν ſive προσοδιακὸν μέτρον, apud metricos: et *proſodiaca* ſaltatio hic. *Apoſtolicus* modus quod ex ipſo nomine licet conjicere, is eſt, qui convenit, τοῖς ἀποστόλοις vel ἀποστολεῦσι: quae erant apud Graecos praefecturae nauticae vocabula. Redit deinde Athenaeus ad ſermonem de tibiis. Olim inquit, ἦσαν ἴδιοι καθ' ἑκάστην ἁρμονίαν αὐλοὶ, καὶ ἑκάστοις αὐλητῶν ὑπῆρχον αὐλοὶ ἑκάστῃ ἁρμονίᾳ πρόσφοροι ἐν τοῖς ἀγῶσιν. Πρόνομος δ' ὁ Θηβαῖος πρῶτος ηὔλησεν ἀπὸ τῶν αὐλῶν τὰς ἁρμονίας. prior periodus planiſſima. fuiſſe olim et harmonias tres, et tria genera tibiarum diverſarum. poſterior de Pronomo obſcura eſt, quia corrupta. deſunt enim nonnulla, ut facile intelligent eruditi, qui mediocrem attentionem adhibuerint. Eruditiſſimus vir ita vertit. *Pronomus Thebanus primus pro varietate tibiarum modos diſtinxit.* haec ſententia neque praecedentibus cohaeret, neque ex edita lectione poteſt elici: et omnino falſa eſt. nam contra: primus omnium Pronomus discrimen tibiarum quod obtinuit apud vetuſtiores ſuſtulit. Pauſanias in Boeoticis: τέως μέν γε ἰδέας αὐλῶν τρεῖς ἐκτῶντο οἱ αὐληταί· καὶ τοῖς μὲν αὔλημα ηὔλουν τὸ Δώριον. διάφοροι δὲ αὐτῆς ἐς ἁρμονίαν τὴν Φρύγιον ἐπεποίηντο οἱ αὐλοί. τὸ δὲ καλούμενον Λύδιον ἐν αὐλοῖς ηὐλεῖτο ἀλλοίοις. Πρόνομος δὲ ἦν ὃς πρῶτος ἐπενόησεν αὐλοὺς ἐς ἅπαν ἁρμονίας ἔχοντας ἐπιτηδείως· πρῶτος δὲ διάφορα ἐς τοσοῦτον μέλη ὑπ' αὐτοῖς ηὔλησε τοῖς αὐλοῖς. Quamobrem ita emendabis, Π. δ' ὁ Θ. π. ηὐλ. ἀπὸ τῶν αὐτῶν αὐλῶν τὰς τρεῖς ἁρμονίας.

Caput Octavum. p. 903.

Μουσικὴ πάνδημος. ἐκβολή. ἡ λήγουσα. μέλος. *Homeri poeſis* μεμελοποιημένη· Choragi *qui.* ſambuca. *Polybii et Plutarchi loci animadverſi. alia multa.*

KAI ἐς μεγάλην διαφορὰν προελήλυθεν ἡ πάνδημος αὕτη μουσική. Omiſſio literae unius depravat totam ſententiam.

Legendum διαφθοράν. tantulum errorem non deprehenderunt acuti homines. qui etiam non animadverterunt alluſum eſſe voce πάνδημος ad Volgivagam Venerem, quae Graecis πάνδημος cognominatur. et de hac et de coeleſti Apulejus in Apolog. multa. Videtur, ait, antiqua Graecorum ſapientia τῇ μουσικῇ μάλιστα εἶναι δεδομένη. putem ſcribendum, δεδεμένη. duriuſculum hoc, fateor: at illud plus quam durum. Verſus acephali exemplum ex Homero affertur. Ἐπίτονος τετάνυστο βοὸς ἶφι κταμένοιο. cui licet addas ex eodem poeta. Ἐπίτονος βέβλητο βοὸς ῥινοῖο τετευχώς. Extremum verſum appellat ἐκβολὴν, quando ſcribit, Μείουροί εἰσιν οἱ ἐπὶ τῆς ἐκβολῆς τὴν χωλότητα ἔχοντες. Euſtathius deſcriptis verbis Athenaei: ἔνθα, inquit, σημείωσαι ὅτι ἐκβολὴν ἔφη τὴν λήγουσαν· ὡς ἐκ μεταφορᾶς τῶν ποταμίων ἐκβολῶν. Vulgo grammatici τὴν λήγουσαν appellant ſyllabam dictionis ultimam. ſi ita accipit hic Euſtathius, incogitanter nimis ἐκβολὴν in hoc Athenaei loco interpretatur τὴν λήγουσαν. nam exempli gratia, hic verſus Καλὴ Κασσιέπεια θεοῖς δέμας ἐοικυῖα, miurus eſt. vitium tamen non in ultima ſyllaba poſtremae dictionis: ſed in prima ſyllaba. ſed Euſtath. opinor, λήγουσαν intelligit dictionem non autem ſyllabam. Non puto Graecum verbum eſſe εὔτυχος. Ita lego mox cum Excerptis Λάκων ὁ τέττιξ, εὔτυκος εἰς χορόν. vel εὔτυκτος. *Laconicus eſt muſicus, aptus ad choreas.* Sequitur: διὸ καὶ οἱ ποιηταὶ διετέλουν οὕτως προσαγορεύοντες τὰς ᾠδάς. *propterea poetae ſua cantica ſic nominare perſeverarunt.* quomodo? nempe μέλη. colligo ex ſuperioribus. Proprie μέλος dicitur carmen μεμελοποιημένον: id eſt, in cujus compoſitione habita ratio harmoniae ut cani poſſit. talia ſunt Lyricorum inprimis carmina. ſed et aliorum antiquorum poetarum carmina habuiſſe μελῳδίαν, ut Homeri, Xenophanis, Solonis, Theognidis, Phocylidis, nec non Periandri, ante dictum eſt Athenaeo. qui nunc ait, ex eo factum eſſe, ut omnes poetae ſua carmina appellent ᾠδὰς et μέλη. Exemplum quod adjectum eſt, imperfectum ad nos pervenit: ut neque de auctore conſtet, neque de ſententia multo magis. Quis enim dubitet illa eſſe corrupta? καὶ μέλεα μελιηπτέρωτα Μοῦσαν. Scribo καὶ μέλεα μέλη πτερωτὰ Μουσᾶν. *carmina alata Muſarum.* Poetae ſe vocant alites, et θείους ὄρνιχας: verſibus ſuis tribuunt alas. vulgata res. Mox, καὶ τὸ χρηστομουσεῖν, καὶ μὴ παραβαίνειν τοὺς ἀρχαίους τῆς μουσικῆς νόμους. Non bene iſta cohae-

rent: neque enim alia hic incipit ſententia, ſed continuanda iſta cum ſuperioribus. *Choragos*, inquit, hodie vocant eos, qui pecunia ſua chorum conducunt et in- p. 904. ſtruunt: at primitus χορηγὸς dicebatur is qui erat vere ἡγεμὼν τοῦ χοροῦ: cujus erat officium, videre ne imperitia chori aut laſcivia vetus muſica corrumperetur: ſed pura atque ſincera ſervaretur. Lege ſic integrum locum, ἐκάλουν δὲ καὶ χορηγοὺς οὐχ ὥσπερ νῦν τοὺς μισθουμένους τοὺς χορούς, ἀλλὰ τοὺς καθηγουμένους τοῦ χοροῦ, (καθάπερ αὐτὸ τοὔνομα σημαίνει) πρὸς τὸ χρηστομουσεῖν, καὶ μὴ παραβαίνειν τοὺς ἀρχαίους τῆς μουσικῆς νόμους. Etſi autem veriſſimum eſt, hanc eſſe genuinam vocis *choragus* ſignificationem: vix tamen reperias ex omnibus antiquis ſcriptoribus Graecis qui ita uſus ſit eo verbo: quod in hiſtoria praeſertim Attica frequentiſſimum eſt. Athenis enim inter publica munia divitibus neceſſario obeunda, fuit τὸ λειτουργεῖν. Inde poſtea manavit latius ejus verbi ſignificatio. [Nam ſimpliciter accipi cepit χορηγεῖν pro παρέχειν et neceſſariis praeſidiis inſtruere. Notio prima vocis χορηγὸς, ut ait Athenaeus, chori magiſtrum deſignat (qui et coryphaeus et meſochorus) ut στρατηγὸς exercitus praefectum. Atque in hac primaeva ſignificatione accipit Chryſoſtomus, homilia duodecima, in epiſtolam ad Philipp. καθάπερ ἐν χορῷ καὶ στρατοπέδῳ τὸν χορηγὸν καὶ στρατηγὸν δεῖ μιμεῖσθαι τοὺς λοιποὺς, καὶ οὕτω δεῖ βαδίζειν εὐτάκτως appellat hic *choragum* quem alii coryphaeum. quare idem alibi, κορυφαῖον et στρατηγὸν ſolet jungere: ut in ſimillimo huic loco, Homil. trigeſima tertia ad Hebraeos.] Homeri locus de Achille fortium laudes ad lyram canente extat in nono Iliad. cogimur hoc dicere propter interpretum incuriam, qui falſiſſimam Athenaeo ſententiam affingunt. Antiquos etiam Barbararum gentium muſicos graves fuiſſe viros, et qui a rerum actu alieni non eſſent, illuſtri exemplo docet nos dipnorhetor. Aſtyagi enim praedixiſſe cantorem quendam futuram Cyri virtutem, et bellum ab eo contra Aſtyagem ſuſcipiendum. Profert Dinonis qui *Perſica* ediderat locum, non ſane obſcurum, neque depravatum: perperam tamen ab interpretibus acceptum. Graeca ſonant. *Quo tempore Cyrus,* (*qui in Aſtyagis aula, initio ſatellitum praefectus fuerat, deinde militum, poſtea abiit*) *relicto Aſtyage ad Perſas ſe contulit: rege cum amicis convivante Aggares quidam, omnium ejus cantorum clariſſimus. vocatus in coenationem, cum alia*

pro more tum ad extremum hoc cecinit: Dimitti in paludem ſeram apro truculentiorem, quae ſi ſemel locorum circa ſe fuerit potita, facile cum paucis adverſus multos pugnabit. Muſicum inſtrumentum quod *ſambucam* dicebant, Parthis et Troglodytis paulo poſt aſſignat Euphorion. Certum eſt, vetuſtiſſimos Orientis populos eo organo eſſe uſos. inde tranſiit poſtea ad Graecos et res et nomen. Daniel propheta, capite tertio, ᾗ ἂν ὥρᾳ ἀκούσητε τῆς φωνῆς τῆς σάλπιγγος, σύριγγος, καὶ κιθάρας, σαμβύκης τε. In Chaldaico textu Danielis eſt, סבכא *ſabecca.* Sambucam vero militarem cujus ſit ſtatim mentio, deſcripſerunt Graeci et Latini ſcriptores nonnulli: ſed obiter, et parum plene aut exacte. Extat ac-
p. 905. curatior ejus deſcriptio in Mechanicis Athenaei, non quidem ex Bitone aut Andrea Panormita, ad quos rejicit nos hoc loco dipnoſophiſta: verum ex Damio quodam Colophonio. Plura nos de his rebus in Polybiana editione, quam defuncti moleſtiſſimo hoc labore, aut curabimus θεοῦ διδόντος, brevi, aut aeternis tenebris ſemel damnabimus. Nihil demutant ab edita lectione veteres libri, cum de ſambuca militari ſcribitur, ὡς ἀπὸ δύο ὄνων προσάγοιτο τοῖς τῶν ἐναντίων τείχεσι. Placet tamen jure clariſſimi viri Juſti Lipſii conjectura, haut temere ſuſpicantis ἀπὸ δύο νεῶν potius eſſe ſcribendum. Allegoricus ſermo eſt, quo uſus Marcellus cum diceret, ταῖς μὲν ναυσὶν αὐτοῦ κυαθίζειν ἐκ θαλάσσης Ἀρχιμήδην, τὰς δὲ σαμβύκας ῥαπιζομένας ὥσπερ ἐκ πότου μετ᾽ αἰσχύνης ἐκπεπτωκέναι. *Archimedes,* inquiebat, *navibus meis ceu cyathis aquam haurit e mari: ſambucae autem colaphis percuſſae, tanquam e compotatione cum dedecore ſunt ejectae.* Interpretes cum allegoriam non animadverterent, integerrimum locum emendare aggreſſi ſunt: nam pro ἐκ πότου ſcribit Dalecamp. εἰς πόντου. plane abſurde. Apud Polybium legitur hodie, ὥσπερ ἐκσπόνδους. de quo in editione Polybiana cum bono Deo. ſed videtur ſcripſiſſe, ἐκ σπονδῶν: quod more ſuo velut interpretans Athenaeus, mutavit in ἐκ πότου. Refert et Plutarchus Marcelli jocos. ſed καθίζων ibi ſcriptum pro κυαθίζων. emenda igitur.

Caput Nonum.

Phyllis *vetus ſcriptor. Heſychii locus.* παλαίθετος. Diogenes *tragicus.* τύπανον *et* τύμπανον. κρέ-

κειν μάγαδιν. iambycae *et* ſambucae. *Delia palma. Pythagorae tripus* Τρίοψ, *ὁ τοὺς Εἵλωτας πεποιηκώς.* Dare chorum poëtae, *vel* ſcenam, *quid.* *λαμβάνειν χορόν.* *locus Ariſtophanis illuſtratus. ejus ſcholiaſtes notatus. Cratini* Bubulci. *Locus Heſychii emendatus.* *ἐμοὶ διδάσκειν.* *Homeri* Epicichlides. *ποίησις διὰ λόγου.*

ΟΥΔΕ *Φίλλις ὁ Δήλιος· ξυνέγραψε γὰρ καὶ οὗτος περὶ αὐλητῶν.* Melius *Φύλλις.* Hic eſt Phyllis quem muſicum appellat, et cum Ariſtoxeno bis terve laudat ſcholiaſtes Ariſtophanis. De illo verſu, *Μάγαδιν λαλήσω μικρὸν ἅμα σοὶ καὶ μέγαν,* diximus libro quarto, capite 25.
μάγαδιν αὐλὸν ἀκούει τὸν κιθαριστήριον. eadem interpretatio apud Heſychium: ſed quam in vulgatis libris peſſime acceptam ex Athenaeo emendandum eſſe ſtudioſos velim monitos. *παλαιθετῶν Ὕμνων ἀοιδοί.* Ferri poteſt, pro *dudum compoſitorum.* *τιθέναι* pro *ποιεῖν,* translatitium. tamen haec dictio neſcio quomodo parum ſatisfacit. an *παλαιδετῶν?* Heſychius *παλαιδέτης, πρεσβύτης* pro *παλαιετής.* vel potius *παλαιοέτης.* *Διογένης δ' ὁ τραγικὸς δ.* Hic etiam Oenomaus dictus: Athenienſis fuit, et plures fabulas edidit. Tertii verſus initio ſcribe *τυπάνοισι,* non *τυμπάνοισι.* utrumque dixerunt Graeci: hoc uſitatius eſt: illud *ἀνὰ λόγον* magis: תוף *τύπανον.* p. 906. Quarto verſu, *Βόμβοις βρεμούσας ἀντὶ χερσὶ κυμβάλων,* malim *βρόμοις*: et quia hoc *Ἀττικώτερον,* et quia praecedit vox *βόμβοισι.* videndum etiam an ſcribi oporteat *ἀντίχερσι.* Poſtea ſcribe,

Ψαλμοῖς τριγώνων πηκτίδων τ' ἀντιζύγοις
ὁλκοῖς κρεκούσας μάγαδιν, ἔνθα Περσικῷ
νόμῳ ξυνωθεὶς αὐλὸς ὁμονοεῖ χοροῖς.

Ita dictum *κρέκειν μάγαδιν,* ut apud Ariſtophanem *κρέκειν αὐλόν.* Late patet verbi hujus uſus. *κρέκειν ὕμνον* dixit Teleſtes Selinuſius: *Τοὶ δ' ὀξυφώνοις πηκτίδων ψαλμοῖς Κρέκον Λύδιον ὕμνον.* male in editionibus *κρεκούσαις*: nam jungi debet cum ſuperiore voce *Λυδάς.* caetera ante nos reſtituerat optimus Sylburgius.
σαμβῦκαι, ἴαμβοι καὶ τρίγωνα, κλεψίαμβοι. In hac enumeratione *ἀσυνδέτῳ* mendi ſuſpicionem movet *τὸ καὶ* ante *τρίγωνα.* Legendum eſt, *σαμβῦκαι, ἰαμβῦκαι, τρίγωνα.* Separat *iambycas* a *ſambycis.* quid autem iambycae fuerint mox declarat. Utrumque et Heſychius

verbis paene iisdem. Ἰαμβύκαι, ὄργανα μουσικὰ ἐν οἷς τοὺς ἰάμβους ᾖδον. ἡ δὲ σαμβύκη ἕτερον ὀψὲ εὑρημένον. De *barito* et *barmo* dictum in quarto. τὰ μὲν ἔγχορδα, τὰ δ᾽ ἔνηχα κατεσκεύαζον. *alia ſidibus intendebant, alia ſonora faciebant.* id eſt, ut mox loquitur, ψόφου μόνον παρασκευαστικά. expoſuimus libro quinto, capite quarto. τά τ᾽ ἐν Ἕλλησι ξόαν᾽ ἡδυμελῆ. Excerpta, ξόανα. Sophoclis mentem ex his tam paucis verbis, ne Oedipus quidem capiat. Delia palma ex qua facti erant ancones phoenicis organi, illa eſt de qua multi Graeci poetae Latinique. Homerus,

Δήλῳ δή ποτε τοῖον Ἀπόλλωνος περὶ βωμῷ
Φοίνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον ἐνόησα.

Marcus Tullius, *Quod Homericus Ulyſſes Deli ſe proceram et teneram palmam vidiſſe dixit, hodie monſtrant eandem.* καθάπερ ὁ Πυθαγόρου τοῦ Ζακυνθίου τρίπους. Hic muſicus tripus Pythagorae, etiam τρίοψ eſt dictus: quaſi triplex, aut trium ſpeciem vel uſum praeſtans: quod poſtea explicatur Athenaeo. Conjicimus ex Heſychio in cujus commentariis leguntur haec αἰνιγματώδη verba. Τρίοψ ὁ ὑπὸ τῶν Πυθαγορικῶν ἐν Δελφοῖς τρίπους. Ex hoc Athenaei loco facienda lux optimo ſcriptori. Senſum hunc elicimus. Τρίοψ eſt illud muſicum inſtrumentum, quod ſub Pythagorae nomine vel Pythagoreorum Delphis in Apollinis templo viſebatur et tripus vulgo appellabatur. De auctore hujus organi diſſentire Athenaeum et Heſychium, non mirabitur, qui meminerit eorum quae Dionyſius Halicarnaſſeus et Diogenes Laërtius de duobus Pythagoris ſcripſerunt. πρῶτον κιθαρίσαι Μέναιχμος. Verbum λέγει in ſequentem periodum a fine hujus translatum videtur. Tertius verſus Anaxandridae Εἶτ᾽ ἐσχεδίασε δριμέως ἐν παπαὶ, claudit. Tolle vocem inutilem ἐν, et ſcribe, παπαὶ παπαί. Mox autem lego cum Dalecamp. ὁ τοὺς Εἵλωτας πεποιηκὼς, non Ἰλεώτας. ita conceptum poëmatis hujus indicem
p. 907. memini alibi obſervaſſe. Totum locum jure arbitrario ita conſtituo, male ſcriptum, καὶ ὁ τοὺς Εἵ. δὲ π. τὰ Στησιχόρου τε καὶ Ἀλκμᾶνος Σιμωνίδου τε τῶν ἀρχαίων ἀείδοντα Γνήσιππόν ἐστιν ἀκούειν· κεῖνος νυκτερι. etc. nam et ſequentia ejusdem ſunt poetae non Athenaei verba. et ita auctor Epitomae. Corrige haec Cratini, τίς ἄρ᾽ ἐρωτά μ᾽ οἶδεν ὦ Γνήσιππε. Scribe, Τίς ἄρ᾽ ἐρωτᾷ μ᾽, οἶδας ὦ Γνήσιππε; Sed expendenda ſunt quae ſtatim ſubjiciuntur Σκώπτει δὲ αὐτὸν εἰς τὰ ποιήματα καὶ ἐν Βου-

κώλοις. quis eſt ille quem ait traduci a Cratino in *Bubulcis?* Si praecedentia reſpicias, non potes αὐτὸν aliter interpretari, quam de Gneſippo: ſi ad verſus ipſos comici oculos referas, de Cleomacho videbis eum loqui. Cenſeo deſecti codicis notam eſſe ponendam ante verbum σκώπτει. deeſſe autem haec aut ſimilia his verba, Τῷ δὲ Γνησίππῳ ὅμοιος ἦν καὶ Κλεόμαχος. σκ. Ac fortaſſe in verſu Chionidae paulo ante recitato. Ταῦτ᾽ οὐ μὰ Δία Γνήσιππος. οὐδ᾽ ὁ Κλεομένης, ſcribendum, οὐδ᾽ ὁ Κλεόμαχος. ab illo verſu egit de Gneſippo: nunc teſtimonia profert de Cleomacho. vulgatam γραφὴν probavimus libro ſuperiore, capite ultimo. Nunc Cratini verba conſideremus.

Ὃς οὐκ ἔδωκ᾽ αἰτοῦντι Σοφοκλέει χορὸν
τῷ Κλεομάχῳ δ᾽ ὃν οὐκ ἂν ἠξίουν ἐγὼ
ἐμοὶ διδάσκειν οὐδ᾽ ἂν εἰς Ἀδώνια.

Loquitur Cratinus de ſordido aut imperito divite: qui Athenis choragus cum eſſet, et inſtruendum chorum haberet, poſſetque Sophoclis poetae praeſtantiſſimi opera uti, cum Cleomacho ignobili et inepto poeta paciſci maluerat. nempe hic pecuniae tenacior quam gloriae cupidior fuit. Nam quo melior et celebrior poeta erat qui fabulam fecerat, eo carius docebat. Sed nullius ſumptibus parcere ſoliti paulo qui eſſent honoris publici avidiores, quo poſſent quam optimi poetae fabulam producere, et ornamentis chori ſui alios choragos ſuperare, cujus ſtudii cum alibi in his libris certa ſunt teſtimonia, tum in Midiana Demoſthenis illuſtre habetur exemplum. δοῦναι χορὸν alicui poetae eſt, ejus opera uti in choro inſtruendo, et docenda fabula: quas partes qui ſuſcipit, dicitur λαμβάνειν χορόν. Ariſtophanes Ranis, de quibusdam malis poetis,

Ἐπιφυλλίδες ταῦτ᾽ ἐστι καὶ στωμύλματα
χελιδόνων μουσεῖα λωβηταὶ τέχνης.
ἃ φροῦδα θᾶττον, ἢν μόνον χορὸν λάβῃ
ἅπαξ προσουρήσαντα τῇ τραγῳδίᾳ.

Mali poetae non facile ſuorum dramatum emptores inveniebant propter illam quam diximus φιλοτιμίαν et aemulationem. Ideo ait Ariſtophanes, ejus farinae tragicos incredibili geſtire gaudio ſi ſemel operam ſuam ad ſcenam locaverint, et fiat illis poteſtas unam aliquam tragoediam producendi in theatrum ac committendi. recte vetus comici interpres φροῦδα explicat hic ἀφανῆ γίνεσθαι ὑπὸ τῆς χαρᾶς. ſed quid ſignificaret λαμβάνειν χορὸν

non intellexit eruditiſſimus ille grammaticus. ſic enim explicat poetae verba. *εἴπερ ἅπαξ τοὺς περιεστῶτας ἐπαι-*
p. 908. *νέτας σχοῖεν τῶν δραμάτων.* Atqui non aliud eſt, *chorum accipere* quam id quod diximus. Sunt enim relata *δοῦναι* et *λαμβάνειν*. perſpicuum autem eſt ſuperioribus Cratini verbis *dare chorum* dici choragum, qui poetae alicui curam committit inſtruendi chori. tota enim ornamentorum ratio ex argumento fabulae pendebat. Conſtat autem in delectu poetae ſpectatum aliquando fuiſſe, non choragi ſolum aut tribus unius voluntatem, ſed univerſi populi. Auctor vitae Aeſcyli ſcribit, Athenienſes tantopere eum poetam fato jam functum amaſſe, ut lege ſanxerint, *τὸν βουλόμενον διδάσκειν τὰ Αἰσχύλου χορὸν λαμβάνειν*: id eſt, *ut qui vellent docere Aeſchyli fabulas, caeteris praeferrentur, et chorum acciperent.* Quemadmodum autem de poetis dramaticis dicebant *δοῦναι χορὸν* et *λαμβάνειν*, ſic de aliis qui in theatrum produci ſolebant, *δοῦναι σκηνήν*. Athenaeus libro primo, *Ἀθηναῖοι Ποθεινῷ τῷ νευροσπάστῳ τὴν σκηνὴν ἔδωκαν, ἀφ᾽ ἧς ἐνεθουσίων οἱ περὶ* Εὐριπίδην. Haec alibi expoſita non legimus: quare interpretibus facile ignoſco, in Cratini ſuperioribus verbis plane caecutientibus. Obſervent autem ſtudioſi deſumi iſtos Cratini verſus ex ipſius *Bubulcis:* in cujus fabulae prologo graviter conqueſtus erat poetae choragi cujusdam contumelia, qui alii neſcio cui comico potius quam ipſi chorum dederat. Heſychius: Πυρπερέγχει, Κρατῖνος *ἀπὸ θυράμβου ἐν βουκόλοις ἀρξάμενος, ἐπειδὴ χορὸν οὐκ ἔλαβεν περὶ τοῦ ἄρχοντος ἔστιν οὗ † ἠτήρει.* vix eſt alius in toto Heſychio aeque male acceptus locus, atqne hic eſt. Lego vero, Πῦρ *πῦρ, ἔγχει.* Κρατῖνος *ἀπὸ διθυράμβου ἐν* Βουκόλοις *ἀρξάμενος, ἐπειδὴ χορὸν οὐκ ἔλαβε παρὰ τοῦ ἄρχοντος παρ᾽ οὗ ἠτήκει.* De eodem Archonte accipiendos cenſeo et verſus iſtos qui ab Athenaeo hic recitantur. Quare tam inſignem Heſychii locum praetermittere noſtrum non erat. Cum ait poeta: *ὃν οὐκ ἂν ἠξίουν ἐγὼ Ἐμοὶ διδάσκειν οὐδ᾽ ἂν εἰς Ἀδώνια*, hoc vult. Si mihi choragi munus fungendum eſſet, nollem Cleomachum mihi docere vel adoniis, quod feſtum fuit Athenis non magnae celebritatis: nedum ejus opera uti velim ad Quinquatrus aut Liberalia, quando edebantur ludi omnium celeberrimi. *ἐμοὶ διδάσκειν* non eſt *me docere:* ſed *docere me chorago: ἐμοὶ* pro *ἐμοῦ χορηγοῦντος.* ſicut *militare alicui* dicitur qui ejus ductu vel auſpiciis militat. et jure ita loquitur: poetae enim

in theatro docebant non ſuo magis quam choragi periculo. Sequitur non longe, ex Clearchi Ἐρωτικῶν libro ſecundo, ἐς δὲ τὰ Ἀρχιλόχου καὶ τῶν Ὁμήρου ἐπικιχλιδῶν τὰ πολλὰ διὰ τῆς ἐμμέτρου ποιήσεως τούτων ἔχεταί τινος τῶν παθῶν, ἀλλὰ καὶ τὰ Ἀσωποδώρου περὶ τὸν ἔρωτα, καὶ πᾶν τὸ τῶν ἐρωτικῶν γένος, ἐρωτικῆς τινὸς διὰ λόγου ποιήσεώς ἐστι. Quis iſta interpretetur? nemo Hercule nemo: qui quidem non emendaverit prius. Ita autem ſcribendum, οὐ μόνον δὲ (vel ἔτι δὲ) τὰ Ἀρχιλόχου καὶ τῶν Ὁμήρου Ἐπικιχλίδων τὰ πολλὰ διὰ τῆς ἐ. π. τ. ἐ. τ. τ. παθῶν. ἀλλὰ καὶ τὰ Ἀσ. περὶ τὸν Ἔρωτα, καὶ πᾶν τὸ τῶν ἐρωτικῶν ἐπιστολῶν γένος, γένος ἐρωτικῆς τινος διὰ λόγου ποιήσεώς ἐστιν. nihil apertius verbis hisce ita ſcriptis. Ait Clearchus, amatoria fuiſſe et Ar- p. 904.
chilochi carmina, et Epiciclidum Homeri magnam partem. quin etiam quae ſcripſerat Aſopodorus de Cupidine, et omnes in totum amatoriae poeſeos in oratione ſoluta. Haec omnino mens Clearchi eſt. Epicichlidum Homericarum nomen ſaltem ex libro ſecundo noſſe debuerant interpretes. Peſſime edebatur διαλόγου, quod ex libris emendatum eſt in nupera editione. Vere autem dixit Clearchus non multum intereſſe inter poetarum ſcripta ἐρωτικὰ, et ejusdem argumenti epiſtolas: quales videlicet hodieque extant Aeliani, Alciphronis, Ariſtaeneti et aliorum ἐρωτομανῶν Graeculorum.

Caput Decimum.

Menſae ſecundae non ſemper appoſitae. Sacaea *feſtum Babylonium. Mos arcendi ſervos a quibusdam ſacris.* ἀκλητῆρες βότρυς. κλητῆρες. *Athenienſes* Φιλόδικοι *et ſycophantae.* πύος, πυριάτης. *Platonis* Atlanticus. *alia nonnulla.*

Sequitur pars libri hujus poſterior, qua agitur potiſſimum de menſis ſecundis. Has non omnibus conviviis eſſe ſolitas adjici, docent nos haec verba, αἱ δεύτεραι καλούμεναι τράπεζαι, πολλάκις ἡμῖν διδόμεναι, οὐ μόνον ταῖς τῶν Κρονίων ἡμέραις. Qui in Homeri poeſi verſati ſunt, agnoſcent loquendi genus poetae aliisque non infrequens, Ῥωμαίων παισὶν ἔθος ἐστὶν ἑστιᾷν τοὺς οἰκέτας, αὐτοὺς τὰς τῶν οἰκ-τῶν λειτουργίας ἀναδεχομένους. Narratur mox ex Beroſo, ἄγεσθαι ἑορτὴν Σακεαν προσαγο-

ῥευομένην ἐν Βαβυλῶνι. In Heſychii Gloſſis, *Sacaea* dicitur fuiſſe Scytharum quoddam feſtum: et Scythae ipſi nominantur *Sacaei*. Sed Babylonio potius Beroſo credamus, qui ſolemnitatem *Sacaeam* vel *Sacaearum* ſuis popularibus aſſerit. Dio Chryſoſtomus oratione quarta de regno τὴν τῶν Σακκῶν ἑορτὴν nominat, et Perſis attribuit. Ita autem deſcribit: Οὐκ ἐννενόηκας τὴν τῶν Σακκῶν ἑορτὴν ἣν Πέρσαι ἄγουσιν; λαβόντες τῶν δεσμωτῶν ἕνα τῶν ἐπὶ θανάτῳ, καθίζουσι εἰς τὸν θρόνον τοῦ βασιλέως, καὶ τὴν ἐσθῆτα διδόασιν αὐτῷ τὴν αὐτὴν, καὶ τρυφᾷν καὶ ταῖς παλλακαῖς χρῆσθαι τὰς ἡμέρας ἐκείνας ταῖς βασιλέως. καὶ οὐδεὶς οὐδὲν κωλύει ποιεῖν ὧν βούλεται. μετὰ δὲ ταῦτα ἀποδύσαντες καὶ μαστιγώσαντες ἐκρέμασαν. *An Saccarum ſolemne ignoras quod Perſae celebrant? Vinctorum qui duci ad ſupplicium debent, aliquem in ſella regis collocant, et veſte regia ornant, faciuntque ei poteſtatem delicate et molliter vivendi regiisque pellicibus per eos dies utendi: neque illum quisquam impedit. quominus quicquid voluerit faciat: deinde exutum et flagellatum ſuſpendunt.* ſed fortaſſe ſcripſerat Dio Σακέων vel Σακαίων. etſi videtur verum nomen hujus Babyloniorum ἑορτῆς fuiſſe *Seſacaea*, quod more ſuo Graeci corruperunt decurtaruntque: nam apud Hieremiam prophetam duobus locis Babylon nominatur ששך *Seſac.* inde haec ſolemnitas nomen habuit, ut Romani ludi a Roma. Ζωγάνην per ο parvum ſcribunt quidam MSS. Ait, Ζῷοι
p. 910. ὅταν τῇ Ἥρᾳ θύωσιν δοῦλα οὐ παραγίνονται ἐπὶ τὴν εὐωχίαν. Non ſolum Coi a ſuis iſtis ſacris ſervos arcuerunt: ſed et alii Graeciae populi ſacris quibusdam mancipia ſua excluſerunt: puta Athenienſes, cum rem divinam Furiabus facerent. teſtatur Philo in commentario quo probat omnes qui virtutem colunt eſſe liberos. ejus verba deſcripſimus libro quarto, capite vigeſimo primo. item Aeginetae monophagi, quorum ritus deſcribit Plutarch Κεφαλαίων Ῥωμαϊκῶν quaeſtione quadrageſima quinta. [Etiam apud Romanos in ſacris Herculis nec ſervi intererant, nec libuti. Lege Servium ad librum octavum.] αὐτῷ poſitum pro αὑτῷ, cum dicitur, τὴν τράπεζαν ἀφθόνως αὐτῷ κεκοσμημένην τῷ Πελώρῳ παραθεῖναι: *menſam ſibi paratam Peloro appoſuit.* res vulgatiſſima doctos tamen fugit. Torſerunt eruditos viros ἀκλητῆρες βότρυς quorum mox fit mentio in verſibus Eubuli. nec mirum: nego enim alibi usquam legi racemos iſtos *acleteres.* Sed poetam audiamus.

Ἐν τῷ γὰρ αὐτῷ πάνθ' ὁμοῦ πωλήσεται,
ἐν ταῖς Ἀθήναις οὐκ ἀκλητῆρες βότρυς,
γογγυλίδες, ἄπιοι, μῆλα, μάρτυρες, ῥόδα,
μέσπιλα, χόρια, σχαδόνες, ἐρέβινθοι, δίκαι,
πυὸς, πυρεία τε, μύρτα, κληρωτήρια,
ὑάκινθος, ἄρνες, κλέψυδραι, νόμοι, γραφαί.

Quid igitur ſunt ἀκλητῆρες βότρυς. iterum nego tibi Graecam eam dictionem eſſe: nam qui accipiunt pro ἄκλητος. honeſtius tacuiſſent. Legendum, Ἐν ταῖς Ἀθήναις οὐχὶ κλητῆρες, βότρυς; vel οὐ καλητῆρες, β. Jocatur poeta tota hac pericopa, et ſpecie laudantis Athenienſium τὸ φιλόδικον acriter inſectatur. Eum populum litium et judiciorum fuiſſe amantiſſimum, omnes ſciunt, qui Ariſtophanem ſaltem legerunt. Ideo ingenioſus poeta Athenas laudare ſimulans, ut omnium rerum ad victum neceſſariarum copia abundantes, ſimul ea commemorat ex quibus veteratorium eorum ingenium appareat. Eo ſpectant inſertae voces ſingulae ſingulis verſibus, ſecundo, tertio, quarto et quinto: κλητῆρες, μάρτυρες, δίκαι, κληρωτήρια: in ultimo vero tres iſtae, κλέψυδραι, νόμοι, γραφαί. Omnia haec forenſia ſunt vocabula: quorum exponendi non hic eſt locus. Etſi ſunt multorum ingenia a veritate averſa: non putamus tamen reperiri aliquem poſſe qui de noſtra hac emendatione vel dubitet. κλητῆρες dicebantur, qui reos in jus vocabant. Scribe in quarto χόρια per o. ut in illo Theocriti, χαλεπὸν χορίων κύνα γεῦσαι. In quinto verſu nihil ſignificat quod ad rem faciat τὸ πυρεία. Poteſt legi πυὸς πυρός τε *coloſtrum et frumentum.* Verius tamen cenſeo, πύος, πυριάτης, μ. Ariſtophanes Veſpis, ἔζων ἐν πᾶσι λαγῴοις, Καὶ στεφάνοισιν παντοδαποῖς, καὶ πύῳ καὶ πυριάτῃ. utrumque nomen lac ſignificat, ſed cum aliqua differentia. ſcholiaſten vide. Ferri poteſt paulo poſt, ἕως ἂν περὶ τῶν ἐπιδορπισμάτων εἴπῃ. ut ſit oratio Ulpiani de Pontiano ad convivas directa, non ad ipſum Pontianum. aut ſcribe εἴποις. In verſu Philippidae, Ὅλην λέγοντά μ' ἐπιλίποι τὴν p. 911.
ἡμέραν, abſurdiſſima lectio ferenda nobis non eſt: ſed ad hunc modum corrigenda. ὅλη λέγοντά μ' ἐπιλίποι γ' ἡ ἡμέρα: *vel integer dies me deficiat ſi narrare aggrediar.* Non video difficultatem ullam in Sophili ecloga e *Depoſito.* Ἡδύ γε μετ' ἀνδρῶν ἐστὶν Ἑλλήνων ἀεὶ Συνάγειν. etc. in verſione tamen Dalecampii vix aliquod veſtigium deprehendas verae ſententiae: quae eſt haec: *Jucundum ſemper eſt cum Graecis hominibus convivia*

agitare: res eſt plane elegans: nemo ibi clamat, Infunde duos cyathos: nam commiſſatum eſt eundum ad Tanagricam: ut ibi decumbens pro ſecundis menſis comedat aſininas mattyas. συνάγειν accipe, ut Athenaeus ipſe docuit libro octavo. Qui haec loquitur comparabat Graecorum elegantiam et modeſtiam in conviviis, cum petulantia Barbarorum, puta, Thracum, aut Aſiaticorum. Platonis locus de quo Athenaeus, Πλάτων ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ μεταδόρπια αὐτὰ καλεῖ ἐν τούτοις, extat in Critia dialogo, qui et *Atlanticus* inſcribitur, propter illum de Atlantide inſula ſermonem. Sed more ſuo Athenaeus alienam ſententiam partim auctoris, partim ſuis verbis refert. At Dalecampius putavit eſſe verſus Platonis comici. Non capio prima verba: πάντα τε εὐώδης ἐφαίνετο τοῖς κατοικοῦσιν ἡ γῆ. Sed accedendum propius ad Platonis mentem ſimul et verba, ſcribendumque, πάντα τὰ εὐώδη ἔφυε τότε τοῖς κατοικοῦσιν ἡ γῆ. in haec verba contraxit, quae dixit Plato pluribus: ὅσα εὐώδη τρέφει πού γῆ τανῦν, ῥιζῶν, ἢ χλόης, ἢ ξύλων, ἢ χυλῶν ἢ στακτῶν, εἴτε ἀνθῶν, εἴτε καρπῶν, ἔφερέ τε ταῦτα καὶ ἔφερβεν εὖ.

CAPUT UNDECIMUM.

Philyllii Φρεωρύχος. ἐπιδορπίσασθαι *pro comedere. Prov.* Ἀβυδηνὸν ἐπιφόρημα. *Heſychii locus.* ἐπιτραπεζώματα. *bellaria dicta* παροψωνήματα. ἀμφὶ δεύτατα *apud Pindarum. alia quaedam.*

ΦΙΛΥΛΛΙΟΣ δ' ἐν Φρεωρύχῳ φησι. Pollux lib. 7. ſub finem, καὶ Φρεωρύχος εἴη ἂν τέχνης εἶδος. Φιλυλλίῳ γὰρ δρᾶμά τι ὁ Φρεωρύχος. τὸ δὲ Φρεωρύχον ἐργαλεῖον παρ' αὐτοῦ καλεῖται τορεύς. ita ſcribendum, non τόρευσις. aliis hoc inſtrumentum vocatur τόρος. at vide ejusdem Poll. lib. 10. cap. 31. cur autem paulo poſt repetantur haec verba ab Athenaeo, cauſſam video nullam, et ſuspecta hic nobis librorum fides. καὶ Ἄρχιππος ἐν Ἡρακλεῖ, καὶ Ἡρόδοτος ἐν πρώτῃ. Nulla prorſus cauſſa eſt cur hic nominentur duo iſti ſcriptores: nam ſtatim, id eſt, ſuo loco, eadem verba repetuntur, neſcio qua occaſione bis poſita, cum ſemel debuiſſent. Poſtquam docuiſſet auctor ſecundas menſas dici ἐπιδορπίσματα et ἐπιφορήματα: nunc addit, veteres aliquando uſos voce

ἐπιδορπίσασθαι pro ἐντραγεῖν *comedere* ſimpliciter, non *bellaria comedere*. parique ratione ἐπιφορήματα appellaſſe cibos omnes praeter panem, id eſt, opſonia et τὰ προσφάγια. Uſum hunc verbi ἐπιδορπίσασθαι nullo exemplo firmat: dictionis alterius duo affert teſtimonia, Archippi unum, alterum Herodoti. His cognitis de lectione facile ſtatuet acutus lector. Sequitur, τὸ μέντοι κατὰ τὴν παροιμίαν λεγόμενον Ἀβυδηνὸν ἐπιφόρημα, τέλος τί ἐστι καὶ † ἐναιμένον. Lego, τέλος τί ἐστι καὶ ἐλλιμένιον: [ſive ἐνλιμένιον (nam utroque modo ſcribi poteſt.)] *Vectigal eſt aliquod et portorium.* poſterior vox priorem explicat: nam τέλος generale nomen eſt cujus ſpecies ἐλλιμένιον: vectigal quod in portu penditur, ei qui Athenis vocabatur ἐλλιμενιστής. Hoc igitur Athenaeus voluit: proverbio iſti occaſionem praebuiſſe illud portorium: quod cum acerbe exigeretur, improbiſſimis portitoribus anſam ſaepe dedit multa per calumniam peregrinis eripiendi. Omnis enim exactio, quod ait Suetonius in Auguſto, calumniarum ſeges et benigna materia eſt. Ex his intelligimus quod ſcribunt Graeci in proverbii hujus explicatione. εἴρηται, ajunt, ἡ παροιμία καὶ ἀπὸ τοῦ ὑπ' αὐτῶν συκοφαντεῖσθαι τοὺς ξένους. ὅθεν Ἀριστοφάνης τὸν συκοφάντην Ἀβυδηνοκόμην (Heſych. et Euſtath. Ἀβυδοκόμης) εἶπεν. Uſum adagionis docent: cauſſam non aperiunt: quam noſtra hujus loci emendatio et interpretatio palam facit. Porro quod apud Heſychium: Ἀβυδηνὸν ἐπιφώνημα ſcribitur pro ἐπιφόρημα, mendoſum cenſeo, ut alia multa in eruditi illius critici Gloſſis. quod non animadverterit ille vir doctus, quem Heſychii librorum depravata lectio impulit, ut de hoc Athenaei loco abſurda quaedam ſcriberet. Ita ſaepiſſime errorem gignit error. Non video cauſſam cur Athenaeus in iſto Platonis verſu, ὡς ὀλίγα λοιπὰ τῶν ἐπιτραπεζωμάτων, exponat ἐπιτραπεζώματα *bellaria*, melius Heſych. qui ſimpliciter exponit, *cibi menſis impoſiti.* hoc enim eſt ἐπιτραπεζοῦσθαι: quod non eſt proprium menſis ſecundis: ſed omnium commune quae menſae imponuntur quacunque de cauſſa. Ita dixit Sophocles, Ἀπυνδάκωτος οὐ τραπεζοῦται κύλιξ. λέγεσθαι ὑπὸ τῶν ἀρχαίων . . . . . τρωγάλια. Videtur ita ſcriptum fuiſſe ὑπὸ τῶν ἀρχ. τρωγάλια· τρωγάλια γὰρ ἐπιδορπισμὸν εἶναι. habes poſt aliquammultos verſus eundem locum Ariſtotelis plenius deſcriptum: unde haec et exponenda ſunt et corrigenda. δείπνου δὲ λήγοντος γλυκὺ τρωγάλιον. Et

p.912.

Clemens Alex. et Euſtath. ſola haec ſine ſequentibus verbis proferunt. Idem Clemens eleganter alicubi τὸ τρωγάλιον vocat παροψώνημα: nam ut opſonia adjiciuntur pani: ſic bellaria opſoniis deliciarum cauſſa accuduntur.

Ὁρᾷς τὸν εὐτράπεζον ὡς ἡδὺς βίος. *Viden' quam ſit jucunda eorum vita inter ſtruices delicatarum patinarum?* Ex mente Athenaei Pindarica haec τραπέζαισι δ' ἀμφὶ δεύτατα κρεῶν Σέθεν διεδάσαντο, καὶ φάγον, debebant vertere interpretes, *In menſas circa ultima* (id eſt, exitum convivii) *tuarum carnium fruſta diviſerunt et comederunt.* aliter exponunt alii: nihilo fortaſſe deterius. ſed cum ſecundas menſas probare hinc velit auctor, ineptum eſt, aliter hic interpretari. Poſtea producitur teſtimonium Achaei: in cujus interpretatione viri docti nihil niſi peccata peccatis cumularunt. Primum ita lege totum locum.

p.913. A. Θοίνῃ σε πρῶτον τέρψομεν. πάρεστι γάρ.
B. τὸ δεύτερον δὲ τῷ με κηλήσεις τρόπῳ;
A. μύρῳ σὲ χρίσω πάμπαν εὐόδμῳ δέμας.
B. ὕδωρ δὲ νίψαι χεῖρας οὐ πρόσθεν δίδως;
A. ναί. καὶ τράπεζά γ' ἐκποδὼν ἐπαίρεται.

Ita autem explica: A. *Epulis primum te oblectabimus: adeſt enim earum copia.* B. *deinde autem quo me oblectabis modo?* A. *Unguento odorato corpus totum* [vel *Ung. prorſus odorato corpus*] *tibi inungam.* B. *Quid? aquam lavandis manibus non prius dabis?* A. *Sane atque e veſtigio menſa auferetur.* Menſam hic intellige ſecundas menſas. nam auctoris mens, de qua ne minimum quidem ſuboluit interpretibus, haec eſt. Probare inſtituit, veteres ſine diſtinctione primae aut *ſecundae menſae*, τράπεζαν ſimpliciter appellaſſe et primas et ultimas epulas. Achaei locus de ultimis intelligendus eſt, quae ſunt aliis ſecundae menſae. ſic etiam accipiendum apud Xenophontem in Sympoſio, ὡς δ' ἀφῃρέθησαν αἱ τράπεζαι. et fortaſſe etiam in hoc Platonis verſu, τί οὐ τρέχων σὺ τὰς τραπέζας ἐκφέρεις; atque omnino quoties apud poetas *menſae remotae* dicuntur. Ariſtophanes eo loco quem auctor ſubjicit, de primis epulis loquitur: ſicut paſſim Homerus et alii ſcriptores, quando τράπεζαν παρατεθῆναι dicunt. Scribe mox, ὄντως γὰρ ἐπιδορπισμὸς τραγηματισμός τίς ἐστι. ſic etiam Euſtath. recte: non οὕτως. Antiphanis verſus ita diſtinguo et ſcribo, juvantibus MSS.

Οἶνον Θάσιον πίνοις ἂν; εἴτις ἐγχέαι.
πρὸς ἀμυγδάλας δὲ πῶς ἔχεις; εἰρηνικῶς.
μαλακὰς σφόδρα, δι' ἃς μέλιτι προσπαίζειν δέει.
μελίπηκτα δ' εἴ σοι προσφέρει; τρώγοιμι ἄν.
κ' ὠὸν δὲ καταπίνοιμ' ἂν, οὐδ' ἄλλου τινός.

Tertium verſum praeſtare nolim ſincerum. ſane in Excerpt. unde Euſtath. deſcribit ad ῥαψ. α. Ὀδυσσ. pro Μαλακὰς σφόδρα, ſolum eſt μᾶλλον. Poſtea ſcribe cum Dalecamp. ἐν δὲ Ὁμοίαις. Fabulam Antiphanis Ὁμοίας inſcriptam, laudat dipnoſophiſta non ſemel.

Caput Duodecimum.

Ἀλησμένος βίος quid dicatur. grati cibi θεοὶ nuncupati. καλῶς ἔχει, formula gratias agendi. ἐπαίκλια vel ἐπαίκνια. καννάβιδες. ἀερσιπότητα μέλεα.

Nihil nobis membranae conferunt ad ſalutem horum verſuum ex Amphidis *Gynaecomania:*

Ἤδη ποτ' ἤκουσας βίον ἀληλεμένον·
αἰτοῦ. τυχεῖν ἔστι σαφῶς. †

Eſt vero ſcribendum in priore quidem ἀληλεσμένον: poſterior autem ſic: Αἰτοῦ. τυχεῖν γὰρ ἔστι τούτου σοι σαφῶς. Pulcherrimis verſibus deſcribit poeta beatorum hominum vitam, rerum omnium bonorum et lautarum copia abundantem. atque hanc vocat Amphis *vitam molitam:* id enim eſt ἀληλεσμένος βίος. Scio emendatum a viris doctis ἀληλιμμένον. ut ſit *uncta vita.* ſed erraſſe illos graviter, id quoque ſcio. Inter Graecorum paroemias refertur etiam p. 914. iſta ἀληλεσμένος βίος: cui ſimiles ſunt aliae paroemiae, βίος μεμαγμένος, et βίος ἐξηυλημένος. Opponitur *vita molita,* vitae primorum hominum, qui, ut creditum eſt, glande ſe ſuſtentabant: item eorum qui primis proximi frugibus non molitis ſed tantum freſis veſcebantur. His ſucceſſit tertium genus hominum, qui et fruges molere ceperunt et circa victum eſſe curioſiores. Haec illa eſt *molita vita,* jure caeteris praelata. Porphyrius Περὶ ἀποχῆς ἐμψύχων. lib. 2. de prioribus duobus vivendi generibus locutus; τοῦ δὲ ἀληλεσμένου βίου παρὰ τὰ πρόσθεν μακαρισθέντος, ἀπήρξαντο τῆς ψαισθείσης τροφῆς πρῶτον εἰς πῦρ τοῖς θεοῖς. omitto quae Graeci paroemiographi et Euſtath. Ultimus verſus ῥήσεως hujus ita habet, Ὀνό-

ματα τῶν δώδεκα θεῶν διελήλυθας. quem ſi capio recte, voluit dicere qui eum pronuntiabat, ſuperioribus verſibus nominata eſſe genera duodecim eduliorum, non minus ſibi gratorum quam duodecim qui dicebantur dii. Sic apud alium poetam, piſces a proceribus gulae expeti ſoliti, *θεοὶ* nominantur, ut expoſitum eſt libro 3. capite quarto. Cum igitur praecedentibus Amphidis verſibus non duodecim, ſed ſeptem ſolum ciborum nomina inveniantur: deſiderantur, opinor, quinque aliorum eodem ſpectantia nomina, ſimili verſu comprehenſa ut hic eſt *Γογγυλίδες, ἄπιοι μῆλα, βότρυες, ῥοαὶ*, vel *ῥόδα*. Emenda et hunc Anaxandridae, *Οὕτω παρέζων χρηστῶς οὐκ ἔζωντό τε*: ac lege, *οὔπω γὰρ ἔζων χρηστῶς, ὡς ἔζων τότε.* *nondum enim mihi contigerat laute vivere, ut tunc vixi.* In proximo verſu Clearchi. *Λάβ' ὕδωρ κατὰ χειρός. μηδαμῶς. καλῶς ἔχει. λάβ' ὦ 'γαθέ. τὸ καλῶς ἔχει*, formula eſt qua utebantur cum vocati ad coenam ire nollent, ſed gratias agerent, ut dicebamus ad Theocritum. Deinde ſcribe. *Οὐδὲν χεῖρον. παῖ ἐπιτίθει ἐπὶ τὴν τράπ.* Poſtea, *Κάργοὺς ἔχειν μηδέποτε τὰς σιαγόνας.* et mox, *Ὄψοισι καὶ ζωμοῖς ἀηδοῦμ' ὦ θεοί.* Sequitur, *Ἀπίων δὴ καὶ Διόδωρος ὥς φησι Πάμφιλος, ἐπέκλεια φησὶ καλεῖσθαι τὰ μετὰ τὸ δεῖπνον τραγήματα.* Pro *Διόδωρος*, melius in nonnullis ſcriptum, *Ἡρόδωρος.* ut ſemper alibi. Etſi autem *ἐπέκλεια* ſcriptum in omnibus libris etiam Excerpt. tamen *ἐπαίκλια* legendum aut *ἐπαίκνια.* ita dictum *ἐπαίκλιον* Doribus, ut aliis *ἐπιδόρπισμα.* nam *αἶκλον* aut *αἶκνον* idem ac *βρῶμα*, plura lib. 4. et Euſtathius. Legitur ſtatim in Excerptis, *Ἔφιππος δὲ τραγήματα ἀπαριθμούμενός φησι.* Pro *Φοινίκου βίκος*, melius *Φοινικικοῦ.* et libro primo. item *παραμασύντας τινὰς παραβόσκομεν*, vel *παραμασήτας.* nam utrumque dicitur, non *παραμασύλτας.* venuſte alluſum eſt ad paraſitorum nomen verbo *παραβόσκειν.* Veteres dictionem *βράχος* non agnoſcunt. *βρύγμος* quid ſit neſcio, niſi ſi *ἐρειγμὸς* ſcribendum. *καννaβίδες* auctore Heſychio interea cenſebantur quae ſufficiebant. ſed ſcimus nos relatum a Galeno etiam cannabi ſemen inter ea quibus veſcerentur. alioquin tentari poterat ex libr. 4. num *καμματίδες*, ſit legendum, quod nobis quidem non probatur. De Philoxeni Cytherii loco dictum libro quarto, capite 11. In pericopa Antiphanis
p. 915. de Philoxeno ineptiſſime hodie legitur, *πρῶτα μὲν γὰρ ὀνόμασιν Ἰδίοις καὶ κοινοῖσι χρῆται πανταχοῦ.* quaeſo quid pote abſurdius? tamen et excerpta et membranae con-

ſentiunt. ſed ſcribendum ut et verſui conſulatur, et ſententiae, τὰ πρῶτα μὲν γὰρ ὀνόμασιν Ἰδίοισι κ' οὐ κοινοῖσι χρ. π. et verſu 4. Ἔπειτα τὰ μέλη μέτ. Sextus eget tubicine qui labantem fulciat. Scribe, Ἐκεῖνος εἰδὼς ὡς ἀληθῶς μουσικήν. Penultimi verſus ſcripturam refutat lex metri. Poteſt legi Ἄνθεσί τε παστὰ μέλεα. ſed premenda magis cenſeo vulgatae lectionis veſtigia: praeſertim cum etiam in Excerptis ſit ſcriptum, Ἀνθεσίποτα. Lego, Ἀερσιπότητα μέλεα μελέοις ὀνόμασι Ποιοῦσιν ἐμπλέκοντες ἀλλότρια μέλη. Quae ſublimia ſunt Graeci dicunt ἀέρι ποτᾶσθαι. Euripides de Tantalo in Oreſte, Ἀέρι ποτᾶται καὶ τίνει ταύτην δίκην. inde ἀεριπότητα, vel ἀερσιπότητα carmina *tumida et inflata. μέλεα μέλη, infelicia et fatua carmina.*

Caput Tertiumdecimum.

Πεμφθεὶς pro πέμψας. ἄσπλαγχνος. ἀπλάκουντος. *Parianae placentae. Alexis ab Athenaeo reprehenſus.* Πάρος pro Πάριον *Samiae placentae. Placentarum aliquot genera, et nomina expoſita.* enchytos, amulus. *Menandri* Πτωχὴ ἢ Ῥοδία. *Hecatae inſula.* ἄτταναι *et* ἀττανίτης. epichytus. κρήϊον.

Ουχ ὡς τοῦ Ἀλκιβιάδου πεμφθέντος Σωκράτει. vel ſcribendum τοῦ ὑπ' Ἀλκιβιάδου πεμφθέντος. vel formationi paſſivae agendi ſignificationem attribuit: ut ſolent Graeci ſaepiſſime. Deeſt aliquid ex quo poſſit intelligi mens iſtorum, μνημονεύων οὖν ὁ κωμικὸς Πλάτων εἴρηκε. Non etiam intelligo, quid ſit in Platonis verſu, ἄσπλαγχνος ἐνιαυγίζομαι. [an eſt verius ἐνιαυτίζομαι?] *ſine viſceribus et carnibus perenno.* σπλάγχνα Graeci appellant, ut alibi dicebamus viſcera victimarum et quaecumque peractis ſacris edebantur. inde ἄσπλαγχνος Platoni qui caret illis epulis. licenter more comicorum uſus eſt hac voce. itaque Galenus cum libro tertio De dogmatis Hipp. et Platonis varias hujus dictionis ſignificationes accurate explicaret hanc non attigit. Platonis ſunt et illa duo vocabula, Ἀπλάκουντος, ἀλιβάνωτος. *ſine placenta, ſine thure.* mirum fuiſſe qui aliter ſentirent. nam Athenaeus, ſolum ob vocem ἀπλάκουντος Platonicam χρῆσιν recitavit.

Alexidem reprehendit Athenaeus, quod Parianas placentas, quae olim in fama erant, putaverit ab inſula Paro ſic dici: cum ab Helleſponti urbe Pario ita dicerentur. ibi enim fieri optimas, non in Paro inſula, de qua tamen ſenſiſſe Alexim, non poteſt ambigi. clara enim ſunt illius verba:

Ὦ τὴν εὐτυχέα ναίων Πάρον ὄλβιε πρέσβυ·
ἣ κάλλιστα φέρει χώρα δύο τῶν συναπασῶν
κόσμον μὲν μακάρεσσι λίθον, θνητοῖς δὲ πλακοῦντας.

conſtat vel ex Plinii lib. 36. cap. 4. marmor Parium, non aliunde quam ex inſula Paro fuiſſe petitum. quare non licet hic poetam excuſare, quaſi Parum appellaſſet
p. 916. quae vulgo dicebatur Parium. cujus excuſationis venerat in mentem nobis, recordantibus Ariſtophanei verſus ex Veſpis, Ἐγὼ δὲ τεθεώρηκα πώποτ' οὐδαμοῦ Πλὴν ἐς Πάρον. nam vetus interpres *Parum* hic manifeſto accipit pro *Pario*, niſi imponunt nobis vulgati codices, τὸ δὲ Πάρον, ait, πόντου πόλις. καὶ παροιμία, Ἐν Παρίῳ ψυχρὸν μὲν ὕδωρ, καλαὶ δὲ γυναῖκες. *Samias placentas*, fuiſſe in pretio et Julius Pollux obſervat: εὐδόκιμοι, ait, καὶ οἱ Σάμιοι πλακοῦντες. Deinceps genera placentarum recenſentur, quarum nomina legerat dipnoſophiſta apud ſcriptores priores. Conferendus hic locus cum iis quae libro tertio de panum variis nominibus et formis ſunt ſcripta. Omnia hoc genus ἄρτου appellatione ſunt complexi. Et primo Galeni de facultatibus alimentorum diſcere eſt, quid differant ἄρτος, πέμμα πλακοῦς, ἴτριον. ENCHYTOS unde nomen invenerit, declarant Catonis verba in eo capite, quo docet quemadmodum fieri debeant. *ita in unguen caldum fundito.* De ſubjecto Menandri loco diximus libro quarto capite 21. Inde corrige, Σεμίδαλιν ᾠά. πάντα γὰρ τἀναντία. Fabula Evangeli quae Ἀνακαλυπτομένη hic dicitur, conſentientibus libris omnibus, Suidae eſt Ἀνακαλυπτόμενος. Videtur autem Athenaeus parum integre locum Evangeli deſcripſiſſe. ut plane ſit ἀδύνατον, mentem poetae in his verſibus pervidere. Duorum qui una fabulantur, alter nuptialis convivii apparatum fuſe perſequitur, alter indignabundus ut videtur, ipſum aliquoties interpellat: ut cum ait, ὡς ἀλαζὼν ὁ κατάρατος. et παῖ Δρόμων. quae a praecedentibus ſequentibusque ſeparanda ſunt τελείαις στιγμαῖς. Ita autem membranae omnes et antiqua exemplaria. Neque eſt neceſſe corrigi, ἐγχύτους πλακοῦντας. Nam et Graecis et Latinis *enchytus*, ut alia id genus nomina

omnia, ſimpliciter uſurpare moris eſt. Scribam deinde, κάνδυλον, ὠά τ', ἀμύλιόν τε. τὸ πέρας, ὕψος τῆς τραπέζης πηχέων ἔστω τριῶν. enumeratis ſigillatim omnibus quae ad epulas voluit adhiberi, In ſumma, inquit, patinarum ſuper menſa ſtruicem fac eſſe trium cubitorum. ΑΜΗΣ, ut placet grammaticis dictus eſt ab aviditate comedentium ἀπὸ τοῦ ἐξαμᾶσθαι αὐτὸν σπουδῇ ὑφ' ἡδονῆς, ὡς μέλιτι καταρδόμενον. *quod prae voluptate cupide diripiatur, ut melle rigatum.* vel ab ἅμα. mutato ſpiritu, ut ſaepe in derivatis: quod multa in unum conjiciant qui ametum faciunt, ſive *amulum:* de quo M. Cato capite octuageſimo ſeptimo, Menandri corruptiſſimum teſtimonium, τὸν ἄμητα χαιρίσπου καῖε ἐς πέττιν τινὰ, jure arbitrario ſic conſtituimus: τὸν ἄμητα χαίροις που εἰ ἔπεττόν τινα; At Iones, ἄμην αὐτὸν καλοῦσιν. Heſychio neque ἄμη neque ἄμης rectum eſt, ſed ἀμήν. ut legi poſſit, ἀμῆνα αὐτὸν καλοῦσι. ΔΙΑΚΟΝΙΟΝ quid ſit parum explicat noſter: Suidam omnino lege. Erat editum, Φιλήμων ἐν Πτωχῷ Ἡροδιά. Ἄρτεμι Φίλη δέσποινα, etc. Dalecamp. emendavit Ἐνοδία Ἄρτεμι. nos fecimus ut eſſet Πτωχῇ ἢ Ῥοδία, ut extat alibi. videtur eſſe id drama quod Ῥοδίας inſcribit Pollux libro decimo, cap. 31. *Hecaten* Diphili nominat idem ſcriptor lib. 10. cap. 20. p. 917. ΒΑΣΥΝΙΑΣ placentae nomen Barbaricum. de eo ſic ſcribitur ex Semo. ἐν τῇ τῆς Ἑκάτης νήσῳ τῇ Ἴριδι θύουσι Δήλιοι τοὺς βασυνίας καλουμένους. omnia hic corrumpunt interpretes. Hecatae inſulam putabamus eſſe unam earum parvarum quas *Hecatonneſos* vocabant: ſed appellationis illarum aliam cauſſam affert Strabo libro 13. Audiamus igitur Heſychium, Ἑκάτης νῆσος ἡ περὶ Λέσβον. vel Suidam: cujus verba notatu digna. Ἑκάτης νῆσος· πρὸ τῆς Δήλου κεῖταί τι νησύδριον, ὃ ὑπ' ἐνίων Ψαμμίτη καλεῖται. καλεῖσθαι δὲ οὕτω φασὶν αὐτὴν, διὰ τὸ τοῖς ψαμμίτοις τιμᾶσθαι τὴν θεόν. ΨΑΜΜΙΤΟΝ δέ ἐστι ψαιστῶν τις ἰδέα. Lege etiam Harpocrationem unde habet Suidas. *Iris* notae ex Homero et aliis poetis deae nomen eſt: non autem loci, ut abſurde exiſtimarunt. ΣΤΡΕΠΤΟΙ καὶ ΝΕΗΛΑΤΑ. τούτων μνημονεύει Δημοσθένης. Verba oratoris, μισθὸν λαμβάνουσι τούτων στρεπτοὺς καὶ νεήλατα. plura de his vocibus grammatici. ex iisdem, pete vocis δενδαλίδες in Nicocharis verſu, interpretationem. EPICHYTUS cum *euchyto* pene idem. dicebatur et ΑΤΤΑΝΙΤΗΣ, vel ut in Excerpt. ἀττανίστης. Ἄττανα, vocabant τὰ τήγανα. inde ἀττανίτης πλακοῦς,

pro τηγανίτης. *in ſartagine frictus.* ſic libro tertio ἄρτος τηγανίτης. Fuerunt et *attalides,* diverſum ab attanitis placentarum genus. Hipponacteos tres ſcazontes ita diſtingue, ac ſcribe.

Οὐκ ἀτταγᾶς τε καὶ λαγὼς καταβρύκων.
οὐ τηγανίτας σησάμοισι φαρμάσσων,
οὐδ' ἀττανίτας κηρίοισιν ἐμβάπτων.

ΚΡΗΙΟΝ placentam, carnes immixtas habuiſſe: aut intus recepiſſe, inſtar earum quas vernaculus ſermo paſtas vel *paſtez* vocat, ſuadet nomen. nam κρήϊον apud neſcio quem exponitur ab Heſychio κρεοδόχον. ΓΛΥΚΙΝΑΣ aliis cum duplici νν ſcribitur.

CAPUT QUARTUMDECIMUM.

Ἐμπέπται. *Heſychii locus emendatur.* encrides, epicyclii. ſpira. γῶρος. κριβάναι. κριμνίτης. κρίμνα ἐσχαρόπεπα. χαρίσιος. ἐπίδαιτρον. nanus *et* naſtus ἄμορα. χόρια. παισά. echinus. cotyliſcus.

ΕΜΠΕΠΤΑΣ, ὁ αὐτὸς φησὶ πύρινος ἄρτος κοῖλος καὶ σύμμετρος, ὅμοιος ταῖς λεγομέναις κρηπῖσιν· εἰς ἃς ἐντίθενται τὰ διὰ τοῦ πυροῦ σκευαζόμενα πλακούντια. Conferri debent cum iſtis verba Heſychii non ſemel corrupta, ſed multifariam. Ἔμπιπα, πλάγια τὰ πύρινα εἰς ἃς ἐντίθενται τὰ διὰ τυροῦ Ῥόδιοι. liquido claret de re eadem utrumque loqui. Itaque ἔμπεπται ſcribe: niſi melius apud utrumque legere ἔμπεπτα pro πλάγια τὰ, ſcribendum πλακούντια. et εἰς ἃ, non εἰς ἃς: niſi deſunt vitio Librariorum quae habet hic Athenaeus: apud quem recte εἰς ἅς. deſcribit iſtas κρηπῖδας Pollux libro ſexto, capite 11. dictum aliquid de iſtis ſupra libro ſecundo. Illud probo in Heſychiana lectione τὰ διὰ τυροῦ σκ. non πυ-
p. 918. ροῦ, ut in omnibus Athenaei codicibus. inde cenſeo corrigamus. In Excerpt. corrupte διὰ κηροῦ. ENCRIDES verbis pene iisdem grammatici deſcribunt. Extat id verbum aliquoties in bibliis Graecis. ΕΠΙΚΥΚΛΙΟΣ *ſpira* Catonis fuerit potius quam *globulus.* nam aliud κύκλος aliud σφαῖρα. ſpira vero ſive σπεῖρα, quid aliud niſi κύκλος ἐπὶ κύκλῳ? ut cum ſerpens conſpirat ſe, aut cum ora ſoluta conſpiratur. idem igitur *epicyclius* et *ſpira.* Deinde ſubjicitur ΓΟΥΡΟΣ ὅτι πλακοῦντος εἶδος, ὁ Σόλων ἐν τοῖς Ἰάμβοις φησί. In Excerpt. eſt γῶρος. et

praetermiſſa voce *κυριβάνας*, quae ſtatim ſequitur, goro ſive guro tribuuntur, quae in libris noſtris de cyribanis dicuntur: eſſe nimirum placentae genus Laconicum. Veteres membranae ſtant ab edita lectione. eſſe tamen Laconicam vocem *γῶρος* Heſych. indicat, cum ſcribit, *Γωροῦται, σαρκοῖ, Λάκωνες.* Solonem in *Jambis*, laudat Pollux quoque libr. 10. cap. 24. *καὶ ἴγδην δὲ τὴν θυείαν κέκληκε. Σόλων ἐν τοῖς Ἰάμβοις λέγων, Σπεύδουσι δ' οἱ μὲν ἴγδιν, οἱ δὲ σίλφιον, Οἱ δ' ὄξος.* Ita ſcribimus illum locum. deeſt verbum *φέροντες*, aut ſimile aliud. Remanſit hoc piſtorii operis nomen in Gallico ſermone, leviter corruptum: *gaufros* enim dicimus. ΚΥΡΙΒΑΝΑΣ explicans inquit auctor, *καὶ Σωσίβιος ἐν τρίτῳ περὶ Ἀλκμᾶνος τὸ σχηματοειδεῖς εἶναι φάσκων αὐτούς.* non facile eſt divinatu quid hic ſignificet vox *σχηματοειδεῖς*. praeterea illud *τὸ* mendam arguit. Membranae, ut ſaepe, deſtituunt nos. Excerpta ſic, *Γῶρος. οὗτος τῷ σχήματι μαστοειδής ἐστιν ὥς φησιν Ἀλκμάν.* Audiamus Athenaeum ipſum ſcribentem libro 3. *Σωσίβιος ἐν τρίτῳ περὶ Ἀλκμᾶνος, κριβάνας φησὶ λέγεσθαι πλακοῦντάς τινας, τῷ σχήματι μαστοειδεῖς.* Inde nobis emendandus iſte locus. *κριβάνας* autem ſcripſimus, non ut vulgo *κρίβανα*. neque ut hic editum *κυριβάνας*. id enim rectum non eſſe evincit Heſych. Scribe ex MSS. *Ἀπολλόδωρος παρὰ Ἀλκμᾶνι.* ΚΡΙΜΝΙΤΗΝ placentam intelligi exiſtimo ab Hippocrate *Ἐπιδημίων* libro quarto, cum ſcribit, *ἀντὶ σιτίων ἐσχαροπέπων κρίμνων ἀποφαγόντι, ἡ γαστὴρ συνέστη.* et fortaſſe *ἐσχαροπέπτων* melius. ΧΑΡΙΣΙΟΣ deinde recenſetur: vel *χαρίσιον.* cauſſa nominis explicatur libro ſequente, ubi eſt *χαρίσια τά*: et ſic Heſychius. ſed *τὸν χαρίσιον* habes hic in Eubuli verſu. ΕΠΙΔΑΙΤΡΟΝ videtur eſſe quod omnium poſtremum dividebatur convivis. Heſychius *ὄψον* interpretatur laxe nimis: ΝΑΝΟΣ qui interpretatur *ἄρτος πλακουντώδης*, libro tertio *ναστὸς* dicebatur inter genera panum. ut ita ſentiam adducit me Heſychius, qui *ναστὸν* exponit *ἄρτον εἰς θυσίαν πλακουντώδη.* Pollux quoque in tractatione de placentis, *ναστοί*, ait, *οἱ αὐτοὶ καὶ σακτοὶ καλοῦνται. nanos* in cenſu placentarum non legi alibi. Athenaeus tamen diſerte et *nanum* et *naſtum* placentas agnoſcit ſeparatimque explicat. ΨΩΘΙΑ praeter Athenaeum invenias vix alius qui annumerarit placentis: et verior eſt altera expoſitio. ΑΜΟΡΑ Heſychio eſt *ſimilago cum melle cocta.* eidem *ἀμοργῖται* dicuntur quaedam placentae. Athenaeo paulo

poſt ΑΜΟΡΒΙΤΗΣ. Notatu dignum, in album placen-
p. 919. tarum referri et ΧΟΡΙΑ: eo videlicet nomine, quod melle et lacte pararentur. ΠΑΙΣΑ nusquam invenio. huc tamen referri debet quod ſcribit Heſychius, *πάσσανον* dici eum qui panem aut vendit aut facit. Scribe mox *καλλαβίδας δὲ βαίνει*, ut ſuperius. pro *σησαυίδας δὲ χέζει*, Epit. *ὄζει*. non eſt vera emendatio, etſi honeſtior oratio. ΕΧΙΝΟΣ auctoribus Heſychio et Polluce libum vel placenta fuit *νησιωτικὴ*, id eſt, Rhodi et in aliis inſulis fingi ſolitus. ΚΟΤΤΛΙΣΚΟΣ, inquit Athenaeus, placenta erat *ἐκ τρίτου μέρους τῆς χοίνικος*. appellationis cauſſam continent haec verba: nam choenix tres ſolum cotylas capiebat. In CHOERINARUM deſcriptione ſcribit Euſtath. *γίνεσθαι γὰρ ταύτην ἐκ πυρῶν πεφρυγμένων*. id enim erat uſitatius quam *πεφωσμένων*, quae vera eſt *γραφή*. ſic *πεφωσμένος φακὸς* apud Hippocratem, et ſimilia in his libris.

Caput Quintumdecimum.

Chryſippi Tyanei Ἀρτοκοπικόν. *ἀρτοκόπος. ἀρτοκοπεῖν. Percurritur locus illius ab Athenaeo relatus.* Ταραντῖνος. Κρασσιανὸς, Σικελός. Craſtus *Siciliae. κλοῦστρον pro κροῦστον*, cruſtum. *Error Graecorum in peregrinis vocabulis. cruſtum* Julianum, Apicianum, Canopicum, pellucidum. *ἠγλαϊσμένα. ἐλαιοῦσθαι. πλίκιος πλακοῦς. γουττᾶτος.* cruſtum Coerianum. *κροῦστον τουττᾶτον.* Ταβωνιανόν. *μουστάκια. κρ. πούριον.* ſcriblita, ſubitillus, ſavillus. *λούκουλλοι. λίβος, κίρκος. κλουστροπλακοῦς.* catillus ornatus. oſtracites, irneus. *τυροκόσκινος. ὑποτυρίδες. φλαβέλλιον et φραγέλλιον. Locus Joannis Evangeliſtae. Heſychius emendatur ſaepius. γάστρις.*

Hactenus de placentis ea retulit dipnoſophiſta, quae apud antiquos ſcriptores legerat. deinceps ſubjicitur prolixus locus e Chryſippo Tyaneo, qui non multo ante Athenaei tempora, ut videtur, librum ediderat *De panis conficiendi ratione*. Opinio noſtra eſt, vixiſſe hunc Romae, aut in aliqua alia urbium Italicarum, profeſſione

medicum: ut mirandum non ſit tot peregriua vocabula contra Graecorum morem iſti ſcripto immiſceri. Nam etſi Graecus genere auctor hic erat, qui tamen inter Italos et Romanos viveret, merito id operam dedit, qui poſſet etiam illis profuturum commentarium in lucem edere. Quemadmodum autem in Latinis libris Graeca fere ſemper corruperunt ſuperiorum ſaeculorum imperiti Librarii, Latine ſolum docti: ita viciſſim in hac parte Graeci librarii, pleraque Latina vocabula turpiſſime deformarunt. Fruſtra autem MSS. hic opem imploraveris: omnes enim depravati: et ut vetus dictum fuit, Sardi vaenales, alius alio nequior. Breviator hoc ſolum adnotaverat iſto loco, *Χρύσιππος δ' ὁ Τυανεὺς μυρία εἴδη πλακούντων ἐν τῷ Ἀρτοκοπικῷ καταλέγει, βάρβαρα τὰ πλεῖω.* Videamus igitur iſta Barbara vocabula, ut iis p. 920.
quoque aliam, ſi poſſumus, lucem afferamus. Chryſippi commentarius libro tertio inſcribebatur *Ἀρτοποιϊκόν*: hic vero *Ἀρτοκοπικόν*. quod eſt *Ἀττικώτερον* verbum. artoptas enim et piſtores Attici *ἀρτοκόπους* dixerunt, ut Xenophon: et *ἀρτοκοπεῖν* vetus comoediae, pro *ἀρτοποιεῖν*. In hoc igitur libro, inquit Athenaeus, recenſentur *εἴδη πλακούντων καὶ γένη τάδε.* Ταραντῖνον, Κρ. Placentarum relata hic ex Chryſippo nomina, aut patriam illarum indicant, ubi ceptae eo modo fieri, ut Ταραντῖνος: aut inventorem, ut *Ἀπικιανός*: aut formam et figuram, ut *περλουκίδιος*, et *πλίκιος*: aut aliquid eorum quae indebantur, ut *ὀρυζίτης*, et *μουστάκια σησαμᾶτα.* Ταραντῖνος itaque placenta eſt Tarentinarum more confecta. Κρασιανὸν Σικελὸν quid appellet neſcio: ſed lego Κραστιανὸν Σικελὸν, et placentam interpretor *Craſtianam Siculam.* Craſtus vel Craſtis oppidum fuit Siciliae. Turnebus Apollo literarum, Κρασσιανὸν legebat: *Craſſianam*, ut *Apicianam.* Non etiam intelligo, Κλοῦστρον, Ἰουλιανόν. et cenſeo ſcribendum, *κροῦστον* Ἰουλιανόν. *cruſtum Julianum.* Generale nomen eſt dulciariorum ex melle operum *cruſtum*, *cruſtarii* et *cruſtularii* dicti. non abludit ab hac dictione *τὸ* אסקריטון quo utitur auctor Targum pro cruſto vel cruſtulo, ut etiam Bahal Aruck interpretatur. Scripti libri conſtanter et hic et in ſequentibus *κλοῦστρον* per *λ*. et fortaſſe non aliter Chryſippus ſcripſerat neque Athenaeus. nunquam Graeci *ῥωμαΐζουσιν* aut *ἑβραΐζουσι*, quin voces peregrinas male pronuntiantes faciant ſuas. *Juliani* cognomen his cruſtis ob praeſtantiam fortean inditum: *Ἀπικιανὸν πλακοῦντα* unde appellarint

nemo dubitat. vide lib. primo, capite ſexto. Κανωπικὸν excogitarunt Canopitae τρυφηταὶ, de quibus Strabo libro ultimo. περλουκίδιον interpretor *pellucidum:* a tenuitate operis, aut peculiari quodam artificio pellucidas placentas vocarunt. Graecis poetis uncta pingui edulia ἀγλαὰ et ἠγλαϊσμένα dici ſolent. iidem ἐλαιοῦσθαι accipiunt pro ſplendere, ut in Troilo Sophocles, θρὶξ ἐλαιοῦται. Addit, Καππαδοκικόν. etiam libro tertio panis Cappadocicus commendabatur. proxima duo verba, ἡδύβια, μαρυπτὸν nullus capio. flagitium in illis vocabulis non dubito admiſſum. Turnebus *dubiam placentam* ex his eliciebat. fors ſuat etiam in tertio, πλίκιον error eſt. niſi putamus ab implicita figura ita eſſe quasdam placentas nominatas. γουττᾶτον accipio *guttatam:* id eſt, guttis olei aut mellis conſperſam, *guttare* eſt στάζειν. Μουτιανὸν unde ita cognominarint, non divino. Μουτιανὸς, eſſet *Mutiana,* a Mutio quodam. vulgata lectio neque ἑλληνίζει, neque λατινίζει bona fide. κλοῦστρον ſive κροῦστον κοιριανὸν, non extrico. κουριανὸς eſſet a curiis. *placenta curialis,* qua veſcebantur cum dies curiae agitabant. alio ſenſu apud Plautum *agnus* [*curio,* in Aulularia. Scaliger ſuſpicabatur ſcribendum, κροῦστον Κοιλιανὸν *cruſtum Coelianum*] κροῦστον τουττᾶτον corrupte p. 921. ſcriptum pro γουττᾶτον. vel quoniam guttatae facta mentio, τουτουλᾶτον *placenta tutulata,* quae flaminicarum titulos referret. aut τιτουλᾶτον. At κροῦστον Ταβωνιανὸν unde cenſebimus nomen inveniſſe niſi a Tabonio quodam? Μουστάκια Chryſippo, Latinis *muſtacei.* conficiendi rationem explicat M. Cato. κροῦστον πούριον, *cruſtum purum* eſt, opinor. γωσγλωάνιος, nobis imo omnib. credo hodie incognitus. Παυλιανὸς, ut Ἀπικιανός. Sequitur, ἐκ τυροῦ δέ φησι γίνεται πλακουντηρὰ τάδε, ἔγχυτος, σκριβαιτήσσου βίτυλλος. monſtra haec: ſed non difficilia ad debellandum. Lege, σκριβλίτης, σουβίτυλλος. *ſcriblita, ſubitillus.* enchytum et ſcriblitam Cato deſcribit. *ſubityllum* Chryſippus videtur appellare quem *ſavillum* idem Porcius, capite 84. niſi obſtat, quod alicam hic deſiderat Chryſippus: Cato ad ſavillum farinam ſimpliciter. Sed hoc leve argumentum eſt: quotidie enim confectiones et paratus hujusmodi innovantur, ſervatis iisdem nominibus. Sic ſtatim *ſpiram,* fieri ait immixto caſeo. quem tamen non adhibet. Cato, cap. 77. λούκουλλοι fieri poteſt ut a Lucullo ſint denominati. alludit tamen id nomen ad *lucunteres:* quod erat operis piſtorii nomen. ἀργυρο-

τρύφημα vox, quid hoc loco faciat, aliis quaerendum relinquo. λίβος, mutato genere *libum* eſt. κίρκος, *circus* vel *circulus*. αἰξάφας folium Sibyllae, nobis quidem. κλουστροπλακοῦς, mixtum aliquod genus piſtorii operis ex cruſto et placenta. φθοῖς notus ex Graecis Grammaticis. κάτιλλος ὀρνᾶτος, *catillus ornatus* pluribus Chryſippo deſcribitur: ſic tamen ut ex illius verbis ratio nominis parum intelligatur. *catillus*, πίναξ exponitur in veteri Gloſſario. Apud Catonem in ſavilli deſcriptione, et catini mentio et catilli. Subjicit Chryſippus, ἄλλα πλακούντων γένη, ὀστρακίτης, ἀττακίται, τυροκόσσινον. poſt iſta poni debet στιγμὴ τελεία. *oſtracites*, in figlino teſtu coquebatur: et fortaſſe Catonis eſt *irneus*, in irneam fictilem indi ſolitus, quae demittebatur in aulam aheneam aquae calidae plenam: itaque ad ignem coquebatur. *attacitae* Chryſippo ſunt, opinor, qui paulo ante dicebantur *attanitae*. de *amylo* quaedam mox Larenſis: et nos ibi. τυροκόσκινος poterat videri depravatum nomen pro τυρόκνηστος. ſed repugnant omnes codices. Erit igitur placenta cui adjiciebatur caſeus per cribrum ſuccretus. Cato in placentae confectione, *Deinde cribrum farinarium purum ſumito, caſeumque per cibrum facito transeat in mortarium*. ὑποτυρίδες placentae erant ex lacte multo, melle et farina factae, caſeolorum formam referentes. Quod ait, φλαβελλίοις καινοῖς χρῶ, ἐν οἷς τὸ πῦρ ῥιπίζεται, poterat brevius, ῥιπιστηρίοις χρῶ, vel ῥιπίσι. Gloſſarium, *flabellum*, ῥιπιστήριον. ſed vocem Latinam pridem jure civitatis donarunt Graeci: ſicut et affinem aliam, verum ſignificatione diverſam, *flagrum* aut *flagellum*. dicunt enim Graeci φραγέλλιον: eſtque ea dictione uſus Evangeliſta Joannes. Ariſtophanis ſcholiaſtes quodam loco ἱμανθὰς explicat λώρους, φραγέλλια. addens τὸ γὰρ παλαιὸν φραγγέλαις (melius φραγελλίοις) ἔτυπτον οἱ λογισταὶ τοὺς τῆς ἀγορᾶς. quae annotatio locum p. 922.
Joannis illuſtrat, ubi Dominus noſter flagellis collybiſtas caedit. inde verbum φραγελλοῦν, quo uſus Matthaeus. Non poſſum non obiter lucem facere et ſimul medicinam Heſychio. Σκυτάλαι, inquit, ὄφεων εἰσὶ φλαγέλλια, λῶροι. inepta lectio, etiamſi de ſcytala ſerpente coneris interpretari. Lego vero τῶν ὀχούντων φρ. et refero ad agitatorum flagella: quae in antiquis nummis paſſim cernere eſt, et in antiquis ſcriptoribus obſervare. Juvenalis libro tertio,

— clara Lateranus luce flagellum
Sumet, et occurſum nunquam trepidabit amici.

Placentaceum edulium quod *γάστριν* Chryſippus nuncupat, Heſychius *γάστριον. γάστριον*, ait, *πέμμα τι σαμῶδες, παρὰ Ἀκρισίῳ.* ſic vulgo editum. ſane deformiter. primum *σησαμῶδες* ſcribendum erat. etiam Chryſippus ſeſamum infriari ſolitum huic placentae auctor eſt. deinde quis hic Acriſius? quaerant alii: nos interea legemus *παρὰ Κρησὶν*, non *παρὰ Ἀκρισίῳ.* diſerte Chryſippus, *ἐν Κρήτῃ* ait hoc dulciarium *γίνεσθαι.* elegans emendatio, et certa. Scribe, *εὐρύθμισόν τε αὐτό.* ab *εὐρυθμίζειν*, non *εὐρυθμεῖν.*

Caput Sextumdecimum.

Pancarpia *Alexandrinorum.* itrium. *placentae ἔνθρυπτοι.* byblus *ad edulia adſtringenda, aut* folia ficulnea *vel* malvarum. *Luciani locus.* Πόλτος *Graecorum et* puls *Rom. χίδρον quod varie traditum ab antiquis. Veteres eſitaſſe tritici grana toſta.* graneae. *Vetus Bibliorum interpres χίδρα confudit cum polenta. Cruda grana comeſa. Ariſtophanis locus illuſtratus. Ruſticorum prov. ἦσθα χίδρα καὶ σωτηρία.*

Chrysippeae eclogae ſubjicitur brevior alia ex Harpocrationis cujusdam Mendeſii libro De placentis. ſed aliud nihil ex iſto recitatur, niſi pancarpiae Alexandrinae confectio. Graeci *παγκαρπίαν* appellarunt quicquid ex pluribus diverſi generis rebus compoſitum eſt: ſicut diximus in commentario De Circenſibus. Itaque non ſine exemplo dulciarii Alexandrini edulium hoc pancarpiam dixerunt. Harpocration ita deſcribit: *ἴτρια δ' ἐστὶ ταῦτα συντεθρυμμένα ἃ μετὰ μέλιτος ἑψόμενα καὶ μετὰ τὴν ἕψησιν σφαιρηδὸν συντεθέντα περιδεῖται βύβλῳ λεπτῇ ἕνεκα τοῦ συμμένειν.* non recte ſentiunt qui ſeparant iſta a ſuperioribus, quaſi nihil ad Alexandrinorum pancarpiam pertineant. Faciebant igitur pancarpiam ex itriis contritis et cum melle coctis: quae ubi coxiſſent ad inſtar globulorum fingebant, et tenui byblo adſtringebant. Paulo ante itrium deſcribebatur ut ſui generis libum aut placenta, a caeteris peculiari aliqua nota diſtincta. hic adhibentur itria ad conficiendam pancarpiam. Sic lib. 3.

in libum Romanum induntur itria. Nam ait Athen. ibi, ἐπεισηνέχθη πλακοῦς ἐκ γάλακτος ἰτρίων τε καὶ μέλιτος, ὃν Ῥωμαῖοι λίβον καλοῦσι. Erant placentae quas ἐνθρύπτους dicebant, ut attalides apud Heſychium. ad hoc genus referri poteſt iſta Alexandrina, ob vocem συντεθρυμμένα. Quod ait de byblo, id ita fiebat in Aegypto ubi multa byblus. in Graecia ficulnea folia eundem uſum praeſtabant, ut docent nos veteres. cum deſcribunt quae vocabantur *thria* Athenis, utebantur et malvae foliis. Lucianus, Περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων. κατάκεισαι μάρτυς μόνον τῶν παραφερομένων, τὰ ὀστᾶ, εἰ ἀφίκοιτο μέχρι σοῦ, καθάπερ κύνες περιεσθίων, ἢ τὸ σκληρὸν τῆς μαλάχης φύλλον, ᾧ τὰ ἄλλα συνειλοῦσιν. Fortaſſe ſcribendum. ᾧ τοὺς ἀλλᾶντας εἰλοῦσιν. Poſtea ſcribit doctor coenarum. Πόλτου δὲ μνημονεύει Ἀλκμὰν οὕτως. ἤδη παρέξει πυάνιόν τε πόλτον, χίδρον τε λευκὸν, κηρίναν τ' ὀπώραν. In hac parte operis δειπνολογικοῦ, quae bellaria et ſecundas menſas complectitur, multa explicantur, quae pertinuiſſe ad menſas ſecundas, exiſtimare non debemus. Ejus generis eſt quod περὶ πόλτου hic disputatur. nemo enim facile mihi perſuadeat, πόλτον in veterum Graecorum conviviis ſolitum apponi inter opera dulciaria, plenis et probe ſartis conviviis. ſed quoniam de edulis quae parabantur e ſarina hic tractabatur, ſatis juſtam cauſſam ex eo putavit ſe nactum Athenaeus, ut hic potiſſimum περὶ πόλτου ageret. Porro Graecorum πόλτος et Romanorum *puls*, praeter nominis vicinitatem, et generis (ambo enim ἑψημάτων genere vel ῥοφημάτων continentur) nihil admodum habuerunt commune. quare etiam ſcribit Plinius pultem ignotam Graeciae fuiſſe. Πόλτος ex fabacea farina confiebat: nam veteres interpretantur, τὸ πυανέψιον ἕψημα, vel πυάνιον, ut hic Alcman vocat. ſed eam vocem interpretans Athenaeus multa alia fuiſſe adjecta ſabaceae farinae non obſcure indicat. ἔστι δὲ, inquit, τὸ πυάνιον πανσπερμία ἐν γλυκεῖ ἑψημένη. ſimilia legere eſt apud alios. Πόλτος qui deſcribitur a Graecis medicis, ut Galeno libr. 6. De facult. ſimplicium medicamentorum propior eſt Romanorum pulti quam veterum Graecorum. Addit Alcman, χίδρον λευκόν. Athenaeus χίδρον hic exponit ἑφθοὺς πυρούς. *cocta tritici grana.* ita legit Euſtathius ad Odyſſ. ῥαψ. ζ. et cum eo omnes antiqui codd. ſed videtur Athenaeus ἑφθὸν ἀντὶ πεφρυγμένου uſurpaſſe, nam ut frictum cicer vulgo Romani edebant, ſic fricta tritici recentis grana, aut toſta,

multi olim populi. *graneas* Latini vocarunt, Graeci *χίδρα*, vel *χίδρα ἐρεικτὰ*, quia haec grana prius frangebant quam torrerent. Subiit ſaepe mirari veterum Grammaticorum inſcitiam neſcio dicam an inconſtantiam in explicatione hujus vocis. Exemplo ſit eruditiſſimus comici interpres, cujus verba ſunt, *χίδρα, τινὲς ἄγρια λάχανα. οἱ δὲ τὰ ὄσπρια, ἢ τὰ ἐξ ὀσπρίων ἄλευρα, ἢ κρίμνα, ἢ στάχυες νεογενεῖς. κυρίως δὲ τὰ ἀπὸ χλωρᾶς κριθῆς κρινόμενα ἐρεικτά. χίδρα δὲ εἴρηται παρὰ τὸ χεῖσθαι.* Idem alibi, *χίδρα τὸ ἀπὸ ἐλύμου γινόμενον ὄσπριον ἔδεσμα περὶ Καρίαν. ἤτοι τὸ ἀπὸ χλωρῶν κριθῶν, ἢ εἶδος βοτάνης. ἢ ἐρεικτὰ ἐκ κριθῆς νέας γινόμενα.* Omitto alia caeterorum magiſtrorum interpretamenta: a quorum lectione incertiorem quam antea lectorem diſcedere neceſſe eſt. Nos eam maxime expoſitionem probamus quae aït eſſe *πυροὺς*
p. 924. *νεογενεῖς. novella tritici grana.* Levitici cap. 2. tmemate 14. ita legitur in Graeco textu. *Ἐὰν δὲ προσφέρῃς θυσίαν πρωτογεννημάτων τῷ κυρίῳ νέα πεφρυγμένα χίδρα ἐρεικτά.* Quod dixit Moſes גרש כרמל *contuſionem ſpicae virentis*, verterunt *χίδρα ἐρεικτά.* Euſebius ita interpretatur, *χίδρα ἐστὶν, ὅταν ἀπὸ τῶν ἀκμασάντων σταχύων λαβὼν διαθρύψῃ τις χερσὶν, οἱονεὶ ἀλέσας. ἐρεικτὰ γὰρ τὰ ἐν μύλῳ πτισθέντα, καὶ τὸν φλοιὸν ἀποβαλόντα ὀσπριώδη λάχανα.* Paraphraſtae Chaldaici diverſe expreſſerunt. Oncelus hoc modo, אביב קלי בנור פירוכן רכיכן id eſt, *ſpicas virentes, toſtas igni, contritas et teneras.* τὸ פרך ſignificat, *exſiccare et frangere.* unde פרך *fragilis.* deductum inde פרוכן non male Graeco *ἐρεικτὸν* reſpondet: *ἐρείκειν* enim eſt frangere. concinit et Hebraicum גרש nam גרש ſive גדם eſt *contundere, frangere,* a quo non multum differt ſignificatione. τὸ רוף unde eſt vox הריפות quam exponunt Rabbini, *tritica contuſa.* Jonathanis paraphraſis ita habet, מהבהב קלי בנורא קמח קלי ופירוכין *ſpicas toſtas igni, farinam toſtam et contuſas* ſpicas. Hieronymus libro Quaeſtionum Hebraicarum in Paralipomenon, *Primitiae ſpicarum quando deferebantur, torrebantur, et grana comedebantur, quod genus cibi vulgo graneas vocant.* Levitici capite 19. *καὶ ἄρτον καὶ πεφρυγμένα χίδρα οὐ φάγεσθε ἕως τῆς αὔριον.* etiam hic in Hebraeo eſt, קלי וכרמל. Vetus interpres. *Panem et polentam et pultem non comedes.* confudit *χίδρα* cum *pulte* et *polenta,* quae res erant diverſae. Narrat Galenus populos quosdam eſſe qui *alphitis* hoc eſt, farina facta e probe toſtis hordei re-

centis granis utantur loco panis: *καθάπερ*, inquit, *ἐπὶ τῶν ἀγρῶν εἶδον ἐν Κύπρῳ καίτοι πλεῖστον γεωργοῦσι σιτίον*. hoc quoque ad *polentam* pertinet, non ad *χίδρα*. Graeci fere cum dicunt *ἄλφιτα*, *polentam* intelligunt. Lege Plinium lib. 18. cap. 7. locus Galeni eſt in primo *Περὶ τροφῶν δυνάμεως*. Quin et cruda grana tritici eſitabant, ſi amor edendi ſtimularet, neque eſſet ignis copia. Lucas Apoſtolus cap. 6. *ἐγένετο δ' ἐν σαββάτῳ δευτεροπρώτῳ διαπορεύεσθαι αὐτὸν διὰ τῶν σπορίμων. καὶ ἔτιλλον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ τοὺς στάχυας, καὶ ἤσθιον, ψώχοντες ταῖς χερσί*. Porro inter praecipuas delicias quibus ſe ruſtici oblectabant, fuere *τὰ χίδρα*. probat hoc manifeſtiſſime chorus ruſticorum qui apud comicum advenientem Pacem his verbis excipiunt:

Τοῖς ἀγροίκοισι γὰρ ἦσθα
χίδρα καὶ σωτηρία.
ὥς τέ σε τά τ' ἀμπέλια
καὶ τὰ νέα συκίδια
τ' ἄλλα θ' ὅσ' ἐστὶ φυτὰ
προσγελάσεταί σε λαβόντ' ἄσμενα.

quemadmodum *ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς*, *mel* appellatur is cujus gratiſſimus conſpectus eſt: ſic ruris pleni homines *χίδρα* Pacem appellant: quia ſoliti cum maxima voluptate chidra comedere. [Simillime quia veſci carnibus divitum et beatiorum cenſebatur, quod et B. Chryſoſtomus ait in poſteriorem ad Corinthios, Hebraei חוי בשרים hoc eſt, *vitam carnium* rem volupem et ſuavem vocabant. etſi aliter interpretantur alii in Salomonis Proverbiis capite p. 925. decimo quarto. At doctiſſimo viro, et utriusque linguae callentiſſimo, ſcribendum in ſuperiore Ariſtophanis loco videbatur *χύτρα* pro *χίδρα*. cui emendationi pene aſſenſeramus moti auctoritate tanti viri: ſed mox in contraria omnia rapuit nos hic ex Equitibus ejusdem poetae locus, iſti ſuppar et plane geminus. Ita enim Ariſtophanes:

Εἰ δέ ποτ' εἰς ἀγρὸν οὗτος ἀπελθὼν εἰρηναῖος διατρίψῃ,
καὶ χίδρα φαγὼν ἀναθαῤῥήσῃ, καὶ στεμφύλων εἰς λόγον ἔλθῃ,
γνώσεται οἵων ἀγαθῶν αὐτὸν τῇ μισθοφορᾷ παρεκόπτου.

Caput Septimumdecimum.

Μελικηρίδες et μελίκηρες. Heſychii locus. τὰ εἰς Ἐπίχαρμον ἀναφερόμενα ποιήματα. ἄμυλος,

amylum. *κοπτή. σκεύη ὅμοια.* Ova. *inter bellaria. πιστάκια vel φιστάκια. ὁ Ποντικὸς λεσχηνευτής. Nicandri locus varie jam olim lectus.* Apia *Peloponneſus. Alexidis* Βρευτία. *Ariſtomenis Dionyſius. Boeotica vox σίδη pro malo Punico* a Sida *oppido.*

Meliceridas placentas nusquam legere memini, niſi in iſtis Athen. *καὶ τῶν καλουμένων δὲ μελικηρίδων μνημονεύει Φερεκράτης ἐν Αὐτομόλοις οὕτως ὥσπερ τῶν αἰγιδίων ὄζειν ἐκ τοῦ στόματος μελικῆρας.* Atque hic lectionis vides inconſtantiam, *μελικηρίδας* et *μελικῆρας*. Non explicabimus nos hunc nodum: implicabimus magis. Nam ecce Heſychii verba turpiter accepta, quae huc, niſi fallimur, omnino ſpectant. Μελίκακι *σκεύασμά τι βρωτῷ διὰ τυροῦ.* Lego, *μελικαρὶς σκεύασμά τι βρωτὸν διὰ τυροῦ.* Ait lautus convivator, *τὴν ἡμῖναν οἱ τὰ εἰς Ἐπίχαρμον ἀναφερόμενα ποιήματα πεποιηκότες οἴδασι.* Adhibe ad loci hujus lucem, quae ſcribit auctor lib. 11. in *Cotyla.* Quid hic appellet *poemata vulgo attributa Epicharmo,* declarant proxima verba: quae Latina faciemus, quia interpretes Athenaeum non ſequuntur: *Fabulas quae falſo tribuuntur Epicharmo, viri clari fecerunt: Chryſogonus nempe tibicen eam quae inſcribitur* POLITEIA: *ut ſcribit Ariſtoxenus libro octavo Legum politicarum: Axiopiſtus autem genere Locrus an Sicyonius* CANONEM *et* GNOMAS, *teſte Philochoro in libro De divinatione.* Ait, *τοῦ δὲ ἀμύλου μνημονεύει* Τηλεκλείδης Σ. Graecis *ἄμυλος ὁ* vel *ἡ* Latinis *amylum τὸ* Ariſtophanes Pace, *Ἔπειτ' ἐπείσφερε τὰς ἀμύλους καὶ τὰς κίχλας.* Scholiaſtes, *ἄμυλοι, πλακοῦντές τινες. οἱ δὲ ζωμοὶ πλακουντώδεις, ὃν νῦν ἀμύλατόν φασιν.* Plato comicus ſimiliter amylum turdis conjungit illo verſu, *Πλακοῦς ἐνόρχης, ἄμυλος ἐγκύμων, κίχλαι.* Eubulus, *Ἀμύλων παρόντων ἐσθίουσ' ἑκάστοτε Ἄνηθα καὶ σέλινα καὶ φλυαρίας.* Theocritus, *ἔχω δέ τι οὐδ' ὅσον ὤραν Χείματος, ἢ νωδὸς καρύων ἀμύλοιο παρόντος.* Adjiciam et interpretis Graeci verba, *ἄμυλός ἐστι τὸ γαλακτῶδες τοῦ σίτου βεβρεγμένου καὶ σεσημένου, καὶ ἀποπεπιεσμένου, εἶτα τῷ ἡλίῳ ξηραι-*
p. 926. *νόμενον.* Confer cum Catone, cap. 86. et Graecis medicis, Galeno praeſertim libro 1. De facult. alimentorum. et Plinio lib. 18. cap. 7. *Κοπτὴν* pro marino porro agnoſcit etiam Heſychius: pro piſtrinorum opere nominatur a

Clearcho Solenſe ἐν τῷ Περὶ γραφῶν, inquit Athenaeus. ſed ſcribendum ſine controverſia Περὶ γρίφων. conſtat liquido ex ſequentibus Clearchi verbis, σκεύη κελεύοντα λέγειν ὅμοια εἰπεῖν, etc. ſi quis ea conferat cum aliis ejusdem ſcriptoris e libro De griphis, quae expoſuimus libro decimo, capite 16. Inde et ex libri illius ſine perſpicuum erit. quomodo debeant haec accipi, σκεύη κελεύοντα λέγειν ὅμοια, εἰπεῖν, τρίπους, χύτρα, etc. Vaſa vocat ὅμοια, *ſimilia*, quae melius dicantur ὁμοιογενῆ quam ὅμοια. parum enim habent inter ſe ſimilitudinis pleraque eorum quae hic nominantur: ſed ſunt omnia ejusdem generis, ad culinae inſtrumentum ſpectantia. Dictio una eſt ἀκταῖα, de qua cogitandum. In Clearcheis verbis quibus bellaria recenſentur, ἔντιλτος, quid ſit parum liquet: item quid ῥοδῷον. ſed de hoc ſatis acceptum nobis eſt, ſcribi debere ῥόαι. ᾠόν. ut etiam Sylburgius conjecerat. Etiam ova inter bellaria cenſebantur. Ephippus, εἶτ' ἴτρια τραγήματα θῆκε. πυρ..οῦς, ἄμης, ᾠόν. et auctor ipſe paulo ante. ἐδίδοτο καὶ ᾠὸν ἐν τῇ δευτέρᾳ τραπέζῃ. Omnino autem aliquanto poſt ſcribendum, παράκειται ἡμῖν ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ΦΙΣΤΑΚΙΑ, vel ΠΙΣΤΑΚΙΑ, cum interpretibus membranae omnes corruptae. etiam Excerptorum vacillat fides, modo φιττάκια, modo βιστάκια ſcribentium. Piſtacia ex Plinio, medicorum libris et uſu quotidiano ſatis nota: nam et hodie ſic vulgo vocant. ὁ Ποντικὸς λεσχηνευτής, opinor eſt Chamaeleo Ponticus, aut Heraclides Ponticus. Sequitur Nicandri verſus, Πιστάκι' ἀκρεμόνεσσιν ἀμυγδαλέοισιν ὅμοια. Locus poetae ita habet.

Ὅσσα θ' ὑπ' Ἰνδὸν χεῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
πιστάκι' ἀκρεμόνεσσιν ἀμυγδαλόεντα πέφανται
καυκαλίδας, σὺν δ' αἶθα βάλοις φιμώδεα μύρτα.

neque aliam agnoſcit lectionem Graecus interpres, homo doctus, et non indiligens. Olim diverſa γραφὴ obtinuit, ut vides: ſed vulgatam Nicandreorum codicum annotat obiter Athen. γράφεται δὲ, inquit, καὶ ἀστάκια ἀμύγδαλα ὄντα πέφανται. absque dubio corrigendum, Φιστάκι' ἀκρ. ἀμυγδαλόεντα πέφανται. Criticorum vox propria γράφεται, cum lectionis diverſitatem indicare volunt, quomodo hic accepta ſit a Dalecamp. aeſtimabit eruditus lector. Recte mox καρπὸν ἀφίησι λευκόφλοιον ὄντα. etſi erat in Epitom. λευκοφαῆ. De *connaro* et *paliuro* ſic Heſych. Κόνναρον, καρπὸς δένδρου ὅμοιος παλιούρῳ. Fort. ὁμοίου παλ. Habent MSS. μέγεθος κατὰ φαυλίαν ἐλάαν. Mox,

Τούτων δὲ πρῶτον ἐμνήσθην ἄνδρες Φίλοι. cur ait πρῶτον? nullam probabilem rationem invenias. Scribo, τὰ νῦν. Peloponneſum *Apiam* fuiſſe olim dictam ex Homero et ejus interpretibus etiam pueri ſcire poſſunt. ſed id illi nomen eſſe inditum, διὰ τὸ ἐπιδαψιλεύειν ἐν αὐτῇ τὸ Φυτὸν, *quod multae in ea regione pyri arbores naſce-*
p. 927. *rentur*, alibi temere non legas: et omnino falſum puto. Corruptus eſt titulus Alexideae fabulae, quam libri omnes Βρευτίαν mox inſcribunt. Dalecampius Βρεττίαν appellat, et *Brutiam*. Sed non fuerunt aetate Alexidis ita noti. Athenienſibus Italiae Brutii, ut de eorum nomine comici ſuas fabulas inſcriberent. Fort. ἐν Ἀντείᾳ vel Ἀλειπτρίᾳ, vel Κρατεύᾳ. quibus titulis editas Alexidis fabulas conſtat. Prima verba ita diſtingue,

— εἶδές ποτε
πεινῶσιν ἀνθρώποις ἀπίους παρακειμένας
ἐν ὕδατι πολλῷ;

dictum de hoc veterum et noſtro etiam more aliquid libro ſecundo, capite undecimo. Ariſtomenei *Dionyſii* plenior epigraphe extat libro tertio extremo Pollucis: ubi laudatur Ariſtomenes ἐν Διονυσίῳ ἀσκητῇ. Indicatum hic Aethlii locum, habes paulo poſt. Non obſcurum deeſſe aliquid illo loco, Ἀντιφῶν δ᾽ ἐν τῷ Περὶ γεωργικῶν, Φωκίδας Φησὶ εἶδος ἀπίων εἶναι, ῥοῶν δὲ σκληροκόκκων. Sanaveris aut vere, aut certe in ſpeciem, ſi haec ῥοῶν δὲ σκλ. transtuleris in ſuum locum infra non longe poſt vocem ὑποκοριστικόν. ut ſic legatur, Ῥοῶν δὲ σκληροκόκκων Ἀντιφάνης Βοιωτίᾳ. repete ex proxima periodo μνημονεύει. Interjicitur locus Ariſtophanis ἐν Ἀγήρῳ. ſive potius ἐν Ἀναγύρῳ, ut dicebamus libro quarto Σίδας, inquit, τὰς ῥοιὰς καλοῦσι Βοιωτοί. etiam Empedocles eo verſu quem interpretatur Plutarchus in quinto Sympoſ. οὕνεκεν ὀψίγονοί τε σίδαι καὶ ὑπέρΦλοια μῆλα. Cauſſam deinde exponit Athenaeus Epaminondae verbis, Sidam agrum eo argumento Boeotiae aſſerentis contra Athenienſium vindicias, quod σίδη Boeotis diceretur quae Athenienſibus ῥοά. ὁ δὲ τόπος, ait, τοῦτ᾽ ἔχει τὸ Φυτὸν ἐν αὐτῷ πλεῖστον, ἀφ᾽ οὗ τὴν ἐξ ἀρχῆς εἴληΦε προσηγορίαν, καὶ ἐνίκησε. Videntur initio σίδαι appellatae illa mala quae in Sideno agro naſcerentur? paulatim vero obtinuiſſe, ut omnia ſic vocarentur a Boeotis. Poterat contrarium verius videri: copiam nimirum σιδῶν loco Sidae nomen dediſſe, nam multa loca de iis rebus quarum feraces erant nomen adepta. cum Epaminonda tamen

hiſtoria conſentit: quae oppidulum Sidam a Danai filia Sida fuiſſe denominatum teſtatur referente Pauſania. Fuit et Pamphyliae Sida: de qua Stephanus. Scribo poſt haec, Λέγεται δέ τι καὶ φυτὸν ἄλλο σίδη ὅμοιον ῥοιᾷ: non ἐν αὐτῷ σίδη. quod recte nunquam expoſueris. Etſi autem multa Theophraſtus quo loco Sidam Orchomeniam commemorat, de Aegyptiis Niliacisque plantis ſcribit: quod tamen hic refert Athenaeus, ceu inde petitum, ibi non leges.

CAPUT DUODEVIGESIMUM.

Athenaei lapſus memorialis. Φοίνικες ἔνορχοι. Phormus *comicus.* Atalantae *drama.* nicolai *palmulae. nicolai panes.* ἰσχάδες παράσημα τῶν Ἀθηνῶν. *Thymum Atticum. Phoenicidae* Phylarchus *et* Miſumenus. *Suidae locus.* τὰ προπύλαια *caricae Aegilides.* προκνίδες *caricae. mendae multae ſublatae.*

DE palmulis tractans Athenaeus, Ἡρόδοτος, ait, ἐν τῇ πρώτῃ περὶ Βαβυλῶνος λέγων φησίν. Editio Aldi habuit ἐν τῇ δευτέρᾳ. Corrector Baſilienſis qui ſciret Herodoti locum haberi libro primo, ex ipſa re ſic emendavit. Membranae omnes et Excerpta ſtant ab Aldina lectione, et Athenaei memoriam accuſant hic quoque. Ait infra non longe. Μελανιππίδης ὁ Μιλήσιος ἐν ταῖς Δαναΐσι, Φοίνικας τὸν καρπὸν οὕτως ὀνομάζει, τὸν λόγον ποιούμενος περὶ αὐτῶν. Τῶν γὰρ αἴδων οὐ γὰρ ἀνθρώπων Φόρευν, μορφὰν ἐνεῖδος οὐδὲ τὰν αὐτὰν γυναικίαν ἔχον, ἀλλ' ἐν ἁρμάτεσσι διφρούχοις ἐγυμνάζοντο † ἄνευη λιχσδέα πολλάκι θῆρες φρένα τερπόμεναι, ἱερόδακρυ λίβανον εὐώδεις τε φοίνικας κασίαν τε κατεῦσαι τέρενα. Corrupta hic multa: quibus ſine libris medicinam facere fruſtra fortaſſe tentavero. Proponemus tamen ejusmodi lectionem, quae neque a lectione edita longe recedit: et ſententiam continet non malam. Ita igitur labantem locum ſtatuminamus, aut lapſum potius erigimus. Τῶν γὰρ αἰδῶν οὐκ ἀνθρώπων Φόρευν μορφὰν καὶ εἶδος, οὐ δὲ τὰν αὐδὰν γυναικείαν ἔχον. ἀλλ' ἐν ἁρμάτεσσι διφρούχοις ἐγυμνάζοντο ἀν' ὕλας ἴδας τε, οἷα πολλάκι θῆρες φρένα τερπόμεναι. ἱερόδακρυν λίβανον, εὐώδεις τε Φοίνικας, καὶ p. 928.

κασίαν κρατεῦσαι, τέρενά τε Συρίας μυρώματα. id eſt, *Melanippides Mileſius in Danaidibus, fructum ipſum palmae nominat Φοίνικας, ita loquens de Danai filiabus. Plutonicam iſtae non humanam formam, ac ſpeciem gerebant: neque etiam vocem habebant muliebrem: ſed in curribus ſellam habentibus per ſylvas monteisque arboribus veſtitos, ut facere amant ferae ſe exercebant, thus ſacrum, et ſuaveolentes palmulas caſiamque manibus tenentes, et mollia Syriae unguenta.* Scripſimus *ἀν' ὕλας ἴδας τε,* quia videbantur utriusque vocis extare veſtigia in corrupta lectione *ἄνευη λιασδέα.* ſi quis exiſtimabit priorem dictionem poſterioris eſſe gloſſema, non pugnabo contra. *ἴδη* pro ſylva *ἁπλῶς,* non ſolum poetis, ſed etiam aliis ſcriptoribus. Poſtrema etiam hoc modo ſcribi poſſunt, *τέρενα Συρίας τε ῥεύματα.* periphraſis eſt unguentorum liquidorum, aut *Συρίας ἀρώματα.* Pro *Φοινίκων ἐνόρχων,* Dalecampius ſcribit, *ἀνόρχων.* favet conjecturae quod iidem vocabantur *Eunuchi* MSS. aliter *Phormi* comici Suidas meminit. et fabulae illius quam *Ἀταλάντην* vocat, non *Ἀταλάντας.* ſine nomine citat Heſychius, *ὁ τὰς Ἀταλάντας συνθείς.* Fuerunt apud veteres non ſolum palmulae *nicolai* dictae, de quibus hic Athenaeus: ſed etiam placentae quaedam aut panes; quibus ab eodem Nicolao Damaſceno impoſitum nomen eſſe, ſcribit Photius in Bibliotheca. Palladius in vita Abbatis Apollo, *nicolaos panes maximos* vocat. Ait Dinon de Perſidis regum diaeta loquens. *ξενικῷ δὲ οὐδενὶ οὔτε βρώματι οὔτε ποτῷ ᾤετο δεῖν ὁ ἐξ ἀρχῆς τοὺς βασιλεῖς χρῆσθαι.* Non eſt cauſſae cur haec lectio repudietur. nec male tamen ſcribas, *ὁ ἐξ ἀρχῆς βασιλεὺς τοὺς βασιλεῖς χρ. non putavit rex Perſarum primus, cibis peregrinis uti reges debere.* Rex ille primus, Cyrus eſt, conditor regni Perſici, et multorum regni illius inſtitu-
p. 929. torum auctor. In ſubjecta hiſtoria de caricis Atticis regi Perſarum ab eunucho oblatis, ut expeditionis adverſus Athenienſes ſuſcipiendae illum admoneret, reſponſum Perſae ita ſcribitur omnium librorum conſenſu, *ἐρωτῆσαι ποδαπαὶ εἶεν. ἐπεὶ δὲ ἐπύθετο ἐξ Ἀθηνῶν, τοῖς ἀγορασταῖς ἐκέλευεν ὠνεῖσθαι, ἕως ἂν ἐξουσία γένηται αὐτῷ λαμβάνειν ὅταν ἐθέλῃ, καὶ μὴ ἀγοράζειν.* id eſt, *regem quaeſiſſe ajunt unde iſtae caricae? cum intellexiſſet, Atticas eſſe, juſſit opſonatores emere, usque dum liceret ſibi quando vellet cumque ſumere, et quidem inemptas.* ita clare innuit Perſa cogitare ſe de bello Athenienſibus

inferendo. Cedo aliquis mihi ſi quid hic aut obſcurum aut corruptum: ego nullus video. Dalecamp. tamen corrigebat, οὐκ ὠνεῖσθαι. et mirificam ex his verbis ſententiam eliciebat. omnia ferre poſſumus: modo ne auctoris mentem pervertat: quod videtur hic feciſſe ſane quam licenter. ἀγορασταὶ ſunt *obſonatores*, ut Athenaeus ipſe interpretatus eſt, libro quarto. Alexis poeta cum faceret, εἰσέβαινον ἰσχάδες τὸ παράσημον τῶν Ἀθηνῶν, καὶ θύμου δεσμαί τινες: jocatus eſt non invenuſte ad navium παράσημα, de quibus non repetam quae docte ab eruditis viris ſunt obſervata. Ait, navibus Athenienſium pro inſignibus caricas eſſe: quia nusquam totius Graeciae nec plures nec meliores caricae reperiebantur quam in Attica. Ergo inde in alias oras mittebantur: et cum viatico naves inſtruebantur, non poſtremum locum caricae obtinebant. His adjicit thymum: merito, nam et plurimum et laudatiſſimum in Attica: unde etiam translatum in alias regiones, et flore ſatum conſtat. Cum nihil demutent antiqua exemplaria ab edita lectione in iſtis, Φοινικίδης δ' ἐν Μισουμένῃ Φησίν: Suidas tamen advertit nos: cujus ſunt de Phoenicide verba, τῶν δραμάτων αὐτοῦ ἐστι Φύλαρχος μισούμενος, ὥς Ἀθήναιός Φησιν ἐν τῷ βιβλίῳ τῶν ΔειπνοσοΦιστῶν. Si ita ſcripſit duarum fabularum lemmata in unum conflavit, imperite. nusquam enim *Philarchum exoſum* poetae hujus, laudatum ab Athenaeo meminimus. ſed *Phylarchum* quidem libro decimo: *Miſumenum* vero aut *Miſumenam* hoc loco. Scripſerat opinor Suidas, Φύλαρχος καὶ Μισούμενος, Atticae conſuetudinis eſt, loca urbis ab iis rebus deſignare quae ibi vaenum exponuntur. ὄψον vel ἰχθῦν *forum piſcarium*, κρέα *macellum ubi carnes venduntur.* λάχανα *forum olitorium* μύρα, *Tuſcum vicum.* contrarium videtur feciſſe Phoenicides iſto verſu. Καὶ τῶν προπυλαίων, καὶ τέταρτον ἰσχάδων, τούτων ἐγευσάμην. appellat προπύλαια, bellaria, aliasve cupedias in aedium ſacrarum, aliorumve publicorum locorum veſtibulis ſolitas venire. Celebrantur ex Philemone *caricae Aegilides:* de quibus Theocritus, — καὶ ἀπ' Αἰγίλω ἰσχάδα τρώγοις Ἀδεῖαν. conſtat de nomine pagi unius Atticae ſic denominatas. eum pagum Theocritus cum ſuo interprete *Aegilum* vocat: noſter hic *Aegila* τά: alii omnes *Aegiliam:* atque ita legam hoc loco. De colore caricarum chelidoniarum dictum libro nono, capite decimoquarto, *Tithraſiae,* a Tithrante pago tribus Aegeidis ſic dictae. Adhibe p. 930.

mox ſcalpellum, et ſcribe ademptis ſupervacuis dictionibus *ὅντως γὰρ κατὰ τὸν Ἀριστοφάνην, οὐδὲν γλυκύτερον τῶν ἰσχάδων.* Refertur ex Gloſſis Pamphili, fuiſſe *προσκνίδας, γένος ἰσχάδων.* Dalecamp. adjecta litera ſcribebat *προσκηνίδας*, nos unam detrahimus et legimus *προκνίδας.* Heſychius, *πρόκνις, εἶδος ἰσχάδων.*

CAPUT UNDEVIGESIMUM.

Βότρυς et σταφυλή. Staphylus. *πηλὸς Vinum. Quid appellet Plato γενναίαν σταφυλὴν, et γενναῖα σῦκα δίδου πυκνάς. Breviatoris hallucinatio.* Aethlius *Samius. Hecatombaeon primus menſis.*

Uvam Graeci *βότρυν* et *σταφυλὴν* dicunt. ſed Athenaei ſaeculum *βότρυς* nomen frequentavit magis: contra quam factum ab Homero et aliis antiquiſſimis ſcriptoribus: quos altera potius appellatione uti ſolitos obſervatur his verbis, *Βότρυς ὅτι μὲν κοινὸν δῆλον. σταφυλῆς δὲ μέμνηται καί τοι δοκοῦντος τοῦ ὀνόματος Ἀσιαγενοῦς εἶναι, Κράτης, ἐν δευτέρῳ Ἀττικῆς διαλέκτου, ἐν τοῖς ὕμνοις τοῖς ἀρχαίοις φάσκων ἀντὶ τοῦ βότρυος τὴν σταφυλὴν κεῖσθαι.* Aſiaticum eſſe nomen *σταφυλὴ*, quod ait Crates, illi crediderunt, qui uvam *ſtaphylam* nominatam a Staphylo quodam exiſtimabant. grammatici hunc Staphylum Liberi patris filium nominant: Nonnus in Dionyſiacis regem Aſſyrium, *Botryis* patrem. Aliis placet Graecae originis verbum eſſe et *σταφυλὴ* quaſi *σταπηλὴν* dici, *παρὰ τὸ στάζειν τὸν πηλὸν*, quod *guttatim vinum funderet. πηλὸς* enim vinum primitus ſignificaſſe, ſciunt eruditi. Verba adducta ex antiquis hymnis integrum continent hexametrum: *Αὐτῇσι σταφυλῇσι μελαίνῃσιν κομόωντες.* loquebatur hymni poeta de oſchophoriis quae in honorem Bacchi Scirradis Minervae Athenis celebrantur. nam hic verſus ad *oſchas* pertinet. ſic vocabant palmites cum ſuis uvis. Quaeſtioni ab Ulpiano propoſitae, quid appellet Plato *γενναίαν σταφυλὴν* et *γενναῖα σῦκα*, biſariam respondet Maſurius: prior reſponſio eſt: *γενναῖα λέγει τὰ εὐγενῆ ὁ φιλόσοφος, ὡς καὶ Ἀρχίλοχος, Πάρελθε, γενναῖος γὰρ εἶς.* Vult Maſurius, dici *γενναῖα* omnia quaecunque in ſuo genere excellunt. et ita *generoſas uvas*, et *generoſas ficus* appellatas eſſe a Platone. Hanc interpretationem etſi non improbo, malo tamen aliter paulo

accipere. puto enim magnitudinem rei indicari, voce hac. Euſtathius poſt relatum Athenaei iſtum locum. *Fortaſſe,* inquit, *magna uva eſt quae Platoni dicitur* γενναία σταφυλή: *ſicut dixit comicus* γεννικὸν κρέας pro ἁδρὸν κόμμα. [etſi paulo aliter interpretatur ſcholiaſtes ad haec verba ex Equitibus, Ὦ γεννικώτατον κρέας, ψυχήν τ' ἄριστε πάντων.] Gallice dixeris, *une bonne piece de chair.* Atque ego cum Euſtath. ſentio neque mihi dubium γενναίας μάζας in ſecundo De republica eſſe *grandem mazam,* ſicut apud ſatyricum *vaegrandis polenta.* Non probo alteram interpretationem quae adjicitur a Maſurio, ἢ τὰ ἐπιγεγενημένα. ὁ γὰρ Ἀριστοτέλης καὶ ἐπεμβολάδας ἀπίους ὀνομάζει. aut vocat Plato γενναίας uvas et ficus, p. 931. *quae poſt inſitionem naſcantur: ſicut Ariſtoteles inſititia pira nuncupavit* ἐπεμβολάδας ἀπίους. apud Suidam eſt Ἀριστοφάνης. Euſtath. legit ut nos: quem ſi lubet lege. Sequitur, Εὔβουλος γοῦν ἐν Κατακολλωμένῳ φησίν,

— ἀλλὰ παραλαβὼν
ἀκράτῳ κροῦε, καὶ δίδου πυκνὰς, καὶ βότρυς
τρώγειν ἀνάγκαζ' αὐτὸν ἐξ οἴνου συχνούς.

neque ſententiae neque verſus modulo congruit τὸ ἀκράτῳ. quid ſit reſtituendum nemo poſſit certo ſcire: jocoſum enim, opinor, aliquid comicus fingebat. Forte, Κάρα τε, vel Ἄκραν τε κροῦε. incertum etiam eſt cum ait δίδου πυκνὰς, utrum debeamus ſupplere, κύλικας an πληγάς. quin propter metrum videtur legendum vel καὶ δίδου πυκνὰ, καὶ β. vel διδοὺς πυκνὰς, β. Iſtis, ὅτι δὲ ἐν ταῖς Ἀθήναις διηνεκεῖς ἦσαν αἱ ὀπῶραι πᾶσαι, μαρτυρεῖ Ἀριστοφάνης ἐν Ὥραις, rejicimur tacite ad libri noni principium, ubi extat Ariſtophaneum teſtimonium. errat Breviator, qui ejus loci immemor, illorum vero memor quae de re eadem in Pace leguntur hodieque, ſcripſit hic ἐν Εἰρήνῃ. Gravem mendam ſuſtulimus e proximis verbis ſine omni periculo: cum enim prius ederetur, Ἀέθλιος ὁ Σάμιος ἐν πέμπτῳ Σαμίων ὡραίων, fecimus ut eſſet Σαμίων ὅρων. non ſolum propter ea quae obſervabamus lib. 12. cap. 9. ſed etiam propter ipſum Athenaeum, qui paulo ante Aethlii locum huncce indicans, ſcriptum illius Ὅρων Σαμίων inſcribit: non diſſimulanda viri docti negligentia: qui vicinis adeo locis de eadem re tam diverſa ſcripſerit. Aethlium hunc laudat et Clemens Alexandrinus, in exhortatione ad Graecos. Lyncei qui ſequitur locus conferendus eſt cum aliis ſimillimis ex eadem epiſtola ad Diagoram, de quibus non ſemel

ante dictum. Scribe ἀντιτιθεὶς, non ἀντιθεὶς. Eleganter vero Lynceus uvam quae totum annum ſervari poterat incorrupta, ἀλληγορικῶς, tanquam de ſervo aliquo loqueretur aut mercenario, ita expreſſit, ἀντεκτρέφουσι βότρυν ὃς ἀπὸ Ἑκατομβαιῶνος μηνὸς, ὥσπερ ἀγαθὸς οἰκέτης διαμένει τὴν αὐτὴν ἔχων εὔνοιαν. Graeci tempora ſua putabant ab Hecatombaeone: qui Julio Romanorum magis quam Junio reſpondet. hoc igitur dicit Lynceus, Hipponiam Rhodiorum uvam a principio anni ad finem usque perennare, eadem ſaporis gratia.

Caput Vigesimum.

Appendix ad librum nonum. προσαναπληροῦν τινὶ τί. meleagrides. *Lerus.* ξυλοειδὴς color. ἀνθίζειν πυρὸς ἀκμαῖς. τριοβολοκρεῖσκον. Horae *Athenis cultae.* περισκελῆ καύματα. *jurulenta ſicciora quam aſſa.*

Sequuntur Athen. verba: Ἐπεὶ δὲ πολλάκις ἡμῖν εἴρηται περί τε κρεῶν καὶ ὀρνίθων, καὶ περιστεριδίων, ἔρχομαι κἀγὼ λέξων ὅσα ἐκ πολυαναγνωσίας εὑρεῖν ἠδυνήθην παρὰ τὰ προειρημένα. Maſurius eſt quem haec loqui facit auctor. Ait, adjecturum ſe ad ea quae de carnibus
p. 932. maxime avium, ſuperioribus libris contineantur, quicquid aſſidua veterum ſcriptorum lectio ſibi ſuggeret, prioribus qui de iis rebus ſermonem habuiſſent indictum. Eſt vero pars iſta aliud nihil niſi appendix quaedam ad librum nonum. Ea legitima ſedes erat omnium illorum quae hic alieno loco obſervantur a Maſurio. Cauſſam hujus ἀταξίας ſuo loco expoſitam non repetemus. Prima obſervatio eſt ſuper voce περιστέριον aut περιστερίδιον, vel potius ſuper utraque: etſi diſſimulata eſt hodie dictio περιστερίδιον in disputatione Maſurii. Addenda haec erant ſermoni περὶ περιστερῶν, qui libro nono continetur. Idem obſervandum etiam in caeteris. Tetraonas cum phaſianis non Athenaeus eſt qui confundit, ſed rex Ptolemaeus, cujus verba ſolum recitat, in queis manifeſtum eſt ἀνακόλουθον, niſi ſcribas μετεπέμπετο. mutato numero pro μετεπέμποντο, quod editum eſt. ſequitur enim ὑποβαλὼν ἐποίησε πλῆθος. Ait, προσαναπληρώκει ἂν ταῖς πολυθρυλλήτοις ἱστορίαις τῶν Ὑπομνημάτων τούτων τῶν εἰκοσιτεσσάρων, καὶ ἄλλην μίαν. Scribendum προσαναπεπληρώκει.

niſi eſt iis ſimile, de quibus libro ſecundo, cap. 15. Προσαναπληροῦν τινὶ τὶ, dixit Athenaeus pro *ſupplere quod alieut rei deeſt.* ἄλλην μίαν ἱστορίαν, ut Latine *prima hiſtoria* ἀντὶ τοῦ primus liber hiſtoriae. Senſus eſt: eſt ad eos 24. libros hiſtoriarum quos edidit, unum inſuper adjeciſſet librum. Scribi mox juſſeram Στράττις παρίστησιν ἐν Παυσανίᾳ. vide libro ſeptimo, cap. 23. Corruptus eſt poſterior verſuum Anaxandridae, quo it probatum furioſi hominis eſſe pavones domi alere, ἐξὸν, inquit, τοιούτους ἢ δύ' ἀγάλματ' ἀγοράσαι. Suſpicor legendum, Ἐξὸν τοιαῦτ' ἡδίω ἀγάλματ' ἀγοράσαι. *cum liceat emere talia ſimulacra quae ſint gratiora.* Deſcriptionem *meleagridum* quae affertur ex Clyto Ariſtotelis discipulo, nemo non videt gallinis iis convenire, quas vulgo *Indicas* vocamus. Ejus initio ſcribunt veteres, ἐν Λέρῳ. neque aliter Aelianus. *Lerus* Sporadum una eſt: de cujus incolis extat dictum Phocylidis, Λέριοι κακοί. non temere audiendi viri docti qui Ὠλέρῳ ſcribi volunt ex Stephani Ethnicis. Edebatur ante, καὶ τὸ σῶμα ξυλοειδές. Scripſimus χρῶμα cum omnibus MSS. In eo commentario quem ſcripſimus, De coloribus, docemus etiam Theophraſtum lignei coloris meminiſſe libro ſeptimo Hiſtoriarum, capite tertio. Differunt, inquit, ſemina a coloribus: τὰ μὲν μέλανα, τὰ δὲ ξυλώδη, τὰ δὲ λευκότερα. quem locum doctiſſimi viri depravatum cenſuerunt: fruſtra. Scribendum, καὶ ἐρυθροτέραν τῆς τῶν ὀρνίθων. ſed non ſemper haec caro rubet. mutat enim colorem pro affectu quo movetur. Poſtea ſcribunt Excerpta, τὰς δὲ πτέρυγας πεποίκιλται πριονώδεσι σχήμασι πυρώδεσι πρὸς ἄλληλα κεκραμένοις. Familiare eſt apud Graecos comicos. ut coqui inducantur glorioſuli, et de artis ſuae experimentis magnifica praedicantes. Sic in Epicratis verſibus qui hic recitantur,

— ἐπὶ τοῖς δ' ἐγὼ,
μάγειρον οὔτε Σικελία καυχήσεται,
τρέφειν τοιοῦτον ἄρταμον κατ' ἰχθύων. p. 933.
οὐ † κήλισ' ἔνθα δελφάκων ἐγὼ κρέα
κάλλιστ' ὄπωπα πυρὸς ἀκμαῖς ἠνθισμένα.

Abſit a moribus noſtris omnis vanitas. ſed veram hujus loci lectionem inviſam doctis, vidimus nos nullo negotio. Scribendum enim, Οὔτ' Ἦλις, ἔνθα δ. neque Sicilia, inquit, neque Elis talem vidit artificem parandorum ciborum qualis ego ſum. Significat ſe cum apud Siculos ἁβροδιαίτους, tum apud omnes Graecos, qui ludicri Olym-

piſci cauſſa in Elidem venerant, artis ſuae ſpecimen edidiſſe, et nomen ac famam inde retuliſſe. ἀνθίζειν πυρὸς ἀκμαῖς eſt, toſtura flavum reddere et κρεμβαλέον. Obſcura vox eſt τριοβολοκρεῖσκον, in ſequentibus verſibus Alexidis. Si abeſſent duae literae σκ. poſſet exponi olla carnium triobolaris id enim eſt κρεῖον. Homerus, Αὐτὰρ ὅγε κρεῖον μέγα κάββαλεν ἐν πυρὸς αὐγῇ. ſed videndum an ſatis conveniat ea interpretatio poetae verbis, Ὕειον, ὀπτὸν, θερμὸν εὐχυλώτερον. Auctor eſt Porphyrius libro primo, Περὶ ἀποχῆς ἐμψύχων, moris fuiſſe Athenis pompam quotannis Soli et Horis ſimul ducere. De ea ſolemnitate ſentit mox Philochorus, Ἀθηναῖοι ταῖς Ὥραις θύοντες οὐκ ὀπτῶσιν ἀλλ' ἕψουσι τὰ κρέα, παραιτούμενοι τὰς θεὰς ἀπείργειν τὰ περισκελῆ καύματα καὶ τοὺς αὐχμούς. quid proprie περισκελὲς dicatur, ante eſt expoſitum, libro undecimo, capite ſeptimo. uſurpatur de omnibus quae tolerare durum eſt et moleſtum. et περισκελῶς φέρειν, pro *aegre ferre*. Menander, Ὁ γὰρ μετρίως πράττων, περισκελέστερον Ἅπαντα τ' ἀνιαρὰ λαμπρία φέρει. Ait, τὰ δὲ ὀπτὰ τῶν ἑφθῶν ὠμότερα καὶ ξηρότερα. Videtur hoc, et rationi conſentaneum, ut ſicciora ſint aſſa quam jurulenta: et ex Ariſtotele petitum, cujus modo nomen poſitum eſt: tamen aliter habet utrumque. Audiamus magiſtrum, Meteorolog. lib. quarto, ξηρότερα τὰ ἑφθὰ τῶν ὀπτῶν· οὐ γὰρ ἀνασπᾷ εἰς αὐτὰ τὸ ὑγρὸν τὰ ἑψόμενα. κρατεῖ γὰρ ἡ ἔξωθεν θερμότης τῆς ἐντός. εἰ δὲ ἐκράτει ἡ ἐντὸς εἵλκεν ἂν εἰς ἑαυτήν. Mendoſe ſcriptum, ταύρων ταξικέρων φλογίδες. Dalecamp. τακερὰ φλογ. propius ad editam lectionem acceſſeris, ſi ſcribas, Ταύρων τ' ὀξυκέρων φλ.

Caput Vigesimumprimum.

Λαγῷον. Simonidis ſordes. Nota ſordium, muneri miſſa vendere. ὄτριχας, οἰετέας. δέλφακα δεραιότατον. ῥάρος. ε et ω confundi. ἁδροῦσθαι pro ἀνδροῦσθαι inſigni loco reſtitutum. Refutantur qui Strabonem negant eſſe Strabonem. Pernae Κιβυρικαὶ et Κανταβρικαί.

ΟΥ παρατεθέντος αὐτῷ ἐπὶ τὴν τράπεζαν καθάπερ καὶ τοῖς ἄλλοις λαγῴου. non eſt a recto λαγωὸς, ut putarunt

interpretes: ſed a neutro λαγῷον. fruſta leporina ſolita ſingulis convivis apponi, Graeci vocant λαγῷα, ut monebamus libro nono, capite decimo quarto. Neque exiſtimandum eſt in eo convivio cui Simonides interfuit, ſingulis convivis integrum leporem fuiſſe objectum: ſed unicum menſae fuiſſe illatum, et a carpo in partes tri- p. 934.
butum: quod etiam declarant in dicto Simonidis haec verba, οὐδ' εὐρύς περ ἐών. Eſt autem Homeri verſus venuſte παρῳδηθείς. Ait, ὄντως δ' ἦν ὡς ἀληθῶς κίμβιξ ὁ Σιμωνίδης καὶ αἰσχροκερδής. Hoc multi teſtantur. Ariſtophanes de Simonide jactatum fuiſſe proverbium indicat, Κέρδους ἕκατι κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοι. Taceo quae de hujus poetae avaritia et ſordibus Pindarus et Theocritus dixerunt. Callimachus, — οὐ γὰρ ἐργάτιν τρέφω τὴν Μοῦσαν ὡς ὁ Κεῖος Ὑλλίχου νέπους. Addit, ſolitum Simonidem quotidiana munuſcula quae ſibi ad victum mitteret Hieron, venderet. Magnum hoc reſtricti animi indicium ſemper eſt habitum, habeturque. Nicetas Choniates de Joanne Puzeno, καὶ σμικρολογίαν νοσῶν, καὶ γλισχρότητα, καὶ τὰ πεμπόμενα πολλάκις τῶν ἐδωδίμων ἀνέπεμπεν εἰς τὸ πωλητήριον. et narrat idem de hoc Joanne accidiſſe nonnunquam, ut res easdem ter ſibi miſſas ter venderet. Sed qui hoc faciant facile excuſet et culpa liberet Tiberii Imperatoris exemplum: qui mullum ingentis formae miſſum ſibi in macellum deferri et vaenire juſſit, ut narrat Seneca epiſtola nonageſima quinta. ſcribendum. Οὔθατος δὲ Τηλεκλείδης μνημονεύει ἐν Στεῤῥοῖς. vide libro nono, capite decimo quarto. ibi etiam de voce ὑπογάστριον. In parodico verſu Matronis legebatur Ἄτριχας οἰετέας. etſi non inepte, falſo tamen: nam ſine omni dubio imitatur Homeri verſum, Ὄτριχας, οἰετέας, σταφυλῇ ἐπὶ νῶτον ἐίσας. quare verte *unius coloris*, *unius aetatis*. Scribe deinde, πολὺ δέλφαξ σιτευτὸς ἔτρυξε. Sequitur, Δέλφακα δὲ ἀρσενικῶς εἴρηκε Πλάτων ἐν Ποιητῇ, δέλφακα δεραιότατον. Non facile credam verbum Graecum eſſe δέραιον, pro eo qui amplas cervices habeat MSS. optimae notae, δέλφακα δὲ ῥαιότατον. ne id quidem agnoſcimus pro Graeco. auctore Heſych. ῥάρος veteribus Graecis idem ſignificavit atque ἰσχυρός. an ea vox locum hic habeat neſcio. Lego vero, δέλφακα δ' ὡραιότατον. *porcum grandiuſculum, et mactationi opportunum.* ω et ε paſſim in MSS. confunduntur. inde error. Locum Eupolidis quo probatur dici τὴν δέλφακα, ita editum: οὐκ ἀλεύθιον δέλφακα † ὀδόν θ' εἰστία, καὶ

μάλα καλὴν, ita emendamus ex veſtigiis corruptae lectionis: *ὃ γαλαθηνὸν δέλφακα ἀνόδοντά θ' εἰστία, καὶ μάλα καλήν*. id eſt, *qui convivio exhibuit lactentem, et adhuc ſine dentibus porcellam, valde pulchram.* quid ſit *δέλφαξ γαλαθηνὸς* ſcimus ex libro nono. Ait, *Ὅτι δὲ τοῖς εἵλωσιν ὑβριστικῶς πάνυ ἐχρῶντο Λακεδ.* Haec erant illis adjicienda, quae de ſervorum variis generibus disputata ſunt libro ſexto. *Ἀνδροῦσθαι* nihil aliud Graece loquentibus ſignificat, niſi pervenire ad virilem aetatem. Quare ſi verum eſt quod narratur mox, Lacedaemoniorum leges certam conſtituiſſe poenam heris Ilotum, *εἰ μὴ ἐπικόπτοιεν αὐτοὺς ἀνδρουμένους*: ſequitur fuiſſe Ilotes omnes *ἡβηδὸν* occidendos prius quam viri fierent. ſed hoc quis credat? cum ne infenſiſſimi quidem hoſtes id feciſſe niſi rariſſime legantur. Non abeſt quin fraudem
p. 935. hic aliquam impuri homines ſint frauſi. atque adeo ita eſt: nam auctor ſcripſerat *τοὺς ἁδρουμένους*. Omnino Lacedaemonii *ἀνδροῦσθαι* quidem ſuos ſervos, et voluerunt et ſiverunt. at *ἁδροῦσθαι* eosdem, id eſt corpulentos evadere et nitere, neque voluerunt neque ſiverunt. En quam ridiculam ſententiam literulae unius adjectio efficiat. *τὸ ἁδροῦσθαι* proprium eſt *τῇ εὐεξίᾳ*, quam eſſe ait Ariſtoteles *πυκνότητα σαρκός*, id eſt, *ἁδρότητα*. Athenaeus hoc verbo expreſſit quod pluribus modo dixerat, *ὑπερακμάζειν τὴν οἰκετικὴν ἐπιφάνειαν*. contra, ſtrigoſum eſſe macilentum, ſqualidum atque horridum, ſigna ſunt hominis miſeri et male habiti. Non eſt autem mirandum, Spartanos qui legitimum cinguli modum liberis ſuis praefinierant, quem non liceret impune excedere, erga ſervos ſuos fuiſſe iniquiores. Ut probet Strabonem *Γεωγραφουμένων* eruditiſſimum ſcriptorem, non adeo recentem auctorem eſſe, ac videretur nonnullis, ita ſcribit, *λέγει γὰρ αὐτὸν ἐν τῇ ἑβδόμῃ τῆς αὐτῆς πραγματείας ἐγνωκέναι Ποσειδώνιον, τὸν ἀπὸ τῆς στοᾶς φιλόσοφον, οὗ πολλάκις μεμνήμεθα, συγγενόμενον Σκιπίωνι, τῷ τὴν Καρχηδόνα ἑλόντι.* In libris Strabonis hodie iſta non legas. Sed o bene quod diſerte Athenaeus librum nominat, ubi de ſe et Scipione Africano magnus auctor erat locutus. ni feciſſet, color aliquis futurus erat tenebrioris illius calidiſſimo mendacio, qui probare hinc nititur dudum Strabonem fuiſſe: neque Strabonis ſed Stratonis nomen praeſcribi debere iis libris quos hactenus pro Strabonianis omnes omnium aetatum eruditi habuerunt. Tu vero marrucine libri ſeptimi jacturam ſarci, et lacunam

imple ſi potes: atque ego ſpondeo tibi, quod ex integris libris ſuis Athenaeus prompſit, fore ut reperiamus et nos in noſtris integratis. Ejusdem farinae alterum quoque Lucumonis illius argumentum eſt, non eſſe Strabonis haec, quia ſcriptum ſit hodie in codicibus Strabonianis ταῖς Καντάβρικαῖς ἐνάμιλλοι: non ut hic ταῖς Κιβυρικαῖς. ridiculum caput: nam ſi pondus habet haec ratio, per hanc monſtrificam Circen neque Plato fuerit Plato, neque Ariſtoteles Ariſtoteles, neque Theophraſtus erit Theophraſtus. Plurima enim, ut ſaepe indicavimus, ex iſtorum libris aliter deſcripſit philologus, quam habeantur hodie in vulgatis editionibus. Omnia denique ſi huic argumentationi locum damus, ἔναλλα γενήσεται, ut ait poeta. Sed valeat infrunitus criticus, cum perverſo iſto judicio. Porro de lectione Strabonis ad Strabonem egimus: hic autem fidei noſtrae cauſſa eam expreſſimus γραφὴν, quam ſcripti omnes exhibebant. Culpam hic commiſſam Athenaeone attribuam an exſcriptori, incertus animi haereo. nam illa μνημονεύει δὲ αὐτῶν Στράβων, ſi ita accipias, *Pernarum mentionem facit Strabo:* nihil vetat credere locum Strabonis ab Athenaeo bona fide recitatum, a librario fuiſſe corruptum, qui pernarum Cantabricarum nomen audiverat nunquam: *Cybiricas* vero ſive *Cybiraticas* modo nominatas Athenaeo meminerat. Sine cauſſa autem voci Πομπέλων defectus et vitii p. 936.
notam praeſixerunt. eam tolle: nihil enim deeſt.

Caput Vigesimumsecundum.

Τροφαλὶς Σικελική. *Caſeus* Τρομιλικός. *Prov. ex depravata lectione fictum*, Jovis lac. ἀποτράγημα. Maeſon *cocus et* tettix. *Megarenſes Niſaei. Olim iidem coci et popae. Alexander victimarum e Macedonia accerſit.* ὀργιαστικὰ *ſacra. Olympias iis dedita. ſerpentes ad illa ſacra adhibiti. iis nomen* ἀργόλαι *vel* ἀργαῖ. *Volumen epiſtolarum Alexandri, et aliorum ad Alexandrum.*

Επει δὲ καὶ Σικελίας αὔχημα τροφαλὶς ἥδε ἐστι φ: alludit ad poetae alicujus verba. Ariſtophanes Veſpis.

Τροφαλίδα τυροῦ Σικελὴν κατεδήδοκε. et rurſus in eadem, Ἀποδρὰς γὰρ εἰς τὴν γωνίαν τυρὸν πολὺν Κατεσικέλιζε. Caſeus qui Τρομιλικὸς nominatur in libris editis, Breviatori eſt, Στρομιλικός. quod ſi rectum eſt, Στρομίλεια utique mox ſcribendum. alterum malim. Noli quaerere quid appelletur *Jovis lac*, iſto verſu quem recitat dipnoſophiſta: Καὶ τυρὸς ὀπίας ἐστὶ καὶ Διὸς γάλα. e Cyclope Euripidis eſt hic verſus. Ibi hodie ſcriptum βοὸς γάλα, quae vera eſt proculdubio lectio. Faceti ſane homines, qui bovem in *Jovem* mutarunt. quanto hoc majus, quam ex muſca elephantum. Eruditiſſimus paroemiographus ſi Euripidis codices inſpexiſſet, deprehenſum errorem emendare praeoptaſſet, quam Chiliadas ſuas fictitio proverbio reddere auctiores. Ἀποτράγημα interpretatur Athenaeus apud Eupolidem, λείψανον τῶν τραγημάτων καὶ τρωξίμων. ex his emendabis Heſychii codices: ubi perperam ſcriptum ἀποτράγημα, λείψανον, βρῶμα. Seq. Φιλιππίδης ἐν Αὐλοῖς, Τοὺς δὲ πυριέφθας καὶ τὰ λάχανα ταῦτ' ἔχων. conferenda haec cum iis quae ſcribit Pollux libro ſexto, capite nono, ubi aliam lectionem invenies. Poſtea coquus inducitur μαγειρικὰς multas ῥήσεις ex antiquis poetis recitans: quae illis ſunt adjiciendae, de quibus libro ſeptimo, capite undecimo diximus. Obſervat iſte dixiſſe veteres τὸν μὲν πολιτικὸν μάγειρον Μαίσωνα, τὸν δ' ἐκτόπιον τέττιγα. qua de re Feſtus, *Maeſon, perſona comica appellatur, aut coci, aut nautae, aut ejus generis. dici ab inventore ejus Maeſone comoedo ait Ariſtophanes grammaticus.* at Heſychius ſcribit hoc nomen per ου. Μούσωνες, inquit, οἱ κορυφαῖοι τῶν μαγείρων, ἢ οἱ τεχνῖται. ſed verba ſunt ejusdem alio loco, Τέττιξ ἔξω τοῦ συνήθους ζώου παρὰ Ἀττικοῖς, οἱ τῶν μαγείρων ὑπηρέται ξένοι, οἱ δ' ἐντόπιοι μαίσονες. Obſervo etiam inter comicas perſonas unam fuiſſe quae θεράπων τέττιξ dicebatur, auctore Polluce libro quarto. Paulo poſt pro καὶ Φιλήμων δέ που φησὶν, aut erravit librarius aut Athenaeus: Stratonis enim ſunt verſus, non Philemonis. vide libro nono. Megarenſes veteris et antiquae Graeciae diſtinguuntur ab aliis Megarenſibus Siculis cognomine Niſaeorum. Theocritus, Νισαῖοι Μεγαρῆες ἀριστεύοντες ἐρέτμοις. et Athenaeus,
p. 937. hic, τὸν Μαίσωνα ἐκ τῶν ἐν Σικελίᾳ φησὶν εἶναι Μεγαρέων, καὶ οὐκ ἐκ τῶν Νισαίων. Nova fuit et inſolens illa coqui gloriatio, qui apud Poſidippum hos verſus proferebat,

Ταυτὶ μὲν οὖν τοιαῦτα. συμβαίνει δέ τι
νῦν μοι διακονοῦντι παρὰ τῷ δεσπότῃ
ἀστεῖον, οὐχ ἁλώσομ᾽ ἐκφέρων κρέας.

Moris fuit coquis cum cibos mercede conducti pararent, furto quicquid poſſent auferre. Ideo ſoliti janitores excutere diligenter cum abirent. Hoc toties jam probatum in ſuperioribus, ut exemplis non ſit opus. Iſte vero coquus, vel quod macilentas carnes habuiſſet deſpicatui, vel quod propter tenuitatem apparatus, aut vigilantiam cuſtodis appoſiti non potuiſſet, id nunc gloriatur, et laudi ſibi verti poſtulat, quod janitores ſe non eſſent in fraude et carnium furto deprehenſuri. Simillimus eſt apud comicum initio *Pacis* locus: nam ibi famulus qui ſtercoreas turundas ſcarabaeo pinſebat, hoc unum ſaltem ex ea opera conſequuturum ſe praedicat, quod nemo illum ſit accuſaturus, quaſi mandentem inter pinſendum: quo nomine ſaepe famelici aut gulones ſervi poenas ſordidis, vel delicatis heris dabant: nam utrosque hoc facto offendebant. Ariſtophanis verba ſunt,

Ἑνὸς μὲν ὦ ἄνδρες ἀπολελῦσθαι μοι δοκῶ.
οὐδεὶς γὰρ ἂν φαίη με μάττοντ᾽ ἐσθίειν.

Aeſtimet ex his eruditus lector quo jure, quave injuria in tertio verſuum Poſidippi negationem tollendam interpretes cenſuerint. ut taceam de labe verſus. Multa in iis quae deinceps recitantur, et mutila et corrupta ſupra humani ingenii conjecturam. Simonidis teſtimonium fortaſſe ita non male ſcribas: *χ᾽ ὥσα θεῶν σαφῶς ἐμίστυλα κρέα εἰδώς. quae ad Deos ſpectant, ea perite paravi.* Deinde. *Τί καὶ γὰρ οὐ καλῶς ἐπίσταμαι;* non *κακῶς.* Transeamus ad ſequentia: egent enim cenſura noſtra. Ait, *ἐμφαίνει δ᾽ αὐτῶν τὴν ἐμπειρίαν, καὶ ἡ πρὸς Ἀλέξανδρον Ὀλυμπιάδος ἐπιστολή. προτρεπομένη γὰρ μάγειρον αὐτῇ πρίασθαι θυσιῶν ἔμπειρον, ἡ μήτηρ φησὶ, Πελίγναν τὸν μάγειρον λαβὲ παρὰ τῆς μητρός. ουτος γὰρ οἶδε τὰ ἱερά σου τὰ πατρῷα ὃν τρόπον θύεται, καὶ τὰ ἀργὰ, δικαστικὰ καὶ τὰ Βακχικὰ ὅσα τε Ὀλυμπιὰς προθύεται, οὗτος οἶδε. μὴ οὖν ἀμελήσῃς, ἀλλὰ λαβὲ, καὶ ἀπόστειλον πρὸς ἐμὲ τὴν ταχίστην.* Dicebat modo Athenaeus veteres cocos rituum ſacrificandi et *πάσης τῆς θυτικῆς* notitiam habuiſſe. Nunc ait, poſſe id ipſum conſtare ex Olympiadis ad Alexandrum epiſtola. deinde ipſa Olympiadis verba profert, et quod inſtituerat, clare probat. quid dico probat? imo vero probabat olim: nunc perverſa lectio hujus loci ſententiam omnem per-

vertit. Nam ineptiſſimum eſt quod vulgata ſcriptura continet. Initio petit mater a filio, ut coquum ſibi ſacrificandi peritum emat: deinde autem offert e veſtigio eadem filio ſuo Pelignam coquum plane qualem ſe deſiderare dixerat. Enimvero ſi habet bonum *θύτην*, cur usque inde ex Aſia, aut India ſibi petit mitti? Sed neque illud in-
p.938. telligo, quorſum Olympias Macedoniam inhabitans, eum deſideret qui Aſiaticorum ſacrorum ritus norit, Graecanicorum aut Macedonicorum ignoret. niſi putemus, quod abſurdiſſimum eſt, more populorum Orientis ſacra factitaſſe Olympiadem. Quid multa? interpretum qui haec abſurda concoxerunt, ſtomachum nemo ſatis depraedicarit. Legendum affirmo, *προτρεπομένου γὰρ μάγειρον αὐτῷ πρίασθαι θυσιῶν ἔμπειρον, ἡ μήτηρ φησί.* id eſt, *nam cum Alexander eam hortatus eſſet ut ad ſe mitteret popam ſacrificiorum peritum, ait mater: Accipe popam Pelignam a matre tua,* etc. Cur e Macedonia victimarium accerſierit Alexander, obſcura cauſſa non eſt: nam et pietatis intererat, et exiſtimationis illius, ut more patrio ſacra faceret. quod oſtendit Olympias manifeſto cum ſubjicit: *οὗτος γὰρ οἶδε τὰ ἱερά σου τὰ πατρῷα.* Quaenam autem ſunt *ἀργὰ* ſacra quorum Olympias meminit? quae item illa *δικαστικά.* Prorſus niſi ineptire volumus, legendum, *καὶ τὰ ὀργιαστικὰ, καὶ τὰ Βακχικά.* Olympiadem valde fuiſſe deditam orgiaſticis ſacris et Orphicis, diſerte Plutarchus ſcribit in Alexandri vita. Addit idem, ſolitam Olympiadem manſuetorum ſerpentum genus quoddam ad iſta ſacra adhibere: qua de re multa etiam Lucianus ſcribit in Pſeudomanti. Ex Suida et Heſychio conjicere eſt, *ἀργόλας* vel *ἀργὰς* iſtos angues fuiſſe appellatos. Qui horum meminiſſemus, putavimus aliquando poſſe hunc locum in eam ſententiam accommodari non magna mutatione: ut dicat Olympias, illa etiam ſacra Pelignae eſſe nota, ad quae ſerpentes argae adhiberentur. Sed diſplicet nobis jure merito haec ſententia. neque dubitamus verum eſſe quod prius diximus. Quaerant etiam doctiores quaenam illa ſint ſacra *ὅσα Ὀλυμπιὰς προθύεται.* nos qui fruſtra quaeſivimus legemus interea, *ὅσα Ὀλυμπίᾳ.* ea ſacra intelligit, quae Olympiae fiebant ab agoniſtis prius quam certamen inirent. Sciendum autem, extitiſſe olim in doctorum bibliothecis epiſtolas Alexandri, et aliorum ad Alexandrum. multa harum mentio apud veteres ſcriptores, ut Plutarchum, Athenagoram, Athenaeum, alios. ſed et Grammatici

earum teſtimoniis aliquando utuntur. Heſychius, in voce σκοῖδος, quae Macedonum lingua praetorem judiciis praefectum ſignificabat, ἡ λέξις κεῖται, ait, ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς Ἀλεξάνδρου. meminit et in Ἀρόπανοι. ejusdem verba ſunt quae ſubjiciam, Γητικὰ παρὰ Ἀλεξάνδρῳ ἐπιστολαί. ποτήρια οὕτω καλούμενα. corrigendum, παρὰ Ἀλεξάνδρῳ ἐν ἐπιστολαῖς. Epiſtolarum Olympiadis ad filium meminit A. Gellius libro 13. capite quarto et Pollux lib. 7. cap. 9. obſervans nominari Olympiadi ἐριουργεῖον, qui dicitur vulgo ἱστών: nam ita ſcribi debet is locus. et iterum mox legendum βέλτιον δὲ ὁ ἱστὼν, vel ἱστεὼν, ut in Gloſſario ſcribitur. peſſime libri Pollucis οἰστεύων. Earum quas ad matrem ſcripſerat Alexander mentionem fecere item multi. Octavius Minutius Felix, *Alexander ille Macedo inſigni volumine ad matrem ſuam ſcripſit metu ſuae poteſtatis proditum ſibi* p. 939. *de diis hominibus a ſacerdote ſecretum.* Pollux libr. 6. cap. 12. ἐν Ἀλεξάνδρου πρὸς τὴν μητέρα ἐπιστολῇ, μέμνημαι ἐν ἄλλοις σκεύεσι καὶ τὸν μύστρον εὑρών.

Caput Vigesimumtertium.

Ceryces *Athenienſium.* ῥέζειν ἐπὶ τοῦ θύειν. ἔρδειν. θύειν. δρᾶν. *antiqua ſacrificia.* ἀναγραφαὶ παλαιαί. *Clidemi* Atthis. *Prov.* Καινὸς οὗτός ἐστι Παλαίφατος. *Palaephatus mythographus.* τὸ οὐχ ὁρώμενον λάχανον. περισποδεῖν τὸν δεσπότην. σποδεῖν. myma *et* mimarcys. νομὰς, *gallina Numidica. Philemonis.* Ἁρπαζόμενος.

Familia fuit Athenis *Cerycum*, quos ait Diodorus Siculus μετενηνέχθαι ἀπὸ τῶν Αἰγυπτίων παστοφόρων. erant ſane et paſtophori Aegyptiorum, et Athenienſium ceryces ſacrorum adminiſtri, popis et victimariis non diſſimiles. Propterea ſcribit Athen. ὅτι σεμνὸν ἡ μαγειρικὴ μαθεῖν ἐστιν ἐκ τῶν Ἀθήνησι κηρύκων. inepte facias ſi vertas hic κήρυκες *praecones. Homerus*, inquit dipnoſophiſta, τὸ ῥέζειν ἐπὶ τοῦ θύειν τάσσει. id eſt, *quod nos* θύειν *dicimus, victimam Deo mactare, id Homero eſt* ῥέζειν: vel ſimpliciter absque ulla adjectione: vel adjecta voce ἱερεῖον, aut alia ſimili, ut — Φοίβῳ θ' ἱερὴν ἑκατόμβην Ῥέξαι ὑπὲρ Δαναῶν. ſic Latini *cum faciam*

vitula. Plutarchus de iis loquens, qui diis hoſtias primi mactarunt. ταραττόμενοι καὶ δειμαίνοντες, ἔρδειν ἐκάλουν καὶ ῥέζειν, ὥς τι μέγα δρῶντες τὸ θύειν ἔμψυχον. Athen. verba non recte accipiunt interpretes. Addit, τὸ δὲ θύειν ἐπὶ τοῦ ψαιστὰ μεταδόρπια θυμιᾷν. antiquiſſimi homines cum ſacrificia cruenta ignorarent: hoſtiarum loco vel folia et glandes dum ipſi adhuc ἐβαλανηφάγουν: vel ψαιστὰ et fractas ſruges diis offerebant. atque hoc illi vocabant θύειν inquit Porphyrius Περὶ ἀποχῆς ἐμψύχων libro 2. et obſervant critici nunquam apud poetam τὸ θύειν mactandi ſignificatione eſſe poſitum, ſed τοῦ θυμιᾷν. Sequitur, καὶ οἱ παλαιοὶ τὸ θύειν δρᾷν ὠνόμαζον. id eſt, δρᾷν veteres uſurpabant pro mactare et jugulare victimas, quod nos hodie θύειν dicimus: etiam grammatici δρᾷν exponunt θύειν. et ita ſtatim accipitur. ἔδρων οἱ κήρυκες, id eſt, *ſacrificabant ceryces.* at verbum θύειν ſignificare ἁπλῶς *agere,* quis docuit interpretes? Mox, κήρυκας δὲ αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ κρείττονος ὠνόμαζον. reddit rationem cur ſacrorum miniſtros κήρυκας appellarint ἀπὸ τοῦ κηρύττειν, quod eſt, *aliquid proclamare.* a praeſtantiore, ait, parte muneris quod obibant ſic dicti. Iidem namque et hoſtias mactabant adolebantque, et cum fiebant ſacra, populum initio jubebant favere linguis acclamantes, Εὐφημεῖτε. σιγῇ πᾶς ἔστω λεώς. peractis vero ſolennibus religionis, populum demittebant his verbis, Λαῶν ἄφεσις. id eſt, *extemplo*, vel *ite: Miſſa eſt.* Haec pars eſt miniſterii cerycum, quam vocat auctor priorem et praeſtantiorem. Quod ſequitur, ἀναγέγραπταί τε οὐδαμοῦ μαγείρῳ μισθὸς, ἀλλὰ κήρυκι, qui de Ho-
p. 940. mero putant accipiendum multiſariam errant. Non dubitamus nos, aliorſum eſſe haec referenda: puta ad leges ſacrificiorum, qualis illa regia lex fuit, cujus meminere Pollux et noſter libro ſexto. Ea lege et ſimilibus aliis definiti erant ſumptus ſacrorum, et quantum cuique dari de publico deberet. Ait igitur Athenaeus, in nullo hujusmodi monumento vetuſtatis fieri mentionem μαγείρων, ſed ſemper κηρύκων. Legebatur, Ἐν δὲ τῷ πρώτῳ τῆς Ἀτθίδος Δῆμος. emendavimus Κλείδημος. cujus ſcriptoris Atthidem et Athenaeus, et alii laudant ſaepe. Athenioneae ῥήσεως verſum duodecimum, ſcribe hoc modo, Ὡς ἦν δὲ τὸ κρέας ἥδιον ἀνθρώπου κρεῶν. *cum viſa eſſet occiſae victimae caro ſuavior humana.* ſic ſtatim, ὡς δ' ἅπαξ τῆς ἡδονῆς Ἐμπειρίαν τιν' ἔλαβον. Deinde mutata diſtinctione, τὰ σπλάγχνα τοῖς θεοῖσιν ὀπτῶσι φλογί,

Ἅλας οὐ προσάγοντες. De ſale quod ait Athenio, verum eſt. Lege omnes ſacrificiorum deſcriptiones apud antiquiſſimos poetas: nulla usquam ſalis memio. Praeterea ſcribit Plutarchus in 8. Sympoſiacor. *ἰχθύων δὲ καὶ τοὺς ἱερεῖς ἴσμεν ἔτι νῦν ἀπεχομένους· ἁγνεύοντες δὲ καὶ τὸν ἅλα φεύγουσιν, ὡς μήτε ὄψον προσφέρεσθαι μηδὲν ἅλεσι θαλαττίοις μεμιγμένον.* vigeſimo ſeptimo. *Καινὸς γάρ ἐστιν οὑτοσὶ Παλαίφατος.* Omnino *καινὸς* legendum, non *κοινὸς*, ut placet Dalecampio qui etiam *παλαίφατος* vertit *fama publica:* quaſi eſſet *παλαιὰ φάτις.* tam aliena vero ſententia ne refutari quidem meretur. Euſtathius poſtquam de Palaephato nobili mythographo locutus eſſet, addit, *Παλαιφάτου δὲ μέμνηται καὶ Ἀθήναιος, ἔνθα μαγείρου σοφιζομένου, καὶ τὴν οἰκείαν τέχνην ἀποσεμνύνοντος, ἔφη τὸ, καινὸς οὑτοσὶ Παλαίφατος, ὃ δὴ καὶ παροιμιάζεται εἰς τοὺς πιθαναλογοῦντας τὰ μὴ οἷά τε προσοχὴν ἔχειν.* Palaephatus antiquiſſimus auctor de fabulis veterum ita docte et accurate ſcripſerat, ut locum proverbio fecerit, quod hic uſurpatur. nam ut de eximiae fortitudinis viro dicebant *ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς:* ſic de eo qui mendacia fingere probe noſſet, ac rebus incredibilibus *πιθανολογίαν περιάπτειν*, dicebatur, *καινὸς οὗτος Παλαίφατος.* Eſt vero obſervandum in Athenionis *ῥήσει* pronuntiari hunc verſum non a coquo, ſed ab eo qui cum loquebatur coquus. Ejusdem perſonae eſt hic quoque verſus paulo poſt: *Ἄνθρωπε χαῖρε περιπόδει τῷ δέσποτῃ*, de quo mox dicemus. 30. verſus eſt hypermeter: ſequens foede corruptus. auxilium a libris cenſeo expectemus. hoc ſolum tuto videmur poſſe tentare, — *διέλαβε Περικομματίοισιν ἐπιῤῥάνας. μετέπειτα δὲ Ἰχθ.* Arte coquorum ita interdum cibi diſſimulantur conditura, ut cum eos edas, nihil minus putes eſſe quam quod edis re vera. Exemplo ſit ille qui de rapis fecit apuas, ut dictum libro primo. Eo reſpicitur verſu 32. cum ait comicus *ἐπεισκυκλῆσαι τὸ οὐχ ὁρώμενον λάχανον.* inferunt enim coqui in convivia olus non quale ſolitum verſari in hominum adhuc *ποηφαγούντων* menſis: ſed arte paratum, ſic, ut olus non videatur olus. 34. et ſequentes p. 941.
ſic accipe. Poſteaquam propter dictas voluptates plurimum quisque ab eo afuit, ut hominem occidere atque eſſe vellent: tunc omnes cum primis auctoribus vitae hujus volebant vitam degere: tunc coepere homines in unum congregari, urbes condi: atque id beneficium mortalibus imputat ars parandi cibos. Haec mens eorum

quae dicit coquus ad verſum 89. usque. Ibi interfatur alter, et ait, Ἄνθρωπε χαῖρε, περιπόδει τῷ δεσπότῃ. Hic cum audiiſſet coquum magnifica de ſe et arte ſua praedicantem, ipſum ſalutat ceu magnum aliquem virum et ut ſervile jugum excutiat, ſuumque herum jubeat μακρὰν κλαίειν, hortatur. quaſi diceret, rem eſſe indignam, ſi adeo peritus homo tam nobilis artis, ſervitutem ſerviat. Exiſtimamus hanc eſſe ſententiam iſtius verſus. ſed περιποδεῖν nulli pretii verbum ferri hic non debet. Scribo, περισπόδει τὸν δεσπότην. obſcenum verbum eſt σποδεῖν apud comicos. ſed quod hoc loco nihil niſi contemptum ſignificat. eſt enim extrema contumelia quae homini libero fieri poteſt, cogere aliquem pati muliebria. ſic apud Catullum et alios Latinorum ejusdem ſignificationis verba capi non negabunt eruditi. 45. ſcribe, ἀλλὰ δεῦρό μοι συνέσθιε. Per υ mox ſcribendum διαθρυμματίδες. alii vocant θρυμματίδας, vel ἐνθρυμματίδας. In verſibus Poſidippi ſcribe, Ῥῖνα κριτικὴν πρὸς τοὖψον. et, χναυστικὸς προσχναυστικός. vel προσκαυστικὸς, ut olim Turnebus. In Ecloga Antiphanea, Οὐκοῦν τὸ μὲν γλαυκίδιον ὥσπερ ἄλλοτε Ἕψειν ἐν ἅλλ. In Batonis pericopa, Τί σοφὸν καταλέλοιπέ τις ἡμῖν Ἀκτίδης. ejus ῥήσεως poſtremus verſus non habet plenam ſententiam
p. 942. nec metrum. Scribo, Τὰ μέγιστα. πόσα ταῦθ᾽; ὅσα οἱ τεθνηκότες. interrogatus an in arte ſua novi aliquid excogitaſſet: *Ego vero,* ait, *maxima. quot autem ſunt quae inveniſti?* inquit alter: reſpondet, *quot vel omnes priores qui nunc ſunt mortui.* Poſt tam multa exponitur tandem, quid ſit *myma:* ὅτι σκευάζεται ἐκ κρεῶν καὶ αἵματος. Reperio aliam paraturam apud Heſychium, cujus verba ita ſcribenda, μῦμα, θριδάκων τρίμμα, καὶ ὑπόχυμά τι. Ac videtur Athenaei *myma,* aliorum eſſe *mimarcys.* de quo edulio Heſychius et Pollux. *Cratinus* qui de republica Theſſalorum ſcripſerit, alibi quam hic non inventus nobis: et fortaſſe melius Κριτίας: de quo et ejus Politiis ante dictum eſt. Mox ſcribi poteſt, εἴτε ἱερεῖον, εἴτε ματτύη. omnino autem, ἐξ οὗ καὶ ὁ Ἀρτεμίδωρος παρέθετο μαρτυρίου Ἀλέξιδος, non μαρτύριον. Quid appellet Athenaeus ἐκλογὴν, quid διεσκευασμένον δρᾶμα ſaepius jam dictum eſt. In tertio Alexidis verſu ſcribe, πραπόσεις πίνετε. conſentiente Euſtathio: non προπόσεις. Deeſt verbum in iſtis, εἴτις τῆς ὄρνιθος ματτύης: videlicet ὀρέγηται, aut ſimile. Ait ἐσφάχθω διὰ τοῦ στόματος εἰς τὴν κεφαλήν. *juguletur* immiſſo cultro,

per os in caput. καὶ νομάδα παχεῖαν ἕψε. quid virum doctum impulit, ut νομάδα verteret *columbam?* aut cur νομὰς gallina Numidica vel Africana eſſe non queat? quod etiam confirmat vox κοκκυζόντων, quae de eo genere avitii proprie uſurpatur. Scribe, Ποτηρίων καὶ ματτύης εὐΦραίνετο. Philemonis fabula unde eſt hic verſus inſcribitur hic Ἁρπαζόμενος. apud Pollucem Ἁρπαζομένη libro ſeptimo, cap. 9. ſed in ejusdem libr. 10. capite vigeſimo quarto, ut hic. verſus primus e Nicoſtrateis ita ſcribi debet, Εὖγ' ἄνδρες, εὖ σΦόδρ' ἀλλὰ μὴν τῇ ματτύῃ Οὔτ.

ISAACI CASAUBONI
ANIMADVERSIONUM
IN
ATHENAEI DIPNOSOPHISTAS
LIBER DECIMUSQUINTUS.

Caput Primum.

Nexus libri hujus et argumentum. Mores veterum aliquot poſt finitas epulas. παραχέειν λίτρον, *vel potius* νίπτρον. παραχέειν μύρον. νίτρον, λίτρον, νίπτρον, νίψασθαι. ὕδωρ κατὰ χειρός. *Dicaearchus Meſſenius.* ἐξίσταντο τῶν σκευαρίων οἱ δυσκυβοῦντες. *Locus e ſcholiis Ariſtophanis emendatus. Cottabiſſantium praemiola. Locus Ariſtotelis animadverſus.* Ἰσθμιάς.

Universam δειπνοσοφιστικὴν ἱστορίαν in tres partes fuiſſe tributam ab auctore, ſuo loco diximus. Harum duas, τὰ πρὸ τοῦ δείπνου, et τὸ δεῖπνον, libris ipſis quatuordecim executus eſt. Tertia reſtat, unico hoc libro comprehenſa: quem inſcribas licet cum Athen. Τὰ μετὰ τὸ δεῖπνον ἐπιτελούμενα. Habes hic prolixam eorum explicationem quae remotis menſis fieri olim ſolita cum ſurrexiſſent, aut inter ſurgendum. Cottabis nempe lude-
p.943. bant antiqui, flores ſumebant, ſive ſertos ſive ſolutos: unguentis etiam ſe perfundebant, aut ungebant: tum autem extremo poculo educto, quod vocabant ἀγαθοῦ δαίμονος, ac de more recitato aliquo ſcolio vel paeane, aliove carmine, domuitioni tandem facibus accenſis ſe accingebant. Haec praecipua capita ſunt omnium ſermonum qui ultimo hoc libro continentur. Initio locus

recitatur e Platone comico elegantiſſimus: quo velut ob oculos ponitur ſtrepitus ille qui in coenationibus ſolet excitari, cum ſurgunt de menſa convivae, et omnia illa quae diximus geruntur. Servus eſt atrienſis qui loquitur aut architriclinus: qui miniſtrantium puerorum alium aliud cito facere praecipit. Ἐγὼ δὲ, inquit, λίτρον παραχέων εἰσέρχομαι. Moris fuit ut poſt finitas epulas, aqua manibus lavandis funderetur, deinde unguenta exhiberentur. illud Plato vocat παραχέειν λίτρον, hoc, παραχέειν μύρον. Nitro uſos veteres in balneis et plerisque lotionibus, probari poſſit multis Hebraeorum, Graecorum et Romanorum teſtimoniis. λίτρον Attici, alii νίτρον ex Hebraeo נתר *neter*, ut Jerem. cap. ſecundo 22. et alibi. Atque haec quidem ita: ſed an λίτρον pro aqua lavandis manibus laturi ſunt qui habebunt ῥῖνα κριτικήν? equidem vix puto. etſi ſcio non aliis ſolum rebus, ſed et corpori lavando, nitrum eſſe adhibitum. Athanaſius, in ſermone de virginitate, Ὅταν νίψῃς τὸ πρόσωπόν σου, νίψῃ, ταῖς δύο χερσίν· οὐδὲ μὴ ἐκτρίψῃ τὰ μῆλα τῆς ὄψεώς σου, οὐδὲ μὴ βάλῃς πόαν οὐδὲ νίτρον, οὐδὲ τὰ ὅμοια τούτοις. Legam λουτρὸν, aut νίπτρον. quae dominans in hac re vox eſt. nam νίψασθαι proprie de lotione poſt epulas: νίπτρον aqua in eam rem: at lotio ante coenam proprie ὕδωρ κατὰ χειρός. Lacunam in his verſiculis adnotatam explere licet hoc modo, ποῦ δὴ μέλος; ἤδη γέγονε. Καὶ ἔπινόν γ' ἤδη πόῤῥω. Deinde ſcribo et diſtinguo, — μέλος μελίζεται Τοῖς συμπόταισιν, ἄλλην Τρίγωνον εἶδον ἔχουσαν, Ἥγ' ἦδε πρ. Dicaearchus is qui ab Ariſtotele doctus, ut Cicero ſcribit, non Mileſius fuit, ſed Siculus ex Meſſana urbe, auctore Suida non uno loco. Falſa igitur eſt lectio quae ſequitur non longe Δικαίαρχος ὁ Μιλήσιος Ἀριστοτέλους μαθητὴς ἐν τῷ Περὶ Ἀλ. melius libro 11. Δικαίαρχος ὁ Μεσσήνιος ὁ Ἀριστοτέλους μαθητὴς ἐν τῷ Περὶ Ἀλκ. ita igitur ſcribe. In Euripidea pericopa ex *Oeneo*, ſcribe ἆθλα κότταβον διδοὺς, cum Dalecampio. hoc enim agit, ut probet κότταβον etiam appellari praemium τῶν κοτταβιζόντων, id eſt, eorum qui ut loquitur Plinius, *elidebant in pavimento ſonum, ex vini reliquiis.* Ait, Πλάτων δ' ἐν Διῒ κακουμένῳ παιδιᾶς εἶδος παροίνιον τὸν κότταβον εἶναι ἀποδίδωσιν, ἐν ᾗ ἐξίσταντο καὶ τῶν σκευαρίων οἱ δυσκυβοῦντες. id eſt, *Plato in Jove cruciato luſus eſſe genus tradit in quo vaſculis ſuis* vincenti *cedebant qui infeliciter jaciebant.* Significat philologus, etiam propoſito

praemio certaſſe veteres cottabismo: ſed praemio tenui et non magnae rei. atque illa praemia vocat σκευάρια, paucis verbis more ſuo mentem nobis exprimens inſe-
p. 944. quentium Platonis verſuum. quid igitur ſunt σκευάρια? crepidae puta et cotylus, quorum in ſubjectis verſiculis ſit mentio. Haec ſunt quae proprie vocabant cottabia, ut mox dicetur. In ſcholiis Ariſtophaneis ubi laudatur hic locus male ſcriptum, Διὶ καλουμένῳ: quod alii multi loci arguunt: et διακυβεύοντες pro δυσκυβοῦντες. id quoque male: nam δυσκυβεῖν probum verbum eſt, etiam Polluce teſte. Multa in Platonis ecloga corrupta. Ita autem incipit:

Πρὸς κότταβον παίζειν, ἕως ἂν σφῷν ἐγὼ
τὸ δεῖπνον ἐσκευάσω πάνυ βούλομαι.

Scribo, τὸ δεῖπνον ὧδε σκευάσω, π. β. et deeſſe verbum explendae ſententiae videtur. Coquus loquitur, qui ut tempus habeat parandae coenae, optat convivas cottabo interea ludere. 3. verſus prope conclamatus. Ἀλλ' ἄνεμος ἐστάλεις θυίαν παῖς θεόν cum adoleſcentes ad cottabismum hortatus eſſet cocus, illi expediri, proferrique omnia ad eam rem neceſſaria jubent. Inter alia requirebatur vas aliquod grandiuſculum aquae capax: cujus uſum et Athenaeus mox, et Pollux libro ſexto nos docent. Scribitur libro undecimo habuiſſe veteres vaſa quaedam ad hunc tantum luſum fabricata. Quod etſi verum eſt, nihil tamen vetat, etiam alia formae non diſſimilis, cum ad manum propria non erant, cottabismo inſeruiſſe. Nos quidem non dubitamus, θυίαν, id eſt, *mortarium*, in iſto verſu, locum pelvis tenere in quam ſolita ad cottabos aqua conjici, ut modo dicebamus. Hoc igitur ratum eſto: praeſertim cum aquae ſtatim mentio fiat. Verba ſic aptaveris huic ſententiae. Ἀλλ' ἄγε μόνον, vel ὕδωρ στάζ' εἰς θυείαν παιδίον. *Age igitur, o puer, aquam infunde in pilam.* Interdum ſcire cottabiſſantibus praemii loco concedi ſolitum, ut praeſertim foeminarum oſcularentur quam vellent. Ideo ait Plato verſu quinto, παίζωμεν δὲ περὶ φιλημάτων. Calippus,

Ὁ δ' ἀγρυπνήσας τὸν πυραμοῦντα λήψεται
τὰ κοτταβεῖα, καὶ τῶν παρουσῶν ἣν θέλῃ φιλήσει.

Septimo ſcribe, Παίζειν δὲ τίθεμαι κοτταβεῖα σφῷν ἐγώ. id eſt, *ego vero cottabismi praemia haec vobis ſtatuo:* crepidas nempe, quae ſequenti verſu nominantur, et cotylum. haec praemia κυρίως vocabantur κοτταβεῖα, vel κοττάβια, auctore Athenaeo libro 11. et Polluce libro

ſexto. Ariſtotelis locus eſt paucis recte intellectus, ubi horum praemiorum ſit mentio, quem ὁδοῦ παρέργον attingemus. Rhetoricorum libro ſecundo, enumerans philoſophus eos qui opportuni ſunt injuriae et εὐαδίκητοι, inter caetera ſcribit: *καὶ τοὺς ὑπ' ἄλλων μέλλοντας, ἂν μὴ αὐτοὶ, ὡς οὐκέτι ἐνδεχόμενον βουλεύσασθαι· ὥσπερ λέγεται Αἰνησίδημος Γέλωνι πέμψαι κοττάβια ἀνδραποδισαμένῳ, ὡς καὶ αὐτὸς μέλλων.* hoc eſt, *Facile eos laedimus, qui inibi ſunt, ut ſi tu non occupes, alius ſit ipſis nociturus: jam enim videtur integrum non eſſe de eo deliberare. ſicut dicitur Aeneſidemus Geloni miſiſſe cottabia, poſtea quam Gelo quosdam ſubegiſſet, quibus et ipſe imminebat.* nihil hac interpretatione manifeſtius. non illepide hoc pacto ſignificavit Gelo Aeneſidemo victum ſic ab eo diligentia et feſtinatione, cum alioquin idem et ipſe meditaretur. ἂν μὴ αὐτοὶ conciſe poſitum ab Ariſtotele pro ἂν μὴ αὐτὸ φθάσωσι: vel κἂν μὴ αὐτοὶ ἀδικῶσι. ante vocem ἀνδραποδισαμένῳ deeſt populi a Gelone oppreſſi nomen, aut ſcribendum τινὰς ἀνδραποδ. viri eruditi, qui eos libros ſunt interpretati, philoſophi mentem non ſunt aſſecuti. Revertamur ad Platonem, cujus poſtremos duos verſus ita ſcribe: p.945.

Καὶ τὸν κότυλον τὸν σόν. βαβαιὰξ οὑτοσὶ
μείζων ἀγὼν τῆς Ἰσθμιάδος ἐπέρχεται.

majus certamen ſibi propoſitum ait, quam ſi agatur de pinu Iſthmica, ſive ludorum Iſthmicorum praemio. pluris nempe facit praemia hic propoſita, quam coronam ludicri Iſthmici Ἰσθμιάδος, intellige πίτυος: nam Iſthmionicae coronabantur πίτυϊ.

Caput Secundum.

Cottabi κατακτοί, Pollucis locus correctus. Praemium cottabiſſantis optime. καρκινοῦν τοὺς δακτύλους. radicum καρκίνωσις et τάῤῥωσις. χλανίδες καὶ βλαῦται. coſſabus. *et κόσσαβος.* Calippus *comicus, ſive* Calliſtus. *abſterſae maculae multae.*

Ait, *ἐκάλουν δὲ καὶ κατακτούς τινας κοττάβους· ἔστι δὲ λυχνία ἀναγόμενα πάλιν τε συμπίπτοντα.* Intellige ex Polluce hunc locum, *τὸ κοτταβεῖον ἐκρέματο ἀπὸ τοῦ ὀρόφου ὕπτιόν τε καὶ τέλειον χαλκοῦν πεποιημένον, ὥσπερ λυχνίου τὸ ἐπίθεμα, ὃ τὸν λύχνον ἐπ' αὐτοῦ φέρει.* ita

ſcribitur in vulgatis libris. perperam, cum ſit legendum *υπτιόν τε καὶ λείου χαλκοῦ πεποιημένον.* id eſt *Pendeba ex lacunari aeramentum ſupinum ex aere levi factum ei ſimile quod lychnum ſuſtinet.* Plura leges in Commentariis Graecis ad Ariſtophanis *Eirenen.* et in ipſo Athenaeo aliquanto poſt. Sequitur ex Antiphane, — *ὠὰ μὲν Πέντε νικητήριον . . . .* Poſſumus hic vetuſtati facere invidiam, et quod ipſa ivit abolitum, reſtituere in integrum. Nam paulo poſt Athenaeus, de praemiis, ait, cottabo ludentium ante diximus ex Antiphane *ὠὰ γάρ ἐστι καὶ πεμμάτια, καὶ τραγήματα.* Non eſt dubium reſpici hunc locum. Quare neque illud dubium eſſe poteſt, ſcripſiſſe Antiphanem,

— *ὠὰ μὲν Καὶ πέμμα καὶ τράγημα νικήτήριον.*

Alibi dicit Athenaeus, praemium fuiſſe pyramuntem placentam. Artemidorus libro primo, *ἦν γὰρ ὁ πυραμοῦς παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἐπινίκιος.* Videſis Plutarchum Sympoſiacorum libro nono, capite decimo quinto. Sextum et ſeptimum verſum ita emenda, *'Αφεὶς ἐπὶ τὴν πλάστιγγα· ποίαν; τοῦτο τὸ 'Υποκείμενον. τὸ μικρὸν πινακίσκιον λέγεις;* plura diximus ad librum undecimum. De modo recte cottabiſſandi recitantur ejusdem comici verſus pluſculi: quorum primi ſunt hi,

Ωἷ δεῖ λαβὼν τὸ ποτήριον δεῖξον νόμῳ,
αὐλητικῶς δὲ καρκινοῦν τοὺς δακτύλους,
οἶνόν τε μικρὸν ἐγχέαι καὶ μὴ πολύν.

p. 946. Legendum ſuſpicabar, *'Ωδὶ λαβεῖν τὸ ποτήριον δεῖ σ' ἐννόμως.* nam vulgatam ſcripturam recte interpretari non queas. *Καρκινοῦν* autem *τοὺς δακτύλους* dicitur tibicen, qui tibia canens, non ſolum curvat digitos, ſed etiam torquet, flectitque in obliquum, ſicut cancer pedes ſuos cum ſe movet. Graeci de obliquis hiſce motibus verbum *καρκινοῦσθαι* uſurpant. Obſervant veteres proprie dici *καρκινοῦσθαι* radicum fibras et fibrillas, quae contortis mutuisque nexibus invicem implicantur. Pherecrates *Fugitivis, ἵνα τὰ λήϊα συγκαρκινωθῇ.* Theophraſtus Hiſtoriarum libro primo, de differentiis radicum, *μικρὰν ταύτην (ῥίζαν ἔχει), τάς τε ἄλλας μείζους, καὶ ὡς κεκαρκινωμένας.* Idem, De cauſſis, libro tertio, *χειμῶνες δ' ἐπιγινόμενοι πανταχοῦ χρήσιμοι· ῥιζοῦνται γὰρ καὶ καρκινοῦνται μᾶλλον.* quid ſit *τὸ καρκινοῦσθαι* explicatur ab eodem libro primo De cauſſis, cap. 13. cognatae ſignificationis verbum apud eum philoſophum *τὸ ταῤῥοῦσθαι.* quod alibi pluribus explicamus. affine etiam apud Hebraeos *τὸ* סבך

quo non ſemel utitur auctor libri Job. Legitur in Gloſſis, καρκῖνος χαλκέως. *forſex.* recte. nam teſte etiam Euſtathio, forſices appellarunt καρκῖνον, propter jugationem qua connectuntur duae χηλαί. Poſt μάνθανε ponenda fuit τελεία στιγμή. nam falluntur qui ſequentia quae ſunt Athenaei cum praecedentibus Antiphaneis connectunt. ἀγκυλοῦν τὴν χεῖρα quid ſit, docent clare pluribus relata ejusdem Dicaearchi verba libro 11. in voce κοτταβίς. de ancyle poculo habes in fragmento libri 11. cap. 4. Corrupta ſunt multa in Aeſchyli verſibus ex *Oſſilegis*. Primo deeſt ſyllaba: in ſecundo αἰνεσίους nihili vox eſt. Scribe verv,

Εὐρύμαχος οὖν τις ἄλλος οὐδὲν ἥσσονας
ὕβριζ' ὑβρισμοὺς, οὐκ ἀνεκτέους ἐμοί.

ceu alter Eurymachus, non minore contumelia me affecit. quam equidem ferre non queo. de Eurymachi inſolentia viſe Homeri Odyſſeam: eo enim reſpicit ὁ Φιλόμηρος tragicus. Tertio verſu exponebatur magna illa contumelia de qua ſecundo dictum. ſed lectio eſt contaminatiſſima: ſic enim legitur, Ἦν μὲν γὰρ αὐτῷ κότταβος ἀεὶ τοῦ μὲν κ' ἄρα. conjicimus, ſive mavis, divinamus, dicere hoc poetam: caput ejus qui loquitur a ſaevo et truculento tyranno habitum loco ſcopi, in quem cottabiſſans vina jacularetur. Scriptura ita fortaſſe concinnanda Ἦν μὲν γὰρ αὐτῷ κοτταβοῦντι μὲν κάρα. caetera non capio. Scribe mox cum Euſtathio, ἐπινεῖ τε ἐπ' αὐτῆς. In teſtimonio ex Hermippi *Moeris*, pro χλανίδες δοῦλαι, lego, χλανίδες δ' οὖλαι. hoc eſt, *molles et delicatae.* Deſcribebatur belli apparatus, omiſſis rebus voluptuariis, et omni luxus inſtrumento, ut ſunt molles veſtes, blautae, ſoleaeque convivantium, et univerſum cottaborum choragium. Ait, βλαύτης δ' οὐδεὶς ἑτέρως λεύκης. mentem iſtorum jam expoſuimus: in verbis haeremus. quid ſi ita? βλαύτης δ' οὐδεὶς ἑταίροισι λόγος. Chlanides et blautae eorundem ſunt et hominum et morum: ſaepeque apud ſcriptores conjunguntur. Anaxilas comicus: μύροις χρῶτα λιπαίνων, χλανίδας δ' ἕλκων, p. 947.
βλαύτας σύρων. Poſtea lege, μάνης δ' οὐδείς: λαταγῶν δὲ τὴν τάλαιναν πλάστιγγ' ἴδοις π. Sequuntur Achaei verſus e *Lino:*

Ῥιπτοῦντες, ἐκβάλλοντες, ἀγνύντες τίμου
λέγοντες ὦ κάλλιστον Ἡρακλεῖ λάταξ.

in priore malim, ἀγνύντες τὰ 'μά. *res meas male perdentes.* de petulantia comeſſantium loqui videtur. poſteriore

ſignificat, compotores iſtos pocula invergentes, ut Lyei laticem cottabis illiderent, Herculem invocaſſe, ut ſolebant in conviviis ſcorta, quod ait Plautus. Moris enim fuit et cum biberent, et cum cottabos vibrarent τοὺς ἐρωμένους, ſive τὰς ἐρωμένας appellare: ut verſum hunc explicans docet Athenaeus, et repetit ex ipſo comici interpres. Inde intelligimus pronuntiata haec ab iis fuiſſe, qui Herculem peribant. Non igitur κάλλιστον ſcribi debet, ſed καλλίστῳ, aut certe καλλίστη. Explicatio hujus moris ab Athenaeo ſubjecta, ita habet: τοῦτο δὲ λέγοντες παρ' ὅσον τῶν ἐρωμένων ἐμέμνηντο, ἀφιέντες ἐπ' αὐτοῖς τοὺς λεγομένους κοσσάβους. Vox λέγοντες Achaei eſt, quam interpretatur Athenaeus. Poteſt ſcribi, Τοῦτο δ' ἔλεγον, παρ' ὅσ. Videtur autem ſeparare *coſſabos* a *cottabis*. quum tamen inter eas voces nihil intereſſe et teſtentur grammatici, et evincat analogia. In Heſychio ſcribitur κόσσαβος. In hanc rem recitantur inter caetera Callimachi haec:

Πολλοὶ καὶ φιλέοντες ἀκόντιον ἧκαν ἔραζε,
οἰνοπόται Σικελὰς ἐκ κυλίκων λάταγας.

editum eſt Σικελᾶς. perperam. non enim ſecundus caſus eſt, ſed quartus. male in ſcholiis Ariſtophanis, οἰνοπόταισι κενάς. Vocem ἀκόντιον interpretatur Critiae verſus de cottabo, Ὃν σκοπὸν ἐς λαταγῶν τόξα καθιστάμεθα. *Calippus* comicus is eſt, ut arbitror, qui dicitur Polluci *Calliſtus*, libro 2. itaque alteruter emendandus. Addit, Ὅτι δ' ἐσπούδαστο παρὰ τοῖς Σικελιώταις ὁ κότταβος, δῆλον ἐκ τοῦ καὶ οἱ βήματα ἐπιτήδεια τῇ παιδιᾷ κατασκευάζεσθαι ὡς ἱστορεῖ Δικαίαρχος ἐν τῷ Περὶ Ἀλκμᾶνος. Contaminata ſcriptura adegit interpretes de ſubſelliis hic neſcio quid comminiſci plane abſurdum: ſed emendandum erat, ἐκ τοῦ καὶ οἰκήματα ἐπιτ. triclinia intelligit ſic de induſtria exſtructa, quomodo futura erant ad cottabiſmum quam commodiſſima. libro 11. vocabat οἴκους. Pro περὶ Ἀλκμᾶνος ex aliis ſimilibus locis ſcribendum περὶ Ἀλκαίου. Similiter ex ipſo Athenaeo emendandus venit Dionyſii Chalci hic verſus, Φιάκος Μουσῶν ἐρέτας ἐπὶ σέλματα πέμπει. ita nempe, Φιάλακας κυλίκων ἐρ.

Caput Tertium.

Cratini junioris Omphala. *πρόποσις munus. ἀοιδὰς ἀντιπροπίνειν. καλὸν νόημα. Platonis problema συμποτικόν. multa emendantur. Aelianus inſigni loco reſtitutus.*

ΚΑΤΑ γὰρ τὸν νεώτερον Κρατῖνον ὃς ἐν Ὀμφάλῃ φησί. Julius Pollux lib. 7. cap. 13. ἐν τῇ τοῦ νεωτέρου Κρατίνου Ὀμφάλῃ εἴρηται. In verſu Cratini Πίνειν μένοντα p. 948. τὸν καλῶς εὐδαίμονα Κρεῖττον: cenſeo ſcribendum Πίνειν γελῶντα. *jucundam et hilarem vitam agentem.* opponit ſequente verſu huic vitae μάχας et πόνους.

Ἀγγελίας ἀγαθῆς δεῦρ' ἴτε πευσόμενοι.

adeſte hnc nuntium bonum audituri. male πεσσόμενοι, vel πεττόμενοι vulgo et interpretes. Subjiciuntur Callimachi iſta.

— τὰ δὲ ῥόδα φυλλοβολεῦντα
τῶν † δένδρων ἀπὸ στεφάνων πάντ' ἐγένοντο χαμαί.

ita vulgo editur. nos aliam lectionem invenimus. — τὰ δὲ ῥόδα φυλλοβολεῦντος Δένδρου ἀπὸ στ. ne hoc quidem placet. Legam potius, T' ἀνδρὸς ἀπὸ στεφ. vel Τῷ δὲ ἀπὸ στ. Primi verſus quos ex Dionyſio Chalco refert Democritus, et mutili ſunt, et perverſe ſcripti:

Τήνδε προπινομένην τὴν ἀπ' ἐμοῦ ποίησιν
. . . . ἐγὼ δ' ἐπιδέξια πέμπω
σοὶ πρώτῳ Χαρίτων ἐγκεράσας χάριτας.

Vocem ποίησιν non admittit verſus. Sine omni dubio legendum πρόποσιν. etſi intelligit poeta ποίησιν, id eſt, carmen ſuum, quod amico propinat, ſive dono mittit, ideo munus ſuum vocat πρόποσιν. ſic et mox loquitur, ἀοιδὰς ἀντιπρόπιθι. idem loquendi genus Athenaeo uſurpatum non ſemel, ut diximus libri quarti initio, aliisque locis. Sed unde vox ποίησις? an ex gloſſemate, quia re vera πρόποσις hic aliud nihil niſi ποίησις? an ex ſequentis verſus initio? hoc puto verum: atque ita lacunam expleo: Τήνδε ἐμὴν ποίησιν ἔγωγ' ἐπιδέξια πέμπω Σοὶ πρ.. Ἀπολύσασθαι τὴν ζήτησιν, parum eſt uſitatum, ſed ἐπιλύσασθαι. Quare ita ſcribam, Σὸν οὖν ἐστὶν ὦ μουσικώτατε τὴν χιλιετῆ μου ταύτην ζήτησιν ἐπιλύσασθαι Δημόκριτε. non tamen nego etiam ἀπολύσασθαι legi interdum. διὰ τὸ πρὸς τὴν ἐπιφανοῦς κόσμου περιαίρεσιν.

Deeſt aliquid implendae ſententiae. Poſſumus ita acceptum vulnus diſſimulare, διὸ οὐκ ἀτόπως τὴν ἐπιφανῆ κόσμου π. Notent tyrones locutionem οὐκ ἀσχημάτιστον cum ait ex Clearcho, ἢ διὰ τὸ πολλάκις τοὺς ἐρῶντας διὰ τὴν πτοίησιν, ὡς ἔοικε, στεφανουμένους περιῤῥεῖν αὐτῶν τὸν στέφανον, ἀντιστρέφομεν τῇ ὑπονοίᾳ τὸ πάθος. turbavit interpretes ἡ ἀλλόκοτος ſyntaxis: nam et verborum trajectione, et mutatione caſus, oratio facta eſt obſcurior. Ita autem capienda haec, ut ſi eſſet ſcriptum, ἢ διὰ τὸ πολλάκις τοῖς ἐρῶσι στεφανουμένοις, περιῤῥεῖν διὰ τὴν πτοίησιν, ὡς ἔοικεν, αὐτῶν τὸν στέφανον. hoc modo planiſſima ſunt omnia. Neſcio quid ſit νόημα in iſtis Lycophronis: Τόδε ἀνατίθημί σοι ῥόδον καλὸν νόημα, καὶ πέδιλα. Fortaſſe ſcribendum, καλὸν ἄνθημα: vel τὸ ῥόδον καλὸν τόδ', ἐμάτε πέδιλα. ſi cui placet καλὸν νόημα interpretari, *o pulchra et ingenioſa amica*, liberum eſto per me. ſimiles locutiones exponebamus libro primo, capite nono. alio ſenſu Anaxagoras olim Νοῦς dictus. Proponitur paulo poſt ex Platone problema συμποσιακόν: quod neque eſt per ſe obſcurum: et planiſſime ab auctore explicatur. Quaedam tamen corrupta quae incautos interpretes in errorem perpulerunt. Platonis problema eſt:
p. 949. Numeros malorum aut coronarum invenire, qui aeque in plures ac pauciores convivas dividi poſſint aequis partibus. Probat Democritus talem eſſe numerum ſexaginta, ſi in ſex tribuatur. Sunto inquit 60. coronae in manu convivatoris: eaeque primo convivae qui in coenationem fuerit ingreſſus dentur omnes. hic dabit ſecundo partem dimidiam. uterque eorum habebit tricenas. ambo autem 60. accedat deinde tertius: et dentur huic ab utroque priorum denae, ut habeant ſinguli coronas vicenas. ter viginti faciunt 60. hanc partitionem inter convivas tres, ita exprimit Athenaeus: καὶ τρίτῳ ἐπεισελθόντι ἐξ εἴκοσι συνδιαιρούμενοι, τοὺς πάντας ἑξήκοντα ἔχουσι. Dalecampius corrigit συνδιαιρούμενος. contra perſpicuam auctoris mentem. nam Athenaeus coronas facit dividi ſemper communi opera ab iis omnibus qui priores advenerant. ideo ait numero plurali συνδιαιρούμενοι, et ſtatim κοινωνήσαντες. Praepoſitio ἐξ pro ἀνὰ ponitur, particula diſtributiva. quare etiam in Excerptis eſt ἀνὰ εἴκοσι. ſed ita ſtatim, ἐκ δεκαπέντε. Inquit enim, τετάρτῳ πάλιν ὁμοίως κοινωνήσαντες ἐκ δεκαπέντε † γίνονται. Epitomae auctor nullam hic lacunam agnoſcit. Nos putamus legi debere, κ. ἐκ δεκαπέντε, ἴσοι γίνονται. aut potius

quod omnino verum arbitramur, τὰ πάντα ξ γίνονται. *poſtquam convivae quatuor coronas inter ſe communicaverint, diviſerintque in quindenas, univerſae erunt* 60. quindecim nimirum quater ſumpta, 60. reddunt: qui eſt numerus initio propoſitus. poſteriores ſyllabae vocis δεκαπέντε, abſorpſerunt ſequentes dictiones τὰ πάντα. librariorum antiquorum ſolenne flagitium, ut ſaepe diximus, et exemplis multis demonſtravimus. μετὰ καὶ τόδε τοῖσι γενέσθω. Aelianus lib. 4. Ποικίλης ἱστορίας, cap. 17. ἔλεγεν (Πυθαγόρας) ὅτι πάντων σοφώτατός ἐστιν ὁ ἀριθμὸς δεύτερος, ὁ τοῖς πράγμασι τὰ ὀνόματα θέμενος. Doctiſſimi viri qui eum politiſſimum ſcriptorem interpretati ſunt, ſic iſta verterunt, *Dicebat binarium numerum eſſe omnium ſapientiſſimum, eo quod nomina rebus imponeret.* etſi abſurda et falſa eſt ſententia: interpretibus tamen ſuccenſere par non eſt: qui qod erat in Graeco textu fideliter expreſſerunt. ſed omnino ridiculus fuit Pythagoras cum matheſi ſua, ſi verum eſt quod haec lectio ſignificat. Non clam me ſunt quae de dyade philoſophati ſunt myſtici veteres: quorum ſententias breviter relatas legere eſt in Excerptis Photii ex Nicomachi Geraſeni Theologumenis arithmeticis. Sed neque de illis ſubtiliſſimis aſaniis cogitavit Aelianus: neque eo conceſſo, propterea minus abſurda futura eſt hujus ſcripturae mens. Quid? ſinemus perſuaderi nobis numerum ſecundum, ſive τὴν δυάδα nomina rebus impoſuiſſe? Apage has ineptiſſimas ineptias. Enimvero nobile hic exemplum habemus ejus generis mendarum, de quo modo dicebamus. Scribendum, ἔλεγεν ὅτι πάντων σοφώτατος ὁ ἀριθμοὺς εὑρών. δεύτερος, ὁ τ. Dicebat Pythagoras, omnium ſapientiſſimum fuiſſe, eum qui numeros invenit. proximum huic eum qui nomina rebus impoſuit. quia affinitas ali- p.950.
qua eſt ſoni et ſcripturae inter voces εὑρὼν et δεύτερος, aliud agens librarius, alteram harum omiſit. Plane inſignis reſtitutio, ſi per oſores harum literarum verum licet dicero. Redeo ad dipnoſophiſtas: qui poſtremo addunt: πέμπτῳ δὲ ἐκ δώδεκα, καὶ τῷ ἕκτῳ ἐκ δέκα. id eſt, *quinto communicantur coronae* diviſae *in duodenas: ſexto item* diviſae *in denas.* Theogneti locus, Οἴῳ μ' ὁ δαίμων, etc. pluribus deſcribitur libro tertio. ibi vide.

Caput Quartum.

Tenarus *vel* Taenarus *grammaticus.* *τέναρος.* *Cares barbari: antiquiſſimi incolae Sami, Cares.* *λύγου θωράκιον.* Τόνεα, *ſive* Τόναια *feſtum.* *Apollo Hybiaeus, et ab eo editae ſortes.* Abae. Demetrius Antimottyras. Andrantus, *ſive* Adraſtus *peripateticus.* Promachia *feſtum Spartanorum.* *οἱ ἐκ τῆς ἀγωγῆς.* *στελεγγὶς, corona, ſive ταινία.* *Ariſtonis Cei* Ἐρωτικὰ ὅμοια. *Mos, frontem coronandi.* *Oda Anacreontica non prius edita.*

ΤΕΝΑΡΟΣ δὲ ἀγροίκων εἶναι λέγει στεφάνωμα τὴν λύγον. Non poſſumus lucem facere tenebrioni huic lucifugae: quem alibi nominatum reperire non meminimus, niſi forte in antiquis Pindari ſcholiis, quae haec literis mandanti ad manum non erant. grammaticus fuit obſcuri nominis. Gloſſographi *τέναρος* interpretántur nobis *κακοῦργος, συκοφάντης.* Veterum Etruſcorum ὁ ληστρικὸς βίος, ſatis notus ex Strabone, et aliis. πεπεισμένους τοὺς Ἀργείους abſolute dixit pro πεπεισμένων τῶν Ἀργείων. Ait, ὡς δ' ἂν βαρβάρους Κᾶρας, ὑπονοήσαντας αὐτόματον ἀποδεδρακέναι, πρός τι λύγου θωράκιον ἀπερείσασθαι, etc. Vertendum erat, *at Samios, ut qui erant barbari Cares, ſuſpicatos ſponte ſua ſimulacrum aufugiſſe, in cavae ſalicis gremio illud deſtituiſſe, et attractis utraque ex parte longiſſimis ramis undique colligaſſe.* Prima verba, male accepta ab interpretibus, quaſi interpretans Breviator, ita extulit, οἱ περὶ Σάμον Κᾶρες ἅτε βάρβαροι. recte omnino. fidem narrationi ſuae conciliare voluit, cum illa adjecit, ὡς δ' ἂν βαρβάρους Κᾶρας. nam mirum et ἄπιστον poterat videri, eo dementiae quenquam deveniſſe, ut crederet ſimulacrum loco Dei a ſe cultum, invitum detineri usquam poſſe. ſed hoc in hominibus barbaris mirandum negat. Cares a Graecis habiti pro barbaris, cum moribus inſtitutisque, tum lingua: cujus gratia vatum principi dicuntur βαρβαρόφωνοι. Supereſt jam oſtendamus, antiquiſſimos Sami incolas Cares fuiſſe. non multum in eo laborabimus. Scribit enim Strabo lib. 14. ἐκαλεῖτο δὲ Σάμος Παρθενιὰς πρότερον, οἰκούντων Καρῶν. deinde, τὴν δὲ πόλιν ᾤκουν Κᾶρές τε καὶ Λέλεγες.

interpretes non ſolum in horum verborum interpretatione errant: ſed etiam paulo poſt, cum ignari veteris hiſtoriae Etruſcos faciunt Cares: ut taceam alia abſurda quibus ſeſe impediunt. *Λύγου θωράκιον* interpretamur, cavum ſalicis Amerinae carioſae et ſemimortuae. Videre p.951. eſt annoſas arbores, quarum ſupereſt tantum velut quaedam cruſta, exeſis caeteris omnibus, haec cruſta eleganter *θωράκιον*, id eſt, lorica et tegmen appellatur ejus rei quae caro contineatur, ita autem omnes libri ſcripti editique. Dalecampio emendationis, quam excogitavit, gratiam facimus. falſam enim ſcimus eſſe. Pergamus: *καὶ καλεῖσθαι Τουεάτην ἑορτὴν, ὅτι συντόνως συνέβη περιειληΦθῆναι τὸ βρέτας.* Scribe cum aliis libris, *καὶ καλεῖσθαι Τόνεα τὴν ἑορτήν. Tonea* ut Nemea. porro *Τόνεα*, ſive *Τόναια*, a voce *τόνος*, in memoriam vincti ſimulacri. Subjicitur, *τῶν Καρῶν δεισιδαιμονίᾳ περισχεθέντων, ἐπὶ τὸ μαντεῖον τοῦ θεοῦ παραγενομένων εἰς Ὕβλαν.* Caras Sami incolas, qui Junonis delubrum vinculis alligaverant, inceſſit poſtea religio, et metus: Samios inquam, non Tyrrhenos. itaque metuentes ſibi ab ira Junonis, Apollinem conſulunt, miſſis Hyblam ad oraculorum ſedem, theoris. ſic quidem librorum quantum eſt. nos Hyblaeum Apollinem nusquam legimus: minus fuiſſe unquam oraculorum ſedem in oppido Hybla. Abas fortean intellexit auctor, ubi olim ſortes conſulentibus edi ſolitae. Pauſanias in Phocicis, *Ἀπόλλωνιος δὲ ἱερὰς νενομίκασιν εἶναι τὰς Ἄβας ἐκ παλαιοῦ. καὶ χρηστήριον αὐτόθι ἦν Ἀπόλλωνος.* Quod ſequitur de impoſita Prometheo poena, vitio librorum obſcurum eſt: et deſunt opinor nonnulla. Legebatur ante nuperam editionem, *Ἐγγὺς γὰρ προμόλου δέμνιον ἐνδαπίης.* quae lectio fruſtra viros doctos habuit exercitos. nam rectum eſt *προμάλου. prope adeſt cubile viticis indigenae. Demetrius Antimottyras* apud quem vidiſſe ait Athenaeus Hephaeſtionis librum ſibi prius non viſum, bibliopola aliquis videtur fuiſſe: quales erant Romae temporibus illis quam plurimi, qui libros undique conquiſitos a familia ſervorum quos in eam rem alebant, deſcribendos curabant. non auſim contra librorum conſenſum ſollicitare hic vulgatam lectionem, *ὅπερ νῦν ἐν τῇ Ῥώμῃ εὕρομεν, παρὰ τῷ Ἀντιμοττύρᾳ Δημητρίῳ.* Addit, *Τοιοῦτος δέ τις καὶ ὁ ἩΦαιστίων συγγραΦεὺς καὶ περὶ τὸν καλὸν ἡμῶν Ἄνδραντου ἐγένετο.* Dele illa verba, *ὁ ἩΦαιστίων συγγραΦεὺς καί.* ſunt enim inutilia, ut quae ex

libri margine in contextum irrepſerint, quis autem iſte *Adrantus?* Graecis quod equidem ſciam, uſitatum id nomen viri non fuit: neque inter Ariſtotelis interpretes (talem hunc facit Athenaeus) Andrantum reperies usquam nominatum. Adraſtum peripateticum, interpretem librorum Ariſtotelis, multi nominant. Atque hic Athenaeo amicus, vel etiam fortaſſe praeceptor eſſe potuit: vixit enim ſub Antoninis, juvene adhuc Athenaeo, ut non ſine cauſſa ejus viri nomen hoc loco reſtituendum eſſe videatur. quod tamen non ponimus nos, ſed tantum proponimus. Antiphontem ſophiſtam memorat Xenophon, Commentariorum libro primo, et Socratis cum eo colloquium. iſte eſt de quo Athenaeus hoc loco. Scribe, *οὐδὲν ἴδιον προσεξευρών.* Lacedaemonii, inquit, calamo coro-
p. 952. nantur *ἐν τῇ τῶν Προμαχίων ἑορτῇ.* Sunt codices in quibus ſcribitur *Προμυχίων*: ſed omnes meliores et Epitome *Προμαχίων.* Exiſtimo cultam apud Lacedaemonios, (quorum dii omnes fuere armati) Minervam *πρόμαχον*: indeque dicta Promachia, ſacrum illi deae diem ſic in aliis Peloponneſi locis Promachormam eandem cognominatam legimus, ut apud Corinthios teſte Pauſania. De hoc ſolemni verba ſunt Athen. *ἐν ταύτῃ συμβαίνει τοὺς μὲν ἀπὸ τῆς χώρας καλάμῳ στεφανοῦσθαι, ἢ στελεγγίδι, τοὺς δ᾽ ἐκ τῆς ἀγωγῆς παῖδας ἀστεφανώτους ἀκολουθεῖν.* appellat *τοὺς ἀπὸ τῆς χώρας*, juvenes Spartanos ruſticos, aut ex aliis locis ditionis Spartanorum, non autem ex urbe. at *οἱ ἐκ τῆς ἀγωγῆς*, juvenes ſunt Lacedaemonii urbani, quorum major quam caeterorum cura. horum disciplina proprie *ἀγωγὴ* dicta. Plutarchus in Ageſilao, *ἤχθη τὴν λεγομένην ἀγωγὴν ἐν Λακεδαίμονι, σκληρὰν μὲν οὖσαν τῇ διαίτῃ καὶ πολύπονον, παιδεύουσαν δὲ τοὺς νέους ἄρχεσθαι.* Vocem *στελεγγίδι* qui vexant interpretes, quam inconſulti! *στελεγγὶς*, idem ac *στλεγγίς.* ea dictio praeter notiſſimam ſtrigilis ſignificationem, etiam coronamenti genus quoddam deſignabat. laminas nimirum fabricabant, quibus pro coronis utebantur, *στλεγγίδας*, propter aliquam veterum ſtrigilium ſimilitudinem nuncupantes. Antiqui grammatici *ἔλασμα χρυσοῦν* interpretantur. probo quod dicunt fuiſſe *ἔλασμα*, laminam: nam et balnearis ſtrigil, lamina erat incurva cum manubrio, ut ſcimus ex antiquis marmoribus. non probo quod addunt *χρυσοῦν*: quaſi ex auro ſolum fierent ſtrigiles ad ornatum. ex vili materia fuiſſe quasdam factitatas, teſtis hic locus: item alius initio libri quarti, ubi ait; *προσ-*

στεφανώθη δὲ ἕκαστος πρὶν εἰσελθεῖν στλεγγίδι χρυσῇ. nam ſi erant omnes aureae, cur addit *τὸ χρυσῇ*. Placet quod ſcribit Pollux, *στλεγγίδα* fuiſſe pellem deauratam, capiti ſolitam aptari. *ἔστι δὲ*, inquit, *καὶ ἕτερόν τι στλεγγὶς δέρμα κεχρυσωμένον, ὃ περὶ τὴν κεφαλὴν φοροῦσι.* Erotianus quoque *ταινίδιον* interpretatur. Conſtat ex variis operis hujus locis, editum ab Ariſtone Ceo fuiſſe librum hoc indice, *Ἐρωτικὰ ὅμοια.* quare etſi non damno vulgi ſcripturam in iſtis, *Ἀριστοτέλης δ' ἐν δευτέρῳ Ἐρωτικῶν, καὶ Ἀρίστων ὁ περιπατητικὸς, Κεῖος δὲ τὸ γένος, ἐν δευτέρῳ Ἐρωτικῶν ὁμοίως φασίν.* ſuſpicor tamen excidiſſe vocem unam et ſcribendum, *ἐν δ. Ἐρωτικῶν ὁμοίων, ὁμοίως φασί.* aut ſine dictione *ὁμοίως*. Obſervat philologus, ſolitos veteres frontem ſibi coronare: affertque in eam rem Anacreontis hoc teſtimonium, *ἐπὶ δ' ὀφρύσι σελίνων στεφανίσκους θέμενοι, θάλειαν ἑορτὴν ἀγάγωμεν Διονύσῳ.* extant hodieque in Odario quodam ejus poetae verba haec, *στεφάνους δ' ὅπως πυκάζω, Τὰ μέτωπά μου 'πικαίει.* Venit etiam in manus meas oda quaedam Anacreontica poetae veteris neſcio cujus: ubi moris hujus ſit mentio, ipſum carmen ſubjiciam: quia adhuc publici juris, quod ſciam, factum non eſt. Ecce illud tibi:

Ἀνακρέων ἰδών με
ὁ Τήϊος μελῳδός,
ὄναρ λέγων προσεῖπεν·
κἀγὼ δραμὼν πρὸς αὐτὸν, p. 953.
περιπλάκην φιλήσας.
γέρων μὲν ἦν, καλὸς δέ.
καλός γε καὶ φίλευνος.
τὸ χεῖλος ὦζεν οἴνου·
τρέμοντα δ' αὐτὸν ἤδη
ἔρως ἐχειραγώγει.
ὁ δ' ἐξελὼν καρήνου
ἐμοὶ στέφος δίδωσι.
τὸ δ' ὦζ' Ἀνακρέοντος.
ἐγὼ δ' ὁ μωρὸς ἄρας
ἐδησάμην μετώπῳ·
καὶ δῆθεν ἄχρι καὶ νῦν
ἔρωτος οὐ πέπαυμαι.

Caput Quintum.

Mos veterum, pectus coronare, et unguentis illinere. ὑποθυμιάδες. cephalalgiae paratiſſimum remedium, caput vincire. ὁ βίος, humanum genus. vita eodem ſenſu. Suidae locus animadverſus. παραιτεῖσθαι et περιίστασθαι, pro fugere aliquid.

Pectus etiam coronaſſe ſibi veteres, unguentisque illeviſſe, deinceps Athenaeus obſervat: cauſſam ſimul adjiciens, quod in ea parte ſedes ſit cordis. ἐστεφανοῦντο δὲ, inquit, καὶ τὰ στήθη, καὶ ἐμύρουν ταῦτα, ἐπεὶ αὐτόθι ἡ καρδία. Clemens Alexandrinus aliam rationem affert, Paedagogi libro ſecundo, capite octavo, Οἱ ἰατροὶ ψυχρὸν εἶναι φυσιολογοῦντες τὸν ἐγκέφαλον, μύρῳ χρίεσθαι ἀξιοῦσι τὰ στήθη. Teſtis hujus moris eſt Alcaeus, jubens καταχέαι τὸ μύρον αὐτοῦ κατὰ τᾶς πολλὰ παθοίσας κεφαλᾶς, καὶ τῶ πολιῶ στήθεος. ſed omnium primus dixerat Archilochus, ἐσμυρισμένας κόμας Καὶ στῆθος ὡς ἂν καὶ γέρων ἠράσσατο. Has coronas vocabant ὑποθυμιάδας vel ὑποθυμίδας, ut auctor eſt Athenaeus: qui etiam nominis cauſſam aperit. meminit et Plutarchus in Sympoſiacis: item Heſych. Alcaei verba ita ſcribe, ἀλλ' ἀνήτω μὲν περὶ ταῖς δέραις παρθέτω ὑποθυμιάδας τις. Doricum ἀνήτω pro ἀνήθου. laudant haec Alcaei Pollux, et Theocriti ſcholiaſtes. Cur autem veteres anetho coronati cibum ſumerent. cauſſam explicat Galenus libro ſexto, De facultatibus ſimplicium med. ὑγρότερον καὶ ἧττον θερμόν ἐστι τὸ χλωρὸν ἔτι καὶ ἔγχυμον, ὥστε πεπτικώτερον μὲν καὶ ὑπνοποιὸν ἔσται μᾶλλον τοῦ ξηροῦ, διαφορητικὸν δ' ἧττον. διὰ τοῦτό μοι δοκοῦσι καὶ οἱ παλαιοὶ ἐξ αὐτοῦ στεφάνοις χρῆσθαι παρὰ τὰ συμπόσια. Depravata exhibent nobis omnes codices et proxima verba Sapphus, καὶ πολλαῖς ὑποθυμιάδες πλέκταις ἄντια παλαιδέραι. Scribe, καὶ πολλαὶ θ' ὑποθυμιάδες πλεκταὶ, κ' ἄνθεα περιδέραια. poſtremorum duorum verborum emendatio eſt Guilielmi Canteri. ſed et priora emendationis indigebant. bis autem idem dixit ἡ καλὴ Sappho. nam hypothymiades et flores de collo pendentes ταυτόν. Scrib. ἀντίποινα τοῦ ἐκείνου δεσμοῦ, non ἀντίποιος. Aeſchyleum

verbum eſt. Adeamus ad ſtabulum ipſum Augiae: ſic appellarim jure verba Sapphus, quae ſtatim recitantur, hoc modo ſcripta, *Σὺ δὲ στεφάνοις ὥδικα παρθέσθ' ἐραταῖς φόβαισι ὄρπακας ἀννήτω συνεῤῥαὶς ἐπαλλαγεῖσῃ χερσίν.* p. 954.
εὐάνθεα γὰρ πέλεται καὶ χάρις τε μάκαιρα μᾶλλον προτέρηνα στεφανώτοισι δαπυστρέφονται. omnia inquinata, ſani nihil. Sed bene conſuluit nobis Athen. qui lepidiſſimae poetriae mentem ſuis verbis nobis indicavit. Subjicit enim. *ὡς εὐανθέστερον γὰρ καὶ κεχαρισμένον μᾶλλον τοῖς θεοῖς, παραγγέλλει στεφανοῦσθαι τοὺς θύοντας.* Lege igitur, *Σὺ δὲ στεφάνους Δωρίκα πάρθεό γ' ἐραταῖς φόβαισιν, ὄρπακας ἀνήτω δρέψαισ' ἀπαλαῖσι χερσίν. εὐάνθεα γὰρ πέλεται, κεχαρισμένα τε μάκαρσι μᾶλλον τά γ' ἱρεῖα· ἀστεφανώτους δ' ἀποστρέφονται.* adjuti ſumus a doctiſſimis viris Scaligero et Cantero in reſtitutione hujus plane conclamati loci. Doricae nomen loco vocis inutilis *ὥδικα* ſubſtituimus ex libro decimotertio. Scribi oportuit mox, *οἱ μὲν αὐτῶν μανιωδῶς ἐκτρεπόμενοι παρέπαιον.* Sequitur in ſermone quo explicatur coronarum inventio: *ἐδέησεν οὖν βοηθημάτων τοῖς ἐν τῷ πότῳ τὴν κεφαλὴν ἐπιθλιβεῖσιν. ἦν δὲ δεσμὸς ἐξ αὐτῶν προχειρότατος.* Canterus. *ἐξ ἀνθῶν*, nos probamus, *ἐξ αὐτῶν*, nempe *τῶν βοηθημάτων.* ex omnibus cephalalgiae remediis paratiſſimum erat vinculum capitis: nam et hoc inter remedia, ut ſubjicit auctor, et probat quotidiana experientia. Cornelius Celſus, *Quidam caput dolens devinciunt: alii cervicalibus veſtimentisque onerant.* Ὁ Βίος cum dicunt Graeci ſaepe non vitam, id eſt actum animae in corpus intelligunt: neque etiam victum et *τὰ ἐπιτήδεια*: quae eſt altera vocis *βίος* nota vulgo ſignificatio: ſed ipſos viventes, ſive mortales, et genus hominum. Ita accipe in his Athenaei, *καὶ ταύτῃ μοι δοκεῖ Διονύσῳ ὁ βίος ἀνεῖναι τὸ στέφος. propterea videntur mihi mortales coronam hederaceam Baccho ſacraſſe.* paulo poſt, *προστίθησιν ὁ βίος ἀεί τι τοῖς χρειώδεσι τῶν εἰς ἀπόλαυσιν καὶ τρυφὴν ἀγόντων.* libro duodecimo, *ἐφόρουν πάντα οἷς νῦν ὁ τῶν γυναικῶν ἁβρύνεται βίος.* hoc eſt, *αἱ γυναῖκες.* Dionyſius Halicarnaſſeus in methodo nuptialium orationum, *ἀπὸ τούτων τῶν θεῶν* (Jovem intelligit et Junonem) *καὶ ὁ τῶν λοιπῶν θεῶν χορὸς παρῆλθεν εἰς τὸν βίον, τῶν ἐπιφημισθέντων τοῖς γάμοις.* et ſtatim, *παρῆλθον εἰς ἀνθρώπους.* eodem ſenſu. ſic idem alibi Dioſcorides libro ſexto, *ἐν τῷ βίῳ καθωμίληται. notum eſt vulgo* Aelianus de Doctrina Epicuri, *ἣν ὁ*

Γαργήττιος ὥσπερ οὖν τὰ ἐκ Τιτανικῶν σπερμάτων Φύντα τῷ βίῳ προσετρίψατο. id eſt, *quae mortalibus impegit Epicurus.* Lucianus Icaromenippo, de Epicureis item, ἢν ἅπαξ οὗτοι πεῖσαι τὸν βίον δυνηθῶσιν, οὐ μετρίως πεινήσετε. *eſurietis*, ait, *o dii, plus ſatis, ſi ſemel hominibus ſua dogmata iſti approbaverint.* Extat vetus dictum paganorum apud Chryſoſtomum in commentario epiſtolae Pauli Apoſtoli ad Philemonem: ἐπὶ ἀνατροπῇ τῶν πάντων ὁ χριστιανισμὸς εἰς τὸν βίον εἰσενήνεκται. Idem Clemens, οἱ δὲ πρὸς κακοῦ ἂν τὴν Φιλοσοφίαν εἰσδεδυκέναι τὸν βίον νομίζουσι. Vetus ſcriptor apud Suidam, de Polyeucto quodam, θεοστυγὴς, βαρυόργητος, Κωκυτοῦ καὶ Στυγὸς δεινὸν καὶ ὀλέθριον τῷ βίῳ ἐκλόχευμα. Epiphanius de Ario, μέγα κακὸν Φοιτῆσαν τῷ βίῳ. *magnum malum quod inter mortales verſatum eſt:* ſive, *peſtis*
p. 955. *quae inter homines graſſata eſt.* et mox, καὶ αὐτὸς δεινόν τι ἐπειργάσατο τῷ βίῳ, et ita ſaepe. Apollonius grammaticus libro primo, καθάπερ ἐν τῷ βίῳ Φαμέν. id eſt, *quemadmodum vulgo dicimus.* [Leo conſtitutione quadrageſimaprima πρὸς τὴν νῦν κατασχοῦσαν τὸν βίον ἔνδειαν τῆς ἀρετῆς.] Suidas de Antiphonte Rhamnuſio, nobili oratore, ὃν πολλοὶ μιμήσασθαι θέλοντες, παροιμίαν ἔλιπον τῷ βίῳ, ὥστε τοὺς καλοὺς ῥάμνους καλεῖν. Locus Suidae eſt in Ῥάμνος: ſed corruptus, itaque reſtituendus. Ῥαμνούσιος ἐπὶ τῶν σοφῶν, καὶ ἐλλογίμων. Ῥαμνοῦς γὰρ δῆμος Ἀττικῆς, etc. et in fine Ῥαμνουσίους καλεῖν. Atque ex hoc loco diſcimus unde ortum ſit, quod claros in literis viros Rhamnuſios παροιμιακῶς vocarunt; quod explicare magnus vir Eraſmus non potuit. Ait igitur, παροιμίαν ἔλιπον τῷ βίῳ. affine eſt apud Senecam, *inſtruenda vita eſt exemplis illuſtribus.* πορίζειν δεῖ τῷ βίῳ ἐπίσημα παραδείγματα. neque aliter Plinii illud capiendum initio libri 25. *vitae profuit.* Idem in praefatione, *adjectis rebus plurimis, quae aut ignoraverant priores, aut poſtea invenerat vita.* Sic apud M. Tullium, *communis vita.* De divinat. libro primo, *neque ante philoſophiam patefactam, quae nuper inventa eſt, hac de re communis vita dubitavit.* et libro ſecundo. *Sed hoc quidem genus divinationis vita jam communis exploſit.* et ſaepe alibi idem Plinius. Poſtea ſcribimus: ἐντεῦθεν δ᾽ εἰς ἡδονὴν τραπέντες, τὸ μὲν εἰς συμΦέρον τεῖνον, καὶ τοῖς ἐκ μέθης παραβοηθοῦν ἐλαττώμασι, περιεΦρόνουν. τοῦ δὲ πρὸς ὄψιν, ἢ πρὸς ὀσμὴν ἐπιτερποῦς ἐΦρόντισαν. id eſt, *poſtea cum ad voluptatem animos*

convertiſſent homines, utilitatem quae ex coronis percipiebatur, atque auxilium quod illae adferebant ebrietatis incommodis, neglexerunt: translata cura ad eam ſuavitudinem, quam oculis vel naribus coronae pariunt. Ita hunc locum Canterus conſtituit recte, ſi quid judico, et acute. niſi quod pro εἰς συμφέρον debere legi cenſebat ille, εἰς πότον. cujus ſententiae rationem video nullam. quare adjecta voce neceſſaria quae excidit, emendavimus, τὸ μὲν εἰς συμφέρον τεῖνον. Non dubitamus hanc eſſe Athenaei ſententiam: de verbis non idem affirmaverim. Epitome ſic, τὸ μὲν τοῖς ἐκ μέθης παραβοηθοῦν ἐλαττώμασιν ἀφῆκαν. In eodem libro παραιτητέον ſcriptum pro περιστατέον, ubi dicitur, ἅπαντας τοὺς καροῦν δυναμένους ἢ βαρύνειν ἄλλως κεφαλὴν, περιστατέον. id eſt, *fugiendum et rejiciendum eſt.* quia uſitatius verbum eſt παραιτεῖσθαι quam περιΐστασθαι, propterea ille grammaticus obſcurius verbum more ſuo, mutavit notiore. ſed et περιΐστασθαι interdum ſignificat *fugere aliquid, at declinando vitare.* Ita accipe in his Jamblichi De vita Pythagorae, cap. 31. Τὸν Διονύσιον τὸν τύραννόν φασιν, ὡς πάντα ποιῶν, οὐδενὸς αὐτῶν ἐπετύγχανε τῆς φιλίας, φυλαττομένων καὶ περιϊσταμένων τὸ μοναρχικὸν αὐτοῦ καὶ παράνομον. *caventibus illis ac refugientibus ingenium Dionyſii tyrannicum et iniquum.* nihil hic aliud ſignificat περιΐστασθαι quam φυλάττεσθαι. Beatus Paulus duobus locis accipit pro παραιτεῖσθαι: quod pulchre Syrus expreſſit, ſervata vocis Graecae analogia, verbo אשתאל: ſed haec alibi accuratius expetenda propitio numine.

Caput Sextum. p. 956.

Ναυκρατίτης στέφανος. *Expenſa Athenaei obſervatio.* Θετταλὸς ποικιλόμυθος. γλῶττα *calceorum.* στέφανοι ὑπὸ γλώτταις. ἴσθμιος στέφανος. Antinoea *corona.* ἐν Μουσῶν. Πυλέων. Ellotia. Gymnopediae *Spartanorum.* ἐπιθυμίδες *et* ὑποθυμίδες. *alia nonnulla.*

ΠΕΡΙ δὲ τοῦ Ναυκρατίτου στεφάνου τίς ἐστι τὴν ἄνθην. Scio ἄνθην Graecam eſſe dictionem, legique etiam apud Theophraſtum: non poſſum tamen mihi perſuadere ullo

modo convenire id verbum iſti loco. *ἄνθη* enim ſive *ἄνθησις*, ipſa eſt florum eruptio: quod alieniſſimum eſt a loci hujus ſententia. Lego. *τίς ἐστι τὴν ἀρχήν. qualis omnino ſit.* ita enim loquuntur Graeci. *τῷ καὶ μετὰ τῶν ῥόδων ὑπὸ τοῦ Ἀνακρέοντος Φορεῖσθαι.* Male iſta vulgo capiuntur. Auctor hoc vult: probari ſibi, coronam Naucratitem non aliam eſſe quam myrteam, hoc etiam argumento: quia Anacreon eam geſtari dicat cum roſis, ſive corona e roſis. Reſpicit deſcripta ſuperius Anacreontis verba. *Στεφάνους δ' ἀνὴρ τρεῖς ἕκαστος εἶχεν, Τοὺς μὲν ῥοδίνους, τὸν δὲ Ναυκρατίτην.* Roſa et myrtus belle inter ſe conveniunt et ſolent copulari. In hoc vis eſt omnis hujus argumenti. non praeſtabo integritatem horum verborum: ſententiam non aliam eſſe, hoc vero praeſtabo. Ridiculos pronuntiat philologus eos qui dicerent Naucratitem coronam eſſe eam quae conſtaret e biblo coronaria. perſtringit, ut ſaepe, grammaticorum vulgus, quibus ita viſum. Heſychius, *Ναυκρατίτης στέφανος, ἀπὸ τῆς Αἰγυπτίας Ναυκράτεως, ὁ Βύβλινος, ἢ ὁ ἐκ Φιλύρας, ἢ ὁ σαμψύχινος.* poſtrema interpretatio ſola Polluci placuit libro 6. cap. 18. Erit qui malit, *στεφανωτίδος* quam *στεφανωτρίδος.* ſic tamen etiam in Excerptis. Audiamus philologum: *δεῖξαι οὐκ ἔχεις ὅτι διαλελυμένως τις εἴρηκε ῥόδων στέφανον, καὶ ἴων στέφανον. τὸ γὰρ παρὰ Κρατίνῳ κατὰ παιδιὰν εἴρηται, ναρκισσίνους ὀλίσκους.* Negat dixiſſe veteres *ῥόδων στέφανον,* aut *ἴων στέφανον*: ſed *ἴα, ῥόδα,* aut *στέφανον* ſimpliciter: vel certe *στέφανον ῥόδινον.* Videtur haec Athenaei mens eſſe. Quamobrem Cratini verba ita ſcribenda judicamus, *ναρκίσσου στεφανίσκους.* non ut editum eſt, neque ut placitum Dalecamp. *ναρκισσίνους τροχίσκους.* Sed ingenue fateor de hac dipnoſophiſtae obſervatiuncula, nondum mihi liquere. Nam ſi negare voluit, ſic locutos veteres ut dicerent, *roſae coronam* aus *violae*: ſed *roſaceam* aut *violaceam*: in promptu exempla ſunt quae falſi ipſum arguant, nam apud poetas *στέφανος κιττοῦ,* vel *σελίνου,* aut *λευκοΐων* paſſim legere eſt. etiam apud Platonem in Sympoſio leges *ῥόδων στέφανον καὶ ἴων.* Falſum igitur hoc *τηρησείδιον.* An ergo fidem codicum vocabimus in dubium, quaſi auctor contrarium voluerit? veteres nempe *ῥόδων στεφάνους* dixiſſe, non autem *ῥοδίνους*, aut *ῥοδόεντας*: neque [*ναρκισσίνους*, ſed *ναρκισσίνου,*] iſtud vero falſiſſimum. Theocritus, — *ἀνήθινον ἢ ῥοδέεντα Ἢ καὶ*
p. 957. *λευκοΐων στέφανον περὶ κρατὶ φυλάσσων.* Excipiat for-

taſſe aliquis, loqui Athenaeum de vocibus ῥόδον et ἴον tantum negareque duorum iſtorum nominum τὰ κτητικὰ fuiſſe veteribus uſurpata. equidem facile conceſſerim de poſteriore: non enim temere invenias, qui ἴϊνον στέφανον dixerit. at ῥόδινον leges apud antiquiſſimos. Anacreon, στεφάνους μὲν κροτάφοισι Ῥοδίνους συναρμόσαντες. Idem, ῥοδίνοισι στεφανίσκοις Πεπυκασμένος χορεύσω. Semus Delius paulo mox ait, τὸ παρὰ μὲν ἡμῖν στέφανος, παρὰ δέ τισι στέμμα προσαγορευόμενον. Canterus emendat, τὸ παρὰ μ. ἡ. στέφος. et ſtatim, κέκληται δὲ στέφος ἀπὸ τοῦ στεφάνου. melior quidem haec lectio quam vulgaris, quae ineptiſſima eſt. ſed ſive ita corrigamus, ſive ut placebat nobis, κέκλιται (aut κέκληται) δὲ στέφανος ἀπὸ τοῦ στεφανοῦν: nunquam efficiemus quin grammaticum acumen ejus qui haec ſcripſit liceat mirari quanquam hoc minus mirabitur qui in antiquorum ſapientum ſcriptis ſerio fuerit verſatus. Ait, σὺ δὲ οἴει με ἔφη Θετταλὲ ποικιλόμυθε, etc. haec verba ſunt Ulpiani: nam Theſſalus ποικιλόμυθος eſt Myrtilus. alibi nominantur Theſſali ποικιλόδιφροι. propter ſingulare artificium ſellarum Theſſalicarum, de quibus libro primo. eo alluſum hac voce. Platonis comici locus quem recitat, valet ad loquacitatis et γλωσσαλγίας exprobrationem. Platonis ſunt verba:

Καίτοι φορεῖτε γλῶσσαν ἐν ὑποδήμασι,
στεφάνους δ' ὑπὸ γλώττησιν, ὅτε πίνητέ που,
καὶ καλλιερῆτε γλῶτταν ἀγαθὴν πέμπετε.

ita eſtis lingulacae, inquit, *ut etiam in calceis linguam geſtetis.* obſtrigilla calceamentorum appellat γλῶτταν, *linguam,* ſive *ligulam.* Secundo verſu ait, *coronas etiam cum linguis* geſtatis *in compotationibus veſtris.* ὑπὸ ſaepe ſignificat σὺν, ut et hoc loco. ita autem περιφράζει coronas hypoglottidas, de quibus loquitur: ſic dictas a nexus genere: fortaſſe quod propendentem aliquam ligulam haberent, aut etiam plures. Sic explicamus quod hic ſcriptum invenimus in omnibus codicibus. Jure tamen ex ipſis Athenaei verbis ſuſpicemur, ſcripſiſſe comicum στεφάνοις δ' ὑπογλωττίσι. quae lectio qua ratione ſic concinnari queat, ut commodam ſententiam aliquam habeat, viderint acutiores. In tertio ſcribe, Κᾂν καλλιερῆτε. Euripides cum diceret Ἐκ παντὸς ἄν τις πράγματος δισσῶν λόγων Ἀγῶνα θεῖτ' ἄν, εἰ λέγειν εἴη σοφὸς, hoc vult: facile eſſe diſerto et facundo viro de quacumque re orationem inſtituere, aut ajendo aut negando κατά-

φασιν et ἀπόφασιν vocat *διssοὺς λόγους*. Totus locus de corona quae ἴσθμιον dicebatur, valde corruptus eſt: quare etiam Epit. auctor nihil inde excerpſit. ἴσθμος etiam collum ſignificat, venuſta translatione ab eo qui proprie iſthmus dicitur geographis: niſi tamen antiquior eſt vocis illius acceptio pro corporis noſtri parte, notione ea quam habet apud geographos. inde eſt ἴσθμιον, colli ornamentum, ſive corona ſit, ſive torques, caetera de hac voce Heſychius, et Euſtathius. Obſervandum eſt, deſiderari hodie in noſtris libris Callixeni veteris ſcriptoris
p. 958. verba quae deſcripta fuerant ſuper mentione *Iſthmiae* coronae: quare labes codicum indicanda fuerat poſt illa verba, γράφων οὕτως. Quae enim ſequuntur de corona *Antinoea* et *lotina*, omnino Athenaei ea ſunt, non Callixeni. quem virum ego non dubito Adriano fuiſſe antiquiorem: cujus tempore nomen Antinoeae coronae primum eſt cognitum. Sane in re tam recente quid opus fuerit dipnoſophiſtae auctorum teſtimoniis non video. De Antinoo Adriani delitiis, quem ille amiſſum in Aegypto conſecravit, et coli pro Deo inſtituit, nota res ex Spartiano et ſanctis patribus, Juſtino, Tertulliano, Hieronymo aliis. Sequitur, ἡσθεὶς οὖν ἐπὶ τῇ τῆς ἐννοίας εὑρέσει καὶ νεότητι, τὴν ἐν Μουσῶν αὐτῷ σίτησιν ἔχειν ἐχαρίσατο. niſi eſt mendum librariorum, figurate dixit ἐννοίας εὑρέσει καὶ νεότητι, pro, ἐν. εὑρ. αὐτοῦ νέου ὄντος. ut *patera libamus et auro*. [Sed legam potius, εὑρέσει καὶ καινότητι. hoc eſt εὑρεσιλογίᾳ καινῇ.] ἐν Μουσῶν nove dictum, ut ἐν Αΐδου, pro, in aede Muſarum: hoc eſt in Muſeo, quod fuit Alexandriae: ſed puto verius ἐν Μουσείῳ. [Huic autem ſubtilis hominis commento ſuper corona Antinoea ſimillimum eſt illud, ut puto, ejusdem Pancratis, quo perſuaſit Hadriano, de Antinoi anima novum in coelis ſidus factum eſſe, quod tum primum eſſet viſum. auctor Dio apud Xiphilinum. Locum vide, et cum iſto confer.] Cratinus, inquit auctor, lotum appellavit, στεφάνωμα, διὰ τὸ πάντα τὰ φυλλώδη ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων στεφανώματα λέγεσθαι. Heſychius addit, καὶ ποώδη, in voce στεφανωμάτων: qui locus hinc eſt illuſtrandus. ΠΥΛΕΩΝ vocabulum in cenſu coronarum ponitur, quaſi is eſſet rectus caſus. Heſychius ſic, πυλέων στεφάνων. ceu eſſet obliquus. ſed ſcripſerat opinor, Heſychius, στέφανος. vide infra capite octavo. In priore Philetae verſuum, Ἕστηκ' ἀμφίκομα εὐώδεος ἀγχόθι πατρός. malim, ἀμφὶ κόμαις. niſi eſt proprium nomen.

'Ελλωτὶς corona ἑλλώτης eſt Heſychio. ἑλλώτης, ait, Εὐρώπης στέφανος πλεκόμενος (deeſt opinor ἐκ μυῤῥίνης) πηχῶν εἴκοσι. de Ellotiorum autem feſto ſcribit idem, 'Ελλώτια ἑορτὴ Εὐρώπης ἐν Κρήτῃ. a Cretenſibus igitur acceperunt Lacedaemonii, ut reliquorum ſuorum inſtitutorum magnam partem. *Thyreaticas* coronas etiam Heſych. Lacedaemoniis aſſignat. *Gymnopaediae* numero multitudinis feſti nomen apud Spartanos. etſi autem longe differunt παιδιὰ et παιδεία, in hac tamen voce promiſcue ſcripturam utramque reperias, γυμνοπαίδειαι et γυμνοπαιδιαί. Ait, χοροὶ δ' εἰσὶ τὸ μὲν πρόσω παίδων, τὸ δ' ἐξ ἀρίστου ἀνδρῶν γυμνῶν ὀρχουμένων καὶ ᾀδόντων Θαλήτου καὶ 'Αλκμᾶνος ᾄσματα. Canterus corrigebat, τὸ δ' ἐξ ἀριστεροῦ, ἀνδ. ſed cum duorum tantum chororum fiat mentio, et vocetur eorum alter ὁ πρόσω: non male judicio meo ſcribas, τὸ δ' ἑξῆς, ἀρίστων ἀνδρ. poeta cujus hic fit mentio, non *Thales* dictus eſt, ſed *Thaletas*, patria Cretenſis. multa de eo Plutarchus in libro De muſica. Deinde ſcribendum, μελιλωτίνων δὲ στεφάνων μν. cum Dalecampio de his coronis affertur Alexidis teſtimonium, στεφάνους τε πολλοὺς κρεμαμένους μελιλωτίνους ἐπιθυμεῖς. nihil erat cauſſae cur mendam in his p. 959. verbis ſuſpectaremus, niſi ſequeretur abſurdum magnum. nam ſubjicitur in continenti: Σέλευκός φησι τὰ πάντα στεφανώματα. quod aliter nequeas exponere, quam ut dicamus omnia coronamenta fuiſſe appellata μελιλωτίνους στεφάνους. hoc vero quis credat? ego falſiſſimum eſſe non opinor, ſed ſcio, et meo periculo credi poſtulo. quod poſtquam ſemel animadvertiſſemus, non difficile nobis fuit veram lectionem divinare, quae eſt hujusmodi, στ. τε π. κρ. μελιλωτίνους ΕΠΙΘΥΜΙΔΕΣ. Σέλευκός φησιν, etc. prima verba ſunt Alexidis: deinde ſolito more proponit vocem explicandam: quomodo fecit in hiſtoria piſcium poculorum, et nunc quoque in coronarum recenſione. Ait igitur, ἐπιθυμίδας fuiſſe dictas omnes coronas in univerſum: ὑποθυμίδας vero eas quae collo applicantur. vere Athenaeus, vere etiam nos. Heſychius, ἐπιθυμίδες τὰ παντοδαπὰ στεφανώματα. Ita liberamus ſcriptorem hunc antiquiſſima menda, quae etiam Breviatorem in erroris caſſes induit. Notemus locutionem qua uſus auctor: Τιμαχίδας δέ φησι τὰ παντοδαπὰ στεφανώματα, ἃ τὰς γυναῖκας φορεῖν, οὕτως καλεῖσθαι. poſt verbum φορεῖν deeſt nomen ἔθος: ſive ab ipſo Athenaeo praetermiſſum, ſive ab exſcriptore. Quae de

hypoglottide corona ſequuntur, ſine cauſſa eo loci poſita ſunt: cum paulo ante eadem ex iisdem ſcriptoribus deſcripſiſſet.

Caput Septimum.

Κυλιστὸς ſive ἐκκύλιστος στέφανος. Pollucis locus emendatus. Cato *ſive* Batto *comicus. Sophoclis Σύνδειπνοι. γένειον διηλιφές. ἀνθέων γριπότατον. γριπίζειν πρᾶγμα δυσγρίπιστον. apud Libanium. διηνθισμένοι στέφανοι. συντίθεσθαι, συνθηματιαῖοι στέφανοι.*

Deinceps ſcribit philologus. *Εὑρίσκω δὲ καὶ παρὰ τοῖς κωμικοῖς* ΚΥΛΙΣΤΟΝ *τινὰ καλούμενον στέφανον, καὶ μνημονεύοντα αὐτοῦ Ἄρχιππον ἐν Ῥίνωνι.* Docuimus ad librum ſecundum, capite decimo, *κυλιστὸν στέφανον*, ſive *ἐκκύλιστον*, eam coronam fuiſſe appellatam, quaſi *rotatilem* dicas: quae ſolidiorem et firmiorem compagem haberet. Talem oportet eſſe, ut rotari queat: alioquin orbis non durabit, neque puncto inſiſtere poterit, ſed ſatiscente mole ac corruente vitiabitur. Non aliunde eſſe nominatum *κυλιστὸν στέφανον*, Eubuli locus declarat, — *περιφοραῖς κυκλούμενος. Ὥσπερ κυλιστὸς στέφανος.* neque aliud voluerunt qui expoſuerunt *ἁδρὸν*, firme ac ſolide compactum. In Heſychii Gloſſis mecum mirentur viri docti haec, *ἐκκοίλιστοι στέφανοι, μεγάλοι, ἁδροί.* nam et antecedentia et conſequentia ſuadent *κοι* non *κυ* ipſum ſcripſiſſe. apud Pollucem ſic ſcriptum eſt, *στεφάνων δὲ εἴδη ἐκκήλιστος, ὥσπερ Ἀρχίππῳ εἴρηται ἐν Ἥρων, ἀπέρχεται στέφανον ἔχων ἐκ τῶν κηλίστων.* librarii culpa manifeſta. emendabis igitur ex Athenaei hoc loco. Ar-
p. 960. chippi verba ita concipe: minus recte vulgo ſcripta in libris Athenaicis:

> *Ἀθῷος ἀποδὺς θοιμάτιον ἀπέρχεται*
> *στέφανον ἔχων τῶν ἐκκυλίστων οἴκαδε.*

Sequitur, *Μνημονεύει δ' αὐτοῦ καὶ Ἀντιφάνης ἐν Ἑαυτοῦ ἐρῶντι*: eundem locum innuens Pollux. *καὶ κυλιστὸν δὲ* inquit, *εἴρηκεν Ἀντιφάνης. Catonem* Graecum comicum produnt nobis editiones quae ſcribunt paulo poſt, *καθάπερ οἱ παρὰ Κάτωνι τῷ κωμῳδιοποιῷ ἐν Συνεξαπατῶντι φιλόσοφοι.* ſed non temere eruditiſſimus Canterus emendabat *παρὰ Πλάτωνι.* nam libro tertio et ſeptimo

Platonis *Synexapatontes* laudati ſunt: neque dubium erit locum hunc cum ſuperioribus conferenti, de eadem fabula et hic et ibi auctorem loqui. nihilominus tamen de veritate ejus emendationis dubitamus nos, quia ſcimus Battonem comicum ſcripſiſſe eodem titulo fabulam: cujus rei teſtis eſt Suidas, qui ex Athenaeo fere habet nomina fabularum, quas in comicorum vitis commemorat. Quare exiſtimamus ejus poetae nomen et hic reſtituendum eſſe, et libris tertio ac ſexto, ubi editum Πλάτωνος. Battonis poetae, et aliis locis meminit dipnoſophiſta: et Stobaeus etiam ſermone ſexto. Subjicitur, περὶ ὧν καὶ Σοφοκλῆς Συνδείπνοις φησιν οὖσί σοι παραπλησίοις. Fabula Sophoclea hic laudata, ea eſt quam alibi vocant, Ἀχαιῶν σύνδειπνον. itaque Συνδείπνῳ potius legendum videatur, niſi obſtent ſimiles loci, ubi laudatur Sophocles Συνδείπνοις. cum hoc libro tum alibi. In primo verſu inde allato, Οὔτοι γένειον ὧδε χρὴ διηλειφὲς, ſcribendum διηλιφές. *peruntum.* ita dictum ut ἀνηλιφὴς *inunctus.* In iſtis ἀθάνατος πάλιν ἥτις γέγονε, menda manifeſta. Canterus emendabat, ἀθ. κολυμβητὴς γέγονε. Mira trajectione uſus auctor cum ſcriberet, λέγε ἡμῖν περὶ τοῦ προκειμένου, ἵνα μὴ κατὰ τὸν θεῖον Πλάτωνα ἀπολάβωμέν σε ἀποθανόντα μεταμορφωθῆναι, ἐν τῷ περὶ ψυχῆς. nam rectum erat κατὰ τ. θ. Π. ἐν τῷ περὶ ψ. Scribendum etiam ὑπολάβωμεν. In Eubuli teſtimonio ſuper *ſtruthio* corona, pro ὦ μακρῆτις, placitum Cantero ὦ μακαρῖτις. non caret vitio vocabulum εὐτριχάρισσος. forte εὔτριχα, ἄριστος ὑπ. ſed parum mihi ſatisfacio. Deinceps ſcribitur, καταλέγει δ' Εὔβουλος καὶ ἄλλους στεφάνους. Αἰγίδιον, σὺ δὲ τόνδε φορήσεις στέφανον πολυποίκιλον, ἀνθέων γρυπότατον, χαριέστατον ὦ Ζεῦ. τί γὰρ αὐτὸν ἔχουσα φιλήσει. ex praecedentium lectione patet, petitum hoc Eubuli teſtimonium eſſe ex ipſius *Stephanopolide,* ut non obſcurus ſit eorum error, qui pro Αἰγίδιον ſcribunt Αὐγή. quia meminerant citari alibi comici illius *Augen.* ſed non recte ex eo colligas, ita ſcribendum eſſe etiam hic. *Aegium* ſive *Aegydium* ſcorti nomen eſt, ut ſcimus ex lib. decimo tertio. Pro γρυπότατον, quod nihil ſignificat, lego, γριπότατον. *florum rapaciſſimum.* id eſt, ἐπαγωγότατον, *illecebroſiſſimum.* Vel hoc verbum firmaverit ſatis vocem, Αἰγίδιον, adverſus quorundam emendationem: nam haec verba ſunt mulieris coronariae merces ſuas venditantis, et meretricem plurimas capturas jubentis ſperare, ſic hoc flore ſe ornet:

p.961. hunc enim maximam habere vim illiciendis amatoribus. Ita interpretamur vocem γριπότατον. ac fortaſſe verius ſcribatur γριπιστότατον. γριπίζειν idem ſignificat cum ἀγρεύειν, *capere*. inde, δυσγρίπιστος in recentiorum Graecorum ſcriptis, *avarus*, *ſordidus*, *e quo nihil capias commodi*. Libanius in Epiſtola ad magnum Baſilium, πᾶς ἐπίσκοπος πρᾶγμα δυσγρίπιστον. non memini legere id verbum apud auctorem Libanio antiquorem. imo, ut arbitror, ante id ſeculum incognitum id vocabulum fuit ea certe notione. Itaque Baſilio legenti epiſtolam Libanii, faceſſit illa vox negotium, ut ipſe fatetur, ita ſcribens, Εἰ τὸ κερδαίνειν τοῦτο γριπίζειν λέγεται, καὶ ταύτην ἔχει τὴν σημασίαν ἡ λέξις, ἣν ἐκ τῶν Πλάτωνος ἀδύτων ἡ σοφιστική σου ἡμῖν προεχειρίσατο, σκόπησον ὦ θαυμάσιε, τίς μᾶλλον ἐστι δυσγρίπιστος. at ſequens aetas probavit et retinuit. Nicetas Choniates de Johanne Puzeno, κίμβιξ δὲ ἦν εἰς ἄκρον, καὶ γνίφων, καὶ δυσγρίπιστος. id eſt, tenax, et a quo nihil extorquerent egeni, ut poſtea dicit. locus eſt libro primo. [Γρυπότατον per ῦ eſſet a verbo γρυποῦν, quod ſignificat aduncum reddere. unde eſt in libris medicorum ὀνύχων γρύπωσις. Auralianus vertit *unguium uncatio*. Sed omnino per ῖ ſcribendum. In libris Graecorum de machina ſcriptis legas γριπίζεσθαι pro complecti et continere, ſicut circulus dolei ligna continet. Mauricius eo verbo utitur libro 8. Tacticorum: Δεῖ μὴ μόνον ἁπλᾶς τὰς σκούλτας, κατὰ τὸν αὐτὸν τόπον ποιεῖσθαι, ἀλλὰ καὶ διπλασίας, ἵνα τῆς μιᾶς ὡς εἰκὸς γριπιζομένης, τὴν μετ' αὐτὴν οὖσαν οὐ διαλάθῃ.] Ultima Eubuli non invitus ſcribam cum Dalecampio, τίς ἄρα τὴν αὑτὸν ἔχουσαν φιλήσει; Non placet quod legitur mox in altero Eubuli loco, ἢ τῶν διηνθημένων. Lego διηνθισμένων. et στεφάνους διηνθισμένους ita arbitror dici, ut veſtimenta διηνθισμένα, *variis coloribus picturata*. ergo et coronae διηνθισμέναι ſunt, quae ex variis diverſorum colorum floribus nectuntur. his opponuntur myrteae, ſerpyllinae, et quaecumque unius generis flore conſtant. De *helictis* ſive tortilibus coronis recitantur verba Chaeremonis tragici, Κισσῷ τε ναρκίσσῳ τε τριέλικας κύκλῳ Στεφάνων ἑλικτῶν: quorum imperfecta ſententia eſt, et obſcura. Canterus maluit τριέλικτος. omnes antiqui, etiam Epitome, ſtant ab edita lectione. Hellanici verba ſunt in Aegyptiacis, Πόλις ἐπιποταμίη Τίνδιον ὄνομα. non opus hic emendatione: ea eſt urbs cujus meminit Stephanus Περὶ πόλεων: neque obeſt quod

ille Libyae urbem vocat. cauſam vel initiati ſolum geographiae ſtudiis norunt. Perperam editum, αὐτὶ θεῶν ὁμήγυρις. Legendum ἐν αὐτῇ. perperam item καὶ ῥοιῆς ἄνθος, pro ἄνθους. Non etiam iſta concoquo, ἀνθεῖ δ' οὗτος ὅταν ὥρα ᾖ, καὶ ἐστὶ τῷ χρώματι τὸ ἄνθος καὶ ἀφεγγές. deeſt, puto, aliquid. Adi ad Theophraſtum. Memnonis caedem, et ſuper eo luctum multorum, canit Q. Smyrnaeus libro ſecundo. Συντίθεσθαι Graecis eſt *paciſci*. Homerus, σὺ δὲ σύνθεο καί μοι ὄμοσσον. iidem κυρίως appellarunt συνθήματα, pacta cum ergolabis et mancipibus de opere faciendo. Jureconſulti vocant hoc genus pacti, do ut facias. inde opus συνθηματιαῖον dici- p. 962. tur, quod Gallis, *beſongne faicte de commande.* ita dixit συνθηματιαίους στεφάνους Ariſtophanes. quos interpretatur Athenaeus, ἠργολαβημένους καὶ ἐκδοσίμους.

Caput Octavum.

Corona *nomen Graecum.* κορώνη, *et* κορωνίδες. χορωνός. τέττιγες, *mali poetae.* ἄκινος *herba.* ambroſia *pro lilio.* amaracus *et* ſampſucus *idem.* πόθεν: unde? Ὁμήρειοι κεκρύφαλοι. *Reticula purpurea luxuriae argumentum. Apollodorus* Περὶ θηρίων *et* Περὶ Πάρθων. chamaepitys, pinus. ἀκακαλλίς. *flores iridis* λύκοι *dicti. Heſychii locus.* κάλχη. εὐόμφαλος *pro* εὔοσμος. ἵματα *pro* εἵματα. *Multa emendata.*

Romanorum vocabulum *corona* Graecum eſſe origine, pridem moniti ſumus ab eruditiſſimis viris. nemo cui cor rite ſaliat in dubium hoc vocaverit. At derivatio vocis anceps. nam equidem a Graeco κορώνη *coronam* deducam. antiquiſſimis gloſſographis κορώνη exponitur εἶδος στεφάνου. inde ſunt dictae in brachii ἀνατομῇ *coronae* ſive *corona* apophyſes cavae duae, literam σ referentes. Galenus de partibus, libro ſecundo, ἐστραμμένων δ' εἰς ἀλλήλους τῶν ἐν αὐταῖς κοιλοτήτων, μία μεγάλη γίνεται κοιλότης ἐξ ἀμφοῖν, ἐοικυῖα τῷ σίγμα γράμματι. ἀτὰρ καὶ ὀνομάζουσι τὰς ἀποφύσεις ταύτας κοινῇ ἀμφοτέρας κορώνας καὶ κορωνὰ, διότι περιφερεῖς εἰσί. et κορωνίδες apud Steſichorum ſunt *corollae.* ſic enim ille in

Helena carmine, πολλὰ μὲν Κυδώνια μᾶλα ποτεῤῥίπτουν ποτὶ δίφρον ἄνακτι, πολλὰ δὲ μύῤῥινα φύλλα, καὶ ῥοδίνους στεφάνους, ἴων τε κορωνίδας οὔλας. hoc nobis videtur: aliis aliud. Scribit enim hoc loco Athenaeus. ΧΟΡΩΝΟΣ. Ἀπίων ἐν τῷ περὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς διαλέκτου φησὶ, τὸν στέφανον πάλαι χορωνὸν καλούμενον, ἀπὸ τοῦ τοὺς χορευτὰς ἐν τοῖς θεάτροις αὐτῷ χρῆσθαι, αὐτούς τε περικειμένους καὶ ἐπὶ τὸν στέφανον ἀγωνιζομένους. Scribendum, αὐτ. π. κεφαλῇ τόν στέφανον ἀγ. laudatur in hanc rem Simonides: ſed ejus teſtimonium peſſime acceptum animadverſionis noſtrae indiget. καθὼς ἐν τοῖς Σιμωνίδου ἐπιγράμμασιν ἰδεῖν ἐστιν οὕτω καλουμένου. Φοῖβος ἐσάγειται Τυνδαρίδησιν ἀοίδησαν ἄμετροι τέττιγες ἐπέμψαντο χορωνῷ. Meminiſſe nos oportet, ſumptam eſſe hanc χρείαν de Simonidis epigrammatis. hoc poſito, nihil cunctabimur ita locum et digerere et corrigere:

Φοῖβος ἐσαγεῖται τοῖς Τυνδαρίδησιν ἀοιδὰν,
τὰν ἄμετροι τέττιγες ἐπεστέψαντο χορωνῷ.

id eſt, *Phoebus docuit Tyndaridas canendi artem: quam cicadae modorum neſciae coronarunt corona.* hoc vult Caſtores muſicam didiciſſe ipſo Apolline magiſtro: multasque reportaſſe coronas ex certaminibus cum imp. 963. peritis cantoribus. τέττιγες ſunt mali poetae, aut cantores. mediam autem in hac voce producunt poetae. ἐπεστέψαντο pro ἐπέμψαντο, ſuadente metro et ſententia θαῤῥοῦντες reſtituimus. prior verſus pentameter eſt: ſed quod in fine poſitum vides vocabulum, id ſine dubio ad proxime praecedentem pertinuit. Athenaeus vero more ſuo, non verſui, ſed ſententiae conſulens, vocem neceſſariam alterius loco poſuit, in qua momenti nihil erat. nam ita erat apud poetam:

— ἀοιδὴν
Φοῖβος ἐσαγεῖται Τυνδαρίδῃσι καλὴν
τὰν ἀμ. etc.

Heſiodus, καλὴν ἐδίδαξεν ἀοιδήν. [Porro Athenaei ſententiam, deducentis vocabulum Romanum *corona* a Graeco χορωνὸς, firmat et M. Tullius, qui in Oratore ad Brutum nomen *corona* inter illa ponit, quae ſi analogia ſpectetur deſiderant aſpirationem: licet uſus populi Romani eam non admitteret, certe non deſideraret.] In ſermone de ACINNIA corona ſcribe cum doctis, οἱ ἐκ τῆς ἀκίνου τοῦ φυτοῦ. non ἀκίδος. Heſychius, ἄκινος πόα τις. ergo et ἀκίνιος uno ν. Florum coronariorum catalogum ex Theophraſto hic ſubjectum ab Athenaeo, ex ipſius

libris emendare non eſt arduus labor, praeſertim poſt Dalecampium. Ipſum igitur Theophraſtum ſtudioſi conſulant. Scribe, ἐάν τις τοῦ ἑλιχρύσου τῷ ἄνθει στεφανοῦνται. et confer cum Theophraſto libri noni, capite 21. Proxima Alcmanis verba ſunt depravata non uno modo: καί τιν' εὔχομαι Φέροισαν τόνδε ἑλιχρύσῳ πύλεω ἀκηράτων κυπέρῳ. Lego, καί τιν εὔχομαι Φέροισα τόνδ' ἑλιχρύσω πυλέωνα καὶ ἀκηράτω κυπέρω. Dorici caſus ſunt, ut ſupra, ἀνήτω στέφανος. et τὶν pro τοί. Junonem alloquitur ſacram ei coronam dicans, quae Spartano vocabulo dicitur a poeta πυλέων. aitque hanc eſſe factam ex helichryſo et illibato cypero. Scribe cum eruditiſſimo Cantero, καὶ τέρεινα δάφνα. *Lilium*, inquit, *Corinthii vocant* ἀμβροσίαν. et Heſychius, ἀμβροσίη, Κορίνθιοι τὸ κρίνον. At *amaracum*, ait auctor, ex Diocle σάμψυχόν τινες καλοῦσι. Succurrunt verba Servii non aliena huic loco. *Amaracus puer regius unguentarius fuit, qui caſu lapſus dum ferret unguenta, majorem ex confuſione odorem creavit. Unde optima unguenta amaracina dicuntur. Hic poſtea in herbam ſampſucum dicitur verſus, quam nunc amaracum dixit.* Sed coronam amaracinam a ſampſuchina diverſam facit etiam Artemidorus lib. 1. cap. 79. Poſtquam dixiſſet ex Clearcho, Lacedaemonios τὸν παλαιότατον τῆς πολιτικῆς κόσμον συμπατήσαντας ἐκτραχηλισθῆναι: addit, recte de illis dictum eſſe ab Antiphane in *Cithariſta*,

Οὐκ ἐφύσων οἱ Λάκωνες ὡς ἀπόρθητοι πότε;
νῦν δ' Ὁμηρείους ἔχοντες πορφυροῦς κεκρυφάλους.

[Erit fortaſſe qui hanc lectionem probet, quam tamen olim ſuſpectam habuimus. Si nihil mutes ſenſus erit imperfectus hujusmodi. Nonne aliquando Lacedaemonii ſufflabant, id eſt, ſuperbiebant tanquam inexpugnabiles, qui tamen nunc purpureis ſeſe ornant reticulis. Nobis aliquando viſum eſt ita ſcribendum. p. 964.

Οὐκ ἔφυσαν οἱ Λάκωνες ὡς ἀπόρθητοι. πόθεν;
οἱ νῦν γ' Ὁμηρείους ἔχοντες πορφυροῦς
κεκρυφάλους.

Non ſunt, inquit, natura inexpugnabiles Lacedaemonii. non. qui quidem luxui jam ſe, ut caeteri mortales dedant. Itaque cum priſtina inſtituta deſerant, vinci facile poſſe ſunt exiſtimandi. ἔφυσαν legimus non ἐφύσων: quod modulum verſus corrumpit. neque πότε, ſed πόθεν. quod Atticis ſcriptoribus cum interrogatione enuntiatum, negationis vim habet. Dionyſius Halycarnaſſeus libro 4.

ἆρά γε τὴν ἡγεμονίαν παρέλαβεν ὡς οἱ πρὸ αὐτοῦ γενόμενοι βασιλεῖς; πόθεν; πολλοῦ γε καὶ δεῖ. Arrianus Diſſertationum Epicteti lib. 2. cap. 21. *οὐ γὰρ ὡς ἀποθησόμενοι, ἢ ἐπανορθώσοντες, ἢ ἄλλ' ἀντ' αὐτῶν ληψόμενοι ἔρχεσθε. πόθεν; οὐδ' ἐγγύς.* Latini ſunt imitati. Plinius Epiſtolarum libr. 4. *Quae nos refugimus, non quia ſuperiores: unde enim? ſed quia timidiores ſumus.* quid appellet Ὁμηρείους κεκρυφάλους, non ſatis ſcio: et ſubeſſe mendam ſuſpicor. mens tamen ea eſt quam diximus: nam in argumentum luxuriae proferuntur reticula purpurea: qualia erant corpore merentium foeminarum. ut in epigrammate,

> Ἥδε Φιλοπλέκτοιο κόμας σφιγκτῆρα Φίλαινις
> βαπτὸν ἁλὸς πολιῆς ἄνθεσι κεκρύφαλον.

[Si vocem κεκρυφάλους liceat exponere de ſubligaribus, vel faſciis cruralibus, pro Ὁμηρείους legam μηριαίους id enim eſt crurales. Olim apud Romanos faſcias crurales geſtare elegantiores, aut coloris inſignioris ſpecimen habuit morum. Notum quam ſuſpicionem de Pompejo commoverint faſciae albae. Si tale quid fuit in moribus antiquis Lacedaemoniorum, nulla fuerit hic difficultas.] Quod ſequitur, Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ Περὶ θηρίων φησὶ χαμαιπίτυν, οἱ δ' Ἀθήνῃσιν ἰωνίαν, dubitationem aliquam habet: nam paulo poſt in eodem argumento laudatur hic ſcriptor, ἐν δ' Παρθικῶν. quare videndum num ſit alterutro loco menda. quod literarum ſimilitudo aliqua ſuadet. Viſe et confer locum utrumque. *Chamaepitis* etiam *pinus* Latinis dicitur. Virgilius quarto Georgicor.

> *Ipſe thymum pinosque ferens de montibus altis.*

Ἀκακαλλὶς pro narciſſo Creticum vocabulum fuit ut obſervat Heſychius: qui tamen eo verbo non narciſſum, ſed narciſſi florem ſignificari ſcribit. Lege ſtatim ex Theophraſto, ubi de ſerpyllo, *τὴν ἄγριον κομίζοντες ἐκ τῶν ὀρῶν.* non ut hic editum, *ἐκ τῶν ἀγρῶν.* Flores iridis *λύκους* eſſe dictos ex Philino obſervatur. Heſychii ſcripturam emendabis, *λύκος τὸ τοῦ ἱερέως ἄνθος.* imo vero *τῆς ἴριδος.* niſi ſcripſerat *ἴρεως.* Recte ſcribitur in omnibus codicibus, *ὅμοια ταῖς καλουμέναις κάλχαις.* neque audiendi qui mutant. Heſychius, *κάλχη, βοτάνιον ἀνθοφόρον.* Ajunt dipnoſophiſtae, Τιμαχίδας δ' ἐν Δείπνοις, *τὸ ῥόδον φησὶ τοὺς Ἀρκάδας καλεῖν εὐόμφαλον, ἀντὶ τοῦ εὔοσμον.* Vulgo Graecis *ὀμφὴ* eſt vox, dictio.
p. 965. at dialecto Dorum *ὄμφα* eſt *ὀσμὴ*, *odor.* inde *ὄμφαλος* et *εὐόμφαλος*, *ſuave-olens* Heſychius. Scribe cum Can-

tero, ἐν ταυτῷ μένουσιν ἡνωμέναι. De auctore Κυπρίων ἐπῶν libro 8. cap. 3. ubi tractavimus proxime ſequentem locum. In primo verſu ἵματα pro εἵματα, vel ἱμάτια tuentur omnia exemplaria: quorum auctoritas inſuper habenda non eſt, cum adſtipuletur et Heſychius. ex quo patet dictum fuiſſe utrumque. Scrib. ἡδεῖ, νεκταρέῳ, ἔν τ' ἀμβροσίαις καλύκεσσι. et, καλλιῤῥόου, οἷ' Ἀφροδίτη. et θεαὶ λιπαροκρήδεμνοι, notum verbum ex Homero.

Caput Nonum.

Percurruntur Nicandri verſus e ſecundo Georgicorum, quibus flores coronarii a poeta explicantur.

Obscurissima eſt Nicandri ῥῆσις tota e libro ſecundo Georgicorum, quae ſeptuaginta ipſis verſibus florum coronariorum hiſtoriam complectitur. Jam olim cum adhuc librariis antiquis conſtaret fides, poetam hunc φιλαρχαῖον et πολυμαθῆ, ut eum jure appellat noſter libro tertio, poſſe recte interpretari magnum videbatur et arduum. Quid nunc? cum ad priores difficultates perfidia exſcriptorum acceſſit, quae omnes doctiſſimi vatis reliquias mire depravatas, foedeque inquinatas ad nos transmiſit. Humani ingenii modum excedat longe oportet, qui ſe ſperet conjecturis et divinationibus ſuis pulcherrimum quidem, ſed deformatiſſimum fragmentum iſtud poſſe redivivum praeſtare. Omnino dux hic et auctor opus eſt, fidelis nempe codex aliquis: cujusmodi an ullus extet usquam hodie, neſcio. Dalecampium hic, ut ſaepe alibi, mirari quam imitari ſapientes malint. et profecto vir eruditiſſimus tam longe ab eo afuit, ut deſperantia ulcera ſanaret, ut quaedam leviter affecta, et de facili ἀκεστὰ, peſſime acceperit: quinetiam multis locis cum Graeca verba Nicandri reſpicies, quid ille ſit ſecutus in verſione ſua non facile divinaveris. Acuti et maturi judicii lectores felicius in hac palaeſtra ſe exercebunt. Nos iſta raptim et ſolum ἀφοσιώσεως ἕνεκα animadvertebamus. Octo primis verſibus de violis agit poeta. Graeci eum florem ἴον appellant. Nicander ἰάδα licentia poetica: et appellationis hujus originem ex antiqua fabula affert iſtam. Ionidas ſive Iadas nymphas Ioni primo coronam ex iſto flore dediſſe, cum ipſis dormituro poſt occiſum

aprum, qui agrum Piſanum qua fluit Alphaeus, infeſtabat vivus. Scribe ſic primos duos verſus,

Ἀλλὰ τὰ μὲν σπείροιό τε καὶ ὡραῖα φυτεύοις
ἄνθη Ἰαονίηθε· γένη γε μὲν ἴασι διοσά.

poetica violarum periphraſis eſt, ἄνθη Ἰαονίηθε, id eſt ἴα. alluſio eſt ad nomen ejus floris obſcurior: nam alioquin ἄνθη Ἰαονίηθεν, omnes flores dicantur ex Ionide afferri ſoliti. ſicut οἶνος Λεσβόθεν, et apud Varronem,
p. 966. *Vinum Lesbo.* ita autem recte et vere, nulla fere mutatione, editam ſcripturam, quae perverſiſſima eſt, Joſephus Scaliger correxit. In 3. ſcribit Canterus, ὠχρόν τε, χρυσῷ τε φυὴν εἰς ὦπα ἐοικός. propius ad veſtigia depravatae lectionis acceſſeris, ſi ſcribas, εἰς ὦπα ἰδέσθαι. Obſervemus, ſeparari hoc verſu ὠχρὸν et χρυσοειδῆ. colorem: niſi deeſt aliquid poſt iſtum verſum. Nam mirum ſane eſt, cum ſint violae quaedam luteae (κροκίας iſtas vocant Graeci) quaedam albae. Nicandrum in luteas et auro ſimiles eas diſtinguere. nihil enim aut parum discriminis eſt inter ὠχρότητα et auri colorem. taceo quod purpurearum violarum nullam facit mentionem. cujus omiſſionis cauſſam afferemus aliquam ad verſum 59. In 4. σεύατο quid ſit neſcio. Forte, ὅσσά γ' Ἰωνιάδες ν. In 5. ποθέσασθαι quam ποθέσασαι mavult Scaliger. at pro ἐνὶ κλήροισι. Dalecamp. ἐνὶ κήποισι, ſine cauſſa. Sextum ita emendamus, Ἤνυσε γὰρ χλούνην γε μετεσσύμενος σκυλάκεσσι. *aprum*, inquit, *confecerat, perſecutus cum canibus.* potes etiam ſic et fortaſſe verius, Σῦν ἄγριον χλούνην δὲ με. ut ſemper apud Homerum. Nonus et decimus roſarii inſtituendi rationem aperiunt. eos ita concipimus cum Scaligero et Cantero:

Αὐτὰρ ἀκανθοβόλοιο ῥόδου κατατέμνεο βλαστὰς
τάφροις τ' ἐμπήξειας, ὁδὸν διπάλαιστα τελέσσων.

Foſſam vult cavari, in qua roſeae virgae defigantur. nam pueriliter labuntur, qui τάφροις vertunt, *terrae tumulis.* poſteriore hemiſtichio dicere videtur, vacuum locum ad viam ſecundum foſſam ubi roſas plantaveris, palmorum duum eſſe relinquendum. Proximis tribus indicabatur a poeta locus ubi roſae omnium praeſtantiſſimae, et quidem ſexagenis foliis inſignes, circa Philippos et Pangaeum montem fuiſſe etiam centifolias auctor eſt Theophraſtus. an de eo tractu ſenſerit Nicander, viderint eruditi. nos de 11. verſu nihil habemus dicere. corruptiſſimus namque eſt: etiamſi pro Ὠδονίης ſcribamus cum Cantero Ὠλενίης. 12. ita habet, Λείπωμεν κλήροισιν

ἀνέστρεφε νηματίοισιν. Canterus emendabat, Λείπων ἐν κλ. non multo melius. Audax fortean videbitur, at non tamen inepta conjectura, cujus nobis nunc primum venit in mentem. Πηλέω ἐν κλήροισιν ἀνετρέφετ' Ἠμαθίοισι. vel, ἀνατρέφετ' Ἠμ. Theſſalicas roſas etiam alii commendant. λείπωμεν trajectione literarum corruptum vocabulum eſt, pro Πηλέω ἐν. aliter medicinam facere huic loco nequimus, quod ſi hic rem acu tetigimus: Θέτιδος ſcribam in ſuperiore verſu, non Θέμιδος. Scribe et diſtingue cum doctis, Δεύτερα Νισσαίης Μεγαρηΐδος· οὐδὲ Φασηλὶς Οὐδ' αὐτὴ Λεύκοφρυς ἀγασσαμένοις ἐπιμεμφὴς Ληθ. ſecundae exiſtimationis roſae ſunt, quas fert Megaris Niſaea. ſed neque Phaſelis, neque Leucophrys eo nomine fuerint contemtu dignae, verum admiratione potius. In 16. Ληθαίου Μάγνητος ὕδατα, periphraſis eſt fluvii ad Leucophryn ſe exonerantis. Haec geographia alibi nobis expendenda. nam in 12. Strabonis aliquanto aliter. 17. Κισσοῦ δ' ἄλλοτε κλῶνες εὐῤῥίζου καπέτοισι. p. 967. Lego, κλῶνας, et σκαπέτοισι. Dalecamp. recte, *ſcrobibus*. Heſych. σκάπετος, τάφρος. Ridiculum eſt quod ſequens verſus videtur dicere: interdum coronam ipſam hederaceam cum ſuis racemis eſſe plantandam. ſed ne dubita aliter Nicandrum ſcripſiſſe. 19. ita concinnant docti, Δάσκιον, ἀργοπόδην ἠδὲ κλαδέεσσι κομήτην. 20. Scaliger et Canterus, Βλάστα δρέπου δ' ἐν τοῖσι, καὶ εἰς μίαν ὥρεο κόρσην. 22. Canterus, ἐπιζυγέοντε κόρυμβοι. Scribe deinde cauſſa metri, συνουρίζωσι. et ἐπηρεφέες. recto caſu. Nec vigeſimus quintus menda caret: Σπερματίνην κάλυκες κεφαλήγονοι ἀντελέουσι. poſtrema non aſſequor: priorem partem ita ſcribam, Σπερματικὴν κάλυκες κεφαλήν. appellat Nicander σπερματικὴν κεφαλὴν, quam Phanias peripateticus in hiſtoria plantarum, σπερματικὴν κορύνωσιν, qua de re dictum eſt in ſuperioribus libris. 26. Ἀργήεις πετάλοισιν, ſcribo Ἀργυρέοις. 29. Ἤρισε γὰρ χροιῇ. Dalecampius Ἤρεσε. 31. ita Canterus concipiebat, Ἶρις δ' ἐν ῥίζησιν ἀγάλλεται· ἢ ὑακίνθῳ Αἰαστῇ προσέοικεν. et in extremo verſu τέλλει non τίλλει. Deinde lege cum Scaligero, αἵτ' ἀνὰ κόλπῳ Φυλλάδα μηλείην ἐκχεύετον. 35. Εἶδόν τ' ἠμνοῦσαι. Lego, Εἴδοντ' ἠμύουσαι. et in fine praecedentis verſus malim ἀρτίγονοι δὲ, non enim placet Dalecampiana diſtinctio. 36. Σὺν καί περ τοξία χροιῇ λυχνίς. Scribam, Σὺν καὶ πορφυρέα λυχνίς. *cum his cenſeatur et purpurea lychnis.* Dioſcorides tamen ſic, Λυχνὶς στεφανωματική. ἄνθος ἐστὶν

ὅμοιον λευκοΐῳ, ἐμπόρφυρον δέ. non tribuit purpureum lychnidi colorem: ſed purpureo adfinem. trigeſimo octavo ſcribe, Οὐδὲ βοάνθεμα κεῖν' ἄγ' ἐπηέτανον κάρα ὑψοῖ. quam rhizotomi buphthalmum indigetant, poeta boanthemon dixit, poetica voce: et florem hunc anthemidi ſubjunxit, cui multum eſt ſimilis, ut etiam Dioſcorides indicat. Sic et Dalecampius accipit. Si quem moveat, quod in 63. buphthalmi poeta meminit, ſcribere poteſt, οὐδέ γε ἄνθεμα κ. Scribit deinde Scaliger, Φλὸξ δὲ θεοῦ αὐγῆσιν ἀνερχομένης ἀνιοῦσα. notum floris nomen ex ſcriptis veterum. Tres ſequuntur de ſerpyllo verſus: quos palam vitium profitentes ita refingimus. Ἕρπυλλον δ' ἐφύδροισιν ἐνὶ βώλοισι φυτεύσεις. Ὄφρα κλάδοις μακροῖσιν ἐφερπύζων διάηται, Καί κε καταπρεμάσαιτο ἐφιμείρων ποτὰ νυμφέων. 45. Scaliger emendat, Φύλλα σίνει γὰρ πάντα. ἀνοιγομένοισι δ' ἐφίζει Ἑρπετά. et ſtatim, ἄλλοτε ῥιπῆς Ηἶξαν σαρκοτύπησι. item, οὔτε τί πω βρ. et in ſequente ἐνιχρίμψαντα. Quaecumque autem de papaveris cultura docentur hic a Nicandro, non temere alibi legas quo etiam nomine δυσνοητότερα ſunt nobis. Scribe in 52. cum Scaligero, βαθεῖ ἐν πάχει, non τάχει. Lego etiam, νέους κλάδας. non ut editum eſt νέας. neque hoc nihil refert. In 55. παιδὸς ἔρωτες dialyſi poetica, pro παιδέρωτες. quod plantae eſt nomen Dioſcoridi ἄκανθα dictae verſu proximo. λευκὴν *populum* Dalecampius interpretatur. convenientius videtur, ut de ea accipiamus. quam ἄκανθαν λευκὴν Graeci, *ſpinam albam*
p. 968. Latini nominant; ἄνθη πορφυρᾶ ei tribuit Dioſcorides. Septimus ſupra quinquageſimum verſus claudit, principio mutilus. ſic enim editur, ... κύπρός τε, σισύμβριον ὅσσά τε χ' οἷα. explemus nos et ſcribimus, Κύπειρος, κυπρός τε, σισ. Sequitur, Ἄσπορα νεομένοισι πότοις ἀνετρέψατο λειμών. Legendum, ναομένοισι, vel ναιομένοισι. nam et νάειν et ναίειν pro ῥέειν uſurparunt. et fortaſſe τόποις non πότοις. id eſt, locis irriguis, et per quae aqua fluit. *Jovis florem*, ex Theophraſto, Plinio, Heſychio, et botanicorum libris omnes norunt. Dalecampio non aſſentior, qui dictionem εὐῶδες cenſuit eſſe damnandam. contrarium enim poſuit, *inodorus*. Verſu 59. male ſcriptum Χάλκας, pro Κάλχας. nam κάλχην appellarunt Graeci parvulam quandam herbam, cujus florem in ſerta et coronamenta legebant. auctores, Athenaeus paulo ante, Heſychius, alii. Vulgatam lectionem Χάλκας, tueri poſſumus per Ionicam tenuium et aſpiratarum transpoſitionem.

Finem verſus ſcribo cum Scaligero, ἰωνιάδας τε χαμηλάς. violas vocat ἰωνιάδας, ut ſupra ἰάδας, et ἄνθη Ἰαονίηθε. loquitur autem poeta non in univerſum de omnibus violis, ſed de iis ſolum quibus eſt color ὀρφνότερος, *magis fuſcus*: nam addit, Ὀρφνοτέρας ἃς τεῦξε μετ' ἄνθεσι Περσεφόνεια. *quas violas fecit Proſerpina inter flores eſſe obſcurioris coloris.* Purpureas violas intelligit, quarum facit diſtinctam ſpeciem ab illis de quibus dixit initio. nec male convenit purpurearum colori vox ὀρφνοτέρας. nam errat Dalecampius, qui ὀρφνοτέρα emendavit, ut ad Proſerpinam poſſet referri. ſane perperam. Quid? nonne Dioſcorides in purpureae violae deſcriptione, voce μελάντερον uſus eſt? [Theocritus, Καὶ τὸ ἴον μέλαν ἐντί. et Virgilius, *Et nigrae violae ſunt*] ſed haec διαιτήσομεν alibi accuratius, ſi otia Deus fecerit. ὑψήεντα πανόσμιον quid appellet Nicander non divino ex argumento hujus eclogae, et ipſo nomine, conjicere licet florem aliquem coronarium ea appellatione fuiſſe veteribus cognitum, notabilis, inter alios generis ejusdem altitudinis: cui ab odoris praeſtantia, aut pro temporis varietate, inditum nomen πανόσμιος. ſic Pauſanias in Meſſenicis, medicatae cuidam aquae tribuit εὐωδίαν πᾶσαν, καὶ χρόαν, καὶ ὀσμήν. Abſurdum eſt πανόσμιος interpretari Panis arbor: abſurdum de pinu accipere: abſurdiſſimum omnium exiſtimare, poſſe pinum inter στεφανωματικὰ ἄνθη nomen ſuum profiteri. In extremo verſu τύμβοι poteſt ferri: τύμβοις tamen malim. Porro ſequentibus ad finem usque hexametris ſepulchrales quidam flores recenſentur: quos ad mortuorum honorem ſolita vetuſtas adhibere. Cauſſa fortaſſe fuit, quod in ſepulchretis flores hujusmodi ſua ſponte naſci viderent. caeterum amplá hic quoque mendarum ſeges. In 62. ſcribebat Canterus, Φάσγανα παρθενικᾶς νεόχου ποσὶν ἀμφιχέονται. neque nos aliquid videmus, quod potius amplectamur. etſi durum verbum νεόχου, pro, *recens tumulata*: aut, cui recens χοαὶ factae: id eſt, νεόφθιτος κόρη. ut alii poetae loquuntur. In 65. ἐφελκόμεναι valet p. 969.
allicientes, et gratiam hominum ſibi conciliantes. varia lectio quae annotatur, ex depravata gloſſa eſt orta. Scrib. παρακάββαλε. Non intelligo illa Πολλάκι θέλκια καλά. et non dubito eſſe mendoſa. Λείρια rectum mox, non λήρια. Poſtremi verſus ita ſcribuntur:

Καὶ γεραὸν πώγωνα, καὶ εὐτραπέας κυκλαμίνου.
σαύρην τ' ἣ χθόνιον πέφαται στέφος Ἡγεσιλίου.

poetica dialyſi γεραὸν πώγωνα appellat, herbam dictam rhizotomis γερουτοπώγωνα: quae vel tragopogoni ſimilis eſt, vel etiam fortaſſe eadem. Sed gerontopogonis nomen in veterum medicorum aut philoſophorum libris, legere non meminimus. Quare aliquando ſcribebamus Καί γε τράγου πώγωνα. Deinde ſcribe, εὐτραπέας, vel εὐτρεπέας κυκλαμίνους. et ſequente verſu Ἀγέσιλάου. herbam quandam ſepulchralem vocat *terrenam coronam Ageſilai.* id eſt. Orci ima terrarum habentis. poetae Orcum nominant *Ageſilaum:* quod cum diſerte nos docuerit Athenaeus libr. tertio: prorſus excuſatione carent interpretes qui nugas nugaciſſimas hic de Lacedaemonio Ageſilao effutierunt. Nec meliore judicio utuntur iidem, cum principio hujus verſus, pro Σαύρην τε, fecerunt Κάρδαμον. quid enim vetat omnia γίνεσθαι ἔναλλα, ut ille ait, ſi temerariis hujusmodi conjecturis locum damus? *ſauram* tamen in plantarum cenſu ne nos quidem usquam reperimus. emendemus igitur ſi placet: ſed probabiliore et commodiore aliqua via. Exiſtimamus autem, rejecto initiali ſibilo in finem vocis praecedentis, unde manifeſto excidit, veram lectionem eſſe hanc: Αἴρην θ', ἣ χθονίου πέφαται στέφος Ἀγεσιλάου. quam probabilis conjectura, αἴρην pro αὔρην vel σαύρην? neque aliena vero, ut arbitror, ſententia. Videntur enim veteres e lolio mortuis ſerta et coronas texere ſoliti. Non ſemel apud Virgilium legas *Infelix lolium.* quod ad morem hunc referri poteſt. paulo aliter in veteris legis carmine *arbor infelix.*

CAPUT DECIMUM.

Θήσειον. λείμαξ et λειμάς pro λειμών. μεθύσης. ἐπίκωπος, ἢ μαζαγρέτας. ᾆδου τραπεζεύς. Coronae unguento delibutae. Xenophontis locus illuſtratus. μύρον ἀπὸ τοῦ μύρεσθαι τὸ λεγόμενον ἐλευθέριον. pictura e numero liberalium disciplinarum ſublata quibusdam. multa qua illuſtrata, qua emendata inſigniter.

ΚΑΙ θήσειόν τι ἀναγράφει καλούμενον ἄνθος. Heſych. θήσειον, φυτόν τι ποιόν. Λευκερώης ἱερὸν, περικαλλὲς, ὅν ῥα μάλιστα Φίλατο. Prima dictio eſt corrupta,

Dalecampius ſcribit Λέξατο. non aſſentior: nam proprium
oeminae nomen puto hic latere. Fortaſſe, Λευκοθέας
einde ſcribe ob metrum, ὅπερ ῥα μ. imo totum verſum
a concipe, Λευκορόης ἱερὸν περικαλλέος, ὅῤῥα μάλιστα
ίλατο. Sed de Ariadnae corona lege Photii Excerpta e
bro quinto Ptolemaei Hephaeſtionis F. ubi explicatur
ic verſus, Καὶ Προκλέους ἵπποι χλωρὰν ψαλάκανθαν p. 970.
ουσιν. qui verſus non eſt Crinagorae, ſed Eubuli comici.
ὦ μαλάχας μὲν ἐξερῶν. Dalecampius ἐξορῶν. quod
ane melius videtur, etſi dubitatione non caret. omnino
utem, ἀναπνέων δ' ὑάκινθον. deinde, ἔγχει, κἀπιβόα
ρίτον π. duce Cantero. μαλακῶν τ' ἴων λίμακα καὶ
οιΦύλλου. Scribendum λείμακα. poetis λείμαξ et λειμὰς,
dem ſignificant ac λειμών. οἱ δ' ἐν τῷ μύρῳ λα-
εῖται περὶ σ. Pone στιγμὴν τελείαν poſt μύρῳ et ſcribe
um Cantero, λαλεῖ δὲ π. tum autem aliquanto poſt,
νθρίσκου Φόβῃ, τῷ τ' ἀειΦρούρῳ μελιλώτῳ κ. ex ipſo
thenaeo. Melius etiam mox εὐάγητον κλάδον. et ſtatim,
αὶ δύ' ἑτέρως, non δι' ἑτ. Scio eſſe qui in iſtis, οὕτω
' εἴρηκε τὸν μεθύσην Ἄλεξις. corrigant μέθυσον: im-
nemores nempe ſic quoque Graecorum nonnullos eam
ocem extuliſſe. Ὅμοια καὶ βοῦς ἐργάτης ἐργάζεται.
egendum videtur, Πρὶν ὅμοια. Σύνδειπνος ἢ 'πίκω-
ος ἢ μαζαγρέτας. hoc eſt, conviva huic adeſt vel remi-
um aliquis, vel egenus e raptis mazis ſolitus victitare.
on dubito recte legi ἐπίκωπος. nautae, remiges et navi-
ularii omnes inter viliſſimos ſemper habiti. At *maza-*
retae appellatio duplicem habet vilitatis ſignificationem:
am et mazam edere non panem, paupertatis ſpecimen
ſt: cogi vero mazam ἀγρεύειν ſive ἀγείρειν furto aut
endicatione (nam utroque modo exponi poteſt) miſer-
imum eſt. Scio Euſtath. Odyſſ. ξ explicare μαζαγρέτης
oce ἄκολος. ſed ea interpretatio quam bene conveniat
uic dictioni, viderint alii: huic certe loco aptari non
oteſt. Ferri etiam nequit in proximo verſu Αἰδοῦ τρα-
εζεῦς: quod vertere docti, *pudeat menſarie.* certum
ſt debere ſcribi, ᾅδου τραπ. *Orci conviva.* ſic vocat
ominem μαζαγρέτην, famelicum, et vivam mortis ima-
inem. Favet emendationi titulus fabulae, Κῆρες, *Parcae.*
νεγκεῖν δεῦρο τῶν χρηστῶν δύο. verſus integer ita ha-
uit, ΣτεΦάνους ἐνεγκ. Etſi autem non damno ſcribi in
oc verſu χρηστῶν, et in ſequenti χρηστὴν ac χρηστῷ:
ubitari tamen haud, opinor, abſurde queat, num ubique
otius per ι ſit ſcribendum. parat enim auctor transitum

facere ad ſermonem de unguentis: quorum varius, et multiplex uſus per eam quam diximus lectionem pulchre indicatur. *στέφανοι χριστοὶ*, ſunt coronae delibutae unguento: nam et coronas interdum *ἐδρόσιζον τοῖς μύροις*, id eſt, unguentis irrorabant, ut loquitur Athenaeus: et coronarum unguentis madidarum Plinius quoque meminit libro 21. capite 3. *δαῖς χριστὴ* fax erit ex odorato ligno inſpicata: aut etiam unguento illita: quam etiam ob cauſſam *χριστὸν πῦρ.* non ineleganter, etſi *ποιητικώτερον* appellaverit. quod autem etiam e facibus et nocturno lumine odoris ſuavitatem captarint jam olim habrodiaeti, ex Homero notum et Virgilio. *οὐ σπογγιᾷ; τίς μοι παρ.* Sequere interpretem, et ſublata interrogatione, p.971. junge cum ſequentibus. *ἵνα καὶ εὐωδίαν ἑστιώμεθα.* Apud Xenophontem *εὐωδίᾳ.* utrumque rectum: nam utroque modo Graeci loquuntur: et tertio quoque *εὐωδίας ἑστιᾶν*, ut *λόγων.* *ἄλλως τε ἂν καὶ νύμφαι ὦσι.* Uſitatius erat, *ἄλλως τε καὶ ἂν ν.* ſed etiam apud Ariſtidem rhetorem, *ἄλλως τε ἢν καὶ ν.* *ὥσπερ ἡ Νικηράτου τε τούτου καὶ Κριτοβούλου.* repete *νύμφη*, ſponſa aut recens nupta. Convivio Xenophonti deſcripto, interſunt Niceratus et Critobulus juvenes, et id adhuc aetatis agentes, ut faciant abſurde interpretes, qui filias nubiles ipſis tribuant. Lege autem adjecta interrogationis nota, *μύρου μέν τι καὶ προσδέονται;* ut monuit dudum Henricus Stephanns. Nam ſenſus is plane quem ait Ariſtides rhetor, *παρὰ ἀνδρὸς μύρου οὐ προσδέονται.* Probat Socrates virum non decere unguenta: nam propter virum, ſive ut ſit aliquis acceptior viro vir unguento non indiget: uxoris vero cauſſa ungere ſe maritus non debet: mulieres enim quae ſunt ipſae pro unguento ſuis maritis, quid amplius unguento alio opus habent? de elegantia quae ineſt huic loco, Ariſtidem ſi lubet conſule *περὶ ἀφελοῦς λόγου.* Ineptiſſimam lectionem, *ναῦται γὰρ τοῦτο ὄζουσι*, muta in *αὗται γὰρ τούτου ὄζουσι.* Scribe etiam *ἐλαίου δὲ τοῦ ἐν γυμνασίοις ὀσμὴ καὶ παροῦσα ἡδίων ἢ μύρου γυναιξὶ, καὶ ἀποῦσα ποθεινοτέρα.* Originem vocis *μῦρον* paulo poſt aperiemus: nam Chryſippus quem ait noſter, derivaſſe eam dictionem *ἀπὸ τοῦ μετὰ πολλοῦ μόρου καὶ πόνου ματαίου γίγνεσθαι*, tam malus grammaticus, quam bonus Stoicus fuit. imo vero ludibrium plane debuit Chryſippus, ſi tam fatuus fuit, ut *μύρον* a *μόρος* deductum putaret: quod lectio haec ſignificat. Fortaſſe non aliud voluit quam quod placet vulgo

grammaticorum, μύρον eſſe ἀπὸ τοῦ μύρεσθαι. propter difficultatem conficiendi unguentorum. tum foret hic ſcribendum, τὴν ὀν. φ. λ. τὰ μύρα ἀπὸ τοῦ μύρεσθαι: διὰ τὸ μετὰ πολλοῦ μόρου, etc. Lego cum interrogatione, ὑμεῖς δ' οἴεσθε τὴν ἁβρότητα χωρὶς ἀρετῆς ἔχειν τι τρυφερόν; *vos autem putatisne ullas ſine virtute delicias eſſe delicatas?* Sappho, inquit auctor, ἠδέθη τὸ καλὸν τῆς ἁβρότητος ἀφελεῖν. Scribendum, ᾐδέσθη. *erubuit honeſtum ſeparare a voluptate.* Amoeniſſimae poetriae verba lege ex emendatione Canteri ſic, ἐγὼ δὲ φίλημι ἁβροσύναν· καί μοι τὸ λαμπρὸν ἔρος ἀελίω, καὶ τὸ καλὸν λέλογχε. confirmat hanc emendationem, Athenaei pene ad verbum interpretatio. Sequuntur mendarum portenta adverſus quae excitandae vires ingenii, ſi quae ſunt in nobis. Παῤῥάσιος δ' ὁ ζωγράφος, inquit Athenaeus, ex Clearcho, καί περ παρὰ μέλος ὑπὲρ τὴν ἑαυτοῦ τέχνην τρυφήσας, καὶ τὸ λεγόμενον ἐλευθέριον ἐκραβδίων ἐκτίνων ποτηρίων ἑλκύσας. λόγῳ γὰρ οὖν ἀντελάβετο τῆς ἀρετῆς, ἐπιγραψάμενος τοῖς ἐν Λίνδῳ πᾶσιν αὐτοῦ ἔργοις Ἁβροδίαιτος ἀνὴρ, ἀρετήν τε σέβων, τάδ' ἔγραψε Παῤῥάσιος. Reprehendit Parrhaſium Clearchus, tanquam παρὰ μέλος λαμπρυντὴν, ut diceret Ariſtoteles, quod pictor cum eſſet, et manibus opus faceret, tractans penicillum, ceſtrum, et viriculum, laudem ex eo ſtudio ſibi vindicaret; debitam ingenuis et liberalibus artibus. niſi fallor judicii hoc auctor voluit: oblique picturam ex albo liberalium artium eradens, contra multorum veterum ſententiam. Porro ut haec eliciatur ſententia, ſcribendum, καὶ τὸ λεγόμενον ἐλευθέριον ἐκ ῥαβδίων τινῶν, ἔκτε καυστηρίων ἑλκύσας: *qui* laudem *liberalis inſtituti ut vocant, ex viriculis quibusdam et cauteriis traxit* penicilli, ῥάβδοι ſive ῥαβδία, (unde appellatus Parrhaſius ῥαβδοδίαιτος) ceſtra, viricula, ſive viricula et cauteria, pictoris ſunt ſuppellex. καυστηρίων igitur ſcribo, non ποτηρίων, et refero ad genera pingendi encauſto, de quibus Plinius libro trigeſimo quinto, capite undecimo. Tertullianus adverſus Hermogenem haereticum ex pictore. *Praeterea pingit licite, nubit aſſidue: legem Dei in libidinem defendit, in artem contemnit: bis falſarius et cauterio et ſtylo.* Conferendus autem hic locus de Parrhaſii jactantia, cum iis quae de eodem ſcribuntur libro 12. Interpres non id dicit quod Clearchus, ſed verba Plinii ſine cauſſa nobis hic pro Clearcheis obtrudit. peſſime vero idem iſta cepit ᾧ κομψός τις ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, ὑπερ-

p. 972.

ἀλγήσας ῥυπαίνοντι τὸ τῆς ἀρετῆς ἁβρὸν καὶ καλὸν, ἅτε φορτικῶς μετακαλεσαμένῳ τὴν εἰς τρυφὴν δοθεῖσαν ὑπὸ τῆς τύχης χορηγίαν, παρέγραψε Ῥαβδοδίαιτος ἀνήρ. id eſt, *cui inſcriptioni aliquis eleganti vir ingenio, ut mihi quidem videtur, offenſus vehementer quod magnificum et honeſtum virtutis* nomen *inquinaret* Parrhaſius, *ut qui* ἀρετὴν *alieno nomine illam artem inſulſe appellaſſet, quam fortuna hominibus largita eſt deliciarum inſtrumentum, adſcripſit,* Ῥαβδοδίαιτος ἀνήρ. haec eſt mens. cujus nullum reperias veſtigium in interpretatione Dalecamp. Ex his autem discimus quomodo Clearchus nomen ἀρετὴ interpretatus ſit in verſu Parrhaſii Ἁβοδίαιτος ἀνὴρ, ἀρετήν τε σέβων τάδ' ἔγραψε. Subjiciuntur Anacreontica haec, τί μὴν πέτεαι, συρίγγων κοιλότερα στήθεα χρισάμενος μύρῳ. Lego, τί μὴ πέτεαι, cum interrogatione. *cur non advolas, habens illitum unguento pectus, magis cavum quam fiſtula?* hanc formam probarunt in ſuis deliciis veteres nequitiae magiſtri: ut eminentibus hinc inde mammis, cavitas eſſet in medio. atque hoc eſt quod idem poeta μεταμάζιον vocat, in pictura Bathylli. Μεταμάζιον δὲ ποίει, Διδύμας τε χεῖρας Ἑρμοῦ.

Caput Undecimum.

Sedes animae in corde, ex quorundam ſententia. Cor ſalire *vario ſenſu dictum poetis. Vocis* μύρον *etymon ex ſententia Athenaei. Stacte e ſola myrrha. Theophraſti et Plinii diſſenſus. item Plinii et Athenaei.* ἶρις *et* φοῖνιξ *pro unguentis inde factis.* Cyzicenum *unguentum. Plinii locus cum Graeci ſcriptoris verbis collatus.*

Sedem animae in corde eſſe, quae fuit veterum quorundam medicorum ſententia, probat dipnoſophiſta argumento locutionum quarundam, queis Homerus eſt uſus. p. 973. Quod ſi in hac quaeſtione valeret argumenti hoc genus, poſſet haec ſententia planiſſime ex ſacris literis conſtitui: ubi toties, quod ait beatus Auguſtinus, ſedes animi monſtratur in corde, etiam a Chriſto: qui, ut omnis boni, etiam omnis ſapientiae fons eſt et auctor. Verum ineptam eſſe hanc totam rationem, etiam mediocriter

literis tincti norunt. Melius Damaſcenus, ἡ ψυχὴ συνδέδεται τῷ σώματι ὅλη ὅλῳ, καὶ οὐ μέρος μέρει· καὶ οὐ περιέχεται ὑπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ περιέχει αὐτὸ, ὥσπερ πῦρ σίδηρον. [Olympiodorus quoque in Platonis Phaedonem praeclare: τοσοῦτον, ait, προσῳκείωται ἡ κεφαλὴ τῇ ψυχῇ, ὅσον πρώτη δέχεται αὐτῆς τὴν γνωστικὴν ἔλλαμψιν, ὡς ἡ καρδία τὴν ζωοποιόν. οἷον εἴ τις λέγοι ἐν οὐρανῷ τὸν Θεόν. καίτοι πανταχοῦ, ἢ οὐδαμοῦ.] Ait recitatis aliquot poetae locis, ὃ δὴ καὶ σημεῖον φέρουσι τοῦ τὸ κυριώτερον τῆς ψυχῆς ἐνταῦθα κεῖσθαι. quo alii τὸ ἡγεμονικὸν τῆς ψυχῆς, Stoici vocarunt τὸ κύριον, vel τὸ κυριώτερον. Galenus libro ſecundo de dogmatis Hippocrat. et Plato. πρόκειταί μοι δεικνύειν, ὅτι τὸ λογιζόμενον τῆς ψυχῆς, ὃ δὴ ἡγεμονικόν τε, καὶ διάνοιαν, καὶ κύριον αὐτὸς ὁ Χρύσιππος ὀνομάζει, κατὰ τὸν ἐγκέφαλόν ἐστι. non ſolum autem ἡ φράσις, ſed et ſententia Stoicorum ſectae conveniens eſt: quam quidem magna contentione defenderat Chryſippus lib. primo De anima, uſus in hanc rem poetarum teſtimoniis infinitis. habes magnam ejus libri partem apud eruditiſſimum Galenum libro tertio, operis modo nominati. Primus autem Zeno hoc conatus eſt demonſtrare argumento illo quod refert libro ſecundo idem Galenus. Zenonem ſecutus eſt Diogenes Babylonius, ut legitur ibidem. Sequitur, Θυμῷ δ' οὔτι φαιδρὰ χορεύει θάρβους θυγάτηρ. Sophoclis ſunt verba, ſed depravata. videtur appellare cor, id eſt καρδίαν, filiam pavoris: quia cordis palpitatio oritur ex pavore, ceu generante cauſſa. ſic Aeſchylus gloriam laboris filiam nuncupat. — τῷ πονοῦντι δ' ἐκ θεῶν Ὀφείλεται τέκνωμα τοῦ Πόνου Κλέος. Scripſerit igitur Sophocles, Θυμῷ δ' οὔτι καρδία χορ. θ. θ. ut Sophocles καρδίαν χορεύειν, ſic mox Anaxandrides ὀρχεῖσθαι. Plautus in Capteiveis *ſubſultare* dixit. alio ſenſu ſatyricus, *cor tibi rite ſalit.* Haec emendatio eo minus probatur nobis, quia non cor ipſum, ſed palpitatio quae in eo fit, jure appelletur filia pavoris. quare ſatius nihil mutare, niſi accentum in voce φαιδρά: et ita interpretari, *In animo meo jam o Phaedra, non amplius ſaltat pavoris filia*, id eſt, trepidatio, ἡ πήδησις τῆς καρδίας, ut Plato aliique loquuntur. In Anaxandridae verſu nemo dubitat recte Canterum ὀρχῇ pro ἀρχῇ ſcripſiſſe. Poſthaec vocis μύρον, quae omne unguenti genus Graecis ſignificat, originem explicat philologus: ſane melius quam grammatici vulgo faciant: qui a Myrrha nota ex ſabulis poetarum, ridicule

id verbum derivant: vel παρὰ τὸ μύρεσθαι *gemere* ineptiſſime, ut capite ſuperiore dicebamus. Athenaei vero ſententiam non ſunt interpretes aſſecuti, quia male iſta ceperunt, μύῤῥα γὰρ ἡ σμύρνα παρ᾽ Αἰολεῦσιν, ἐπειδὴ
p. 974. τὰ πολλὰ τῶν μύρων διὰ σμύρνης ἐσκευάζετο. Athenaeus hoc voluit: μύρον dictum quaſi μύῤῥον, ab Aeolica voce μύῤῥα, quae myrrham ſignificat. nam quia, inquit, pleraque unguenta mixta myrrha componuntur, quaedam etiam ſola myrrha conſtant, ut ſtacte: uſus obtinuit, ut ἀπὸ τῆς μύῤῥας, omnia unguenta μύρα nominarentur. Haec mens auctoris: cui equidem aſſentior: neque dubito μύρον vocem Homero et primis Graecorum incognitam, tunc primum Graeciae innotuiſſe, quando Aſiaticorum unguentorum primam notitiam habere ceperunt. μύρον igitur eſt מור Hebraeorum, id eſt, *myrrha*, ut recte cenſet noſter. Adjicit, καὶ ἥγε στακτὴ καλουμένη διὰ μόνης ταύτης. *quae dicitur ſtacte, e ſola conſit myrrha.* Videtur haec eſſe ratio, cur Latini myrrham ab unguentis ſejungant. Varro, *magiſtratus myrrha, unguentisque ungetur.* Theophraſtus in eruditiſſimo commentario De odoribus, ἐκ σμύρνης κοπτομένης ἔλαιον ῥεῖ. στακτὴ δὲ καλεῖται διὰ τὸ μικρὸν στάζειν ὃ δὴ μόνον τινὲς φασὶν ἁπλοῦν εἶναι καὶ ἀσύνθετον τῶν μύρων, τὰ δ᾽ ἄλλα πάντα σύνθετα. Plinius, *Myrrha et per ſe unguentum facit ſine oleo, ſtacte duntaxat: alioquin nimiam amaritudinem affert.* ſed ſcripſerat idem paulo ante, *Singuli quoque ſucci nobilia unguenta faciunt: in primis malobathrum, poſtea iris Illyrica, et Cyzicena amaracus.* quae plane evertunt illud μόνον, et τὰ ἄλλα πάντα, in ſuperioribus Theophraſti verbis. Plinius ſcribit: *Quis primus invenerit unguenta non traditur. Iliacis temporibus non erant, nec thure ſupplicabatur.* ab hac Plinii ſententia diſcrepat noſter: ὁ δ᾽ Ὅμηρος, ait, τὴν μὲν χρῆσιν οἶδε τῶν μύρων, ἔλαια δ᾽ αὐτὰ καλεῖ μετ᾽ ἐπιθέτων. unguenta, inquit, et Homerus novit: ſed μύρου nomen haud novit, ἔλαια nominans cum epitheti adjectione. Ait, καὶ ἀλλαχοῦ δὲ λέγει τι τεθυωμένον. ſi quis tollenda haec verba cenſuerit, non multum repugnavero. nam ſtatim ſequitur de voce θύωμα, quo haec pertinent. Fuerunt olim certis locis nobilia unguenta: quorum hiſtoriam ex Apollonio perſequitur Athenaeus. Ita autem orditur: ἶρις μὲν ἐν Ἤλιδι χρηστοτάτη καὶ ἐν Κυζίκῳ. ἶρις pro irino unguento, ut mox οἰνάνθη pro oenanthino. ſic φοῖνιξ apud Theophraſtum

pro unguento palmeo, et id genus alia. Plinius ſermonem eundem ſimiliter ordiens, ex eodem, ut videtur Apollonio Herophili diſcipulo et ſectatore, *Irinum*, ait, *Corinthi diu maxime placuit, postea Cyzici.* Graeci interdum vocant Cyzicenum unguentum. Pausanias Meſſenicis, ὕδωρ Κυζικηνῷ μύρῳ μάλιστα ἰδεῖν ἐμφερές. Componamus inter ſe etiam in caeteris Apollonium et Plinium. Ille ait, ῥόδινον δὲ κράτιστον ἐν Φασήλιδι, καὶ τὸ ἐκ Νέας δὲ πόλεως καὶ Καπύης. hic autem, *ſimili modo rhodinum Phaſeli: quam gloriam abſtulere Neapolis, Capua, Praeneſte.* Apollonius, κρόκινον δ' ἐν Σόλοις τῆς Κιλικίας, καὶ ἐν Ῥόδῳ. Plinius, *crocinum in Solis Ciliciae, diu maxime laudatum, mox Rhodi.* Apollonius, νάρδινον δὲ τὸ ἐν Τάρσῳ. Plinius cum caetera omnia verteret, haec praetermiſit: credo, quod ipſius aetate deſiiſſet nardinum Tarſicum eſſe in pretio: cujus rei Athenaeus nullam habuit rationem: cui erat hoc unum p.97[b]. propoſitum teſtimonia veterum de quacumque re proferre. Inquit Graecus, οἰνάνθη δὲ Κυπρία καὶ Ἀδραμυττήνη. at Plinius ſic, *oenanthinum in Cypro deinde in Aegypto propoſitum.* Apollonius, ἀμαράκινον δὲ Κῷον καὶ Μήλινον. ſonant haec verba, amaracinum maxime laudari quod ex inſula Coo, aut Melo alia inſula afferetur. ſed Plinius aliam interpretationem ſuggerit et lectionem. Vertit enim *amaracinum in Coo. poſtea eodem loco praelatum eſt melinum.* legit, καὶ μήλινον, parvo μ. fiebat autem melinum e cotoneis malis et ſtrutheis. Apollonius, Κύπριον δὲ προκέκριται τὸ ἐν Αἰγύπτῳ, δεύτερον δ' ἐστὶ τὸ Κυπριακὸν, καὶ τὸ ἐν Φοινίκῃ, καὶ ταύτης τὸ ἀπὸ Σιδῶνος. Plinius haec paulo aliter, *Cyprinum in Cypro, deinde in Aegypto, ubi Mendeſium et metopium ſubito gratius factum eſt: mox haec abstulit Phoenice, et cyprini laudem Aegypto reliquit.* Pergit Graecus ſcriptor, τὸ δὲ Παναθηναϊκὸν λεγόμενον ἐν Ἀθήναις. et Plinius ſimiliter, *panathenaicum ſuum Athenae perſeveranter obtinuere.* ſubjungit ille, σκευάζεται δὲ τὸ μετώπιον ἐξ ἐλαίου τοῦ ἀπὸ τῶν πικρῶν καρύων. Plin. de metopio, *oleum hoc, eſt amygdalis amaris expreſſum in Aegypto.* ſed de ejus confectione plura ibi Plinius. cauſſam appellationis explicat Dioſcorides. Aegyptiacum enim eſt vocabulum.

Caput Duodecimum.

Μεγάλειον unguentum, vel μεγάλλιον. Optimum unguentum quod natat in ſummo. Differentia inter ἄλειμμα et χρῖσμα. βάκκαρις et βάκχαρις. ψυκτήρια πτερά. in ornatu capitis muliebris. Lydorum delicata vita. Λυδοπαθὴς pro ἡδυπαθής. βρένθιον μῦρον, et βασίλειον. ψάγδας. Eupolidis Marica. *Μεγάλλειον. unguentum.*

ΜΕΓΑΛΕΙΟΝ unguentum ob ſingularem praeſtantiam, et ut Plinius loquitur, propter gloriam, ita eſſe dictum quibusdam placebat: quos reprehendunt alii, ab inventore Megallo ſic nominatum pertendentes, et ſcribendum eſſe *μεγάλλιον*. antiquiſſimi tamen Athenaei codices, et hic *ἐν μεγαλείῳ*, conſtanter, et alibi quoque non aliter, ut extremo capite dicemus. Galeno, ut norunt qui sunt in ejus ſcriptis verſati, *μύρον Αἰγύπτιον, Μενδήσιον*, et *μεγάλειον* differunt nihil. Quod ait, non permanſiſſe gloriam unguentorum iisdem ſemper locis, neque hoc praetermiſſum Plinio, cujus adſcribam verba: *primum id ſcire convenit, mutatam auctoritatem, et ſaepius transiiſſe gloriam.* Recte mox docti *ἐν Κυρήνῃ*, non *Κορήνῃ*. Recte etiam vulgati codices. *μάλιστα δὲ τὸ τήλινον.* Excerpta, *λήτινον*: quo nomine nullum unguentum novimus nos: at telinum et ex ipso nomine, et ex Dioſcoride, Plinio aliisque notum. Obſervatu digna eſt ſequens locutio hujus auctoris, ſi modo ita ſcripſit: *ἐν δὲ Περγάμῳ πρότερον μὲν ἐξοχὴ, νῦν δ' οὔ. μυρεψοῦ τινος ἐκπονήσαντος τὸ παρ' οὐδενί πω γεγονὸς, ἐσκευάσθη τὸ λιβανώτινον μῦρον.* breviter et duriuſcule dictum *ἐν*
p. 976. *Περγάμῳ πρ. ἐξοχὴ*, pro, *fuit cum Pergamus unguentorum laude clareret.* eſtque hic ſuſpecta librorum fides. quemadmodum et proxima nonnihil turbant. ac videtur deeſſe aliquid. Fortaſſe ſcribendum, *οὗ μυρεψοῦ τινος ἐκπ.* nam his verbis ivit expoſitum, opinor, Athenaeus, cujus unguenti palma olim penes Pergamenos fuerit. Dalecamp. aliter accipit, et quaedam adjicit, quaedam mutat. non aſſentior. Sequitur alia obſervatio, *μῦρον δὲ χρηστὸν μύρῳ εὐτελεῖ ἐπιχεόμενον ἐπιπολῆς μένει.* Un-

guenti eadem quae olei ratio, olei autem quod optimum eſt in ſummo natat: quod deterrimum in fundum imum ſidit. contrarium fit in melle. cauſſas quaerit Plutarchus, Sympoſiacorum libro ſeptimo, capite tertio. In Achaei verſu lege cum Cantero, *εἰσαργυροῦντες*, et *χρισμάτων*. Proponitur deinde unguentorum diſtinctio in *χρίσματα* et *ἀλείμματα*. nec dubium eſſe inter iſta diſcrimen ſtatuendum: etſi difficile eſt auctorem invenire, qui is vocibus non ſit uſus promiſcue. Ne teſtimonia procul arceſſam, ſcribit paulo poſt Athenaeus, *μυρίσασθαι* ſignificare *χρίσασθαι ἀλείμματι*. ita enim ibi, non *χρήσασθαι*, omnes MSS. etiam Epit. nec multo aliter libro duodecimo, *ἀλείμμασιν ἐγχρίειν ἑαυτόν*. tamen ut dixi magna differentia eſt. nam *ἀλείφεσθαι* proprium voluptuariorum et mollium: *χρίεσθαι* etiam ſobriis interdum et ex virtute viventibus convenit. Clemens Alexandrinus, Paedagogi libro ſecundo, *διαφέρει δ' ὅλως τὸ μυραλοιφεῖν τοῦ μύρῳ χρίεσθαι. τὸ μὲν γὰρ θηλυδριῶδες· τὸ δὲ χρίεσθαι τῷ μύρῳ καὶ λυσιτελεῖ ἔσθ' ὅτε*. Emenda monitu Canteri, *καὶ ῥόδινον μὲν πρὸς πότον ἐπιτήδειον*. ſicut ſtatim ſequitur de aliis unguentis. Theophraſti locum inſequentem confer cum archetypo ipſo: nam extat hodieque ille liber. Pro *ἐν δὲ Κύπρῳ καὶ τὸ κρίνον*, corrige ex ipſo auctore, *καὶ ἡ κύπρος καὶ τὸ κρόκινον*. appellat *κύπρον* cyprinum unguentum, ut *irim*, irinum, *nardum* nardinum pro *φύεται ὀρεινὴ καὶ πολύγονος*. Theophraſt. cod. *πολύοδμος*. quod magis ad rem facit. In verſu primo Antiphanis, ſcribe ex libro 12. — *λοῦται δ' ἀληθῶς· ἀλλὰ τί;* in teſtimonio Cephiſodori male *μῦρόν τ' ἴρινον*. tolle copulam, ut libro duodecimo, et *Ξανθία* non *Ξανθίου*. deinde, *Καὶ τοῖς ποσὶν χωρὶς πριῶ μοι βάκκαριν. Ὦ λακκόπρωκτε βάκκαριν τοῖς σοῖς ποσίν. Ἐγὼ πρίωμαι λακκόπρωκτε βάκκαριν*. Nomen *βάκκαρις* modo per geminum *κ* modo per *κχ* ſcribunt antiqua exemplaria, et ſcriptoris hujus, et aliorum. In 2. Anaxandridae *Ἐχθὲς μελανώπῳ* propter metrum. In ecloga Theopompea Canterus, *αὐτὸν Πέρωνι*, non *αὐτὸν περὶ μῦρον*. nihilo tamen minus claudicat verſus. Achaei verſus ſcribe ſic, auctore eodem eruditiſſimo viro.

— *βακκάρει χρισθέντα καὶ ψυκτηρίοις*
πτεροῖς ἀναστήσαντα προσθίαν τρίχα.

cultum molliorem neſcio cujus deſcribit qui haec loquitur. Ait, baccari ſe ipſum inunxiſſe, et crines anteriores erexiſſe, ſuſtuliſſeque in altum ope crinalis: quod poeta

vocat alas: quia elata coma ab utraque parte capitis
p. 977. ſpeciem alarum non male exhibet. quod et cernimus hodieque in crinium compoſitione nobilium foeminarum: quare etiam alas vulgo cenſores noſtri appellitant. Etiam viros olim θηλυδρίας capiti ſuo crinale aptaſſe, nullum dubium. Ovidius libro quinto Metamorph. de Aty,

— ornabant aurata monilia collum:
Et madidos myrrha curvum crinale capillos.

qui locus non mediocriter Achaei verba illuſtrat. At ψυκτηρίας vocat alas iſtas, quoniam ſuſcitati crines, ut loquitur Tertullianus, flabellis ſimiles ſunt, quibus ventum facere et frigus captare ſoliti etiam veteres. Adde quod hoc modo compoſita coma, ceu expanſum velum, admiſſo vento caput poteſt refrigerare. [Sed viderit acutus lector num ſit melius et verius quod Scaligero placebat ψακτηρίοις, per primam vocalem, non per ῦ. Notum quid ſit ψηκτὴρ vel ψήκτρα a ψήχω *rado.* mihi ea emendatio admodum probaretur, niſi quod minus videtur id epithetum congruere voci πτεροῖς, quam non abſurde, opinor, expoſuimus.] In primo verſu Ionis ſcribe βάκκαριν. in ultimo τόπον potius quam τρόπον. Canteri haec emendatio cui aſtipulor, etſi de voce τρόπον poteſt ambigi. Διαβόητοι, inquit, ἐπὶ ἡδυπαθείᾳ οἱ Λυδοί· καὶ τὸ παρ' Ἀνακρέοντι Λυδοπαθὴς, ἀκούουσιν ἀντὶ τοῦ ἡδυπαθής. Aeſchylus Septem ad Thebas, Ἁβροδιαίτων δ' ἕπεται Λυδῶν ὄχλος. ad quem locum ſcholiaſtes notat, quae retuliſſe operae ſit pretium: ἁβροδίαιτοι ὄντως οἱ Λυδοί· ὅθεν καὶ τὸ παρὰ Ἀνακρέοντι λυδοπαθεῖς τινὲς, ἀντὶ τοῦ ἡδυπαθεῖς. καὶ τὸ περιφερόμενον, Μήτε μοι Λυδῶν καρύκας, μηδὲ μαστίγων ψόφους. καὶ ὁ Λυδοφοίτης δὲ μυροπώλης ταύτην τὴν τρυφὴν δηλοῖ. καὶ τὴν βάκχαριν δὲ ἔνιοι μύρον Λυδῶν ἔφασαν. id eſt, *re vera erant Lydi gens luxurioſa et mollis: unde eſt apud Anacreontem* Λυδοπαθεῖς τινες, pro ἡδυπαθεῖς, voluptuarii. *vulgo etiam dici ſolet,* Neque Lydorum condimenta mihi contingant, neque flagrorum crepitus. *et ejusdem luxus teſtis eſt unguentarius qui dicitur* poetae quidam, Λυδοφοίτης, *tanquam* frequens in Lydia. *praeterea baccharim nonnulli appellarunt unguentum Lydorum.* Ait, Βρενθίου δὲ μύρου μνημονεύει Φερεκράτης ἐν Λήροις. Unguenti hujus meminerunt Clemens Alexandrinus, Heſychius, Euſtath. alii nec cauſſa ulla cur βερενθίου hic legere quidam malint. Ait, Βασιλείου δὲ μύρου μνημονεύει Κρ. Plinius, *Regale unguentum ap-*

pellatum, quoniam Parthorum regibus ita temperatur, Ψάγδης unguentum in Hoeſchelii Excerptis σάγδα ſemper vocatur: et ita etiam Athenaeus aliquanto poſt. accedit Heſychius, σαγδὰς εἶδος μύρου, ἢ ψέγδας. ita ſcriptum eo loco in litera σίγμα. alibi ſic, ψάγδας, ψαγδῆς μύρου ποιόν. ſic in Alexandrino, Clemente, et Galeno. Ait, Εὔπολις δ' ἐν μάρι καὶ ψάγδαν ἐρυγγάνοντα. Prope ſuperfluum eſt monere ſcribendum ἐν Μαρικᾷ. Interpres qui meminiſſet *Colacas* Eupolidis fabulam aliquoties laudatam fuiſſe in ſuperioribus: hic quoque id verbum putavit ſibi locandum, nulla editae lectionis habita ratione. Atqui *Maricam* quoque docuerat Eupolis adverſus Hyperbolum, ut Equites contra Cleonem Ariſtopha- p. 978.
nes. Quintilianus, *Apud Eupolim Maricas qui eſt Hyperbolus, nihil ſe ex muſicis ſcire niſi literas confitetur.* Mitto ſciens et prudens alia Graecorum teſtimonia, qui fabulae hujus meminerunt quam ſaepiſſime. proprie Maricas ſervile nomen Aſiaticum: vide Heſychium. Corruptus eſt Eubuli verſus, Αἰγυπτίῳ ψάδαν ἴτρὶς λελουμένῳ. Canterus faciebat, ψάγδανι τρὶς λ. tamen aliter ſolent Graeci nomen hoc efferre, ut paulo ante monebamus: ſed multum ſemper iidem in barbaris dictionibus ſibi permiſerunt. Quid ſi ita? Αἰγυπτίῳ ψάγδᾳ εἰς τρὶς λελουμ. vel νίτρῳ λελουμένῃ. *Aegyptio pſagda* uncta, *et nitro lota.* νίτρον pro manuum lavacro habes libri initio, in vulgari quidem lectione. Claudam caput hoc unde cepit: nam de megalio unguento ſequuntur Athenaei verba, ὡς καὶ τὸ μεγαλεῖον· ὠνομάσθη γὰρ καὶ τοῦτο ἀπὸ Μεγάλλου τοῦ Σικελιώτου. οἱ δ' Ἀθηναῖον φασὶν εἶναι τὸν Μέγαλλον. non eſt dubitandum quin ita ſcripſerit Athenaeus, quod etiam Euſtathius probat. Heſychius tamen eosdem laudans ſcriptores, Ariſtophanem videlicet ac Pherecratem, *Metalleum* hoc unguentum vocat, Μετάλλειον, inquit, μύρον Ἀριστοφάνης. Μεταπέμπου νῦν ταῦτα σπουδῇ, καὶ μύρον εὕρημα Μετάλλου. Μέταλλος γάρ τις Σικελιώτης τὴν τοῦ μεταλλείου μύρου κατασκευὴν εὗρεν. μνημονεύει δὲ καὶ Φερεκράτης ἐν τῇ Πετάλῃ. ſunt quidem adfines literae τ et γ; ſed Heſychium non aliter ſcripſiſſe literarum ſeries arguit.

Caput Tertiumdecimum.

Μίνδαξ, ſpecies ſuffitus, σαλακωνεία quid. Cauſſae canitiei ex ſententia Ariſtotelis. Locus Ariſtotelis emendatus. αὑότης Attica vox. quaedam alia.

In Amphidis verſu, Ἔπειτ' ἀλείφειν τῷ μεγαλλίῳ μύρῳ, poetarum more ἀλείφειν dictum pro ἀλείφετε. nam fallitur vir doctus qui argumento ejus vocis, ſequentem verſum corrumpit ſcribens θυμιᾷν pro θυμιᾶτε. atqui non ex iſto fuit ille emendandus: ſed contra exponendus hic ex illo. *Mindax* cujus meminit Amphis eſt θυμίαμα ποιὸν, ait Heſychius. In iis quae repetuntur neſcio quare de ſagda iterum corruptus eſt titulus Eupolideae fabulae. nam ſcribitur, καὶ ἐν Μαρίσκα Εὔπολις. σάγδαν ἐρυγγάνοντα, interpres plane patientia noſtra abutitur: qui adeo vicinis locis tam diverſa pronuntiet. Adeo verum eſt, erroris multas eſſe vias, veritatis unicam. Lepidiſſimorum verſuum Alexidis principium ita ſcribe:

Οὐ γὰρ ἐμυρίζετ' ἐξ ἀλαβάστρου πρᾶγμά τι
γιγνόμενον αἰεὶ Κρονικόν.

id eſt, *non enim ungebatur ex alabaſtro, quod vulgo fieri ſolet, eſtque id inſtitutum Saturnium.* deſinit autem teſtimonium Alexidis in hoc verſu, Ἠλειφόμην θυόμενος ἰρίνῳ μύρῳ. proxime ſequentia verba ſcribe cum doctiſſimo Cantero, πρὸς θεῶν, φίλοι, ποία ἡδονὴ, μᾶλλον δ' οὐ σαλακωνεία, θοιμάτια μολύνεσθαι; Dalecamp.
p. 979. ſi ex Ariſtotele et Theophraſto curaſſet diſcere quodnam vitium Graeci appellent σαλακωνείαν, abſurdae interpretationi ſuae, et ridiculae ſcripturae quam commentus eſt, facile veritatem antepoſuiſſet. Eſt autem σαλακωνεία hoc loco ἀπειροκαλία quaedam et inepta opum oſtentatio. Philoſophus vocat ſoloeciſmum hominis divitis, in opum ſuarum oſtentatione decorum non ſervantis. qualis omnino fuit iſte: qui dum magnificus novo genere vult videri, ſuarum convivarum veſtes corrumpit, novum hoc σαλακωνείας edens exemplum. Nimium ſatagunt, qui in ſubjecta diſputatione de cauſſa cur in compotationibus caput madefiat unguentis, ſuſpecta habent haec verba. ἵνα μὴ πρὸς τὸ ξηρὸν, ταύτῃ δὲ καὶ

πολύκενον, mendi habent ſuſpecta, atque adeo corrigunt: appellat *rem ſiccam* ſquallens caput et nullo unquam humore madens. αὐχμῶσαν κεφαλὴν modo dicebat. addit autem, ταύτῃ δὲ καὶ πολύκενον, id eſt quodque propterea multum vacui habet. recte et veriſſime. quis communi ſaltem ſenſu praeditus neſcit cerebrum ut omnia σπογγοειδῆ, ſiccum anguſtiore loco capi quam humore plenum et madens? Senſus autem eſt: cerebri ſicci vacuitatem humores pravos ad ſe trahere ἐκ τῶν λαμβανομένων, id eſt, ex iis cibis quibus veſcimur. Atque hoc probat auctor, argumento ἐπιβρεγμάτων quae capiti imponuntur, quando febri corpus ardet: nam ideo caput madefieri, ne ſi reperiretur ſiccum, et ex ſiccitate multum habens inanis, morbi vis eo faceret impetum. Cum ait, τὰ παρακείμενα, intelligit vicinas capitis partes, quas morbi cauſſa obſidet. Dalecampius, τὰ παρακαιόμενα, non inepte. Illud ineptiſſimum, quod τὰ χρειώδη mox vertunt *illitus*. et erat tamen digna ſententia quam laborarent intelligere. Ait enim προστιθεὶς δ' ὁ βίος ἀεὶ (melius ἀεί τι) τοῖς χρειώδεσι, καὶ τῶν εἰς ἀπόλαυσιν καὶ τρυφὴν ἀγόντων, ἐπὶ τὴν τῶν μύρων χρῆσιν ὥρμησε. *adjiciens ſemper aliquid vita utilibus, etiam eorum quae ad voluptatem et delicias ſpectant, unguentorum uſum inſtituit.* Addit, ζητεῖ δ' ὁ πολυμαθέστερος Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς Φυσικοῖς προβλήμασιν, διὰ τί οἱ μυριζόμενοι πολιώτεροι. in eo qui extat hodie Problematum libro, haec quaeſtio non legitur. Adſcribemus autem Clementis Alexandrini locum ex eodem philoſopho depromptum, ut claret ex ejus comparatione cum Athenaeo. Sic ille Paedagogi libro, αἱ δὲ ἀφραίνουσαι γυναῖκες, βάπτουσαι μὲν τὰς πολιὰς, μυρίζουσαι δὲ τὰς τρίχας, πολιώτεραι θᾶττον γίνονται, διὰ τὰ ἀρώματα ξηραντικὰ ὄντα. διὸ καὶ αὐχμηρότεροι γίνονται οἱ μυριζόμενοι. ὁ δὲ αὐχμὸς πολιωτέρους ποιεῖ. εἴτε γὰρ αὔανσις τριχὸς ἡ πολιὰ, εἴτε ἔνδεια θερμοῦ, τῆς ξηρότητος τὴν οἰκείαν τῆς τριχὸς ἐκπινούσης τροφὴν τὴν ὑγρὰν καὶ πολιοὺς ἀποτελούσης. duas affert ſententias ſuper canitiei cauſſa: alteram eorum qui dicebant ex ariditate eam manare: alteram cauſſantium defectum caloris naturalis. quam eſſe veram canitiei cauſſam, probat philoſophus, de generatione animalium libro quinto, capite 4. Priorum opinionem refellit idem Hiſtoriae animalium libro tertio, capite p. 980.
11. ubi moneo ſcribendum, ἦ καὶ δῆλον ὅτι οὐχ αὐότης ἐστὶν ἡ πολιότης ὥσπερ τινές φασιν. vulgo editum, ὅτι

οὐ χαυνότης. nato errore ex prava librariorum diſtinctione, et inſcitia eorum qui ignorabant Atticos ſcribere οὐχ αὑότης, non ut caeteros οὐκ αὑότης. Atqui docent nos antiqui magiſtri proprium Atticis fuiſſe hunc πνευματισμόν. cujus rei certiſſimum argumentum in ἀφαυαντέον. ſic enim Attici, non ἀπαυαντέον. Scribe, μύρων Βαβυλωνίων ἔχοντες ἀσκ. *Poëta Cytherius*, eſt Philoxenus dithyrambicus. Super Iano patre citatur Dracon Corcyraeus, ἐν τῷ Περὶ λίθων. niſi cui placeat περὶ θεῶν, ex ipſa re qua de agitur ducta conjectura. Placet mox Canteri ſententia, ſcribentis, τοῦτον δὲ τὴν ἀδελφὴν γήμαντα Καμίσην, υἱὸν μὲν Αἴθηβα, θυγατέρα δ' Ὀλιστήνην γεννῆσαι fieri poteſt, ut in liberorum Iani nominibus ſit mendum: ſed quia neque Graeca neque Latina hiſtoria Iani ſtemma et proſapiam nobis deſcripſit, feramus quod mutare non poſſumus, niſi temere. Camiſem reperio in Catonis Originibus, ſed fratrem Iani: non autem Camiſen illius uxorem. Catoni aſſentitur Hyginus ex Protarcho Tralliano, auctore Macrobio, libro primo Saturnal. c. 7. Hactenus de coronis et unguentis: deinceps de convivialibus carminibus tractatur.

Caput Quartumdecimum.

Harmodii melos, *carmen conviviale*. Σκολιά, μέλη παροίνια. θάνατοι ἄωροι. θάνατοι ἔνωροι. ὥρα ἔτους. ὀμφακίαι νεκροί. acerba funera *et* immatura. *Locus* 70. *interpretum*. ἁμάρτιον πένθος ἄωρον. *Ceres* ὀμπνία.

Αρμοδιος ἐκαλεῖτο, παιὰν ᾔδετο. Ariſtophanes Acharnenſibus, Οὐδὲ παρ' ἐμοί ποτε τὸν Ἁρμόδιον ᾄσεται Συγκατακλινείς. Solebant, ut obſervat ibi ſcholiaſtes, in compotationibus et conviviis, carmen canere quod vocabant *Harmodii melos*. Ejus principium fuit, Φίλτατε Ἁρμόδιε οὔτι που τέθνηκας. paulo poſt deſcribit Athenaeus id ſcolium. Scribo, θεῶν θνητοῖς ἁπάντων χρησιμώτατος πολὺ Ὁ Ζεύς, ὁ σωτήρ. potius quam χρησιμώτατον. Nihil iſta ſignificant, Οὐδὲν μόνης εἰ πείθει θαῤῥῶν. acute eruditiſſimus Canterus, οὐδὲν μέλοι σοι, πῖθι θαῤῥῶν. Nicoſtrati verſum ſcribe, Μετανιπτρίδα δ' αὐτῷ τῆς ὑγιείας ἔγχεον. ex libro 11. et mox, ὡς οὖν

ποτε νυστάζειν γε καὐτὸς ἄρχομαι. non eſt *ἀρτίπους* iſte verſus, *ἀπώλεσεν αὐτὴν καὶ κατεπόντωσέ μ᾽ ὁρᾷς.* Canterus *ἀπώλεσε ναύτην.* finem verſus ita ſcribo, *καὶ κατεπόντωσ᾽ ὥς μ᾽ ὁρᾷς.* deinde, *ἐκπίῃ δέπας.* poſtea, *οἶνον τὸν ἐπὶ τῷ δείπνῳ διδόμενον.* et ſtatim Excerpta, *ὅπως ἐλάχιστον ᾖ τὸ πινόμενον.* non *ὅπερ.* in iisdem, *Φησὶ θέσμιον τεθῆναι.* pro eo quod vulgo *θεσμός Φησιν ἐτέθη.* et melius, ut libro ſecundo. inde corrige iſta et ſcribe, *προσΦέρεσθαι μετὰ τὰ σιτία, πᾶσιν ἀκράτου μόνον ὅσον γεῦμα.* Ubi dixit praecipuos ſcholiorum auctores fuiſſe Alcaeum et Anacreontem, de Sicyonia Praxilla adjicit, *καὶ Πράξιλλα δ᾽ ἡ Σικυωνία ἐθαυμάζετο ἐπὶ τῇ τῶν σκο-* p. 981. *λιῶν ποιήσει,* non *δή.* Hujus foeminae *μέλη παροίνια* laudant veteres, ut comici interpres. ea autem ſunt ſcolia: nam vulgo grammatici nomen *σκολιὰ* interpretantur, *μέλη* vel *ᾠδὰς παροινίους.* Quae de ſcoliis obſervantur deinceps, conferri poſſunt cum Heſych. verbis indidem petitis. Ajunt dipnoſophiſtae, *τριῶν γενῶν ὄντων ὥς Φησιν Ἀρτέμων ὁ Κασσανδρεὺς ἐν δευτέρῳ βιβλίῳ χρήσεως* (ſuſpectus nobis hic titulus) *ἐν οἷς τὰ περὶ τὰς συνουσίας ἦν ᾀδόμενα, ὧν τὸ μὲν πρῶτον ἦν, ὃ δὴ πάντας ᾄδειν νόμος.* etc. Artemon haec erat mutuatus a Dicaearcho, cujus ſunt verba in libro De agonibus muſicis: *τρία γένη ἦν ᾠδῶν· τὸ μὲν ὑπὸ πάντων ᾀδόμενον καθ᾽ ἕνα ἑξῆς. τὸ δὲ ὑπὸ πάντων τῶν συνετωτάτων, ὡς ἔτυχε τῇ τάξει, ὃ δὴ καλεῖται σκολιόν.* deeſt tertium membrum, quod apud Athenaeum ex Artemone eſt ſecundum: inde poteſt Dicaearchi locus expleri. In deſcriptione ſcolii eſt cur lectorem advertat haec locutio *καὶ κατὰ τόπον τινὰ εἰ τύχοιεν ὄντες:* nam voluit dicere, *καὶ καθ᾽ ὅντιναοῦν τόπον τύχοιεν ὄντες.* tamen in Excerptis quoque eadem lectio. ex eo lib. ſcribendum *τηνικαῦτα γὰρ ἤδη,* non *ταῦτα.* Poſt haec recitantur antiquiſſima ſcolia quaedam, prorſus ut dicebat modo auctor, *διὰ τὴν ἀρχαιότητα καὶ ἀΦέλειαν τῶν ποιησάντων* digniſſima quae non aboleret vetuſtas. In primo oratur Minerva ut praeſtet civitatem et cives *ἄτερ ἀλγέων τε καὶ στάσεων, καὶ θανάτων ἀώρων.* *immunem a calamitatibus, ſeditionibus, et funeribus intempeſtivis,* mortes *ἄωροι* ſunt, cum moriuntur homines ante naturalem fatorum conditionem, ut loquitur Juſtinus: ut quos publica lues abſorbet, aut hoſtilis gladius interimit, aut qui juvenes diem ultimum obeunt. Obſervant priſci grammatici, *πρὸ μοίρας* quidem mori dici eum qui non deſungitur ſua morte: *πρὸ ὥρας*

vero qui juvenis obit, inde *ἄωροι θάνατοι.* ſed in optimis Hoeſchelii Excerptis legitur *ἐνώρων. mortibus quae circa anni tempeſtates eveniunt.* mutationes tempeſtatum periculoſae ſunt, et ſaepe morborum mortisque cauſſa, ut docet divinus Hippocrates. vel accipe *ἐνώρων*, *quae diebus canicularibus contingere ſolent. ὥραν ἔτους* id tempus vocant Graeci, auctore Galeno in Hippocraticis commentariis, et alibi non ſemel. Ego non recedam ab edita lectione. *ἄωροι θάνατοι*, aliter appellabantur *ὀμφακίαι νεκροί*, ut Latinis *acerba funera* vel *immatura*. Nam, ut ait Julianus Archiepiſcopus Toletanus libro primo, *tria ſunt genera mortis acerba, immatura, naturalis. acerba infantum, immatura juvenum, naturalis ſenum.* Ἀώρους igitur mortes jure deprecatur poeta, et Minervae ſupplicat ut eas avertat: cenſebantur enim *οὐκ ἀθεεὶ* hujusmodi caſus contingere: ſed alicujus deûm ira. Quamobrem etiam 70. interpretes librorum ſacrorum vocem חמס quae peccati poenam ſignificat, et ex Aeſchylo *ἀμάρτιον* verti eleganter poteſt, interpretati ſunt *πένθος ἄωρον*, ut in Proverbiorum Salomonis, capite decimo. Sequitur, *Πλούτου μῆτερ, Ὀλυμπίαν ἀείδω Δήμητρα.* poſſet ferri minore litera initiante *ὀλυμπίαν*,
p. 982. *coeleſtem.* quia omnes ſuperi *ὀλύμπια δώματ᾽ ἔχουσιν*, ut ait poeta, ſed praeſtat ſcribere, *Ὀμπνίαν.* nam proprium id eſſe Cereris cognomen auctores Heſychius et Euſtathius: ille in vocibus *Ὀμπνία*, et *ὄμπνιος λειμών*: hic ad Iliad. *ῥαψ. ο.* ubi tamen *Ὄμπνοιαν* ſcriptum. Scrib. *τάνδ᾽ ἀμφέπετον πόλιν.* de Diana dicitur, *ἃ γυναικῶν μέγ᾽ ἔχει κράτος*, id eſt, *quae in mulieres magnum habet imperium.* Scribe *Ἰὼ Πὰν Ἀρκαδίας μεδέων κλεεννᾶς Ὀρχηστά.* Lege *δεύτερον δὲ καλὸν φυὰν γενέσθαι.* aut ſi unam volumus eſſe dictionem, *καλοφυᾶ.* ſed illud verum. Platonis locus eſt in Gorgia. Recte Canterus, *Καλὸς δὲ πεινῶν ἐστὶν αἰσχρὸν θηρίον.* non *πίνων.*

CAPUT QUINTUMDECIMUM.

Scoliorum argumenta βιωφελῆ· ſeptem ſapientum ᾀδόμενα. Explicantur aliquot ſcolia ab Athenaeo recitati.

Veriſſimum eſt quod paulo ante dicebatur, ſcoliorum argumenta fuiſſe vitae praecepta, quin etiam exiſtima-

mus pleraque illorum facta de ſeptem ſapientum dictis et reſponſis: quae ut probavimus alibi, ᾀδόμενα olim dicta ſunt, quia moris erat ea cantare in conviviis. Exempli gratia, recitatur hujusmodi ſcolium iſto loco,

ἐκ γῆς χρὴ κατιδεῖν πλόον,
εἴ τις δύναιτο, καὶ παλάμην ἔχοι·
ἐπεὶ δέ κ' ἐν πόντῳ γένηται,
τῷ παρεόντι τρέχειν ἀνάγκη.

prius dixerat Pittacus, συνετῶν ἔστιν ἀνδρῶν πρὶν γενέσθαι τὰ δυσχερῆ, προνοῆσαι ὅπως μὴ γένηται: ἀνδρείων δὲ γενόμενα εὖ θέσθαι. omnino ſapientis hujus dictum venuſta allegoria expreſſit ſcolii auctor. nam ad verbum hoc ait poeta, *e terra oportet navigationem proſpicere, ſi quis poſſit et facultatem habeat: ſed ubi* ſemel *in mari fueris, praeſenti* vento *currere neceſſe eſt.* Senſus eſt ſapientem virum quoad ejus fieri poſſit, non debere ſe periculis navigationis committere. caeterum ubi ſemel navem conſcenderis vento qui ſe offerat utendum eſſe aequo animo, et mutata velificatione, κατὰ δεύτερον πλοῦν tendendum eſſe ad portum. quid ſibi velit haec allegoria, non eſt obſcurum. Sic etiam ſequentibus ſcoliis βιωφελῆ praecepta varia continentur ſeparatim exponenda: quod non animadvertens Dalecampius mire omnia perturbavit. Primum praeceptum eſt, χάλα τὸν ὄφιν λαβών. ſic emendamus editam a Cantero lectionem χαλᾷ. in Epitom. χηλῇ depravatiſſime. Verte, *laxa manum ſerpente prehenſo.* allegorice monemur, ſi quando cum homine improbo amicitiam contraxerimus, ut ſtatim eam diſſolvamus. Subjicitur praeceptum alterum, εὐθέα χρὴ τὸν ἑταῖρον μὴ σκολιὰ φρονεῖν. Ita emendavit Canterus veterem lectionem quam profert. Nos in MS. exemplari ita offendimus εὐθὺν χρὴ τὸν ἑταῖρον ἐν μὲν, καὶ μὴ σκολιὰ φρονεῖν. quae lectio ferri poteſt, ſi pro ἐν μὲν ſcribas ἔμμεν. ſed in Excerptis paulo aliter, εὐθέα χρὴ τὸν ἑταῖρον ἔμεν fortaſſe pro νέμειν ſenſus eodem redit. Aliud ſcolium. p. 983.

ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω,
ὥσπερ Ἁρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων,
ὅτε τὸν τύραννον ἐκαινέτην,
ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποιησάτην.

monet ſcolii poeta, prudentia et aſtu interdum eſſe utendum, ſicut factum ab Harmodio et Ariſtogitone. Prima verba quae proverbii ſpeciem habent, ſic inter-

pretantur veteres: *ὅτι Ἁρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων ἐν μύρτοις ῥίψαντες τὸ ξίφος, Ἵππαρχον τὸν τύραννον ἀπέκτειναν.* Alius ſcolii principium eſt in illis *Φίλτατε Ἁρμόδιε,* ut jam ante monuimus, item in illis, *Ἀδμήτου λόγον ὦ 'ταῖρε.* nec non in iſtis, *Παῖ Τελαμῶνος.* In eo ſcolio quod incipit *Ἀδμήτου λ.* opponuntur *ἀγαθοὶ* et *δειλοὶ*, non eo ſenſu quo putarunt interpretes: ſed ut boni et mali. nam ita accipienda vox *δειλοὶ*, ut in aureo Pythagorae carmine, et apud vetuſtiſſimos auctores. In *Παῖ Τελαμ.* perperam ſcriptum, de Ajace, *ἄριστον ἐλθεῖν Δαναῶν καὶ Ἀχιλλέα.* melius apud Euſtathium *μετ' Ἀχιλλέα.* Alcaeus in Antispaſtico verſu qui apud Hephaeſtionem. *Κρονίδα βασιλῆος γένος Αἴαν, τὸν ἄριστον πέδ' Ἀχιλλέα.* ſic olim eum locum emendavimus. *πέδα* Dorice pro *μετά.* Ergo etiam paulo poſt ſcribendum *μετ' Ἀχιλλέα.* Placet Canteri emendatio, ſcribentis, *σύν μοι πῖνε, συνήβα, συνέρα, σ.* Scrib. *οἵων πατέρων κύρησαν.* In Hybriae Cretenſis carmine: quod ſcolium eſſe cenſuerunt quidam, negarunt alii, vocem *τούτῳ* aliquoties repetitam non intellexerunt qui vertere *cum hoc.* nam Hybrias voluit, *per hunc,* clypeum, id eſt, virtute mea et robore omnia mihi ipſi ſuppedito. *τούτῳ ἀρῶ,* inquit: non multo aliter Theocritus de piſcatore, *τὰ δὲ δίκτυα κείνῳ ἄροτρα.* ait Hybrias, *τούτῳ δεσπότης μνοίας κέκλημαι.* *hujus ope herus familiae audio,* id eſt ſum. nam *καλεῖσθαι* pro *εἶναι* uſurpabant, ut alibi dicebamus. *μνοῖα* Creticum vocabulum eſt, de quo libro ſexto. pergit miles hic glorioſus, et imbelles, ait, qui arma tractare neſciunt, *πάντες γόνυ πεπτηότες ἐμὸν κυνέοντι δεσπόταν, καὶ μέγαν βασιλέα φωνέοντι: omnes inclinati genu meum oſculantes,* herum *et magnum regem* me *vocant.* Subditorum mos, genu oſculari, non manum, non frontem, nec faciem. ſed non displicet vetus conjectura noſtra: *πάντες ποτὶ γόνυ πεπτηότες ἐμὸν, ἐμὲ κυνέοντι δεσπόταν. omnes ad genu mihi accidentes, me pro hero adorant.* nec multo aliter ſcriptum poſtea apud Euſtathium reperimus. *πάντες γόνυ πεπτηῶτες ἐμοὶ κυνέοντι δεσπόταν.* id eſt, *προσκυνοῦσι.* Atque haec ſatis ad ea quae de ſcoliis ſcripta ſunt Athenaeo. Id genus poeſeos, ſicut ante dictum, maxima ex parte fuiſſe *βιωφελὲς,* et ad vitam recte inſtituendam pertinuiſſe, etiam Timocreontis ſcolium arguit: quod ab auctore praetermiſſum, adtexemus nos iſto loco. Sic igitur Timocreon de contemptu divitiarum:

Ὤφελες ὦ τυφλὲ Πλοῦτε,
μήτ' ἐν γῇ, μήτ' ἐν θαλάττῃ,
μήτ' ἐν ἠπείρῳ φανήμεναι.
ἀλλὰ τάρταρόν γε ναίειν κ' Ἀχέροντα
διά σε γὰρ πάντ' ἐν ἀνθρώποις κακά. p. 984.

CAPUT SEXTUMDECIMUM.

De natura paeanum quaedam. Georgus *ſive* Gorgon, *antiquus ſcriptor.* ποιητὴς τῶν λεγομένων κολάβρων, κολαβρίζειν. chorus συρβηναίων. σύρβη. Eunidae *familia ſacra Athenis. Hegemonis Thaſii parodia multis locis illuſtrata.*

ΔΗΜΟΦΙΛΟΣ εἰς αἰδῶ τε παρασκευασθεὶς ὑπ' Εὐρυμέδοντος. Dele ſuperfluam voculam τε. Ait, Eurymedontem in caput Ariſtotelis Demophilum ſubornaſſe εἰς αἰδῶ, id eſt, ut accuſatori major praeſtaretur honos et reverentia.

Apparet Demophilum inter ſuos cives magna fuiſſe auctoritate. σαφῶς ὁμολογοῦντος τοῦ γεγραφότος, τετελ. duobus argumentis probat Ariſtotelem cum hoc carmen aureolum fecit, de ſcribendo paeane nihil quicquam cogitaſſe. Prior ratio eſt hujusmodi. fatetur Ariſtoteles diſertim, eum quem laudat mortem obiiſſe: quod Deo non convenit cui proprius paean. non igitur paeanem ſcribere voluit. altera eſt haec: omnis paean habet acclamationem paeanicam ἴει παιὰν ἴει: carmen Ariſtotelis nullam habet: ergo paean dici non poteſt. Priori argumento reſponderi poſſit, quod etiam Caſtori et Polluci canebatur paean: quos e terris in coelos tranſcendiſſe, et mortem obiiſſe, omnes ſciunt. Xenophon, Παιδείας libro tertio, ἐπεὶ ἧκε τὸ σύνθημα, ἐξῆρχε Διοσκούροις παιᾶνα τὸν νομιζόμενον. Γεωργὸς ἐν τῷ Περὶ τῶν ἐν Ῥόδῳ θυσιῶν. Heſychio nominatur quidam Γόργων ἐν τῷ Περὶ θυσιῶν. qui an hic ſit quem Athenaeus laudat, doctorum eſto arbitrium. Locus eſt in voce καταβριπτίτης. ὡς θνητῷ μνῆμα κατεσκεύαζον. Legendum κατεσκεύαζεν, ut conveniat cum ſequente verbo ἐκοσμήσατο. aut ibi ſcribendum ἐκοσμησάμην. μετὰ τῶν τοὺς κολάβρους καλουμένους συντιθέντων. et ſtatim, ποιητὴς τῶν καλουμένων κολάβρων. quae de colabris eruditiſſimus vir Lilius Gyraldus ſcripſit, vero ſunt aliena et

ἀπροσδιόνυσα. nos ex antiquorum ſcriptis tantum didicimus, Κολαβρίζειν Graecis eſt σκιρτᾶν, *laſcive ſaltare.* inde genus ſaltationis petulantis et laſcivae, κολαβρισμὸς eſt dictus; cantiones quas inter colabriſſandum cantitabant, κόλαβροι vocabantur. parum honeſtas, et ſpurcidicas eas fuiſſe clarum nimis ex Athenaei hoc loco. Julius Pollux colabrismum affinem pyrrhichae ſaltationi facit, Thracum et Carum inventum. Vocem κόλαβροι quomodo hic capitur, pro obſcoeno et inhoneſto carmine, non temere alibi legas quam hoc loco et ſimili alio libri quarti, ſi per impuros librarios licuiſſet. Ita ibi ſcribitur in omnibus codicibus, ὑπὸ τῆς ἐμφύτου γαστριμαργίας καὶ ἡδυλογίας κολάρους ἀναγινώσκει, καὶ μέλη πάραυλα, καὶ ἀκρότητα, κύμβαλα. Fruſtra quaeſieris quid
p. 985. vocet κολάρους ſophiſta coenarum. Neque eruditiſſimo Turnebo facile aſſentior κοβάλους emendanti. Legendum profecto κολάβρους. ἢ κἂν ὀλίγον σου πεφροντικέναι κύον ἀδδεές. poſtrema ſunt poëtae: cujus eſt verſus,

Πῶς δὲ σὺ νῦν μέμονας κύον ἀδδεὲς ἀντὶ ἐμεῖο;

ἔρχομαί σοι λέξων τὸν Συρβηναίων χορὸν ὅστις ἐστίν. Accedit tandem ad ſolvendam initio libri quaeſtionem. Etſi autem conſtanter συρβηναίων ſcriptum in Athenaeo ubique offendimus, verius tamen ſcriberetur συρβηνέων, quemadmodum legitur apud Graecos paroemiographos. σύρβη, idem ac τύρβη, *ſtrepitus, tumultus,* et *confuſio.* σ et τ literas paſſim commutari invicem quis ignorat? grammaticis tamen lubet eſſe ſubtilibus, et vocis hujus originem aliunde rimari. Athenaeus ſub libri hujus principium, et proverbii uſum oſtendit, et originem veram, cum dixit de Cynulco: ἐπεὶ θόρυβος κατεῖχε τὸ συμπόσιον, ἔφη, τίς οὗτος ὁ τῶν συρβηναίων χορός; *chorus ſyrbenaeorum,* eſt turba hominum ἀτακτούντων, et temere tumultuantium. σύρβη, ſive τύρβη, eſt idem ac θόρυβος. Xenophon, ἡ τύρβη τῶν ἀγοραίων. καὶ αἱ τούτων φωναὶ καὶ ἀπειροκαλίαι. [Sic ἡ ποιητικὴ τύρβη apud Plutarchum in libro Quod nulla ſit vita ſuavis ex praeceptis Epic. Κλέαρχος ὦ λῷστε ἐν δευτέρῳ Περὶ παιδείας. Clearchei operis hujuſce meminit Heſychius in Μανέρως. Ἔστι δέ τις Κλεόνικος ὃν ἀθάνατον λάχε γῆρας. Scribe, ὅς. omnes autem hi verſus ex Homericis leviter ſunt immutati. καὶ ὅστις, ἡδέως ἔφη τῶν ἐπῶν, ὦ καλέ μου ἑταῖρε. Locus mutilus et aliquot verbis defectus. Scribo, ſervatis editae lectionis veſtigiis, καὶ ὅς, τίς ἡ παρῳδία, ἔφη τῶν ἐπῶν, ὦ καλὲ

μου ἐτ. *καὶ Κρατῖνος ἐν Εὐνοίδαις.* alibi *Εὐνείδαις.* Ut Cerycum familia fuit Athenis, ſic et Eunidarum. illi ſacrorum adminiſtri erant, hi citharoedi ab antiquo. plura de iſtis Heſychius. Similis fuit apud Mileſios *Euangelidarum* ſacra familia: cujus originem explicat Conon apud Photium, narratione 44. Porro inter Cratini dramata *Eunidae* excellebant. cujus fabulae lectione ſic delectatum ferunt Alexandrum M. ut poſt ejus mortem ad ipſius caput is liber fuerit inventus. Ptolemaeus *τοῦ Ἡφαιστίωνος* libro quinto, *τοὺς Εὐνείδας Κρατίνου πρὸς τῇ Ἀλεξάνδρου τοῦ βασιλέως Μακεδόνων τελευτήσαντος κεφαλῇ φασὶν εὑρεθῆναι.* *Ἐς δὲ Θάσον μ᾽ ἐλθόντα μετ.* Deſcribit poëta his verſibus quomodo exceptus fuerit a popularibus ſuis Thaſiis, cum longo, ut videtur, intervallo repetita patria, verſus ſuos in theatro recitare inſtitueret. Legunt autem MSS. *μετεωρίζοντες ἔβαλλον Πολλοῖσι σπελέθοισι:* non *μετωρίζοντες*, neque *σπέλθοισιν*, ut legebatur prius. ſed in aliis membranis, et in optimis quoque Excerptis, eſt *λίθοισι.* ut legi queat, *πολλοῖσίν τε λίθοισιν.* Ait Thaſios florum loco; qui in eos ſoliti olim conjici, quorum placebat ἡ *δεῖξις*, lapidibus ſe petiiſſe, ceu aliquem rabioſum canem. plura de hoc more libro decimotertio et alibi. Altera lectio fimum p. 986.
fuiſſe in Hegemonem conjectum ſignificat: nam et fimum et lutum, et id genus alia contumeliae cauſſa jaciebant, ut ad Suetonium lib. 8. notamus. Vox *μετεωρίζοντες*, etſi commodam interpretationem non reſpuit, non penitus tamen ſuſpicione mendi caret. Sunt et alia qua mendoſa qua obſcura in hac parodia: quae breviter attingemus. Verſu 3. *τίς σ᾽ ἀνέπεισεν Εἰς καλὴν κρηπῖδα, ποσὶν τοιοῖσδ᾽ ἀναβῆναι.* *quis te impulit pulchras adeo crepidas talibus pedibus inducere?* Sermo eſt allegoricus: nam ſenſus eſt, quis o inepte, imperite et opice te impulit, ut ad poëticam repente animum appelleres? Quinto verſu, *μικρὸν μετὰ τοῦτ᾽ ἔπος εἶπον.* non eſt anaſtrophe, ut putavit Dalecampius pro *μετὰ μικρόν*: ſed eſt tmeſis familiaris Homero, cujus verbis loquitur, pro *μικρὸν τοῦτ᾽ ἔπος μετεῖπον.* Sexto, *Μνῆμ᾽ ἀνέπεισε γέρ.* Non dubitandum cenſeo, quin *τὸ μνῆμα* alterius vocis locum occupet. illa vero quaenam ſit quaeſtionis eſt. an legendum, *Μοῦσ᾽ ἀνέπεισε.* an potius, *Πεῖν᾽ ἀνέπεισε γ.* vel *Πεῖνα μ᾽ ἔπεισε.* fames fecit me verſificatorem: et ut ait ſatyricus, *Magiſter artis ingenii largitor, Venter, negatas artifex ſequi voces.* 8. *Ἐς κού-*

ρων βδελυρῶν. Epitome, *Εὐκούρων.* Legebamus, *Ἐς χῶραν* vel *χῶρον.* 10. *Οἷς καὶ ἐγὼ μετὰ τοῖσι τὰ χρηΐζων ἐπέθηκα.* Fortaſſe, *μετὰ τοῖσιν ἀχρηΐζων ἐπέθηκα.* huic ſtudio, ait, animum adjeci factus jam *ἀχρήϊστος*, et ad alia omnia inutilis. 12. *Μηθὲν ποιμαίνων κλυτὸν ἄργυρον ἐγγυαλίζω.* Tenebrae magnae iſto loco. Quantum ex ſequentibus verbis poſſumus colligere male apud ſuos Thaſios audiebat Hegemon, ob crebras peregrinationes, et uxoris totiusque rei ſuae contemtum. Mulieres in primis cum ipſo expoſtulabant, egeſtatis non ignarae, qua abſente Hegemone, ipſius uxor premebatur. Ut igitur calumniandi ſui anſam praecidat, pollicetur ſe omnem pecuniam quam cogere potuerit, in patriam delaturum, uxorique traditurum, fide bona. Lego, *Μηδὲν πημαίνων.* 14. *Πευσομένης ἀλόχου τὸν Ἀχαϊκὸν ἄρτον ἐν οἴκοις.* Verius cenſeo, *Πεσσομένης.* Dalecampius *Γευσαμένης*, non male. quid appellet Achaïcum panem, imo vero an ita ſcripſerit, non facile dixerim. Scimus *ἀχαΐναν* inter panum genera fuiſſe, docente Athenaeo libro tertio. Sed quamvis concederetur *ἀχάϊνον* poſſe hic legi, tamen ea vox iſti loco non convenit. Vilis enim et ſordidus panis Hegemoni deſcribitur: non is qui apud Delios *achaïnas* dicebatur. Sed fieri poteſt, ut per *achainum* panem intelligat poëta vile aliquod placentae genus. nam quod ſequente verſu ſcriptum eſt, *μικρὸν τηροῦντας ἰδοῦσα*, mendoſum exiſtimamus, ſcribimusque *μικρὸν τηροῦντ' ἐσιδοῦσα.* Sententia, niſi fallor, eſt hujusmodi. Matronae Thaſiae cum uxorem meam vident ipſam ſibi placentulas parantem, iisque tenuiter veſcentem, eſſe me ipſi iniquum clamitant: qui peregri luculentum faciens que-
p. 987. ſtum, miſere ipſam victitare cogam. 16. *Ὡς Φιλίων ὁρμὴν παρ' Ἀθηναίοισιν ἀείσας, Πεντήκοντ' ἔλαβεν δραχμάς.* Si recte ſcribitur *ἔλαβεν*, non poſſumus haec aliter interpretari quam ut ſit *Φιλίων* proprium viri nomen. poëtae nimirum cujusdam, qui in Attico theatro carmen recitaverat *Ὁρμὴν* inſcriptum, et cum placuiſſet, praemium drachmarum quinquaginta erat conſecutus. Videtur poëta narrare quomodo et quam ob cauſſam factus ſit poëta. Ego, inquit, dum alio vitae genere uterer, nec aere gravis unquam domum redirem, ignaviae arceſſebar a Thaſiis matronis, conjugis meae egeſtatem iniquo animo ferentibus. atque illae mihi Philonem quendam, (Thaſium, opinor, et ipſum) objiciebant: qui ex recitatione ſuorum verſuum rem Athenis ſtrenue faciebat:

cum tu, o Hegemon, ajebant illae pauxillulum modo tuam uxorem adjuves. His vocibus impulsum ſe ait Hegemon, ut repente ſic prodiret poëta, accedente praeſertim Minervae cohortatione, quam ſequentibus verſibus commemorat. Haec ita exponimus, ſervata ſcriptura vulgari ἔλαβεν. ſed viſum aliquando nobis ſcribendum, Πεντήκοντ' ἔλαβες, σὺ δὲ μικρὸν ἐπέμψω. mentem ante expoſuimus. verba ſunt mulierum Thaſiarum, cum Hegemone expoſtulantium, quod multa Athenis lucratus, paucula ſolum uxori mitteret. Illa verba, Φιλίων ὁρμὴν, argumentum continent alicujus carminis ab Hegemone compoſiti, et magna cum voluptate caveae totius recitati. Fortaſſe *Gigantomachiam* intelligit; quod Hegemonis carmen quod eſt commiſſum Athenis, miros plauſus tulit, ut libro nono dictum eſt. Φιλίων aut Φίλων ὁρμὴ, *conjuratorum impetus.* Vel eo carmine Sacra Thebanorum cohors laudabatur, ex amantibus conflata: et aliquot fortia facta illorum narrabantur. Scio *Philinnen* comoediam ab Hegemone fuiſſe editam: quam tamen vix putem hic intelligi. 20. Δεινὰ παθοῦσα Φακῆ βδελυρὰ, χωρεῖς τὸν ἀγῶνα. Legendum ut in Excerptis, χώρ' εἰς τὸν ἀγῶνα. vel, quia diphthongus illa temere elidi non ſolet, χώρει'ς τὸν ἀγῶνα. *Gravia paſſa, Phace infrunita deſcende in certamen.* Hortatur Minerva Hegemonem, ut ad poëticae ſtudium ſe applicet, et recitationes καὶ ἐπιδείξεις carminum ſuorum compendii ſui gratia inſtituat. 21. Καὶ τότε θαρσήσασα καὶ ἤειδον πολὺ μᾶλλον. de ſe poëta loquitur. genus foemineum ferri poteſt: quia Hegemoni cognomen adhaeſit *Phace.* ſic in praecedente verſu. hic tamen ſcribendum cenſeo:

Καὶ τότε δὴ θάρσησα, καὶ ἤειδον πολὺ μᾶλλον.

Caput Septimumdecimum.

Alexandri Aetoli verſus corruptiſſimi et obſcuriſſimi qua emendantur, qua illuſtrantur.

Quo propius ad finem accedimus eo majores difficultates p. 983. impetum noſtrum remorantur. De parodis poëtis agens Athenaeus, obſervat Siculos olim genus hoc poëſeos magni feciſſe. affert in eam rem elegiacos verſus Alexandri Aetoli tragici poëtae: in quibus omnia ſic mendis deformata ſunt, ut magnis cenſoribus, qui ante nos in

hac parte operam poſuerunt, animus defuerit eorum emendationem aggrediendi. Interpretibus animi plus fuiſſe, quam peritiae *τῆς ἀληθινῆς κριτικῆς*, non negaverint idonei harum rerum judices. Eorum exemplo periclitabimur etiam nos ingenii vires in his quoque verſibus. Primum diſtichum ſic habet in libris omnibus: nam manuſcripti, ut ſaepe alibi produnt nos in hac parte:

Ὡς Ἀγαθόκλειος λασιαὶ φρένες ἤλασαν ἔξω
πατρίδος. ἀρχαίων ἦν ὅδ' ἀνὴρ προγόνων.

non male Dalecamp. mutata diſtinctione poſt *πατρίδος*, ſcribebat, *Ὃν δ' Ἀγαθόκλειοι.* ille quem patria extorrem fecit Agathocles, talis erat. Nobis videbatur poëta Agathoclis cujusdam hieronicae reditum in patriam deſcribere, poſt partam in ſacris ludis coronam. quare *ὧς* ſcribebamus, pro *οὕτως*, et *εἴσω* non *ἔξω*. Notum eſt qua magnificentia a ſuis civibus exciperentur hieronicae, cum recens quaeſitam palmam patriae ſuae inferrent. ſpeciem triumphi habuit iſtorum in urbem introitus, ut teſtatur etiam M. Tullius. ipſi *εἰσέλασιν* vocabant. et ita hic interpretor *ἤλασαν εἴσω*. hoc eſt *εἰσήλασαν*. ut apud Artemidorum lib. 1. cap. 58. *εἰσελαύνειν εἰς πόλιν ἀγαθὸν ἀθλητῇ· ἱερονίκης γὰρ ἔσται.* Deinde ait poëta:

Εἰδὼς ἐκ νεότητος ἀεὶ ξείνοισιν ὁμιλεῖν
ξεῖνος. Μιμνέρμου δεῖ σε πόσα κρονίων.

priore verſu laudat Agathoclem, quod diu multumque peregrinatus, quomodo agendum eſſet cum peregrinis, et jura omnia hoſpitalia, probe calleret: poſterior portentoſe depravatus, luxatusque in ſuos artus ita reſtituendus eſt. *Μιμνέρμου δ' εἰς ἔπος ἄκρον ἰών.* ſi usquam alibi hic certe favit nobis Critice, cum absque ulla illius literae immutatione pulcherrimum loquendi genus cum ſententia optima reſtituimus. Quis non legit apud Graecos, *εἰς ἄκρον ἰέναι σοφίας*? Ita hic dicitur Agathocles *εἰς ἄκρον ἰὼν ἔπος Μιμνέρμου*, id eſt, calluiſſe eximie poëſim Mimnermi, ſive, poëſeos id genus in quo excelluit Mimnermus. quorſum hoc pertineat, explicat ſtatim, ſubjiciens, *Παιδομανεῖ σὺν ἔρωτι πότης ἴσος.* ſignificat Agathoclem aſſidua Mimnermi lectione talem evaſiſſe, qualem fuiſſe Mimnermum ipſius arguit poëſis, Veneris nimirum et Bacchi juxta magnum cultorem. De ingenio ejus poëtae nemo expectat, pluribus hic agam: res enim vulgo nota. Eſt vero elegantiſſima locutio, M. *εἰς ἔπος ἄκρον ἰών.* pro *εἰς ἄκρον ἐπέων.* nam ita dicendum potius fuit, ſi per metri legem licuiſſet. Tertium diſtichum ita ſcribunt et membranae et vulgares editiones:

Παιδομανεῖ σὺν ἔρωτι πότην. ἶσον ἔγραφε δ' ὧν p. 989.
ἡρεῦς † παρ' Ὁμηρείην ἀγλαΐην ἐπέων.

primum ſcribe, πότης ἶσος, quod jam expoſuimus. deinde iterum male diſtractas ſyllabas connecte, et ſcribe, ἔγραφε δ' ὡνὴρ Καὶ παρ' Ὁμηρ. tam plana ſententia, quam certa emendatio. Sequuntur mera monſtra, quibus debellandis ne Ariſtarchus quidem, opinor, ſufficiat:

Πισσυγάσῃ φωρᾶσαν ἀειδέας, ἢ τίνα χλούνην
Φλοΐων ἀθήρῃ σὺν κακοδαιμονίῃ.

prioris verſus Chironeum ulcus ne attingendum quidem duximus. poſterior ita fortaſſe ſanandus: Φλοίακ' ἀταρτηρῇ. σ. κ. vocem Φλοίαξ ſive Φλύαξ non ſemel expoſuimus in ſuperioribus. Poſtremo ait:

Τοῖα Συρηκοσίοις καὶ ἔχων χάριν, ὡς δὲ Βοιωτοὺς
ἔκλυεν, Εὐβοίῳ τέρψεται οὐδ' ὀλίγον.

Lego, Τοῖα Συρηκοσίοισιν ἔχων χάριν· ἣν δὲ Βοιωτοῦ Ἐκ. Boeotus et Euboeus nobiles parodiographi poëtae fuerunt, ut paulo ante docuit nos Athenaeus. Atque ego demiror eruditum interpretem aliorſum haec traxiſſe, contra perſpicuam Athenaei et ipſius poëtae mentem, ſed virum doctum corrupta lectio decepit Βοιωτοὺς pro Βοιωτοῦ. Καὶ ταῦτα μὲν ταύτῃ. Transeamus ad ſermonem de lucernis et facibus.

Caput Duodevigesimum.

Λυχνίον, λυχνεῖον, λυχνία, λυχνεύς. λοφνία, et λοφνίς. ἑλάνη ſive σελάνη. φανοὶ, λαμπάδες, λυχνοῦχοι. δέλετρον. νέοι νυκτερεύοντες. γράβια. Alexidis Midon, *ſive* Medon. *Alexandridae Ὕβρις ἢ Κόνδυλος. πανός. Euſtathii error μνημονικός. Aceti potus. Philippidae Συμπλέουσαι.*

O MEN τις ἔλεγε, Παῖ, λυχνεῖον, οἱ δὲ λυχνέα. Euſtathius ſcribit ex hoc loco λυχνίον. et ita Pollux, Heſychius, alii. noſtri codices λυχνεῖον. λυχνίον autem et λυχνία proprie vas ipſum notant, cui oleum infunditur, et ellychnium aptatur: aut candelabrum cui lucerna imponitur, vel appenditur. Diphilus, ἅψαντες λύχνον λυχνεῖον ἐζητοῦμεν. *Accenſa lucerna quaerebamus candelabrum.* Sic etiam interpretor in Ariſtophanis loco paullo poſt relato. — τῶν ἀκοντίων Συνδοῦντες ὀρθὰ

τρία λυχνείῳ χρώμεθα. intelligo enim, ſurrecta et in ſummo colligata jacula tria candelabri vicem praeſtitiſſe. At Euſtathius cepit longe aliter: quaſi tria jacula ſimul juncta vinctaque facis uſum praebuerint. τὴν ἐκ ξύλων τετμημένων, inquit, σύνθεσιν τοῦ εἴτε φανοῦ εἴτε λύχνου, δηλοῖ φασὶ καὶ Ἀριστοφάνης ἐν τῷ, τῶν ἀκοντίων Συνδοῦντες ὀρθὰ τρία, λυχνίῳ χρώμεθα. Notemus etiam vocem λυχνεὺς uſurpatam fuiſſe pro λύχνος aut λυχνίον. nam vulgo lapidis pellucidi genus quoddam ita vocabant. Equidem nullius ſcriptoris memini, qui eo vocabulo ita ſit uſus. Quid quod veterum grammaticorum ne unus quidem eſt, qui hanc ſignificationem nominis λυχνεὺς
p. 990. obſervarit? non Pollux, qui περὶ λύχνου, et de vocibus eo ſpectantibus fuſe ſcripſit libro decimo, cap. 26. non Euſtathius, qui ad ſeptimam Odyſſeam, hanc totam Athenaei diſputationem, more ſuo, in pauca contraxit. An igitur ſcribemus, οἱ δὲ λυχνίαν? ut ſit mens auctoris: e convivis alios veteri voce λυχνίον uſos eſſe, alios recentiore, et quae in uſu tum fuit, λυχνία. Satis conſtat inter has dictiones non aliud fuiſſe diſcrimen. Additur, ὁ δὲ λοφνίαν· οὕτω καλεῖσθαι φάσκων τὴν ἐκ φλοιοῦ λαμπάδα. Uſitatius eſt λοφνὶς, cujus πρωτότυπον eſt ἡ λοφνία ait Euſtathius. ſic λοφίη dicitur et λοφίς. Originem vocis explicant varie. non diſplicet quod ajunt nonnulli. λοφνὶς et λοφνία, quaſi λιοφανὴς dicta per Aeolicam ſyncopen, ἡ λίαν φαίνουσα. Sequitur, ἄλλος δὲ ἑλάνην, ὁ δέ τις ἑλάνας. Utraque vox aſpero ſpiritu notanda, ut apud Euſtathium. Fuere qui aſpirationis loco ſibilum uſurparent (ut in multis aliis dictionibus) et faces vocarent σελάνας. Heſychius, σέλαιναι, λαμπάδες. ſcribo σέλαναι. Dictae autem σέλαναι, inquit auctor, παρὰ τὴν ἕλην. addit Euſtathius explicandi gratia, ἥτις ἐστὶν εἵλη, ἀφ᾽ ἧς πολλὰ γίνονται. ὧν καὶ τὸ θειλόπεδον. Silenum veterem Gloſſarum ſcriptorem, veluti aſpernans vocat γλωσσοράφον. aut certe γλωσσοῤῥάφον. Refert autem ex eo, Ἀθηναίους λέγειν τὰς λαμπάδας φανούς. Veteres Athenienſes appellabant φανοὺς quas vulgus Graecorum λαμπάδας. hoc etiam Pollux innuit. At poſterior aetas φανοὺς nuncupavit, quos Athenienſes λυχνούχους, et M. Tullius etiam, eumque ſecutus Suetonius, *lychnuchos.* teſtes ſunt grammatici. Sed et Artemidorus varium hujus uſum obſcure innuit, ſcribens libro quinto, Ἔδοξέ τις τὸν δοῦλον αὐτοῦ φανὸν γεγονέναι, τοῦτον ὅνπερ λαμπτῆρα καλοῦσι. nam qui ſciret

diverſis modis eam vocem capi, interpretationem adjecit. Δέλετρον ex Timachida interpretatur, τὸν Φανὸν, οἷον οἱ νυκτερευόμενοι τῶν νέων ἔχουσι. Heſychius ſic, δέλετρον, Φανὸς ὃν οἱ νυκτερεύοντες Φαίνουσι. ſed quinam ſunt quos appellat Timachidas *juvenes pernoctantes?* an lucubrantes, et ſtudiis invigilantes? an comeſſantes? an potius in ſpecula et ſtatione militari excubias agentes? Erant quondam in uſu ligna inſpicata pro facibus. Virgil. — *ferroque faces inspicat acuto.* Graecia proprio nomine γράβια dixit. Seleucus apud noſtrum: γράβιον ἔστι σὸ πρίνινον ἢ δρύϊνον ξύλον, ὅπερ ἐθλασμένον καὶ κατεσχισμένον ἐξάπτεσθαι καὶ Φαίνειν τοῖς ὁδοιποροῦσι. deeſt Φασὶν, aut ἔθος: ut ſaepe in explicationibus grammaticorum. Ex verbis Theodoridae, πίσσα δ' ὑπὸ γραβίων ἔσταζε, non male colligit Euſtathius, grabium genus fuiſſe δᾳδων. Exiſtimo ſane grabia factitata de ligno alicujus arborum earum quae picem ferunt: cujusmodi ſunt in Europa pinus, pinaſter, picea, abies, larix, et quae proprie dicitur taeda. Nego ferendum eſſe librorum etiam ſcriptorum lectionem in hoc verſu Alexidis: Σιδηρότευκτον ἐναλίων θηρῶν μέλος. nam ſcribendum βέλος. β et μ. quod ſciunt omnes, paſſim permutata ſunt invicem. appellat *marinarum beſtiarum telum* fuſcinam p. 991. ſive tridentem: quo plurimum eſſe uſos piſcatores, ex Strabone, Oppiano, aliisque ſcimus. Dixit modo Athenaeus, deſcribi his verſibus τριόδοντα καὶ λυχνοῦχον. et ita eſt: nam hic fuſcinae, ſequens laternae, continet periphraſim. et mirum, non hoc eſſe interpretibus viſum. Libro ſeptimo laudabatur Alexis *Minoe:* hic Μίδωνι. non arbitror reſcribendum Μίνωι. nam et in Pollucis libris *Midonem* aut *Medonem* Alexidis videor legiſſe: etſi non nunc ſuccurrit locus. Mox, Ἀναξανδρίδης δ' ἐν Ὑβρίου κοβὺ † λαβὼν τὸν Φανὸν ἅψοις μοι λύχνον. Dalecamp. ἐν Θησαύρῳ. non clam me eſt, editam eo nomine fabulam ab hoc comico, laudatam alibi in his libris. ſed ubi ſunt veſtigia ejus vocis in edita lectione, quam et ſcripta manu exemplaria retinent? quin potius eamus quo nos vetus ſcriptura videtur ducere. Scribo, ἐν Ὕβρει ἢ Κονδύλῳ. ſcripta fabula adverſus aliquem πλήκτην, qui obvios ſolitus depalmare, aut pugnis petere: quod Graecis eſt ὑβρίζειν. inde geminus fabulae index Ὕβρις ἢ Κόνδυλος. ſic Midiana Demoſtheni titulum praefert, Περὶ κονδύλου, ἢ περὶ ὕβρεως. Recitantur Menandri verſus:

Ὁ Φανός ἐστι μεστὸς ὕδατος οὑτοσί·
δεῖ τ' οὐχὶ σείειν, ἀλλὰ σποδιεῖν αὐτόν.

In priore ſcribendum πανὸς, ut docet ipſe Athenaeus ſtatim. appellat plenam aquae facem, quae erat confecta ex ligno viridi, et ſucci adhuc pleno. Euſtathius, πανοῦ δὲ φασὶ χρῆσις καὶ παρὰ Διφίλῳ (Menander debuit dicere) οἷον, ἀλλ' ὁ πανὸς ὕδατός ἐστι μεστός. ἤτοι ὁ φανὸς ξύλα ἔχει χλωρότατα, καὶ διὰ τοῦτο ὑδατηρά. Altero verſu negat poſſe hanc madentem facem accendi ſi quis eam quatiat, ut fieri ſolet; ſed in calentibus cineribus eſſe ſiccandam, inſtar acapnorum lignorum. Legendum, Δεῖ τ' οὐχὶ σείειν αὐτὸν, ἀλλά γε σποδιεῖν. Sententia quam eliciunt interpretes ex tertio verſu Nicoſtratei teſtimonii, mutationem ſcripturae non levem deſiderat, cum nulla ſit opus, ſed viſum illis abſurdum, ſi diceretur acetum vendi a caupone: cum tamen certum ſit etiam acetum potui fuiſſe veteribus: quod non ex hiſtoricis tantum ſcimus, verum etiam ex libris Juris civilis Romanorum, lege 3. §. 5. ff. De penu legata. Quare ita verte, *Vicinus hic caupo ſive vinum alicui vendat, ſive oleum, ſive acetum,* emptorem *dimittit,* non aliter *quam infuſa aqua.* Φιλιππίδης συμπλεούσαις.

Ὁ φανὸς ἡμῖν οὐκ ἔφαινεν οὐδὲ ἕν.
ἔπειτα φυσᾷν δυστυχὴς οὐκ ἠδύνω;

Philippidae fabulam hanc Pollux libro nono Συνεκπλέουσαν inſcribit. poſterius trimetrum mirabiliter ſuis conjecturis corrumpunt interpretes quibus ſilentium indicunt Euſtathius, vetera exemplaria, et ſententia ipſa: *at tu infelix, non poteras ſlatu facem excitare?* quae ex Equitibus Ariſtophanis deſcribere ait auctor, in ea fabula hodie non leges.

---

p. 992. **Caput Undevigesimum.**

Dionyſii λύχνος mirabilis. Prytanea Graecorum Veſtae ſacra. Proverbium, τὸ λύχνιον ἐν πρυτανείῳ. Locus Theocriti illuſtratur. Piſcatio nocturna. Prytanea olim in ſingulis Graecorum urbibus: ut Syracuſanorum, Tarentinorum, Corinthiorum, Rhodiorum, Mileſiorum, Tenediorum, Argivorum, Siphniorum, Thaſiorum,

Ereſiorum, Mitylenaeorum, Cyzicenorum, Eleorum, Naxiorum, Epheſiorum, Naucratitarum.

NARRANT dipnoſophiſtae, Dionyſium juniorem Siciliae yrannum Ταραντίνοις ἐς τὸ πρυτανεῖον ἀναθεῖναι λυ-ζνεῖον δυνάμενον καίειν τοσούτους λύχνους, ὅσος ὁ τῶν ἡμερῶν ἐστιν ἀριθμὸς εἰς τὸν ἐνιαυτόν. Mos veterum fuit, ıt ſcribit Plinius lib. 34. delubra lychnuchis penſilibus ɔrnare. Graecorum autem prytanea Veſtae erant ſacra: n cujus honorem perpetuus ibi ignis fovebatur. Inde πρυτανεῖον dictum volunt, quaſi πυρὸς ταμεῖον. etſi aliter ἐτυμολογοῦσιν alii. Propterea Dionyſius in Tarentiıorum prytaneo mirabilem hunc lychnuchum cum ſuis ımplius 350. lucernis dedicat. Nam ignis ille Veſtae, ledicat. Nam ignis ille Veſtae, nihil niſi lucerna ſemper ırdens fuit. Quoniam autem maxima cum religione foitum caveri, ne olei defectu lucerna extingueretur, naūm ex ea re proverbium eſt, τὸ λύχνιον ἐν πρυτανείῳ, juo utebantur, quando perpetuam et nunquam deficienem alicujus rei copiam volebant ſignificare. Sane quilem eo ſic uſus eſt Theocritus idyllio 22. cujus locus loctiſſimos viros mire habuit exercitos. Asphalion piscator ibi piscatorem alium alloquitur, qui cum in ipſo ɔiscationis loco, ad littus maris cubabat, refert ſomnium juoddam ſuum, illiusque interpretationem a ſodali pe-it: ac ne forte hoc ipſi denegaret artificii lectique ſocius, rationes duas affert, cur aequum ſit hoc ſibi concedi. prior eſt: quod ſuppetat otium ad tales cogitationes: quando neque aliquid agere eorum quae poſtulat uſus, queant propter noctem: neque diutius dormire propter ſtrati inſuavitatem. ſequitur altera ratio: — τὸ δὲ λύχνιον ἐν πρυτανείῳ. Φαντὶ γὰρ αἰὲν ἄγραν τόδ' ἔχειν. quae ita interpretamur. Jam vero cur de victu ſimus ſolliciti, cauſſae non eſt: certam enim habemus ſpem, nos cum mane ſurgemus aliquid omnino capturos: neque magis defuturam nobis ἄγραν, quam lucernae quae in prytaneo ſemper ardet, deficit unquam oleum. ſecuritatis hujus cauſam reddit, quod ea pars maris ubi piscaturi erant, piscoſa admodum eſſe vulgo credebatur. Exiſtimamus obſcuriſſimi loci hanc eſſe mentem, [ac fortaſſe ſimul alluſum ad eos qui in prytaneis publico ſumptu alebantur, quos ἀεισίτους vocabant, ut eſt apud Heſychium.] Minus probamus magnorum virorum interpre-

tationem, qui referunt ad genus piſcationis, quae fit noctu ad ignes: etſi non dubitamus eam piſcationem p.993. veteribus fuiſſe notam. putem eo pertinere legem decimam Dig. De incendio, ruina, etc. Ubi ait Ulpianus: *Ne piſcatores nocte, lumine oſtenſo fallant navigantes, quaſi in portum aliquem delaturi, praeſidis provinciae religioſa conſtantia efficiat.* [Plato ipſe in Sophiſta praeclare deſcribit, cum piſcationis τῆς πληκτικῆς duas ſpecies ita explicat. Piſcationis illius, ait, quae piſcem capit cum illatione plagae, τὸ μὲν νυκτερινὸν πρὸς πυρὸς φῶς γιγνόμενον ὑπ' αὐτῶν τῶν περὶ τὴν θήραν, πυρευτικὴν ῥηθῆναι συμβέβηκε· τὸ δέ γε μεθημερινόν. de eadem piſcatione nocturna extant luculenti verſus apud Oppianum, Ἁλιευτικῶν libro ultimo.] Sed quod ajunt, non convenire piſcatoribus Siculis, qui tantum loca vicina piſcationibus ſuis norant, ut de Athenienſium prytaneo loquantur: reſpondemus, non de illo prytaneo ipſos ſentire, quod Athenis fuit: verum de eo quod in ipſorum urbe, Syracuſis. Nulla ſiquidem urbs tota Graecia olim fuit, quae ſuum prytaneum non haberet. nam et Veſta in omnibus culta. Sed fecit ſplendor Athenarum, ut ejus urbis prytaneum alia omnia obſcura, et pene incognita redderet. Quare hodie etiam eruditiſſimis viris perſuaſum eſſe video, prytanei rem nomenque proprium ſolis Athenienſibus fuiſſe. [Atqui Syracuſis quoque prytaneum fuiſſe, teſtatur diſertim M. Tullius: cujus ſunt verba in ea de ſignis contra Verrem. *Altera autem urbs Syracuſis, cui nomen Achradina eſt, in qua forum maximum, pulcherrimae porticus, ornatiſſimum prytaneum.*] Etiam Tarentinos ſuum prytaneum habuiſſe, inque eo πῦρ ἄσβεστον ſervaſſe, teſtis hiſtoria quae hic narratur. Habuerunt et Corinthii, ut ex Pauſaniae Corinthiacis didicimus: facit enim mentionem Corinthiorum πρυτανέων: qui non aliunde quam ab urbis ſuae prytaneo ſic dicti. Simili ratione, quia πρυτανείας Rhodiorum et Mileſiorum meminit Ariſtoteles in Politicis: prytanea Rhodi et Mileti fuiſſe, non male inde colligas. et Tenedi quoque: cum extet Pindari oda in laudem Ariſtagorae Tenedii prytanei. item Argis: nam Aeſchylus facit puellas ſupplices regem Argivum ſic alloqui: σὺ δὲ πρύτανις ἄκριτος ὢν κρατύνεις βωμὸν ἑστίας χθονός, Μονοψήφοισι νεύμασιν σέθεν. Siphnios quidem habuiſſe conſtat Herodoti teſtimonio, in Thalia, τοῖσι δὲ Σιφνίοισι τότε ἦν ἡ ἀγορὴ, καὶ τὸ πρυτανήϊον Παρίῳ λίθῳ ἠσκη-

μένα. de Thaſiis Theophraſtus auctor eſt libro De odoribus: ὁ ἐν Θάσῳ οἶνος ὁ ἐν πρυτανείῳ διδόμενος, θαυμαστός τις. etiam Ereſus habuit: nam Phaniam Ereſium ſcripſiſſe περὶ πρυτανέων narrat noſter libro octavo. Mitylenaïci mentio eſt libro decimo. οἰνοχοοῦντα ἐν τῷ πρυτανείῳ τοῖς Μιτυληναίοις. Cyziceni, Livius libro 41. ubi ſcribit de Perſeo, *Cyzici in prytaneum, (id eſt penetrale urbis, ubi publice quibus his honos datus eſt, veſcuntur), vaſa aurea menſae unius poſuit.* Prytaneum Eleorum pulchre deſcriptum habes apud Pauſaniam. Naxiorum meminit Parthenius Ἐρωτικοῖς, cap. 18. καὶ ἐπειδὴ αὐτὴν ἐξήτει ὁ Ὑψικρέων, ἱκέτης προσκαθίζετο τῆς ἑστίας τῆς ἐν πρυτανείῳ. Epheſini Achilles Tatius libro octavo de Cteſiphonte, qui caedis damnatus Epheſi p. 994.
fuerat, τοὺς ὑπὸ τῆς βουλῆς καὶ τῶν πρυτανέων κατεγνωσμένους. Naucratim quoque, licet Aegypti urbem, in prytaneo Veſtam coluiſſe ait Naucratita Athenaeus, libro 4. παρὰ Ναυκρατίταις ἐν πρυτανείῳ δειπνοῦσι, γενεθλίοις Ἑστίας πρυτανίτιδος. Sed nihil opus ire per ſingulas Graeciae urbes: cum certum ſit, in omnibus et publice cultam Veſtam, et non alibi quam in prytaneo potuiſſe eam conſecrari. nam ubicumque Veſta, ibi neceſſario pryteneum, ideo canit Pindarus initio odae 11. Nemeonicarum, Παῖ Ῥέας ἅτε πρυτανεῖα λέλογχας Ἑστία. et notat ibi ſcholiaſtes, πρυτανεῖα φησὶ λαχεῖν τὴν Ἑστίαν, παρ' ὅσον αἱ τῶν πόλεων ἑστίαι ἐν τοῖς πρυτανείοις ἀφίδρυνται, καὶ τὸ ἱερὸν λεγόμενον πῦρ ἐπὶ τούτων ἀπόκειται. Eandem ob cauſſam Dionyſius Halicarnaſſeus curias Romanorum confert cum Graecorum prytaneis, docte ſcribens de utrisque: ἑστιατόριον ἦν κατεσκευασμένον ἑκάστῃ φράτρᾳ· καὶ σὺν αὐτῷ καθωσίωτό τις ὥσπερ ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς πρυτανείοις Ἑστία κοινὴ τῶν φρατριῶν. melius quam Plutarchus, qui de ea re ſic loquitur in Numa, quaſi Athenis ſolum et in templo Pythico ſacer ignis ſervaretur a Graecis. Dio Chryſoſtomus oratione quinquageſima, inter ſanctiora loca urbium Graeciae nominat, ἀγορὰν, πρυτανεῖον, βουλευτήριον, et τὰ ἄλλα ἱερά. [Olympiodorus, ſive alius in Excerptis e commentariis Procli in Phaedonem Platonis. Κατὰ μίμησιν τοῦ κέντρου τῆς γῆς καὶ ἐν τῷ πρυτανείῳ πῦρ ἄσβεστον τῇ ἑστίᾳ καθιέρουν αἱ πόλεις. Urbes, ait, in prytaneo perpetuum ignem conſecrabant, imitatione illius qui terrae centrum ambit.]

Caput Vigesimum.

Hermippi Phormophori. *Pollux multifariam correctus in ejus fabuláe mentione. σύγχοι calcei. Heſychii locus. Aeſchyli vox πανός.* xylolychnuchus. *Lumen nocturnum olim, taeda aut ligna. λαμπτῆρες. βωμοί. Locus Gloſſarii. Lychnorum inventum. λαμπὰς unde. Metagenis* Phylotyta. *λυχνοκαυτία, λυχναψία et λυχνοκαΐα. Mos diſcedentium a convivio, acclamare Ἰὴ παιών. Expenſa quae de ea acclamatione ſcribit Athenaeus. Mos libandi in diſceſſu. ἀρχὴ ἰσοδαίμων. Coronis operis totius.*

Non plane liquet mihi de integritate proximorum verborum. Ἕρμιππος δ' ὁ κωμῳδοποιὸς ἐν ἰάμβοις τὸ στρατιωτικὸν λυχνεῖον σύνθετον οὕτως ὀνομάζει. ſed quia periit Hermippi ecloga, nihil amplius de hoc loco dicere habemus. Subjicitur, ἐν δὲ ΦορμοΦόροις δράματι, Τῇ δ' ἐξιόντι δεξιᾷ ὦ λυχνίδιον. ΦορμοΦόροι ſunt calones et caculae militares, qui ſtoreis in uſum ſtratorum onuſti, milites aegre ſequebantur. Familiare comicis Graecis argumentum, ut dicebamus ad Theophraſtum: ubi etiam expoſuimus vocem Φορμός. Hermippeae hujus fabulae titulum paſſim invenies corruptum. Pollux libro ſeptimo, cap. 22. ὕπιχλοι δὲ πολυτελὲς ὑπόδημα ἀνδρεῖον, οὗ Ἕρ-
p. 995. μιππος ἐν ΜορΦοΦόροις μνημονεύει. literarum transpoſitione commiſſus error: nam ſcribendum, ΦορμοΦόροις. ſed neque calceorum de quibus loquitur, recte ſcriptum eſt nomen. ὑπίχλους enim reperies alibi nusquam. Lego, καὶ σύκχοι δέ. *ſycchos* et *ſycchadas* calcei Phrygiaci genus commemorant veteres. Emendandus et ille Pollucis locus eodem libro, ubi citatur Hermippus in Ὁρμο-Φόροις. Libro autem decimo, cap. 26. laudatur hic idem poëta ἐν ΘεσμοΦόροις. ſcribo etiam ibi ΦορμοΦόροις. ſuadent ipſa quae inde afferuntur verba: σκεύη. ait, χαλκίδια καὶ χαλκεῖα. nam videntur iſta pars fuiſſe oneris quod geſtabant calones. Heſychius, Διὸς βάλανοι, Ἕρμιππος Φορμόροις. ſcribe, ΦορμοΦόροις. Pro Φανὸς dixerunt veteres etiam πανός. probat philologus ex Menandro

:t Diphilo: tum addit, πρότερος δὲ τούτων Αἰσχύλος ἐν Αγαμέμνονι μέμνηται τοῦ πανοῦ. Legit nempe Athenaeus n Aeſchylea Agamemnone, — πανὸν ἐκ νήσου τρίτον Αθῷον αἶπος ἐξεδέξατο. non ut editum hodie Φανός. Xylolychnuchus. Alexidi, M. Tullio ad verbum *lychnu-:hus ligneolus* nominatur. Scribe autem cum Epit. καὶ ·άχα τούτῳ ὅμοιόν ἐστι τὸ παρὰ Θεοπόμπῳ ὀβελισκο-λύχνιον. Porro obeliſcolychnii uſum et formam capere ɔoſſumus ex iis quae ſcribit philoſophus libro quarto)e partibus, capite ſexto, et Politicorum libro quinto, :apite 15. Obſervatio eſt Athenaei, Οὐ παλαιὸν δ᾽ εὕ-ρημα λύχνος· Φλογὶ δ᾽ οἱ παλαιοὶ τῆς τε δαδὸς, καὶ τῶν ἄλλων ξύλων ἐχρῶντο. Ita eſt: antiquitus, ignotis adhuc ucernis, facibus, candelis, et ſimilibus omnibus, in uſum ıocturni luminis taedam accendebant, aut ligna alia. In Etymologico ſcriptum vere, οἱ παλαιοὶ οὐκ ἐχρῶντο ἐλαίῳ καὶ λύχνῳ, ἀλλὰ ξύλοις. Pater vatum λαμπτῆρας nominat ligna in foculis ardentia ad faciendam lucem. Οδυσσ. σ.

Αὐτίκα λαμπτῆρας τρεῖς ἔστασαν ἐν μεγάροισιν
ὄφρα φαείνοιεν.

ad eum locum notat Euſtathius, durare eum morem apud ruſticos. Ἰστέον, ait, ὅτι λαμπτῆρας λέγει ἃς νῦν οἱ ἀγροτικοὶ λυχνίας φασίν. ἐφ᾽ ὧν δᾷδες κείμεναι (aut potius ἱστάμεναι) κατὰ δόρπον ἀνάπτονται, ἢ ξύλα ξηρὰ διὰ τὸ ἄκαπνον, ἢ καὶ ἄμφω ἀναμίξ. Virgilius Homerum imitans, *Urit odoratam nocturna in lumina cedrum.* Poëta alibi vocat βωμοὺς, focos ſublimes in hunc uſum fabricatos in aedibus beatorum: aut ſedes ſimulacrorum quae ligna vel facem tenentia praelucebant. ὀδυσσ. ῥαψ. η. quo referri fortaſſe poſſit obſcurus Gloſſarii locus, qui ita editur: *Lanterna*, Φανὸς, ἑστία πλατέως κειμένη. Doctiſſimi viri qui non videbant quid ſibi magiſter hic vellet, vocem ἑστία putarunt eſſe vitioſam. Nos ipſum potius interpretationis hujus auctorem falli cenſemus, ut ſaepe in cognatae ſignificationis vocibus. Putavit Latinae vocis *laterna* adeo late patere ſignificationem, ut etiam foculos illos denotaret, in cubiculis olim altiuſcule aedificari ſolitos ad lucendum. Lychnos vero invenerunt Aegyptii, auctore Clemente Alexandrino in Stromatibus. Lampadum quoque et uſum et p. 996.
nomen a Syris acceperunt Graeci: nam λαμπὰς eſt Hebraeorum לפיך. Lucernae διμύξου, ait noſter, meminit Μεταγένης ἐν Φιλοθύτῃ, καὶ Φιλωνίδης ἐν Κοθόρνοις.

Metagenis *Philothytam* invenio nominatam Polluci libro 9. cap. 23. at Philonidae verba extant apud eundem libro 10. cap. 26. *ὥσπερ οἱ δίμυξοι τῶν λύχνων.* Idem libro ſexto, cap. 18. *λύχνου δὲ διμύξου τῶν κωμῳδῶν Φιλύλλιος μνημονεύει.* minus recte editum *Φιλήλιος*, et hic et alibi. Homeri verſus, ubi lampadas appellat *δετὰς* eſt e *ῥαψ. λ.* Iliad. Sequitur, *Λυχνοκαυτίαν δὲ ἣν οἱ πολλοὶ λέγουσι, λυχναψίαν Κηφισόδωρος ἐν Ὑγιεῖ.* Scribendum, *ἐν Ὑῒ λέγει.* indubitata conjectura. Cephiſodori *Suem* novimus ex libro tertio, et libro octavo. praetermiſit Herodoti vocem *λυχνοκαΐην.* Ait de Cynulco, *καὶ ταῦτ' εἰπὼν, οὐρὰν ὑπήλασ' ὑπὸ λεοντόπουν βάσιν.* Ita juſſimus edi ex conjectura male vulgo conceptum verſum, etiam in MSS. Dalecamp. *ὑπὸ λαιὰν ποδὸς βάσιν.* ſane quam *ἀστόχως.* noſtram vero conjecturam posſumus jam confirmare Erotiani auctoritate, qui in Hippocrateo Lexico citat hunc ſenarium, ita plane ſcriptum: niſi quod pro *ὑπήλασεν* habet *ὑπείλλων.* ex illo cognovimus Euripidis eſſe verſum, ex Oedipode fabula. Videtur poëta leonem iratum deſcripſiſſe eo loci. leones enim in principio irae terram cauda verberant, ut Plinius ſcribit. Mos olim fuit multorum, ut finito aliquo negotio, vel etiam convivio, *ἰὴ Παιών* aut *Παιὰν* acclamarent. Cauſſa ejus conſuetudinis fuſe explicatur iſto loco qua in parte manca eſt iſta periodus, haut facile ſine libris melioribus ſanabilis: *διὰ δὲ τὸ λίαν ἡμῖν εἶναι σύνηθες λανθάνειν ὂν παροιμία, οἱ δὲ τὸ τοιοῦτον λέγοντες οὐχ ὡς παροιμίαν.* Quod ex Heraclide Pontico ſubjicitur, frivolum eſt, et ut recte indicat noſter, *φανερῶς πέπλασται.* Ajebat ille, Apollinem primum ſuper libatione ter dixiſſe, *ἰὴ Παιὼν, ἰὴ Παιὼν, ἰὴ Παιών.* eaque acclamatione dediſſe mortalibns exemplum trimetri verſus non unius generis. nam ſi in utraque harum vocum *ἰὴ Παιὼν* priores produxeris, feceris heroïcum ſpondaïcum. hexametros vulgo vocant metrici: ſed erit *τρίμετρος* ſi metiaris *κατὰ διποδίαν.* Quod ſi priores ſyllabas corripueris, erit ſenarius jambicus ex puris jambis ſi corripiens in caeteris, producas in ultimo pede, Hipponacteum ſcazontem concinnaveris. haec mens eſt eorum quae ex Heraclide relata, hodie in omnibus exemplaribus ſcribuntur non ſine vitio. Sed diſtinguendum ac legendum, *βραχειῶν δ' αὖ γινομένων, εἰ δύο τὰς ἁπασῶν τελευταίας συλλαβὰς μακρὰς ποιήσει τις, ὁ Ἱππώνακτος ἴαμβος ἔσται.* Poteſt autem prior in voce *ἰὴ* produci, ſi

deduci volumus ab *ἰάω*, quod eſt ſano. nam *τὸ ι* vocis *ἰατρὸς*, et *τῶν συστοίχων* producunt poëtae. Verum inepti ſumus nimis, ſi in explicandis hoc genus aſaniis, operam noſtram abutimur. Veteres inter ſurgendum a menſa, diſceſſuri e convivio diis libabant, aut thus, vel aliud thymiama odolebant. Non ſivit hoc indictum doctor noſter: ſed debilis hodie et mutila haec periodus p. 997.
eſt etiam in membranis. ſic enim omnes codices *Μετὰ ταῦτα ἤδη μελλόντων καὶ ἡμῶν ἀνίστασθαι, ἐπεισῆλθον παῖδες φέροντες ὁ μέν τις θυμιατήριον, ὁ δέ*. . . . . Ex conjectura et re ipſa, lacunam ita explemus, *ὁ δὲ λιβανωτὸν, ὁ δὲ σπονδεῖον.* alius, inquit, thuribulum ferebat, alius in acerra thus, alius pateram ad libandum. Pulcherrimum eſt quod ſequitur canticum in commendationem Sanitatis: Athenaeus paeanem indigetat, alii ſimpliciter *ᾆσμα*. Maximus Tyrius principio diatribae 41. *ᾄδεταί τι ἐκ ἀρχαίου ᾆσμα ἐν εὐχῆς μέρει, Ὑγίεια πρεσβίστα μακάρων, μ.* etc. Pro *Τᾶς εὐδαίμονός τ' ἀνθρώποις Βασιληΐδος ἀρχᾶς*, in Excerptis legitur, *ἰσοδαίμονος.* melius. vulgi judicio imperia et principia homines diis aequant, redduntque *Διῒ ἰσοταλάντους καὶ ἀντιφερίστους.* Idem liber ſcribit, *Τέθηλε πάντα, καὶ λάμπει χαρίτων ὄαρι.* et in ora libri *ὄαρ.* neutrum placet: rectum eſt *ἔαρ.* Quae poſt Ariphronis paeanem ſubjiciuntur usque ad vocem *ταῦτα*, quo pertineant ob vitium codicum non aſſequimur: et fortaſſe alieno loco ſunt poſita. ſed praeeuntes membranas Italicas ſumus ſecuti: a quibus nihil plane variat ſcriptus liber, quem a praeſtantiſſimo viro Huraldo Meſſaeo utendum paucos ante dies accepimus. Demum operi ſuo colophonem imponit auctor, et *Ταῦτα*, ait, *φίλτατε Τιμόκρατες, κατὰ τὸν Πλάτωνα, οὐ Σωκράτους νέου καὶ καλοῦ παίγνια, ἀλλὰ τῶν δειπνοσοφιστῶν σπουδάσματα.* Platonis locus quem reſpicit hic eſt ex epiſtola ſecunda. *Διὸ οὐδὲν πώποτ' ἐγὼ περὶ τούτων γέγραφα· οὐδ' ἔστι σύγγραμμα Πλάτωνος οὐδὲν, οὐδ' ἔσται. τὰ δὲ νῦν λεγόμενα, Σωκράτους ἐστι καλοῦ καὶ νέου παίγνια.* ita videtur Athenaeus eum locum Platonis legiſſe: non ut nunc editur *καλοῦ καὶ νέου γεγονότος.* addit poſtremo, *κατὰ γὰρ τὸν Χαλκοῦν Διονύσιον, — τί κάλλιον ἀρχομένοισιν Ἢ καταπαυομένοις, ἢ τὸ ποθεινότατον;* [Hic Dionyſius, cujus verbis auctor hic loquitur ſcriptor fuit antiquiſſimus, qui quidem in iis quae affert Athenaeus videtur Pindarum imitatus, atque adeo illius verbis uſus: quae et Ariſtophanes uſurpat ſub finem

Equitum. Ait eo loci poëta. Τί κάλλιον ἀρχομένοισιν ἢ καταπαυομένοισιν, Ἢ θοᾶν ἵππων ἐλατῆρας ἀείδειν; obſervat ibi ſcholiaſtes: Τοῦτο ἀρχὴ προσωδίου Πινδάρου· ἔχει δὲ οὕτω. Τί κάλλιον ἀρχομένοισιν ἢ καταπαυομένοισιν, ἢ βαθύζωνόν σε Λατὼ, καὶ θοᾶν ἵππων ἐλάτειραν ἀεῖσαι; Porro ne ultimae quidem dictioni operis hujus pepercerant iſti librorum tortores. Legebatur enim prius, ἢ τὸ πιθανότατον. quam lectionem pluribus exprimere conatus eſt Dalecampius. fruſtra. nam verum eſt, p.998. quod ex Epitoma publicavimus. Solet Athenaeus in principio omnium librorum et multorum fine, amicum ſuum Timocratem affari, et nominatim compellare. nunc quoque in extremo opere illum appellat: aitque, aliena verba, ut fere ſolet, ſententiae ſuae accommodans: nihil eſſe pulchrius, quam et inchoantem aliquid et abſolventem, ejus meminiſſe quod tibi ſit chariſſimum: puta, amici conjunctiſſimi, qualis Athenaeo fuit hic Timocrates. Certum eſt, nihil eſſe amantibus jocundius, quam ſuorum amorum nomina ſaepe uſurpare. Ariſtaenetus: ἧς δι' ἔρωτα πολὺν οἶδα καὶ νῦν τὸ προσφιλὲς ὄνομα πολλάκις εἰπών. Ac quoniam hominum generi nihil eſt Deo amicius, ab eo incipiendum, in eo deſinendum monent ſapientes. Gregorius Nazianzenus in Apolog. τάξις ἀρίστη παντὸς ἀρχομένῳ καὶ λόγου καὶ πράγματος, ἐκ θεοῦ τε ἄρχεσθαι. καὶ εἰς θεὸν ἀναπαύεσθαι.

Sic igitur in amici Timocratis jocundiſſimo nomine opus iſtud ſuum claudit Athenaeus. At nos, quibus dedit DEUS OPT. MAX. longi adeo, et tam moleſti, ne dicam ardui, incepti finem videre, in quo potius deſinemus, quam in ὑπεραγίῳ καὶ ὑπεραῤῥήτῳ ipſius nomine? εἰ γὰρ νοῦν εἴχομεν, ajebat ſapientiſſimus ſenex Epictetus, ἄλλο τι ἔδει ἡμᾶς ποιεῖν καὶ κοινῇ καὶ ἰδίᾳ, ἢ ὑμνεῖν τὸ θεῖον, καὶ εὐφημεῖν, καὶ ἐπεξέρχεσθαι τὰς χάριτας αὐτοῦ; οὐκ ἔδει καὶ σκάπτοντας καὶ ἀροῦντας καὶ ἐσθίοντας ᾄδειν τὸν ὕμνον τὸν εἰς τὸν Θεόν; Μέγας ὁ ΘΕΟΣ, ὅτι ἡμῖν παρέσχεν ὄργανα ταῦτα. δι' ὧν τὴν γῆν ἐργαζόμεθα. Μέγας ὁ ΘΕΟΣ, ὅτι χεῖρας δέδωκεν, ὅτι κοιλίαν, ὅτι αὔξεσθαι λεληθότως, ὅτι καθεύδοντας ἀναπνεῖν. ταῦτα ἐφ' ἑκάστου ἐφυμνεῖν ἔδει· καὶ τὸν μέγιστον καὶ θειότατον ὕμνον ἐφυμνεῖν, ὅτι τὴν δύναμιν ἔδωκε τὴν παρακολουθητικὴν τούτων, καὶ ὁδῷ χρηστικήν. Tibi ergo aeterne, immortalis, ter ſancte DEUS, tibi ſoli ἐάων δοτῆρι, pro abſoluto opere gratias ſupplex quantas poſſum maximas, et ago nunc, et porro ſemper, vivus

nec vivus agam: dum quidem vigiliae hae noſtrae manebunt: quas non magis *ἐπτοημένου πρὸς τὰ κάλλιστα τῶν μαθημάτων* animi, quam piae mentis, et devotae numinis tui majeſtati extare apud poſteros monumentum optamus. Tibi quoque, vir ampliſſime, MERICE DE VICO, qui pro illo tuo admirabili erga literas amore, otia nobis ad has lucubrationes profuſa quadam liberalitate feciſti, gratias agimus toto pectoris affectu, et porro ſemper quoad erimus agemus. Qui tibi, tuisque pro ſummis in nos meritis tuis *μυριομακαριότητα* duit *ὁ μέγας ἐν οὐρανῷ* ΘΕΟΣ.

INDEX AUCTORUM.

QUI IN HOC OPERE CITANTUR, ILLUSTRANTUR ET EMENDANTUR.

A.

Aben Ezra. 681, 60.
Achilles Tatius. 113, 51.
Accius. 482, 16.
Acta Apoſtolorum. 203, 50. 373, 20. 644, 22.
Actuarius. 60. 22.
Aelianus. 30. 24. 91, 41, *et paſſim.*
emendatur. 467. 41. 505. 15. 15. 518, 51. 628, 50. 668. 14, *et* 25. 709, 28, *et* 50. 731. 21. 734, 45. *ſaepius,* 773, 53. 949, 41.
illuſtratur. 111, 17, *et* 29.
Aeſchines. 320, 49. 392, 15. 474, 31. 590, 38, *et* 43.
Aeſchylus. 123, 32. 188, 42. 317, 33. 336, 17. 482, 16. 682, 18. 675, 11, *et* 36, 718, 37. 837, 13. 856, 15. 892, 25.
emendatur. 995, 27.
fabularum ejus album auctum et correctum. 166. 41.
Scholiaſtes Aeſchyli. 496, 30, 977, 36.
Aetius. 61, 50. 93, 23, *et* 27. 121, 61.
Agathias. 667, 61.
Alciphron. 95, 18. 662, 15, 878, 46.
Alexander Aphrodiſeus. 73, 32. 135, 24. 237, 19. 457, 23. 651, 23.
Ambroſius. 545, 40.
Ammianus Marcellinus. 178, 51.
Anacreon. 590, 60. 662, 20. 788, 63. 957, 16.
Anacreontica oda non ante edita. 952, 57.
Antigonus Caryſtius. 847, 45. 647, 22.
emendatur. 161, 56.
Antipater poëta epigrammatum. 581, 51.
Antonius Liberalis. 524, 26. 675, 27.
M. Antonius Imperator. 882, 36.
Appianus. 250, 30. 255, 18. 354, 56. 365, 32. 371, 66. 840, 65. 841, 12.
Apocryphi libri. 734, 45. 761, 21.
Apollodorus. 286, 37. 422, 20. 479, 48. 588, 42. 621. 12. 679, 35. 772, 60. 840, 15. 861, 44.
Apollonii ſcholia. 485, 27. 487, 54. 488, 58. 489, 34. 496, 18. 700, 20.
Apollonius grammaticus. 680, 48 955, 11.
Apulejus. 55, 10. 26, 40. 548, 44. 903, 22.
emendatur. 813, 58.
† *Ararotis poëtae nomen reſtitutum variis locis.* 166, 42.
Archelaus. 545, 39.
Archeſtratus. 177, 13.
Ariſtaenetus. 55, 33.
† *Ariſtias comicus.* 123, 35.
Ariſtides ſophiſta. 51, 47. 333, 66. 644, 39.
Ariſtophanes. 22, 17, *et* 61. 55, 60. 107, 35, *et paſſim.*
illuſtratur. 906, 18. 925, 12.
ejus ſcholiaſtes. 480, 27, *et* 42. 487. 63. 79, 50. 495, 37. 536, 60. 567, 42, *et* 60. 571, 62. 682, 30. 743, 49. 814, 32. 816, 39.
emendatur. 142, 34. 425, 53.
Ariſtoteles. 4, 63 13, 49. 22, 29. 45, 25. 57, 45. 60, 24. 79, 18. 84, 59. 88, 13. 89, 30 95, 24. 171, 53. 259, 32. 310, 47. 330, 56. 360, 52.

402, 39. 437, 41. 453, 55. 459, 57. 467, 10. 468, 22. 475, 38. 494, 29. 495, 30. 497, 33. 498, 18. 503, 10. 504, 34. 508, 50. 511, 40. 522, 21. 524, 55, *et* 60. 525, 35, *et* 39. 531, 64. 533, 62. 536, 30. 538, 27. 540, 36. 542, 46. 544, 48. 548, 43. 550, 29. 551, 16, *et* 25. 552, 44. 554, 20. 555, 40, *et* 53. 557, 62. 560, 42. 562, 13. 565, 19. 569, 41. 573, 41. 576, 10. 577, 15. 578, 35, *et* 55. 586, 50. 618, 53, *et* 64. 669, 42. 670, 50. 671, 51. 976, 17. 33, *et* 44. 679, 66. 683, 37. 691, 26. 724, 21. 728, 49. 744, 29. 850, 62. 900, 228.
emendatur. 499, 20. 618, 27. 944, 52. 980, 10.
illuſtratur. 172, 50. 329, 54. 579, 18. 619, 54. 731, 36.
ejus locus varie lectus jam olim. 532, 10.
defenditur a Timaei calumnia. 43, 41. 459, 31. 595, 48.
ſuper chalcide piſce inconſtantia. 574, 10.
Arrianus in Diſſertationibus. 130, 27. 964, 21.
Arrianus hiſtoricus. 284, 22. 372, 56. 446, 12.
illuſtratur. 708, 59.
Artemidorus. 130, 11. 457, 16. 561, 49. 580, 49. 774, 33. 840, 45. 963, 52.
emendatur. 54, 24. 945, 52.
Aſconius. 534, 31.
Athanaſius. 943, 35.
Athenaeus Mechanicorum ſcriptor. 193, 44. 905, 10.
Athenagoras. 196, 22.
B. Auguſtinus. 316, 52. 410, 12. 744, 44. 771, 11.
Auguſtus in epiſtola ad Tiberium. 393, 45.
Avicenna. 60, 25. 23, 94.
Aulus Gellius. 292, 10. 434, 65. 470, 36, *et* 46. 482, 30. 496, 34. 735, 14. 821, 66. 855, 38.
Auſonius. 49, 62. 161, 48. 176, 51. 246, 42.

B.

Baſilius. 30, 28 38, 41. 63, 24. 79, 58. 92, 52. 113, 56. 126, 56. 173, 16. 191, 21. 458, 24. 545, 49. 701, 49. 961, 20.
Benjamini Itinerarium. 840, 63.
Bibliorum vetus interpres. 476, 17.
illuſtratur. 924, 34.
emendatur. 556, 16.
Beroſus. 909, 39.
Bion. 219, 17.
Boëtius. 613, 56.
Breviator Athenaei, paſſim. *quis ille fuerit.* 1, 12.
negligentia illius. 2, 12. *et ſeqq.*

C.

Caelius Aurelianus. 684, 10. 890. 39. 897, 39.
Caeſar De bello Gallico. 364, 61. 436, 17.
Callimachus. 147, 40. 196, 27. 891, 51. 934, 19.
exponitur. 627, 37.
Canon paſchalis M. S. 282, 59.
Capitolinus. 369, 15.
Caranus. 218, 13.
Caſſianus. 282, 52.
Caſſiodorus. 340, 45. 365, 33.
Cato. 75, 14. 90, 44. 217, 41. 503, 62. 921, 15. 24, 27. 37, 38. 42, *et* 49.
Catullus. 110, 15. 627, 41.
Celſus. 60, 23.
Cenſorinus. 594, 26.
B. Chryſoſtomus. 20, 65. 30, 26. 49, 25. 55, 26, *et* 36. 72, 19. 102, 39. 143, 62, 283, 10. 316, 52. 321, 26. 322, 38. 344, 44. 403, 42. 452, 63. 500, 62. 652, 23. 823, 17.
emendatur. 811, 37.
Cicero. 60, 57. 61, 60. 94, 51. 104, 37. 226, 34. 268, 30. 274, 47. 415, 21. 454, 27. 469, 28. 471, 26. 476, 16. 391, 40. 498, 54. 500, 20. 565, 38. 587, 14. 601, 20. 614, 38. 624, 43 676, 55. 833, 23. 863, 36. 886, 52.

emendatur. 153, 47.
illuſtratur. 13, 42.
Claudianus. 275, 47. 860, 34.
Claudius Imperator. 471, 14.
Clemens Alexandrinus. 15, 40. 21, 57. 37, 56. 77, 50. 169, 43. 177, 44. 191, 52. 197, 52. 221, 15. 251, 50. 272, 48. 282, 56. 284, 50. 286, 10, *et* 27. 399, 39. 435, 20. 446, 58. 459, 37. 473, 67. 479, 34, *et* 38. 480, 65. 483, 29. 486, 34. 488, 12. 490, 42, 492, 49. 496, 59. 507, 43. 515, 46. 601, 35. 628, 27. 640, 35. 683, 57. 709, 47. 720, 30. 724, 65. 743, 62. 770, 15. 779, 19. 788, 17. 837, 52. 840, 42, *et* 54. 867, 22. 889, 47. 890, 32. 899, 23. 901, 56. 912, 49. 931, 40. 979, 50.
emendatur. 258, 50. 548, 52. 716, 18.
Cleomedes. 300, 29.
Codex Theodoſianus. 598, 18.
Cornelius Nepos. 607, 35.
Cornelius Celſus. 60, 23. 762, 17. 801, 37. 954, 30.
Cornutus in Perſicum. 553, 25,
Q. Curtius. 99, 41.

D.

Damaſcenus. 973, 17.
Damoxenus. 200, 56.
Daniel propheta. 271, 21. 904, 58, *et* 61.
Demades orator. 196, 58
Demetrius Phalereus. 48, 52. 455, 23, *et* 38. 630, 36. 661, 47.
illuſtratur. 392, 27.
Demoſthenes. 78, 13. 79, 25. 101, 10. 298, 24. 331, 21. 360, 56. 410, 37. 421, 26. 445, 50. 541, 59. 564, 66. 606, 54. 612, 31. 731, 62. 753, 49. 788, 60. 809, 31. 887, 11.
emendatur. 83, 37.
illuſtratur. 42, 40.
Demochares. 444, 12.
Demoſthenes Bithynus. 179, 57.
Deuteronomium. 410, 31.
Digeſta juris. 876, 60.
Dicaearchus emendatur. 981, 20.
Dio Chryſoſtomus. 55, 26. 109, 40. 533, 44.
Dio Coccejus. 6, 43. 99, 65. 412, 11.
Diodori Bibliotheca. 384, 38.
Diodorus Siculus. 48, 20. 359, 41. 387, 61. 410, 49. 445, 34. 448, 33. 468, 55, *et* 60. 574, 59. 607, 20. 713, 60. 715, 38. 772, 64. 827, 60. 835, 51. 860, 33. 861, 51. 873, 18. 883, 49. 939, 23.
Diogenes Laërtius. 211, 62. 381, 48. 460, 41. 502, 10. 583, 18. 594, 25. 595, 51. 620, 58. 636, 16. 716, 47. 747, 10. 777, 30. 785, 29. 815, 23. 823, 57. 854, 16. 878, 42. 879, 64. 884, 28.
emendatur. 53, 27. 732, 37.
Diomedes. 893, 63.
Dionyſius Periegetes. 777, 35.
Dionyſius Thrax grammaticus. 780, 61.
Dionyſius Sinopenſis. 411, 41.
Dionyſius Halicarnaſſeus. 193, 35. 198, 28. 468, 49. 487, 45. 494, 40. 672, 52. 679, 22. 720, 15. 767, 48. 768, 21. 851, 49. 677, 38. 906, 55. 954, 41. 964, 19, 60, 61.
ejus epigramma. 81, 62.
Dioſcorides. 58, 28. 60, 50. 60, 61. 73, 43. 78, 31. 102, 21. 422, 44. 502, 62. 642, 28. 799, 63. 954, 46. 967, 49.

E.

Empedocles. 927, 33.
emendatur. 635, 27.
exponitur. 718, 31.
Ennius. 177, 20. 482, 16. 567, 53.
emendatur. 177, 20.
Epictetus. 231, 58.
Epicurus. 498, 44.
Epigrammatarius poëta. 806, 54.
Epiphanius. 190, 21. 285, 14. 360, 40. 628, 32. 789, 60. 954, 61.
emendatur. 730, 14.
exponitur. 848, 60.
Erotianus. 483, 55. 486, 13. 487, 17. 488, 53. 744, 50.
Etymologici magni auctor. 452,

38. 479, 62. 483, 63. 495, 14. 513, 10, *et* 19. 697, 64. 894, 4.
emendatur. 170, 23. 539, 27, *et* 54. 571, 39. 757, 43.
S. Evangelii locus. 113, 55. 709, 43.
Euagrius. 823, 15.
emendatur. 850, 10.
Eunapius. 113, 48. 779, 43.
Euripides. 11, 12. 13, 60. 15, 13. 136, 56. 158, 49. 193, 15. 203, 42. 211, 41. 384, 31. 423, 35. 437, 47. 484, 44. 549, 36. 567, 46. 644, 37. 715, 60. 722, 54. 741, 33. 750, 53. 764, 15. 765, 18. 787, 43. 841, 49. 957, 48.
emendatur. 13, 19. 716, 17. 862, 65.
Euripidis vitae auctor. 334, 19.
Euſebius. 321, 31. 478, 46. 660, 27. 924, 14.
emendatur. 169, 48.
Euſtathius. 21, 28. 29, 51, *et paſſim*.
notatur aut emendatur. 2, 21. 12, 43. 18, 50. 111, 10. 213, 40. 463, 18. 659, 38. 668, 50. 797, 11. 798, 66. 807, 22. 843, 42.
exponitur. 831, 62.
Ezechiel propheta. 875, 42.

F.

Feſtus. 708, 49. 936, 50.
Feſtus Avienus. 777, 40.
Fragmenta libri undecimi Athenaei, numquam edita 781, 14. *et ſeq.*
Firmicus. 811, 49.

G.

Galenus. 35, 51. 36, 34. 38, 63. 44, 32. 51, 51. 60, 50. 61, 30. 62, 48. 71, 47. 84, 39. 85, 60. 86, 55. 92, 10. 95, 59. 104, 10. 19, *et* 39. 109. 38. 113, 47. 116, 37, *et* 56. 119, 53. 122, 64. 137, 10. 158, 20. 159, 41. 162, 13. 163, 64. 186, 30. 192, 29. 201, 27. 211, 51. 214, 22. 224, 22. 229, 15. 249, 58. 270, 52. 429, 19. 433, 51. 456, 65. 475, 38. 559, 27, *et* 28. 587, 36. 618, 35. 623, 63. 638, 16. 643, 25. 645, 11. 669, 28. 705, 45, *et* 53. 714, 55. 744, 56. 762, 23. 779, 50. 804, 51. 812, 60. 821, 27. 829, 43. 849, 53. 897, 38. 914, 61. 915, 46. 923, 43. 926, 10. 953, 47. 962, 37. 973, 26. 975, 48.
emendatur. 104, 20. 813, 54.
illuſtratur. 160, 25. 661, 10.
Geſnerus. 574, 19.
Gildas ſapiens. 130, 33.
Gloſſae Aruc. 218, 29.
Gloſſarium vetus. 476, 37. 534, 35.
emendatur. 575, 36.
Grammatici veteres. 562, 65. 756, 56.
Gregorius Nazianzenus. 30, 31. 636, 18.
Gregorius Nyſſenus. 49, 40.
Gregorius Palamas. 49, 54. 134, 33.

H.

Harpocration. 323, 43. 360, 45. 413, 44. 435, 16. 447, 12, *et* 24. 450, 19. 460, 60. 474, 62. 486, 39. 493, 18. 494, 56. 506, 53. 513, 22. 526, 25. 529, 26. 539, 66. 544, 10, *et* 66. 567, 14. 568, 27, *et* 43. 599, 38. 647, 10. 649, 63. 664, 39. 673, 44. 793, 10. 796, 54. 806, 48. 866, 60. 870, 43. 922, 41.
emendatur. 179, 28. 483, 13. 492, 58. 511, 18.
Hephaeſtion. 764, 27.
Heracliti locus obſcurus illuſtratur. 226, 48.
Hermogenes. 444, 25. 664, 15. 718, 58. 770, 28. 896, 50.
Hermolaus Byzantius. 230, 34. 586, 84. 737, 62.
Herodotus. 230, 40. 276, 43. 323, 31. 351, 66. 366, 35. 404, 64. 406, 47. 583, 36. 676, 43. 797, 29. 861, 55. 879, 15.
emendatur. 271, 48.
Heſiodus. 72, 64. 197, 38. 479, 52. 721, 36. 885, 18.

explicatur. 322, 47.
Heſychius. 14, 49. *et paſſim.*
emendatur aut notatur. 134, 26. 162, 25. 170, 10. 171, 10. 219, 58. 134, 55. 238, 42. 263, 36. 277, 46. 483, 38. 484, 17. 487, 41. 494, 20. 495, 48. 496, 24. 501, 13. 528, 58. 539, 59. 571, 37. 611, 16. 612, 57. 615, 44, *et* 61. 640, 56. 678, 14. 799, 28. 895, 29. 908, 42. 912, 27.
notatur. 144, 61.
exponitur. 906, 48.
Hieremias propheta. 909, 62. 186, 40. 191, 53. 193, 50. 219, 19.
B. Hieronymus. 28, 44. 104, 43. 243, 53. 282, 40. 316, 51. 506, 36. 556, 23. 565, 39. 666, 45. 705, 33. 868, 39. 924, 29. 465, 60.
illuſtratur. 660, 60.
Hipparchus. 674, 49.
Hippocrates. 19, 14. 61, 24. 63, 19 86, 43. 87, 36. 93, 43. 96, 25. 97, 22. 137, 18. 158, 57. 205, 28. 474, 48. 476, 20. 504, 11, *et* 13. 514, 45, 618, 33. 622, 16. 638, 10. 667, 20. 669, 28. 676, 11. 678, 29. 683, 67. 685, 47. 717, 50. 719, 55. 721, 42. 744, 49. 757, 34. 812, 60. 918, 45.
illuſtratur. 333, 14. 465, 60.
emendatur. 93, 31. 211, 52.
Hirtius vel Oppius. 268, 31.
Hiſtoriae Miſcellae auctor. 850. 30.
Hiſtoria vetus Eccleſiaſtica. 804, 18.
Homerus. 14, 59. 19, 11. 31, 63. 32, 39. 36, 14. 37, 48. 40, 46. 45, 33. 57, 51, *et* 63. 61, 42. 64, 43. 70, 60. 82, 65. 84, 46. 85, 10. 93, 57. 98, 64. 136, 52. 179, 51. 245, 67. 247, 22. 255, 24. 278, 60. 287, 38. 292, 25. 318, 37. 326, 35. 403, 40. 405, 24. 421, 52. 436, 48. 474, 65. 479, 64. 503, 61. 519, 38. 583, 30. 594, 61. 605, 38. 605, 62. 615, 47. 629, 17. 631, 43. 635, 56. 647, 48. 660, 36. 665, 33. 671, 54. 685, 45. 690, 11. 696, 66. 711, 13. 715, 54. 717, 48. 720, 49. 729, 34, *et* 48. 733, 39. 739, 56. 741, 38. 755, 27. 797, 13. 813, 32. 842, 16. 848, 54. 878, 15, *et* 63. 883, 21. 885, 23. 887, 48. 892, 28. 903, 27. 904, 36. 906, 39. 930, 25. 933, 24. 934, 35. 961, 65.
illuſtratur. 40, 20. 662, 24.
Homeri poëmatium, Epicichlides. 134, 58.
ejus ſcholiaſtes. 480, 55.
Horatius. 56, 32. 110, 16. 219, 14. 227, 40. 249, 17. 480, 36. 629, 67. 794, 24.
Hyperidis oratio Deliaca. 718, 53.

I.

Jamblichus. 33, 50. 36, 62.
emendatur. 25, 56.
Javolenus Juriſconſultus. 368, 33.
Interpres Pindari. 679, 13.
Interpres Hermogenis. 718, 60. 876, 19.
Joannis Evangelium. 921, 60.
Apocalypſis. 24, 54.
Jobus. 548, 39. 556, 17. 868, 45.
Jobi vetus interpretatio emendatur. 556, 17.
Jonathanis paraphraſis. 924, 27.
Joſephus. 369, 40.
Joſephus Ben Gorion. 761, 22. 868, 48.
Jeremias. 882, 58.
Iſaeus. 410, 38.
Iſaïas propheta. 797, 59.
Iſidorus. 120, 19. 225, 25. 340, 34.
illuſtratur. 480, 18.
Judicum libri auctor. 868, 46.
Julianus Archiepiſcopus Toletanus. 981, 50.
Julius Pollux. 47, 44 65, 12.
notatur. 168, 28. 225, 54. 226, 46. 416, 63. 426, 65. 427, 23. 460, 64. 496, 12. 501, 21. 528. 25. 664, 41. 673, 40. 709, 35. 717, 64. 747, 56, *et* 60. 789, 17. 792, 29. 798,

52. 810, 54. 818, 33. 870, 37. 885, 44, *et* 52. 938, 62. 945, 35. 959, 59.
emendatur. 167, 53. 181, 19. 209, 55. 210, 10. 236, 43.
Juſtinus. 467, 10.
Juſtinus Martyr. 705, 11.
Juſtinianus in Codice. 420, 28.
Juvenalis. 19, 13. 35, 41. 128, 22. 140, 51. 235, 40. 340, 24. 707, 53. 922, 18.
illuſtratur. 130, 15.

L.

Leonidas. 553, 29.
Leviticus. 135, 56. 677, 41. 684, 12. 924, 10.
Levitici locus expoſitus. 191, 15.
Libanius. 432, 57.
Livius. 502, 16. 734, 30. 740, 30. 480, 12.
Longinus περὶ ὕψους. 141, 35. 468, 51.
Longus. 59, 35. 66, 23.
Lucas Evangeliſta. 271, 32. 410, 57. 924, 45.
Lucianus. 53, 49. 59, 23. 95, 22. 112, 15. 123, 32. 136, 29. 164, 34. 184, 42. 193, 60. 224, 59. 275. 30. 375, 10. 425, 41. 577, 27. 638, 26. 775, 49. 786, 45. 791, 14. 839, 25. 900, 37, *et* 63. 923. 15. 954, 50.
exponitur. 190, 37.
Lucilius. 151, 14. 152, 22.
Lucretius. 247, 26. 790, 45.
Lycophron. 13, 51. 20, 57. 30, 20. 195, 63. 324, 29. 399, 46. 530, 36. 732, 10. 802, 52.
ſcholiaſtes Lycoph. 582, 32.
Lyſias. 225, 17. 323, 47.

M.

Macrobius. 119, 54. 431, 36. 493, 30. 495, 24. 522, 29. 651, 22. 660, 40. 776, 64. 793, 56. 794, 29. 796, 64. 802, 15. 980, 30.
emendatur. 794, 52. 802, 14.
Manilius. 299, 46.
Manuelis Comneni conſtitutio. 850, 25.
Martialis. 117, 60. 120. 10. 134, 15. 147, 41. 148, 26, *et* 34. 220, 32. 251, 20. 265, 40. 290, 59. 499, 60. 556, 57. 634, 25. 765, 20. 766, 34. 822, 43.
Martianus Heracleota. 16, 38.
Maximus Tyrius. 54, 42.
Menander rhetor. 709, 22.
Michaël Pſellus. 27, 22.

N.

Naevius. 457, 22. 567, 54.
Nicander. 60, 36. 618, 33. 758, 13. 813, 29.
Nicandri interpres. 146, 27. 507, 11.
Nicephorus Caliſtus. 823, 16.
Nicetas Choniates. 934, 22. 961. 26.
Nicolaus Damaſcenus. 433, 54.
Nicomachus. 235, 32. 797, 58.
Nigidius. 756, 60.
Nonius. 179, 18. 589, 20.
Nonnus. 452, 11.

O.

Octavius Minutius Felix. 938, 64.
Olympiodorus. 73, 27.
emendatur. 475, 44.
Onceli paraphraſis Chaldaïca. 924, 19.
Oppianus. 173, 53. 342, 59. 504, 45. 506, 22. 536, 34. 539, 48. 541, 27. 542, 50. 545, 39. 548, 12, *et* 56. 550, 36. 552, 10, *et* 67. 554, 18. 560, 52. 564, 18. 565, 19. 578, 48. 664, 56. 756, 62. 757, 53.
Orpheus. 407, 16.
Orus emendatur. 106, 58.
Ovidius. 104, 37, *et* 52. 192, 66. 508, 10. 566, 37. 675, 29. 686, 29. 977, 14.

P.

Pacuvius. 491, 47. 567, 53.
Palladius. 928, 56.
Panyaſis poeta. 79, 51.
Paraphraſtae Chaldaïci. 924, 18.
Paroemiographi Graeci. 460, 61, 485, 40. 488, 48. 495, 50.
Parthenius. 270, 31. 486, 42.
Paulus Aegineta. 457, 13.
Paulus Apoſtolus. 574, 22. 588, 36. 644, 22. 652, 22. 661, 18.
Paulus Iovius. 811, 45.

Pauſanias. 93, 41. 151, 29. 311, 11. 562, 47. 562, 57. 576, 63. 601, 45. 626, 46. 644, 27. 683, 56. 703, 13. 809, 35. 827, 13. 840, 16. 844, 13. 863, 36. 892, 41. 902, 57. 951, 29. 952, 17. 974, 52.
emendatur. 780, 59.
illuſtratur. 844, 13.
Perſius. 78, 18. 279, 61. 291, 29. 390, 42. 539, 52. 553, 15. 598, 35. 671, 25. 699, 16. 705, 64.
Petronius. 49, 49. 119, 65. 171, 15. 246, 47. 368, 23. 451, 36. 788, 57.
Phalaecus poëta epigrammatum. 808, 43.
Phavorinus apud Stobaeum. 155, 27.
Philemon. 726, 58.
Philo Judaeus. 30, 30. 190, 16. 285, 37. 305, 53. 354, 47. 620, 10. 910, 16.
Philoſtratus. 99, 20. 478, 49. 686, 22. 829, 39. 872, 25.
Philoxenus. 78, 10.
Phlegon Trallianus illuſtratur. 360, 60.
Phoenicides. 666, 50.
Phocae Imperatoris conſtitutio. 850, 21.
Photius. 478, 54. 480, 35. 582, 22. 815, 46. 902, 32. 928, 55.
Pindarus. 199, 18. 233, 31. 333, 61. 358, 32. 361, 56. 527, 55. 275, 29. 768, 12. 820, 66. 844, 44. 872, 62.
emendatur. 337, 45. 702, 42. 867, 59.
illuſtratur. 517, 45.
Pindari ſcholiaſtes. 479, 49. 481, 13. 483, 28. 485, 13. 490, 25. 491, 14. 492, 25. 494, 65. 601, 61. 679, 13. 722, 42.
Placidas. 130, 32.
Plato. 28, 17. 49, 20. 82, 57. 98, 13. 109, 33. 112, 36. 137, 20. 166, 29. 197, 28. 305, 50. 334, 37. 377, 24. 385, 48. 412, 15. 454, 40. 460, 12. 466, 20. 471, 22. 547, 32. 586, 54. 614, 65. 620, 20. 631, 57. 729, 59. 735, 63. 769, 19. 776, 19. 820, 39. 876, 27. 915, 40 956, 58.
emendatur. 53, 63. 59, 10 186, 21. 215, 62. 315, 46 631, 19.
notatur. 322, 61.
illuſtratur. 680, 35.
Plautus. 97, 25. 190, 41. 223 55. 225, 30. 236, 19. 268 45. 355, 35. 400, 22. 474 60. 514, 38. 549, 18. 568 12. 591, 51. 597, 17. 601 24. 652, 57. 678, 19. 688 19. 689, 40. 698, 65. 718, 39. 874, 21. 973, 48.
illuſtratur. 42, 44. 82, 49.
Plinius. 21, 32. 63, 29.
emendatur. 578, 49. 791, 16 809, 38.
defenditur a calumnia. 177, 51
illuſtratur. 129, 63. 155, 34 163, 24. 177, 51.
confertur cum Graeci ſcriptoris verbis. 974, 55. *et ſaepius*.
Plinius junior. 829, 21. 964, 25.
Plutarchus. 15, 27. 22, 27. 37, 59.
emendatur. 447, 37. 448, 31, 905, 34.
illuſtratur. 608, 55.
Polyaenus. 238, 12. 450, 30. 731, 65.
Polybius. 35, 59. 437, 37. 459, 54. 476, 20. 575, 16. 577, 61. 649, 44. 712, 47. 734, 34, *et* 64. 898, 27.
emendatur. 905, 30.
Porphyrius. 151, 38. 619, 60. 686, 29. 803, 50. 826, 24. 897, 48. 914, 18. 939, 43.
Priſcianus. 169, 56. 197, 32. 204, 33. 231, 24. 564, 51. 639, 44. 720. 15.
emendatur. 231, 24.
Probus. 843, 44.
Proclus. 305, 37. 43, *et* 50. 361, 22. 365, 39. 478, 46.
Procopius. 659, 36. 849, 59.
Propertius. 878, 51.
Prudentius. 282, 50.
Pſalmorum liber. 868, 37.
Ptolemaeus. 468, 52. 30, 21. 648, 28. 873, 22.
Ptolemaeus Hephaeſtionis F. 996, 49.

Q.

uintilianus. 37, 51. 383, 30. 468, 51. 892, 59. 897, 18.

R.

abbini. 218, 23. 583, 27.
ufinus. 362, 44.
ufus Epheſius. 684, 19.

S.

alomonis Proverbia. 882, 56.
alluſtius. 49, 39.
amuëlis locus. 868, 40.
enatusconſultum Lacedaemoniorum emendatur, 614, 34.
enatusconſultum aliud. 431, 11. 833, 28.
eneca. 21, 62. 46, 48. 61, 58. 66, 47. 96, 17. 147, 25. 431, 39. 469, 31. 521, 21. 540, 19. 601, 21. 619, 50. 627, 57. 770, 66. 811, 41. 934, 29.
eptuaginta interpretes. 747, 46. 797, 51. 882, 59.
erenus Samonicus. 796, 61.
ervius. 592, 38. 775, 47.
idonius Apollinaris. 231, 26. 863, 36.
imeo Sethus 117, 54. 158, 27.
ocrates in hiſtoria Eccleſ. 628, 38. 667, 23.
exponitur. 668, 17.
olinus. 869, 54.
ophocles. 478, 14. 491, 11. 686, 33. 689, 38. 739, 49. 786. 38. 892, 45.
exponitur et emendatur. 864, 20.
ophoclis interpres. 415, 41. 483, 58. 486, 23.
ophoclis vitae auctor. 481, 46.
ophoclis fabularum catalogus accuratus. 482, 40. *et ſeq.*
opater in Hermogenem. 285, 43. 719, 17.
oranus. 446, 49.
oſipater. 651, 66.
otades. 514, 43.
otion. 88, 21.
tatius. 773, 23.
tephanus. 83, 15. 164, 52. 449, 51. 482, 46. 486, 51. 488, 26. 492, 52. 494, 26. 495, 17. 496, 27, 530, 35, 582, 59. 719, 60. 777, 29. 882, 60. 895, 12. 899, 14. 961, 54.
emendatur. 46, 11, *et ſeq.*
Stobaeus. 484, 54. 485, 40. 488, 35. 489, 18. 491, 19. 493, 20. 495, 33, *et* 41. 642, 17. 777, 31.
emendatur. 114, 19. 396, 39.
Strabo. 37, 51. 45, 61. 71, 37. 89, 20. 139, 36. 233, 13. 247, 63. 278, 28. 409, 18, *et* 34. 365, 37. 367, 57. 409. 17. 421, 45. 453, 32 467, 10. 483, 28, *et* 55. 485, 62. 490, 50. 523, 38. 530, 22. 532, 65. 543, 57. 665, 38. 570, 41. 574, 59. 576, 11. 579, 46, *et* 49. 600, 29. 614, 61. 629, 42. 647, 64. 683, 53. 713, 18. 731, 15. 737, 17. 767, 40. 780. 57. 790, 21. 813, 21. 827, 59. 837, 58. 840. 14. 850, 66. 863, 36. 878, 44. 882, 60. 920, 42. 935, 26. 950, 59.
emendatur. 408, 20.
Strattidis fabularum catalogus. 566, 49.
Suetonius. 234, 11. 235, 20. 321, 65. 371, 51. 422, 11. 470, 18. 609, 56. 652, 62. 693, 27. 804, 48. 832, 49.
Suidas. 28, 13. 38, 21. 46, 43. 121, 14. 133, 11. 167, 23. 240, 35. 340, 29. 373, 27. 427, 20. 447, 20. 473, 67. 425, 65. 477, 48. 479, 28. 501, 34. 502, 17. 508, 54. 515, 10. 516, 52. 537, 39. 559, 47, 566, 61. 569, 35. 585, 51. 591, 32. 596, 61. 600, 45. 601, 32. 621, 25. 416, 53. 678, 51. 684, 29. 709, 22. 726, 29. 735, 28. 737, 52. 805, 60. 809, 32. 822, 50, 848, 58. 849, 58. 858, 46. 867, 54. 870, 64. 879, 30. 884, 50. 885, 36. 917, 18. 929, 41. 931, 12. 955. 15.
notatur aut corrigitur. 23, 25. 49, 61. 52, 10. 53, 58. 419. 10. 469, 57. 549, 28. 625, 57. 648, 41.
illuſtratur. 465, 19.

Symmachus. 187, 28. 447, 22. 875, 44.
Symphoſius. 130, 59.
Syneſius. 510, 13. 589, 14.
Syrus interpres Novi foederis. 83, 43.

T.

Tacitus. 32, 28. 275, 33. 370, 47. 440, 60. 823, 11.
Targumim auctores. 924, 18.
Tatianus. 683. 53.
Terentius. 48, 37. 61, 59. 224, 55. 296, 66. 444, 35. 529, 25. 841, 42.
Tertullianus. 23, 53. 91, 40. 92, 49. 180, 13, 172, 48.
Themiſtius. 79, 27. 158, 58. 217, 14. 284, 66.
Theocritus. 28, 41. 80, 41. 112, 35. 256, 21. 268, 26. 305, 44. 330, 20. 346, 28. 401, 45. 426, 44. 483, 34. 503, 33, *et* 49. 558, 61. 561, 40. 590, 57. 595, 42. 672, 59. 733, 66. 761, 50. 770, 20. 831, 60. 874, 53. 902, 27. 925, 60. 936, 65. 956, 64. 983, 53.
emendatur et illuſtratur. 507, 23. 28, *et* 32.
Theocriti ſcholiaſtes. 539, 26. 897, 47.
Theodoretus. 49, 46.
Theodori Polymorphus. 789, 57.
Theognis. 552, 15. 633, 11. 777, 15. 837, 57.
emendatur. 723, 57.
Theon. 813, 20.
Theophylactus. 112, 23.
Theophraſtus. 19, 56. 44, 24. 89, 40. 101, 54. 108, 60. 113, 23. 116, 34. 127, 47. 133, 64. 139, 11. 163, 16. 198, 22. 203, 53. 225, 11. 370, 17. 427, 42. 434, 50. 446, 17. 501, 19. 551, 53, *et* 61. 576, 30. 578, 15. 618, 56. 632, 30. 640, 67. 641, 13. 662, 17. 684, 43. 686, 61. 739, 27. 855, 50. 884, 51. 946, 20. 974, 25.
emendatur. 72, 14. 86, 12. 102, 42. 108, 60. 121, 47. 126, 45. 143, 22. 149, 47. 154, 53. 156, 15. 932, 51.
illuſtratur. 125, 39. 330, 45. 552, 22.
confertur cum Ariſtotele. 552 54.
Theopompus hiſtoricus. 35, 5 806, 12. 842, 41.
Theopompi locus expoſitus contr Athenaei mentem. 298, 3
Thucydides. 207, 57. 365, 30. 3 55. 557, 36. 570, 61. 582, 5 673, 37. 838, 58.
illuſtratur. 411, 27.
locus illius varie lectus. 798, 5
Tibullus. 514, 64.
Timo. 690, 48.
Trallianus. 29, 10.
illuſtratur. 360, 61.
Tzetzes. 479, 44. 523, 64.

V.

Valerianus. 471. 19.
Varro. 28, 50. 75, 19. 98, 31. 21 42. 277, 46. 398, 51. 433, 3 478, 68. 527, 22. 560, 54. 57 29. 650, 37. 686, 24. 717, 2 735, 17. 771, 11. 795, 66. 80 29, *et* 66. 814, 41.
Vellejus Paterculus. 470, 21.
Vetus ſcriptor apud Suidam 583, 38.
Virgilius. 249, 52. 403, 24. 42 49. 882, 39.
Vitruvius. 88, 18. *et* 63. 92, 5 274, 21. 309, 26. 344, 31. 35 29. 357, 19. 361, 46. 363, 2 421, 14. 846, 51.
Ulpianus Juriſconſ. 98. 20. 44 41. 735, 20.
Vopiſcus. 704, 19.

X.

Xenophon. 35, 53. 41, 37. 99, 4 137, 62. 379, 59. 450, 28. 47 16. 575, 28. 715, 18. 722, 4 778, 39. 803, 32. 818, 63. 82 33. 888, 28. 984, 40.
emendatur. 233, 40. 260, 2 829, 32.
illuſtratur. 285, 53.

Z.

Zenobius. 29, 22. 691, 13.
emendatur. 585, 66.
Zenodotus. 32, 65.
Zoroaſter. 157, 22.
Zoſimus. 52, 17. *et* 18. 659 30.

INDEX
GRAECARUM DICTIONUM
AUT LOCUTIONUM QUAE IN ANIMADVERSIONIBUS EXPLICANTUR.

A.

Ἀβήρ. 615, 17.
ἀβλεννὴς et ἀβλεμής. 622, 41.
ἁβρὰ βαίνειν. 373, 35.
Ἄβρυνα. 105, 55.
ἀβυρτάκη et ἀβύρτακος. 141, 53. 238, 12.
ἄβωρ. 615, 17.
Ἀγαμέμνων Ζεύς. 196, 18.
ἀγατὸν pro ἀγαστόν. 56, 39.
ἄγγαροι, vox Barbara. 233, 46.
ἄγειν ὁλκήν. 94, 48.
ἄγειν τι εἰς τὸ πρόσθεν τινός. 739, 38.
ἀγεληΐδες ὗκκαι. 554, 59.
ἀγερμός. 626, 56.
ἀγκλίνειν. 625, 30.
ἀγλαΐζειν. 135, 43.
Ἀγνοῦς. 103, 61.
ἀγνωτίδια, vide γνωΐδια.
ἀγορὰ εὔοψος. 401, 49.
ἀγορᾷ χρᾶσθαι. 457, 67.
ἀγραῖος, panis. 208, 24.
ἀγράφως. 383, 65.
ἄγριος περὶ παῖδας. 539, 43.
ἀγριμαῖα κρέα. 853, 22.
Ἀγρωστῖνος Epicharmi. 232, 27.
ἀγριάλος. 580, 21.
οἱ ἐκ τῆς ἀγωγῆς. 952, 20.
ἀδαλές. 222, 61.
ἀδελφήρ. 615, 17.
ἀδέσποτοι. 467, 61.
ἀδιανοητότερος κατὰ τὴν προσηγορίαν τοῦ πατρός. 583, 46.
ἀδικία, pro impudicitia. 522, 59.
ᾆδου τραπεζεύς. 969, 48.
ἀδροῦσθαι pro ἀνδροῦσθαι inſigni loco reſtitutum. 933, 51.
ἄδρια. 162, 38.
ἀερόμελι et δροσόμελι. 819, 18.
ἀερσιπότητα μέλεα. 913, 51.
ἀηδία Ἀττική. 250, 63.
ἀθερίνη. 572, 47.
ἀθὴρ et ἀφαρεύς. 531, 36.
ἄθυτα ἱερὰ κατεσθίει, proverb. 35, 47.
αἰγανά. 707, 13.
Αἰγλαήρ. 615, 17.
αὔχημα. 30, 46.
αἰζήεις. 316, 18.
αἰθώρ. 615, 18.
αἶκλον. 260, 37. 264, 60
αἱμωδιᾶν. 423, 22.
αἴρειν δάκτυλον. 395, 66.
αἵρεσις ſecta et ratio vitae. 337, 28.
Αἰρησιτευχεὺς Diphili fabula. 816, 44.
αἶσχος ἀναδήσασθαι. 659, 34.
αἰτίαν ἔχειν. 639, 32.
αἰώρημα. 30, 24.
ἀκαλάκανσιρ. 615, 18.
ἀκακαλλίς. 964, 50.
ἄκαλος. 174, 57.
ἄκανθα. 139, 38.
ἀκανθοβάται. 186, 52.
ἄκαπνα θύειν. 26, 63.
ἀκάρναξ lupus. 566, 43.
ἄκατος. 786, 25.
ἀκίσασθαι. 532, 37.
ἄκρινος herba. 963, 27.
ἄκιρ pro ἀσκός. 615, 20.
ἀκλητῆρες βότρυς. 910, 27.
αἱ ἀκμαῖαι et αἱ ἕωλοι ἡμέραι nuptiarum. 182, 37.
ἀκούειν pro intelligere. 660, 48.
ἀκούετε λαοί. 604, 27.
ἀκράτισμα. 338, 59.
ἄκρατος ἐλευθερία. 738, 58.
ἄκρεα apud Galenum. 132, 37.

ἀκρέσπερος et ἀρχέσπερος. 618, 30.
ἀκρόαμα. 325, 19.
ἀκροάματα ἐξ Ἰταλίας. 275, 20.
ἀκροκώλιον γεννικόν. 132, 27.
ἀκρολίπαρος. 663, 66.
ἀκροστόλιον. 356, 17.
ἀκρότητα κύμβαλα. 296, 61.
ἀκχαλίβαρ. 615, 20.
ἅλες ἡδυσμένοι. 637, 42.
ἄλειμμα et χρίσμα, qui differant. 975, 35.
ἀλεκτρυών. 313, 25.
ἀλέκτωρ, Pallas. 192, 46.
ἀλέκτωρ, tibia. 313, 24.
ἀλέκτωρ ἡμερόφωνος et ὀλόφωνος. 646, 55.
Ἀλεξάνδρου πιών. 731, 14
ἀλεξίλογα γράμματα. 65, 19
ἀληθινὸς μάγειρος. 650, 44.
ἀληλεσμένος βίος quid dicatur. 913, 63.
Ἁλιὰ et ἁλίζεσθαι. 83, 38.
ἁλίζωοι. 558, 59.
ἁλιτρυχεῖς, piſcatores. 222, 62.
ἁλὸς χόνδρος. 627, 18.
ἀλλαγὴν ποιεῖσθαι. 575, 37.
ἅλμη ἀγρία. 591, 20.
ἀλλάττεσθαι τὸν τῶν γυναικῶν βίον. 829, 52.
ἅλς θυμίτης. 635, 33.
ἀλύειν. 339, 57.
ἄλφιτα. 291, 59.
ἁλῶναι παρανόμων. 761, 16.
ἀμαθής. 391, 21.
ἀμαθίτιδες κόγχοι. 165, 62.
ἀμάλλαι, ἴουλοι. 891, 31.
ἁμάρτιον. 981, 60.
ἄμαχοι. 24, 62.
ἄμβων. 804, 13.
αἱ ἀμέθυστοι. 74, 64.
ἄμης et νάνος. 916, 47.
ἀμία vocis etymum. 498, 19.
ἀμίδας ἀλλήλοις περικαταγνύναι, mos Graecorum. 42, 38.
ἀμίδος ὄνομα, pro ἀμίς. 42, 64.
ἀμιθρεῖν pro ἀριθμεῖν. 840, 26.
ἀμνή. 647, 56.
ἄμορα. 918, 63.
ἀμπιστάτηρ. 615, 21.
ἄμυλος amylum. 925, 54.
ἀμύνεσθαι τὸ κάλυμμα. 449, 56.
ἀμφικνεφαῖος, et ἀμφικνέφαλος. 725, 31.
ἀμφιδέαι. 323, 50.
ἀμφὶ δεύτατα, apud Pindarum 912, 56.
ἀμφιδρόμια. 135, 36.
ἄμφις οἶνος. 196, 10.
ἄμφοδος idem ac λαῦρα. 848, 17
ἀμυγδαλῆ arbor. 107, 47.
Ἄμωτα vel μότα, caſtaneae dictae. 109, 49.
ἀναβάλλεσθαι pro περιβάλλεσθαι de amictu. 53. 54.
ἀναβράττειν et ἀνάβραστα κρέα 661, 26.
Ἀνάγαλλις. 38, 21.
ἀνάγκα γλυκεῖα, apud Bacchylidem. 82. 45. et 49.
ἀναγκαῖον πόμα, apud Platonem. 82, 61.
ἀνάγκη, neceſſitudo. 322, 35.
ἀνάγκη ληψίμισθος. 824, 34.
ἀναγκόσιτος. 97, 30.
ἀνάγνωσις criticorum vox. 336 10.
ἀναγραφαὶ παλαιαί. 939, 17.
ἀναγυροῦς. 103, 61.
ἀναδήσασθαι τὸν ἀγῶνα, vel νίκην. 658, 13.
ἀναικλεῖοι. 265, 21.
ἀνακαλεῖσθαι. 300, 10.
ἀνακεῖσθαι. 57, 44.
ἀνάκλασις εὔγραμμος. 354. 39.
ἄνακτες Cypriorum. 448, 62.
ἀνάκτορον. 372, 59.
ἀναλαμβάνειν εἰς μνήμην. 437, 57
ἀνανήφειν. et ἀναπεινῆν. 209. 13
ἄναντα κάταντα. 256, 26.
ἀναπεπταμένα loca. 357. 41.
ἄναρ. 615, 13.
ἀναρῖται et νηρῖται. 165, 24.
ἀνάῤῥινον, ſive ἀντίῤῥινον. 640, 44
ἀναστόμωσις. 251, 65.
ἀνάτασις. 285, 35
ἀνατίθεσθαι. 77, 28.
ἀνατριαινοῦν. 310, 16.
Ἄναυρος. 306, 38.
ἀναχαιτίζειν. 462, 60.
ἀνδραχθής. 571, 48.
ἀνδρεία. 265, 19.
ἀνδροφόνος ſceleſtus. 398, 41.
ἀνεῖσθαι. 700, 24.
ἀνελκύεσθαι. 538, 20.
ἀνὴρ τοῖς ἤθεσι διαφορῶν. 896, 33.
ἄνθη ſive ἄνθησις. 956, 21.
ἀνθίζειν πυρὸς ἀκμαῖς. 933, 20.
ἀνθρωπείου παράκομμα νομίσματος eunuchus. 30, 31.

ἀνθρωπίνως λαλεῖν, *humane loqui*. 660, 54.
ἄνθρωποι οὐκ ἄνθρωποι. 832, 46.
ἄνθρωπος δίγλωττος. 9. 22. et 23.
ἀνθρωπότης vulgus hominum. 359, 33.
Ἄννωνος πλάναι. 162, 62.
ἀνσατήρ. 615, 24.
ἀντήνωρ σποδός. 195, 53.
ἀντιπροπίνειν. 234, 38.
ἀνυπόστατος ἀρχὴ, potentatus intolerandus. 193, 29.
Ἄξιον. 94, 63.
οἱ ἐν ἀξιώμασι κείμενοι. 35, 16.
ἀοιδὰς ἀντιπροπίνειν. 948, 31.
ἀόνες, piſces. 558, 49.
ἀπαβοΐδορ. 615, 24.
ἀπαγορεύειν. 396, 11.
ἀπαλὸν vinum. 68, 30.
ἀπαλφιτίζειν. 727, 44.
ἀπανθρακίζειν. 571, 60.
οὐκ ἀπάνουργος. 190, 12.
ἀπαντήσεις. 876, 15.
ἀπαρέγχυτος. 63, 13.
ἀπεγλυκασμένος. 113, 37.
ἀπειθὴς πρὸς τὴν γεῦσιν. 559, 32.
ἄπεκτος ἀρήν. 28, 40.
ἀπία γῆ. 687, 46.
ἀπλάκουντος. 915, 27.
ἀπόβασις ἠπάτιος. 184, 17. et 20.
ἀπογλαυκοῦσθαι. 224, 20.
ἀπογράφεσθαι. 432, 57.
ἀποδύεσθαι. 39, 57.
ἀποζέσαι, fervefacere. 24, 37.
ἀπόθετα κοκκύμηλα. 101, 39.
ἀποκαρτερεῖν. 422, 36.
ἀποκαύματα, pedum perniones. 192, 28.
ἀπόκινος. 901, 16.
ἄποιος, aqua. 73, 47.
ἀπολαύειν. 645, 47.
ἀπόλαυσις. 825, 44.
ἀπολλᾶς. 640, 36.
ἀπολούμενος, loturus. 188, 61.
ἀπομαγδαλίαι κυνάδαι 695, 60.
ἀποματαισμοί. 155, 19.
ἀπομάττεσθαι. 8, 15.
ἀπομερίζειν. 712, 50.
ἀπόμυιος Jupiter in Elide. 18, 26.
ἀπονηστίζεσθαι. 31, 21.
ἀποπυρίδες, et ἀπόπυρις. 581, 38.
ἀποσάττειν ἑαυτόν. 516, 41.
ἀπόσιτος. 97, 17.
ἀποσκολύπτειν. 233, 65.
ἀποτυμπανισθῆναι. 230, 41.
ἀποχρέω, pro ſufficio. 539, 12.
ἄππιρ. 615, 25
ἀπύρηνα ὀκρόδρυα, et ἀπύρηνος ἰχθῦς. 117, 14.
ἀπφάριον. 866, 35.
ἀργόλαι vel ἀργαῖ, nomen ſerpentum ad orgiaſtica ſacra adhibitorum. 938, 34.
ἄργυρος ἀνάργυρος. 625, 28.
ἀργύρωμα et χρύσωμα. 404, 50.
ἀρῶν. 776, 43.
Ἄρεως φιάλη Neſtoris poculum. 728, 46.
ἀριστᾶν apud Hippocratem pro bis die comedere. 94, 44.
ἀρίσταρχος Ζεύς. 195, 56.
ἀριστίζειν, prandium praebere. 421, 37.
ἀριστόνικον κράτος. 195, 41.
Ἀριστοξένειος κωλήν. 24, 17.
ἅρμα ζεύξασθαι ἑταίρων. 844, 30.
Ἁρμόδιον. 821, 38.
ἀρνεύτης. 532, 57.
ἄρνια. 895, 65.
ἀρνὸς ἀπέκτου eſus, lege Athenienſium vetabatur. 28, 34.
ἀροτικὴ ἀναισθησία. 331, 68.
ἄῤῥιχοι. 154, 50.
ἀῤῥυθμία. 332, 44.
ἄρσιχοι. 154, 50.
ἄρτον μὴ καταγνύναι, Pythagoricum ſymbolum. 36, 65.
ἀρτοκοπεῖν. 920, 16.
ἀρτοκόπος. 419. 29.
ΑΡΤΟΚΟΠΙΚΟΝ, Chryſippi Tyanei. 920, 12.
ἄρτου etymum. 812, 47.
ΑΡΧΑΙΚΑΙ epiſtolae Theopompi. 877, 38.
ἄρχειν pro ἐπιμελεῖσθαι, vel facere. 862, 15.
ἀρχεῖον. 412, 41.
ἀρχὴ ἰσοδαίμων. 994, 54.
ἀσέλγεια, et in ea voce Baſilii acumen. 38, 37.
ἄσισμος pro ἄσιγμος. 766, 42.
Ἀσκάλαφος. 164, 60.
ἀσπάραγοι, ſive ἀσφάραγοι 129, 43. et 44.
ἄσπλαγχνος. 915, 43.
τὸ *Ἀσσύριον* αὔχημα, Darius. 30, 34.
ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑ Heſiodi. 810, 25.

ἀσχέδωρος. 686, 49.
ἀσώτιον. 301, 18.
ἀτέραμνον ὕδωρ. 86, 82.
Ἄτλαντες. 863, 26.
ἀρτόπημα. 155, 46.
ἀτταγᾶς. 668, 41.
ἄττανα et ἀττανίτης. 915, 51.
ἀττελεβόφθαλμος. 756, 46.
αὐλαὶ, palatia. 335, 54.
αὐλακισμένη γῆ. 776, 58.
αὐλήσεις, modi tibiales. 890, 39.
αὐλοὶ μεσόκοποι. 312, 47.
αὐλόφιν. 316, 46.
αὐότης Attica vox. 980, 15.
αὐταῖς χύτραις. 693, 60.
αὐτάργειος. 420, 50.
αὐτίκα et εὐθέως initio periodi. 604, 33.
αὐτίτης Rhodiorum. 71, 44.
αὐτοδιακονία veterum. 43, 45.
αὐτόμελος. 297, 17.
αὐτόσιτος. 97, 17.
αὔξειν. 287, 36.
αὔξειν λοπάδα πρὸ φακῆς. 287, 41.
αὔχημα Αἰγύπτου. 30, 46.
αὔχημα Ἀσσύριον. 30, 34.
ἀφαμιῶται. 459, 18.
ΑΦΑΝΗΣ ſcriptor. 500, 34.
ἀφαρεὺς, vide ἀθήρ.
ἀφέται. 467, 60.
ἀφεύειν, vide ἐφεύειν.
ἄφλαστον. 355, 17.
ἀφόρητα ὑποδήματα. 188, 25.
ἀφορμή. 175, 40.
ἀφορμῆς δέομαι. 886, 20.
Ἀφροδίσιος ὅρκος. 827, 11.
ἀφροὶ apuae. 508, 23.
ἀφύη et ἀφύαι. 508, 22.
Ἀχραδοῦς. 103, 61.
ἄχρηστος penula. 187, 63.
ἄχρηστος θέωρος. 193, 25.
ἄχυρ. 615, 25.
ἀωτεῖν ὕπνον. 679, 29.

B

Βαβραδόνες. 510, 38.
βαβράζειν. 504, 20.
βαθὺς αὐλών. 336, 26.
βαίνειν ἴσα τινί. 373, 29.
βάκχυλος. 216, 18.
βαλανεῖον ἕψειν. 75, 25.
Βάλανοι Διός. 64, 40.
βαλάντιον jaculum. 194, 18.
βάλλειν ἔπεσι. 671, 36.
βάλλειν λήκυθον κενήν. 858, 27.
βαλλισμὸς orationis. 630, 36.
βάμβα, βαμβακεύειν et ἀβαμβάκευστα. 270, 15. 19. et 21
οἱ τὰ βάπτ' ἔχοντες. 516, 37.
βάρακες et ἀβάρακες. 263, 26.
βάρβιτος. 315, 22.
βάρωμος et βάρμος. ibid.
βάσεις. 368, 35.
βασιλεὺς ὁ ἀεὶ βασιλεύων. 411, 6
βαστάζειν pro ἀναβαστάζειν 94, 3
βατάνειον et πατάνειον. 303, 1
βάτια, et βάτινα. 105, 56. et 5
βαυκίζεσθαι τὰ λευκά. 254, 14.
βάψαι ἀρύταιναν. 236, 15.
βεβηκέναι. 759, 32.
βέλλιρ. 615, 26.
βελονοπώλιδες. 598, 43.
Βέρβεια. 163, 57.
Βέρβειοι. 844, 53.
βερβίνια. 845, 38.
βέσκερος. 260, 44.
βηματίζειν et βηματιστής. 737,
Βῆσα. 817, 37.
Βίβλινον μέθυ. 70, 35.
Βιβλιολάθας et Χαλκέντερος dictus Didymus. 262, 65. et
βῖκοι orcae ſalſament. 223,
ὁ βίος humanum genus. 954,
βίος καθάρειος. 151, 21.
βίος ἥμερος, vel ἀληλεσμέν ibid.
βίωρ. 452, 30.
βλέψον δεῦρο. 689, 35.
βλέννος et βέλενος. 513, 60.
βλέπειν γλίσχρον. 653, 56.
βλῆθα. 220, 33.
βληχώδης. 251, 29.
βλιχανώδης. ibid.
βλιχώδης. ibid.
βλοσυρότης. 390, 25.
βλύζειν αὐλῷ βρύτον. 743, 19.
βλῶμος. 220, 35.
βουάγορ 615, 27.
βούγλωσσος. 514, 14.
βοιωτία Homeri. 368, 11.
βομβυθυλεύειν. 14, 41.
βομβυλιόν. 456, 49.
βορεασμοὶ et βορεασταὶ ap Athenienſes. 254, 50.
βορθαγορίσκια. 264, 48.
βοτρυδὸν, et βοτρυχηδόν. 549,
Βότρυς. 930, 24.
βουκολία. 412, 36.
βολαὶ αἱ ἐξ οὐρανοῦ. 930, 24.
βουλὰς ἐξάρχειν. 324, 29.

βουνοὶ agri Cyrenaïci. 199, 51.
βράκανα. 550, 45.
βρένθις et βρένθιξ. 144, 12. et 13.
βρεντάγιορ. 615, 20.
βρίσσοι vel βρύττοι. 175, 49.
βρίζειν, et καμβρίζειν. 581, 40.
βρόγχος et φάρυγξ quomode differunt. 759, 26.
βρομώδης, et βρωμώδης. 232, 36.
βροτοκέρτης. 194, 58.
βρύειν. 156, 28.
βρύειν et βλύζειν. 463, 48.
βρύκειν. 805, 47.
βρύτον. 742, 64.
βρύττοι, vide βρίσσοι.
βρωμίτης. 220, 49.
βρωτικὴ ἀναισθησία. aut potius ἀροτική. 332, 68.
βυβλιακοὶ χαρακῖται. 56, 44.
βωμοί. 995, 55.

Γ.

Γαλαθηνὰ κρέα. 678, 29.
γαλεὸς *catella*. 521, 62.
γάμβριος στολή. 69, 21.
γάμος pro ſponſo et marito. 424, 34.
γανοῦν. 21, 22.
γανώματα epitheta orationis. 21, 53.
γαστέρες et κοιλίαι inter esculenta. 179, 55.
γάστρις. 922, 21.
Γαστρολογίας varii ſcriptores. 771, 14.
γεγαθεῖν. 316, 48.
ὁ ἐκ Γέλας. 547, 49.
γέμειν. 311, 25.
γεννᾷν τέκνα, pro libros ſcribere. 3, 52.
γένειον διηλιφές. 959, 38.
γενναῖαι μάζαι. 930, 62.
γενναία σταφυλὴ, et γενναῖα σῦκα quid Platoni. 930, 56.
γεννικὸν κρέας, pro ἁδρὸν κόμμα. ibid.
οἱ γενόμενοι λόγοι. 753, 48.
γέντερ unde venter. 615, 30.
γεραραὶ ſacrorum miniſtrae quae Baccho fiebant in Limnis. 733, 25.
γεργέριμοι, oleae. 114, 39.
Γεργίθων φόνος ἀπτολεμίστων. 836, 57.
Γέργινα. 450, 25.
Γεῦμα, ſive guſtus rei vendendae. 66, 47.
γηθυλλίδες. 642, 62.
γῆν ἐπιέσσασθαι. 239, 23.
γῆρας ἀποβάλλειν. 209, 53.
ΓΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΣ Heſiodi. 813, 22.
γήτειον, γήθυον, γήσιον et γῆθυ. 143, 15.
γίγγρος et γιγγραῖνοι αὐλοί. 309, 52.
γίγνεσθαι et εἶναι, quomodo differant. 194, 61.
γλαῦκες αἱ ἐπὶ τάφων. 879, 20.
γλεύκους μεμεθυσμένα παίγνια. 312, 29.
Γλοῦς, nomen proprium. 450, 27.
Γλυκὺς ἀγὼν et γλυκὺς ἀγκών. 829, 53.
γλήνη. 562, 49.
ἐπὶ ταῖς γλώσσαις σπένδειν. 41, 58.
γλῶττα calceorum. 606, 8.
γνάφαλον. 216, 28.
γναφεύς. 524, 43.
γνώμην ξυμβάλλεσθαι. 430, 65.
Γνώμων pro clepſydra. 86, 29.
γνωτίδια. 227, 60.
γόγγρος. 589, 63.
γογγυλόσκηνος. 165, 46.
Γοναῖς δεικνύειν. 216, 60.
γόος, lacrymae ex gaudio manantes. 390, 55.
γουττᾶτος πλακοῦς. 919, 36.
γράβια. 627, 21.
γράμματα ἀλεξίλογα. 65, 19.
τὰ ἀπὸ τῶν στρωματοδέσμων γράμματα. 15, 17.
Γραμματιδιοποιός. 501, 15.
γραμματίδιον. 501, 20.
γραμματικὸν ἔκπωμα, et ποτήριον. 786, 41.
γραμματικῶν οἱ χαριέστατοι. 4, 61.
γριπίζειν. 961, 12.
ΓΡΙΦΟΣ ὅ τι φέρων τὶς μὴ φέρει. 752, 33.
item alii deinceps.
γρύλλοι pisces, et γύλλοι. 513, 25.
γρυμαία, quisquiliae. 521, 16.
γρυμαῖαι ἐριθακώδεες. 554, 40.
γυάλαι. 787, 42.
γύλιον. 793, 65.
γυναικομανεῖς. 779, 50.
γυνὴ ἀκάθαρτος. 197, 15.
γύργαθοι ψηφισμάτων. 16, 59.
γύργαθος, reticulum. 44, 28.

γῶνορ. 615, 31.
γῶρος. 917, 48.

Δ.

Δαδώχωρ. 615, 32.
δαὶς χριστή. 970, 57.
Δαὶς, cur ἐΐση, apud Homerum. 32, 48.
cur ἀγαθὴ a Zenodoto. 33, 19.
Δαῖτα de ſolo homine dici. 33, 65.
τοῦ δαιτροῦ, et τῆς ταμίας, officia diverſa. 339, 36.
δακτυλεὺς mugil. 535, 12.
δάρατος. 219, 49.
δασύ. 177, 63.
δάφνης φύλλα τραγηματίζεσθαι. 265, 65.
δείγματος χάριν. 406, 28.
δειλινόν. 712, 61.
δεῖνος et δίνος. 787, 46.
δείξεις. 216, 57.
δειπνίσαι. 604, 35.
δεῖπνον et πότος quomodo differunt. 171, 41.
δεῖπνον. 306, 19.
Δειπνοσοφισταὶ titulus operis. 4, 18.
δεκάποδος στοιχείου. 425, 49.
δέλετρον. 627, 17.
δέλφακος ὀπωρινῆς ἠτριαῖα. 184, 36.
δέλφαξ. 647, 36.
δέμας, pro virili membro. 18, 48.
δέμας et βίος. 248, 65.
δέμας λάπτειν. 803, 26.
Δένθις. 71, 21.
† δεραιότατος δέλφαξ. 934, 38.
δέτται. 280, 49.
δεσποσιναῦται ſervi. 467, 65.
δεσπόσυνοι heriles filii. 250, 27.
δευσοποιὸν χρῶμα. 237, 50.
δευτερίναρ. 615, 33.
δέχεσθαι τὴν θάλατταν, apud Ariſtotelem et Theophraſtum. 549, 64.
Δήμητρος ἀκτή. 927, 29.
† δήμιος pro Δημήτριος. 889, 30.
δημοκόπος. 409, 45.
δημόκριτος φακῆ. 196, 15.
δῆμος et ὄχλος qui differant. 319, 45.
δημόσιαι παιδίσκαι. 733, 43.
δημιουργοὶ mulieres Athenis. 305, 23.
ΔΗΜΩΝ ſcriptoris nomen. 185, 44.
τῶν δήμων. 696, 22.
δηξίθυμος ὀξάλμη. 200, 22.
διάγραμμα συστήσασθαι. 617, 11.
διαγράφειν. 134, 33.
διὰ δωδεκάτης ἡμέρας. 527, 59.
διαθέσει. 352, 25.
διαιτᾶσθαι. 842, 47.
διαλαιμοτόμησις. 688, 56.
διαλαμβάνειν. 624, 44.
διάλεπτος. 195, 11.
διαμασχαλίζειν. 116, 32.
διανηστίζεσθαι, ſolvere jejunium. 31, 36.
διὰ νυκτὸς, pro δι' ὅλης νυκτός. 474, 57.
διαπίνεσθαι ἀνδράσιν. 808, 14.
διασάτηρ. 615, 34.
διασκεῖσθαι τὰς κόμας. 388, 39.
διασκευή. 212, 17.
διασκευαί. 67, 21.
διαστῆναι. 433, 30.
διατίθεσθαι. 328, 19.
διατίθεσθαι, κοινώνεια τοῖς φίλοις. 712, 46.
διατοναία τοξοειδής. 359, 14.
διατόνια. ibid.
διατριβὴ, pro τέρψις et ψυχαγωγία. 37, 60.
διατριβὴν παρέχειν. ibid.
διαφοιγόμορ. 615, 34.
διάφοροι τὰς γνώμας. 896, 43.
διάφορον, pecunia. 148, 40.
διαφύσεις. ibid.
διωκαθεῖν. 513, 58.
διδασκαλία, θέσις, vel κάθεσις. 413, 60.
διδασκαλίων utilitas ad chronologiam. 416, 13.
διδάσκειν δρᾶμα. 413, 48.
δίεδροι. 346, 33.
διεκπαίειν. 198, 26.
διερίζεσθαι βοῦν. 704, 26.
διηνθισμένοι στέφανοι. 959, 40.
δι' ἡμέρας πέμπτης. 293, 34.
δίκαρ. 615, 35.
δικαστικαὶ δαπάναι. 420, 35.
διμοιρία. 717, 47.
δίνα. 580, 47.
Διονυσιακὰ ἀθύρματα. 275, 12.
Διονυσιοκόλακες. 436, 61.
τὸ ἐν Διονύσου πρόσωπον. 842, 34.
Διὸς αὐλή. 336, 14.
Διὸς βάλανοι. 64, 39.

ιορθοῦσθαι. 336, 64.
νοφερὰ ὕδατα. 85, 43.
οίης. 533, 17.
οκιμασία athletarum. 432, 64.
όλιχος genus leguminis. 250, 37.
ονεῖν. 183, 47.
ονεῖν ψήφους. 533, 43.
οξοκόπος. 409, 43.
όρδων. 734, 25.
ορικὰ ἱμάτια, apud Hippocratem. 719, 66.
όρπος. 636, 36.
ουλορέστης. 567, 52.
οῦλος et οἰκέτης. 460, 53.
οῦρι κεκλιμένη πατρίς 881, 23.
ράματα ἐπιδιεσκευασμένα, quae. 67, 20.
ρᾶν. 939, 48.
ραπεταγωγός. 293, 48.
ρωπίδης. 304, 42.
ρυπέπεις, olivae. 114, 11.
ύναμις, quid proprie. 44, 37.
υσημερεῖν. 391, 17.
ύσκολος. 272, 66.
υσωνεῖσθαι τὸ πωλούμενον. 604, 16.
υσώνης. 402, 59.
ωρήματα ἄρθρων μηλείων. 534, 61.
ωροφορικὴ Perſarum veſtis. 69, 20.

E.

Εβη με ἀκοὰς ἐμὰς Homerica locutio. 167, 29.
δαφος πεποικιλμένον ὑπὸ δημιουργῶν. 850, 49.
δέατρος. 271, 14.
δέσματα. 218, 64.
δώλια. 217, 38.
γγράφει τὴν οὐσίαν. 66, 38.
γγυθήκη. 368, 19.
γλευκισμένος. 224, 23.
γκραδίχολοι 527, 40.
ἡ ἐγκύκλιος παιδεία. 4, 59.
ἔγχελις ἀπύρηνος μόνος ἰχθύς. 525, 53.
ἔγχελις et ἔγχελυς. 526, 18.
ἐγχρίδες. 241, 35.
ἐθέλειν pro πεφυκέναι. 18, 66.
ἔθω pro ἔδω. 200, 37.
εἴδατα. 255, 27.
εἶδος, Atticis, ἦδος et ἆδος aut ἡδονὴ, acetum. 140, 16.
εἰκαδισταί. 330, 40.
εἰλαπίναι unde. 631, 33.
εἶναι et γίγνεσθαι quomodo differant. 194, 61.
εἶρις pro ἶρις. 343, 39.
εἰς ἀέρα et εἰς κέρας θυμοῦσθαι. 81, 23.
εἰς ἄκρον ἰέναι σοφίας. 988, 55.
εἰς ἔπος ἄκρον ἰών. ibid.
εἰς ſubauditur. 610, 41.
εἰσάγειν, introducere. 601, 19.
Ἐίση δαὶς, quid apud Homerum. 31, 58.
Εἰς θαλάσσης. 72, 18.
εἰσπλεῖν. 596, 19.
εἶτα in indignationibus. 554, 53.
ἐκ quomodo plerumque apud Atticos accipiatur. 34, 46.
ἑκατόμβη οὐ ψευδώνυμος. 10, 49.
ἑκατὸν πάντα παρατίθεσθαι. 270, 26.
ἐκβακχεύειν ἐπὶ ταῖς ἀβυρτάκαις. 230, 14.
ἐκβολή. 903, 35.
ἐκκρίνειν τοῦ ἀγῶνος. 433, 11.
ἐκκυκλεῖν, ſive ἐγκυκλεῖν. 625, 31.
ἐκλιπαίνειν. 554, 29.
ἐκλογαί. 1, 39.
ἐκλογή. 205, 45.
ἔκλυρος. 57, 18.
ἐκπιτίζειν. 238, 16.
ἔκπωμα δακτυλωτὸν et ἄχραντον πυρί. 788, 19.
† τὰ ἐκτὰ τρύπα. 714, 48.
ἕκτορες, anchorae. 195, 63.
ἔκτυπος αὐλός. 317, 61.
ἕκτωρ, Jupiter. 195, 55.
ἕκτωρ χαίτης κεκρύφαλος 195, 61.
ἐκφέρεσθαι πότου. 624, 43.
ἐκχορδοῦσθαι. 310, 23.
ἔλαιον ἀπὸ γάλακτος, pro butyro. 744, 13.
ἔλαιον ὑός. 744, 50.
ἐλαιοῦσθαι. 920, 46.
ἐλαιοφιλοφάγοι turdi. 184, 47.
ἐλάνη ſive σελάνη. 627, 5.
ἐλέα. 135, 19.
ἐλενηφόρια feſtum. 396, 28.
ἐλενηφεροῦντες. ibid.
ἐλεφάντινον τάριχος. 223, 54.
ἐλίγματα, faſciae tibiales. 820, 36.
ἑλικτὰ φρονεῖν. 13, 28.
ἕλκειν bibere. 791, 62.
ἔλιμαρ. 615, 35.
ἔλινος, ſive αἴλινος. 891, 31.
Ἑλλάδος ἔρεισμα, et Ἑλλάδος Ἑλλάς. item πρυτανεῖον καὶ

ἑστία Graeciae, 33, 62. et ſequent.
ἑλλαδικὸς Polemon cur. 408, 42.
ἔλλοψ. 538, 30.
ἔλυμοι tibiae. 312, 41.
ἐλυτροῦν. 20, 51.
ἐμβασικοίτας et ἐμβασιχύτας. 788, 58.
ἐμοὶ διδάσκειν 908, 49.
ἐμπαίσματα. 811, 31.
ἐμπαιστικὴ ars. 811, 29.
ἐμπέπται. 917, 47.
ἐμπήγειν. 165, 34.
ἐμπορεύεσθαι γυναῖκας. 866, 36.
ἐμπρέπειν τισί. 504, 29.
ἔμπυρος, piscis. 636, 13.
Ἔμπυῤῥον, et λευκόπυῤῥον. 60, 62.
ἐναγίζοντες. 297, 43.
ἐνδεκάδικορ. 615, 37.
Ἐνερευθὴς et ἐρευθὴς ut differant. 60, 18.
ἔνηχα. 340, 48.
ἐνθαλάμια. 214, 28.
ἐνιχώρ. 615, 37.
ἐνοικεῖν συγγράμμασι. 770, 64.
ἐνουρεῖν Μενδαίῳ. 68, 40.
ἐνοχλεῖν. 693, 35.
ἐντατὰ et κάθαπτα. 310, 52.
ἔντεα unde appellata. 339, 49.
ἐντιμᾷν et ἐντιλᾷν. 97, 54.
ἐνωρίστερον, ἐν ὥρᾳ: mature, de die: convivia tempeſtiva. 268, 20.
ἐξαιρέταρ. 615, 38.
ἐξανθεῖν. 129, 49.
ἐξάρχειν. 324, 20.
ἐξερινάζειν λόγῳ. 154, 20.
Ἐξηγητικόν. 697, 58.
ἐξηνθισμένος. 513, 55.
ἐξινιάζειν. 693, 47.
εἶξις. 61, 53.
ἐξιτάνα. 233, 22.
ἐξογκοῦσθαι. 437, 49.
ἔξοινος. 887. 56.
ἐξοπτᾷν. 863, 25.
ἐξουθένημα λαοῦ. 30, 47.
ἐξοχή. 357, 61.
ἐξυδαροῦσθαι. 371, 33.
ἐπαίκλια vel ἐπαίκνια. 914, 48.
ἐπανταῖος. 891, 30.
ἐπαιτεῖν. 703, 67.
ἐπεντρώματα, Epicuri vox. 854, 12.
ἐπεσθίειν, vide ἐπιφαγεῖν.
ἐπεισόδιον. 337, 20.
ἐπεύνακτοι, ſervi. 466, 56.
ἔπη τριπήχη. 715, 23.
ἐπίβδα. 182, 27.
ἐπιβλύξ. 463, 46.
τὰ ἐπιγινόμενα, ſive ἐπιπινόμενα τοῖς σύκοις. 159, 12.
ἐπίδαιτρον. 918, 50.
ἐπιδέξια eleganter. 53, 63.
ἐπιδορπίσασθαι, pro comedere. 911, 65.
ἐπιδόσεων mos. 300, 47.
ἐπιδόσιμα δεῖπνα. 633, 53.
ἐπιέσσασθαι γῆν. 239, 23.
ἐπιήρανος εἶναι. 19, 1.
ἐπιθυμίδες et ὑποθυμίδες 956, 16.
ἐπικαίρως ἐπὶ κέρως, et ἐπισχερώ. 866, 33.
ἐπικάμπτει, pro involvere. 205, 18.
ἐπικεραστικὰ et ἐπικεράσαι. 143, 38.
ἐπικιχλίδες. 134, 61.
ἐπικυλίκειοι λόγοι. 7, 39.
ἐπίκουρος. 499, 10.
ἐπικωμάζων μετὰ κεραμίου καὶ συμφωνίας. 339, 63.
ἐπίκωπος, ἢ μαζαγρέτας. 969, 46.
ἐπίλεκτοι. 375, 50.
ἐπιλείβειν. 41, 65.
ἐπίμηλις. 162, 13.
ἐπιμήνια. 130, 26.
ἐπιμίλιος. 891, 30.
ἐπινομὶς et εὐαρχισμός ſtrena. 187, 18. et 24.
ἐπὶ νοῦν βάλλεσθαι vel λαμβάνειν. 878, 58.
ἐπίπαστα. 463, 43.
ἐπιῤῥαπίζειν, verbis objurgare. 716, 44.
ἐπισοβεῖν. 726, 61.
ἐπιστασία. 137, 43.
ἐπιτίθεσθαι de alvo fluxa. 594, 31.
ἐπιτραπεζώματα. 911, 42.
ἐπιτρίβεσθαι. 335, 19.
ἐπιφαγεῖν et ἐπεσθίειν. 296, 32.
ἐπιφάνεια θεῶν. 851, 53.
ἐπίφυσις τοῦ δέρματος. 623. 34.
ἐπιφωνεῖν 323, 16.
ἐπιχεῖν τῷ γλυκυτάτῳ. 810, 47.
ἐπιχεῖσθαι Δημητρίου. 455, 42.
ἐπίχυσις. 294, 24.
ἐπιχωριάζειν, de peregrinis ſeminibus. 638, 51.
ἐποικοδόμησις, gradatio. 99, 23.

ἐποπτεία. 447, 15.
ἐποπτεύειν. ibid
ἐπορέγεσθαι χειρὶ et χεῖρα. 256, 42.
ἐπωμίς. 366, 64.
ἐπωστρίδες, mulieres. 450, 40.
ἔρανος. 224, 50.
ἐράνου πλήρωσις. 612, 39.
ἐργάτωνες *ergaſtula*. 461, 37.
ἔργον ποδῶν. 788, 12.
ἔρδειν. 939, 36.
ἐρεθίζειν ſive ἐρέθειν ᾠδὰν, et ἐρεθίσματα. 590, 60.
ἐρευθὴς, vide ἐνερευθής.
ἐρινάκαι 154, 58.
ἐρινός. 153, 60.
ἐρκῖται. 461, 37.
Ἑρμῆν ἕλκειν. 793, 50.
Ἑρμῆς, ultimum poculum. 72, 44.
ἕρπειν, ire. 64, 55.
ἑρπετὰ, canes, et alia animalia βαδιστικά. ibid.
Ἕρπις, vinum. 81, 37.
ἔρσης. 662, 24.
ἐρυκτήρ. 467, 63.
ἐρωτικὰ σοφίσματα. 876, 26.
ἐρυγγάνειν δάνεια. 519, 47.
ἐρύθρινος. 527, 35.
ἐσθίειν τὰς λόγχας. 397, 10.
ἑστία et πρυτανεῖον, idem. 334, 3.
ἑστιᾶν λόγοις. 283, 61.
Ἑσπερίδων μῆλα. 162, 17.
ἑσπέρισμα. 338, 60.
ἐσχάραι. 168, 21.
ἐσχαρίδες, arulae. 22, 25.
ἐσχάριον. 355, 57.
ἑταῖροι regum. 438, 45.
ἕτερ᾽ ἐξ ἑτέρων παρεισφέρειν. 602, 53.
ὁ ἕτερος pro, quod ad alterum attinet. 738, 49.
ἐτνίτης καὶ ἐρεικίτης. 219, 49.
ἔτνος et ἕψημα ἐτνηρόν. 694, 20.
εὐνάζειν. 466, 53.
εὐάεια. 358, 21.
αἱ εὐανδρίαι. 863, 26.
εὐάφεια ſtragulorum. 99, 18.
εὐαφῆ στέρνα. ibid.
εὖ ἔχειν, et εὖ διατίθεσθαι ἑαυτόν. 629, 25.
εὔγλωττα ζῶα. 671, 49.
εὖ δειπνήσειας, vel ζήσειας. 277, 53.
εὐημερεῖν. 435, 59.
εὐθηλήμων. 648, 42.
εὔθικτος et εὔθηκτος. 875, 62.
ἑφθοπώλια Alexandrina. 179, 25.
εὐθυμία μελῶν. 337, 32.
εὔκολος. 452, 51.
εὐνῆς μαλακώτερον. 870, 11.
εὐνίτας ἄρτος. 214, 64.
Εὔνοστος. 891, 62.
εὐόμφαλος pro εὔοσμος. 962, 26.
εὔογκος. 158, 49.
εὐπάλαμος. 312, 10.
εὐπατρίδαι. 289, 60.
εὑρέσει καὶ καινότητι. 958, 26.
Εὑρείτης οἶνος. 78, 10.
εὐρύπρωκτος. 250, 49.
Εὐρυπύλη μέλει. 845, 11.
εὐρύστομον, ſive potius εὐρύπρωκτον, et in eis jocus γριφώδης. 763, 22. et ſeq.
ἐῢς et ἐός, idem quod ἀγαθός. 33, 26.
εὔοχθος et εὐοχθέων. 322, 47.
εὐοψεῖν, εὔοψος ἀγορά. 476, 40.
εὐήτρια calceamenta. 188, 36.
εὐφάγια, ſive εὐστομία. 702, 35.
εὐφραίνεσθαι. 471, 56.
εὔφρων καρπὸς Homero vinum Heſiodo fruges. 83, 10.
εὐφυεῖς homines. 454, 33.
τὰ εὐώδη. 695, 60.
ἑφθὰ πρόσωπα. 402, 24.
ἑφθοὶ πόδες. 183, 33.
Ἐφιάλτη. 297, 26.
ἔχειν ἡδέως ἑαυτοῦ. 714, 22.
ἐχέτλιον. 544, 22.
ἐχῖνοι πεζῇ ἐμπορεύονται. 176, 25.
ἑψάναι. 250, 10.
ἕψειν. 288, 60.
Ἑψεῖν βαλανεῖον. 75, 25.
ἕψημα, ζωμὸς, et ῥόφημα quomodo differant. 257, 48.
ἑψητοί. 401, 65.
ε et ω confundi. 933, 51.
ἕωλα. 182, 32.
ἕωλος ἡμέρα. ibid.
ἑώρα, pro αἰώρα. 891, 33.

Z.

Ζακελτίδες. 638, 51.
Ζεῦν. 583, 41.
ζῆν ἐκ περιουσίας. 300, 19.
ζήσειας. 277, 56.
ζηταρετησιάδαι. 293, 62.
ζουΐωνερ. 615, 38.
ζοφοειδὴς coloris nomen. 757, 34.
ζυγόνερ. 615, 40.

ζυμωτικὸς τῆς σαρκός. 111, 49.
ζωμήρυσις. 301, 23.
ζωμὸς μέλας. 653, 63.
ζωμὸς λευκός. 259, 10.
ζῶον pro πρόσωπον. 345, 60.
ζῶον in compoſitione, pro magno. 718, 19.
ζωρότερον. 717, 49.
ζωστῆρες. 486, 46.
ζώωσις grani. 113, 28.
ζωωτὰ ſtragula. 98, 52.

H.

Ἡβητήρια. 720, 57.
Ἡγεσίλαος. 196, 32.
Ἡγητηρία ficus. 151, 34.
ἠγλαϊσμένα. 920, 46.
ἡδονὴ acetum. 623, 42.
ἡδύγαιον. 150, 66.
ἡδυλογία. 297, 25.
ἥδυμα. 312, 19.
ἡδὺς βίος. 825, 14.
ἡδύσματα. 218, 64.
Ἠθάνιον. 790, 55.
ἤθη non habent bruta. 34, 18.
ἥκειν εἰς ἑστίασιν δωδεκάποδος, vel δεκάποδος. 425, 23.
Ἠλέκτρα ἄλεκτρος. 193, 16.
ἤμαθος nummulus. 625, 29.
ἡμέρα ἄδικος. 193, 20.
ἡμίαμβοι et μιμίαμβοι. 48, 44.
ἡμιάρτιος. 213, 17.
ἡμιλάσταυρας. 28, 32.
ἡμίνα 799, 16.
ἡμίοπος αὐλός. 314, 12.
ἡμίοπος ἰχθύς. ibid.
ἡμμένος φιλοσοφίας. 310, 49.
ἦν δ' ἐγώ. 189, 31.
ἡνίοχος. 351, 28.
Ἥπατος piscis. 529, 28.
Ἡράκλεις ἀλεξίκακε. 665, 19.
ἠτριαῖα. 184, 44.
Ἡφαίστου κύνες. 655, 26.

Θ.

Θαλάμαι. 550, 13.
θάλαμος. 688, 59.
θαλάσσιαι, vide ῥαφανῖδες.
θαλάττια de piſcibus. 476, 25.
Θαλεῖαι. 83, 31.
θαλίαι ἀνάκτων. 742, 55.
θαλλία, et θαλλός. 773, 50.
θαλλὸν προσείειν. 59, 11.
θαλλὸς νεοσπάς. 876, 11.
θάλος, pro liberis et ſobole. 627, 47.
θάνατοι ἄωροι. 980, 37.
ἔνωροι. ibid.
Θασίαι, vide ῥαφανῖδες.
ἐν Θάσιον. 72, 20.
θαυμαστρίς. 901, 48.
θαύματα. 22, 34.
θειοῦν ἄλλας ἐπινοίας. 238, 36.
θεοί. 556, 51.
θέοι grati cibi dicti. 588, 12.
θειοπαγὲς, vel θειοφαγές. 111, 42.
θεομηνία. 29, 53.
θέριστρα. 191, 54.
θερμοκύαμος. 113, 20.
θέσεις ληκυθίζειν, de Theophraſti diſcipulis. 247, 50.
Θεσμοφόρος. 691, 38.
Θετταλὸν σόφισμα, ſophiſta Theſſalus. 30, 11.
Θετταλὸς ποικιλόμυθος. 956, 12.
Θευγένης. 703, 50.
τὼ θεὼ Ceres et Proſerpina. 372, 64.
θεῶν πρόπομπος. 856, 43.
θεωρίδες, vel θυωρίδες. 343, 17.
θεωρῶν, vide πρεσβέων.
Θηβαίων ὄνομα, pro Thebani. 43, 29.
Θήβη, arcula. 245, 48.
θῆλυς ἕρση. 336, 30.
θηραϊκὰ ἱμάτια. 719, 56.
θηρᾶν. 514, 53.
θηρία, vitia. 49, 28.
θηρίον τρέφειν pro vitium aliquod fovere. 49, 28.
θηρολέξης. 190, 18.
θηρίωσις. 113, 28.
θήσειον. 969, 53.
θιαγόνες. 219, 45.
θίασοι, quaſi σίασοι. 631, 13.
θοινᾶσθαι τὴν ὥραν. 836, 32.
θοίνη ἕωλος. 473, 41.
θολοειδής. 358, 41.
Θομβυκίων. 293, 49.
θρακίας, ventus. 715, 33.
θρασυμαχειοληψικερμάτων. 824, 23.
θράτται. 572, 36.
θρέμμα Καρύστου. 133, 39.
Θριῆσι. 449, 50.
θρίον. 656, 66.
θρόνος. 216, 10.
θύειν. 939, 43.
θύειν pro εὐωχεῖσθαι. 27, 11.
θύλακος. 461, 30.

θῦμα. 652, 39.
θυμὸν ἀέξειν. 584, 27.
τὰ θύννια. 223, 37.
θυρεοὶ ἀργυραῖ. 345, 50.
θυροκοπικὸν καὶ κρουσίθυρον. 891, 19.
θυρσόλογχοι. 351, 37.
αἱ πρὸς τὰς πόλεις θυσίαι, καὶ πρὸς τοὺς θεοὺς τιμαί. 341, 45.
θυῶεν. 808, 29.

I.

Ιακὴ ἀσωτία. 734, 48.
Ιακχον ἐξάγειν vel ἐξάδειν. 572, 55.
ιαμβεῖον. 621, 55.
Ιαμβος viri cognomen. 507, 41.
ιγδή. 693, 41.
ἱεραὶ νόσοι 515, 47.
ἱεράτευμα, pro ἱερεῖς, apud Septuaginta. 30, 48.
ἱερεῖα, omnes quibus veſcimur carnes. 35, 32.
ἱερόδουλοι. 742, 25.
ἱερὸς τὴν τέχνην καὶ τὰ ἤθη. 6, 29.
ἱερὸς γάμος. 424, 32.
Ιερὸς γάμος, feſtum apud Athenienſes. 426, 36.
δαῖοι, digiti. 20, 28.
δαῖον. 317, 43.
ίδαρ vel εἴδαρ. 615, 40.
ίδη 317, 49.
διῶται. 95, 54.
πὶ ἱερείας τῆς δεῖνα. 411, 28.
κμαρ. 615, 42.
λλὰς, vide ἰλιάς.
λεως et ἱλαρός. 631, 52.
λιὰς et ἰλλάς. 134, 56.
Πλίεια ludi. 610, 63.
μαῖος. 891, 41.
μαλὶς et νόστος. 891, 54.
μαντες pro virgis. 244, 34.
ματα pro εἵματα. 965, 14.
ος viola. 965, 52.
ούλιδες ἔντερα γῆς. 533, 42.
οχέαιρα aſpis. 196, 33.
πνολέβης, miliarium. 193, 60.
πον et ἰπούσθαι. 304, 32.
ππόπορνος. 864, 56.
Ιππουρος et ἴπουρος, piſcis 532, 47.
ρις et φοῖνιξ pro unguentis inde factis. 972, 59.
Ἰσθμιάς. 941, 59.
ἴσθμιος στέφανος. 956, 13.
ἰσχάδες genus olearum. 114, 41.
ἰσχάδες, anchorae. 196, 56.
ἰσχάδες παράσημα τῶν Ἀθηνῶν. 929, 28.
Ἰσοβαλλίων. 298, 40.
ἴσον ἴσῳ vendere. 397, 42.
ἴσον ἴσῳ, mixtio. 726, 25.
Ἰστιαιεῖς καὶ Ὠρεῖται. 45, 52.
ἰχθυολογεῖν. 57, 32.
ἰχθὺς ἀκανθοστεφής. 555, 44.
ἰχθὺς λινοπληγέστατος. 558, 16.
τὸ ἰῶδες, macula. 92, 58.
ἰωνιάδαι, violae. 968, 31.
Ἰωνικὸς πλούταξ ὑποστάσεις ποιῶν. 251, 41.
ἰωπάτερ. 615, 42.

K.

Καδδίσκος, ſive κάδος et κημός. 758, 48.
Κάδμου τύποι. 161, 38.
κάδος Κίου. 11, 44.
καθαρίως. 135, 62.
καθάρματα. 452, 39.
καθάρσεις. 197, 13.
ἡ κάθαρσις. 446, 54.
καθέματα χρύσεα. 844, 55.
καθέρματα. 845, 50.
καθιέναι εἰς ἄστυ drama. 52, 52.
κάθοδος Ἡρακλειδῶν. 683, 55.
καθόλου Herodiani. 70, 18.
ἐν τῷ καθόλου, in totum. 70, 20.
καθομιλεῖν Φαρνάβαζον. 846, 19.
καθομιλεῖν τοὺς καιρους, vel τοῖς καιροῖς. 825, 14.
καίειν de frigore. 191, 49.
Καικόα. 697, 12.
Καινεύς. 424, 45.
κακκάβη et κάκκαβος. 302, 62.
κακότης. 889, 34.
καλαμαῦλαι. 312, 34.
καλαμίνδαρ. 615, 43.
† καλαμυρίζειν τοὺς οἰκέτας. 632, 23.
Καλὴ ἀκτή. 468, 51.
ὁ ἀπὸ Καλῆς ἀκτῆς. 468, 44.
καλλαρίας et γελλαρίας. 548, 66.
καλλίαρ. 615, 44.
καλλιμέδων, pro locuſta. 589, 48.
καλλίνικος. 891, 12.
Κάλλος, unguentum. 45, 30.
καλὸν νόημα. 947, 60.
καλόν γε ἂν εἴη. 555, 25.

κάλπιον 795, 18.
καλυπταὶ et ὀπταὶ claves. 531, 23.
κάλχη. 964, 61.
καλῶς ἔχει, formula gratias agendi. 914, 39.
καμαρωτοὶ currus, camerae. 262, 30.
Καμασῆνες pisces. 581, 48.
καμματίδες. 266, 27.
καμμύσας ἔκπινε. 740, 35.
καμπὴ et ἕλιξ, quomodo differunt. 765, 22.
καννα6ίδες 914, 59.
κάναθρον quid ſit. 262, 22.
κανών. 348, 38.
Κανωπικὸν κλοῦστρον. 920, 35. et 40.
κροῦστον Κοιλιανὸν cruſtum Coelianum. 920, 64.
καπανικωτέρα ἔνθεσις. 713, 44.
κάπνη. 255, 17.
ὁ καπνίας. 464, 54.
καπνιστὰ κρέα. 470, 48.
καπνοὶ homines dicti. 421, 19.
κάπτειν. 205, 53.
κάπτειν pro bibere. 669, 60.
καπυροτρώγονα κάρυα. 106, 19.
καρδαμύλη. 220, 62.
καρὶς et κάρις. 204, 43.
καρκινοῦν τοὺς δακτύλους. 946, 12.
καροῦν et ἀναχαιτίζειν, de vino. 801, 64. et 11.
καρπῶν συναίρεσις. 812, 48.
καρτὸν paſtinacae ſpecies. 643, 10.
Κάρυα dicta omnia ἀκρόδρυα. 106, 14.
Κάρυα λόπιμα ſive Euboica. 107, 42.
κάρυον πλατύ. 108, 64.
κάρυον λελευκασμένον. 109, 20.
καρυκοειδὴς color. 514, 46.
καρωτὸν, carotae. 643, 18.
κατὰ et contra in inſcriptionibus. 609, 56.
κατάγειον. 357, 27.
καταγγέλλειν τὴν ἑορτήν. 263, 24.
καταδουλοῦσθαι ταῖς ἐπιθυμίαις. 853, 47.
καταιγίζειν εἰς τοὖψον, vel εἰς τὴν ἀγοράν. 592, 55. et 57.
καταιγισμοὶ Epicuri vox. 853, 18.
κατακλίνειν. 733, 48.
καταλλάττεσθαι. 50, 21.
κατάλογος στρατιωτικός. 7, 16.
καταμανθάνειν. 294, 49.
καταμισθοφορεῖν. 299, 26.
καταναχοφόροι. 467, 15.
κατανοεῖν. 322, 64.
καταπυγοτέρα ἀλφηστᾶν. 2, 24.
καταπυκνοῦν τὴν ἡδονήν. 202, 28.
καταριστᾷν. 717, 23.
κατασείειν. 726, 42.
κατασκήπτειν. 280, 51.
κατασπουδάζοντες, homines ſerii. 319, 19.
καταστοχάζεσθαι τοῦ σκωπτομένου. 671, 33.
κατατέμνειν κύβους, pro εἰς κύβους. 561, 47.
κατεί6ειν καρδίαν. 882, 53.
κατερίδες. 901, 48.
κάτεφθοι 122, 10.
κατέχειν, pro meminiſſe. 19, 59.
κάττυμα. 863, 27.
κάτω βλέπον. 394, 31.
καύματα, caumata. 191, 45.
κάχρυος natura, et vox, καγχρυῶδες multis locis reſtituta. 108, 55.
κάψει πίνειν morſu bibere. 669, 57.
κεῖσθαι, κείμενον. 5, 40. et 44.
κεκερασμένος οἶνος ἄκρατος. 24, 53.
κεκραμένον ὑδαροῦς. 269, 44.
κεκρότηται τὰ συμπόσια. 328, 21.
κεκρύφαλος ἄρτων. 216, 25.
κενεών. 631, 43.
κεραία. 363, 33.
Κεράμια Cnidia. 65, 57.
κεραμίδες μολύβδαιναι. 362, 24.
κεράμιον. 341, 20.
κεράμιον Χῖον, vide Χῖον.
κέραμος. 404, 37.
Κερασοῦς, urbis nomen. 103, 60.
κέρκυρ. 615, 26.
κέρνος. 796, 23.
κερόεσσα ἔλαφος. 679, 12.
κέστρα. 398, 48.
κερχνῆδες. 136, 20.
κέρχνος et κερχνοειδής. 795, 10.
κεχρημένος ζωμοῦ. 239, 47.
κήθιον. 797, 27.
κηκί6αλοι. 165, 16.
κηληδόνες, apud Pindarum. 517, 48.
κῆπος. 362, 17.
κηριῶδες quid apud Theophraſtum aliquot locis. 102, 63.
κηροειδής. 502, 61.
κήρυκες, murices. 606, 25.
κηφὴν παλίμπλυτος. 423, 29.

Κίβδασος. 736, 38.
κίειν, *κύειν*. 150, 50.
κιθᾶν pro cithara oblectare. 608, 43.
κίμβιξ et *κίμμιξ*. 534, 14.
κινάρα et *κυνάρα*. 144, 39.
κίρκος 921, 32.
κιῤῥοειδής. 502, 62.
Κίττα, piscis Baccho ſacer. 562, 60.
κίττεορ. 615, 45.
† *κίττος* pro *πίττα*. 360, 22.
κιχλίζειν. 600, 40.
κλαυθμυρίζειν. 632, 38.
κλέπτειν ὄρη, quid apud Xenophont. 46, 63.
Κλεύμβροτος. 846, 26.
κλεψίαμβοι. 315, 39.
κλήρῳ λαχεῖν et *λαγχάνειν κληρούμενον*. 42, 25.
κλίμακα κατασκευάζειν ἐξ ἑαυτῶν. 450, 35.
κλοπαὶ πολέμων, apud Xenophontem. 46, 62.
κλοῦστρον pro *κροῦστον*, *cruſtum*. 919, 32.
κλουστροπλακοῦς. 921, 33.
Κλύμενος pro Pluton. 768, 47.
κνεφαῖος. 757, 34.
κνημοῦσθαι. 881, 57.
κνηστὰ et *κνιστὰ λάχανα*. 646, 23.
κνηστὸς panis raſilis. 215, 49.
κνισμὸς et *κνησμός*. 889, 40.
κνίσσα et *τροφὴ ἄκνισσος*. 122, 54.
κνισόλοιχος et *κνισοκόλαξ*. 238, 55.
κόγχος, conchis. 290, 46.
κόγχος αὐσταλέη. 291, 49.
κοδύμαλα. 159, 47.
κοεῖν. 418, 22.
κοιλαίνειν. 667, 60.
κοιλίαι, et *γαστέρες* inter eſculenta. 179, 61. et 62.
κοίλη aut *κοιλαινομένη θάλαττα*. 667, 56.
κοιλιοδαίμων, *κοιλιόδουλος*. 197, 49.
κοῖλον ἱμάτιον. 47, 60.
κοινώνεια. 712, 44.
κοινωνία ἀπὸ συμβόλων. 225, 43.
κοίτη pro *κίστη*. 273, 27.
κοκκυμηλέα, *κοκκύμηλος* et *κοκκύμηλον*, vocum diſtinctio. 101, 59.
κολαβρίζειν. 984, 53.
κόλαξ proprie quis. 456, 33.
κόλαξ quaſi *κόλλαξ*. 452, 20.
κολάρους. 296, 48.
κολλᾶσθαι et *κόλλησις*. 762, 12. et 13.
κόλλοπες, exoleti et leones. 519, 55.
κολλώδης, vide *σκιλλώδης*.
κόλυθρα, et *κόλυτρα*. 154, 61.
κόμμα Ἰουδαϊκόν. 30, 30.
κόμμαρος. 623, 27.
κομίξας Doricum. 595, 38.
κονδυλώματα, *κομβώματα*, et *κόνδυλοι* ſceptrorum. 705, 20.
κονιορτοί. 421, 25.
Κονώνιος et *κώνιος*. 798, 11.
κόπαιον, ſive *κόπεον*. 803, 18.
κοπίδων συνώνυμος. 308, 20.
κοπίς. 260, 35.
κόπτειν et *κατακόπτειν*. 654, 40. et 49.
κοπτή. 925, 27.
κόρακες nycticoraces. 618, 15.
κορακῖνος, unde. 512, 54.
κόρμα, vel *κοῦρμι*. 279, 38. et 39.
κορμός. 351, 64.
Κορύδαλος δήμιος. 670, 63.
κορύδηλις. 535, 49.
κόρυμβαι. 388, 38.
κορύξασθαι et *κοκκύξασθαι*. 241, 38.
κόρυρ. 615, 45.
κορώνη, et *κορωνίδες*. 962, 19.
κόσμος vita hominum. 405, 60.
κότταβις. 799, 24.
κότταβοι κατακτοί. 945, 28.
κοτυλίσκος. 919, 18.
κότυλος et *κοτύλη*. 798, 22.
κοῦρμι, vide *κορμά*.
κουρεῖον. 484, 25.
Κουροτρόφος Diana. 260, 47.
κοχλίας vocis etymum. 131, 32.
κραναὰ ἀκαλῆφαι. 174, 25.
Κραπάταλλος. 152, 49.
κρᾶσις, vinum. 61, 27.
κρᾶσις pro aqua. 61, 23.
Κρασσιανὸς Σικελός. 919, 31.
κρατάνιον. 799, 30.
κραυρὸς et *κραμβάλεος* cibus. 132, 11.
κρέα τρία. 206, 20.
κρέκειν μάγαδιν. 906, 17.
τὰ κρεκάδια τῆς αὐλῆς. 324, 30.
κρεῖοι, vel *κριοί*. 646, 38.
κρείσσονες, vide *κύριοι*.

κρείων ʿΕλικάων. 405, 15.
κρέμβαλα. 340, 57.
κρεμὶς et χρόμυς. 533, 59.
κρήϊον. 917, 39.
κρηπὶς in operibus piſtorum. 121, 13.
κριαδέμεν, ridere. 895, 24.
κριβάναι. 917, 47.
κριβάνων ἐδώλια. 217, 44.
κριτική τις καὶ Σωκρατικὴ ἐπιστήμη. 8, 35.
κρίκοι. 323, 38.
κρίμνα ἐσχαρόπεπα. 917, 47.
κριμνίτης. ibid.
κρόκαι. 705, 60.
κρονίδαρ. 615, 46.
κροτητὰ μέλη. 296, 63.
κρούνεια. 799, 36.
κρουστον πούριον. 921, 15.
κροῦστον τουττᾶτον. 920, 65.
κτίζειν ἑορτήν. 473, 68.
κτίσται. 743, 38.
κύαθος. 605, 40.
κυβάδδα. 743, 21.
Κύβδα Atticum et Caricum vocabulum. 872, 45.
κυβηλίς. 301, 40.
Κυδωναῖα σῦκα. 155, 66.
κυκεών. 812, 61.
Κύκλος. 479, 19.
κυκλοῦν θίασον. 728, 15.
κυλικεῖον. 775, 42.
κυλικηγορεῖν. 57, 32.
κυλίκιον et κυλικεῖον. 352, 20. et 21.
Κύλισται coronae volubiles. 959, 36.
κυλίχναι, culignae. 801, 33.
κυλλάστις Aegyptius. 219, 59.
κῦμα. 129, 54.
κυματοπλήξ. 623, 48.
Κύμη pro Κυμαίη. 641, 30.
Κυναιθεῖς. 898, 38.
κυνάρα, vide κινάρα. 144, 40.
κυνάριον. 427, 21.
Κυνολογεῖν. 57, 30.
Κυνόφοντις ἑορτή. 197, 17.
κύπασις. 899, 26.
κύπελλον, unde. 802, 43.
κυπρίανος et κυπρῖνος. 540, 21.
κυρεία. 735, 28.
οἱ κύριοι, dii. 285, 33.
κύριος κώρυκος. 293, 21.
κύτος στερνοσώματον. 133, 45.
κώβιοι τεμαχιστοί. 429, 14.
κώδων. 318, 14.
κωθοπλύτης, κωθονίας, κώθων. 540, 56.
κῶλα. 605, 19.
κωλὴν ʾΑριστοξένειος. 24, 23.
κωλῆνες κωλέαὶ, et κωλεοί. 636, 41.
κώλων. 350, 43.
κωμῳδία, pro comico joco. 175, 14.
κώνειον pro venenato poculo ſimpliciter. 164, 56.
κωνίζειν, ſive κουνίζειν. 20, 40.
κῶνοι. 116, 41.
κωραλίσκος. 252, 47.
κώρυκοι. 170, 41.

Λ.

Λαβαντίς. 146, 13.
λαβάργυρος ὡρολογητής. 694, 40.
λαβεῖν σύστασιν. 670, 61.
λαβρώνιον. 804, 61.
λαγαρός. 158, 57.
Λαγηνηφόρια. 474, 13.
λάγυνον. 818, 39.
λαγῷα κρέα. 933, 61.
λαγών. 631, 41.
λάκκοι δωδεκάκλινοι. 249, 14.
λακκοπρωκτία. 43, 19.
λακκόπρωκτος. 250, 44.
λαλεῖν et λαλιά. 424, 19.
λαμβάνειν, pro conducere ad opus faciendum. 656, 45.
λαμβάνειν χορόν. 905, 42.
λαμπάδες βυσσίναι. 348, 32.
λαμπὰς unde. 696, 11.
λαμπρὸς ἄνεμος. 589, 13.
λαμπτῆρες. 995, 44.
λάπη. 251, 38.
λάπτειν. 631, 35.
λαρινεύειν. 650, 34.
ἐν Λαρίσσῃ pro ad Lariſſam. 88, 34.
λαρὸν et λάρινον. 650, 33.
λαρυγγόφωνος τύπος. 310, 21.
λάσθη. 583, 35.
λασταυροκάκκαβον βρῶμα. 28, 14.
λάτος piſcis. 543, 52.
λαῦρα vicus. 848, 39.
λαῦρα et λάβρα. 848, 62. et 63.
λαῦραι diverſae ſub Archiepiſcopo Alexandrino. 848, 15.
λαφυροπώλης. 659, 11.
λάχανα ἕψανα καὶ ἑψητά. 142, 62.
λάχμαν Syrorum. 218, 17.
λάχος πυρῶν. 626, 64.

λεβητοχάρων. 603, 44.
λεβιανός. 227, 50.
λεβίας. 529, 29.
λέγειν ἐπὶ κεφαλαίου. 424, 11.
λέγειν τὰ κύκλῳ. 13, 49.
λέγειν τὴν ὄρχησιν. 898, 49.
λεῖμαξ et λειμὰς, pro λειμών. 969, 46.
λειτουργεῖν de hiſtrionibus. 244, 65.
λέκιθος. 694, 28.
λεκυθίτας. 215, 14.
ληνὸς in navi. 794, 42.
λεξιθὴρ, λεξιθηρεῖν. 190, 21.
λεπάδες ἄσπετοι. 165, 15.
λέπειν mazam. 293, 31.
λεπτὰ καὶ τομὰ, apud Plutarchum. 231, 56.
λέπτινος. 227, 50.
Λεπρέος. 703, 14.
Λέριοι κακοί. 932, 48.
λέσχη, λεσχηνεύεσθαι. 338, 64. et 13.
λευκέα et ex ea funes. 360, 11.
λευκίππος. 117, 34.
λευκοπύγοι. 206, 62.
Λουκόπυῤῥον et ἔμπυῤῥον. 60, 62.
λευκὸς, ἔκλευκος, διάλευκος, ἐπίλευκος, μεσόλευκος, μιξόλευκος, et περίλευκος, cognatae voces. 344, 56.
λευκὸς λόγος perſpicuus et clarus. 660, 23.
Λευκώλα τῆς Κώας. 367, 48.
λεωλογεῖν. 840, 25.
Λεώφρων. 11, 19.
ἡ λήγουσα. 903, 11.
λήδιον. 451, 44.
Ληκεῖν 40, 42. λίχανος, ibid. λιχάζειν. ibid. 54.
Λήκυθος. 190, 56.
λημνίσκοι et λιμνίσκοι. 350, 24.
λῆρος οὐ γενόμενος. 753, 47.
λῆστις. 728, 19.
λιαρὸν pro calido. 85, 30.
λίβος. 921, 30.
λιβυκαὶ βίβλοι. 162, 61.
λίβυς αὐλός. 890, 27.
λιγάναρ. 615, 48.
λικνοφόροι mulieres et viri. 349, 22.
λιμώδεις ἐρημίαι. 545, 27.
λινοῦλκος χλαῖνα. 761, 47.
λιπαίνειν. 390, 46.
Λιτὰ, vel λῖτα, 97, 55.
λιταί. 44, 13.
λίτρον et νίτρον. 943, 29.
λιτυέρσης. 893, 19.
λογάρια. 575, 52.
λογοδιάῤῥοια. 56, 60.
τὸ κατὰ λόγον. 633, 42.
λόκουλλοι. 921, 29.
λοπὰς et τρυβλίον. 286, 47.
λοφνία et λοφνίς. 990, 22.
λόφοι ξηροὶ apud Hippocratem. 92, 25.
λυδοπαθὴς pro ἡδυπαθής. 975, 38.
λύγου θωράκιον. 950, 65.
λυκοεργὴς, et λυκιουργής. 807, 13.
λύκος piſcis. 504, 48.
Λυσάνδρειον χρῆμα. 407, 32.
λυσανίας κακῶν. 195, 26.
λυχνοκαυτία, λυγναψία, et λυχνοκαΐα. 996, 21.
λυχνίον, λυχνεῖον, λυχνία, λυχνεύς. 989, 45.

M.

Ἡ μαγειρικὴ καπνιζομένη τυραννίς. 692, 55.
μάγειρος et ὀψοποιὸς, ſive διάκονος, qui differant. 690, 26.
μαγεύειν Ταυροπολικά. 451, 16.
μόδρυα. 162, 47.
μάζα τετριμμένη καὶ ἄτριπτος. 218, 43.
μάζοι vel μαζεινοί. 578, 31.
μαθαλλίδες. 810, 20.
τί μαθὼν vel τί παθών. 886, 32.
μακρογόγγυλος. 165, 41.
μακωνίδες. 214, 18.
μαλάχη. 120, 42.
μανδύλιον. 699, 28.
μάνης. 810, 21.
μανθάνειν, pro ſolere. 716, 64.
μανία vehemens ſtudium. 779, 40.
μανικὸν φίλον. 779, 46.
μαξεινός, et μύξινος. 548, 56.
μαργαρῖτις, vel μαργαρίτης. 178, 43.
Μάρκος, μάρμων. 192, 52.
μάρον. 690, 14.
μασθλητινὴ χαρίς. 204, 37.
μαστοὶ 810, 20.
μασχάλη. 611, 37.
ματαΐζειν. 155, 23.
μάττειν, pinſere hordea. 462, 56.
μάχαιραι. 278, 58.
μαχάταρ. 615, 48.
μεγάλειον unguentum, vel μεγάλλιον, 975, 33.

μέθυ vide παροινία.
μέθυ βύβλινον. 69, 60.
μεθύσης. 969, 46.
μέθυ χαλίκρατον. 24, 52.
μελαγχρής. 292, 64.
μελάμπυγοι. 205, 21.
μέλαν δρυὸς et μελανδρύαι. 548, 34.
μελετᾷν, meditari. 688, 39.
μέλημα, mea cura. 844, 52.
μέλη πάραυλα. 296, 55.
μέλη et ᾠδὸς poculorum nomina. 807, 17.
μελικηρίδες et μελίκηρες. 925, 24.
μέλιτα pro μέλιττα. 826, 27.
μέλος. 903, 46.
μέλος et αὔλησις confunduntur. 889, 37.
μελῳδὸς ἦχος. 167, 32.
μένανδρος virgo. 192, 49.
μένειν. 369, 54.
μενεκράτης, columna. 192, 49.
μεσάραιον. 181, 34.
μετακέρασμα, et μετάκερας apua tepida. 84, 20.
μεταμφιάσασθαι τετράγωνα ἱμάτια. 371, 52.
μετάνιπτρον. 809, 61.
οἱ περὶ μετεώρων φόβοι. 498. 54.
μετρεῖν ὀφθαλμόν. 864, 40.
μέτωπον κιττῷ κεκρικωμένον. 81, 52.
μέχρι τῆς τύχης. 438, 59.
Μῆδος, quis. 109, 65.
μήκωνες λευκοί. 796, 46.
μηλέα ἐαρινή. 161, 24.
μημίαμβοι, vide ἡμίαμβοι.
μήποτε δὲ dubitationis nota apud Graecos. 32, 23.
μήτρα, μητρόπολις καὶ μήτηρ. 184, 62.
μηχανὴ σχαστηρία. 246, 33.
μικροπολιτικὸν τὸ μὴ δύνασθαι συμπληρῶσαι, varie expoſitum. 611, 66.
μικροτράπεζοι φυλλοτρῶγες. 248, 20.
μικρὸς τὴν γνώμην. 436, 37.
μίνδαξ ſpecies ſuffitus. 978, 41.
μιργάβωρ. 615, 50.
μίσθωμα. 877, 13.
ἐκ μισθωτῆς οἰκίας ἐξιέναι. 370, 64.
ὁ μνημονευόμενος γρῖφος. 762, 68.
μνοία et μνώα. 459, 11.
μόθακες. 467, 30.
μοῖραι. 31, 60.
Μολιόνη et Μολίονες. 115, 59.
μολόχη. 120, 44.
μόλτυος. 102, 24.
μονοσιτεῖν, vide μονοφαγεῖν.
μονότροπος. 435, 27.
μονοφαγεῖν et μονοσιτεῖν. ut differant. 94, 43.
μόρα et συκάμινα, unde dicta 104, 58.
μόρον, vide μῶρον.
Μόστηνα κάρυα. 104, 60.
Μότα, vide ἄμωτα.
Μουκηρόβατος nucifrangibulum 107, 41.
μοῦρκορ. 615, 54.
μοῦρταρ. ibid.
μουσικὴ πάνδημος. 903, 12.
μουσικὸς ἀγὼν ἐγκωμίων. 731, 20
μουσιοῦν et μουσιῶται. 850, 50
ἐν Μουσῶν. 958, 26.
μουστάκια. 921, 13.
μοχθηρὸς et μόχθηρος. 608, 65
μυθικαὶ διαθέσεις. 345, 40.
Μυκηρὸν, Cypriae amygdala praegrandes. 106, 55.
Μύκωνος et Μύκονος. 598, 46.
μύμαρ et μῶμαρ. 615, 55.
μυνδοί. 538, 33.
Μυρικοῦς. 106, 48.
μυρμίαι, vel μύρμαι. 547, 14.
μύρον ἀπὸ τοῦ μύρεσθαι. 969, 50 ejus vocis etymon ex ſententia Athenaei.
μύρον ἐαρινὸν ſive ἠρινόν. 257, 37
μῦρος et μύραινα. 545, 40.
μυστίλη. 240, 49.
μυστήρια, murium latibula 192, 50.
μυχὸς domus. 627, 50.
μυχοὺς πόλεως. 627, 64.
μῶρον et μόρον. 102, 32.

N.

Νάειν et ναίειν. 968, 16.
νάπυ, σίναπι, et σιναπεῖν. 635, 32
Ναυκρατίτης στέφανος. 956, 12.
ναστὸς et νάνος. 463, 63. et 66
νεανικὴ λοπάς. 303, 60.
νεασπάτωτον. 895, 33.
Νεβρώδεις, aut Νευρώδεις 334, 66
νενύρ. 615, 57.
νέμεσις. 582, 38.
νεοδάρτη. 238, 10.
νεοθὴξ μάχαιρα. 535, 37.
νέοι νυκτερεύοντες. 627, 18.

νευρομῆτραι. 681, 27.
νευρὸς pro νεβρός. 334, 65.
νευροσπαστεῖσθαι. 671, 20.
νεφροὶ et παραστάται, teſticuli. 661, 27.
νεωστὶ vox laxae ſignificationis. 385, 61.
νήπια plantae, novellae. 883, 64.
νηρῖται, vide ἀναρῖται.
νησιωτικαὶ δίκαι. 693, 55.
Νησιώτης, ſcriptor. 144, 48.
νῆσορ. 615, 57.
Νῆττα Neptuno ſacra. 563, 20.
νίζειν pro effundere. 708, 59.
Νικολαΐδες Μυκόνιαι. 601, 14.
νικόρ. 615, 58.
Νίτρον, vide λίτρον.
νομὸς, Gallina Numidica. 942, 36.
Νόμοι συμποτικοί. 331, 30.
ἡ νόμῳ γαμετή. 859, 47.
νόμῳ κατακλείειν. 596, 37.
νόσοι, vitia. 866, 34.
νοσσάδες ἄρνεις. 306, 31.
Νόστων ſcriptores. 281, 54.
νότος λαμπρός. 589, 14.
Νυμφαία. 346, 21.
νώροψ χαλκός. 898, 46.
νωτιδανός. 522, 26.

Ξ.

Ξηροπυρίτης. 218, 43.
ξυγγενέσθαι δρυπέπεσι. 114, 65.
ξυλοειδὴς color. 931, 56.
ξυστικὸς χυμός. 159, 14.

O.

Τὸ ο ου pronuntiatum a veteribus. 786, 48.
ὀβελίαι. 208, 39.
Ὄγκος pro ἕξις. 61, 51.
ὄγκος. 156, 44.
Ὀγκώδης ſaltatio. 52, 30.
ὀδοντὴ ξύστρα. 190, 44.
οὖθαρ *ſumen*, ὑπήτριον, ὑπογάστριον. 685, 27. et ſeqq.
οἴησίς ἐστιν ἐγκοπὴ προκοπῆς. 760, 32.
οἶκοι Αἰγύπτιοι. 790, 62.
οἶκος. 246, 23.
οἶκος pro πόλις. 715, 12.
οἰκόσιτος. 434, 48.
οἴμοι. 66, 64.
οἰνὰς, columba. 617, 46.
οἰνέα Πηλέα ποιεῖν. 661, 34.
οἰνηρὰ ἀγγεῖα, ſive ἀμφορεῖς νενασμένοι. 776, 14. et 15.
οἰνηρὰ πατρίς. 881, 23.
οἰνιστρία. 814, 38.
οἰνολογεῖν. 57, 33.
οἰνόπεδον. 777, 13.
οἶνος etymum. 77, 43.
οἶνος εὐρείτης. 77, 12.
οἶνος ὀνογλίας. 69, 63.
οἶνος κεκερασμένος ἄκρατος. 24, 54.
οἶνος κοκκύζει vel κοχύει. 70, 23.
οἶνος οἰνουντιάδης. 71, 17.
οἶνος ἄνθεος ὀσδόμενος. 778, 20.
ἐν οἴνῳ, in vino. 633, 22.
οἷοι εἶναι ποιεῖν. 654, 40.
οἴνῳ ὁμιλεῖν, vinum bibere. 114, 58.
οἰὸς ἄωτος. 793, 43.
πρὸς οἰωνοῦ τίθεσθαι. 35, 10.
ὀλβιογάστωρ. 197, 51.
ὅλκια. 343, 47.
ὅλμος. 814, 11.
ὀλολυγμοί. 424, 36.
ὀλολύζειν. 514, 60.
ὀλοσιαλοκάλαμος, et ὀλεσιαυλοκάλαμος. 561, 47.
ὄλπη. 433, 34.
ὄλπις, trulla vinaria. 41, 46.
ὁμαρτῇ. 41, 27.
Ὁμηρικὰ δεῖπνα, apud Plutarchum. 27, 42.
Ὁμήρειοι κεκρύφαλοι. 962, 22.
οἱ παρ' Ὁμήρῳ νόμοι. 27, 63.
ὁμόκαποι. 17, 29.
ὅμορος ἄρτος. 212, 64.
ὁμοσίπυοι. 17, 29.
ὀμφακίαι νεκροί. 981, 49.
ὀνθύλευσις ſive μονθύλευσις. 12, 50.
ὀνία. 557, 46.
ὄνομα Θηβαίων pro Thebani. 43, 28.
ὀνόματα ταπεινά. 751, 45.
ὀνόματα θεοφόρα. 751, 50.
ὄνοι γέμοντες οἴνου. 308, 45.
ὀνοματοθῆραι. 189, 54.
ὀξίζων panis. 218, 42.
ὀξύα et πρόμαλος. 313, 21.
ἡ δι' ὀξυβάφων μουσική. 340, 28.
ὀξύγαρον. 141, 28.
ὀξύμαλα Περσικά. 161, 25.
ὀξύπεινος. 94, 34.
ὀξὺς et ὀξύγαρον. 140, 10.
ὁπηνίκα. 642, 65.
ὀπιττοτίλα ſepia. 895, 18.

ὅπλα navis, arma. 355, 26.
Ὁποπλοΐα, pars Homericae rhapſodiae. 41, 11.
ὀπός. 198, 47.
ὀπτὸς τάριχος, cutis ſquallida. 189, 54.
ὀπτὸς, qui eſt in conſpectu. 188, 27.
ὀπτήρια. 391, 14.
τὸ ὁρατὸν τοῦ πράγματος. 580, 65.
ὄργανα κατὰ μίτον. 310, 50.
ὄργανον Μολοσσόν. 325, 12.
τὰ ὀργοωνικά. 330, 36.
Ὀργή. 298, 23.
ὀργιαστικὰ ſacra. 938, 27.
ὀρεχθεῖν. 123, 35.
ὀρθαγορίσκοι, et ὀρθραγορίσκοι. 264, 17.
ὀρθροβόας. 192, 52.
ὄρμενος. 129, 25.
ὄρνεις, gallinae. 44, 19.
ὀρνίδης ἄρτος. 212, 54.
ὀρνίθιος ζωμός. 593, 28.
ὀρνιθομανεῖς. 779, 50.
ὅρος φιλίας, pro perfecta amicitia. 92, 51.
Ὀροφέρνης. 734, 44.
Ὀρύα pro Ὀροῦα. 178, 32.
ὀρφὼς et ὀρφός. 548, 31.
ὀρχεῖν. 53, 11.
Ὥρων varii ſcriptores. 844, 60.
ὃς pro ὁ, et contra. 813, 27.
ὁσίας ἕνεκα. 543, 32.
ὄσμυλοι et ὀσμύλια. 253, 57.
ὀστρακίδαι. 116, 36.
ὄστρεια et ὄστρεα. 176, 15.
ὄτριχας, οἰετέας. 933, 50.
οὖλον ἵει. 891, 32.
οὔπιγγοι. 891, 34.
οὐρανίσκος et οὐρανός. 344, 41.
οὐρανὸς ὀπτανιάων. 255, 15.
οὐρανοχρώματοι ſolenes. 175, 31.
οὗτος. 689, 33.
ὀχή. 631, 47.
ὄχλος. 14, 60.
ὄψον, πετραῖον. 428, 62.
ὄψον, ὄψον θαλάττιον. 476, 19.
ὄψον etymum. 476, 40.
ὄψον, piſcarium forum. 592, 46.
ὀψοποιὸς vide μάγειρος. 691, 55.
ὀψωνεῖν. 602, 29.
ὀψωνεῖν Νηρηΐδας. 397, 32.

Π.

Παιδάριον. 351, 22.
Παιδικὰ Sophronis. 562, 25.
Παιδίον fabulae multorum poe tarum inſcriptae. 178, 27
παιδισκάριον. 351, 22.
παιδισκεῖον. 733, 44.
παίζειν. 653, 29.
παίζειν et *ludere*. 842, 18.
πᾶν Λεῦκε. 188, 49.
παῖς Κύκης. 845, 62.
παισά. 919, 11.
Παιώνιον. 462, 52.
παλαίθετος. 905, 38.
παλαιοῦσθαι de vino. 59, 59.
πάλαισμα disputator. 30, 20.
παλαιστὴς αὐτάργειος. 420, 56.
παλαίωρ. 615, 58.
πάλη μονομάχος. 280, 54.
παλία. 182, 28.
παναθηναίων ἑορτή. 192, 62.
πανδαισία. 328, 57.
πανὸς vox Aeſchyli. 995, 24.
πάνξενοι. 780, 51.
Πανὸς ἄγημα. 107, 27.
πάνος. 215, 18.
πὰξ, *pax*. 140, 10.
παρὰ pro περί. 25, 35.
παραβάτης. 351, 27.
παραβοηθεῖν. 11, 53.
παραγεύεσθαι. 91, 28.
παράδεισος. 830, 29.
παραδεδειπνῆσθαι. 717, 27.
παραδρομή. 850, 49.
παραιτεῖσθαι et περιίστασθαι pro fugere aliquid. 955, 51.
παραίτησις. 321, 35.
παρακαταθήκη Menandri. 869, 63
παρακατεσθίειν. 639, 26.
παρακινεῖν πρὸς ἡδονάς. 842, 37.
παραμασήτης et παραμασύντης. 250, 58.
παραναβαίνειν. 351, 38.
παρανομώτερος pro παρανομώτατος. 859, 44.
παραπέμπειν ἱκανὸς ζωμός. 264, 24.
παραπομπή. 595, 36.
παραρτήματα, ſive παραῤῥύματα. 364, 44.
παρασάγγαι, vox Barbara. 230, 64.
παράσειρον. 359, 25.
παράσιτος, et quae ſuper ea voce obſervantur. 412, 51.
παράσιτος vocis auctor antiquiſſimus. 417, 21.
παρασκευάζειν. 321, 47.
παραστάται. 736, 36.

ταραστάται, teſticuli. 677, 45.
ταρατάττεσθαι τοῖς Ἕλλησι. 276, 61.
ιαρατείνειν. 285, 49.
ταρατέμνειν 278, 44.
ταρατίθεσθαι. 462, 28.
ταρατρέφεσθαι. 369, 62.
αρατρέχειν. 279, 52.
ταρατρήματα. 364, 21.
αραφθορά. 174, 15.
αραχέειν λίτρον, vel potius νίπτρον. 941, 53.
αραχέειν μύρον. ibid.
ἐπὶ τοῖς ἱεροῖς παρεῖναι. 871, 60.
Ιαρεκβολαὶ Excerpta. 1, 12.
αρετυμολογία. 498, 25.
ιρευδιασταὶ et παρευδιάζειν. 578, 66.
ιρητῆσθαι. 269, 50.
ίροδος in nave. 355, 11.
ΑΡΟΙΜΙΑΙ. Καταπυγοτέρα τῶν ἀλφηστῶν. 1, 29.
Τρὶς δ᾽ ἀπομαξαμένοισι θεοὶ διδόασιν ἄμεινον. 7, 48.
Πρὸ Εὐκλείδου, vel ὑπὲρ Εὐκλείδην. 10, 41.
Οὐδέν σ᾽ ὀνήσει βολβὸς ἂν μὴ νεῦρ᾽ ἔχῃς. 19, 16.
Ἄθυτα ἱερὰ κατεσθίει. 35, 47.
Ἀρ᾽ οἶσει τρία; 68, 18.
Παιδιὰ φαίνοιτο ἂν εἶναι vel λῆρος. 76, 24.
Οἶνος καὶ ἀλήθεια. 80, 39.
Βάμμα Σαρδιακόν. 98, 30.
Ονος βαδίζεις εἰς ἄχυρα πραγμάτων. 107, 14.
Ναυσικλείδους ἐρημία. 129 13.
Μεῖζον ἢ Τροίαν ἑλεῖν. 131, 46.
Ἐγκέφαλον ἔχειν. 146, 62.
Τὸν σικυὸν τρώγουσα γύναι τὰν χλαῖναν ὕφαινε. 148, 45.
Χλαῖναν ἐν θέρει τρίβεις. 149, 15.
Βαίτη καὶ θέρεος καὶ χείματος ἐστὶν ἀρίστη. 149, 18.
Λυγκέως ὀξυωπέστερος. 152, 27.
Πέπων ἔρινος ἄλλους ἐξερινάζεις λόγῳ. 152, 29.
Χαιρέτω Λιβυκαῖσι βίβλοις ταῖς τ᾽ Ἄννωνος πλάναις. 161, 27.
όγχην διελεῖν. 170, 35.
οῦ πατρὸς τὰ παιδία. 186, 11.
ππῳ γηράσκοντι τὰ μείονα κύκλ᾽ ἐπίβαλλε. 223, 51.
ριχοὺς ἀξιώτερος. 229, 40.
ξ ἁμάξης λαλεῖν. 282, 24.
χύτρα δὲ φακέας ἥψετο, non eſſe proverbium, contra Eraſmum diſputatur. 288, 38.
Τὸ ἐπὶ φακῇ μύρον. 292, 14.
Οὐ μέν τοι παρὰ κωφὸν ὁ τυφλὸς ἔοικε λαλῆσαι. 296, 43.
τὸν ξύοντα ἀντιξύων. ibid.
Μάγαδις λαλήσω μικρὸν ἅμα σοι καὶ μέγα. 315, 10.
Ἴσα βαίνων Πυθοκλεῖ. 373, 25.
Ἀγράφως λέγειν 384, 22.
Σὺ δὲ τιμιοπώλης ὡς Ἀχιλλεὺς οὐδὲ εἷς. 403, 22.
Ὄνου σκιά. 414, 31.
Ὅταν ἡ δεκάπουν τὸ στοιχεῖον. 425, 36.
Χαλάσω τὴν ἱερὰν ἄγκυραν. 495, 50.
κατὰ ῥοῦν φέρεσθαι et ἀνὰ ῥοῦν χωρεῖν. 507, 53.
Οὐ μάλα κίχκας. 563, 12.
Μυσῶν λεία 563, 54.
χελώνης ἢ δεῖ φαγεῖν ἢ μὴ φαγεῖν. 581, 46.
οὐδεὶς μέγας σαπρὸς ἰχθύς. 603, 60.
ἀφ᾽ ἑνὸς διαγράμματος ἀεὶ τὸ αὐτὸ ὑποκρέκειν. 617, 24.
ἅμα ἔπος, ἅμα ἔργον. 655, 47.
Ἀσπένδιος κιθαριστής. 690, 64.
κέγχρον τρυπᾶν. 714, 55.
Ἢ πέντε πίνειν, ἢ τρία, ἢ μὴ τέτταρα. 721, 31.
Ζῇ χύτρα, ζῇ φιλία. 769, 46.
δάκτυλος ἡμέρα. 798, 21.
Οὐχ ὑπ᾽ ἄλλων ἀλλὰ τοῖς σαυτοῦ πτεροῖς ἁλίσκῃ. 810, 28.
Δρᾶν ταυτὰ τοῖς εὐχομένοις. 820, 34.
Ἡ ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις. 837, 18.
Ἀπεσκυθίσθαι. 837, 30.
Βαδίζειν ἐς Ἡραῖον ἐμπεπλεγμένον. 838, 24.
Βοῦς ἐπὶ γλώττῃ μέγας. 856, 15.
Παχὺς γὰρ ὗς ἔκειτ᾽ ἐπὶ στόμα. 855, 64.
Πεφιλιππιδῶσθαι. 856, 43.
Ἀλλ᾽ ἐξέπεσε πορθμὶς ἐλατίνῳ πλάτῃ. 861, 61.
ἐξέπαισε. 861, 64.
ἐν τῇ χειρὶ τὴν ψυχὴν ἔχειν. 866, 36.
Ἀβυδηνὸν ἐπιφόρημα. 912, 30.
Ἀληλεσμένος βίος, βίος μεμαγμέ-

νος, et βίος ἐξηυλημένος. 913, 63. et ſeqq.
Ἦσθα χίδρα καὶ σωτηρία. 924, 54.
Καινὸς οὗτος Παλαίφατος. 940, 49.
Ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς. 940. 46.
Τὸ λύχνιον ἐν πρυτανείῳ. 992, 38.
εἰς αἶγας ἀγρίας ἀποπέμπων τοὺς ζητοῦντας. 162, 49.
παροινία et μέθη quomodo differant. 736, 50.
Πάρος pro πάριον. 915, 28.
παροψημάτιον. 639, 23.
παροψωνήματα bellaria dicta. 912, 50.
πάσασθαι et πάσσασθαι. 780, 30.
πάσορ. 615, 60.
πασχητιῶντα βρώματα. 250, 53.
πατάνειον. vide βατάνειον.
πατάνεψις vox Sicula. 524, 50.
πατανίων σωρεύματα, *patinarum ſtruices*. 678, 19.
πατάσσειν εἰς μέσον. 740, 60.
πάτημα. 30, 30.
πατὴρ τῆς βίβλου. 1, 13.
πατὴρ τῆς τιμῆς. 3, 50
Πάτρια θυγατριδῶν. 698, 37.
Πατρίδιον et ἀπφάριον. 866, 35.
πέδα pro μετά. 711, 24.
πέζις. 125, 34.
πελάνορ. 615, 59.
Πελειάδες. 810, 26.
πέληρ. 615, 61.
πελίκα. 814, 51.
πέλληρ. 615, 61.
πέμπτην ἡμέραν pro περὶ πέμπτην ἡμ. 656, 50.
πεμφθεὶς pro πέμψας. 915, 28.
πέμφιξ, et πέμφης. 399, 44.
πενέστης, pro ſervo ſimpliciter. 459, 24.
πένθος ἄωρον. 981. 61.
πεντόπλοα. 815, 42.
πεντετηρίδων γραφαί. 347, 61.
πεντηκοστολόγοι. 100, 66.
πέπηγεν οὖρος. 852, 35.
πεπραγματεῦσθαι περί τι. 437, 39
πέπραται τὸ πρᾶγμα. 653, 61.
τὰ πεπτόμενα ἐπὶ τὴν τράπεζαν. 828, 55.
πέπων νεκταροσταγής. 69, 59.
πέπων, mollis et ignavus. 154, 15.
περαίνεσθαι. 873, 27.
πέρας artis. 652, 34.
πέρας κάλλους. 39, 49.
τὰ πέρατα τῶν ἀγγείων, ora venarum. 91, 65.
πέρδιξ pro aſtuto et libidinoſo. 668, 62.
περὶ pro παρὰ ex imperitia librariorum. 25, 35.
περίαλλος. 261, 15.
περιβόητον ποιεῖν. 236, 12.
περιβολὴ et ὑποβολή. 98, 19.
περιγίνεσθαι. 276, 65.
περιγράφειν, circumſcribere vox forenſis. 134, 20.
περιγράφειν, delere, vox criticorum. 324, 35.
περιδεῖσθαι πώγωνας. 190, 46.
περίδινος. 461, 47.
περιέχων, de aëre. 345, 20.
περὶ ζώων, et περὶ φυτῶν apu[d] Athenaeum quomodo ca[piendum]. 171, 32. et 33.
περικάρπιον 142, 38.
περίκομμα. 658, 62.
περικύμων μαστός. 215, 43.
περίλευκος. 344, 48.
περιμάττειν τὼ ὀφθαλμώ. 157, 1[8]
περίοδον νικᾶν. 708, 51.
περιπαθής. 600, 63.
περιπεταλοῦν. 20, 62.
περισκελὲς poculum. 795, 59.
περισκελῆ καύματα. 933, 31.
περισσοτρύφητος ὀϊζύς. 291, 17
περιστάσιμος στοά. 295, 31.
περίστασις, pro vita non philoſophica. 835, 16.
περιστέριον. 677, 36.
περιστρώματα. 99, 12.
περιστρώματα πυργωτὰ et ζωωτ[ὰ] 343, 56.
περισχιδεῖς calcei. 847, 17.
περιφερόμενα ὁρᾶν πάντα. 283, 2
περιφοραὶ αἱ προπαρατιθέμεν[αι] 231, 50.
περιφορὰ pro περιφέρεια. 101, 4
περὶ φυτῶν, vide περὶ ζώων.
περιχεῖσθαι. 804, 47.
πεταλίδες. 650, 10.
πετάσους ἐπιτεθειμένοι. 310, 6
πετασώδης σπερμάτων φύσις. 64 47.
πέταχνον, poculi genus. 239, 4
πέταχνον et πέδαχνον. 815, 47.
πετραῖος ἰχθύς. 429, 10.
πέψις et σῆψις quomodo in g

neratione locum habeant. 525, 26.
έψις et σῆψις quomodo differant. 475, 36.
ηγὸς, pro albo. 660, 67.
ηλὸς vinum mixtum aut mangonizatum. 661, 36.
ηλὸς vinum. 930, 38.
ῖε, et πῖνε. 741, 26.
ιέζομαι vox ſervorum ἀκολούθων. 888, 35.
ι πιθόγαστροι. 222, 42.
ιλήματα lemniſcorum. 369, 30.
ιλοῦν, vel πιλεῖν. 135, 57.
ίναξ. 428, 45.
ίνειν. 50, 18.
ίνειν ἐξιέναι. 501, 48.
ίνειν τὴν ἐπίστιον. 742, 39.
ι πίναι ἐκ τοῦ βυθοῦ φυόμεναι, vel βύσσου. 172, 50.
ῖν οἶνον τρυγίαν. 72, 10.
ὸ πῖον, de omni genere pinguedinis. 145, 39.
ίποι, pipiones. 640, 29.
ρίας. 135, 20.
Πισᾶτις. 601, 37.
ίσορ. 615, 62.
ισσήρων μόρος. 837, 11.
ιστάκια vel φιστάκια. 926, 43. et 51.
ιτυΐδες. 116, 43.
ίτυλος. 770, 48.
ίτυσος. 569, 26.
λακοῦς Φιλοξένειος. 24, 24.
λακοῦς, malvae ſemen. 120, 52.
λακοῦς ὑβριστής. 200, 42.
λανᾶσθαι. 759, 60.
Πλάταια et Πλαταιαί. 274, 60.
λατῆορ. 615, 62.
λατίστακος piſcis. 539, 55.
λατὺ ὕδωρ, aqua ſalſa. 84, 55.
λάτυρ. 615, 63.
λεκταὶ ἀνάγκαι, retia. 133, 36.
λεκτὴ πολύποδος. 18, 60.
λεκτὸν ὕφασμα σχοίνου. 534, 27.
λευρὰ γεννική. 530, 64.
λεφίλερ. 615, 64.
λήθουσα ἀγορά. 465, 49.
ληρῶσαι verbi variae notiones. 612, 10.
λησίαλος. 580, 18.
λήττειν τὴν κεφαλὴν de vino. 64, 18.
λίκιος πλακοῦς. 920, 52.
λουσιακὸν κακόν. 864, 54.
πλούταξ. 251, 56.
πλύνειν, maledicere. 229, 60.
ΠΛΥΝΤΡΙΑΙ. 492, 53.
πνευμόνιον. 206, 18.
πνίγειν. 135, 46.
ποάστριαι. 213, 52.
ποάστριον. 213, 60.
ποδεῖα udones. 133, 65.
πόθεν, *unde*, negandi ſignificatione. 964, 17.
ποίησις διὰ λόγου. 908, 58.
ποιητὴς τῶν λεγομένων κολάβρων. 984, 50.
πρημάδες. 570, 63.
πόλις pro χώρα. 88, 40.
Πολιτεῖαι Critiae antiqui ſcriptoris. 779, 14.
πόλος, coelum. 123, 25.
πόλτος Graecorum. 923, 32.
πολύκοπος ſaltatio. 52, 37.
πολυποίκιλος. 165, 24.
ὁ πολύπους ἐστὶ συντητικός 550, 62.
πολφοί. 288, 26.
πομπή, ferculum pompae. 347, 14.
πομπὴν πέμπειν. 346, 45.
ὁ Ποντικὸς λεσχηνευτής. 926, 41.
πόντιον κοῖλον. 477, 47.
πόπαρ. 615, 64.
πὸρ, pro ποῦς. ibid.
πορθμὸς, aut πορθμίς. 594, 14.
ἐπὶ τοῦ τρίβωνος πορφύρα. 370, 27.
πορφυροβαφοῦς χείρ. 883, 15.
πόταινος gratus vel ſimilis. 560, 59.
ποταμὸς κοῖλός ῥυείς. 667, 43.
Ποτήρι' ἢ γραῦς, ἄλλο δ' οὐδὲ ἓν βλέπει. idem quod, *Anus ad armillum*. 787, 48.
ποτιφόριμον τέμαχος. 233, 26.
Ποτνιεὺς vel Πότνιος Γλαῦκος. 169, 36.
πότοι et καθημερινὴ χρῆσις ut differant. 72, 37.
πρᾶγμα δυσγρίπιστον apud Libanium. 961, 16.
τὸ πρᾶγμα δέχεσθαι. 650, 45.
πραθῆναι ἐπ' ἐξαγωγῇ. 292, 53.
πρασοκουρίδες et juli. 143, 53.
πρεσβέων et θεωρῶν differentia. 342, 45.
πρημάδες. 571, 36.
πρίστις. 816, 20.
προάγειν ἐπὶ τὰς κλήσεις. 834, 30.
προαιρετικὴ βία. 34, 31.

προβατεὺς Paſtor. 523, 12.
προηγουμένως. 405, 57.
προθεὶς vox criticorum. 502, 45.
προκυκλεῖν, ἐκκυκλεῖν, ſive ἐγκυκλεῖν. 628, 21.
πρὸ μοίρας et πρὸ ὥρας. 981, 40. et 42.
προπίνειν et ἀντιπροπίνειν. 241, 54.
προπίνειν κώμην τινί. 788, 60.
προπιὼν ὑσσώπου. 284, 11.
πρόπομα, quid ſignificet. 118, 38.
πρόποσις munus. 948, 31.
τὰ προπύλαια. 929. 54.
προσβαίνειν. 420, 63.
πρός τινι γίγνεσθαι. 690, 23.
προσαίρεσθαι edere. 159, 15.
προσαναπληροῦν τινὶ τί. 932, 31.
προσαποφέρειν. 369, 21.
προσάρματα, cibi. 159, 15.
προσεπιμετρεῖν. 77, 26.
πρόσκομμα, vide ὑπώπιον.
πρόσηνες et πρόσκυνοι. 453, 38.
προσίστασθαι. 427, 45.
προσοψωνεῖν. 602, 32.
Προσπαλτίων nomen varie corruptum. 564, 43.
προσπεπονθέναι. 600, 53.
προσποιεῖσθαι et ἀποπροσποιεῖσθαι. 688, 44.
προστίθεσθαι πρὸς τοὔνομα. 149, 40.
πρόστομα, quae dicantur. 757, 16.
τὰ προσφερόμενα. 622, 15.
προσφύσεως ἀρχή. 125, 50.
πρόσχιον. 700, 28.
προσώδιον ſive προσόδιον. 902, 34.
πρόσωπον καρίδος μασθλητίνης. 204, 30.
πρόσωπον, frontiſpicium. 558, 31.
προτελὴς θυσία. 649, 55.
προφυράματα μαζῶν. 263, 30.
προϋπογράφειν. 860, 19.
προῦμνον, προύνη, prunus. 102, 13. et 17.
προυσίας. 816, 27.
προφαίνειν ἐκ τῶν τεγῶν. 275, 53.
οἱ περὶ πρύτανιν. 330, 63.
πρυτανεῖα ſacramentum. 304, 49.
πρυτανεῖα, ſportulae. 420, 25.
πρυτανεῖα urbium Graecarum omnium. 628, 53.
ἐκ πρώτης παιδός. 881, 36.
τῆς πρώτης ἐρέας. 346, 24.
πρωτοφορεῖν. 865, 33.
πτέρις. 126, 38.
πτερὸν et περίπτερος. 357, 43.
πτερόν. 806, 22.
πτήσσειν. 651, 64.
πτισσάνη unde dicta. 768, 58. τὸ πτιστικόν. 893, 25.
Πτολεμαεῖς. 579, 60.
πυάνιον. 543, 38.
πύγαργοι. 206, 61.
πυγή. 759, 49.
Πύελοι balneorum Sybariticorum. 833, 45.
πύελος. 224, 30.
πυκτεύειν, pro μονομαχεῖν. 250, 23.
Πυλεών. 958, 37.
πυλωρεῖν et πολυωρεῖν. 10, 37.
Πυξοῦς. 103, 62.
πυός. 116, 19.
πῦος πυριάτης. 910, 57.
πῦρ κοῦφον. 109, 37. μαλακώτερον, et ἧττον θερμὸν, ibid. ἀνειμένον. 109, 40. χλιαρὸν et ἰσχῦον, καὶ ἀκμαῖον. 109, 41.
πυρετός. 199, 39.
πυρῆνες. 115, 54.
πύροὶ τρίμηνοι. 212, 54.
πυροῦντες, piſces, et ἔμπυροι. 623, 56.
πυῤῥίας. 135, 21.
πυῤῥότης. 666, 60.
πυῤῥούλας. 135, 22.
πώλυψ. 622, 48.

Ρ.

Ῥάβδοι ſive ῥαβδία. 972, 17.
ῥακεία. 653, 15.
Ῥαμνοῦς. 103, 61.
ῥαπταῦλαι. 311, 36.
ῥάρος. 934, 41.
ῥαφανίδες vocis penultima anceps. 115, 24.
ῥαφανίδες πλυτοὶ et θαλάσσιαι, vel Θάσιαι. 115, 41.
ῥαφανίδωσις. poena adulterii apud Athenienſes. 19, 38.
ῥαφὶς piſcis, qui et βελόνη. 555, 63.
ῥέζειν. ἐπὶ τοῦ θύειν. 939, 30.
ῥέοντα pocula. 816, 29.
ῥῆγμα λαμβάνειν. 831, 54.
ῥῆσιν περαίνειν. 895, 49.
ῥίνη, ſqualus. 522, 19.
ῥίον. 882, 22.

ῆπες, quid proprie. 125, 46.
ιπίῳ. 615, 65.
όγοι. 701, 65.
οδιάς. 816, 39
όδον, natura muliebris. 463, 41.
οῖζος. 688, 66.
όμβοις ὑφαντὰ veſtimenta. 837, 60.
οῦς aquarum. 623, 59.
όφημα vide ἔψημα.
οφήματα. 242, 27.
ύγχος, pro ῥάμφος. 669, 39
ύμμα. 613, 13.
υπαροκέραμος. 677, 63.
υπαρωτέρα apua. 508, 61.
ύσις. 816, 35
ωγὰς καπετός. 707, 46.

Σ.

αλαβάρ. 615, 65.
αλακωνεία, quid. 979, 14.
αλάκων. 308, 17.
άλπης dictus Mnaſeas Colophonius. 15, 43.
αλπίζειν τὸ πομπικόν. 709, 33.
αμβρίας βομβύλιος. 456, 45.
αμίτης, panis. 219, 35.
Σαμοθράκια. 715, 30.
άνδαλα ἀθανατάων. 256, 44.
αξάτινα. 233, 24.
απρίας οἶνος. 68, 48.
αρίῳ. 615, 66.
ατίναι. 845, 51.
σατύρειοι. 308, 29.
ατυρικὸν δρᾶμα Sophoclis. 720, 25.
εῖος, vox Laconum. 631, 21.
ιρά bulborum, et olerum faſciculi. 248, 25.
λῆναι 812, 45.
ληνίτιδες γυναῖκες. 117, 28.
ληνόφως. 884, 40.
ελινοῦς. 103, 61.
μελος, vide σέσηλος.
μνὴ θεὰ Athenienſium, et σεμναὶ θεαί. 717, 37.
έσηλος et σέμελος. 129, 30.
ύεσθαι et σύεσθαι. 150, 18.
υομένη, pro πορευομένη. 82, 43.
ημειώσεις. 1, 38.
ηπία. 560, 49.
ησαμοειδές. 214, 24.
ῆψις et πέψις quomodo differant. 475, 36.
αγῶν. 180, 32.

σιαλὶς et ſialendris avicula. 673, 63.
σιβύναι et σιγύναι. 247, 34.
σιγματισμὸς Euripidis. 13, 66.
σίδη Boeotica vox pro malo Punico a *Sida* oppido. 927, 40.
σίκλος et σίγλος 575, 16.
σικυὸρ, cucumer, et pepo. 148, 44.
σικυοῦ etymon. 149, 52.
σικυωνία, cucurbita. 121, 38.
σιλόδουνοι. 436, 24.
σιλφίῳ σφενδονᾷν. 182, 16.
σίνδρον. 461, 40.
σιόρ. 616, 11.
σιρός. 250, 17.
σιτεῖν δημοσίων κτεάνων. 706, 25.
σίττυβος. 303, 13.
σκάλλιον et σκαφή. 818, 12. et 17.
σκαρίς. 561, 57.
σκατοφαγεῖν. 182, 63.
σκαφίδες. 301, 30.
σκάφιον, εἶδος κουρᾶς. 97, 41.
σκέλεφερ. 616, 11.
σκελὶς vide σχελίς.
σκέπινος vel σκέπανος. 559, 24.
σκευάρια. 944, 10.
σκευασία et σκευάσεις. 205, 19.
περὶ σκευασίας καὶ δοκιμασίας φαρμάκων Heraclides auctor. 270, 53.
Σκηνὰς καταλαμβάνουσαι. 302, 21.
σκηνοποιεῖσθαι. 362, 45.
σκιάδες et umbrae. 267, 30.
σκίαιναι aut σκινίδες, vel σκιανίδες. 559, 29.
σκιὰς ἢ καὶ μηφόνος. 642, 49.
σκιλλώδης, et κολλώδης. 169, 37.
σκιλλώδη quae dicantur. 232, 64.
σκίνδαψος ὀξύϊνος. 313, 20.
σκιφύδρια, σκιφός. 165, 26. et 27.
σκληρότης vini, vide ψαθυρότης.
σκοίθης. 513, 30.
σκολιὰ, μέλη παροίνια. 980, 37.
σκολύπτειν. 234, 13.
σκοτόδινος. 283, 30.
σκυτίνη χύτρα. 223, 64.
σκώπτειν. 671, 28.
σμᾶσθαι. 271, 64.
σοβεῖν. 373, 33.
σόορ vel σόρορ. 616, 11.
σοῦσον εἶναι τῇ Ἑλλήνων φωνῇ τὸ κρίνον. 827, 45.
σόφισμα Θετταλόν. 29 63.

σοφοὶ et σοφισταὶ poëtae olim dicti. 37, 53.
σπαδαχήρ. 616, 12.
Σπανία, pro Hiſpania. 574, 61.
σπατάγγαι. 175, 48.
σπάτος et σπατοῦν. 895, 38. et 42.
σπεῖρα. 621, 12.
σπερμολόγου duplex notio, 682, 63.
σπλάγχνοισι συγγίνεσθαι 253, 55.
σποδεῖν. 814, 36.
σποδιὸν et τεφρὸς colores qui differant. 675, 64.
σποδίτης panis. 215, 42.
σπονδοποιεῖσθαι. 324, 61.
σπουδάζοντες. 318, 61.
τὸ ἀπὸ σπυρίδος δεῖπνον, et Romana *Sportula*. 634, 14.
σταθμοδότης. 737, 13.
στάσιμον genus carminis. 878, 57.
σταφυλή. 930, 22.
στεατίτης. 213, 17.
στεγανόμιον *pretium manſionis*. 26, 47.
στελεγγίς, corona ſive ταινία. 952, 27.
στελεός. 301, 27.
στέμμα. 352, 50.
στεμφυλίδες oleae. 112, 62
στενὴ pro στενωπός. 848, 33.
στενόστομα ποτήρια. 457, 17.
στερνοσώματον κύτος. 133, 32.
στέφανοι ὑπὸ γλώτταις. 956, 13.
στέφανοι χριστοί. 970, 52.
στέφανος, στεφάνη, στέμμα. 352, 31.
στεφανωθῆναι τεμένεσιν ἐν Δωδώνῃ. 353, 12.
στηθήνιον. 135, 54.
στηθύνια. 135, 55.
Στηλοκόπας Polemon, cur. 409, 41.
στιφρᾶν pro γίνεσθαι στιφρόν. 560, 44.
στλεγγίς. 243, 58.
στοιβὴ verſus irriſa. 89, 49.
στολὴ γάμβριος. 70, 32.
στραγαλίζειν. 463, 15.
στραγγεύεσθαι. 586, 11.
στραγγεύεσθαι περὶ τὰς συμβολάς. 875, 18.
στρατηγὸς ἐπὶ τῶν ὅπλων. 373, 23.
στρατηγὸς et ἡγεμὼν, qui differant. 691, 65.
στρέμματα, *Spirae*. 248, 13.
στρεπτοὶ, *Spirae*. 917, 24.
στρουθάρια οἷον ἐντραγεῖν. 136, 17.
στρουθία. 871, 17.
Στρουθῷ τὰ ἑλίγματα. 98, 52.
στρωματόδεσμοι, et στρωματεῖς. 15, 32.
Στυτικαὶ δυνάμεις. 44, 49.
συγγραφεὺς, pro auctor ſimpliciter. 3, 28.
σύγχοι calcei. 994, 44.
συκάμινα, vide μόρα.
σῦκα λευκόφια, et μελανόφια. 156, 41.
συκαλίς. 134, 40.
συκολογεῖν. 57, 31.
τοῖς σύκοις τὰ ἐπιγινόμενα, vel ἐπιπινόμενα. 159, 12.
συκοφάντης. 151, 53.
συλλαβοπευσιλαβηταί. 293, 55.
σύλλιρ. 616, 12.
σύμβακχοι. 739, 61.
συμβολαὶ et σύμβολα quomodo differant. 224, 36.
συμπεριφέρεσθαι. 320, 42.
οὐ συμπεριφέρομαι. 472, 56.
συμπεριφορά. 320, 60.
συμφορὰν εἰσορᾶν. 253, 37.
συνάγειν. 383, 34.
συνάγειν ἀπὸ συμβολῶν. 520, 13.
συναικλεῖαι. 264, 20.
συναλοιᾷν. 836, 20.
συναπάγεσθαι. 321, 24.
συναποδύεσθαι. 39, 60.
συναυλίαι. 97, 59.
συναυλία. 207, 53.
Σύνδειπνοι Sophoclis. 959, 37.
συνδιαριστήσασθαι βοῦν. 703, 27.
συνέδριον et βουλευτήριον. 337, 60.
συνευδοκεῖν τὰ Ῥωμαίων. 388, 39.
συννενημένος 863, 56.
συνοικία. 474, 27.
συνουσιάζειν, una eſſe. 330, 52.
συντηκτικός. 550, 63.
συντίθεσθαι, σύνθημα συνθηματιαῖοι στέφανοι. 959, 40.
συντρίβεσθαι, συντριβή. 189, 58.
συντυχία. 860, 18.
σύρβη. 985, 24.
σύριγξ. 345, 13.
συρίσκοι. 154, 34.
σύριχοι. ibid.
σῦς dictus quaſi θῦς. 684, 63.
συσσίτιον, et σύσσιτοι. 17, 44. et ſeq.
σφάκος pro ἐλελίσφακος. 303, 52.

σφέτερος. 649, 40.
σφηκώδεις. 536, 58.
σφηνεύς. 536, 51.
σφηνοῦσθαι. 432, 46.
σχαστηρία et χαστηρία. 246, 41.
σχεδία. 274. 65.
σχέδην. 895, 51.
σχελὶς et σκελίς. 115, 54.
σχῆμ' ἀξιόχρεων. 824, 46.
σχήματα ſaltantium. 900, 14.
σχινίζεσθαι et σχοινίζεσθαι. 894, 50. et 52.
σχίνος. 145, 58.
σχοινίη φωνή. 894, 55.
σχοινοτενεῖς literae. 768, 16.
σχοίνων ſaltatio. 894, 57.
σχολὴ καὶ σπουδή. 889, 25.
σῶμα pro ſervo. 360, 31.
σῶμα ποταμοῦ. 89, 17.
Σωτιανοί 436, 20.

T.

Ταβυρίτης. 209, 24.
Ταβωνιανόν. 921, 12.
τακεραί. 658, 51.
τακερός. 635, 32.
τακτικός. 547, 47.
τ' ἄλλα οὐκ ἄξια τούτου. 840, 25.
τάλαντον quantum pondus eſſet. 364, 14.
Τάλαρος Μουσῶν. 56, 53
τῆς ταμίης, et τοῦ δαιτροῦ, diverſa officia. 339, 36.
ταραντῖνος πλακοῦς. 840, 25.
ταράττεσθαι, *truare*. 561, 21.
τάργανον vinum ſive lora. 814, 12.
ταριχόπλεως Bosphorus. 222, 40.
τάριχος homo nihili. 229, 37.
τάριχος πίονα. 230, 23.
τάριχος τέλειος. 232, 30.
ταύρειον ὕδωρ. 234, 49.
ταῦροι vox Epheſiorum. 720, 36.
Ταυρωπὸς, cur Bacchus. 78, 22.
ταχέως καὶ παραχρῆμα junctim poſita. 296, 39.
ταῶς Atticorum. 679, 51.
τειχιόεσσα Μιλήτου κώμη. 557, 32.
τελαμών. 421, 10.
τελεβώδης ψυχή. 293, 14.
τέλη μικρά. 83, 46.
τέλλη pro τελλίνη. 163, 49.
τέλος. vocis expoſitio Athenaei apud poëtam rejecta. 83, 64
τέλος φιλίας vel ὅρος de perfecta amicitia. 92, 23.
τέλος ἐλλιμένιον. 912, 13.
τεμαχίζειν. 429, 15.
τέμενος. 776, 57.
τέναρος. 950, 30.
τέορ. 616, 13.
† τέταφέ με. 453, 23.
τετράγωνα ἱμάτια. 371, 64.
τετρακίνη, lactucae. 144, 20.
τέττιγες, mali poëtae. 963, 10.
τετυγμένα. 711, 39.
τηγάνῳ σύντροφοι. 207, 20.
τηρεῖν pro τήρει, aut τηρεῖν δεῖ. 402, 35.
ἡ τῆτες ἡμέρα. 193, 21.
τιθέναι, *congerere*. 676, 12.
τίλτον μέγιστον. 228, 10.
οἱ τιμοῦχοι. 277, 20.
τί τηνικάδε. 286, 15.
τιθήνημα. 884, 59.
τιτθὸς a θῆσθαι. 679, 43. et 44.
τιτύρινος. 311, 30.
τὸ pro τῷ Homericum. 826, 29.
τολύπη. 221, 13.
τολύπαι. 263, 40.
Τόνεα ſive Τόναια feſtum. 950, 30.
τονθολυγεῖν. 463, 18.
τοξικαί 363, 38.
τόπον διδόναι τῷ κενῷ. 650, 45.
τραγικὸν ἢ φακῇ. 286, 46.
τράγος piſcis. 578, 54.
τράγος et τραγομάσχαλοι. 611, 50.
τράπεζα vide τρίπους.
τράπεζα primae et ſecundae menſae. 913, 23.
τραπεζοποιός. 304, 19.
τραπεῖν, *trapetes*. 503, 61.
τραχηλισμοὶ, pila ludentium. 37, 40.
τραχηλίζειν. 38, 62.
τράχηλοι et τραχήλια. 169, 38.
τρέφω pro ἔχω. 549, 16.
τριακαστοὶ, et ἀτριάκαστοι. 513, 47.
Τριβαλλοποπανόθρεπτοι. 205, 22.
τρίβωνες ἐκλείποντες κρόκας. 703, 31.
τρίγλαι, pro apuis triglitidibus. 429, 30.
τρίγληνος. 562, 49.
τρίγλη unde dicta. 561, 47.
τριωβολοκρεῖσκον. 933, 21.
τρίοδοι mulieres. 451, 38.
τρίπους vel τράπεζα menſa, 100, 21.

τρισμακαρίτης. 207, 44.
τρισμὸς quorundam piscium. 579, 38.
τρίτη Θεσμοφορίων. 537, 53.
τροπαῖος Neptunus. 580, 30.
τρόποι παχεῖς. 365, 13.
τρόπος. 362, 57.
τροφαλὶς Σικελική. 936, 13.
τροφαλίδες λινόσαρκοι. 769, 20.
τροφὴ quarta, apud veteres. 31, 55.
τροχήλατος κόρη. 133, 31.
τροχιλία in dicendo. 936, 22.
τροχοπέδη, ſufflamen. 196, 42.
τρυφητῶν mos, ornari ὀφθαλμῶν ὑπογραφῇ καὶ χρώματος ἐντρίψει. 829, 36.
τρύχος. 707, 51.
Τρωϊκὸς διάκοσμος. Demetrii Scepſii. 159, 14.
τυκτά. 271, 55.
τύπανον et τύμπανον. 905, 40.
τύποι Κάδμου. 161, 23.
τύπον Νηρηΐδων. 245, 36.
τυρβάζειν. 585, 49.
τυροκόσκινος. 921, 47.
τυροκνήστις παιδική. 301, 24.
τυρὸς χλωρὸς, ξηρὸς, ξυστὸς, πηκτὸς, κοπτὸς, et τμητός. 687, 31.
τυρὸς ἐπεδόνει. 183, 41.

Υ.

υ pro ο in multis. 801, 16.
τὸ ὕδωρ ποταμοῦ σῶμα. 89, 22.
ὕδωρ κατὰ χειρός. 943, 41.
ὕδωρ ψυχρότερον Ἀραρότος. 236, 51.
ὕβρεως γραφὴ et αἰκίας. 461, 26.
ὑβρίζειν. 991, 31.
ὕβρις. 296, 25.
ΥΒΡΙΣ. 495, 40.
Ὑγιάτης Bacchus. 77, 14.
ὑγίεια. 221, 36.
ὑγρὸς βίος. 452, 61.
ὑδαρὴς οἶνος et aqua. 85, 40.
ἐξ ὑδάτων κρέα. 179, 59.
ὑηνία. 629, 59.
ὕκκαι ἔγγειοι. 566, 34.
ὕκκης. 533, 20.
Ὑόεις fons. 233, 34.
οὐχ ὑπακούειν, et ἐπαινεῖν τὴν κλῆσιν. 434, 44.
ὑπὲρ κρεωφαγίας et ὑπὸ κρεωφαγίας quantum differant. 81, 52.
ὑπερῷα. 117, 27.
ὑπήτριον. 685, 32.
ὑποβινητιῶντα βρώματα. 251, 59.
ὑποβλέπειν. 321, 64.
ὑποβολὴ, vide περιβολή.
ὑποβρέχειν, ſubbibere. 66, 20.
ὑπογάστριον. 685, 31.
ὑπογράφειν. 860, 26.
ὑποδησάμενος τὸν πώγωνα. 189, 55.
ὑποθυμιάδες. 953, 23.
ὑποκρητηρίδιον. 368, 52.
ὑπολαμπάδες. 846, 37.
ὑπονύττειν. 519, 60.
ὑπόξυλος et καταχρυσοῦς. 661, 29.
ὑπόπτερος. 461, 50.
ὑποπυρίζων. 665, 54.
ὑπορχήματα. 898, 49.
ὑποσκαφιόκαρτον μειράκιον. 97, 37.
ὑποστάσεις ποιεῖν. 251, 41.
ὑποστατικός. 452, 56.
ὑπὸ στόματος et ὑπὸ στόμα. 540, 28.
ὑπόσφαγμα. 561, 12.
ὑπό τι, et ὑπό τι δέδοικά σε. 874, 26.
ὑποτυρίδες. 921, 51.
ὑπώπιον et πρόσκομμα. 189, 38.
ὑρισσός. 642, 65.
† ὗς δείπνων. 575, 31.
ὑστιακόν. 819, 27.
ὑφαίνεσθαι de impilibus non dici. 134, 14.

Φ.

Φαγεῖν ἄμαχοι. 24, 65.
Φαγησιπόσια. 474, 18.
φάγρος, *dentatus*. 566, 36.
φάγρος, cos dicta Cretenſibus. 566, 44.
φαινίνδα, et ἐφετίνδα unde dicantur. 37, 41.
φαινόλης. 187, 60.
πρὸ φακῆς λοπάδ' αὔξειν. 286, 46.
φάκινοι homines. 289, 11.
φακόν. 348, 44.
φακὸς τῆς κλίνης. 703, 29.
φαλάγγαι ἐβένου. 351, 67.
φανοὶ, λαμπάδες, λυχνοῦχοι. 989, 40.
τὰ φατνώματα. 363, 37.
φαυλαι, olivae. 114, 30.
φὰψ et φάττα. 673, 14.
φηγοί. 109, 32.
φθινοπωρισμός. 503, 50.
φιβαλέοι, homines. 152, 26.

ριβάλεως, ficus. ibid.
ριλίων aut φίλων ὁρμή. 987, 45.
ριλοσοφία, pro religione Chriſtiana. 281, 37.
ὁ φιλοσοφῶν διὰ πίστεως, hominis Chriſtiani periphraſis. 283, 16.
φλαβέλλιον et φραγέλλιον. 919, 39.
φλέβες ciboriorum. 148, 26.
φλεβὸς τροπωτήρ. 133, 24.
φλέγμα et φλεγμονὴ, ἁπλῶς pro morbo. 28, 57.
φλέγμα ψυχῆς. ibid.
φλεδόνες. 690, 22.
φλέφυρα. 919, 39.
φλοίακες. 166, 38.
φλοιακογράφος Sopater. ibid.
φλοίαξ. 894, 27.
φοίνικες ἔνορχοι. 927, 59.
φοινικοείμων. 683, 23.
φορά. 461, 12.
φόρμος. 620, 64.
φορτηγῶν navium inventio. 65, 43.
φορτικῶς ὀρχήσασθαι. 900, 11.
φράγματα. 246, 58.
οἱ φρακτικοί. 374, 20.
φρατὴρ pro φράτωρ. 597, 10. et 11.
φρατρεία. 267, 26.
τὰ φρατρικά. 330, 35.
ὁ φρόνιμος pro φρόνησις. 499, 36.
φρονεῖν. 13, 28.
φρύγεσθαι, de quibus proprie. 113, 65.
φρυκτὰ aut φρυκτοὶ pisces quinam. 401, 62.
φῦκος. 255, 49.
φυξακινός. 689, 53.
φύλαρχοι. 688, 25.
φυλετικὰ δεῖπνα. 329, 44.
φυλετικῶς φυσᾶν ἑαυτούς. 329, 57.
φυλῆσι. 719, 59.
ἐπὶ φυλῆς ἱερείας. 411, 16.
φύλλης, φύλλι, φύλλον, φυλλία, φυλλὶς, et φυλλίας. 137, 36.
φυλλοβολίας mos antiquiſſimus. 116, 23.
φυξίκινος, piscis. 689, 51.
φυσᾶν ἑαυτοὺς, vide φυλετικῶς.
φύσιγγες. 144, 21.
φυσίκιλλος. 260, 42.
φύστη. 220, 57.
φυτὸν homo. 236, 52.
φώζειν, vel φώγειν. 113, 65.
φωνάριον περιαυγές. 896, 26.
φωνῆς καταλλαγὴ et φωνῆς ἀπότισις. 820, 30.

X.

τὸ χ nota vetus criticorum. 508, 41.
χαίροντες ὀνομάζουσι. 302, 55.
χάλανδρος. 541, 21.
χαλίκρατον μέθυ. 24, 52.
χάλις vinum. 24, 48.
χάλκεα, poëtis etiam ferrea et chalybea. 164, 46.
Χαλκέντερος, vide Βιβλιολάθας.
χαλκήλατος κολοσσὸς φάκινος. 286, 51.
Χαλκιδικαὶ σπάθαι. 898, 46.
Χαλκὶς καλλιγύναιξ. 883, 65.
χαλκοῦς. 227, 24.
χάραξ et Κάμαξ pro haſta, et pro ſtylo. 55, 50.
χαράττειν. 56, 50.
χαρακῖται βυβλιακοί. 56, 44.
χαρακίζειν. ibidem.
χανδὴ κύλιξ. 732, 18.
χάνναι et χαῖναι. 570, 16.
οἱ χαρίεντες, τοῖς πολλοῖς oppoſiti. 4, 64.
χαρίσιος. 918, 48.
χαριτογλωσσεῖν. 297, 29.
χαῦνος, cibus. 463, 28.
Χεβρόδλαψος, edulium Syrorum. 240, 15.
χειρόμακτρα πλαγγόνων. 699, 13.
χειρόμακτρον, de homine. 698, 47.
χελιδόνια σῦκα. 152, 26.
χελιδών. 623, 15.
χελὼν, χελλὼν et χαλών. 536, 20.
χελωνίς. 369, 20.
χέρνιβον et χέρνιψ. 695, 59.
χῆμαι παχετοί. 174, 18.
χηνίζειν. 309, 66.
χηράβης et χήραψ. 166, 42.
χίδρον quid varie traditum ab antiquis. 923, 46.
Χῖον κεράμιον. 10, 34.
χλανίδες καὶ βλαῦται. 946, 53.
χλαῖνα. 147, 15.
χλῖδος. 837, 36.
χναύειν. 115, 59.
χόνδρος. 239, 45.
χονδροφυής. 253, 56.
Χοῖρος de porca. 648, 38.
χορδή. 657, 55.
χορδῆς μέσαιον. 181, 33.

χορεῖος. 890, 66.
χορηγίαι καὶ λειτουργίαι. 853, 19.
χορηγεῖν, παραχορηγεῖν, et ἐπιχορηγεῖν. 266, 18. et ſeq.
χόρια. 919, 10.
χορὸς Ἀσπένδιος. 690, 22.
χορὸς σαίνουσι. 477, 54.
χόρωνος corona. 962, 46.
χορτάζεσθαι. 197, 25.
χρᾶσθαι, pro habere. 556, 51.
χρᾶσθαι διὰ τῆς αὐλῆς. 827, 34.
οὐ χρᾶσθαι λύρᾳ. 606, 47.
χρεῖαι loci auctorum. 4, 22.
χρῆμα. 407, 44.
Χρηστομάθειαι. 1, 38.
χρηστότητος vel ἀρετῆς ἕνεκα, formula in Senatusconſultis uſitata. 419, 59.
χρίσμα et ἄλειμμα quomodo differant. 976, 36.
διὰ χρόνου. 115, 11.
ἡ χρυσῆ παροιμία. 388, 38.
χρυσομανεῖς. 779, 50.
χρώματα et κρούματα. 586, 53.
χύδην. 520, 41.
χυλὸς, χυμὸς et ὀπὸς qui differant. 686, 63.
χυμὸς ξυστικὸς quid. 159, 14.
ἐν Χύτροις λειτουργῆσαι. 244, 50.
χῶς. 635, 27.

Ψ.

Ψάγδας. 976, 39.
ψαιστά. 266, 29.
ψαθυρότης et σκληρότης, vini. 62, 37.
ψακαστὰ μύρα. 98, 48.
ψαλλόμενος. 605, 25.
ψαμμῖτις ὀρυκτὴ et ψαμμοδύτης. 565, 22.
ψαφαρότης, vide ψαθυρότης.
ψεάδερ. 616, 13.
ψελλισμὸς primum temulentiae ſignum. 83, 27.
ὁ ψευδολόγος τῶν λόγων. 686, 35.
ψηφοκλέπται, praeſtigiatores. 44, 22.
ψῆφον ἔχειν. 429, 49.
ψηφοπαῖκται. 245, 24.
ψηφοπαιξία antiquorum. 46, 48.
ψήχειν et ψήγματα. 406, 53.
ψιλάκερ. 616, 13.
ψῦγμα flabellum. 451, 60.
ψύη, ψόα, ψοία. 681, 25.
ὁ ψυκτηρίας. 820, 30.
ψυκτήρια πτερὰ, in ornatu capitis muliebris. 975, 38.
ψυχρήλατα. 819, 34.
ψωφίλιοι. 730, 37.
ψῶ obſcoenum verbum. 764, 63.

Ω.

Ὠὰ κολάπτειν. 853, 21.
ὤβεόν. 117, 23.
ὤεον. ibidem.
ὠθισμός. 401, 33.
ὤϊον. 117, 22.
ὠμόλινον involucre. 189, 56.
ὠόν. 117, 22.
ὥρα, pro aeſtate. 159, 42.
ὥρα, pro diei parte veteribus inuſitata vox. 5, 48.
ὥρα ἔτους. 980, 37.
ὡραῖον et οὐραῖον. 14, 55.
μὴ ὥραισιν ἵκοιτο, imprecationis formula. 112, 20.
τὴν ὥραν, pro ἐν ὥρᾳ. 284, 17.
εἰς ὥρας κἤπειτα ἐν καλῷ εἴης, bene precandi formula. 112, 35.
ὡριαίνεσθαι. 860, 29.
ὡρολογητής πρόδειπνος. 695, 15.
ὡρογράφοι. 847, 58.
ὡρῶν ὄζουσα, patina. 123, 16.
Ὠρεῖται, vide Ἱστιαιεῖς.
ὠτάριον, ſive auricula Veneris. 171, 17.
ὦχρος et ὠχρός. 250, 36.
ὠῶν ἡμίτομα. 123, 29.

INDEX

RERUM ET VERBORUM LATINORUM,

QUAE

ANIMADVERSIONUM LIBRIS EXPLICANTUR.

A.

Abae. 951, 27.
Abſtemii, viri clari et inſignes. 90, 39.
Abydus. 877, 22.
Abyrtaca ex herba virente. 141, 53.
Acanthinum oleum. 139, 41.
Acatii Nicoclis. 591, 19.
Acclamatio discedentium e convivio. 995, 98.
Aceſas et Helicon Salaminii. 98, 38.
Aceſtria Antiphanis. 532, 35.
Acetum dictum εἶδος Atticis: atque etiam ἦδος, et ἆδος: fortaſſe etiam ἡδονή. 139, 63.
Acetum Aegyptium, et Cleonaeum 140, 51.
Aceti potus. 991, 52.
Achaïnas panis. 209, 31.
Achaei poëtae *Κύκνος*. 464, 50.
Achaei fabula *Μοῖραι*. 477, 55.
Acrati facies Athenis. 844, 17.
Acromata, quid. 887, 37.
Actae, riparum virides veſtitus, et littorum amoenitates. 846, 54.
Actaea. 388, 20.
Actio ἐξαπατήσεως, quomodo δημοσία. 665, 39.
Acus Latina vox unde. 615, 26.
Adelphi Hegeſippi. 616, 52.
Adiatomus Gallus. 436, 12.
Adonis ubi occiſus. 144, 14.
Adonis Platonis comici. 769, 57.
inter Adorandum vertere ſe ad dextram, mos veterum Gallorum. 279, 45.
Adrianus Imperator μουσικώτατος. 629, 47.
Adverſus et κατὰ, in inſcriptionibus. 609, 51.
Adulationes publicae Athenienſium et Romanorum. 439, 26.
Adulterii poena apud Athenienſes. 19, 38.
Aegimius veteris poëmatis nomen. 820, 31.
Aegimius vetus ſcriptor *Περὶ παλμῶν*. ibid.
Aegina λήμη τοῦ Πειραιῶς. 196, 60.
Aegyptii παπυροφάγοι. 673, 13.
Aegyptii ἀρτοφάγοι. 713, 48.
Aegypti aër et temperies floribus apta. 345, 23.
Aegyptiorum vinolentia. 74, 53.
Aegyptus lentium fertilis. 286, 50.
Aemilii Pauli ἀγῶνες. 341, 30.
Aenigmata Matreae plani, 48, 59.
Aenigmata inter convivia proponi ſolita. 746. 25.
Aeoloſicon Ariſtophanis. 653, 61.
Aëromeli ſive δροσόμελι. 819, 17.
Aequitas animi ſapienti eſt pro condimento. 587, 27.
Aeſchinis Socratici *Telauges* dialogus. 391, 30.
Aeſchyli *Phryges* ejusdem argumenti cum Ennii *Lytris*. 55, 47.
Aeſchyli *Glaucus*. 170, 27.
Aeſchyli *Proteus*. 675, 45.
Aeſchyli σατυρικὸν δρᾶμα. 723, 16.
Aeſchyli epitaphium. 809, 47.
Aeſchyli *Theori*. 901, 45.
Aetatem, pro per omnem aetatem. 474, 59.
Aethlius Samius. 931, 33.

Aethiopes δωροφόροι. 351, 62.
Aetoli Critonis. 307, 55.
Aetoli ferox populus. 734, 32.
Aetum. 128, 14.
Agathoclis Siculi tyranni dictum. 780, 55.
Aegea. 355, 14.
Ageſilaus poëtis Orcus dictus. 969, 26.
Agias et Dercylus vetuſtiſſimi ſcriptores. 169, 47.
Aglaïs tubicen. 709, 27.
Agni et vituli ne comedantur, lege prohibitum. 285, 40.
Agnus curialis, apud Plautum. 920, 63.
Agoniſtae, parta victoria, omnes ſpectatores convivio excipere ſoliti. 706, 16.
Agri portio ſolita olim dari bene meritis praemii loco. 776, 57.
Agron et Gentius reges Illyrici. 734, 19.
Agroſtinus Epicharmi. 232, 25.
Alchymiae nomen unde. 800, 11.
Alcibiadis palmae Olympicae. 11, 10.
Alcidamas Elaeita. 879, 28.
Alembix. 799, 62.
Aleones Alexidis et Pomponii. 183, 25.
Aleuadae. 483, 33.
Alexander victimarium e Macedonia accerſit. 937, 61.
Alexandri Magni epiſtolae. 88, 23.
Alexandri Magni ſimulachrum in Pompa Ptolemaïca. 352, 60.
Alexandri Aetoli Ἁλιεῖς. 505, 61.
Alexandri temulantia. 729, 62.
Alexandridas comicus. 455, 63.
Alexandrina ἐφθοπώλια. 179, 34.
Alexandrini dicaces. 313, 25.
Alexandrinum feſtum. 344, 17.
Alexidis et Turpillii *Fugitivi* vel *Leucadia*. 181, 18.
Ἀπεγλαυκωμένος. 224, 20.
Γυναικοστρατεία. 238, 53.
Δρωπίδης. 304, 43, *Poëta*. 151, 51. Τιτθή. 423, 26.
Demetrius verſa a Turpilio. 589, 18. *Tociſta*. 723, 36.
Hippiſcus. 792, 15. *Polyclea*. 866, 56. Βρεντία. 927, 11.
Midon ſive Medon. 991, 19.
Alexis ab Athenaeo reprehenſus. 915, 28.
Alimus veterum. 121, 21.
Aliptriae fabulae Auctor. 236, 41.
Alpheſiboea Chaeremonis. 883, 63.
Alpheſticus piscis. 503, 12.
Alpes et Pyrenaei cum Rhipaeis male confuſi, a veteribus ſcriptoribus. 406, 64.
Althae Theopompi 819, 40.
Alexamenus, nomen proprium viri. 392, 52.
Amaracus et *ſampſucus*. 963, 44.
Amathus. 165, 62.
Ambix vaſis nomen. 799, 57.
Ambon. 804, 19.
Ambraciotae cur μεμβρακιῶται. 611, 60.
Ambroſia pro lilio. 963, 42.
Ambulationum variae ſpecies. 669, 28.
Amethyſta, ebrietatis remedium. 75, 12.
Amiae piscis etymum. 498, 19.
Amipſiae fabula Φείδων. 741, 52.
Amphiarai fons. 93, 34.
Amphidis *Gynaecomania*. 913, 56.
Amphidromia Graecorum. 135, 35.
Amphipolitana expeditio. 375, 14.
Amphitryonis inventum temperandi vini. 323, 64.
Amulus. 916, 50.
Amygdalae Cypriae praegrandes μυκηροί. 104, 60.
Amygdalae veriloquium. 104, 61.
Amygdalae natura. 108, 21.
Amylum. 925, 54.
Amyris ſive *Thamyris*. 833, 59.
Amytis ſoror Artaxerxis, 884, 65.
Anacreon Ionicus. 403, 36.
Anagallis grammatica. 37, 39.
Anancaeum poculum. apud Plautum. 81, 55.
Ananias jambicorum poëta. 156, 44. et 503, 39. 898, 20.
Anaxandridas comicus. 455, 65.
Anaxilae fabula Ἀνροποιός. 455, 65. Εὐανδρία. 396, 55.

Ἀνδροποιός. 855, 41.
Ancilla, ἅβρα. 607, 39.
Ancillae quaſillariae. 55, 52.
Andrantus ſive Adraſtus peripateticus. 951, 52.
Andriſci Naxiaca. 156, 62.
Androcydis ὀψοφάγου tabula de Scyllae piscatione. 593, 33.
Androcotus, vel *Sandrocotus*. 841, 46.
Andrones. 274, 23.
Angelica πάροινος. 901, 37.
Anguilla fluviatilis piscis. 476, 27.
Anguillae marinae. 524, 37.
de anguillarum generatione expenſus Athenaei locus ex Ariſtotele. 524, 65.
Anguillas ἐντευτλανοῦν. 526, 53.
Anguillas quomodo veteres eſitabant. 526, 53.
Anima quaſi in ergaſtulo. 284, 64.
Animae ſedes in corde ex quorundam ſententia. 972, 56.
Animalia ad proprios uſus non mactabant primis temporibus homines. 55, 46.
Varia animalia ad currus juncta. 350, 60.
Animalia cuique elemento propria. 618, 45.
Animalia εὔγλωττα. 671, 46.
Animantia in igne genita. 619, 37.
Anni ratio incerta et perturbata apud veteres. 606, 13.
Anno, vel Hanno, claſſis Carthaginenſium dux. 163, 10.
Annuli phyſici. 235, 49.
Annuli velares. 855, 49.
Annulorum uſus in conſtringendis ſtragulis. ibid.
Annus βρυτικὴ vel βρυκτική. 805, 42.
Anſerum πλατάγιοις. 832, 27.
Antacaeus. 526, 12.
Antea Antiphanis. 242, 12.
Antea urbs Peloponneſi. 775, 18.
Anthema ſaltatio. 901, 28.
Anticlidis *Noſti*. 663, 10.
Antigenidas tibicen. 249, 22.
Antinoea corona. 958, 13.
Antiphanes ἐν Ἀφροδισίῳ. 754, 43.
Antiphanes *Ruſtici* et *Ruſticus*. 624, 50.
Antiphanis fabula *Παροιμίαι*. 123, 37.
Antiphanis comoedia *Scleriae*. 154, 39.
Antiphanis *Βοιωτία*. 163, 50.
Antiphanis verſus de variis rebus Cyrenenſium. 198, 57.
Antiphanis fabula, *Στρατιώτης ἢ Τύχων*. 203, 23.
Antiphanis drama *Bombylius*. 239, 55.
ejusdem *Antea*. 242, 13.
Antiphanis drama *Ὅμοιαι*. 288, 52.
Antiphanis fabula *Κύριος Κώρυκος*. 292, 66. ejusdem *Δραπεταγωγός*. 293, 47. *Θομβυκίων*. 293, 49. *Scythae*. 426, 62. *Cnoëthis*. 513, 28. *Paſtor*. 523, 12. *Cyclops*. ibid. *Aceſtria*, et *Ruſticus* ſive *Butalion*. 532, 34. *Ἁλιευομένη*. 589, 23. *Milanion*. 717, 60. *Myſtis*. 735, 45. *Traumatias*. 740, 47. *Problema*, et *Sappho*. 760, 16, et 50. *Αὑτοῦ ἐρῶν*. 769, 14. *Thoricii*. 858, 60. *Archeſtrata*. 866, 57.
Antiphon ſophiſta. 951, 59.
Antipatri Thaſii ſumptus in prandio exercitui Xerxis exhibendo. 271, 35.
Antipatriſtae. 330, 38.
Antiſara et Tiſara oppidum Thraciae. 69, 61.
Apamenſium contra Lariſſaeos expeditio. 301, 59.
Apanthracis. 210, 15.
Apanthracides. 531, 60.
Apaturiorum feſtum. 304, 65.
Aphronitrum et aphrolitrum. 85, 60.
Apia Peloponneſus. 926, 62.
Apiciana condimenta. 23, 33.
Apicianae placentae nullibi quam apud Athenaeum. 23, 31.
Apiciae placentae. 23, 29.
Apicii tres. 22, 64.
Apicius de quo Poſidonius. 300, 36.
Apollinis reſponſum de captis Athenis. 449, 45.
Apollo omniſcius. 389, 45.

Apollo Hyblaeus, et ab eo editae ſortes. 951, 29.
Apollodori Ἀπολιποῦσα. 238, 37.
Apollodori fabula Γραμματιδιοποιός. 501, 15.
Apollodori Athenienſis error. 136, 48. libri Περὶ Σώφρονος, id eſt, commentariorum in Sophronem. 502, 39.
Apollodori epigramma de diis et heroïbus, explicatur, et illuſtratur. 481, 20.
Apollodorus Gelous item comicus. 501, 32.
Apollodorus Caryſtius, aut Athenienſis comicus. 501, 27.
Apollodorus Περὶ θηρίων, et Περὶ Πάρθων. 964, 41.
Apollonia ἡ Μόρδιος. 159, 62.
Apollonia Chalcidica. 582, 62.
Apomagdaliae κυνάδες. 697, 39.
Apoſtolicus modus. 901, 33.
Appendix ad librum nonum. 931, 56.
Apri menſae appoſiti. 247, 41.
Apri integri ſoliti apponi. 686, 13.
Apri Calydonii a Meleagro occiſi hiſtoria. 686, 20.
Apua ῥυπαρωτέρα. 508, 61.
Apuarum genera duo. 508, 59.
Apuae *Aeneatides* Rhodiorum. 510, 11.
Aqua rubra τῆς ἐν Βαβυλῶνι λίμνης. 87, 48.
Aqua Carthaginenſis. 88, 12.
de Aqua judicium ex colore. 89, 17.
Aqua nutriendi vim habet. 94, 20.
Aqua roſacea veteribus incognita. 257, 30.
Aquae Atticae, malae. 88, 58.
Aquae bonae malaeve indicium. 92, 23.
Aquae τὸν οἶνον ὀλίγον φέρειν οἷαι. 92, 25.
Aquae frigefaciendae ratio. 237, 14.
Aquarum defectiones, non miraculoſae. 148, 35.
malarum Aquarum ſpecies diverſae. 86, 21.
Aquae leves. 86, 22.
M' Aquilius. 371, 43.
Ararotis comici *Hymenaeus*. 416, 50.
Araeae inſulae. 457, 42.
Arcerae. 262, 47.
Archelai obitus. 385, 30.
Archeſtrata Antiphanis 866, 57.
Archeſtrateae Gaſtronomiae principium. 497, 15.
Archilochi Cratini. 168, 53.
Archilochi dictum, πάντα ἄνδρα ἀποσκολύπτειν. 233, 64.
Archippi fabula *Pisces*. 400, 44.
Arculus. 621, 17.
Areopagitarum curiae 305, 13.
de Arethuſae fontis aqua, expenſa Athenaei ſententia. 85, 20.
Argas cantor. 249, 22.
Arianus vel Rhianus auctor Ἡρακλείας. 161, 23.
Ariaei populi. 737, 46. horum πελάται. 738, 20.
Ariſtagoras. 869, 62.
Ariſtomenis Γόητες. 513, 20. et *Dionyſius*. 927, 22.
Ariſtonis Cei Ἐρωτικὰ ὅμοια. 952, 45.
Ariſtophanis, *Theſmophoriazuſae* priores, et poſteriores. 66, 61. Νῆσοι. 112, 61. Προαγών. 159, 33. *Babylonii*. 169. 52. *Tageniſtae*. 183, 59. *Phoeniſſae*. 174, 23. *Holcades*, et *Inſulae*. ibid. Γῆρας. 209, 41. *Danaïdes*. 220, 24. Δαιταλεῖς. 229, 13. Ἀνάγυρος, item, Ἀνάργυρος, et Ἀγήρως. 249, 56. Σκηνὰς καταλαμβάνουσαι. 302, 32. Ariſtophanis *Telmeſſenſes* 539, 65.
Ariſtophanis Πελαργοί. 639, 66.
Ariſtophanis Ὧραι. 645, 33.
Ariſtophanis Dramata et de iis fabulis multa. 528, 33.
Ariſtophanis *Heroes*. 697, 21.
Ariſtophanis patria. 403, 47.
Ariſtoteles multa affert ex Platone, quae in eo non extant. 382, 46.
Ariſtoteles unde didicerit quae ſcribit de Piscibus. 617, 36. defenditur adverſus quorundam criminationem ſuper genitis in igne animalibus. 619, 37. ejus bibliotheca a Theophraſto poſſeſſa. 10, 25.

Ariſtoteles *Περὶ ζώων μορίων*. 526, 32.
Ariſtotelis liber de Proverbiis. 123, 35.
Ariſtotelis liber, *Νόμοι συμποτικοί*. 331, 30.
Ariſtotelis διδασκαλίαι. 414, 22.
Ariſtotelis liber περὶ ζώων ἠθῶν. 504, 33.
Ariſtotelis τὰ Θαυμάσια. 850, 55.
Ariſtotelis liber περὶ εὐγενείας. 861, 37.
Arma navis ὅπλα. 355, 26.
Arrhephorium. 219, 45.
Aroantus fl. 576, 47.
Arrogantia cocorum. 516, 43.
Ars ducendi malleo argentum in tenuiſſimas laminas jam olim cognita. 404, 29.
Ars ἐμπαιστική. 811, 29.
Artemon ὁ περιφόρητος. 844, 61.
Artificum omne genus contendere de palma ſolitum. 216, 52.
Artopolides Hermippi. 230, 19.
Artus rex Meſſapiorum. 207, 51.
Artypſus. 69, 47
Artyſilaus. 306, 48.
Artyſitragus. ibid.
Aſcerah Hebraeorum. 138, 24.
Aſclepiadis liber, *Τραγῳδούμενα*. 769, 62.
Aſius poëta vetuſtiſſimus. 239, 46.
Aſpaſiae dialogi auctor. 886, 13.
Aſparagi facultates. 130, 46.
Aſpendus Pamphyliae civitas. 309, 33.
Aſpidis morſu ſontes tollere, mos Alexandriae. 163, 61.
Aſpirationis natura. 679, 18.
Aſpis ἰοχέαιρα. 196, 32.
Aſſyria, malum. 163, 41.
Aſtarte et *Aſtartae*. 603, 21.
Aſticus et Lenaeus, agones Athenis in honorem Bacchi celebrati. 388, 18.
Aſtydamas Mileſius. 704, 42.
Aſtytis, et *Aſtilis*, quomodo differant. 144, 42.
Atalantae drama. 927, 60.
Athamas Sophoclis. 569, 13.
Athenae Ἑλλάδος ἔρεισμα, et Ἑλλὰς Ἑλλάδος, item πρυτανεῖον καὶ ἑστία Graeciae. 333, 63.
Athenas invecta ἀναρχία a Romano Senatu. 372, 20.
Athenaeus, *Vide in Prolegomenis*. ῥήτωρ dictus multis. 103, 18. ejus πολυαναγνωσία. et Excerpta. 584, 44. mos illius in deſcribendis veterum auctorum locis. 41, 18. mos in laudando Ariſtotele et Theophraſto. 125, 65. perpetuus error in citando libro quinto Hiſtoriarum Ariſtotelis. 511, 36. lapſus memoralis. 41, 40. 82, 63. *et ſaepe alibi*. depravatis libris interdum uſus. 377, 40. interdum nimis diligens. 773, 59. aliquando hallucinatur. 298, 61. expenſa ejus obſervatio. 956, 11. de nupera ejus editione admonitio. 558, 26.
Athenienſes parce vivebant. 95, 14.
Athenienſes litium et judiciorum amantiſſimi. 910, 40.
Athenienſium cum Tarentinis comparatio. 299, 20.
Athenienſium θαλαττοκρατία. 595, 30.
Athenienſium πολυθεΐα, et Deus ignotus ab iis cultus. 642, 63.
Athenienſium δημιόπρατα. 795, 43.
Athenio, qui et Ariſtio. 370, 15.
Atlantes. 363, 19.
Atlanticus Platonis. 911, 29.
Athletarum ἀπογραφὴ, et ἔγκρισις. 432, 56.
Atractylis. 146, 22.
Atrati. 517, 24.
Attacitae. 921, 46.
Attagen. 666, 43.
Attegiae et trichilae. 362, 49.
Attentioni parandae formula, οὗτος, βλέψον δεῦρο. 689, 37.
Atthis Clidemi. 939, 15.
Attica teſta. 10, 35.
Attica cur a Thucydide λεπτόγεως vocetur. 95, 18.
Attica diviſa in δήμους, id eſt pagos. 421, 43.
Attica Acte. 468, 45.
Atticae placentae. 205, 48.
Atticae figurae plura exempla. 333, 10.
Atticae aër temperatiſſimus. 645, 42.
de Atticis Dionyſiis et Myſte-

riis minoribus et majoribus. 445, 37.
non recte ea confundi a quibusdam. ibid.
notata illorum tempora. ibid.
Avaritia Athenienſium. 299, 28.
Auctoris hujus Epitomae eruditio. 3, 22.
Aves παρευδιάσται. 579, 10.
Auge Philyllii. 805, 60.
Auguſtus cur lactucis non veſceretur. 144, 20.
Aurae Metagenis. 664, 33.
Aurae vide *Mammacythus*.
Aures hominis immobiles: aliquando tamen motitantes viſae. 702, 26.
Aurigarum habitus. 351, 32.
Automoli Pherecratis. 174, 37.
Autolycus Euripidis. 705, 43.

B

Babyla martyr, idoli κακὸν γειτόνημα. 30, 27.
Babylonii Ariſtophanis. 169, 52.
Bacchae Lyſippi. 236, 32.
Bacchi ſimulachrorum facies. 78, 20.
Bacchi tripodes. 80, 49.
Bacchici choragii deſcriptio. 348, 31.
Bacchicum ſimulachrum Athenis habitum pro imagine Piſiſtrati. 843, 54.
Bacchis, fabula. 289, 20.
Bacchylus panis. 216, 13.
Bacchus Ὑγιάτης. 77, 14.
Bacchus μαινόμενος. 887, 48.
Baculus in manu ex Attico more. 820, 37.
Baphyras fluvius. 565, 55.
Balliones. 298, 42.
Balteus. 120, 61.
Baraces. 263, 18.
Barcaei currus. 199, 22.
de Barba non alenda lex Spartanorum. 269, 39.
Bardi Gallorum. 433, 57.
Baſtarna πεντάπηχυς. 371, 49.
Bato Sinopenſis. 438, 53.
Battalus. 312, 29.
Batus, et batis. 510, 46.
baucides. 253, 15.
Beatorum λαῦρα quae Alexandriae. 848, 13.
Bellaria dicta παροψωνήματα. 912, 51.
Belluta tapetia. 344, 60.
Bilbere, vel *bilbire*. 457, 21.
Bilinguis homo. 9, 23.
Biotheae ſubtile commentum ad celandam ἀποψόφησιν. 607, 63.
Blaeſus ſcriptor. 215, 27.
Blaeſus poëta. 810, 45.
Baeonis liber περὶ ὀρνιθογονίας. 675, 28.
Boeotia Homeri. 367, 41.
Boeotia Antiphanis. 638, 36.
Bocchoris. 713, 60.
Bocis piſcis etymum. 512, 28.
Bolbe lacus in Macedonia. 581, 58.
Bolbophace, edulii genus. 288, 13.
Boletinus. 218, 28.
Bombylius Antiphanis. 239, 55.
Borcus. 893, 44.
Boryſthenis fluvii aquae. 87, 52.
Boreae ſacra fieri Athenis ſolita. 254, 47.
Boſporus ταριχόπλεως. 222, 39.
Boves in Cypro σκατοφάγοι. 182, 64.
Boves integros aſſare Perſas. 248, 37.
Boves retropaſcentes. 394, 35.
Boves qui piſcibus veſcerentur. 600, 27.
Braſſica ebrietatis remedium. 72, 40.
Brevitas figurata. 581, 17.
Briareus τὰς λόγχας ἐσθίων. 396, 66.
Brizo dea, ſive *Brizomantis*. 583, 26.
Brutia ſylva. 365, 37.
Bryſon. 824, 25.
Bubulci Cratini. 908, 31.
Buccea. 220, 35.
Bulbi. 18, 39.
Bulbi Venerei. 133, 54.
Bulborum δωδεκάπηχοι. 249, 43.
Buſiris Epicharmi. 701, 61.
Butalion Antiphanis. 211, 27.
Butyrnm antiquis incognitum. 744, 24.
Byblus ad edilia adſtringenda. 922, 56.
de Byſſo pinnarum. 172, 54.
Byzantiorum vinoſitas. 137, 21.
Byzantium cur μασχάλη τῆς Ἑλλάδος. 611, 38.

C.

Cachryis vis, et figura. 108, 42.
Cactus inter eſculenta. 145, 22.
Cadiscus. 793, 22.
Cadmus literarum inventor. 161, 45.
Cadus, et Camus quomodo differant. 758, 49.
Caeclus Halieuticorum ſcriptor. 34, 58.
Caecilius Siculus rhetor. 468. 49.
Caeneus. 424, 48.
Cajus, unde Caligulae nomen habuerit. 276, 28.
Calaſiris veſtis nomen. 836, 23.
Calathismus ſaltatio. 901, 40.
Calcei elegantiorum. 824, 40.
Calcei egenorum. 865, 23.
Calceorum γλῶττα. 957, 36.
Calidam an veteres Graeci biberint. 235, 10.
Calippus comicus ſive Calliſtus. 947, 41.
Callabides. 901, 40.
Callaeſchrus Theopompi. 527, 15.
Callia celebratum convivium. 380, 53.
Calliae *Cyclopes*. 509, 35.
Calliae *Tragoedia Grammatica*. 763, 61.
Callimachi *Πίναξ παντοδαπῶν συγγραφέων*. 144, 49.
Callimachi dictum, *Magnus liber, magnum malum*. 147, 11.
Callimachi *Πίναξ*. 428, 41.
Callimedon ὁ *Κάραβος*. 197, 61.
Callinus antiquiſſimus poëta. 837, 51.
Callionymi varia nomina. 504, 41.
Calliphanes ὁ τοῦ *Παραβρύκοντος*. 15, 66.
Calyx metaniptris ſacer *Τγέιας*. 807, 16.
Camantium. 69, 36.
Cambletes Lydorum rex. 709, 47.
Cammata et *Cammatides*. 266, 27.
Camus, vide cadus.
Candylus. 214, 51.
Canes Lacaenae. 64, 61.
Canes Dianae ſacri. 197, 20.
Canitiei cauſſae ex ſententia Ariſtotelis. 978, 41.
Cannabinum ſemen inter eſculenta. 214, 47.
Canon Paſchalis ineditus. 282, 59.
Canon de accentu τῶν εἰς α. 668, 45.
Canthari poëtae comici *Tereus*. 160, 39.
Cantharus. 793, 54.
Cantiones ad medelam morborum adhibitae. 897, 37.
Cantionum veteres appellationes. 891, 32.
Cappadocii panes. 218, 15.
Capitones duri qui apud Plautum. 42, 48.
Capnias vinum. 71, 53.
Caprae Scyriae. 64, 62.
Caprificus, in ſignificatione vitii 96, 24. *Capſi*. 262, 48.
Caput olim ſacrum. 137, 54.
Caranus Macedo. 243, 16.
Carcheſium poculum. 794, 41.
Carcinus poëta. 613, 19.
Cardiacorum vinum. 28, 67.
Carduus. 145, 41.
Cares barbari. 950, 53. antiquiſſimi incolae Sami. ibid. 58.
Caricae Aegilides. 929, 57.
Carides urbs. 204, 17.
Carmania oleae non ferax. 139, 36.
Carmanorum mos in firmanda amicitia. 92, 43.
Carnea feſtum. 267, 35.
Carnium manducatio hominibus ignota, primis temporibus. 35, 36.
Carotae. 642, 61.
Carpenta Romanorum. 262, 46.
Carpentum quo Alexandri corpus in Aegyptum eſt delatum. 359, 30.
Carthaea Cei inſ. opp. 770, 23.
Carthaginienſis Menandri. 661, 13.
Carthaginienſium navigatio in Atlanticum Oceanum. 162, 63.
Carum vetus imperium in mare. 65, 35. Carura. 88, 47.
Caryatides Pratinae. 672, 65.
Caryſtiae patinae. 256, 29.
Caryſtii libri *Περὶ διδασκαλιῶν*. 413, 20.
Caſei variae differentiae. 687, 33.

Caſeus Siculus. 63, 37.
Caſeus *Τρομιλικός*. 936, 28.
Caſſamenus, nomen proprium viri. 392, 53.
Caſſander rex et criticus. 893, 54.
Caſſandrea. 194, 59.
Caſtaneae dictae ἄμωτα vel μότα. 109, 48.
Caſtorionis verſus artificioſi. 765, 49.
Catagogia et *Anagogia*. 676, 58.
Catillus ornatus. 921, 36.
Cato ſive *Batto* comicus. 959, 37.
Catulinae et caninae eſus. 503, 65.
Caumata. 191, 46. Cauneae ficus non Cauniae. 152, 28.
Caunaeas, apud Ciceronem. 153, 46.
Canii Timoclis. 422, 25. Caunus, ibid.
Cauſſa cur anguillae et murenae extra aquam diutius durent. 544, 47.
Cauſae mutandi coloris in polypis. 550, 50.
Celtis. 550, 15.
Cephalalgiae paratiſſimum remedium caput vincire. 954, 29.
Cephaloedis. 530, 22.
Cephiſodori comici, *Sus*. 230, 41.
Chephiſodori *Trophonius*. 858, 52.
Cephiſodorus citharoedus. 249, 23.
Cephiſodotus Iſocrateus obtrectator Ariſtotelis. 123, 58.
in Cerasorum appellatione Romanorum error. 102, 29.
Ceraſos primus Romam invexit Lucullus. 103, 29.
Ceraeon, deus veterum. 307, 37.
Cercops Mileſius hiſtoriae fabularis auctor. 821, 36.
Cerebella veteres non guſtabant. 137, 49.
Cerebrum ſedes ſenſuum. 134, 42.
medulla dictum. 134, 43.
Cerebrum, quando edi coepit. 163, 39.
Ceres *Chloa*. 563, 30.
Cereris templum Hermionae. 768, 37.
Cernophori. 794, 44.
Ceryces Athenienſium. 939, 27.
Ceſticillus. 621, 17.
Chalcidica, quid veteribus. 899, 11.
Chalcis Euboeae urbs. 574, 27.
Chalybonium vinum. 65, 63.
Chamaepitys, pinus. 964, 46.
Chariades vel *Charinades*. 656, 13.
Charidemus Orida. 731, 38.
Charon ὁ ἐκ Νιόβης Timothei. 593, 56.
Charonis πορθμὸς aut πορθμίς. ibid.
Chaeremonis *Alpheſiboea*. 884, 50.
Chelidoniſtae. 626, 40.
Chelidonias. piscis. 623, 11.
Chennia cibus vilis apud Aegyptios. 674, 40.
Cheſias virgo. 506, 64.
Chionidae comici *Mendici* et *Heroes*. 230, 47.
Chiron Pherecratis. 639, 42.
Chirones Cratini 859, 20.
Chirothecarum uſus olim incognitus Graecis et Latinis. 828, 60.
Chitonae ſive *Chitoneae* Dianae ſaltatio. 901, 34.
Chium vinum. 10, 35.
Choenix 291, 32.
Choragi qui. 903, 64.
Chori puerorum et virorum. 719, 46.
Chorus συρβηναίων. 984, 14.
Chryſippus Tyaneus. 217, 64.
Chryſippi Tyanei Ἀρτοκοπικόν. 919, 44.
Chryſophrys et *ioniscus*. 570, 27.
Chryſorrhoae fluvii. 354, 29.
Chytri feſtum Athenienſium. 244, 54.
Cibi ferventiſſimi a veteribus popinonibus adamati. 401, 24.
Cibi uſitati in conviviis funeſtis. 516, 38.
Cibi grati θεοὶ nuncupati. 914, 28.
Ciborium. 697, 37. exploſa ejus vocis etymologia quam aliqui adferunt. ibid.
Ciborum apparatus, μετὰ κνίσσης et ἄνευ κνίσσης. 120, 36.

Ciborum περιφοραὶ et παραφοραὶ in conviviis Athenienſium. 258, 20.
Cibos circumferendi mos 231, 57.
Cibum quater die ſumere ſoliti veteres. 31, 61.
Cibum quoties veteres ſumerent. 94, 42.
Cibus χαῦνος 463, 28.
Cibi ἕωλοι medicis interdum probati. 474, 47.
Cicadae olim eſitatae. 111, 11.
Cicer, ad venerem incitat. 111, 55.
Ciceris genus κρεῖος. 109, 58.
Cichorea inter edulia. 227, 37.
Cicutae venenum 139, 14.
Cilicum et Pamphyliorum ingenia. 609, 27.
Cilicius panis. 213, 35.
Cinara. 146, 47.
Cinaedus ἔμπροσθεν καὶ ὄπισθεν. 559, 36.
Cinarus, inſula. 146, 54.
Circumlationis veterum ritus. 8, 15.
Ciſſybium. 796, 60.
Ciſtae ὀψοφόροι. 272, 21.
Citchariſteriae. 314, 62.
Citrium malum quando ceperit edi. 163, 29.
Cita vel ciſſa piscis notus veteribus. 562, 61.
Civilia nomina quid. 6, 67.
Clearchi libri *Περὶ γραφῶν*. 473, 34.
Περὶ σκελέτων. 684, 18.
Περὶ παροιμιῶν. 509, 20.
Cleobulinae. 304, 27.
Cleomenes tyrannus. 737, 34.
Cleomenes Laminthius, poëta Ἐρωτικῶν. 883, 43.
Cleomenis Spartae regis vivendi ratio. 268, 11.
Cleoneum acetum. 140, 54.
Cleopatra involuta στρωματοδέσμῳ ad Caeſarem delata. 15, 27.
Clidemi Ἐξηγητικόν. 697, 56.
Atthis. 940, 19.
Clitarchus gloſſographus. 815, 12.
Clitor flu. 576, 47.
Cnidia κεράμια. 65, 60.
Cnidium vinum. 72, 38
Cnidius fluvius inter nobiliſſimos. 730, 44.
Cnopus rex Erythrarum. 453, 33.
Cnoethus Antiphanis. 513, 28.
Cocali filiae Minoem quo ſtrategemate occidunt. 29, 19.
Cocalus fabula. 168, 40.
Cochlea ὑλογενής, vel ὑδογενής. 129, 29.
Cochleae in Liguſticis Alpibus natae. 130, 55.
Cochlearum generatio. 63, 30.
Cochleae κωλυσίδειπνοι. 131, 28.
Coci et popae iidem olim. 936, 16.
Cocorum famoſorum hiſtoria. 520, 58.
Coecoa ſive *Caecoa* mulieris nomen. 658, 29.
Coena liberalior quam prandium inter antiquos 800, 27.
Coenationes verſatiles. 246, 67.
Coenae triplex diſtinctio. 119, 27.
Coenae principium ex quibus cibis melius. 232, 44.
Coenae opportunum tempus. 475, 13.
Coenae ἐπιδόσιμοι. 632, 15.
Coenae tempus apud veteres. 800, 27.
Cognatorum prandium apud Perſas. 97, 55.
Cola ſaltatio. 901, 42.
Colchides Sophoclis. 143, 37.
Coli. 350, 44.
Collabi placentae aut panes. 184, 49.
Collabus. 213, 41.
Collices Theſſalici. 217, 48.
Collocaſion, radix fabae Aegyptiae. 148, 30.
Color ligneus cujus etiam meminit Theophraſtus. 932, 51.
Color δευσοποιός. 237, 53.
Colorum σποδίου et τεφροῦ differentia. 676, 10.
Columbae albae ubi primum viſae. 676, 40.
Columbae Dodonaeae. ibid.
Columbae pro nuntiis. ibid.

Comoediae veteris choragium tenue 116, 27.
Comici quanto olim in pretio. 413, 32.
Comici emendatis a ſe fabulis nomen novum imponere ſoliti. 870, 26. tragicis argumentis cothurnos aptarunt. 568, 65.
Comicorum ferme omnium ſcena Athenis. 233, 59.
Commiſſiones. 216, 57.
Comus et *tetracomus*. 890, 53
Concha margaritifera. 177, 48.
Conchae Pelori. 16, 47.
Conchae ἀμαθίδες. 165, 61.
Conchae Veneri dicatae a virginibus. 553, 12.
Conchis. 290, 11.
Conchyliarum genera quaedam, inter oblectamenta juventutis. 166, 60.
Condy. 797, 49.
Connus Amipſiae. 387, 16.
Conſtitutio Valentis Imperatoris. 28, 44.
Conus, quid 115, 47.
Convivari, et ſeparatim eſcas comedere conſuetudo antiquorum. 27, 52.
Convivium Pythagoricum. 293, 91.
in Conviviis acclamandi, mos veterum. 277, 55.
Conviviorum apud veteres ratio. 308, 43.
Conviviorum Graecanicorum τὸ κεφάλαιον in potatione poſitum. 624, 38.
Copides. 263, 14.
Coqui inter privata ſervitia olim raro habiti. 430, 52.
Coquorum mercede conductorum furta. 937, 16.
Cor ſalire vario ſenſu dictum poëtis. 973, 48.
Cor filia pavoris. ibid. 41.
Coracinus a colore. 539, 47.
Coraciones. 572, 61.
Corcagi pugna cum Dixippo. 281, 38.
Cordiſtae Galli. 408, 12.
Coria Africana. 199, 42.
Coriolanum quaenam cauſa perdidit. 834, 15.
Cornix filia Apollinis. 626, 54.
Coroebus olympionica. 659, 27.
Corona aurea ſacerdotii indicium. 369, 48.
Corona bene de republ. meritis dari ſolita. 832, 56.
Corona nomen Graecum. 962, 32.
Coronae κυλισταὶ, volubiles. 99, 23.
Coronae ex faba Aegyptia. 147, 56.
Coronae unguento delibutae. 970, 52.
Coronae aureae a Ptolemaeo rege Romanorum legatis miſſae. 732, 64.
Coronae hypoglottidae. 957, 40.
Coronarum Homerus non meminit. 45, 37.
Coroniſtae. 626, 40.
Corydalus δῆμος. 670, 63.
Coryci athletarum. 434, 27.
Corycomachia. 293, 24.
Corythalla, vide Diana.
Cos inſula Deorum patria. 39, 36.
Coſſabus, et κόσσαβος. 947, 31.
Coſtae piſces. 623, 19
Cotalus. 312, 29.
Cottabiſſantium praemiola. 943, 55.
Cottana, vox Syriaca. 663, 58.
Cottana Tyriorum. 228, 58.
Cothen. 794, 10.
Cothocides Orator. 396, 50.
Cothon poculum Spartiatarum. 266, 43.
Cothonis Laced. figura. 803, 22.
Cothurni Philonidae. 400, 65.
Coturnices ἡδύφωνοι. 673, 58.
Cotyla. 293, 38.
Cotyliſcus. 919, 18.
Cotytus ſacra. 451, 19
Crambe cur ſacra. 641, 41.
Cranonia aqua. 87, 39.
Crapatalli Pherecratis fabula. 152, 25.
Craſtus Siciliae. 920, 26.
Cratetis drama, *Ferae*. 229, 63.
Cratetis et Menandri *Synariſtuſae*. 434, 61.
Cratetis aut Pherecratis *Γείτονες*. 674, 22.
Cratetis fabula *Παιδιαί*. 798, 45.

rateuas. 181, 45.
ratini *Archilochi*. 163, 53.
leobulinae. 304, 27. Ὀδυσσεῖς. 142, 19. *Trophonius*. 563, 60. Ὧραι. 646, 66. *Pytina*. 180, 55. *Thrattae*. 814, 47.
ratini junioris *Omphala*. 947, 59. Cratini *Leges*. 816, 36.
ratini *Chirones*. 859, 20.
ratini *Bubulci*. 907, 20.
ratinus de republ. Theſſalorum. 942, 21.
ritiae antiqui ſcriptoris Πολιτεῖαι. 779, 13.
ritiae locus de ſupellectile Lacedaemoniorum. 803, 36.
ritias tyrannus. 816, 12.
ritica, vide ſcientia.
riticae cenſurae ab Athenaeo relatae, ſuper aliquot Homeri locis, explicantur 325, 21.
riticorum velitationes, ſuper Homeri loco ex quarta Odyſſea, explicantur. 335, 28.
riticorum velitationes explicantur. 322, 14.
riticorum alii λυτικοὶ, alii ἐνστατικοί. 813, 38.
riton. 831, 21.
ritonis Philopaegmon. 307, 55.
romna. 576, 21.
rucium vinum. 153, 56.
Cruſtum *Julianum, Apicianum, Canopicum, pellucidum*. 919, 29. et ſeq.
Cruſtum *Coerianum*. 919, 36.
Cteſibius rerum pneumaticarum auctor. 309, 29.
Cubiculares imagines. 792, 62.
Cucumis ſemen cohibet. 149, 63.
Cucumeres plenilunio creſcere. 150, 67.
Cucumis ſpermatias. 142, 18.
Cucurbita, σικυωνία. 121, 38.
Cucurbitae ἀρτυταί. 121, 59. κάθεφθοι. ibid. 64.
Cucurbitae Indicae. 121, 58.
Cucurbitae κόλλησις. 760, 17.
Culigna. 801, 64.
Culinae vaſa. 301, 18.
Culter, unde dictus. 278, 57.
Cultri in uſum menſarum. 278, 43.
Cupido, Mercurius, et Hercules in gymnaſiis dedicari ſoliti. 863, 15.
Cupido Theſpienſium. 863, 33.
Curiae Athenis. 305, 12.
Cyana foeminae viraginis nomen 862, 57.
Cybia quadrangula. 221, 50.
Cybioſactes. 317, 22.
Cyca, ſervile nomen foeminae. 845, 66.
Cyclus epicus, quis. 478, 11. et ſeqq. ejus ſubjectum. 481, 59.
Cyclopes Calliae. 509, 35.
Cyclopes fabula Calliae aut Dioclis. 535, 32.
Cyclops Epicharmi. 569, 12.
Cydonia mala, κοδύμαλα. 160, 46.
Cyllaſtis panis. 220, 12.
Cylicranes. 776, 64.
Cymbium. 801, 47.
Cynadra fons. 236, 26.
Cynophontis. 197, 19.
Cynosbatus. 145, 11.
Cyprini lingua 540, 44.
Cypriorum auctor, Staſinus. 77, 11.
Cypriorum poëta. 581, 36.
Cypſela. 788, 52.
Cyrenaei agri diviſio. 199, 52.
Cyrenenſes aurigatores. 199, 17.
Cyrenenſes cur albi dicti. 616, 42.
Cyzicenum unguentum. 974, 52.

D.

Dactylus ſaltatio. 901, 25.
Daemones, ex quo elemento naſcantur. 619, 59.
Daeton, Deus veterum. 308, 36.
Dalnis Apollophanis. 221, 19.
Danaïdes Ariſtophanis. 220, 24.
Daphnici ludi ſacri. 342, 40.
Dare chorum poëtae, vel *ſcenam*, quid. 908, 50.
Darii epitaphium. 731, 15.
Darius Medus, τὸ Ἀσσύριον αὔχημα. 30, 34.
Decocta veterum Graecorum. 234, 38.
Defunctis honorem ullum diis proprium exhibere, impietas fuit apud Athenienſes. 852, 20.
Delcanus piſcis. 227, 46.

Delco fluvius. 227, 47.
Delcus lacus. 227, 47.
Delia palma. 906, 38.
Delii cur Rhenaei dicti. 307, 33.
Deliorum coquorum nomina explicantur. 306, 56.
Delium Boeotiae oppidulum, ad quod pugna contra Boeotos pugnata. 377, 50.
a Delphinorum eſu veteres abſtinuiſſe. 506, 21. Galeni tamen temporibus quidam iisdem veſci reperti ſunt. 506, 48.
Demetrii Scepſii *Τρωϊκὸς διάκοσμος*. 159, 49.
Demetrii dictum de Athenienſibus. 442, 18.
Demetrio Poliorcetae itur obviam cum altaribus, coronis, et odoribus. 441, 65.
Demetrius quo tempore Athenas fuerit ingreſſus. 446, 31.
Demetrius Antimotyras. 951, 37.
Demetrius odio publico cur flagraverit. 369, 38.
Demetrius Phalereus fratris ſui τὰ ἐπιφάνεια θύων. 852, 11.
Demo, fabula Eupolidis. 204, 30.
Demus Pyrilampis filius. 680, 27.
Deorum dialectus. 166, 28.
Dercyllidas dictus *Scythus* et *Siſyphus*. 818, 56.
Deucalionea Hellanici. 709, 60.
Deus ignotus ab Athenienſibus cultus. 644, 20.
Dexamenus, nomen proprium viri. 392, 52.
Dexamenus. 422, 19.
Diana Corythalla Spartae culta. 260, 45.
Diana τρίμορφος. 300, 28.
Diana ταυροπόλος in Cherſoneſo culta. 451, 22. *Stophaea*. 453, 45.
Diana Elaphiaea, vel *Alphiaea*. 601, 43.
Dicaearchus Meſſenius. 944, 46.
Didascaliarum plurimi auctores 414, 26.
Didiciſſe pro ſolere. 718, 37.
Didymae Menandri. 646, 37.
Didymi contra Polemonem disputatio. 261, 42. dictus *Βιβλιολάθας*, et *χαλκέντερος*. 261, 65.
Didymus Polemonem reprehendit de voce *αἴκλον*. 264, 56.
Diffidentiae vitium. 294, 34.
Digamma inter duas vocales. 117, 24.
Digiti *ἰδαῖοι*. 20, 28.
Dii Potes ventorum promicondi olim crediti. 715, 36.
Dioclis poëtae *Θάλαττα*. 537, 40.
Dioclis *Meliſſae*. 721, 20.
Diodori Siculi *τὰ περὶ βιβλιοθήκης*. 851, 12.
Diodorus Pythagoriſta inſolens. 295, 45.
Diogenes tragicus. 905, 62.
Diogenis de placenta dictum explicatur. 218, 55.
Diogeniſtae. 330, 38.
Dionyſii tyranni etiam in verba ſaevitia. 194, 10.
Dionyſii tyranni fabula *Θεσμοφόρος*. 691, 36.
Dionyſii *λυχνὸς* mirabilis. 992, 11.
Dionyſius Metathemenus. 733, 33.
Dionyſius Heracleae tyrannus. 855, 60.
Dionyſius Ariſtomenis. 927, 22.
Dioſcoridis liber, *οἱ παρ' Ὁμήρῳ νόμοι*. 28, 62.
Diphili *Ἐναγίζοντες*. 297, 43.
Diphili drama *ἑλενηφοροῦντες*. 396, 27.
Diphili *Mercator*. 400, 23.
Diphili in Nicandrum commentarii. 547, 36.
Diphili *Tithrauſta*. 805, 14.
Diphili fabula *Αἱρησιτειχέος* et *Στρατιώτης*. 816, 43.
Diphthongus pro litera ſimplici. 766, 33.
Dipterum. 357, 65.
Dipyrus panis. 209, 61.
Diſcipuli olim cognominati a praeceptoribus. 408, 45.
ex Diſcipulorum moribus de praeceptorum doctrina non judicandum. 393, 15.
Disputationes diſcipulorum Ariſtotelis et Theophraſti hodiernis diſſimiles. 248, 56.

Diomeum Herculis templum. 454, 29.
Dium Piericum. 565, 49.
Diyllus hiſtoricus. 281, 58.
de Domo Trireme, hiſtoria. 78, 50.
Donyſaeum. 87, 54.
Dorcades, *dorcones*, et *Zorcones*. 679, 51.
Dorion, συγγραφεὺς ὀψολόγος et κρουματοποιός. 586, 25.
Dormio. 418, 18.
Dorionis dictum de locuſta marina. 587, 39.
Dorpia. 304, 59.
Dramata, Ariſtophanis. 528, 16.
Dulcedo ebrietati contraria. 92, 22.
Dulodidaſcalus Pherecratis. 183, 29.

E.

Ebeni φάλαγγες vel κορμοί. 350, 61.
Eccleſiae veteris ritus. 441, 11.
Echecrates pro Timocrate. 3, 59.
Echinos plenilunio creſcere. 149, 38.
Echinorum variae appellationes. 175, 43.
Echinopus. 186, 58.
Echinus. 917, 50.
Eclogarii querela de corruptis Athenaei codicibus. 123, 40.
Eilotes Eupolidis fabula. 260, 33.
Elacatena. 529, 48.
Elei populi ſacroſancti. 6, 23.
Elementa omnia, ſui generis animantia producere. 618, 60.
Eleorum ſacrificium perdendis muscis. 17, 31.
Elephas vas capiens tres congios. 816, 50.
Eleutherae oppidum Boeotiae. 869, 39.
Eleutherus fluvius. 876, 35.
Ellipſis verbi Attica. 825, 32.
Ellopes optimi. 527, 11.
Ellopes pisces et μύνδοι. 535, 14.
Ellotia. 956, 14.
Emendationes quorundam temerariae contra librorum veterum conſenſum. 511, 45.
Empodus ſcriptor. 641, 48.
Empola Ephippi. 632, 11.
Enallus. 780, 64.
Enchiridium Menandri. 726, 30.
Enchytos. 916, 25.
Enchitus, et alia id genus nomina omnia, ſimpliciter uſurpata Graecis et Latinis. 916, 40.
Encraſicholi. 527, 40.
Encrides. 918, 11.
Ennii *Lytra*. 55, 47.
Erxias ſcriptor. 863, 51.
Epaïcla duplicia. 265, 53.
in Epaminondae nomine varietas. 384, 37.
Epaminon, nomen proprium viri. 392, 54.
Epeus aquae vector. 770, 18.
Epicharmi Prometheus πυρκαής. 167, 36.
Epicharmi fabula, *Λόγος καὶ λογικαί*. 204, 63.
Epicharmi *Ἀγρωστῖνος*. 232, 25.
Epicharmi *Periallos*. 261, 15.
Epicharmi tres fabulae. 505, 40.
Epicharmi *Megaris*. 510, 55.
Epicharmi *Hebes nuptiae*. 176, 20.
Epicharmi *Buſiris*. 701, 63.
Epichyſis. 294, 25.
Epichyſis genus παιδιᾶς. 722, 25.
Epichytus. 917, 29.
Epiclerus Menandri. 646, 31.
Epicichlides Homeri poëmatium. 909, 11.
Epichyclii 918, 13.
Epicrates. 403, 56.
Epicurei Roma pulſi. 854, 49.
Epicuri imperitia. 331, 55.
Epicuri in Ariſtotelem calumniae. 620, 48.
Epigenes vetus criticus. 788, 14.
Epigenis *Mnematium*. 808. 48.
Epigramma de Clione piscivora. 599, 56.
Ephebi nobiles miniſtri ſacrorum. 305, 53.
Ephippus comicus. 625, 50.
Epilyci comici *Κωραλίσκος*. 252, 46.
Epimenia, 130, 24.
Epiſtolae levamen abſentiae. 65, 30.
Epiſtola Philippi regis ad Menecratem. 516, 24.

Epiſtolarum Alexandri, et aliorum ad Alexandrum volumen. 938, 46.
Epitrepontes Menandri. 231, 15.
Epulae Homericae apud Plutarchum. 27, 48.
Epulae celebratae et veteribus ex reliquiis hoſtiae mactatae. 846, 45.
Equi Niſaei. 342, 55.
Eranus. 630, 46.
de Eranis veterum. 499, 53.
Ereſi περικύμων μαστός. 215, 43.
Eretria λευκάλφιτος. 291, 55.
Ergaſtula, ab ἐργάτωνες, dicta. 461, 37.
Erineae ficus. 153, 29.
Error Graecorum in peregrinis vocabulis. 920, 37.
Errores in nominibus propriis. 740, 10.
Erotidia feſtum apud Thespienſes. 863, 22.
Erucae inter cibos. 248, 10.
Eryſichthon dictus *Aethon*. 710, 37.
Erythinus et *erithrinus*. 527, 35.
Erix oppidum in Sicilia. 676, 53.
Eſcharita panis. 208, 18.
Eſus catulinae et caninae. 503, 66.
Eſus ampullarum aut calceorum. 876, 45.
Etruſcorum reſpub. ſimilis Platonicae. 831, 42.
Euangelidarum ſacra familia apud Mileſios. 985, 49.
Euangeli Ἀνακαλυπτόμενος. 916, 29.
Eubuli fabula *Ion*. 57, 36.
Eubuli *Ganymedes*. 209, 62.
Eubuli *Nutrices*. 543, 12.
Eubuli *Stephanopolides*. 662, 55.
Eubulus comicus. 625, 60.
Euclides vetus Athenienſium archon. 10, 18.
Eunidae familia ſacra Athenis. 985, 46.
Eunuchias cucumis. 142, 29.
Eunuchus, quomodo a Philone vocetur. 30, 30.
Euphanes. 596, 40.
Eupolidis *Caprae*. 180, 52. *Κόλακες*. 198, 22. *Δῆμοι*. 202, 51. *Taxiarchi*. 304, 64. *Φίλοι*. 460, 51. *Προσπάλτιοι*. 564, 42. *Πόλεις*. 672, 65. χρυσοῦν γένος. vel χρυσογένης. 694, 36. *Marica*. 977, 66.
Euphronis *Αἰσχρά*. 537, 45.
Euphorus hiſtoricus. 314, 63.
Eutychides, vide Pontinus.
Euryſtheus Euripidis. 818, 31.
Euſcemus poëta parum notus. 870, 62.
Euthymia dea. 337, 54.
Exocoetus fluvialis an marinus. 578, 42.

F.

Faba Aegyptia. 102, 44.
Fabula Ἱστοριογράφος. 198, 16.
Fabulae multorum poëtarum *Παιδίον* inſcriptae. 178, 26.
Fabulae διασκευαὶ et ἐπιδιεσκευασμέναι dictae. 210, 29. priores et poſteriores. 211, 32.
Fabulam διατίθεσθαι. 52, 62.
Fabularum Latinarum tituli Graeci. 179, 11.
Fabularum mediae comoediae numerus. 584, 55.
non hujus Facio. 841, 42.
Fatui, longi et magni. 292, 21.
Februarii menſis inferiae. 191, 27.
Ferae, Cratetis drama. 229, 65.
Feſtum ἐλενηφόρια. 396, 28.
de Ficedulis quae Ariſtoteles et Alexander Myndius. 134, 38.
Fictilium γάνωσις. 21, 26, et κώνῳ illitus. ibid. 40.
Ficus Athenis ſacra. 150, 29.
Ficus melioris vitae mortalibus principium. 151, 16.
Ficus poenae nomine aliquando exactae. 151, 53.
Ficu recente puerorum oculos fricare veterum ſuperſtitio. 157, 15.
Ficus, cur chelidoniae dictae. 685, 63.
Fiſcina ficorum. 154, 49.
Fiſcus, quid proprie apud Latinos. 534, 31.
Flabellum ψῦγμα. 451, 61.
Flores, fructus et id genus alia, cur prae manibus habere ſit moris. 859, 24.

Flores dicti *ἴαρος τέκνα*. 883, 64.
Flores in reticulis ad olfactum. 274, 46.
Flores iridis *λύκοι* dicti. 964, 55.
Foculorum inventum ad opſoniorum in menſa calefactionem. 21, 65.
Foedus initum a Chiis cum Drimaco fugitivo ſervo. 460, 25.
Folia ficulnea vel *malvarum* ad edulia aſtringenda. 923, 12.
Fora a rebus ibi venalibus ab Athenienſibus nominata 592, 39.
Fori Athenienſium mos. 139, 20.
Forma ſpectata in Ephebis iis, qui ad ſacrificiorum ludorumve ceremonias adhibebantur. 565, 49.
Formula in ſacris familiaris. 604, 24.
Fortax. 217, 41.
Fructus ex aqua ſumpti. 104, 14.
Fugitivi vel *Leucadia* Alexidis et Turpillii. 181, 18.
Funera acerba et immatura. 981, 50.
Fungi ad fici radices. 124, 38.
Fungi *Γηγενεῖς*, item artificio producti. 124, 24.
Fungi Amanitae. 123, 40.
Fungorum et pezitarum discrimen. 124, 60.
ex Fungorum eſu mortui. 125, 13.
Fungorum venenatorum nota. 125, 24.

G.

Galeni, ſcripta philologica. 6, 54.
Galenus de vino Surrentino. 62, 24.
Galli gallinacei conſecrati. 672, 21.
Gallinarum ſalacitas. 45, 23.
Gallicarum demenſum. 374, 40.
Gallorum *παράσιτοι*. 433, 46.
Gallorum ſoldurii. 738, 21.
Gallus gallinaceus, *ἡμερόφωνος* et *ὀλόφωνος*. 646, 55.
Ganymedes, Eubuli. 210, 14.
Gaſtro. 317, 21.
Gatis et *Atergatis*. 602, 62.
Gellias Agrigentinus, munificentiſſimus. 10, 36.
in Generatione quomodo et *πέψις* et *σῆψις* habeant locum. 525, 25.
Generationis duo principia terra et aqua. 715, 54.
Georgus ſive *Gorgon* antiquus ſcriptor. 984, 12.
Germinantium impetus. 129, 26.
Gerytades Ariſtophanis. 182, 50.
Gladiolus. 165, 29.
Glandes eſculi inter bellaria. 107, 44.
Glauci caput et caput quaeſtionis. 203, 21.
Glaucus Athenienſium tyrannus *ὑδροπότης*. 90, 40.
Glaucus Aeſchyli. 170, 26.
Glaucus marinus deus. 523, 59.
Glaux herbae nomen. 128, 59.
Gloria laboris filia. 107, 36.
Gloriatio veterum de poculis. 780, 23.
Gloſſae Creticae. 160, 48.
Gloſſae Nicandri *ἐποποιοῦ*. 514, 25.
Gloſſarum, et Lexicorum antiqui auctores. 160, 50.
Glyciſides. 154, 52.
Gnatho, Gnathaena. 430, 13.
Gobio. 572, 67.
Gobiones Phalerici et Otrynici. 541, 51.
Gongylus. 306, 58.
Grabia. 990, 58.
Gradus diſtincti in accipiendis myſteriis. 446, 52.
Grammatici et Philologi diſcrimen. 147, 13.
Grammaticorum ſpinae. 186, 49.
Grana cruda comeſa. 924, 44.
Graneae. 923, 50.
Gras. 780, 58.
Gratias agendi formula *καλῶς ἔχει*. 914, 40.
Griphus, ſive ſirpus, quid. 747, 21.
Griphorum ſpecies. 648, 49. et ſeq.
GRIPHI. *Quidnam illud ſit, quod ferens aliquis, non fert tamen*. 753, 19.
de olla carnium. 754, 47.
de placenta. ibid. 65.

de vino. 755, 20.
de aqua. ibid. 24.
de myrrha. ibid. 30.
de ſomno. ibid. 55.
de podice. ibid.
de ichneumone. 756, 43.
de camo judiciali. 758, 43.
Griph. de libidinoſo. 760, 37.
Griph. *Quid ſit omnium rerum validiſſimum*. 761, 18.
Griph. de generatione viſci. ibid. 35.
Griphorum authores. 762, 42.
Griph. *Quid eſt quod omnes docemus cum neſciamns tamen*. 763, 36.
Griphus ex Antiphane. 769, 30.
alius ex Timocle. ibid. 43.
Griphus obſcurus. 770, 30.
Griphus de menſa. 769, 45.
Grypes Platonis. 640, 12.
Gymnipaediae Spartanorum. 957, 49.
Gynaecomania Amphidis. 913, 55.

H.

Habitus militaris, ſtatura et exterior ſpecies. 61, 58.
Halae, duo in Attica *δῆμοι*. 573, 26.
Halia Rhodiorum. 863, 38.
Hamae. 876, 60.
Harmodii melos, carmen conviviale. 980, 46.
Harmodius Lepreates. 297, 39.
Harmoſyni Spartani magiſtratus. 265, 27.
Hebe diis a poculis. 720, 53.
Hebes Nuptiae Epicharmi. 176, 10.
Hecatae inſula. 917, 14.
Hecataei duo. 144, 54.
Hecata in compitis culta. 278, 13.
Hecate *Τριγλάνθινος*, vel *Τριγλαθήνου*. 563, 38.
Hecatombe vera. 10, 53.
Hecatomba falſo nomine ſic dicta. 10, 59.
Hecatombaeon primus menſis. 931, 50.
Hecatompylus. 827, 59.
Hedera in cervi cornu nata. 618, 13.
Hedyli depravatiſſimum epigramma percurritur. 311, 42
Hedylus, poeta. 524, 29.
Hegeſippi *Adelphi*. 516, 50.
Hegeteria ficus. 151, 34.
Helena. *ψυχρὸν παραγκάλισμα* 30, 22.
Helicon, unde Aceſas.
Hellanici Deucalionea. 709, 60
Hellanici *Κτίσεις*. 743, 37.
Heliodorus Athenienſis. 403. 46
Helix. 361, 38.
Hemiopi tibiae. 313, 65.
Heniochi *Polyeuctus*. 678, 55.
Hemiolia et triemiolia, triremis. 354, 64.
Hepſeti. 527, 48.
Heraclea, *ἀνδροκόρινθος*. 611, 31
Heraclides Cumaeus auctor *Παρασκευαστικῶν*. 269, 46.
Heraclides alius ſcriptor libri *Περὶ σκευασίας καὶ δοκιμασίας φαρμάκων*. ibid. 47.
Herculaneus morbus. 515, 65.
Hercules Sophoclis. 723, 44.
Hercules Choragus, Nicocharis. 893, 29.
Hercules, vide Cupido.
Herculis voracitas. 701, 59.
Hermae Athenienſium. 688, 21.
Hermippi, *Artopolides*. 230, 17.
Hermippi, *Δημόται*. 509, 33.
Hermippi, *Μοῖραι*. 599, 17.
Hermippi *Phormophori*. 993, 44.
Hermippus citatur. 63, 38.
Hermippi *Θεοί*. 721, 53.
Herodiani *Ἡ καθόλου*. 65, 69.
Herodotus tubicen, et de eo Athenaei et Pollucis verba 708, 23.
Herodotus *ὁ λογόμιμος*, quis. 48, 35.
Heroes picti cum poculis. 776, 22.
Heroum couvivia, qualia. 27, 40.
Herus Zenonius. 292, 41.
Heſperidum mala. 162, 25.
Heſiodi *Ἀστρονομία* et *Γῆς περίοδος*. 813, 21.
Heſychius Chriſtianus fuit. 31, 26.
Hilarotragoediae vel Phlyacographiae auctor Rhinthon. 167, 22.

Himalis, Cereris cognomen. 892, 16.
Hinnulorum oſſa apta ad lyram. 146, 36.
Hipparinus. 731, 55.
Hippiſcus Alexidis. 792, 16.
Hippocratis Coï liberi, et de iis proverbium, Tres fratres. 185, 64.
Hippolochus diſcipulus Theophraſti. 243, 20.
HipponiumBrutiorum. 530, 33.
Hippotrophus, vide, Mneſimachus.
Hippus Tyrius, onerariarum inventor. 65, 44.
Hiſtiaea, Euboeae oppidum. 45, 60.
Hiſtoria de translatis in Aegyptum ex Lydia attagenibus. 666, 65.
de Lyſandro. 726, 65.
de Autolyco. 773, 70.
de Sybarita, Sybari Crotonem navigaturo. 833, 62.
de Sophrone Epheſi tyranno. 879, 45.
Hiſtoriae tria tempora. 478, 69.
Hoedi quomodo parati 686, 55.
Holcades et *Inſulae* Ariſtophanis. 175, 55.
Holothuria. 186, 36.
Homeri poëſis μεμελοποιημένη. 903, 12.
Homerus non fuit Syrus. 284, 48.
Homines φάκινοι. 289, 19.
Hominum primorum agreſtium victus ex raptu. 33, 46.
Homo comparatus vino. 79, 60.
Homo φυτόν. 237, 37.
Honores varii Demetrio Poliorcetae habiti ab adulatoribus Athenienſium. 441, 65.
Hordeum Achilleum. 221, 18.
Hora procurando corpori ordinaria. 425, 47.
Horae Athenis cultae. 931, 58.
Horas obſervandi modus apud veteres. 694, 45.
Horologia. 294, 44.
Horti Adonidis. 362, 19.
Huſo. 526, 13.
Hyacinthiorum celebratio. 262, 24.
Hyccae, ἔγγειοι. 564, 36.
Hydraulica organa, κατὰ κλεψύδραν. 309, 19.
Hypelaeus fons. 629, 42.
Hyperides, κατὰ Μαντιθέου αἰκίας. 875, 28.
Hypſipyla. 597, 41.
Hyſſopi aquae. 284, 15.

I.

Iacchi vox ſacra. 372, 47.
Iacobus medicus ἱερός. 6, 30.
Ialyſus. 523, 50.
Iambycae, et *Sambucae*. 906, 27.
Iapix. 718, 10.
Iaſus Cariae oppidum. 204, 16.
Icadiſtae. 514, 47.
Ichneumon beſtia. 756, 48.
Ichthyas Megaricus. 581, 39.
Idaeus ἀλεκτρυών. 317, 37.
Idiotae. 95, 57.
Jecinorum varius apparatus. 205, 18.
Jecur anſeris. 662, 41.
Jentandi conſuetudo. 30, 50.
Jejunia Jndaeorum et veterum Chriſtianorum. 282, 37.
Jejunii finiendi tempus, ortus Veſperi, vel hora nona. ibid. 39.
Ignis igne validior aut remiſſior. 109, 42.
Ignis inter cibos. 116, 12.
Ignis duplex. 619, 13.
Illyrici et Triballi. 207, 28.
Imperatores, apud Romanos ſacroſancti. 6, 25.
Imprecationis formula, Μη ὥραισιν ἵκοιτο. 112, 16.
Inceſſus, vide Veſtitus.
Incitega. 367, 42.
Inferiae menſe Februario factae ex more Graecorum. 191, 27.
Initiorum participes quidam facti. 446, 47.
Inna locus ubi Silenus a Mida captus. 91, 46.
Inſcriptio monumenti Pytheae Arcadis. 780, 26.
Inventur tabulaturae Muſicorum. 615, 59.
Inus metamorphoſis. 331, 42.
Jocus in εὐρύπρωκτον, et impudicum. 250, 48.

Jocus γριφώδης in εὐρύστομον, ſive potius εὐρύπρωκτον. 762, 37. et ſeqq.
Ionicus πλούταξ ὑποστάσεις ποιῶν. 251, 41.
Ionis Chii *Phoenix*, aut *Caeneus*. 176, 43.
Ionis Chii Φροῦροι. 317, 37.
Ionis μέγα δρᾶμα. 529, 19.
Ioniſcus, vide *Chryſophrys*.
Jovis lac, Proverbium. 936, 31.
Iphicratides. 791, 49.
Iphigeron. 221, 23.
Iphyum. 146, 10.
Irene Theopompi. 639, 53.
Iris, Achaei Tragici. 761, 23.
Irneus. 921, 43.
Iſarchus praetor. 387, 18.
Iſiaca ſuperſtitio. 281, 33.
Iſicia. 651, 9.
Iſter ξυγγραφεὺς Καλλιμάχειος. 666, 27.
Italia πολύδενδρος. 365, 31.
Italica ſaltatio Pantamimorum. 51, 63.
non eſt Auguſtini inventum. 51, 64.
Ithyphallicum carmen in honorem Demetrii Poliorcetae cantatum. 441, 43.
quale genus carminis. 443, 13.
Itinerariorum veteres ſcriptores. 737, 11.
Itrium. 922, 31.
Judicum merces. 420, 32.
Iulides ἔντερα γῆς. 533, 39.
Julis et Juliopolis. 553, 56.
Julius Caeſar ſobrius. 90, 43.
Jupiter Ἀπόμυος in Elide. 18, 26.
Jupiter ἕκτωρ et ἀρίσταρχος. 195, 55.
Jupiter Ἀγαμέμνων Spartae dedicatus. 196, 18.
Jupiter Auguſtus, Julia Juno, Druſilla Venus, et ſimilia. 440, 31.
Juriſiurandi Graecorum formula. 283, 42.
Juſiurandum vetus ſervorum, μηδέποτε πλοιμι [ὕδωρ ἐλευθέριον. 236, 17.
Juriſiurandi formula, Zenoni Stoïco familiaris per capparim. 641, 49.
Jurulenta ſicciora quam aſſ[a]. 933, 38.

L.

In Lacte tres οὐσίαι. 744, 27.
Lacedaemonii, a Sitalca e[t] Perdicca deluſi. 63, 48.
Lacedaemonii ter Muſicae vin[-]dices. 899, 59.
Lacedaemoniorum ſobrius vic[-]tus. 628, 24.
Lacedaemoniorum conjugia 861, 30.
Lacaenae canes. 64, 61.
Lacaenae Pratinae. 673, 53.
Lachman Syrorum. 218, 19.
Lacones Platonis. 658, 11.
Laconis apophthegma. 176, 32
Lactuca aſtytis. 144, 22.
Lactuca mortuorum cibus 144, 16.
Lactucae. 200, 33.
Ladon fl. 576, 46.
Laganum. 210, 15.
Laïdis patria incerta. 869, 53
Lajus Platonis comici. 142, 35
Lamia fabula Cratetis. 713, 30
Lampades byſſinae. 348, 22.
Lana ἄπεκτος quae. 28, 40.
Lancem deprimere. 94, 41.
Lanificii cura, antiquis temporibus. 337, 28.
Lapethus vel Lapithus. 883, 48.
Lapidatio theatralis. 431, 34.
Lariſſaei. 490, 12.
Larus. 594, 59.
Larus avis Herculi ſacra. 702, 64.
Laſerpitii uſus plurimus. 198, 41.
Laſus Hermionenſis. 768, 27.
Laſyrtae plani hiſtoria. 89, 18.
Laterna, an late accipiatur. 995, 65.
Laventis Lavendula. 146, 16.
Laurae vel *labrae* veterum monachorum. 849, 66.
Laıenſis encomium. 8, 27. et ſeq. conditor Pandectarum juris civilis Romanorum. 7, 32.
Lauri folia inter bellaria. 265, 35.
Leaenae Veneris, et Lamiae Veneris templa, et de eo genere conſecrationis. 440, 23.

Lebia piscis. 227, 53.
Lecithita. 215, 10.
Lectum. 882, 20.
Legati apud omnes gentes ſacroſancti. 6, 25.
Legati Athenis in Delum mitti ſoliti ad ſacra facienda. 438, 11.
Legati θεωροί. 884, 22.
Leges Cratini. 816, 36.
Legis definitio Ariſtotelica. 823, 40.
Legumina εὐτακῆ. 638, 25.
Lembus Heraclides. 194, 33.
Lemniae Nicocharis. 570, 62.
Lemniſci. 350, 27.
Lenaeum Bacchi templum. 388, 18.
Lenticula tragica res. 286, 53.
Lenticulae. 704, 59.
Lepaſta. 249, 38.
Lepaſtae ex diverſa materia. 805, 35.
Lepidum Tyriorum. 228, 61.
Lepores *hirundinini*. 685, 57.
Lepreas. 703, 14.
Lerus. 932, 46.
Leucadii cur ἔωλοι Κορίνθιοι. 611, 52.
Leucas colonia Corinthiorum. ibid. 53.
Leuciſci genus mugilum 535, 62.
Leucola. 367, 49.
Leucomaenides. 546, 22.
Leuconis comoedia Φράτερες. 596, 61.
Leucus piscis. 507, 23.
Levitas Graecorum ſuper quorundam prodigioſa tenuitate. 857, 55.
Lex vetuſtiſſima, de non mactando bove aratore. 28, 48.
Lex de non comedendis agnis et vitulis. 26, 25.
Lex Spartanorum de Barba non alenda. 269, 39.
Lex Spartae, ut domum a convivio redirent ſine lumine. 338, 34.
Lex Platonis de pecunia aurea vel argentea privatis non habenda. 405, 22.
Leges de arcendis nothis a ſacris. 410, 38.
Lex regia Athenienſium. 411, 47.
Lex ſumptuaria de muneribus cavit. 472, 13.
Lex Oppia. 502, 15.
Lex Sybaritica de vocandis ad convivia mulieribus. 835, 17.
Lex Syracuſana ſuper veſte muliebri floridi coloris. 834, 33.
Lex alia Sybaritica de praemio coquis propoſito. 835, 37.
Lexicorum auctores antiqui. 160, 50.
Lexiphanes Luciani. 188, 18.
Libationes ſuper linguis. 41, 50.
Liberalia a Bacchanalibus et Dionyſiis diverſa. 445, 57.
Librariorum antiquorum imperitia et negligentia. 565, 27.
Limnae Asphaltis lacus. 87, 49.
Limnae. 733, 20.
Lingua ſcari. 556, 38.
Lingua vetus Spartiatarum frequentiſſime uſa litera canina. 614, 56.
Lini ſemen inter eſculenta. 214, 44.
Linus et *aelinus*. 893, 38.
Lityerſa. 709, 38.
Loligines volucres. 560, 52.
Loliginum Φυσητῆρες. 549, 60.
Lucernae machinoſae. 246, 60.
Lucifer ſtella. 347, 16.
Ludi etymum a Lydis. 830, 11.
Lumen nocturnum olim, taeda aut ligna. 995, 41.
Luna σηπτική. 475, 16.
Lupi piscis vafrities. 542, 52.
Lupini impediunt ebrietatem. 422, 42.
Lupini pro amethyſto. ibid.
Lupinorum vis abſtergendi. 113, 34.
Lutatius Daphnis. 107, 25.
Luxus Samiorum. 388, 56.
Lychnorum inventum. 995, 69.
Lycius ſtatuarius. 809, 34.
Lycophronis *Satyri*. 714, 37.
Lycus fluvius. 876, 55.
Lydorum παράδεισοι κηπαῖοι. 829, 51.
Lydorum delicata vita. 977, 46.
Lynceus discipulus Theophraſti. 243, 18.
Lyrophoenix. 316, 61.
Lyſander inter mothaces. 467, 39.

Lyſandrea praeda. 407, 58.
Lyſimachus rex Thraciae. 449, 47.
Lyſiodi. 314, 60.
Lyſippi *Bacchae.* 238, 32.

M.

Macedonia, olim Macetia appellata. 349, 27.
Macetae Bacchae. ibid. 32.
Mactrismus, et bactrismus, ſive *bactriasmus.* 901, 18.
Menides Hecatae ſacrae. 563, 30.
Meones Lydi. 703, 58.
Maeotae piſces. 543, 45.
Maeſon cocus. 936, 50.
Magadis. 306, 59.
Magnes comicus. 638, 60.
Magodus. 894, 32.
Mala quid apud D. Hieronymum. 705, 33.
Malophori Perſarum. 828, 25.
Malvae ſemen πλακοῦς. 120, 32.
Mammacythus vel *Aurae* Metagenis. 621, 41.
Mandrogenes urbicarius. 247, 46.
Mandylium ſive mantelium. 699, 29.
Manes. 585, 46.
Mania nomen Phrygiacum foeminae. 874, 33.
Marathonia pugna, quo anno pugnata. 110, 23.
Mareoticum vinum. 74, 18.
Margaritae λίθοι, ὀστᾶ, nuclei, concharum vitia et verrucae. 178, 35.
Maria fons, ſive lacus. 74, 34.
Mariandynorum ſervi. 458, 49.
Marica Eupolidis. 977, 66.
Marſupium quod Fontebellaquae viſitur. 173, 31.
Manſurius Jureconſultus. 327, 47.
Mater duplex. 715, 63.
Materia. 218, 12.
Matreae plani aenigmata. 47, 55.
Matronas Romanas abſtinuiſſe temeto, non omni vino. 734, 62. easdem non habuiſſe claves cellae vinariae. 735, 30.
Matronis parodia. 253, 60.
Matulae in triclinia inferri, et capitibus illidi ſolitae. 41, 52.
Maza. 114, 55.
Maza loco panis. 277, 33.
Maza ἐκ Τέω vel Τεΐη. 290, 12.
Maza ἐκταίη. 291, 20.
Mazae Eretriacae. 290, 14.
Mazonomi. 277, 49.
Maedi vicini Paeonibus. 91, 51.
Maedi, ſunt Perſae. 110, 13.
Megalartiorum feſtum, et in eo acclamatio. 209, 33.
Megarenſes et Baeoti, an vexati ab Athenienſibus. 138, 58.
Megarenſes Niſaei. 936, 63.
Megaris Epicharmi. 510, 31.
Melandria. 223, 23.
Melanderinus. 546, 41.
Meleagris ſtatura. 142, 20.
Meleagrides. 932, 43.
Melinum unguentum e cotoneis malis et ſtrutheis factum. 975, 18.
Meliſſae Dioclis. 721, 20.
Melilotus fabula. 456, 13.
Melitus tragicus. 856, 40.
Melopepon ſemen cohibet. 850, 64.
Menandri *Epitrepontes* 231, 30. *Δύσκολος.* 272, 54. *Ὀργὴ* et Nauclerus 298, 28. *Ἀξιάγναθος.* 429, 66. *Δακτύλιον δρᾶμα.* 432. 48. *Epiclerus* et *Didymae.* 646, 31. *Carthaginenſis.* 661, 31. *Ἀῤῥηφόρος.* 737, 25. *Ἁλιεῖς.* 804, 64. *Philadelphi.* ibid. 67. *Παρακαταθήκη.* 870, 36. *Πτωχὴ ἢ Ῥοδία.* 916, 62.
Mendici et *Heroes* Chionidae comici. 230, 49.
Menecrates *Ζεύς.* 515, 41. Menis pagus. 88, 48.
Menſae veterum. 32, 27.
Menſae aſſidendi non accumbendi mos, ab Alexandro Magno uſurpatus. 43, 40.
Menſa τρίπους, vel τράπεζα. 100, 20.
Menſae miniſtri alte cincti. 249, 16.
Menſae ſecundae non ſemper appoſitae. 909, 30.
Mercator Diphili, Pacuvii et aliorum. 400, 24.
Mercurius θεῶν πρόπομπος. 858, 36.

Mercurius, vide Cupido.
Meſſanii. 15, 64.
Meſſenia Critonis. 307, 56.
Meſotriba. 215, 27.
Meta prima Herculis conjunx. 861, 43.
Metagenis *Mammacythus* vel *Aurae*. 621, 40.
Metagenis *Philothyta*. 996, 13.
Metalepſes veterum vocabulorum. 791, 29.
Metanira 206, 21.
Metrodorus. 854, 46.
Methymna 169, 22.
Midae et Sileni colloquium. 91, 38.
Midae aures aurivorae. 598, 30.
Midon ſive *Medon* Alexidis. 991, 19.
Milanion, Antiphanis. 717, 60.
Miles, Diphili. 211, 29.
Miliarium ἰπνολέβης. 193, 55.
Milium frigid. naturae. 108, 25.
Minervae Natales. 192, 60.
Minerva Promachorma. 952, 13.
Miniſtri Romanorum Caeſarum albati. 270, 61.
Minos quo ſtratagemate occiſus. 29, 19.
Miſumenus et *Philarchus* Phoenicidae. 929, 48.
Mithaecus. 217, 13.
Mithrae feſtum. 342, 65.
Mitylene. 169, 23.
Mnaſeae Colophonii Σάλπη. 15, 42.
Mnaſonis mille ſervi. 459, 56.
Mnematium Epigenis. 808, 48.
Mneſimachi *Hippotrophus*. 687, 49.
Mochus, ſcriptor Tyrius. 240, 37.
Moliones ſive Molionae filii. 117, 37.
Moloſſum organum. 325, 12.
Monaulus. 311, 56.
Monumenta mortuorum publico ſumptu facta, et facta decreto Senatus, quomodo differant. 880, 21.
Mora ruborum. 104, 36.
Mores Cyrenenſium. 611, 24.
Mores non habent bruta. 31, 59.
Mortui elati in quam honeſtiſſima veſte. 707, 52.
Mortuorum πρόθεσις. 773, 26.
Mores veterum poſt finitas epulas. 923, 24.
Mos veterum acclamandi in conviviis. 277, 17.
Mos ſumendi aliquid de ſacrificio. 221, 26.
Mos veterum Gallorum, vertere ſe ad dexteram inter adorandum. 279, 45
Mos antiquiſſimus, commiſſione duorum pluriumve ſalutem contrariorum exercituum redimere. 280, 62.
Mos circumferendi horologia. 295, 37.
Mos reprehendendi per imitationem. 295, 37.
Mos quorundam, tonſori ſaepius quotidie operam dare. 297, 12.
Mos auctorum Fabularum titulos contrahere. 301, 63.
Mos Athenienſium ut prytanes una quotidie cibum ſumerent. 330, 55.
Mos Graecorum, aliar. urbium feſta concelebrare. 341, 51.
Mos Graecorum in Latinis nominibus. 374, 51.
Mos Athenis, ut coqui apud gynaeconomos ſuum nomen profiterentur. 430, 54.
Mos, ut mali poëtae lapidarentur. 431, 30.
Mos conviviorum, libare regibus et principibus. 449, 17.
Mos veterum τὰ ταμεῖα σφραγίσασθαι. 460, 40.
Mos, ut virgines nubiles oblectamente pueritiae Veneri conſecrarent. 553, 12.
Mos, Soli narrandi ſua ſomnia. 605, 32.
Mos ſacra facientium, linguis favere. 606, 31.
Mos veterum regum, urbes aut provincias dare dynaſtis ad vectigal. 610, 44.
Mos ſtipem ſub alieno nomine colligendi. 626, 36.
Mos in conviviis ἀπὸ συμβολῶν. 634, 47.
Mos aſſumendi veſtes diis proprias. 690, 26.

Mos libandi principibus. 716, 61.
Mos diis conſecrandi coronas conviviales. 732, 62.
Mos antiquorum, ut in conviviis poſt epulas oblectamentis omne genus ſeſe recrearent. 745, 52.
Mos calculis ſuffragia ferendi. 758, 47.
Mos veterum pectus coronare, et unguentis illinire 953, 26.
Mos apponendi pocula in altera menſa, 775, 22.
Mos Athenienſium edendi in theatro. 779, 61.
Mos Graecorum in comae tonſura. 814, 40.
Mos τρυφητῶν, ornari ὀφθαλμῶν ὑπογραφῇ καὶ χρώματος ἐντρίψει. 827, 38.
Mos libandi in diſceſſu. 996, 67.
Mos veterum mollium, ſupercilia pingere et unguentis illinire. 840, 46.
Mos veterum delicatorum pedes unguentis ungere. 858, 51.
Mos veterum florem geſtare auri impoſitum. 859, 27.
Mos in jungenda affinitate, ut ſponſus phialam dono acciperet. 872, 55.
Mos geſtandi thecam calamariam cingulo appenſam. 875, 40.
Mos diſcedentium a convivio, acclamare Ἰὴ παιών. 996, 38.
Mos arcendi ſervos a quibusdam ſacris. 910, 12.
Mos frontem coronandi. 952, 51.
Mothaces. 467, 29.
Mugiles σφηκέες ſive σφηνέες. 535, 39.
Mulieres σεληνίτιδες. 117, 28.
Mulieres δημιουργοὶ Athenis. 305, 28.
Mulieres ἐπωστρίδες. 450, 38.
Mulieres Graecorum ventitaſſe ad convivia. 607, 35.
Mulieres ad convivia vocatae inter Sybaritas. 834, 42.
Mulieres olim infectrices. 883, 20.
Mullus ad venerem ineptus. 19, 32.
Mullus Hecatae ſacer. 562, 43.
Mullus piſcis gregalis. 562, 11.
Mulli dentes. ibid. 12.
Mulli Aexonici. 563, 66.
Mundum plenum eſſe animarum. 620, 28.
Muraenarum coïtus cum ſerpentibus. 545, 37.
Murices. 606, 24.
Murium latibula. 194, 27.
Murrina Romanorum. 72, 33.
Muſae Epicharmi. 211, 27.
Muſa κάτοχος. 390, 64.
Muſcae Olympiacae. 17, 54.
Muſica παιδιὰ et παιδεία. 896, 30.
Muſicae vis ad ſedandas animi perturbationes. ibid. 44.
Muſicorum διαγράμματα, ſive *tabulaturae*. 616, 53.
Muſivum opus. 361, 54.
Mus piſcis. 227, 30.
Myconii. 24, 42.
Myjagrus deus ab Eleis cultus. 18, 29.
Mylon oppidum Aegypti. 586 64.
Mima et *mimarcys*. 942, 20.
Myrmecanthropi Pherecratis 403, 30.
Myſteria et Dionyſia quomodo differant. 446, 16.
Myſtis Antiphanis. 735, 45.
Myrtilus. 207, 32.

N.

Nablus. 309, 17.
Nani σκωπαῖοι. 831, 61.
Nanus et *naſtus*. 918, 52.
Naſtus panis. 215, 34.
Naturales propenſiones aut abominationes variarum rerum. 476, 47.
Nauplius Timothei poëtae. 588 40.
Nautarum ſacrificia ex voto 656, 48.
Neanthes. 649, 60.
Neleus emptor librorum Ariſtotelis. 10, 30.
Nemeſis Helenae mater. 582, 30
Neptunus Τροπαῖος. 580, 33.
Neronis dictum. 234, 10.
Nervus obſcoena notione. 17, 34
Neſiarchi Athenienſium. 595, 31
Neſiota ſcriptor. 144, 47.
Neſtor Θεατρικῶν ſcriptor. 709, 15.

item alius poëta. ibid.
Neſtoreum poculum. 811, 14.
Neſtoris poculum Ἄρεος φιάλη. 728, 68.
Nicandri Ἑτεροιούμενα. 161, 30.
Nicochares poëta. 241, 33.
Nicocharis *Lemniae*. 571, 39.
Nicocharis *Hercules Choragus*. 893, 30.
Nicolai palmulae. 928, 52.
Nicolai panes. ibid. 56.
Nicophon, poëta. 241, 34.
Nicocreon tyrannus. 587, 57.
Nicocreon, *Nicotheon*, et *Nicocles*. 607, 17.
Nili aqua alvum ſolvit. 85, 53.
Niobe Sophoclis et Ariſtophanis. 569, 18.
Niſaei equi. 342, 55.
Nitro uſi veteres in balneis et plerisque lotionibus. 943, 11.
Nix calida quibusdam. 191, 63.
Nix viva. 239, 25.
Nomen patrum filiis a Graecis adjectum. 583, 49.
Nomina Graeca in ι deſinentia. 139, 28.
Nomina clarorum virorum inſerta Saliari carmini. 439, 30.
Nomina eorum qui Durium equum ſunt ingreſſi. 885, 27.
Nominalia Latinorum. 135, 37.
Noſti Anticlidis. 663, 10.
Noſtorum auctores varii. 286, 20.
Nota veterum criticorum τὸ χ. 508, 43.
Nothi ſegregati in ſacris ab aliis. 410, 29.
Nox longa Platonis. 213, 28.
Nuces Heracleoticae. 108, 52.
Nuces Ponticae. 64, 40.
Nucleus. 117, 18.
in Nugis opera male poſita. 194, 47.
Nummi dimidiati loco ſymboli uſurpati. 226, 35.
Nuper, νεωστὶ ac ſimiles voces. 385, 60.
Nuptiae, diverſorum poëtarum. 181, 31.
Nuptiae Jovis et Junonis. 426, 35.
Nuptiarum αἱ ἀκμαῖαι et αἱ ἕωλοι ἡμέραι. 181, 10.
Nutrices Eubuli. 542, 12.
Nutricum naeniae. 892, 60.
Nux Sardiana, et lata. 109, 10.
Nyſa. 349, 40.

O.

Obeliae. 208, 39.
Obſonatorum ſive ἀγοραστῶν proprium munus. 624. 22.
Obſoniorum modus ex lege Fannia. 470, 29.
Oculi nigro infecti, propter formam. 237, 49.
Oda Anacreontica non prius edita. 952, 57.
Odyſſeae univerſum argumentum, Fontebellae aquae depictnm. 361, 64.
Oeci. 246, 26.
Oecorum Aegyptiorum forma. 344, 30.
Oeneus, quis Athenis. 418, 59.
Oenonas citharoedus. 51, 20.
Officia diverſa promaecondae τοῦ δαιτροῦ. 339, 34.
Olen. 214, 60.
Olera quomodo attenuent. 143, 51.
Olera κνηστὰ et κνιστά. 646, 26.
Oleum Samiacum, acanthinumque. 137, 37.
Oleum ex adipibus. 742, 55.
Olympias ſacris orgiaſticis dedita. 938, 28.
Olympiacae muſcae. 17, 54.
Olympii Jovis templum Athenis. 341, 60.
Olympiadum aliquot adnotatio. 378, 54.
Omphala Cratini junioris. 947, 63.
Onelaphi. 350, 51.
Onerariarum inventores. 64, 49.
Ononis. 186, 57.
Onopordum. 146. 23.
Onychae ſolenes. 176, 35.
Opera ἔμπαιστα. 811, 30.
Opſonomi. 402, 50.
Opum fructus maximus. 10, 35.
Oraculum de Socratis ſapientia. 388, 30.
Orationis epitheta γανώματα. 21, 53.
Orationis prima virtus perſpicuitas. 362, 31.

P. Orbius. 374, 43.
Orcus poëtis *Ageſilaus* dictus. 69, 25.
Oreſthaeus Deucalonis filius. 77, 34.
Origenes Συντακτικός. 262, 20.
Ormenia. 130, 16.
Oritae. 46, 16.
Orpheoteleſtae. 349, 17.
Ortygometra Ithacenſis. 674, 15.
Oſcula paſſerina. 871, 17.
Oſmyli. 255, 60.
Oſtrea tubera maris dicta. 128, 51.
Oſtrea optima. 176, 47.
Oſtracites. 921, 42.
Othryneus δῆμος. 541, 57.
Otioſi pauperes vocati in jus Athenis. 300, 16.
Otoſtylum. 146, 17.
Otus et *otis*. 671, 11.
Ova, inter bellaria. 926, 32.
Ovorum parandorum multiplex ratio apud veteres. 117, 45.
Oxyliparum. 663, 50.

P.

Paeanes translati ad hominum laudationem. 440, 45.
eorum natura. 984, 31.
Paeonia. 154, 62.
Paegaſas. 64, 36.
Palaephatus mythographus. 940, 42.
Palaeſtra, Alcaei, et caeterae comoediae. 206, 39.
Pallene et *Pellene*. 411, 12.
Pallas ἀλέκτωρ. 194, 12.
Pamphyliorum ingenia. 609, 26.
Panaetiaſtae. 330, 39.
Panaria veterum. 241, 54.
Pancarpia Alexandrinorum. 922, 44.
Pancratiaſtes Theophili, et aliorum poëtarum. 181, 57.
Pandectae juris civilis Romanorum a Laurentio conditae. 7, 30.
Paegnia Salpae. 559, 14.
Panes Cilicii et Collabi. 213, 34.
Panis eſcharitae Rhodiorum cum forenſi Athenienſium collatio. 208, 28.
Panis ἐγκρυφίας. 209, 60.
Panem frangere, Pythagoras vetuit. 37, 10.
Pantomimi, vide Italica ſalt.
Papaver. 214, 22.
Paphlagonia fons. 87, 58.
Paphia. 808, 23.
Paraballon, nomen proprium viri. 392, 54.
Parabatarum cultus. 351, 34.
Parabrycon. 16, 12.
Parabrycon, nomen proprium viri. 392, 54.
Paraplynteria. 151, 36.
Paraſiti, epulones ſacri, Jovis paraſiti. 410, 11.
Paraſiti in templo Herculis. ibid. 26.
Paraſiti, e publico alebantur. 422, 59.
Paraſitorum exercitatio λέγειν ἐπὶ κεφαλαίου. 423, 69.
de voce *Paraſitus* obſervatio. 412, 60.
Pariambides tibiae. 316, 33.
Parianae placentae. 915, 51.
Paropſis. 639, 11.
Parrhaſius *habrodiaetus*. 852, 24.
Partheniae cives Lacedaemonii. 466, 63.
Participia in propria nomina translata. 392, 49.
Parthorum regiae variae. 827, 66.
Paryſades et *Beriſades*. 604, 35.
Paſicypros. 299, 56.
Paſſeres Veneri ſacri. 672, 49.
Paſſum. 735, 15.
Paſtor Antiphanis. 523, 12.
Patales boves. 650, 14.
Paxamus ſcriptor Ὀψαρτυτικῶν: idem *Criton*. 831, 13.
Pelamys et cobium. 622, 58.
Pelasgi Ariſtophanis. 434, 35.
Pelles olim pro lectis et ſtragulis. 418, 17.
Pelorides conchae. 177, 31.
Peneus, vide Titareſius.
Penteteridum nobiliſſima Olympica. 348, 22.
Penula ἄχρηστος. 187, 63.
Percota et *Percopa*. 68, 61.
Perdiccas rex Macedoniae, Athenienſibus, et Lacedaemoniis dat verba. 63, 49.
Perdices vel Perdicis filii, pro libidinoſis. 670, 33.

Periclis obitus. 385, 20.
Peripterum. 357, 64.
Pernae *Κυβηρικαὶ* et *Κανταβρικαί*. 935, 60.
Perſae, comoedia incerti auctoris. 156, 43.
Perſae Aeſchyli et Pherecratis. 569, 17.
Perſaeus et Sphaerus, ſcriptores rerum Spartae. 264, 54.
Perſarum veſtis *δωροφορικὴ*, et aliae. 69, 27.
Perſarum regis miniſtri albati. 270, 59.
Perſarum regis proceres cur ad prandium ſolum non etiam ad coenam venirent. 271, 25.
Perſeus. 740, 26.
Perſicum malum. 162, 35.
Perſicus veſtitus. 348, 67.
Perſpicuitas prima virtus orationis. 442, 30.
Petula Pherecratis. 597, 12.
Petellinorum conſtantia. 839, 55.
Peteos, ſive Peteous. 773, 37.
Pezitarum et fungorum discrimen. 125, 33.
Phaeaces diis chari. 41, 51.
Phaeacum ſaltationes. 39, 64.
Phaeninda unde dicatur. 39, 16.
Phageſiorum feſtum. 474, 65.
Phalangae. 351, 67.
Phalerici gobiones. 541, 43.
Phaniae Peripatetici libri de Plantis. 103, 56.
 locus ex illis conclamatus. ibid.
Phaon Platonis comici. 273, 54.
Phaſelitae et Sidetae. 609, 10.
Phaſſa quomodo a turture differat. 675, 53.
Phaulia mala. 161, 58.
Pherae Theſſaliae oppidum. 217, 50.
Pherecrates, quo anno fabulam *Ἀγρίους* docuerit. 387, 53.
Pherecratis fabula *Crapatalli*. 152, 25.
 Automoli. 174, 37.
 Ἄγριοι 182, 46.
 Μεταλλεῖς. 185, 21.
 Μένδηροι. 402, 63.
 Petala. 597, 12.
 Ἰπνὸς ἢ Παννυχίς. 886, 34.
Pheta. 86, 16.
Phiala et lepaſta. 249, 40.
Phiala. 815, 21.
Phiala et *Phigalia*. 900, 47.
Phiditia Cyrenenſium. 802, 28.
Philadelphi Menandri. 804, 67.
Philelias. 252, 24.
Philemonis *Μετιὼν ἢ Ζωμίον*. 252, 24.
 Ἁρπαζόμενος. 942, 40.
Philetaeri drama *Κυνηγίς*. 500, 40.
Philinus vetus orator. 720, 19.
Philinnis comoedia Hegemonis. 987, 49.
Philippi regnum. 862, 47.
Philippicae hiſtoriae Theopompi. 737, 51.
Philippidae *Συμπλέουσαι*. 991, 58.
Philippus rex ſcurrarum amantiſſimus. 454, 22.
Philippus, comicus. 625, 49.
Philopaegmon Critonis. 306, 49.
Philoclis tragici *Τηρεὺς ἢ ἔποψ*. 494, 38.
Philonidae *Cothurni*. 403, 12.
Philoſophi comicis irriſi. 120, 35.
Philothyta Metagenis. 996, 14.
Philoxeni *Cyclops*. 22, 48.
Philoxeni Cytherii ſcripta nugatoria. 273, 39.
Philyllii fabula *Αὐγή*. 213, 66.
Philyllii *Auge*. 805, 59.
Philyllii *Φρεωρύχος*. 911, 41.
Phlius urbs in Peloponneſo. 673, 56.
Phlyacographia, vide Hilarotragoedia.
Phoenix Ionis Chii. 176, 43.
Phoenix organum. 315, 35.
Phormiſius. 403, 55.
Phormophori Hermippi. 994, 56.
Phormus comicus. 928, 48.
Phryges Aeſchyli. 56, 12.
Phrygius rhythmus. 317, 13.
Phrynichi fabula, *Poaſtriae*. 213, 47.
 Tragoedi. 403, 18.
 Μονότροπος. 435, 23.
 Κρόνος. 643, 64.
Phryxus. 212. 46.
Phylacus rex. 818, 24.
Phyllis vetus ſcriptor. 905, 47.

Phytalus ficus inventor. 151, 28.
Picatio fictilium. 21, 40.
Pictores Σικυωνιακοί. 345, 33.
Pictura e numero liberalium disciplinarum ſublata a quibusdam. 972, 13
Picturae diviſio 346, 41.
Pilae luſus commendatus ab Athenaeo. 38, 58.
Pilenta Romanorum. 262, 46.
Pindarus κατασεσιγασμένος. 10, 10.
Pindarus hyporchematicae poëſeos et ſaltationis auctor. 41, 30.
Pindari ἀσιγμοποιηθεῖσα oda. 766, 45.
Pinnae e byſſo. 172, 54.
Piper quando edi coepit. 163, 39.
Piraeei tyranni. 90, 47.
Piſander Platonis. 663, 43.
Piscationis incommodum ventorum flatus vehementior. 763, 55.
Pisces olim alimentum non conveniens habiti. 35, 14.
Pisces ſaxatiles optimi. 140, 45.
Pisces ἀνάκανθοι antacoeus et huſo. 526, 12.
Pisces ἐκτοπιστικοί. 531, 65.
Pisces ἀνθρωποφάγοι. 546, 18.
Pisces manſueti. 577, 26.
Pisces foſſiles. 576, 13.
Pisces vocales. 576, 43.
Pisces terreni ad Pyrenaeos. 577, 54.
Pisces Indici miraculoſi. 578, 13.
Pisces nec guttur habent nec ſonum edunt. 579, 21.
Pisces Dorioni dicti θεοί. 588, 22.
Pisces oleo ἀλείφειν καὶ λούειν. 593, 17.
Piscis qui e prunis exiliens cum vivo carbone ſylvam incendit. 629, 44.
Piscium φωνή. 510, 36.
Pitiſſare. 338, 19.
Placenta panis probe confectus, quomodo a Diogene dicta. 218, 61.
Placenta tutulata. 921, 10.
Placentae Apiciae. 23, 28. vel condimenta. ibid.
Placentae praecipue veterum delitiae. 218, 40.
Placentae ἔνθρυπτοι. 922, 63.
Placentarum aliquot genera et nomina. 916, 17.
Plantae Venereae. 45, 18.
Plantae ejusdem contrarii effectus. ibid.
Plantae novellae νήπια. 884, 52.
de Plantarum antiquis appellationibus. 681, 21.
Plato ἱερώτατος. 6, 40.
Plato binominis. 369, 63.
Plato τῇ Μνημοσύνῃ φίλος. 377, 15.
Plato et Xenophon cur ſimilis argumenti libros ediderint. 582, 56.
Plato ſcripta ſua emendare ſolitus. 383, 16.
in deligendis Sympoſii ſui convivis nullam temporum rationem habuit. 383, 48.
Platonis contubernium. 17, 29.
Platonis Convivium. 337, 57.
Platonis ſchola deriſa. 122, 22.
Platonis peccata chronica. 383, 48.
Platonis comici *Lajus*. 141, 59.
Nox longa. 213, 22.
Ζεὺς κακούμενος. 226, 63.
Phaon. 273, 54.
Legati. 403, 54.
Mammacythus. 621, 58.
Syrphax. 599, 38.
Grypes. 640, 12.
Lacones. 658, 11.
Piſander. 664, 43.
Αἱ ἀφ' ἱερῶν. 742, 17.
Adonis. 769, 57.
Platonis dictum de ambitione. 822, 66.
Platonis malignus animus erga omnes. 822, 55.
Platonis Problema συμποτικόν. 948, 61.
Plauti *Condalium*. 434, 55.
Plinthina Aegypti. 72, 40.
Pliſtonicus. 91, 60.
Ploxemium. 260, 10.
Plutei. 364, 48.
Pneumaticarum rerum auctor Cteſibius. 309, 29.

Pnyx monitu Deum conſecrata. 371, 31.
Poaſtriae Phrynichi. 213, 51.
Pocula, Amaltheae cornu, et eniautum. 786, 32.
Pocula hederacea. 796, 63.
Pocula quam adamarint veteres. 780, 23.
Pocula literata. 786, 55.
Pocula κέρατα Athenienſium. 795, 40.
Poculum primum quare Jovi ſervatori ſacrum. 80, 59.
Poculum datum muneri ut ſymbolum ἀδρανείας. 729, 15.
Poculum magnum Herculi pro navi. 789, 21.
Poculum etiam ξηρᾶς τροφῆς δεκτικόν. 812, 55.
Poeciliae piſces vocales. 576, 64.
Poena ejus qui griphum non ſolveret. 752, 12.
Poenae improborum arguunt Deum eſſe. 609, 11.
Poeni et Romani pultiphagi. 713, 53.
Poëta Alexidis fabula. 151, 41.
Poëtae quondam omnium virtutum magiſtri. 37, 44.
σοφοὶ, et σοφισταὶ dicti. 37, 53.
Poëtae mali lapidibus obruti. 431, 28.
Poëtae Graeci uſi ſaepe dictionibus alicui populo peculiaribus. 538, 31.
Poëtarum morbus. 96, 53.
Polemonis varia cognomina, et patria ejus incerta 408, 28.
ejusdem ſcripta. 259, 44.
cur dictus Ἑλλαδικὸς, item Στηλοκόπας. 408, 42.
Polenta cum χίδροι confuſa. 924, 36.
Polis. 797, 22.
Polyclea Alexidis. 866, 56.
Polyeuctus Heniochi. 678, 55.
Polyidus. 773, 44.
Polypi cur dicantur οὐ δέχεσθαι τὴν θάλατταν. 552, 17.
Polypi τὸ αἰδοιῶδες. 551, 32.
Polypus cui potiſſimum colori aſſimiletur. ibid. 60.
Polyzeli *Μουσῶν γοναί*. 642, 10.
Pompa quam duxit Antiochus. 342, 48.
Pompae Ptolemaïcae deſcriptio. 346, 56.
Porca praecidanea. 650, 54.
Porcellus ſimul aſſus et elixus: idemque fartus, et tamen integer. 650, 50.
Porphyrius. 933, 27.
Poſidianae aquae. 88, 30.
Poſis. 523, 54.
Potalinum vinum. 61, 64.
Pothinus neuroſpaſtus et Euryclides praeſtigiator quibus honoribus ab Athenienſibus affecti. 50, 22.
Potidaeana expeditio. 376, 28.
Potio olim omnium prima. 118, 38.
Praebibendi modi ἐπιδέξια. 780, 27.
Praemium cottabiſſantis optime. 945, 28.
Praeſtigiatores. 46, 35.
Praeſtigiatores qui enſiculos vorabant. 397, 11.
Praſocurides, unde dictae. 143, 56.
Praeteriti perfecti αὔξησις ſaepe ab auctoribus omiſſa. 113, 53.
bene precandi formula. 112, 34.
Pretium manſionis στεγανόμιον. 26, 49.
Priapum ſive Priepum, cur colere inſtituerint Lampſaceni. 69, 50.
Problema, Antiphonis fabula. 760, 20.
Promecondae, et ſtructoris diverſa officia. 339, 35.
Promalus. 816, 17.
Pronax. 840, 14.
Pronomi inventum. 902, 52.
Proſchium. 700, 28.
Proſpalta δῆμος. 564, 47.
Proſodiacus modus. 902, 33.
Protagorae poſterior adventus Athenas. 386, 38.
Proteus Aeſchyli. 675, 45.
PROVERBIA. *Jus cantorum et poëtarum ſacrificare ſine fumo*. 30, 14.
Clavus clavo truditur. 90, 38.
Hic vel cerebrum comederit. 137, 50.
Tres Fratres. 185, 66.

vitam pulmonum vivere, vel oſtrei vel plantae. 186, 41.
Ne ſymbolum quidem habet. 226, 43.
aſtare in extrema tegula. 275, 60.
Opera Philadelphia. 354, 47.
Carius vendis quam ullus Achilles. 403, 24.
Ciccum non interduim. 568, 13.
Ficus edere. 581, 30.
In convivio plurimum omnes loquimur. 621, 56.
Aſpendius citharoedus. 690, 64.
Mulierum mens in caupona. 736, 18.
Anus ad armillum. ibid. 20.
Tonſura Scythica. 837, 20.
Magnetum mala. 837, 46.
Proverbium vetus apud Ariſtotelem emendatum. 499, 20.
Proverbium ex depravata lectione fictum, *Jovis lac.* 936, 31.
Pruna, προύνη. 102, 17.
Prytanes una cibum quotidie ſumere ſoliti. 331, 14.
Prytaneis Teleclidis. 806, 50.
Prytaneia Graecorum. 420, 18.
Prytanea olim in ſingulis Graecorum urbibus ut Tarentinorum, Corinthiorum, Rhodiorum, Mileſiorum, Tenediorum, Argivorum, Siphniorum, Thaſiorum, Ereſiorum, Mitylenеorum, Cyreneorum, Eleorum, Naxiorum, Epheſiorum, Naucratitarum. 993, 46.
Pſalterium. 316, 51.
Pſaeadici. 684, 11.
Pſorus. 546, 46.
Pſygrus. ibid.
Pſythium vinum. 66, 56.
Ptolemaeus Philadelphus natus in Co inſula. 39, 42.
Ptolemaeus Euergetes. 317, 16.
Ptolemaei Philadelphi ingenium. 354, 44.
Pueri a poculis ab Hercule occiſi nomen. 700, 12.
Pugnarum ſingularum antiquitas et deteſtatio. 281, 16.
Pulchritudo ſumma. 39, 50.
Puls Romanorum. 923, 31.
Puppae et conchae Venereae, inter puellarum ludicra. 553, 16.
Purpura regia magiſtratus indicium. 369, 47.
Purpurarum incrementa unde dignoſcantur. 172, 40.
Pyrhaea. 86, 10.
Pyrrichus nomen Laconicum. 902, 18.
Pythagoras. 25, 56.
Pythagorae ſymbolum de non frangendo pane. 37, 10.
Pythagorae conjuratio. 373, 65.
Pythagorae tripus *Τϱίοψ.* 906, 46.
Pythagoreorum dictum, *ἶσόν τοι κυάμους τϱώγειν κεφαλάς τε τοκήων.* 134, 42.
Pythionicae amatores cur *Scombri* dicti. 591, 47.
Pytina Cratini. 180, 55.
Pytho Byzantius orator. 103, 14.
Pyxis etiam quae ex auro, et argento. 164, 45.

Q.

Quadra. 220, 38.
Quaeſtiones variae *γϱιφώδεις.* 762, 39.
Quaſillus Muſarum. 56, 53.
Quingentorum curia Athenis. 305, 13.
Quinquageſimae vectigal Athenis. 100, 22.
Quinquatria. 192, 59.
Quisquiliae *γϱυμαία.* 521, 13.

R.

Rapa caro dicta. 643, 49.
Reges Macedoniae Aegis ſepeliri ſoliti. 281, 63.
Regia veſtis. 374, 64.
Rei Ruſticae pars *λαχανεία,* nota Heroïcis temporibus. 58, 16.
Res mortis, vel *res voluptatum,* pro morte, vel volupt. 83, 65.
Res in contractibus et poenis loco pecuniae, ante ejus uſum inventum. 152, 38.
Res maximae a parvis principiis. 374, 60.
Repoſitorium. 368, 31.
Repotia, *παλαιά ἐπίβδα, ποδοστϱόφια.* 182, 25.
Reticula purpurea luxuriae argumentum. 964, 29.

Reticulum, γύργαθος. 244, 27.
Rhamnuſii παροιμιακῶς. 955, 21.
Rhenaei. 307, 36.
Rhipaei montes. 407, 17.
Rhodii, Cyrenenſes albi. 611, 22.
Rhodiorum αὐτίτης. 69, 63.
Roma Orbis compendium. 50, 34.
Romani Aeolas imitati. 720, 12.
Romanorum magiſtratus Athenis ſine inſignibus. 372, 21.
Roſae centifoliae. 966, 43.
Sumptus in Roſas. 273, 65.
Rotae figulinae inventores. 65, 45.
Ruſtici hominis σκευή. 116, 30.
ejus character. 116, 33.
Ruſtici et *Ruſticus* Antiphonis. 624, 58.
Ruſticus ſive Butalion Antiphonis. 532, 34.
Rutilius Rufus. 470, 11.

S.

Sacaea feſtum Babylonicum. 909, 25.
Sacas vel *Sacadas* poëta antiquiſſimus. 885, 36.
Sacerdos Minervae Athenis a quo caſeo abſtineret. 647, 63.
Sacerdotum apex. 469, 59.
Sacerdotum ac Principum veſtes ſimillimae. 374, 56.
Sacra via Romae. 469, 47.
Sacra facientium ritus. 632, 26.
Sacramentum, pecunia quae in judicium venit in litibus. 304, 50.
Sacrificium Eleorum perdendis muſcis. 17, 13.
ad Sacrificiorum epulas amici olim invitati. 235, 18.
Sacrificia veterum tenuia. 272, 50.
Sacrificia antiqua. 939, 16.
Sal Tragaſaeus. 149, 32.
Sales ἡδυσμένοι. 637, 41.
Salſamenta ἀμφάλλαξ τεθέντα. 223, 26.
Salſamenta inter viliſſimos cibos habita. 229, 39.
Saltantium σχήματα. 900, 14.
Saltatio vide Italica.
Saltatio ὀγκώδης et πολύκοπος. 52, 30.
Saltatio veterum finitis epulis. 689, 23.
Saltatio ἀπόκινος. 901, 13.
Saltationes Phaeacum. 40, 29.
Saltationum plures modi. 900, 59.
Sambrias proprium ſervi nomen. 456, 58.
Sambuca. 904, 53.
Sami antiquiſſimi incolae. 950, 58.
Samiae placentae. 916, 16.
Samii Cratetis. 223, 30.
Samiorum λαῦρα. 848, 11.
Sannyrionis Γέλως. 510, 58.
aliae fabulae. 511, 10.
Samus ἀποῤῥὼξ Athenienſium. 196, 62.
Sanchoniathon, ſcriptor Tyrius. 239, 41.
Sandala immortalium. 255, 46.
Sandrocottus. 44, 45.
Sanguinis color naturalis. 60, 13.
Sanitas Romae praemii loco data. 221, 38.
Saperda Ponticus. 539, 50.
Sapientia virtus praeſtantiſſima. 389, 32.
Septem Sapientum ᾀδόμενα. 982, 30.
Sappho Antiphanis fabula. 759, 48.
Sapphones duae. 878, 61.
Sacerdos foemina quibusdam ſacris praefuit. 411, 26.
Sarambus. 217, 13.
Sarapis veſtis nomen. 836, 22.
Sardanapalus *Conoſconcolorus* dictus. 583, 53.
Sardanapalus ſpontaneo vivicomburio vitam finiit. 839, 49.
ejus monumentum. ibid.
Sardinia ob tincturam celebrata. 97, 53.
Sargus. 558, 15.
Sarpedon, dux copiarum Demetrii regis. 579, 59.
Satyri Phrynichi. 170, 38.
Satyri, cur equites. 231, 39.
Satyri Lycophronis. 714, 37.
Satyricae fabulae. 723, 17.
Savillus. 921, 22.
Scabilli. 340, 57.
Scamandri fontes. 85, 17.
Scamon vetus ſcriptor. 901, 60.

Scandix, olus vile. 115, 23.
Scaphia. 268, 46.
Scarus piſcis. 429, 29.
Scarus an dormiat. 556, 60.
Scari inteſtina. ibid.
Scenae aut chori datio, honoris ſpecimen inter Athenienſes. 50, 57.
Scyphorum κονδυλώματα et κομβώματα. 705, 20.
Sciaena piſcis. 514, 19.
Scientia critica et Socratica. 8, 32.
Scilla. 232, 67.
Scindapſus. 316, 15.
Sciphiae piſces. 165, 28.
Scleriae Antiphanis comoedia. 156, 20.
Scoliorum argumenta βιωφελῆ. 982, 23.
Scolium Timocreontis, Athenaeo praetermiſſum. 983, 60.
Scombri, vide Pythionicae. Scopadae. 733, 65.
Scordiſci, vide Cordiſtae.
Scorpius piſcis extinguit Venerem. 19, 42.
Scortum ἀπὸ τοῦ σκύτους. 865, 16.
Scriblitae. 921, 20.
Scriptores varii γαστρολογίας. 771, 13.
Scriptores varii Ὤρων. 844, 60.
Scriptorum veterum naevi. 136. 45.
Sciathus inſula. 12, 53.
Scytharum mos in firmanda amicitia. 92, 46.
Scythinus Teius poëta. 777, 29.
Selena concham Veneri dicat. 553, 25.
Sellae Theſſalicae. 65, 12.
Semelae partus carmen Timothei. 613, 30.
Semus, quis. 146, 45.
Senatusconſultum de honore et praemio Eubuli facto. 431, 11.
Senatusconſultum Lacedaemoniorum adverſus Timotheum. 613, 50.
Senium, Ariſtophanis fabula. 209, 41.
Sepiarum et loliginum φυσητῆρες. 549, 60.
Sepia. 572, 49.
Septem ἐπὶ Θήβας Aeſchyli 569, 15.
Septemthebana Amphidis. ibid
Serpentes ad ſacra orgiaſtic. adhibiti. 938, 31.
iis nomen ἀργῶλαι vel ἀργα ibid.
Servitutis origo. 458, 39.
Servi Lacaedaemoniorum. 467 58.
Servi quinque Scipionis 468, 64
Servi qui horas obſervabant 694, 50.
Servi a ſacris excluſi. 910, 13
Servorum jura apud Athenienſes. 461, 16.
Servorum in Aegina numerus 468, 61.
Seſamum. 214, 25.
Sexitana ſalſamenta. 233, 22.
Sialendris. 673, 65.
Sicania. 87, 60.
Sicilia frumenti fertiliſſima 64, 13.
Sicinnis, Sicinnotyrbe. 891, 15
Sicinnus liberorum Themiſto clis paedagogus. 901, 50.
Sicinis ſaltatio. ibid.
Sicon et *Aeoloſicon*. 654, 32.
Sicyonii pictores. 345, 33.
Sicyopepon ſpermatias et eunuchias. 142, 36.
Sicyopepon, quando edi cepit. 163, 39.
Sida ager Boeotiae. 927, 37.
Sigilla lucentia in coenationibus. 247, 17.
Sigma literam veteres refugerunt. 767, 49.
Sileni et Midae colloquium. 91, 38.
Silphium Cyrenaïcum 198, 52.
Simonidis ſordes. 933, 63.
Simulachra Deum prae foribus. 733, 12.
Singultus ſedandi praecepta. 332, 65.
Simus piſcis. 543, 58.
Sipylus. 898, 25.
Sirenes Theopompi. 685, 34.
Siri Thracum. 250, 19.
Sirites auctor τῆς αὐλικῆς. 890. 32.
Sirpiculum. 260, 10.

rpus, quid. 746, 34.
ſer ſativus. 232, 20.
ſtrum Aegyptiorum. 817, 56.
ti nihil πολυποθητότερον. 729, 38.
milax inter Bacch. coronamenta. 349, 36.
minthia Rhodiorum. 152, 33.
misgolas Athenienſis. 590, 35.
ocratis ars obſtetricia. 7, 20.
e Socratis militia expenduntur Athenaei argumenta. 376, 36.
e Socratis ſapientia oraculum. 388, 35.
ocratis mater βλοσυρά. 390, 26.
ocratis liber Περὶ ὅρων. 667, 11.
oldurius. 433, 53.
ol, quomodo δύνειν dicatur. 50, 13.
olem neque orientem videre, neque occidentem. Sibaritarum dictum. 469, 30.
olem in poculo vehi veterum figmentum. 789, 39.
olenes μακρογόγγυλοι. 165, 42.
olenes, quomodo μονοφυεῖς et συμφυεῖς. 172, 15.
olenes οὐρανοχρώματοι. 175, 31.
olemnitas in honorem Demophontis celebrari Athenis ſolita. 695, 50.
Soli oppidum Cypri. 873, 21.
Somnus cur inviſibilis. 755, 66.
Sonchus. 437, 45.
Sopater φλοιακογράφος. 167, 14.
Sopater φάκιος. 289, 16.
Sopatri Paphii fabula Μυσταχοῦ θητόν. 228, 33.
Sopatri Νεκυία. 291, 62.
Sophili Ἐγχειρίδιον. 726, 31.
Sophili Φύλαρχος. 197, 34.
Sophiſta Theſſalus. 30, 12.
Sophiſtarum πύλαι. 585, 24.
Sophoclearum fabularum tituli. 481, 56.
Sophocles qui Athenis philoſophos expulit. 885, 50.
Sophoclis *Thamyris*. 52, 39.
Sophoclis Αἰγεύς. 234, 50.
Sophoclis *Triptolemus*. 139, 53.
Sophoclis *Colchides*. 144, 37.
Sophoclis Σατυρικὸν δρᾶμα. 723, 26.
Sophoclis *Caſus Philectetae ad Trojam*. 495, 59.
Sophoclis *Hercules*. 723, 44.
Sophoclis Σύνδειπνοι. 960, 31.
Sophon proprium nomen. 690, 33.
Sophron celeberrimus poëta mimorum. 821, 50.
Sophronis *Mimi*. 179, 19.
Sophronis Παιδικά. 562, 24.
Sophronis Νυμφοπόνος. 630, 31.
Sophronis ὁ ἐπιγραφόμενος μῖμος. 799, 38.
Sordium nota, muneri miſſa vendere. 933, 29.
Soſipatri *Catapſeudomenus*. 654, 17.
Sotiates vel *Sottiates*, aut *Sontiates*. 436, 21.
Sparta εὐρύχορος. 249, 25.
Sparta καλλιγύναιξ. 865, 65.
Spartani magiſtratus *harmoſyni*. 265, 27.
Sphaerus, vide Perſaeus.
Sphinx de cujus latrociniis conqueruntur Athenienſes. 448, 44.
Sphyraenam plus congris alere. 560, 58.
Spinarum cognomina. 139, 42.
Spira, opus piſtorium. 248, 15.
Spiritus medius notatus in multis Graecis dictionibus. 680, 55.
Sportulae. 420, 25.
Sportula Romana. 634, 23.
Squatus. 556, 12.
Squilla inter eſculenta. 145, 53.
Stacte e ſola myrrha. 972, 57.
Stadium Alexandrinum. 346, 45.
Staphylus Sileni filius. 91, 57.
Staphylus. 930, 36.
Staſinus, Cypriorum auctor. 77, 52.
Stephanopolides Eubuli. 662, 55.
Sternutamentum pro Deo habitum. 137, 59.
Stilponis libri. 294, 15.
Stoïcum dogma. 883, 62.
Storeae. 364, 62.
Strabelli. 165, 19.
Strabonem qui negant eſſe Strabonem refutantur. 935, 36.
Stragulorum ἐνάφεια. 99, 18.
Strambelus, ſive Trambellus quis. 89, 54.

Strattidis comici fabulae. 566, 49.
Stratonici ſalſe dicta. 603, 53, et ſeqq.
Stratonici mors varie prodita. 617, 32.
Strena ἐπινομὶς et εὐαρχισμός. 186, 61.
Strenae origo. ibid.
Strobilus. 116, 57.
Structoris officium. 304, 14.
Struices patinarum, apud Plautum. 243, 62.
Strutheum malum, κοδύμαλον. 161, 18.
Studiorum antiqua ratio. 413, 30.
Sturnis olim non veſcebantur. 136, 11.
Subadjuva. 23, 50.
Subcineritius panis. 209, 58.
Subitillus. 921, 21.
Subura. 629, 66.
Sudis. 398, 50.
Sudor, magni gaudii et repentini indicium. 390, 40.
Sues Syracuſarum. 63, 38.
Suetonii libri duo de Spectaculis et ludis Romanorum. 709, 18.
Sufflamen, et *ſufflaminare*. 196, 47.
Sumptuum convivialium modus. 272, 26.
Sunienſium nobilitas inter Athenienſes. 457, 55.
Supercilia picta. 840, 39.
Supercilia a mulieribus atramento infecta. 840, 45.
Superſtitio veterum in factis dictisque. 36, 56.
Superſtitio veterum, puerorum oculos ficu recente fricare. 156, 64.
Superſtitio veterum in mentione rerum triſtium. 330, 60.
Superſtitio veterum, mortuis conſecrandi quae de menſa caderent. 722, 46.
Surrentinum vinum. 62, 24.
Sus veneris hoſtia. 182, 63.
Sus Cephiſodori comici. 230, 41.
Sus apud Cretenſes, animal ſacrum. 649, 15.
Sybaris deletae cauſa. 834, 1
Sybaritae, gens infamis, perditi luxus, 42, 50.
Sybaritarum dictum, *Sole neque orientem videre neque occidentem*. 469, 25.
Sybaritarum conatus abolend ludicri Olympici. 835, 53.
Sycamina. 104, 21.
Syceas Titan. 156, 60.
Sycophanta. 151, 53.
Symbola et *ſymbolum*, qui di ferant. 224, 47.
Synariſtuſae Menandri et Cra tetis. 434, 63.
Synizeſis initio verſus fami liaris. 401, 36.
Syracuſani Dores. 367, 35.
Syracuſanorum libatio quar mari faciebant aut diis ma rinis. 777, 45.
Syri abſtinuerunt piscibus. 224 47.
Syrphax Platonis. 599, 37.

T.

Tabaetas. 819, 14.
Tabarites panis. 209, 23.
Tabernacula regum Perſarum 100, 13.
Tabulae quibus depictae ſo lemnitates ſacrorum aut lu dorum. 619, 66.
Tactica ars. 518, 27.
Tageniſtae Ariſtophanis. 183, 5
Tagus χρυσοῤῥόας. 406, 46.
Taeniae muliebres. 564, 31.
Talentum. 470, 58.
Tali dorcadei. 341, 37.
Tantali fabula. 58, 37.
Tapetes ſtrati μέχρι τῆς ἄρκτου 248, 22.
Tapyri vino deditiſſimi. 736 56.
Tarentinorum de ſeipſis dic tum. 299, 40.
Tarſenſes rhetores. 384, 24.
Taulopias piscis nomen fictum Athenaeo ex prava lectione 565, 18.
Tauropolia. 451, 20.
Taxiarchi Eupolidis. 303, 64
Tecta veterum, Judaeorum Graecorum et Romanorum 275, 28.

'egeaticus panis σεμιδάλεως υἱός. 215, 42.
'elamon. 421, 10.
'elamones. 363, 19.
'elauges Aeſchinis Socratici dialogus. 391, 31.
eleclidis *Πρυτάνεις*. 641, 46.
'eleclidis στεῤῥοί. 685, 10.
'eleſas nomen proprium viri. 392, 47.
'eleſis vel Teleſtes. 56, 27.
'eleſtes comicus. 819, 51.
'emetum Romuli lege matronis Romanis prohibitum. 734, 62.
'empla Aegyptiorum ſecundum Nilum. 846, 50.
'emplum Jovis Olympii Athenis. 341, 60.
'enii, qui. 106, 54.
'enera, rori aſſimilata. 662, 13.
'entoria diebus feſtis figi ſolita. 344, 13.
'aenarus vel *Tenarus* grammaticus. 950, 30.
'enus Cycladum una. 656, 51.
e Terebra obſervatio. 361, 42.
'ereus Canthari poëtae comici. 160, 40.
'erra nata. 471, 25.
'errores nocturni. 277, 20.
'eſta Attica. 10, 35.
'eſtaceorum diviſio Ariſtotelica. 171, 46.
'eſtarum crepitus. 340, 25.
'eſticuli in cibum. 663, 29.
Tectis praelucendi et ſpectandi mos. 275, 29.
'ethya. 186, 36.
'ethynacia. 165, 21.
'ethis. 423, 27.
'etradiſtae. 513, 43.
'etrax avis. 682, 25.
'halyſius panis. 219, 33.
'hamyris Sophoclis. 52, 39.
'arrha. 86, 14.
'haſium vinum Ariſtophani notum. 67, 48.
Theagenes athleta. 703, 26.
Thearion. 217, 12.
Thebae cur θεοὺς φέρειν dictae. 39, 37.
Thebae et nomina Thebana multa Syriaca. 245, 35.
Thebae xx. anno reſtituta. 48, 18.
Themiſtoclis apophthegma. 844, 37.
Theoclytus et *Theocles* poëta. 523, 36.
Theodoreti Θεοφιλής. 262, 34.
Theodoridas Syracuſanus. 530, 42.
Theodoridas poëta. ibid.
Theodorus cynulcus τρεχέδειπνος. 13, 16.
Theon μόναυλος. 311, 56.
Theophraſti liber Περὶ ἰχθύων. 544, 36.
Theophraſti opus Περὶ ζώων. 666, 10.
ejus et Plinii diſſenſus. 974, 29.
item Plinii et Athenaei. ibid.
Theophraſtus praeceptoris veſtigia ſequitur. 549, 64.
Theopompi hiſtorici elogium. 164, 21.
hujus Philippicae hiſtoriae. 737, 52.
epiſtolae. 877, 36.
alius liber. 843, 10.
Theopompi drama Ἁρμάτιον. 315, 58.
Callaeſchrus. 527, 15. Ἡδυχάρης. 538, 13.
Irene. 639, 54.
Sirenes. 685, 35.
Althae. 819, 40.
Theoxenia feſtum omnium deorum. 644, 23.
Thericlea vetuſtiſſima fictilia fuiſſe. 791, 11.
Theſmophoria in Graecia agitata. 537, 50.
Theſſalicum commentum. 30, 15.
Theſſalus ποικιλόμυθος. 957, 28.
de Theſeo et Tlepolemo obſcura hiſtoria. 522, 40.
Theſpia urbs in Boeotia. 863, 33.
Tholus, et ejus figura. 99, 64.
Thiaſi et τὰ ὀργεωνικά. 330, 37.
Thoricii Antiphanis. 858, 63.
Thraces butyrophagi. 248, 63.
Thraſyleon Menandri et Turpilii. 435, 15.
Thrattae Cratini. 814, 47.
Thria. 449, 50.
Thriambus. 69, 51.

Thumantis. 856, 62.
Thurſio. 542, 40.
Thymaetes. 185, 53.
Thynnus in Ponto ſolum foetificat. 128, 65.
Thymoxalme. 200, 22.
Thymum Atticum. 929, 37.
Thyrſolonchi. 351, 44.
Thys Rex Paphlagoniae. 270, 26.
Tiara, collis. 128, 35.
Tiaſſa fons. 260, 51.
Tiberii Imperatoris ſordes. 934, 27.
Tibiae *ἔλυμοι*. 312, 41.
Tibiae in hinnulorum oſſibus. 146, 36.
Tibiae Pariambides. 316, 53.
Tibiae *κώδων*. 318, 14.
Tibia *ἀλέκτωρ*. 317, 30.
Tibiarum inventores. 890, 30.
Tiberii querela de ſui temporis Romanis. 441, 21.
Tichius. 557, 33.
Timachidas grammaticus. 506, 52.
Timaei in Ariſtotelem calumnia. 595, 48.
Timocles duo comicus et tragicus. 696, 18.
Timoclis fabula *Icarii ſatyri*. ibid.
Timocrates cui opus inſcriptum. 3, 58.
Timocreontis reſponſum ad Perſam. 610, 17.
Timon *φιλόμηρος*. 293, 13.
Timothei fabula *Κυνάριον*. 427, 25.
Timothei poëtae *Nauplius*. 588, 40.
Timothei *Charon*. *ὁ ἐκ Νιόβης*. 593, 36.
Timothei carmen, *Semelae partus*. 613, 30.
Tios et Cromna. 576, 21.
Titareſius et Peneus. 84, 43.
Tiſamenus, nomen proprium viri. 392, 52.
Tithrauſta Diphili. 805, 15.
Titii ſodales. 409, 65.
Titormus. 704, 30.
Tium vel Tios urbs in Paphlagonia. 69, 47.
Tociſta Alexidis. 726, 33.
Tonitrua ad tuberum gener tionem facere. 128, 20. eorundem vis in gener tione concharum. 178, 3
Toxaliae ficus. 153, 53.
Toxicae. 363, 38.
Tracheli. 170, 61.
Tracta. 218, 32.
Tragaſae. 88, 31.
Tragaſaeus ſal. 149, 32.
Tragoedia Grammatica Callia 763, 61.
Tragoedi Phrynichi. 403, 1
Tragicorum *τετραλογίαι*. 624, 4
Trapetes. 503, 62.
Tranſpoſitio inſignis indic tur. 313, 15.
Traumatias Antiphanis. 740, 4
Triballi, et Illyrici. 207, 2
Tribuni plebis, apud Rom nos ſacroſancti. 6, 22.
Tricliniorum appellatio und 249, 11.
Trichides et *thriſſae*. 570, 42
Trierarchi ſumptibus exhauſt 203, 31.
Trigliae. 572, 50.
Triptolemus Sophoclis. 139, 5
Tripus *ἄπυρος*. 711, 14.
Tritaea urbs in Achaja. 505, 6
Tritici grana toſta, eſitaſſe v teres. 923, 50.
Tropaeorum inſcriptiones fir verbo conceptae. 60, 50.
Trophonius Cratini. 563, 60.
Trophonius Cephiſodori. 85 53.
Truare ταράττεσθαι. 561, 21.
Trunculi. 132, 46.
Tubera plane *ἄῤῥιζα*. 127, 26
Tubera maris, oſtrea dict 128, 56.
Tuberum *σπερματικὴ ἀρχή*. ibi 39.
Tumulus Cadmi et Harmo niae. 777, 33.
Tunnides et *trichiades*. 571, 1
Turdi *ἐλαιοφιλοφάγοι*. 144, 5
Tuſcus vicus Romae. 848, 4

V.

Valentis Imper. conſtitutio 28, 55.
Valvarum ornamenta. 357, 46

Vannus Bacchi, et Minervae. 349, 25.
Varronis *Κύκνος*. 466, 17.
Udones ποδεῖα. 133, 65.
Vendere ἴσον ἴσῳ. 397, 42.
Veneris auricula, Ὠτάριον. 171, 17.
Veneris Samiae cognomina. 871, 42.
Venter, vox Graeca. 615, 31.
Venus *Zephyritis*, *Arſinoe*, *Chloris*, *Hippia*. 553, 26.
Ventres edi veteribus ſoliti. 179, 37.
Verſuum numerus a veteribus ſcriptoribus iniri ſolitus et in ultima cera ſcribi. 428, 30.
Vertibulae. 246, 42.
Veſtes quae conſecrabantur lacerandi mos. 48, 10.
Veſtes forenſes aliquando conductae a Fullone. 391, 57.
Veſtes verſicolores luxurioſis propriae. 502, 13.
Veſtes *Theraicae*. 719, 50.
Veſtibulum unde dictum. 336, 42.
in Veſtitu et inceſſu veterum modeſtia. 54, 20.
Veſtini, et Veſtinum vinum. 62, 66.
Veſtis Perſarum δωροφορική. 69, 27.
Veſtium diſtinctio in περιβολὴν et ὑποβολήν. 97, 52.
Veſtis honeſtiorum olim alba. 270, 63.
Veteres ſibi ipſis miniſtrabant. 43, 45.
Veteres ſaepe de iisdem non eadem dicere. 154, 46.
Viatoria penſilia. 294, 57.
de Victimarum praeſtantia inter tribus aemulatio ac contentio. 329, 61.
Victus Graecorum tenuis. 276, 31.
Vingus Aegypti. 127, 57.
Vina generoſiſſima πολυφορώτατα. 94, 16.
Vini uſus in ulcerum curationibus. 77, 13.
Vini temperamentum quis primus invenit. 91, 57.
Vinoſorum album. 737, 43.
Vini ψαθυρότης. 62, 38.
Vinum χάλις. 24, 48.
Vinum cardiacorum. 28, 67.
Vinum Chium. 11, 26.
Myrites. 72, 27.
Nigrum. 61, 45.
Surrentinum. 62, 32.
Veſtinum. 63, 10.
Mamertinum. 63, 26.
Potalinum. 63, 29.
Calybonium. 65, 63.
Pſythium. 66, 55.
Mendaeum. 68, 41.
Thaſium Ariſtophani notum. 67, 48.
ἁπαλὸν et λευκόν. 68, 13.
Capnias. 71, 54.
Pollium. 70, 62.
Paryſtium, vel Cariſtium. 71, 29.
Rhodium. 73, 14.
Cnidium. 73, 23.
Samagoreum. 724, 20.
Vinum ex aqua φύεται. 84, 19.
Vinum ἐλευθέριον apud Xenarchum comicum. 236, 40.
Vinum ad conciliandas amicitias valere. 329, 20.
Vinum ἐπιχεῖσθαι ſoliti amantes in honorem et recordationem τῶν ἐρωμένων. 722, 36.
Vini temperaturae antiquiſſimorum Graecorum. 721, 26.
Vinum ὑδαρὲς et κεκραμένον. 727, 20.
ἠλφιτωμένον. ibid. 29.
ἀρκεσίγυιον. 741, 31.
Vinum in conviviis veterum ad tria. 771, 47.
Virgines etiam pudicae hoſpites lavabant. 29, 25.
Virtus bellica olim maximo in pretio. 899, 40.
Viscus de victimae parte. 236, 38.
Viſci generatio. 761, 35.
Vita humanum genus. 953, 25.
Vitia, θηρία. 49, 26.
Vituli, vide Agni.
Vivendi ratio apud Athenienſes adſtricta. 95, 15.
Ulpianus *Κειτοὺκειτος*. 5, 23.
Ulpiani κενοφωνία. 186, 62.

Ulyſſes comicorum fabulae inſcriptae. 297, 13.
Umbra decem pedum. 425, 45. duodecim. 426, 12.
Unguentum optimum quod natat in ſummo. 976, 18.
Vocales σχοινοτενεῖς. 767, 57.
Vocalium ſeptem nomina. 762, 40.
Voluptas μονόχρονος. 852, 54.
Voluptas non eſt bonum. 203, 15.
Upingi Dianei. 893, 37.
Uranopolis Macedoniae. 194,30.
Urtica marina. 174, 46.
Urticae ſemen medetur cicutae. 139, 20.
in Vulneribus aſſignandis Homeri obſervatio. 418, 26.
Vulva quando edi coepit. 163, 39.
Vulva, ἐκβολὰς et ἐκτομίς. 199, 64.

X.

Xanthias piſcis. 623, 28.
Xenodamus hyporchematum auctor. 41, 32.
Xenophanis aetas incidit. 110, 17.
Xenophontis aliquot χρονικὰ ἁμαρτήματα. 380, 54.
Xenophontis natales. 381, 46
Xerxis bellum cum Graecis. 64, 28.
Xiphismus ſaltatio. 901, 39.
Xylolychnuchus. 995, 29.

Z.

Zythus Aegyptiorum. 674, 56
Zenonis dogma τὸν σοφὸν οὐ ἐλεηθήσεσθαι. 292, 50.
Zenonis libri futiles. 244, 2[illegible]
Zenopoſidon. 587, 15.

APPENDIX.

P. P. DOBRAEI

ANNOTATIONES

IN

ATHENAEUM.

P. P. DOBRAEI
ANNOTATIONES
IN
ATHENAEUM*).

„ATHENAEI Dipn. Lib. 15. cum MSS. contulit [H. Scrimgerus], unde omnia ſua hauſerat magni momenti Henricus [ſic] Caſaubonus. Strabonem etiam cum MS. volebat emittere, ut ex epiſtolis ipſius MSS. planum eſt; ſed cum codex in manus Iſaaci Caſanboni veniſſet, mirum quam fidenter alienae operae nomen ſuum appoſuit: hoc certe candide Henricus Stephanus profitetur, etſi non bene cum Scrimgero conveniret.“ DEMPSTERUS, Hiſt. Eccleſ. Scot. p. 587. unde habet Georg. Mackenzie, *Scotch Writers*, Vol. II. p. 474. qui, cum addidiſſet Dempſterus, reliquiſſe Scrimgerum exemplar Diog. Laërtii, *ad multa exemplaria correctum et obſervationibus illuſtratum*, ait, *This falling with the reſt of his MSS. into the hands of I. C. it's highly probable they were very uſeful to him*, etc.

p. 292. p. 293.

In Librum I.

P. 4. A. B. „Eurip. Troad. 1. Andr. 449. 245. Phoeniſſ. 1523.“ PORSON. apud G. W. i. e. notae MSS. Porſoni in exemplari hujus editionis [*nempe Caſaubonianae*] penes Gualterum Whiterum, qui mihi ejus uſum benigne conceſſit.

5. A. Qu. *δῆμον·* „Aεί θ' ὅπερ Ὀλυμπ.“ Ceterum ὅπερ ποιεῖν ταῖς μυίαις = προκατακόπτειν ταῖς μ. Itaque bene conſtruitur cum dativo. Infra Ariſtoph. Ὥραις IX. 372. D. ταῖς πόλεσι δρῶν (vel δρῶ) eſt, χρήσας ἀφαιροῦμαι. Demoſth. (F. L. opinor, vel Lept.).

Ib. E. 1. Malim, παύσειέ σε που. Imo vide Elmsl. Ach. 93. παίσειέ γε. ut haec interpellans dicat alter. Sane ſupra C. ult. οἴμαι ſeparandum videtur.

*) Ex Adverſariis ab J. S. Scholefieldo editis, vol. I.

6. C. 3. ἐν ταλάρῳ Schw. ex Euſtath. Od. ε. p. 1528, 1. = 213, 30. Sed vulgatum defendit T. XIII. p. 391.
7. E. Euphron, 7. Porſ. Advſſ. p. 44. ἐς igitur [*Herod.* IV. 148.] delebat Porſonus. Omnino vide Xenoph. Hellen. I. 7. 24.
8. D 8. Antiphanes: μακάριος ὁ βίος· δεῖ δ' ἀεὶ κ. π. Εὑρεῖν ἔμ', —
14. E. 1. Ἀγαλλὶς meretrix XIII. 583. E.
15. A. (Deeſt 3 edd. prioribus. Porſon. Advſſ. p. 47.) Qu. βραχεῖαν ἀπόδος· ἐγκαταστρέφει — *Give me back a* SHORT BALL.
p. 294. 17. D. 1. Choerilus infra XI. 464. B. Alia dat Jacobs.
Ib. E. 3. πρωὶ egregie Elmsl. Muſ. Crit. I. p. 473. quem miror non legiſſe ἐξεῦρες. — πρῶτον pro πρῷιον Suid. M. v. φίτυ ex Pac. 1143. πρῶτα κεκονιμ. ex Eccl. 290. Contra πρῶτα in πρῷ abiit Lyſ. 1176.
18. D. 1. οὐδ' ἂν κολυμβῶν.
20. C. 8. Φιλόσοφον ſervandum. Mox οὗτος D. 5. eſt ὁ ὀρχηστὴς, non Athenaeus.
Φιλόσοφος Xenarchus VI. 225. C. Φιλοσοφεῖν Macho XIII. 581. F. Lyſias περὶ τοῦ Ἀδυνάτου.
Ib. E. 1. Vide omnino Photium vv. σηκιννὶς et σικιννὶς, ubi Ἀριστόξενος ἐν ᾱ περὶ τραγικῆς ὀρχήσεως, conſentientibus Etymol. v. σικ. Harpocr. v. κορδ. Grammatic. Monteſalc. B. Coisl. p. 160. laudatis a Mahne Ariſtox. p. 131.
21. D. Alexis, 4. δεῖ Caſaubon. pro δι', et ἑτέρῳ. μήτε δι' ἑτέρων λαβεῖν τιμὴν δόντας Suid. v. ἀναλαμβ. qui cum Schweighaeuſeri MSS. omittit εὖ. Lego

——————— πράττοιτ' ἂν τέλος
μηδεὶς ἂν ἡμᾶς, μήτε τιμὴν δόντα δεῖ
ἑτέρῳ λαβεῖν. Φέρει δὲ τοῖς μὲν χρωμένοις —

Opponuntur τέλος et τιμή. τιμὴν δοῦναι, ut Alexis III. 76. E. De δόντα vide ad Plut. 256. De πράττεσθαι (Porſon. Opuſc. p. 283.) vide Thucyd. VI. 54.
Ib. E. Forſan, πολλὰ τοιαυτὶ, ταύτῃ, κείνῃ, καὶ δεῦρο σχημ.
23. B. Si Σίκων eſt Eubuli, non Athenaei, intelligi poteſt ὡς, ut in Sophocle II. 68. init. *Here I am, drunk as Sico.*
Ib. C. Philippides: ἀεὶ Ἀνακ. * * * ἀνδρίαντας εἱστία, ut τέττιγας Nub. 1342.
Ib. D. Φησὶν ἐπικαιόμενος τῷ Ἡρακλεῖ, „ἀνακειμένῳ Μέσον" — Satyri Herculis ἐρασταὶ, Achaeus XV. 668. B.

Ib. F. Lege, οὐκ ἐθέλεσκες ἅμ' ἄλλῳ — ἐν μ. ex Iliad. I. 482—3. (male Schweighaeuſeri MSS. ἔθελον.) Locus Homeri contracte citatur: non fingenda v. l.
Ibid. ult. ὡς ἂν — verte, *Ut fieri neceſſe eſt quando* —
25. C. Eubulus, penult. Lege μίαι λαβόντες. i. e. βίᾳ.
27. F. Hermippus: ὅτι δίχα edd. MSS. Lege ὀτιὴ δίχα. p. 295.
28. C. Critias: Qu. ΓΡΑΜΜΑΤΑΔΕΞΙΛΟΓΑ. *ſermonem excipientia.* Quo ſenſu ſolenne eſt δέχεσθαι. Sed ἀλεξίλογα agnoſcit Lex. Bekkeri SG. p. 382, 19.
Ib. E. 3. Vide Porſoni Opuſc. p. 389. Tum forſan, ἔγχει λαβὼν Θάσιον· ὃ γὰρ ἄν μου καταφάγῃ.
Ibid. fin. (Porſon. Advſſ. p. 50.) Qu.

ἡδύς γ' ὁ ΒρόμιΟCECTIN, ἀτέλειαν ποιῶν
τοῖς Λέσβιον οἶνον εἰσάγουσιν ἐνθάδε.

Ib. F. 4—5. Dele γε et ἄγαν, et lege Πράμνειον.
29. D. Vide Elmslei. ad Ach. 354. De vino novello tanquam de pulchro puero loquitur Cratinus: ſic κρᾶτα et χαίτᾳ hac pag. B. 4. στόματος F. 2. Verte, *quam candidus et tener!* Ut Ariſtoph. Av. 669. Deinde τρία alludere poteſt ad τὸ τριέμβολον, ut puto Acharn. 993. N. B. *Φέρειν de aqua*, II. 46. D.
Ib. E. Hermippus. Malim, Μενδαῖον μὲν — vel Μενδαίου. Mox lin. 9. lege Θεσπεσίῃ. In Panyaſide II. 138. antep. Schw. (om. Ald. Caſ.) lege ἀργαλέῃ.
32. C. 3. Lego, „οὐδὲν" γὰρ „ἀποβλ." ut II. 40. C.
34. D. Eubulus: ῥάφανόν με νομίσασ' MSS. hoc omnino recte. Poſſis, γύναι, Ῥάφ. με νομίσασ', εἰς ἐμέ σου τὴν κρ. *You take me for a cabbage to ſober you:* ut recte capit Jacobs. Vide mox Amphidem in paginae fine; ubi lego, ἐξελαύνει γὰρ ταχὺ Σφόδρα, λῆρον ὥστε τὰς ῥαφ. ὄντως δοκεῖν. (De ὥστε ſic poſito vide R. P. Advſſ. p. 264. ad Bacch. 285.) λῆρον MSS.

In Librum II.

P. 35. B. 1. ἐπώνυμον δέσπ. MSS. Qu. δὲ δέσπ.
36. D. Epicharmus. Lege, ἐγένεθ' ὑανία Ἐκ δ' ὑανίας — (vel ἐγένθ') ſcil. ἐγένετο ὑανία. (Deinde recte emendant σφαλὸς, *compedes*.) Infra XIV. 642. E. τραγήμαθ' pro -ματα θ' (i. e. ματα) R. P. apud me.
Ibid. 9. κατὰ γὰρ τὸν Εὐριπίδην] Cycl. 532. (534.) quod non latuit Musgravium. p. 296.
37. A. Panyaſis, 5. Lege δεδεγμένον.

40. C. 1. *συνεχῶς μὲν γάρ.*] Delendum potius *γὰρ* quam *μὲν*, cetera recte Caſ. — Imo *γὰρ* eſt Athenaei citantis; *μὲν* poëtae. Vide I. 32. C. IV. 156. F. (Schw. ad 158. A. E.) VI. 270. E. 2. 271. A. X. 427. F. XV. 667. B.
Ibid. 3. Alexis: *οὐδὲ μεθ. τὴν Φρ. ἀλλὰ τοιοῦτον μ.*
Ib. E. Alexis, 5. Rectius *ὧν εὖ π.* quam *ὧν μέν.*
Ib. F. *οὐ χαίρει — ἐθισθεὶς* — *ὁ*
Ibid. *ἡδὺ γὰρ*] *γὰρ* om. MSS. Lege *ἡδύ τοι* —
43. B. fin. — *βοσκήματ', ἔρια, μύρτα, θύμα, τυροὺς, ὕδωρ, Ὥστε.* — *πύρους* MS. A. ſed melius alterum ob *ἄρτους διαφέρον* ex ſuperioribus repetitum delevi, et *θύματα* mutavi in *θύμα*, quo uſus Eupolis Plutarchi II. p. 662. apud Gaisf. Heph. p. 278. Hippoloch. Athen. IV. 130. D. Alexis XIV. 652. D.
44 fin. *ἀπέστησαν*] *ἠπίστησαν* fruſtra VV. DD. quicquid dicat Schw. T. VII. p. 656. et XIII. 399. Vide Ariſtoph. Veſp. 693.
46. C. 8. *οὐδ' ἥτις ἐστὶ διαφορά.*] Qu. *ἡτισοῦν* i. e. *ἡτισοῦν.*
48. A. Amphis: *ποτὲ Τὸ τρίκλ.*
Ib. C Ephippus: ———— *πάλαι*
———— *μύροις*
λοῦμαι — et mirere Schweighaeuſerum.
49. C. Epicharmus. Malim,
A. *τί — ἐστί;* B. *δηλαδὴ τρίπους.* A. *τί μάν; οὔχει πόδας* — vel potius, *ὤχει* Dorice. (Imo *οὔ* natum ex MStorum *τίμανον*; i. e. *τί μαν* pro *τὶ μὰν*, quod recte Euſt.) Ceterum *τετραπ.* Epicharm. ut *τετρακες* II. 65. B. *μακρ.* III. 85. D. 9. 105. B. 1. *λύχνον* VI. 236. A. (*πλευρᾶς* VII. 286. C.) *δὲ τρ.* VII. 288. A. 5. *χρυσόφρυες* 304. C. *ἐρυθροπ.* 322. B. (*συνάγρ.* ibid.)
Ib. E. *ὕπνοις* et *νικητικὸν* MS. A. *ἐνύπνιον* timide conjicit Schw. p. 509. Poſſis *καὶ μὴν τί γ' ἐν ὕπνοις οἴομαι*
p. 297. *νικητικὸν Ἑορακέναι.* In fine delendum puto *πεπόνων*, utpote a ſequentibus ortum.
Ib. F. Alexis. Collato Cenſore Edinburgenſi No. 5. lege,
ἑόρακας ἤδη πώποτ' ἐσκευασμένον
ἤνυστρον, ἢ σπλῆν' ὀπτὸν ὠνθυλευμένον;
ἤδη πώποτε Menander Athen. X. 446. D. *ἤδη ποτ'* Ran. 62. 931. Br. ſive Hippol. 377. M.
50. E. Forſan, *Ἀριστοφάνης* (qu. an *Ἀριστοτέλης*) [locus omiſſus, ubi memorabatur aliquis ab eſu mimaeculi *κεφαλαλγής.*] Sequentia phyſici alicujus verba eſſe videntur. Obiter moneo legendum *αὐτόματα* vel *αὐτομάτως*, i. e. *αὐτομάτοισι.* — Poſſis quidem,

– ◡ – ◡ τοῖσιν ὄρεσιν αὐτόματα μιμαίκυλα

Φύεται πόλλ' —

Ariſtophani tribuit Porſonus, ut videtur, Adv. p. 282. Φύω Aeſch. Theb.

50. F. ὡρικωτάτη. Dele quatuor literas e ſeqq. natas, et lege ὡρικά.

51. D. μιλτοπρέποις Ald. -πτοις MS. B. recte. -πεις A. ut putat Schw. qui -πέπεσι. Male: ambabus formis utitur Aeſchylus.

52. B. ἀμύγδαλα, vel -άλαι, *almonds.*

Ἡρακλεωτικὰ, Ποντικὰ, Διὸς βάλανοι = Ποντικὰ 53. C. = Ἡρακλ. ib. E. *filberts.*

Περσικὰ, βασιλικὰ, *walnuts.*

πλατέα, (Σαρδιανὰ 54. D.) Εὐβοικὰ = καστ. 54. B. κάστανα, λόπιμα κάρυα, *chesnuts.*

53. A. [*Vide ad Plut.* 314.] *With your head by way of a ſtone.* Idem jocus Av. 55.

Ib. B. μουκηρόβατον] Malim μουκηροβάκταν, a Laconico βάγνυμι, i. e. ϝάγν. Vide Heſych. in Βάγος.

Ib. C. Collato ipſo Nicandri loco mox p. 54. D. (ubi in proximo verſu ſequebatur τὴν Διὸς vel Ζηνὸς), legendum ſuſpicor: ΠΟΝΤΙΚΑ. Ὅτι τῶν Διὸς βαλάνων καλουμένων κ.

54. C. 8. ἔστι γὰρ τοῦτο τὸ χείριστον.

Ib. E. Qu. ἐκοττάβιζον. B. καινὸν ὅλως. τράγημα δὲ Ἔστιν — p. 298.

Ib. F. Sophilus: Lege, — μέγιστός ἐστι τίς· Κρεῖος — τις etiam poſt ſuperlativum, ut Ran. 294.

55. C. Alexis. Mutilus, opinor, locus: ſenſum ita ſuppleo:

———————— A. μάλιστα δὲ

πρώτιστος ἐξόλοιτο πολὺ Κλεαίνετος.

B. Κλεαίνετος μὲν —

Sic πρώτην δὲ τὴν Λύκωνος Lyſiſtr. 270.

56. C. Hermippus: ἐμβάλλουσιν ἀεὶ (MS.) — vel poteris ἐμβαλοῦσιν, ut loquatur Deus aliquis: et ſic R. P. Eccl. 275.

Ib. F. Plato: Φυλλεῖον, et qu. ῥαφανιδίου, ut Plut. 544.

57. D. Ariſtophanis verba transpone poſt ὑπηνέμια E. ult. Hic autem fuiſſe puto Veſp. 560. vel Av. 736. 1672.

60. A. ult. In conſtellationum nominibus ludit Argentarius Ep. 16. Brunck. II. p. 269.

Ib. D. Οὐδεὶς κρέως — Initium alius citationis.

Ib. E. Lege, τῷ παροιμίας ἀθροῖσαι. Mox in Antiphane ſaltem legendum εἰ τῶν ὑμ.

62. D. *Thynnum* Nat. Comes. Valde arridet θύΝΝον ob Ariſtoph. VII. 302. D. (Ariſtot. H. A. VIII. 13.) *Thymus* erat cibus pauperum et frugalium, quod hic non habet locum. Omnino vide p. 108. F. 60. D. 130. D. et me infra ad 303. A.

63. B. Achaeus: ἄλτνη τρέφει Ald. non φέρει. In Αἴτνη conſentire videntur S. MSS. Explicandum forſan ex Ariſtoph. Pac. 72. et Oed. Col.

Ib. C. Epicharmus. Forſan, ἀντάλλασσε τὺ, Κόχλον (MS.) ſed vide Schw.

Ib. D. πικραῖς παροψίσι, *ſtrong, pungent;* ut mox Philemon 64. E. Sed ob ἱεροσύλοις malim μιαραῖς. (τοιχώρυχον XI. 499. E.)

Ib. F. Xenarchus. ἀστύτοισι etiam Ald. ἀσυντάτοισι MSS. quod non temere movendum. Sed quum facillime per-
299. mutentur ἀσυντ. et ἀβιωτ. (Porſon. ad Ariſtoph. p. 225.) de hoc disquirendum. An, Φθίνει Δόμος ἀβιώτοις? ἀβίωτος βίου τύχα Hippol. 868. ed. Beck. (Ineptiſſime hic ψυχαῖς.) Deinde qu. an, ἀλάστωρ εἰσπέπαικε Πελοπιδῶν Ἄστυτος οἴκοις. Deinde mox 64. l. 3. qu. στεγνοστώματον.

65. D. (Porſon. Advſſ. p. 57.) Legendum puto, τί οὖν ἀγοράσω; in aoriſto.

66. D. Antiphanes: ἂν μὲν ἄρα πέπερι πριάμενός τις εἰσφέρῃ.

67. A. ult. ὃ μόνον ἄριστόν ἐστι τῶν ἡδυσμάτων ſenarius e comico quodam, ut puto, ſumtus, et neſcio an ab ipſo Athenaeo repetitus paullo infra C. 8.

68. D. Plato Laïo: ὅτι Μελέαγρος ὁ Γλ. vide R. P. Advſſ. p. 58. Sed Λέαγρος, non Μελέαγρος, vocabatur: vide Herodot. IX. 75. et notas. Andocides de Myſteriis ſaepe.

Nunc malim, ὅτι Ὁ μὲν Λέαγρος, Γλαύκωνος ὤν, μεγ. — ὁ μὲν Μενέλεως lege, ut fere Schw. VIII. 343. E.

69. B. 5. ἣν vel ἧς καταφαγὼν mavult Baylius v. *Adonis,* repugnante ibidem B. La Monnoye, item Clerico Bib. Univ. T. III. p. 28. qui Nicandrum erroris inſimulat, quaſi Phoenicum ברתין (berathin), i. e. *abietes,* pro *lactucis* ceperit.

Ib. C. 6. κρύψειεν, i. e. *mortuum compoſuit,* injectis pro veſte lactucae foliis. Vide Valck. ad Hippol. 1458. Vide mox D. 3—4. ſed qu. de D. 7.

Ibid. 8. Εὔβουλος ἐν Ἀστύτοις φησί. Error hic eſt Epitomatoris, ni fallor. Dixerat Athenaeus, Eubulum ἐν

ἀστύτοις, i. e. inter cibos Venerem exſtinguentes, numeraſſe lactucam; quod pro comoediae nomine cepit Epitomator.
70. fin. Epicharmus: *αὐτὸς* 'ΕΠ' *αὐτοῦ*. Philem. II. 64. E.

In Librum III.

P. 75. B. *τὰς μεσημβρίας*. Recte, ut *τοὺς ὄρθρους* Lyſiſt. 965.
76. B. Archilochus. Forſan eſt trochaicus: *ἔα* monoſyll.
77. A. Hermippus: ———— A. *ἦ τῶν Φιβαλέων*; p. 300.
B. *μάλιστά γ'*.

Ib. D. *ἔστι γὰρ παρ' αὐ.* Ald. et MSS. ut videtur; i. e. ΓΑΡ (ΠΑΡ' supra) Lege igitur, *ἔστιν παρ'* — cum Porſono Advſſ.
81. D. Steſichorus. Dele *μέν*. Dactylici ſunt. Vide Burneium Praef. ad Metr. Aeſchyl. p. 64.

1. Dactyl. Heptam.
2. ——— Trim.
3. ——— Trim.
4. ——— Trim.

Steſich. IV. 172. E. F. bis.
82. A. ult. Pro *ναμήσατο* Ald. *νωμήσσατο*, ſed MS. *νεμέσσατο*. Lego *ἐνεμάσσετο*, vel *ἐνεμάξατο*, quod melius. Ex fabula de Cteſylla et Hermochare, quam e Nicandri *ἑτεροιουμ*. contraxit Anton. Liberalis initio, haec ſumta videntur. De *ἀπομάττεσθαι* Schw. ad V. 186. E.
Ib. B. Malim, *Φίλτερος εἴαρι μήλων*. Vide mox C. 6. Sed non *vere* maturescunt *mala*.
83. C. 7. *Λιβυκαῖσι βίβλ.* E poëta deſumtum putat Caſaub. Infra p. 113. A. (quocum confer IV. 158. D. ult.) *ἀλφίτοισι*. ubi poſſis, *ἡμεῖς γὰρ οὐκέτ' ἀλφ. χαίρομεν*. (III. 96. A. *ἐρίθοισιν*.) IV. 174. F. *γιγγραίνοισι* MS. A. *οἷσι* Clitarch. IV. 148. E. F. Coquus loquax IX. 376. D. *αὐταῖσι μήτραις καὶ καλῶν ζωμῶν πλέας*. X. 420. C. *τοῖσι δ' οὐδέπω κόρος*. vide Schw. V. 193. A. 3. *οὐχ ὥσπερ ἡμεῖς, ἀλλὰ μεστὸν τὸν σκύφον*. qu. Vide Dorvill. ad Chariton. p. 237. ed. 4to. Porſonum Opuſc. p. 325. Adde Platon. Gorg. p. 497. D. = 223, 6. Routh. 458. D. = 51. Heind. Republ. I. 330. B. 8. Legg. X. init. ubi *περιπέττειν*. Athen. XI. 499. A. 5. in edd. Caſ. et S. non Ald.
Ibid. *ἔτι τε* MS. A. ut IV. 162. B. 184. B. VI. 231. C. 274. F. 5. VII. 279. E. 282. E. X. 428. E. XI. 506. B. XII. 516. C. XIV. 613. D. 614. E. *προσέτι τε* IV. 176. E. *προσέτι τε καὶ* XIII. 599. F.

Ib. D. ὁ Φιλόσοφος. i. e. Theophraſtus, ut II. 50. D. III. 77. F. Xenophon, IX. 368. A. κωμικὸς, i. e. Alexis,
p. 501. III. 107. B. ποιητὴς, (i. e. forſan ſcoliographus. R. P.) XIII. 604. B. ῥήτωρ (i. e. Athenaeus), II. 50. pen.

84. C. MS. εἰ πολὺ, non οὐ. Qu. ὀβολὸν ἢ πολὺ Τίθημι;

86. A. fin. Sophron. Imo, νησοῦνται. Qu. νεισ- et -εῦν-

87. A. Porſ. Advſſ. p. 60. [ὁμοίως] παραπλησίως. ὅμοια καὶ παραπλήσια Thucyd. I. 140. ἴσον καὶ π. VII. 42. τοιαῦτα καὶ π. I. 143.

88. E. F. Ob ſequentia malim ἀφιᾶσιν, ſc. αἱ πορφ.

90. B. Malim, ὄστρει', ἀκαλήφας, καὶ λ.

Ib. F. οἱ μείζονες καὶ 'ΕΝΕΑΡΙΟΙ. Qu. ΕΥΣΑΡΚΟΙ. σὰρξ 93. D. F. 94. A. VII. 295. F. et ὄστεον olivae, etc. XIV. 650. A.

92. F. Sublata diſtinctione lege, ὡς ὄρνεον Πλ.

95. B. Qu. πολὺ μεῖζον.

Ib. C. Axionicus, v. 5. Putabam, ῥύγχος εἰς ὄξος πιέζων. ſed qu. πάντας ὥστ' ἂν ὀμ.——

Ib. D. Qu. ῥύγχος σε περικεκαυμένον. Sed locum non intelligo.

89. F. Malim τόδε, ut Caſaub. deinde ἢ—ἐρεῖς; in parentheſi. Mox de εἶναι et γίγνεσθαι vide Platon. Theaetet.

99. A. 5. Qu. οὐκ ἔσθ' ἕωσπερ γέγ.

101. A. Collato Schw. qu. ἀλλὰ λοπάς μ' εὔφραιν', ἢ— δέλφαξ τ' —

Ib. D. ἀποῤῥῶγα] Sic MS. Ep. Vide Lyſiſtr. 813.

102. A. Damoxenus: ποῖος μάγ. Verte, *Quis malum, coquus?* (Anglice, *Cook; indeed!*) *Naturae ſcientia omnis artis principium eſt.* ποῖος eſt indignantis, ut ſaepe. φύσεως ἐντὸς, i. e. φυσικῆς ἐπιστήμης, infra E.

Ib. C. Collato S. et Porſono lego, κινήσεις, κακὸν Ἠλίβατον ἀνθρώποισιν, ἀλλοιώματα Ἐν ταῖς τροφαῖς —

Ib. E. Intelligerem ἁλμὴν pro ὀσμήν. *Fish-ſauce.* Num, οἷα 'στιν' οὓς ἁλμὴν ἂν ἴδοις ἐξ ἰχθύων —

Ibid. κέχρησαι] Forſan κεχρίσαι, i. e. κεχάρισαι. ut Eccleſ. 1037. et Dionyſ. Athen. IX. 404. (Porſon. Advſſ. p. 114.) Deinde forſan, ἔστιν εὐφυοῦς τέχνης, Οὐ τοῦ δ. (hoc certum.)

p. 502. [*Mox*], B. ἀλλὰ τί; A. θεωρῶ ——— ἕτερον. B. σὺ δέ; A. λέγω ——— ἄφες. B. ἁρμονικὸς, οὐ μάγ. A. ἐπ. Sic perſonas, et usque ad τέχνῃ cum Schw.

Ib. F. ult. Forſan, ἐπιτείνων — Ὁμάλιζε τοῖσι τάχεσιν. ἢ πρ.

103. A 5. Qu. B. πῶς; A. ἔστιν αὐτοῖς ἃ — πάλιν·

You muſt know that ſome (ἔστιν ἃ) *have this proportion to each other, and ſome that proportion: well, I join them*, etc.

b. B. 6. Confer Ran. 28. et de re ipſa Iſocr. Permut. p. 61, 10. ed. Mediol.

b. D. v. 10. Vide Eurip. Athen X. 413. C. (Autolyc. II. 3.)

o4. F. Ariſtoph. Malim, οὐδὲ χόρι', — οὐδὲ σχαδ.

o6. F. ἐπίπλοιον] Imo dixit ἐπίπλοον, ut videtur.

o7. E. ἀπόλωλα. Vel Agamemnonis vel Herculis eſſe potuerunt.

o8. B. τηγάνων σύντροφα ſervandum omnino putem. Vide Ariſtoph. Av. 680. Mox φύλακας habet etiam p. 228. F. ſed ibi φλόγας MS. Ep. Ἡφαίστου κύνες ſunt *ſcintillae*, ut ad IX. 379. C. monet Schw. Deinde, κοίλην φάραγγα — σύρει, τριήρους ἐμβολὰς μ.

b. C. fin. Malim, ἈΛΛΑ (vel μάλλὰ) ταχέως αὐτῷ (hoc Jacobs.) πρίω Πουλύπουν —

109. A. καλῶς. B. ξένος γε χαρίεις. ἦ μέγας καὶ λαμπρὸς ἦν; vel, εἰ — ἦν.

b. E. συναυλίαν ὁμοῦ πρ. MS. A. συν. ὥστε πρ. MS. Ep. συν. ὥστε ὁμοῦ πρ. Schw. quod forſan verum. Verte autem προσβιαζόμενος ut in Pluti initio: *obliges one to eat it.*

111. B. Pherecrates: σπόδιν MS. A. i. e. σποδεῖν. *Eat away at the wafer; never mind the bread.* σποδεῖν, ut Pac. prop. fin.

113. E. οἱ ἑαυτοὺς αὐτῷ μαθητὰς π.

b. F. Sic πρόγονος IV. 157. B. forſan προπάτωρ 160. C. — Neſcio an recte Porſonus Adv. p. 66. Hoc video, legendum οὐ χῶ πρ.

114. D. Lege, ———————— μόλις p. 303.
ὀπτωμένους κατέλαβον. B. ἐξόλοι'. ἀτὰρ
πόσους φέρεις; A. ἑκκαίδεκ'. B. οἶσε δεῦρό μοι.
A. λευκῶν —

115. B. Forſan deleto καὶ poſt εἰρηκέναι, vertendum, *et addidiſſet, Menandrum* —

117. B. Malim, ποντίας χελώνης. Senſus autem eſt *in olla coriacea*, i. e. in teſtudinis teſta, *elephantinum*, i. e. maximum *fruſtum teſtudinis marinae coquebat* neſcio quis. *Cooked a huge turtle in its own shell.*

Ib. E. 2. Recte cepit Schw. Sed diſtinguere malim, ἕψων ποτὲ μυελὸν ἀφ. *Stewed id and at laſt took it off the fire reduced to a perfect marrow.*

Ibid. 4. καθ' ἓν ἑκάστου δῷς λόγον, vel, ἐὰν μὴ καθ' ἓν

ἕκαστον νῦν ἁπάντων δῷς λόγον, vel, quod omnium eſt optimum, παρ' ἐμοῦ δ' ἐὰν Μή μοι (καταλέγῃς) καθ' ἓν ἕκαστον ΠΑΝΘ' ʽΑΠΛΩΣ — Senſum vidit Schw. T. VII. p. 323. De ἁπλῶς vide Jacobſ. ad Athen. p. 44. me ad Aeſch. Suppl. 458. καθ' ἓν ἕκαστον III. 137. D.

Ibid. fin. Collatis VV. DD. lego, ἀβάκιον ψήφων. λέγε.

118. A. Malim, οὐκ οἶσθας ὦ. Deinde lege τὰ λάχαν' αἱ τρ. Deinde qu ὥσπερ πυρετός μ' ἀνῆκεν, εἶτ' ἐπέτεινεν αὖ. MS. ut edd.

Ib. F. Nicoſtratus ſeu Philetaerus. (Porſ. Advſſ. p. 67.) Valde inelegans ΚΑΤΑφάγοιμεν — ΚΑΤεσθίοντες. Pro ΤΡΙΩΝΗΔΗ (ſic enim etiam MS. A.) tento, ΤΡΙΩΝ ΑΝ, et lego, τριῶν ἂν ἐσθίοντες. (De ΑΝ et ΔΗ R. P. ad collationem MS. Homeri.)

119. C. Sophoclis verſum diſtinguo, νεκρὸς, τάριχος εἰσ. *a corpſe looking like an Egyptian mummy.*

Ib. F. Collato Schw. T. XIII. p. 418. malim, ἅλας Ἐπὶ τὸ τάριχος ἐπέπασ', ἂν — *inſpergere ſoleo.*

124. A. τὰκ τῆς τροφῆς MS. ſed malim τὰ τῆς. Deinde γλιχ. τὴν μὲν μ.

p. 304. Ib. D. Φρέαρ μοι δοκεῖν MS. A. Lego,

A. —— ἔχομεν; B. τί δ' —
—————— Φρέαρ (ἐμοὶ δοκεῖν
ὥσπερ τῶν οἶνον τοῦ θέρους) καθεῖκέ με.

126. B. Malim, ἠὲ καὶ — ἐφοπλίζῃαι (-ζεαι MS. Ep.) Deinde tota paraphraſis, quam omittit Epit. ſpuria videtur.

127. B. τί ποτ' ἐ.] ἄρ' forſan addendum, ut Eur. Bacch. 639. Ariſt. Veſp. 143. Vide Burneium ad Hec. 69.

Ib. C. Forſan τῆς Φοινίκης, etc. ex ſequentibus retracta ſunt. Verum autem videtur ἐξηττημένη ab ἐξαττᾶν. Qu. an verſum incipiat σεμίδαλις.

IN LIBRUM IV.

P. 129. B. περίχρυσος ὅσος δ. ſine ὥστε, MS. Ep. Malim π ἔχρυσος, ὅσος δ. (ἐπίχρυσος, *gilt*; περίχρυσος, *goldrimmed.*) Sed forſan verum eſt περίχρυσος, quod infra 130. B. 2. χρυσομίτρων dicit.

Ibid. pen. Forſan, κίχλαι καὶ νῆτται.

Ib. C. 1. Forſan, ἃ καὶ ἑκάστῳ πεπυρωμένα. (hoc MS. A.)

130. D. μόνον om Ep. forſan v. l. pro μένων.

Ib. E. φυλλοτρῶγες] Malim φυλλεπιτρῶγες, ut θυμβρεπίδειπνον Nub.

Ib. F. παρὰ δ' ἡμετέροις] Apud Aſiaticos, unde venerunt noſtri avi. Deinde malim θερμῆς — καμήλου.

131. A. 9. ὁμοίως] Jacobſ. ὁμοίοις. Explica autem, *longe magnificentioribus* quam iſtis Iphicrateis. Vide infra C. D. Lyſiam c. Alcib. I. p. 141, 22.

Ib. C. Transpone, κέγχρων τε σιρὸν, βολβῶν τε χύτραν δωδ. — βολβῶν χυτ. Ariſtoph. Eccl. 1083. Confer Toup. ad Longin. §. 43.

Ib. E. 6. γήτειον (vide ad p. 183. B.) — mox τέττιξ p. 305. ὀπτὸς, vel forſan τέττιγες, ὀπὸς, — F. οἶνοι δέ γε σοι γλυκὺς — ut λευκὸς ſit v. l.

Ib. ult. Diſtingue, δείπνοις. B. ἀηδ. — Ἀττική; A. ὥσπερ ξ. — ἀηδία, *inconcinnitas, bad taſte*; ut ἀηδὴς p. 172. A. Deinde forſan, πινακίσκους ἄνω, i. e. ἐπάνω.

132. D. πρὸς σέ; B. τοῦ μαγείρου — αὕτη, πάτερ.

134. A. 6. συμφορὰν λέγεις ἄκραν. B. φαίης ἂν — νηστείας ἄκρας Diphilus IV. 156. B.

Ib. B. 2. Lege, ἥδιστ' ἂν ἀναπήξαιμ' ἐπὶ ξύλου λαβών.

135. B. 1. Quum λιπαραὶ perpetuo epitheto dicantur ἀφύαι, unde etiam jocus Ariſtoph. Ach. 640. (vide etiam Tageniſt. Fr. 1.) potius legerim λιπαρὰ κρήδ. — λιπαρὸς et ῥυπαρὸς vide ad XIII. 580. E. Sed omnino confer VII. 285. B. 3. Schol. Av. 1281. et Hemſter. ad Plut. 758.

Ib. D. ἐννεόργυιοι] Suſpicor legendum εἰνορόγυιοι.

137. F. πάντας τοὺς ἱερ.] Lege πάντα.

139. B. Corruptus locus, ut liquet vel ex articuli poſitura; vulgata enim ſonat, *Quod Lacones vocant* αἶκλον, *id ceteri Dores vocant* δεῖπνον. Vide me ad Demoſth. Ariſtocr. 630, 28. et infra ad VI. 263. ult. Qu. τὸ δὲ αἶκλον, *quod attinet ad* — οὕτω καλεῖται τὸ δ. (τὸ Epit.) ut mox 140. C.

Ib. F. Forſan delendum καμαρωτῶν ξυλίνων ἁρμάτων.

140. C. Forſan, ΛακεδαιΜΟΝΙΩΝΜΟΝΩΝ. Sed totus locus ſecum pugnat. Vide Schw.

143. C. τῶν παρόντων] Verte *cibi appoſiti*, ut mox 144. C.

Ib. D. κοινὸς] Malim, τοῖς δὲ παισὶ ΕΙϹ ΜΟΝΟϹ, vel forſan, ἌΟΙΝΟϹ.

Ib. E. εὐσιτοῦσι] Lege συσσιτοῦσι. Mox, καὶ ὅτι ἀβ. τ. ὁ. παρατίθεται dele e ſeqq. orta.

Ib. F. Qu. καὶ αὔθ' ἕκαστα.

146. E. Collato VIII. 364. malim, τυρὸν, Θάσιον, Μενδαῖον, ἐγχέλεις, μέλι.

147. A. 6. ἀλλ' ἀλλοπλατεῖς MS. Qu. ἈΛΛΑ ΛΟΠΑΣ ΤΙΣ.

p. 306. Ib. D. 6. Qu. ῥύγχη, κεφαλαῖα, ποδὸς τεχνασμάτιόν τι ϲεϲιλφιωμένον. ϲιλφωτὰ vel ϲιλφιωτὰ dixit Ariſtoph. Γῆρα Fr. VI. De κεφαλαῖα VII. 293. B. 295. F.
Poſſis etiam, ποδός τε χναυμάτιόν τι ϲεϲ. Vide VI. 268. D. IX. 368. E. 381. B.
149. F. ἄρτος καθαρὸς, i. e. *plain bread*, ut mox 161. C.
156. penult. ἦν om. MS. A. ante ἀνθηρὸν ponit Epit. et om. τό. Malim,

A. τὸ δειπνάριον τἀνθηρὸν ἢ γλαφυρὸν σφόδρ' ἦν;
B. Φανῆς —,

vel, A. τὸ δειπνάριον ἀνθηρόν. B. ἢ γλαφυρὸν σφόδρα.
A. Φανῆς —

Mox, ἐπὶ ταύτῃς φέρε — *What next? come, (tell me.)*
158. A. MS. A. Ἀρχάγαθος ἔφη πο γεγραφέναι. (Archagathus dictus eſt Caecilius Rhetor: vide Suid. Καικ.) Lego (ἀλλὰ) τραγικὸν ἡ Φανῆ 'σθ', ἧς φασὶν Ἀγάθαρχόν ποτε γεγραφέναι ῥοφοῦντ' —

i. e. αγαθ^{αρχ} φ^α πο γεγραφέναι —

— ut γὰρ ſit Athenaei. Agatharcum, pictorem celebrem de quo Junius in Catalogo (Lex. SG. Bekker p. 324. 1.) et Bentleius Addend. ad Diſſert. Phalarid. Totus enim locus eſt Sophili, picturam quamdam ridentis. Confer Ariſtoph. Plut. 385. Lyſ. 680.
159. E. Pherecrat. 1. Lege εἴσφερε. vide p. 49. C. ult.
161. C. 1. Philemon Laërtii VII. 27. (Cler. p. 336.).
Ib. D. 4. Lege ὁποῖον ἂν cum S. et ἔχῃς.
Ib. E. Forſan, — τροφάς· Athenaeus; deinde Comicus
—— σκόροδα, τυρὸν, κρόμμυα,
κάππαριν, (ἐλαίας· / ἄνηθον·) πάντα ταῦτ' ἐστὶν δραχμῆς.
Sed, ni fallor, ſupra citatur idem fragmentum.
162. C. Forſan delendum φιλόσοφος. ὃς eſt ὁ Περσαῖος, ut recte S.
p. 307. Ib. D. ὁ σοφὸς πάντων] πάντως MS. Ep. quod forſan verum, ut καὶ ſit *etiam*: ſed malim πάντ'.
163. C. 2. Lego αὑτοῦ. De hoc genitivo vide Aeſch. Perſ. 164. Ariſtoph. Veſp. 356. Lyſ. 1127.
Ibid. Baton, ult. Ex horologio antiquo egregie illuſtrat Paciaudius Monum. Peloponn. p. 52.
164. B. ult. Qu. παράλαβε, vel παῖ, λαβέ?
165. C. Malim, συγκύψαντες ἅπαντες. illud Schaefer, hoc MS. A. Vide Equit. 850.

Ib. F. Malim, Φαιδιμ', ἡμ^x ὧν ἐτύγχανεν i. e. εἰ μὴ συνήθης ἔτυχεν ἡμῖν, Φαίδιμε, ὧν ὁ X. vel ἡμῶν. vide Athen. IV. 176. E.

Nunc lego, εἰ μὴ συνήθης, Φαίδιμ', ὧν ἐτύγχανεν Υἱὸς Χαβρίου K. — υἱὸς excidit, Ariſtoph. Veſp. 98. (Daetal. Fr. 3?) τέκος, Heſiod. Scut. 216. παίδων om. Rav. Nub. 1044.

N. B. ὧν ad ſenſum et metrum requiritur: qu. annon et ἂν ante εἰσηγησάμην.

166. C. 7. Cicero Phil. II. §. 6. — Qu. an legendum, οὑτοσὶ Ὦ Βαλλίων. Mox qu. pro ἀποτυμπανίσχας l. τὰ τύμπαν' ἔχουσα, vel τύμπανον ἔχ. — ποθι pro ποθ' MS. Flor. in Hippol. 233. Valck.

167. A. 7. τοῦ] Lege τοῦδε, vel potius τούτου.

169. C. Antiphanes, Φιλοθηβ. 4. Pro μιχθεῖσα infra XIV. 623. A. τμηθεῖσα. Malim, ſi de vocis forma conſtaret, πνιχθεῖσα, *ſtewed.* Sed optimum eſt τμηθεῖσα, ut mox Antiph. πουλύπους τετμημένος.

Ib. F. ult. Qu. κοὐκ ἂν λέγων λήξαιμι. Sed omnino vide Ariſtoph. Theſm. II. Fr. 8. fin. ut eſt apud Polluc. VII. 96.

170. A. ἀλλὰ λέγοντα οὐ δεῖ MS. A. i. e. ἀλλὰ λέγ' ὅτου δεῖ. ut Ariſtoph. Av. 1419. (λέγ' ὅτου πιθυμεῖς Eupol. Bekk. Anecd. p. 462. A.) Deinde, ὀρίγανον, σκορόδια, γήτειον, θύμον*). p. 308.

Ib. B. C. Lege, οὐχὶ βολβὸν, οὐ Γήτειον —

171. B. Verum puto dixiſſe Aelium Dionyſium Euſtathii ad Od. α. et id ipſum ante oculos habuiſſe Athenaeum; ſed per errorem ΕΛΕΑΤΡΟΝ pro ΕΔΕΑΤΡΟΝ legiſſe. ἐκάλουν δὲ, φησὶ, ΚΑΙ τοὺς προγεύστας.

172. D. E. Lege et diſtingue, εἰρηκότος φέρεσθαι τῇ π. δῶρα, „Σασαμίδας" —

175. A. Qu. οὐδεὶς πώποτε Ἔδειξ' Ἀθην.

Ib. D. Philemon. [*Omnia ordinat ut Dindorf. Deinde, de ὁ δὲ νάβλας, contra Porſonum Adv.* p. 73.] Vide IV. 164. D. X. 420. E. Polluc. X. 20. 137. Amphid. hic paullo ante. Infra VII. 323. B. 7. IX. 383. A. 2. Nub. 378. 1289. Alex. VI. 223. F. in MS. Reiſig. p. 85.

176. E. ῥαπαύλας] Qu. ῥιπαύλας?

178. B. ult. Plato Sympoſ. p. 174. A. HSt. Athen. I. 8. A.

---

*) Vide ad Ariſtoph. Theſmoph. 493. J. S.

183. B. Lege ob metrum σκινδαψὸν — in his enim enumerationibus numeros paſſim variant poëtae. Vide me ad IV. 131. E. 6. XIV. 640. C. ὑάκινθος. ibid. D. 5. τράγημα, πλακοῦς. 646 F. lege, σησαμίδας ἢ μελίπηκτον, (vel ἢ σησαμίδ' ἢ —) Vide an hinc defendatur μήκωνα Ariſt. Av. 160. collato Eq. 632. Eupolis apud Gaisf. Heph. θύμα, θύμβρον.
184. F. Ariſtoph. Δαιταλεῦσι. Similis jocus Veſp. 1345—50.

In Librum V.

P. 185. C. init. μαρτυρίας] Demoſth. Onet. I. 869, 15. etc.
186. F. 1. Ἀριστοτέλης — Φησὶν] Recte omittit Epit. Male petita ex p. 178. F.
p. 309. Ibid. antep. Malim, ſi de adjectivo Βοιωτικὸς pro Βοιώτιος conſtaret, Βοιωτικῆς, ut ſit alluſio ad proverbium, de quo Demoſth. de Pac. 61, 1. de Coron. 240, 10.
195. D. Sanus videtur locus, et vertendus, *Hae autem* (pelves) *erant numero* XV. *et totidem* (aliae pelves) *cinnamomini*, etc.
197. init. Conjiciebam ἀνθινὸν, ſed vide p. 202. A. 205. F. 244. B. VII. 277. C. Xenoph. Anabas.
199. D. Forſan, ὧν αἱ γωνίαι * * * τετραμέτρητοι ὑδρίαι — Lacunam ſupplere poſſis, ζῶα εἶχον πετορευμένα. Vide p. 202. C. τετραμέτρητοι, ut mox E. 5.
200. fin. παιδισκάρια verte *puellulae*, ut mox 211. F. Bacchas ſcil. referebant puellae. (παιδίσκος, p. 195. ult.)
205. B. 2. Quid ſi εὐαύγειαν?
210. C. Lege, καὶ ὁ (μὲν) Ἡγήσανδρος ταῦτα (non ταυτὰ) λέγει· ἡμεῖς δὲ — vide VI. 253. D.
213. B. ult. θεὸν τὸν βασιλέα.
219. D. init. Imo οὐκ ἐθελήτως.

In Librum VI.

P. 223. E. Malim, ἀπέλαβεν ὅσαπερ ἔλαβεν.
Ib. F. ἔστιν, ut videtur, [*pro* ἔστι τί] R. P. Adv. p. 95. Reiſig. ad Ariſtoph. p. 49, 50. ἀπόλαβε: τί δὲ τοῦτ' ἐστίν; : ὅ. — Sed vide ad IV. 175. D. Nunc puto ante ὅ excidiſſe hemiſtichium.
224. A. Timocles, 4. Lege, ὀργιζόμενος. — ὁ ποῖος; — ὁποῖος; ὁ βρ. — Prius, ὁ ποῖος disjunctim; alterum conjunctim ὁποῖος.
Ib. B. 6. πλῆθος (ὑπερφυὲς) ὅσον — vel θαυμαστὸν, etc.
225. E. 3. Debuiſſet Coray. τὸ μὴ γὰρ — Sed dubito.

226. A. Alexis, 4. An μόνον e gloſſa ſupra οὐχὶ, ut ſit, Φόρους (ἑκάστοτ'.)
Ib. D. Antiphanes, 4. οὐ — vel, εἰσάγ. τιτθὰς, vel μὰ Δί' οὐχὶ — p. 310.
Ib. E. 3. (μάλιστα) μετά γε τοὺς τρ. ἔθνος. Vel, ὀρθῶς γε, etc. Sed iſtud τις — γε valde ſuſpectum: qu. τοὺς ἰχθυοπώλας τοὺς θεοῖς ἐχθροὺς λέγειν Βούλοιτο, μετά γε —
236. A. Epicharmus, 8. ἄπειμι, abeo. [*Notat ad Dawes. de εἶμι futuro.*]
Ibid. ib. 12. παῖεν neſcio an Elmsl. Ach. 835. cujus mentem non aſſequor. Tum -γῶντι.
Ib. C. Diphil. 6. χαίρω τε καὶ γέγ. καὶ πτ.
Ib. E. Eupolis, 3. ὅτοισι [*ex Porſoni em.*] Alibi in MSS. citat ὅτων ex Oed. T. 414. ὅτοισι Ariſtoph. Eq. 755. et ᾧ τινι Oed. C. 1671. ἧς τινος Aeſch. Agam. 1329. ᾗ τινι Ariſtoph. Nub. 957. οἷς τισι Pac. 1278.
237. C. Alexis, 3. Transpono,

——————— B. θάτερον ζητῶ γένος.
A. σεμνοπαράσιτον ἐκ μέσου καλούμενον,
σατράπας παρασίτους καὶ στρατηγοὺς ἐπιφανεῖς
ὑποκρινόμενον —

Sed ἐκ μέσου non intelligo, et παρασίτους [*poſt σατράπας*] corruptum puto. Poſſis μεγίστους vel ζαπλούτους, qua voce praeter Euripidem et Herodotum utitur Athenaeus VI. 272. E. Deinde in fine diſtingue,

——————— Ναυσίνικ'; B. οὐκ ἀστόχως·
ἀλλ' ἂν σ' ἐπαινῶ μᾶλλον, αἰτήσεις μέ τι.

Et ſic, ut videtur, Dutheil. apud S.
239. A. 6. Confer VI. 247. C. (Porſon. Adv. pp. 84. 138. 260.) Ad eundem Euripidis locum, Antiop. Fr. 29. hic reſpici ſuſpicor.
Ib. C. 2. ἤδη συγκατακλιθεὶς κοσμίως.
Ib. F. init. κατακείμενος Τούτων, προσ. τὴν ῥῖν', ἐδεῖτ' αὐτοῦ — *Cum aliquo horum* (paraſitorum) *accumbens, tum* (paraſitus) *ab eo petebat ut diceret* —
240. C. Alexis: ὅδε σὸς πενέστης, ὦ γλ. ingenioſiſſime R. P. Advſſ. p. 80. Malim praeterea, ὅδε σοι — *There is a P. for you.* Demoſth. F. Leg. 442, 16. τῶν Φιλίππου Φ. καὶ ξ. εἷς οὗτος ὑμῖν ἤδη. p. 311.
Ib. F. Antiphanes: γὰρ ἐτητὸ προῖκα MS. A. fine καί. Lege igitur Τυῤῥήνωι, ἀρετὴ τὸ πρ. *It is a merit to* —
241. A. Timocl. 5. Lege οἶμαι. *Some four chalci* —
242. A. fin. Lege, ἠρώτησαν Εὐκράτη (vel την) τινες — Scil. ποτε e ſequenti verſu ortum eſt.

Ib. B. Collatis VV. DD. malim, ὧν ὁ μὲν Εὐκλ. ἀποφθ. οὐκ ἀνάξια — ἐν τοῖς ὅλοις ———— καὶ γάρ τοι συνέβη (*accordingly*) τὸν μὲν Εὐ. καθ' αὑτὸν βιοῦν, —

243. C. Timocl 5. Forſan, καὶ μὴν ἔτι ΓΕ — ſed locum non intelligo.

Ibid. Antiphanes. Malim,

———— οὐκοῦν, εἰ δοκεῖ,
ἐπὶ κῶμον ἴωμεν ὥσπερ ἔχομεν, δᾶδα καὶ
στεφάνους λαβόντες· ΧαιρεΦῶν γὰρ (vel γοῦν) οὑτοσὶ
μεμάθηκε κωμάζειν ἄδ. vel, -θηκ' ἐπικωμ.

Vel, ———— οὐκοῦν δᾶδα καὶ
στεφάνους λαβόντες, ὥσπερ ἔχομεν, εἰ δοκεῖ,
ἐπὶ κῶμον ἴωμεν· Χαιρ.

Vide an legendum ἴμεν, *ibimus*.

244. A. 1. καὶ μὴν] Lege καὶ γὰρ, vel καὶ πᾶν.

245. B. Timocl. 3. βούληθ' ὁ γυν. τὸν ἀριθμὸν λαμβάνειν.

Ib. F. τὸ εἰς τὸν οἶνον ſcil. συμβαλλόμενον. *I can't ſtand the wine. I know you can't — nor the wine-bill.* Luditur in voce Φέρειν. Omnia ſana. Recte explicat Jacobs. Vide X. 449. A.

246. C. πάντα φασὶ γίνεσθ' MS. A. π. φησὶ καινὰ γίνετ' MS. Ep. Malim, πάντα, φασὶ, γίγνεθ' collato Ariſtoph. Theſm. 534. [527. *Bekk.*]

247. B. C. Diphilus. (Valck. Diatr. p. 84.) Euripidem Helen. ridere videtur.

250. B. τῶν Φρυνίχου lege. Deinde τῶν ναυτῶν MS. A. quare forſan legendum cum Schw. τινὰς — De ἀναλαμβάνειν vide p. 260. D. 7.

p. 312. Ib. E. Σεῦτλον, i. e. *mollem*. Boiſſonad. MSS. du Roi X. p. 142. ex Diog. Laërt. VI. 45. 61.

253. E. init. Horat. Serm. I. 7. 23. Pericles Pr. of Tyre, Suppl. to Shakſp. II. 3. *Had princes ſit like ſtars about his throne, And he the ſun for them to reverence.*

254. A. 7. Forſan, — νίκης. B. καλῶς. A. Καὶ τοῦ —

Ib. E. Diphil. 2. Quid huc faciant οἱ φίλοι, neſcio; neque ferendum puto articulum ante πόλεις. Vide an dederit poëta,

καὶ στρατηγὸν καὶ δυνάστην καὶ τύραννον καὶ πόλιν.

Majus eſt τύραννος quam δυνάστης. Vide 239. E. 2. XIII. 575. C. et omnino compara Lyſiam c. Andocid. p. 105, 39.

257. E. Antiphan. 10. σύχν' οἷον φ. Porſonus Adv. p. 88. niſi vulgata nata ſit ex duabus lectt. σύχν' οὗ φ. et σύχν' ὃν φ. et legendum οὗπέρ φ.

258. E. Antiphan. ult. Qu. οὐχ ἡδέ'; — ut δεινὰ dicunt pro δεινόν.

259. F. init. πολλοὺς αἰκισάμενος] αἰκισάμενος ex ſequenti natum eſt. Lege κτείνας, κατακόψας, vel ſimile verbum.

260. A. 7. Vide an pro καὶ legendum ſit ἢ —*plus temporis inter jocandum dispendebat, quam negotiis tractandis impendebat.* Sed ob iſta quae de Thraſydaeo et Agathócle narrat idem Theopompus, (Athen. VI. 249. C. 259. F.) vulgata ſe tueri poteſt, etſi res ipſa incredibilis ſit.

Ib. B. C. Ita fere legendum: ἐπειρᾶτο, καθ' ἑκάστην ἡμέραν μεθυσκόμενος, καὶ ὀρχούμενος, — ὑπομένων· ἦν δὲ καὶ φύσει βωμολόχος, καὶ χαίρων — (πρὸς ταῦτα intellige, πρὸς τὸ βωμολόχον.)

Ib. F. init. In vocibus ἑταῖρος et ἑταίρα ludit Alciphr. III. 64. p. 436. Satyrus ſupra IV. 168. D. Menander XIII. 571. D. E.

Ibid. 8. ἐζήτουν] Lege ἐζήλουν. Vide Demoſth. Phil. III. 121, 8. ἄζηλον pro ἄδηλον reſtituo Diodoro Siculo*). (De λ i. e. τ in MS. Athen. vide Schw. T. VII. p. 163.)

262. D. 4. παῖ παῖ] Ariſtoph. Veſp. 1298. p. 313.

263. ult. Lege, τοὺς δὲ ὑπηκόους περιοίκους. Vide ſupra ad IV. 139. B. ult. et mox ad 264. A. 8.

264. A. Theopomp. Comic. Vel lege, Φησὶν ἐπὶ δεσπότου, — Πενέστ. vel potius, Φησί· Δεσποτοπενεστῶν — i. e. δεσποτῶν πενήτων. Vide Ariſtoph. Veſp. 1265. δεσποτοπ. non -Απ. vide VII. 287. B. et Schw. T. IX. p. 256. me ad XI. 500. E.

Ibid. 8. Qu. an, καλεῖσθαί φησι πενέστας καὶ τοὺς Θετταλῶν οἰκέτας. Vide praecedentia.

267. F. prop. fin. Lege διάνιζ' ἰοῦσα. De ἰὼν vide me ad XV. 666. D. Ariſtophanica ad Equit. 472. Athen. VIII. 342. F. In Hermippo Suidae v. ἀγῆλαι lege ἰοῦσ' pro οἴους. De διανίζειν Pierſon. ad Moer. p. 423. Damox. Athen. III. p. 102. F.

286. antep. Pherecrates. σίζοντες hic delet, et pro ζέοντες in v. praecedenti reponit, Pierſonus notis MSS. ad Polluc. VI. 58. conferens Crateta (ſive Magneta) ibid. 79. vel Athen. XIV. 646. E. Vide infra VII. 324. C. Equit. 926. — Hoc aſſumto lego, παρὰ τοῖς ποταμοῖσ[ιν, *vel* τοῖσι ποταμοῖς] ἐξεκέχυντ' — vel ἐξέκειντ', quod forſan melius. Deinde 269. A. 6. χόνδρος δὲ παρῆν. Denique C. 2. ἕκασθ' ὅσ' ἢ φάγοι —

*) Supra T. 1. p. 139. J. S.

269. A. v. 15. not. Schw. Imo ἀπεξανθ. eſt ab ἀποξανθίζω, ἀπεξηνθ. ab ἀπεξανθίζω.
Ib. E. init. τὰ δὲ δὴ δένδρη τὰν τοῖς ὄρεσιν χορδαῖς ὀπταῖς ἐρ. (ὀπταῖς Ald. et MSS. et ed. Caſ. 1. caſu om. ed. Caſ. [2*da* et 3*tia*.]) deinde ἁπαλοῖσι. — Male R. P. Adv ſſ. p. 90. ab ed. ſcil. Caſaub. deceptus.

In Librum VII.

P. 280. D. Forſan ἀποκλεῖσαι. Sed in ſuperiore verſu omnia non expedio.
282. ult. μηνύσαι — ἀμύνω MS. A. Malim, μήνυσεν — ἀμύνων. hoc cum Gesnero et Schw.
p. 314. 284. init. Qu. παιήονα. Sed nil liquet.
285. B. 2. Forſan inſerendum πρὸς [*poſt* διαστέλλων.]
286. D. init. et 323. A. Forſan, κέστραν βότιν, *ceſtram voracem.*
289. A. 5. Confer IX. 392. E.
290. B. Hegeſippus, 5. Ad hunc ſenſum lege, εὑρηκέναι νόμισόν με τῶν (ὄντων) μόνον. Poſſis τῶν νυνὶ, τῶν ζώντων, τῶν πάντων.
291. A. 3. πότερ' — τυχόντος; heri ſunt interrogantis.
Ib. B. Nicom. 18. Lege, γεωμετρικὴν, ἰατρικὴν, ἀστρολογικήν. Vel, ἰατρ. γεωμ. Mox enim ἐντεῦθεν eſt ἐκ τῆς ἀστρολ. Vide Damox. III. 102. B. C.
Ibid. 19. τέχνας e praecedentibus ortum. Forſan τροφάς. Vide Damox. ubi ſupra.
Ibid. 32. Lege, ἔχοντ' ἔνι' ἔστιν — ſcil. ἔνια τῶν βρωμ.
292. C. Diphil. 31. Malim ἀγοραίων, et jungo cum τις. De coquis ἀγοραίοις vide ad XIV. 659. D.
Ib. E. μαγειρίσκος] Malim μαγειρικός.
Ib. F. Archedicus, 11. ἐλαδίου κοτύλη τε παραναλωμένη.
293. C. 5. Lege certiſſime, ἀστεῖον ἑφθὴ π. ὠνθ. Καὶ πτ. ἁπαλῶς σηπ. ὠπτημένα. Primum de ἑφθὴ et ὠνθυλ. conjunctis vide II. 49. F. (ubi, ni fallor, ὠνθυλ. Elmslei.) VII. 314. D. De ἁπαλῶς ὀπτᾶν Coray. apud Schw. ad p. 311. B. Adde VII. 288. E. 5.
Ib. C. fin. Qu. ἑψητὸν δὲ μετὰ ταύτας τινά. Vide p. 301. C. 1.
Ib. D. fin. Lego e MS. A. ταύτην, ἅλας ἐλ. διεὶς, Ἐσπ. *Salem oleo maceravi, et piscem, oleo ſalſo perunctum, involvi,* etc.
294. C. Lege, ἀπωλλύμην, „Κατέδοντ' ἐκεῖνοι τοῦτο," πρὸς ἐμ. λέγων.
295. D. Perſonas divide,

A. οὐκοῦν ———————————
——— ἅλμης; B. Φημί. A. τὸ δὲ λαβρ.
Coquus eſt, dominum ſuum obtundens, aegre et breviſſime reſpondentem, ut liquet vel ex XIV. 662. C. 2.

Ib. E. Eubulus. Malim: p. 315.
τήν τ' εὐπρόσ. λοπάδα, τοῦ θαλαττίου
(αὐτοῦ) Φέρουσαν γλαῦκον εὐγ.
Glaucum, nobiliorem ipſo Glauco, deo marino. Sic Ποσειδῶν ὁ θαλάττιος Ariſtoph. Plut. 396. Infra 296. F. τὸν θαλάσσιον ΓΛΑΥΚΟΝ. Vide ad VIII. 338. A. De ſenſu loci non dubito: (idem jocus mox in Nauſicr. 296. A.) de verbis nil affirmo.

Ibid. Anaxandrides. Lege τοῦ τ' ἀμύμονος. Homerice loquitur, ut ex. gr. VIII. 343. B. ult. ἢ Νείλου βία. Hermippus I. 29. E.

296. A. Forſan, ἀπαλοὶ καὶ καλοὶ (Παῖδες θεοῦ) τοῦ —

Ib. D. κατὰ δὲ Διὸς βούλησιν] Haec mutila, et forſan interpolata e p. 297. A. Senſus eſt, Glaucum a Jove in mare deturbatum eſſe, et deum marinum factum; deinde ſoli Jaſoni apparuiſſe.

Ib. E. 6. λῖτὸς ſemper longum, ni fallor; ut 293. B.

300. B. In Timoclis fragmento v. 2. prius θεοὺς [εἰς θεοὺς τοὺς] recte omittit fragmentum MSti ex Herculaneo eruti p. 10, 30 (Herculanenſia, Lond. 1810. p. 154.) Idem v. ult. ε in αἰελούρου ſervat: (TINA E OΥΡΟΝ.) Ceterum fragmentum Herculanenſe haec citat ex Timocle ἐν Αἰγύπτῳ, non -ίοις.

302. E. Qu. Ἔριφος ἐν Μελιβοίᾳ ταῦτα γράφει·
— οἱ πένητες —
Sed neſcio an unquam γράφει ſic ponat Athenaeus.

303. A. ΘΥΝΝΟΥ ſcripſiſſe Athenaeum, non eſt dubitandum. (Errores alii ipſius Athenaei, IV, 171. C. XI. 472. E.) Sed lectione falſa deceptum puto; certe male fragmenti cepiſſe ſenſum, qui hic eſt: *Iſte olim, cum pauper eſſet, viliſſimo quoque cibo contentus erat; nunc dives factus vel lauta obſonia aſpernatur.* Lego igitur, οὗτος πρότερον, κεφαλήν τιν' εἰ λάβοι θύμου — De θύμον vide ad II. 62. D. Adde I. 5. B. C. βολβοῖο et θύννον ibi poſita puto pro, *a viliſſimo ad lautiſſimum.* Crates Laërtii VI. 85.

Ib. C. Aeſchylus. Lege, κἀπιχαλκεύειν μύδρος — eadem p. 316. conſtructione qua ἄκμων VII. 238. C. et eadem pagina ſaepe.

304—4. Antiphanes. Collato III. 120. A. ſuſpicor hunc

locum ſuiſſe ex ſcena apud *Salſamentarium.* Utut haec ſint, nunc malim v. 2. forſan ἐσθίειν θέλει cum Jacobs. p. 177. qui in ceteris ineptit: [*deinde,*]

πλὴν τῶν (cum MS. Epit.) π. γ. γόγγρ. τ. ἢ ν. τιν' ἢ
θ. τὰ πρὸς τῇ[1], B. ποῖα; A. τὰ κάτ. λέγω.
B. τούτους φάγοις ἄν; Γ. τοὺς γὰρ ἄλλους νενόμικα
ἀνθρωποφάγους ἰχθῦς. A. τὸ δεῖνα[2] δ' ἐσθίεις;
B. τί τὸ κακόν; A. ᾧ[3] τὰ πλοῖα, Γ. Κωπᾴδας λέγεις.
B. ἀγρίως γε. Γ. παρὰ Λιμνὴν γεωργῶν[4] τυγχάνω,
τὰ δ' ἐγχέλεια γράψομαι[5] λιποταξίου,
κομ.

Ubi A. eſt ſtupidus quidam Butalion, ut puto; B. forſan Salſamentarius; Γ. agricola Boeotus; (forſan Athenienſis, ex Philippi κληρούχοις. Demoſthen. de Cor. 239, 28.)

1. τῆς MS. A. Emendavit Schw. Villebrunium ſecutus. 2. δ' ἵνα δ' MS. A. Emendavit Schw. Vide IX. 408. A. ὁ δεῖνα, *heus tu,* X. 423. E. 3. Ita fidenter lego. 4 Jacobs. 5. Porſonus.

Omnino confer IX. 402. E. et me ibi.

305. B. Cratinus: ἐδηδοκοίη [*ex em. Porſ.*] ἐσβεβλήκοιεν Thucyd. II. 48. πεποιήκοι VIII. 108. παραδεδώκοιεν VII. 83. ἐπειδὰν ὀμωμόκωσιν lege in Andoc. p. 11, 31.

307. E. γ' ἂν οὖν] Qu. ἧττον γὰρ οὖν — Certe ſoloeca eſt vulgata.

308. B. Θετταλὸν σόφισμα ſcripſit alicubi Porſonus: vide ejus Advſſ. p. 98. forſan ex Euſtathio Il. B. p. 331, 36. Vide Eurip. Suppl. 913*).

309. C. ἀγροιωτικῷ θωλυνοπλύται Ald. et MS. A. Fac
λυν
ſcriptum κωθωνοπλυται i. e. var. lect. κωθωνοπλύνται.
p. 317. potuit alius librarius accipere, quaſi λυ inſerenda esſent ante ν, i. e. ſcribendum κωθωλυνοπλύται.

311. B. Archeſtratus, 9. χρηστῶς] Mox v. 12. Ariſtoph. Eq. 344. infra p. 322. D. 5.

312. C. init. Quum congri juxta Hiceſium p. 288. C. minus nutriant quam anguillae, dele οὐχ, et verte ut Schw. deleto *haud.*

316. C. init. οἱ δὲ πουλύποδα — ποδὶ πόδα. Haec vel alio transferenda, vel potius delenda.

Ibid. Eupolis. Forſan, πουλύπους τις τοὺς τρόπους.

---

*) Vide et Phoen. 1422. J. S.

Ib. F. Diphilus. Forſan, ἐστιν (ἔνδον). Φιλτάτη. Reliqua ut Schw. De ἔνδον vide R. P. Adv. p. 69. fin.

319. A. Timocl. 1. Ob μὴ, v. 4. videtur potius εἰ quam εἶτα in ιτ latere. Qu. εἴπερ — ἄκρος Σοφίαν, παγ.

Ib. B. Sophocles. Dele prius πάροινος e ſecundo natum.

321. A. 1. Lege, ἐὰν μὴ Ἦι μείζων —

326. D. περιπλεύσας MS. Ep. καὶ om. A. Scilicet variae lectiones, περιελθὼν et περιπλεύσας, quae vera eſt lectio, ut III. 116. F.

In Librum VIII.

P. 333. A. 4. Lego, ἑορακέναι τινάς· πολλάκις δὲ καὶ ΓΥΡΙΝΟΙΣ τοῦ αὐτοῦ συμβαίνοντος· Ἡρακλείδης — ceteris deletis. Sed praeterea malim, τὸ αὐτὸ συμβαῖνον, ſcil. οἶδα.

De γυρίνοις Heſych. et Plato Theaetet. p. 161. D.

336. F. Sotion, ult. Lege σποδὸς — *All elſe is duſt.*

338. A. οὐ θεῶν. Non repugno Porſono explicanti Advſſ. p. 102. ex XIV. 642. B. Sed neſcio an luditur in nominibus Orphei et Glauci; (vide ad VII. 295. E.) De γόγγρος non plane liquet; ſed conferri meretur locus VII. 289. A. Adde IX. 379. E. Diodor. Eclog. ex lib. XXXII. 1. p. 519. T. II. τὸν τόπον τὸν ἐνεγκόντα θεὸν δίμορφον. *a hermaphrodite.*

340. C. Ἀντιφάνης ἐν Γοργύθῳ] Ingenioſe corrigunt Γεργιθίῳ ex VI. 255. C. D. Qu. tamen an legendum ἐν Γυργάθῳ. p. 318.

Ib. D. 5. Qu. ὥστ' ἀνεῖναι μηδεέν. *Without intermiſſion.* μεῖναι Corayius, i. e. λειφθῆναι, quo ſenſu non Graecum eſſe puto.

Ibid. 7. πρὸς — τῶν νεανίσκων MS. A. et ἐγχέλιον. Qu.

τῷ?
παῖς δὲ (*miniſter*) Φιλοτίμως πρὸς αὐτὸν τῶν νεανικῶν
(πάνυ)
ἐγχέλειον παρατέθηκε.

Ut τῶν Σικυωνίων 349. F. 3. ἰχθύων 404. D. 1. Φιλοτίμου δοχῆς Macho VIII. 348. F.

De νεανικὸς aliquid, ut puto, ſupra notavi; ſed nunc non reperio. Sed haec omnia incerta. Mox diſtingue, χρηστὴ, πατρίδιον; πῶς —

341. antep. Lege Δήμων τι, quod fugit Valeſium ad Harpocr. p. 129

342. A. Qu.

τὸν δ' ἰχθυόῤῥουν[1] ——— περᾷς,
ὃς ἠπίαις[2] φωναῖσιν ———
κομψὸς παφλάζων αἰμύλοις[3] πυκνώμασι
[4] πρὸς πᾶν ἀναιδεύσαιτ' ἂν, εὐφυῶς δ' ἔχει
μισθωτὸς ἄρδειν —

1. MSS. Ep. et A. Alias ſuſpicabar ἰχθυηρόν. 2. Jacobs. apud S. 3. Vulgatum ἠπίοις e ſuperioribus natum eſſe conjicit S. Verte, *verſutis ſtrophis.* 4. Vide Ariſtoph. Eq. 396

Parodiam Promethei 726, etc. ſagaciter detexit Jacobs. apud Schw. Addo Theopomp. Theſeo apud Bekk. Anecd p. 323. vel Suid. in Ἀβυρτάκη. Theſea ex inferis rediturum alloquitur Hercules.

Ib. F. Antiphanes, 3. Qu. ἐλογίζετ' ΙΩΝ τῶν πρ. Tum v. 11. qu. ἀντιποιεῖσθαι πάλαι Ἡμᾶς (Athenienſes), vel, ἀντιποιεῖσθαί τινα Μάτην, (vel νήσων τ') — Ὄψου δὲ δεῦρο μ. In ſequentibus errat Porſonus. Tum verſus 5. ἄνδρες πάλαι ὀψοφάγοι τοιοῦτοί τινες, forſan delendus. Deinde qu. 17. χᾶμα Διογείτων.

p. 319. ΙΩΝ. Vide ad p. 267. F. Sed negat Elmsleius Muſ. Cr. I. pp. 356, 7. ἰὼν cum praeteritis jungi. Qu. an Musgravii mentem ad Aj. 304. recte expoſuerit.

ἰὼν cum praeteritis. Sturz. Lex. Xenoph. p. 560. §. 7. T. II. (Veſp. 99. aoriſtus de re ſaepius facta.) ἑστᾶσ' ἰόντες Pac. 972. ἰόντες — κλέπτουσι, i. e. ἔκλεψαν, Ach. 524. ᾤκησας — ἰὼν Veſp. 390.

345. A. fin. Lege, ὀψοφάγει, Κλειοῖ· quod forſan volebat Brunck. Imo ſic plane Analect. T. II. p. 527. ὀψοφάγε debetur Schweighaeuſeri ſtupori. ὀψοφάγει Heraldi eſt emendatio.

Ib. F. οἱ ἰχθῦς ἐσθ. Confer Herodot. V. 16.

346. A. 3. Malim, αὐτοῦ γὰρ οὐκ ἔσται κακός. Qu. tamen an ſic dicant pro ἕξει κακῶς.) Tum 5. lege vel κοὐκ vel οὔτ' — Tum, προσένεγκον. ἐπιδεῖταί τινος Ἑτέρου; (MS. A.) πάλιν γεύου.

347. C. 4. Vide Antiph. I. 8. D. XI. 471. D. XIII. 584. F. III. 117. F. Toup. Emend. T. IV. p. 271—2.

348. F. Poſt διπλάσιον excidiſſe puto verſum, ut ſenſus ſit, *videns (ſervum qui in veſtibulo veſtes juvenum aſſervabat), adeo ſpleneticum ut ſplenem ventre majorem diceres* — ἔχοντας male Porſonus, (vel editores), ut ex Stratonici joco liquet. Paullo ante, v. 5. qu. τῶν μειρακίσκων παρὰ τὸ πῦρ, et poſtea 12. forſan εὐφυῶς, ἵνα.

349. B. 5. An κήρυκα = κηρύκειον, *caduceum?* Hoc enim ſenſu videor alicubi legiſſe.

350. D. An hic latet δοκὸς pro δόκησις, de qua Ariſtophanes Gramm. apud Euſtath. Od. ξ. p. 1761, 35. = 546. 13. Heeren. Stob. T. II. p. 15. not.

352. B. C. Suſpicor, deletis ceteris, (partim e lemmate marginali, partim e p. 351. C. ortis), legendum, Κυρηναίους, χρώματι μὲν διαλλ. — ἡδονῆς εἰκάζων.

358. E. Collato Porſono Advſſ. p. 99. et 107. bis, ita nunc malim:

———— A. καὶ μὴν ἐστ. τήμερον p. 299.
ὑμᾶς ἑ. ———————— λαβὼν,
Πίστ', ἀργύριον. ΠΙΣΤ. ἄλλως γ. ο. ἐπίσταμαι
[1]χρηστῶς ἀγοράζειν. A. Φράζε δή. Φιλούμενον,
ὄψῳ τίνι χαίρεις; Φ. πᾶσι. A. καθ' ἕ. λέγε·
ἰχθὺν ———— Φάγοις ἂν; Φ. εἰς ἀγρὸν
ἦλθεν ————————
καὶ τριγλίδας ————————
ἡμῖν ἅπασιν. A. εἶτα ————
τούτων Φάγοις ἄν; Φ. κἄν τις ἅ. μ. ἦ.
τοὺς γὰρ ————————
ἀνθρωποΦάγους ἰχθῦς[2]. A. τί Φής, ὦ Φίλτατε;
ἀνθρωποΦάγους; πῶς οὖν ἂν ἄνθρωπος Φάγοι;
ΠΙΣΤ. δηλονότι. ταῦτα δ' —

Sed nunc video MS. A. exhibere, ἀνθρωποΦάγους πῶς ὡς ἀνθρωποΦάγοι. Unde patet legendum, πῶς; ΠΙΣΤ. ὧν γ' ἂν ἄνθρωπος Φάγοι, Δῆλον ὅτι· ταῦτα δ' — Ludit ſervus in ancipiti ſignificatione vocis ἀνθρωποΦάγους —. Denique μαινίδας καὶ τριγλίδας in accuſativo legendum, cum MS. A. Vide me, *Claſſ. Journ.* No. 27. p. 187.

1. Poſſunt etiam perſonae A. tribui, ut infinitivus ponatur pro imperativo.

2. Vel, A. ἰχθῦς; τί Φής — vel etiam quartae perſonae poſſunt eſſe: nam in ſcena patet fuiſſe τὸν ἑστιῶντα, duo minimum ἑστιωμένους, (ejus liberi, ut puto), et ſervum Piſtum. Sed ἰχθῦς ſuperioribus conjunxi ob p. 304. A. de quo vide in loco. Vide etiam ad XI. 464. A.

359. B. 7. Lege,

B. ὡς μικρολόγος εἶ. A. σὺ δέ γε λίαν πολυτελής·
πάντως κρέ' ἡμῖν ἐστι. B. πότερ' ἔπεμψέ τις;
A. οὐκ, ἀλλ' ἔθυσεν ἡ γυνή. B. τὸ μοσχίον —

δέ γε et ἔθυσεν Scaliger apud Grot. Exc. p. 996, 14.

Ib. F. 1. Nil equidem decernere auſim; ſed vide an legendum, ἢ ἄρτον τιν' ἡμίαιθον. Mox 360. A. 4. πλείονα
p. 321. τῶν γ' ἑῶ, quoqo modo iſta legenda ſint, ſunt Athenaei, non Phoenicis; quod etiam cenſuiſſe videtur Gaisford.

360. E. καὶ δαιτὸς ἐγκρατεῖς ὄντες. *Commeatu non carens* vertit S. ſed non temere crediderim vel δαιτὸς vel ἐγκρατεῖς ſic ſumi poſſe. Vix dubito quin legendum, καὶ ΘΑΛΑΤΤΗΣ ἐγκρ. Vel certe hoc ſenſu. Qu. ναυτοκράτορες?

364. E. Menander, 5. τυρὸν, Θάσιον, Μενδαῖον, ἐγχέλεις, μέλι — Ordo concinnior quam apud Porſoni Advſſ. p. 108. Peſſime autem Bentleius p. 48.

Ibid. 9. An legendum ἀντανελεῖν, *ſed off againſt?* ut Demoſth. de Cor. 304, 19.

365. A. Crobylus, 3. ἐστιν. B. ἧς ἐχθὲς π. Κυάθους ἀκράτου μ' — Verte, *Philumenam*, (non *amicam*), ut recte Caſ. et Dalecamp. Ceterum initio fragmenti deſunt quaedam. X. *Te quaerebam, Laches.* LACH. *Et ego te.* X. πρόαγε. Λ. ποῖ;

In Librum IX.

P. 357. A. 1. Lege κἄβλεπε.

370. F. Diphil. 3. Qu. τοῖς ἐμοῖς ΒΛΙΤΟΙΣ (hoc acutiſſime Schw. e ſeqq. ΚΑΙ ΤΟΙΣ.) Καὶ τοῖσι σοῖς ὅμοια πράγματ' — hoc Ald. et MS.

375. A. 7. Cratinus. Finis jambici tetrametri. Exoletos quosdam dicit. Martialis: *Vir aliis, — puer — mihi.*

376. D ὀνομάζειν αἰδοῦμαι] Eurip. Oreſt. 37.

Ib. F. Poſidippus. σχεδόν τι Soph. Oed. T. 736. Antig. 470. Tr. 43. El. 609. σχεδόν τι αὐτῶν τοὺς πλείστους Plato Rep. X. 615. D. „Corruptum in σχεδόν τοι." PORS. Xenoph. Hellen. VII. 3. 1.

378. D. Soſip. 38. ἐγὼ δ' ἐθαύμασ' MS. A. Sed legendum puto, ἐγὼ οὐκ ἐθαύμασ' — ob ὅμως. et ſic Jacobs.

Ib. E. v. 43. Imo τοῖς ὄψοισιν.

p. 322. 379. B. Alexis. Diſtingue et lege, ducibus Porſono et aliis, v. 5. B. ποῖόν τι; — A. Τὸν ὀψοποιὸν — Δεῖ τοὔψον, (hoc certum; male Porſon.) deinde, ἢ μὴ διοπτήσαντα — Ceterum κρίνειν v. 8. prima brevi, vitioſum; ſed emendare nequeo. Quaere denique an coqui aut auditoris ſit v. 14. εἰς τοὺς σοφιστάς. —

Ib. E. Euphron, 10. ἀρίστων Ald. MS. Qu. an ſit ab ἄριστον, per appoſitionem ad ἀλλᾶντας et φακῆν.

30. A. Euphron, 25. An τὼ νεφρώ? et mox qu.
. F. λέξω τοίνυν] Ariſtoph. Nub. 958.
32. B. An, ὠγκύλλετο ἐπὶ τῇ νίκῃ ὡς ἐπὶ τῇ τέχνῃ ὁ π. Eundem ſenſum efficies, modo transponas, ὠγκύλλετο ὡς ἐπὶ τῇ τέχνῃ ὁ π.
. E. Strato, 23. Suppleo, τὰ μῆλα πρόβατα· μανθάνεις; B. οὐ μανθάνω. De μανθ. Gaisf. ad Suppl. p. 185. Tum forſan ἔγωγε cum Caſaub. Deinde qu. v. 29. τὰ λοιπά μοι· Ὁμηρικὸς γάρ. B. διανοεῖ — Φιλητᾶ, 43. vide ad XI. 503. A.
83. D. 1. Potius, λαβὼν ἦν — ἐγχέης — ἐνθῇς.
. E. fin. Lege, B. ὃ λέγεις, εὖ λέγεις. Τέχνην δ' — *Handſomely ſaid of you, Sir; but I will not accept of a compliment at the expenſe of my profeſſion.*
. F. „ἐγὼ δέ γ' ὑμῖν" κατὰ τὸν ἥδιστον Δίφιλον „παρατ. Tum σύμπυκτον MS. A. an σύμπτυκτον? vide Pherecraten Hephaeſtionis pp. 56, 102. ed. G.
84. A. Epigenes: ἀλλ' εἴτις ὥσπερ χῆν' ἐμὲ Ἔτρεφε λαβὼν σιτευτόν. R. P. Opuſc. p. 315. Sic σαπροῦ Acharn. 1100. σαπρὸν Plut. 542. (καλὸν Eccl. 70. ex em. Porſ. ad Ach. 1048.) ἄβυσσον Ran. 138. Menander Piſc. Fr. 8. ex em. Porſoni, καλὸν πάνυ. Veſp. 16, 18. μέγαν, ἐπίχαλκον. Fragm. Danaid. apud Schol. Ven. Hom. ἀπείρονα.
86. A. B. C. Alexis. Felicius ſolito Schweighaeuſerus, ſed in v. 3. nil expedit. An, τί λέγεις σύ; ποδαπὸς (vide Ariſtoph. Av. 908. ſed ἄνθρ. οὗτος Plut. 111. Eccl. 806.) οὑτοσὶ Ἄνθρωπος; οὐκ ἐπίσταται — hoc Jacobſius, neſcio an recte. Tres ultimos verſus recte p. 323.
Schw. niſi quod δῆλον ὅτι ſunt domini, et μή μοι δῆλον coqui. *And a chimney? = To be ſure. = Don't be too ſure.*

Ceterum hinc patet δῆλον ὅτι disjunctim ſcribenda.

588. B. fin. ἀκάδας omittit Ep. Quid ſi ortum ſit ex ἀκάμας (αδ).
596. D. fin. Crates. Vide Jacobs. p. 208. qui apud S. T. XIII. p. 472. παιδ. ἅλις χορῶν. Vide Ariſtoph. Veſp. 570—1. de loci ſenſu, et de ὅπωσπερ ad Soph. Philoct. 1402.
Ib. E. 4. ἰὼ στεφάνου et οἱ στ. Epitomes MSS. i. e. ἰοστεφάνου. Puto fuiſſe νύμφαι vel μοῦσαι ἰοστέφανοι.
599. D. Archeſtratus, 1. Malim, πολλαί τε θέσεις σοι Σκευασίας —. σοι ut mox λυπείτω δέ Σ' ὁρῶντα, et ita paſſim Archeſtratus.

402. E. Antiphanes. B. τίνος; — τυρός. A. ἀρνὸς, Φ. B. τῶν τ' αἰγιδίων — τυρὸν ποιεῖ. A. ἐρίφου. B. διὰ τὴν — φαῦλ' ἀνέχομαι. Vide mea ad VII. 303—4.

403. A. Mneſimachus, 18. λέπεται σκόρδαξ, ni valde fallor, alicubi Porſonus. Tum πάντως δ' ἔνδον τὰ κ. Jacobs. Malim, πάντ' ἐστ' ἔνδον τ. Deinde, χάσκεις, οὗτος (Schw.) βλέψον δευρί. πῶς αὐτὰ φράσεις; (MSS.)

Ibid. 53. εὔει] Forſan ἀφεύει.

404. init. Saltem debebat Toupius τοῖς τοιούτοις. vide eum C. N. p. 170 et Porſonum p. 505. Praecedenti verſu hoc video, jungenda ἐχρᾶτο πάντα.

[*Nunc*] lego, πάντ' ἀφεῖλον, εἶναί θ' ὑπέλαβον τὸν τοῖς τοιούτοις, παντοπώλην, χρώμενον. *The cook who uſed all theſe was no better than* — ἀφεῖλον ut Ran. 972.

Ib. D. Anthippus, 40. Potius crediderim diſtinguendum σπάρον. Ὅταν ἐγγὺς ᾖ δ' ὁ — ut iſta, quoquo modo legenda, ad τελώνην referantur. ΣΤΑΥΡΟΣ forſan ſupplendum: ὅταν ἐγγὺς ᾖ δ' ὁ σταυρὸς — Et hoc verum. Swiftius, *Advice to Servants: When you are going to be hanged*, etc.

p. 324. Ib. F. Dionyſius. Sex primos verſus recte diſtinguit Schw. Emendationes autem aſſumo Porſoni Adv. p. 114. Opuſc. p. 240. Simmias, qui coenae parandae coquum adhibiturus erat, modo convivas, etc. coquo enarraverat. Nunc lego,

——— κατὰ τρόπον πῶς δεῖ, τίνα
τρόπον παραθεῖναι δ', ἢ πότ', ἢ πῶς σκευάσαι,
μήτε προΐδηται τοῦτο, μήτε φροντίσῃ.
οὐκ ἔστι μάγειρος; ὀψοποιὸς δ' ἐστίν. οὐ
ταὐτὸν γάρ ἐστι — (ſic MS. niſi quod forſan habeat ταὐτὸν δ' ἐ. Aldus δ'.)

405. B. v. 21. Supple, οὐ τοῦ τυχόντος· πάντα μὲν, etc. Vide VII. 291. A.

Ib. C. v. 27. In deſperato loco tentaverim,

——— μάνθανε
τῶν βιβλίων ὥσθ' ἕνεκα τῶν γεγραμμένων
κενὰ μᾶλλον, etc. (e MS. A.)

Ibid. v. 35. B. (i. e. Simmias): ἄνθρωπε, μέγας γ' εἶ. A. (i. e. coquus): τουτονὶ δ' (convivam peregrinum), — ἐπιλαθέσθαι, Σιμμία, πάντων π. Aliquando cogitabam σήμερα, ſed quanquam in his recentioribus Atticismus non eſt ſemper ſervatus, oporteret τήμερα. (N. B. τήμερα et Lat. *hodie* in minis et jactationibus.)

406. A. 2. Lege ῥοδωνιὰν, roſetum.
407. A. 2. Poſſis, ἀγαθὸν δὲ κἀν χειμῶνι κἀν θέρει Φακῆ.
Ib. D. ἦν δὲ καὶ τραγῳδίας MS. A. Ut in re incerta, vide an legendum τραγῳδός.
408. A. B. Heniochus. Lege, Φῄς, τὸ δεῖνα, προσλελαληκέναι, etc. Ter emendat ſolito acumine Boiſſonadius (Schw. T. XIII. p. 466.) Prima e MS. A. dedi. Tum forſan, σοφιστής. Τέλος τοιούτων πολλῶν λεγομένων, etc. ut comici verba deſinant in σοφιστής.

In Librum X.

p. 325.

P. 413. F. Euripides, 23. Saltem lege χρῆν τοὺς σ. ut Iph. A. 345—6.
Ibid. fin. Xenophanes. Conſtructionem minus percepit Schw. quae haec eſt: εἰ μέν τις ἄροιτο, etc. εἴη κε κυδρότερος. *Si vinceret Olympia, honores conſequeretur.* Diſtingue autem poſt κειμήλιον εἴη.
416. C. Alcman. Qu. ᾧ κ' ἐνὶ πλέοι τριήρης. *Large enough for a 74 to float in.*
417. B. v. 6. Qu. Ἄπολλον, Ὦρε, καὶ Σαβάζιε.
Ib. C. Eubulus, 1. Laconis verba, ni fallor. Quare Φαγεῖν μὲν e ſeqq. ortum videtur. μεν non in μάλ' mutandum, cum ſit infinitivi cujusdam terminatio. Alias poſſis, Φρονῆν μέγ'. Mox καρτερὴ μὲν τοῖς δ' Ἀθηναίοις MS. Lege καρτερῆμεν, a καρτερῆμι.
Ib D. 6. ἐσθίων] Saltem ἐμΦαγών. Quid ſi πολλὰ δὲ στένων?
Ib. E. Diphilus. Corrupta haec. Qu. πρὸς ἑσπέραν?
418. D. Hermippus, 2. Vide p. 446. A. 1.
Ib. E. Xenarchus, Lege,

ἑπτὰ δὲ καπάνας ἔτρεΦον εἰς Ὀλυμπίαν.
B. τί λέγεις, καπάνας; A. ναί· καπάνας Θετταλοὶ —

De ναὶ vide XI. 471. A. 472. F. XIV. 642. A. Vide an eodem modo ſupplenda lacuna in Alexide 516, D.
419. D. fin. ὡς αὐτὸς] Lege, ὡς ὁ αὐτός.
421. A. 4. „Forſan, ἀτελὲς δὲ — *non ſumptuoſa.*" SCHW. γὰρ Athenaei eſt, non poëtae.
422. A. B. In Alexide loquitur paraſitus, artis ſuae pertaeſus. V. 4. ὑβρίζοιτ' ἂν ἑκὼν — verte, BE *injured or inſulted.*
Ib. B. v. 4. Conjiciebam, fruſtra, ut nunc puto; εἰς ἣν πάντ' ἂν ἐμβάλοις ἅμα, — ſed infra 9. malim, εἰσΦόρει Ἅπανθ' ἅμ', αὐτοῖς etc.
423. A. Legendum videtur, κἀπαριστάναι Τουτὶ — deleto ἀριστάναι. p. 326.

Ib. C. Antiphanes, 2. ἄκρατον οὐχὶ παιδικὸν forſan legendum, ut Ariſt. Lyſiſtr. 416.

425. B. Eupolis, 1. Vide Schol. Nub. 587. Suid. v. 'Aσ δυσβ. Confer Pſeudo-Demoſth. p. 785, 13. — v. 2 λεύσσομεν om. MSS. Qu. στρατηγοῖς χρώμεθ'. vid Ran. 737, etc.

426. init. [*Vide Addenda ad Porſoni Ariſtoph.* p. (113.)] Vide Critiam mox p. 432. E. 2. Supplem. lib. XI. Caſ An. p. 782, 48. Schw. T. IV. 217. Eubul. XI. 471. E 487. A. 8. XV. 668. B. (ibid. 692. F. ἐπιλεγόντων.)

Ib. B. fin. ἐγὼ δ'] Lege ἔγωγ'. Loquitur Cratinus. Vide Elmsl. Ach. 354.

Ib. C. Anaxilas. ἥδιον, *aqua vino* ſcil.

Ib. D. Alexis. Lege, ἐγχέω, Κρίτων, πολύν; ΚΡ. βέλτιον ἕ. Mox forſan, πιθανὸν λέγε τι καὶ διατρ.

Ibid. Diocles, 2. Lege, δεῖ με; Β. τέτταρα καὶ δύο.

427. A. Anacreon, 6. ἄνα, ut Homerus et alii: vide Porſon. ad Euripid. [*Med.* 325.] δεῦτε, Pindar. Athen. XIII. 573. ult. Anacr. ibid. 599. C. D.

Ib. C. Achaeus, 2. λῆξαι] λεῖξαι. λείχειν de liquidis Aeſch. Agam. 801. = λάπτειν X. 443. E. λαψάμενος XI. 485. E. λέλαφας ib. A.

430. E. Lege, ———— ἀπόθες, ὦ Γλύκη.
Β. ὑδαρῆ 'νέχεέν σοι; Α. παντάπασι μὲν οὖν ὕδωρ.
Β. τί εἰργάσω; πῶς, ὦ κατάρατ', αὔτ' ἐνέχεας;
Γ. δύ' ὕδατος, ὦ —

Vel, ἀπόθες. Β. ὦ Γλύκη, ὑδ. De ὑδαρῆς Blomf. Gloſſ. Agam. 771.

431. B. Alexis: ———— Βρόμιος, Τρύφη;
ΤΡ. Θάσιος. ΞΕ. ὅμοιον.

All one, i. e. *I have no objection.* Vide Aeſch. Agam. 1375. Τρύφη, Menander p. 162. Cl. §. 131. Bentl. ex em. Scal.

p. 327. Ib. D. Diodorus. Lege, ———— δέκα,
ἀεὶ παρ' ἕκαστον ἐνδελεχῶς τὸ ποτήριον,
πίνει τὸ λοιπὸν, τοὺς λογισμοὺς δ' ἐξεμεῖ.

Wine in, wit out. De ἐνδελεχῶς ἀεὶ vide Porſon. Phoen. 1422. Opuſc. p. 252—3. ἀεὶ excidit Athen. XIII. 571. B. 1.

Vide ἐξεμεῖς p. 443. E. loco ſuſpecto, ubi malim, οἶνον πολὺν, Οὐ κεκραμένον, σὺ π.

432. C. Epinicus, 7. νασμὸν Schw. e Fiorilli conjectura; male. Pro νασμὸν manibus pedibusque nititur E. H. Barkerus ad HSt. Theſ. p. 99.

Ib. E. Critias, 5. χειρευνασίατο γενης ſine καὶ MS. Quare collato Porſono Adv. p. 120. lege, Ἄγγε᾽ ἃ Λυδὴ χεὶρ εὗρ᾽ Ἀσιατογένης.

437. E. Eubulides. Hariolabar, σῦκα δειπνῶν ἐντρυφᾷς, *faſtidis.* Sed nunc diſplicet.
 σῦκα, vilis cibus, Hipponax VII. 304.

438. E. Ptolemaeus: τοὺς Ἰνδικοὺς κώμους] vide p. 437. A. Sed ſuſpicor Ἰωνικούς. vide 440. B.

Ibid. fin. λίθους] Qu. pretioſos?

441. E. init. οὔτι φύετ᾽ ἄμπελος] Qu. οὐχί.

Ib F. Plato, 10. Qu. τἄλλα δὲ Ἥδη τὰ μετὰ ταῦτ᾽ εὐτελῆ ᾽στ᾽.

443. E. Alexis, 3. ἤ (τις) Τιμοκλῆς. Me ad Porſ. Hec. p. 142. col. 1. l. 31. Sed ſolent τις ſubjicere, non praeponere.

445. B. ἡ διὰ τῶν συνθέτων ὀνομάτων ποίησις. Recte, ut puto, Schw. *non metro aſtricta, ſed oratione rhythmica compoſita.* Addo, obſcoeni argumenti.

446. A. Antiphanes, 4. στροφὴ λόγων παρελθέτω τις. ἡδύ τοι Ἐστὶν — Porſon. Or. 228. Vide Adv. p. 120. Neſcio tamen an recte Schw. ἡδύ τοι, λέγω, — Vide Ariſtoph. Plut. 445.

Ib. C. et XI. 494. D. Antiphanes, 4. Vide an legendum, τοῦ τῆς ἑορτῆς, οὗ μενοῦμεν.

Ib. F. καὶ τῇ πῖε καὶ πῖνε πῖνε καὶ σὺ — Ald. Totus locus forſan legendus: πίε δὲ (vel δὲ ἀεὶ) συνεσταλμένως. Μένανδρος — καὶ, „τῇ πίε.“ καὶ σὺ οὖν, ὦ, — „τούτῳ πρόπιθι,“ ἵνα καὶ — p. 328.

447. A. Lege, ἀνίσωμα ——— ὡς εἰς τοὔπίσω μέλλων καταπεσεῖσθαι.

448. F. Antiphanes. Lege, ὁπότε προστάττοιτό τις. et *forſan* v. 4. Φέροι. Deinde lege et diſtingue, λῆρον οὐκ ἂν γενόμενον Οὐδέποτέ γ᾽ ᾤμην — hoc Grot.

449. D. B. σμύρναν εἰπὲ, μὴ μακράν. A. μηδὲ τοιοῦτ᾽ ἄλλο μηδέν; B. μὴ ἀλλὰ τοὔμπαλιν λέγε, vel λέγω.

450. B. init. Peſſumdat Jacobs. ad Anthol. T. XII. p. 348. ſed recte confert Sophocl. Plutarchi T. II. 1100. (Lex. Soph. v. πάππος.) Arnaldum Lect. Gr. p. 33.

Ib. E. Antiphanes, 18. Malim, ἦν, οὐκ ἦν ὁ λόγος, πρὸς δ᾽ αὐτὰς, πολλὰ λαλούσαις. Irrepſiſſe αὐταῖς puto ex vicinis. Vide an ſuperiora, v. 7. ἔστι τις ὃς τὰ μὲν ὄντα διδοὺς, explicari poſſint per Priapeia Scalig. pp. 62—3. ut puer quidam ſeſe proſtituerit aenigmatum diſcendorum gratia.

Ib. F. Antiphanes, 4. Verte, *Aliis autem, quamvis praeſentibus, non licet audire.* Poſſis, τοῖς δ' αὖ παρεοῦσιν ἀκούειν Οὐκ ἔστιν. Vel, οὐδὲ παροῦσιν — ἔξ.

453. E. 6. *Sophocles a Callia didicit* διελεῖν τὸ ποίημα τῷ μέτρῳ, etc. Qu. πνεῦμα vel ῥῆμα. De eliſione in fine verſus loquitur Athenaeus, vel potius Clearchus.

Ib. F. Callias. Perſonas diſtingue:

A. ἄλφα μόνον ——————————
μόνον λέγειν χρή; ΧΟΡ. καὶ τρίτον μόνον γ' ἐρεῖς.
A. ἦτ' ἄρα φήσω. ΧΟΡ. τό τε τέταρτον αὖ μόνον
ἰ. π. οὖ, τό θ' ἕκτον ὖ λέγε (vel, μόνον λέγειν)
μόνον. τὸ λοίσθιον δέ σοι φανῶ τὸ ὦ.

454. A. 5. etc. An huc facit Phot. v. ψό?

455. F. init. λινοσάρκους. Et de caſeo ineptum.

Ibid. Anaxandrides. Lege et diſtingue.

Τιμόθεος ἔφη ποτ', ἄνδρες, τὴν χύτραν, οἶμαι, λέγων.
p. 329. (οἶμαι, Ariſtophanica.) Qu. an, ἐν περικτίτοισι γαῖς? γαῖ plurale alicubi notavi, e Strabone ni fallor.

456. E. F. Simonides. Imo neſcio an τὸ τέττιγος ἄεθλον fuerit ἡ δρόσος, i. e. τὸν οὐκ ἐθέλοντα ὑδρευσόμενον παραγενέσθαι.

457. C. ſupplendum, φιάλην (ἁλσὶν) κεκερασμένην? vide 458. F. (vel ἅλμῃ)

Ib. E. fin. ὅσα ἀπὸ — ἔχεται. Omitti ſolet praepoſitio. An, ὅσαπερ?

459. A. Antiphanes, 5. Recte τοῦτον. vide Demoſthenica, Philipp. p. 49. V. 6. εἰ ἔξοιδά τιΝτι δύν. MS. Lege, εἰ ξύνοιδά τι, Ἢ τί δύναται τὸ ῥηθέν; B. ἔξω — ταχέως. A. ποῖον; Tum ut Schw. niſi quod v. 10. ſervandum περιφέρειν, *to put round.* V. 7. verte, *Is this a riddle, or what is it?*

De totius loci ſenſu miſere caecutiunt interpretes. κρέμασθαι eſt, *ſuſpendi per collum.* Vide Ariſtoph. Ran. 122. (Nub. 868. Veſp. 297. Ariſtophon Athen. IV. 161. ult.) Antiochus Athen. XII. 547. B. Etymol. v. κρήμνη p. 537. (Non quod ita ſemper ſignificat: Ran. 632. Theſm. 1121. (Plut. 312.) Pollux II. 41. III. 79.) Hinc jocus, XIII. 585. F. Quare coronae κρέμανται? Quia ψυχαγωγοῦσι. *Becauſe they* ENCHANT *people;* vel, *raiſe ſpirits.* Vide Ariſtoph. Av. 1554. Athen. XIII. 595. ult.

Deinde in ἐνέχυρον, v. 12. latet neſcio quis jocus: vide an ambigue, ut nos, *pledge.* Ceterum vide an aliquid lucis eliciendum e Menandro Athen. VI. 223.

fin. (ubi qu. an delendum οὐκ.) Hermipp. XI. 478. C. apud Porſon. ad Plut. 451. Gnathaenii jocus XIII. 585. B.

In Librum XI.

P. 463. C. D. Lege, partim cum VV. DD.

———— οὐδὲ εἷς ἂν εὐλόγως
ἡμῖν φθονῆσαι νοῦν ἔχων, οἳ τῶν πέλας
οὐδὲν ἀδικοῦμεν οὐδέν. ἆρ' οὐκ οἶσθ' (vel ἆρά γ'.)

Tum χαρίεν διατριβῆς Grot. quod notare neglexit Schw. p. 330. Sed ſtare poteſt vulgata: *Scin' illud, quod ludi jocique cauſa dictum eſt vita, merum eſſe nomen?* Confer Eurip. Fragm. Incert. (Plutarchi T. II. p. 120. A.)

Deinde D. 5. lege φήσει, et forſan, ἔχοιμ' ἂν σοι φράσαι, Ἔγνωκα δ' οὖν —

464. init. Anaxandrides: ———— παρεσκευασμένοι
πίνειν τρόπον ἐστὲ νυνί; λέγετε *). B. τίνα τρόπον [1]
ἡμεῖς; τοιοῦτον οἷον ἂν καὶ σοὶ δοκῇ.
A. βούλεσθε δήπου τὸν ἐπιδέξι'. B. ὦ πάτερ,
τί φής [2]; ἐπὶ τῷ πίνοντι τὸν ἐπιδέξια
λέγεις [3]; Ἄπολλον, —

In his partim conſentit Jacobs.

1. Delevi πίνειν. (Quaere an recte τίνα pro ὅντινα. Vide Ariſtophanica ad Nub. 664.) 2. 3. λέγειν bis vulgo. Poſſis etiam, B. βούλεσθε — Λέγειν; A. ἐπὶ τῷ π.

Ceterum omnino confer VIII. 358. E. et me ibi.

Ib. D. Chryſippus, ab Horatio verſus, Sat. II. 3.

781. D. (poſt 466. E. Supplem. in Schw. p. 211. vel Caſ. Anim. p. 781. D.) τῷ κληθέντι] τῷ κριθέντι ἀρίστῳ. Paullo poſt, ἐλευθέριον δὲ φησὶ ex ſenariis contracta videntur.

782. A. = 214. Anacreon. ὡς μὴ πρὸς — Malim ὡς ἂν.

783. E. = 221. Amipſias. Lege et diſtingue,

———— A. αὔλει μοι μέλος,
σὺ δ' ᾆδε πρὸς τήνδ'. (ſcil. τὴν αὐλητρίδα.) ἐκπίομαι δ'
ἐγὼ τέως.
B. αὔλει σύ· καὶ σὺ (ita Jacobs.) τὴν ἅ. λάμβανε.

Deinde pergit cantare B. οὐ χρή, etc. ut recte Schw.

467. C. Eubulus. Vide an, μισῶ κάκιστα. vide Ran. 1504. deinde lege, ἀτὰρ ᾧ γ' — cetera ut Porſonus. Senſum exple, ταῦτα φιλῶ, vel τοιοῦτον δός.

*) Exſcripſit Dobraeus, παρεσκευασμένοι | π. τ. ε. ν. λέγετε — nihil notans de quarto pede. J. S.

468. B. Antimachus, pen. Lege, ἐν σχερῷ ἑστηῶσι. nulla fere mutatione. Sic Jacobs.

p. 331. Ib. C. Ion. Πελίου μέγ' ἆθλον. Lege μέν.

471. A. Theopompus, 7. ξύνδουλον· οὑτοσὶ καλῶ Σπινθὴρ. Θ. τάλαν, (Jacobs.) πειρᾷς με. Σ. ναὶ — Vel, οὑτωσὶ καλῶς. Θ. Σπινθὴρ τάλαν, — Ultima recte Schw. Spinther coquus, Anthol. Palat. Jacobs. VI. 306, 9. mimi nomen apud Quinctilian. et Plinium.

πειρῶν λαθεῖν recte MS. in Theophr. IV. p. 20, 3. Needh. Recte exponit Schneiderus p. 103.

Ultima forſan legenda, ποιοῦσα δὲ πρῶτον ὁπόσον ἄν σοι θυμὸς ᾖ, Ἐμοὶ παράδος.

Ib. D. καθαρώτατον] καθαρώτερον MS. A. Moeris et Mag. in Θηρικ. Bentleius Phalar. p. 119. qui ſenſum loci non vidit. Dicit paraſitus, *Adeo diligenter omnia abſumebam, ut fictilia redderem puriora quam*, etc. Ludit in ἐργάζεσθαι, ut Crates Stob. CXV. Gesn. p. 591, 52 = CXVII. 483. Grot.

Ibid. Id. Aleator. 2. παρὰ] Qu. πάνυ. Sed πάνυ qu. an participiis jungatur.

Ib. E. Araros, 1. Male haec tractavit Lobeck. ad Aj. p. 345. Seneca Hippol. 1169.

——— membra quis faevus Sinis,
Aut quis Procruſtes ſparſit, aut quis Creſſius
Daedalea vaſto claultra mugitu replens
Taurus biformis, ore cornigero ſerox,
Divulſit?

ποῖος Κιθαιρὼν Oed. T. 421.

472. E. ΙΣΘΜΙΟΝ ipſius Athenaei errorem eſſe puto, (qu. an antiqui interpolatoris), pro ΗΘΜΟΝ, (de quo p. 501. E. et Schw. ad 480. B) vel ΗΘΑΝΙΟΝ. p. 470. D. ῥυσις et χρυσις p. 496. F. ψαγδας et σαγδας XV. 690. E. 691. C.

Ib. F. Epigenes. Collato Schweigh. lege,

——— ἔστι γὰρ κρουνεῖα; || ναί.
|| λουτῆρί. ἀλλὰ ———
——— || Βασιλέως υἱόν τινα
λέγεις ἀφῖχθαι; || δηλαδή, Πιξ.

p. 332. Ibid. ult. Hedylus, 1. καὶ γάρ τι ſemel delendum: quid ſubſtituendum, alia quaeſtio.

473. A. Hedylus: Πασισωκλῆς] Lege, πάλι Σωκλῆς. Deinde qu. an οἴχεται valet, *vino ſuccumbit*, ut nos, *gone*. Sic ἀπώλεσε ναύτην.

Ib. D. Amipſias. Lege ἡ Μανία. Sed vide X. 431. E. (imo 430. E. F.)

Ib. F. ult. ἄγωμεν] Vide an legendum ἀνάγωμεν. Certe ad res nauticas hic alludi videtur. An πέλαγος pro πάλιν?

474. B. Phrynichus. (Vide Porſon. Advſſ. p. 127.) Pro τῆς, ἑκάστης Grotefend. et alia mutat. An legendum,

——— ἂν οἴκοι σωφρόνως Χαιρέστρατος
πένθ' ἑκάστης ἡμέρας ἂν εἵλκεν ———

Neſcio an jocus hic lateat in κεραμεύειν. In Agathoclis dicto p. 446. A. per κεραμεύειν intelligo *machinari*. Vide Ariſtoph. Av. 1537. (hanc enim lectionem potiorem puto.) Adde Eccleſ. 253.

Ibid. Nicoſtratus, 3. Lege περανῶ. Ita Jacobs. Demoſth. Phil. I. 47, 27. Ariſt. Ran. 1201. 1316. Athen. XI. 503. E. notae ad XIV. 622. B. Deinde v. 4. τι κεκεραμευμένον, niſi delendus verſus.

Ib. fin. Vertit Macrobius V. 21. *Aſclepiades — ait — navalis veli partem inferiorem* πτέρναν, etc. Legebat iſte ἱστίου pro ἱστοῦ.

475. A. 1. Vide an legendum ἄνωθεν, νευούσας —

Ib. E. Antimachus: κήρυκας δ' ἄρα τοῖσι Φ.

476. A. 1. τοὺς πρώτους] An excidit ἀνθρώπους?

Ib. B. καλοῦσι γοῦν ἔνιοι οὕτω (vel forſan τοῦτο) τὰ ῥυτά. Vide p. 497. B.

477. A. Forſan, τοῦτο γάρ, φησί, λ. ἑ. σ'. ἀγρ. ἔνθα προσήκει μάλιστα τὸ κισσύβιον, ut τὸ ξύλ. ποτήριον primum irrepſerint e ſequentibus, deinde κισσύβιον in margine pro emendatione poſitum in alienam ſedem migrarit. Dicet igitur Neoptolemus, Ciſſybium deſcribi, etſi non nominari in Euripidis loco.

Ib. F. ult. Qu. ὄρνις ἔχων καὶ γρῦπας. Vide Ariſtoph. p. 333. Ran. 968. ut *Perſae* e ſeqq. venerint. Deinde ψυκτηρίδιον, vel transpone, καὶ κυμβίον καὶ κόνδυ καὶ ψυκτῆρα, ut deſit ſyllaba in fine.

478. A. Pancrates: ἐν πρώτῳ Κογχορηΐδος] Quum de Aegypto ſermo ſit, an Βογχορηΐδος? (κ μ)

479. D. Recte, ut puto, ed. Caſ. εὐδειπνίας, ut ὑγιείας, etc. *A good appetite.* Vide IV. 149. B.

480. C. 1. κυλικηγορεῖν. Vide p. 461. E. 6.

Ibid. Pindarus, 1. Qu. ἄχημ' —

Ib. F. Hipponactis grammatici mentionem nemo, ut videtur, fecit. An legendum Ἑρμώναξ?

481. A. B. Pherecrates: Φάρυγα. B. δῶ σοι π. (N. B. δώσων p. 480. B.)

A. γλισχρόν γε μοῦστι τὸ σι.
B. ἀλλ' ἢ λάβω σοι τὴν κοτυλίσκην; —
ut fere Caſ. κυρι e margine ex v. l. κυρίσκην.

Ib. F. Anaxandrides: μεστ.] μέστ' ἔστιν optime Scaliger Euripidi reſtituit Cycl. 637. pro μέτεστιν.

481—2. Alexis: τά τε κυμβία
ἆρ' ἦν πρ. ——— παρθένων;
B. νὴ τὸν Δί', ἦν γὰρ. A. ὦ τάλ. ἐγὼ κακῶν.

482. C. An poëtam reſpici recte neget Antiochus, neſcio; ſed ob quid male audiebat iſte Euripides, explicandum puto ex Ariſtoph. Eq. 1286. ubi me vide.

Ib. D. Anaxandrides: τὸν χόα Αὐτῷ σὺ, Κῶμε? An deus aut daemon aliquis apud veteres audierit Comus, non vacat quaerere. Sed potuit induci ut perſona allegorica.

483. E. 6. ἐγὼ γὰρ ἂν — πίοιμι manifeſto legendum. Ceterum collum erat reflectendum, ob cothonis ἄμβωνας. Vide C. 1.

484. B. 6. περιχεάμενος] παραχύται XII. 518. C. παραχέων XV. 665. B.

Ib. D. In Menandri loco prorſus ceſpito. Qu. tamen an πώματ' εὐπρόσωπα.

p.334. Ib. E. Hipparchus: ὁ λαβρ. — ὄρνις; B. Ἡράκλ. *Prodigii inſtar* Schw. Imo, *an avis eſt?* Plane idem jocus in loco proximo Diphili; Antiphane, 500. F. 3. Ariſtoph. Nub. 1289. *forſan* Philemon. XIII. 590. A.

Ibid. Diphilus: ——— λαβρώνιος.
B. ἀνδραπόδι' ἨΔΗ ταῦθ', ὁρᾷς; A. ἥκιστά γε,
ἐκπωμ. δ' ὀνόματα. B. πρὸς τῆς Ἑστίας;
A. ὁ λαβρώνιος χρυσοῦς δὲ — i. e. ὁ δὲ λαβρ.

485. B. Philyllius:

——— πάντα γὰρ ἦν
μέστ' ἀνδρῶν καὶ μειρακίων
πινόντων, ἅμα δ' ἄλλα
γρᾳδί' ἦν μεγάλαισιν οἴ-
νου χαίροντα λεπάσταις.

V. 2. Egregie Jacobs. p. 262. 3—4. Vel, ὁμοῦ (vel ὅμαδος) δὲ λάλων γρᾳδίων.

Ib. C. Theopompus: κέρμα Φ. διαδοὺς, *diſtribuens*.

Ib. D. Pherecrates. Si cum Toupio mavis ὅστις ἂν, legendum erit χαρυβδιεῖ. Sed potius exiſtimo λαψάμενος μεστὴν ἐχ. eſſe initium hexametri.

487. E. XV. 666. F. Vide an legendum, ἐγὼ διδάξω (vel 'πιδείξω.) καθ' ὃς ἂν — Tum diſtingue, B. πλ. ποίαν; A. τοῦτο — μικρόν. B. τὸ πιν. λέγεις; A. —

490. B. ὡς πολλοί] Lege, ὥς οἱ π. ut D. 1.
491. E. fin. ἀναστάσεως] Qu. ἀνατάσεως.
494. E. Eubulus. Verte, (In eo erat quidam, ut) *publice ebiberet certam menſuram utriusque* (vini et aceti) *ſeorſim: at jurejurando interpoſito hoc refugiebat vinum, dicens ſe non eſſe vinum*, etc. Lege αὐτὸ μᾶλλον cum Corayio, et ὄξος αὐτὸς — niſi mavis αὐτὸν et αὐτό. Senſum ultimorum vidit Villebrunius. Potuiſſent Corayius et Schw. ὅτι ὁ μὲν οἶνος ὄξος εἴη γν. — οἶνος — Sed illud verum.
497. A. Epinicus, 3. κρουνιζόμενον[1]. B. ἀμφότερα δ' οἴων[2]. p. 335.
*) A. ἔστι δ' ἐλέφας, A. ἐλέφαντα περιάγει[3]; B. ῥυτὸν χωροῦν δύο χόας, οἷον οὐδ' ἂν[4] ἐκπίοι ἐλέφας. A. ἐγὼ τοῦτ' ἐκπέπωκα πολλάκις.
1. Verte, *ſalientem liquorem ore excipiendo.* 2. *I will bet.* Sed qu. an Γ. loquatur. vide mox B. 8. 3. *Does our hoſt lead elephants about?* 4. Sed qu. an divelli poſſint οὐδ' ἂν et ἐλέφας.
Deinde, περὶ δὲ τοῦ τρίτου λέγων φησὶν,
498. C. Anaximander. αὐτῷ καὶ πάλιν delenda, ut ex ΑΠΟΠΛΕΙ nata. Diſtingue, ὃν εἵλετο, (τὸν δὲ σκ. — Πτερέλεῳ) τοῦτον ἔχων ἀπέπλωσεν. hoc Ald.
499. F. Senſus: Σκύφος *derivatur a* σκαφίς, *niſi forte a* Σκύθης, *unde et* σκυθίζω: *quanquam ſcio Hieronymum hoc a* σκύφος, *non a* Σκύθης *derivaſſe.*
500. E Antiphanes. Lege, τῷ σατραποπλούτῳ. Vide ad VI. 264. A.
Ib. F. Antiphanes, ult. Malim, ὅσοι προγάστορες. *Cadi ventricoſi vocantur gauli.* Diſtingue autem, B. πλοῖα; A. τοὺς κ.
Ibid. Rhinthon: ἐν ὑστιακῷ τε καθαρὸν ἐλατῆρ' ἀλφίτων ἀπεῤῥόφεις.
Certe duae lectiones ſimul textum occupant.
502. B. (Caſ. Anim. 820, 4.) Alexis: κοινῇ κύλικα προπίομαι. — τήνδε v. praec. eſt *ecce.*
Ib. E. In Menandri loco non mihi ſatisfacit Bentlei. §. 153. Quid ſi, προὔπινεν αὖ (vel ἂν) τοὺς ἀθλίους ἀπολλύων?
Ibid. Strattis, ult. Lege κοτύλη δ' — Senſus videtur eſſe, *Prae inopia menſuram ſui panis adeo contrahit, ut pro quoque choenice tantum cotylen ponat.* Vide 478. F.

---

*) Ita MS. Utrum conſulto an per errorem A bis praefixerit, vix ſcio. J. S.

Ib. F. Alexis, 2. ᾐσόνην] Senſus eſt, *Me audacter et cum magna oſtentatione intuli cauponae. I went into the inn with an air.* αἴθων eſt *audax*, non *niger*.

p. 336. 503. A. 4. Diſtingue, ὀνομάζουσιν. Τοὺς δὲ — ὄνομα, Εὐφ. Deinde, τὸ τεῦτλιον δὲ σεῦτλα Schw. „Sed vide IV. 170. E." SCHW. Voluit 169. E. Adde XIV. 621. E. ubi lege, ἐὰν δὲ σεῦτλον,

Ibid. Εὐφορίων. Legendum ſuſpicor Εὔφρων. De Euphorione vide Fabric. Harl. II. p. 804. Toup. Em. T. II. pp. 601, etc. In Cratetis Epigram. ibid. (Br. II. p. 3. Jacobs. II. p. 383.) certiſſime legendum, καὶ τὰ Φιλητᾶ Ἀτρεκέως ᾔδει. Et neſcio an hoc aliquis monuerit. — De Phileta Fabric. IV. 490. VI. 376. Ruhnken. Ep. Cr. ſupra ad IX. 382. E.

Euphorion ἐν τῷ Ἀπολλοδώρῳ, apud Harpocr. v. ὁ κατ. νόμος. qu. ἐν ἀπδιδ, i. e. ἀποδιδούσῃ: vel (ἤ, καὶ, ἤτοι, etc.) Ἀπολλόδωρος.

Ib. B. Antiphanes Ἱππ. Saltem legendum et diſtinguendum,

——————— B. τὸ μὲν ἐφίππιον
——————— ὁ δὲ καλὸς πῖλος, κάδος,
ψυκτὴρ, τί βούλει; πάντ', Ἀμαλθ. κ.

Sed de καλὸς ſubdubito. Ironice dici videtur.

—— Καρίνῃ. (Ita Schw.) Niſi deſit vox poſt οἴνου, transpone,

——————————— τρίποδα καὶ
οἴνου κάδον παραθέμενος ψυκτῆρά τε
μεθύσκεται.

Deinde qu. an,

——————————— ἔσται πότος
σφοδρότερος. οὔκουν εἶ Φράσων τις; οὐκ ἔτι
ἔξεστι, κυαθίζειν γὰρ ———————
τὸν δὲ κάδον ἔξω καὶ τὸ ποτήριον λαβὼν —

Ib. D. 2. Euripides. Qu. ΔΕΝΔΡ' ΈΝ φίλ. Sed haereo in ψυκτήρια adjectivo. Melius δένδρων.

Ib. E. Antiphanes, 2. Lege τις. ἔχε —

505. C. Ariſtoteles. Nil extricant Fabric. Harles. T. III. p. 69. Senſus eſſe videtur, *Igitur aut negemus ne-*
p. 337. *ceſſe eſt, Sophronis qui vocantur mimos, ſcriptos illos oratione ſoluta, eſſe imitationem ſermonis ope factam; aut ſi hoc concedamus, concedamus etiam, imitationem, etc. eſſe Alexameni dialogos.* Jungo οὐδὲ ἐμμέτρους cum Valckenaerio ad Theocr. pp. 194. 200. (qui male διαλόγους καὶ μιμήσεις), et ante τοὺς

Ἀλεξαμενοῦ repeto Φῶμεν. Hoc certe liquet, tum ex hoc loco tum ex Ariſt. Poët. p. 3. ed. Tyrwh. Sophronem et Alexamenum ad idem μιμήσεως genus referri. *Epopoeam* eſſe hoc genus, miror quomodo ſibi perſuaſerit Tyrwhittus. Locus de Poëtica p. 3. ita accipiendus: *Quod ſi ad eandem claſſem referre nolimus eos qui eodem imitationis inſtrumento utuntur, ne Sophronis quidem mimi, et Socratici dialogi, ad eandem claſſem referendi erunt.* Hoc non dicit quaſi vel hos vel illos ad poëſin, nedum ad epopoeam, referat; ſed ut ſuam de poëſi theoriam exemplis aliunde petitis, (ut alibi a pictura, muſica, etc.) illuſtret.

Deinde, quod imprimis notandum, πρώτους γραφέντας τῶν Σ. διαλόγων *fortaſſe* reddenda, *ſcriptos ante Socraticos dialogos*, ut πρῶτός μου in N. T. (Athen. XIV. 630. B. C.) Sed donec haec forma ex profanis ſcriptoribus defendatur, ſatius erit legere προτέρους. — Atque iſta conjeceram. Sed nunc puto Ariſtotelem ita vocare per prolepſin quandam Alexameni dialogos: non quaſi iſte Socraten introducat loquentem, quippe quem ſuſpicer Socrate antiquiorem fuiſſe (Laërt. III. 48.); ſed quia omnes dialogi, formae dramaticae, argumenti philoſophici, Socratici vocati ſunt.

Ib. E. ἤκουσε παρὰ Πλάτωνος] Σωκράτους Schw. Melius abeſſent duo verba. Sed neſcio an lib. III. aut V. hoc narret Athenaeus.

506. C. 2. εἰς Φῶς λέγεσθαι. Qu. an ἄγεσθαι.

Ibid. 7. Equidem ſuſpicor delenda eſſe iſta, ὅτι δὲ — εὐπρόσωπον, quanquam ne ſic quidem perſanatus locus.

Ib. D. 7. Potius ſuſpicor, τῆς Ἀριστείδου καὶ Μυρωνίδου. vel potius, τῆς Περικλέους καὶ M. ut in Epit. Περικλέους e margine alienum locum invaſerit, ut ὄζει pro p. 338. χέζει XIV. 646. F. niſi ſtatuas Περικλέους pro Σοφοκλέους mox reponendum. Sed omnia quae hic de libris Platonicis tradit noſter, merae tenebrae.

507. D. 1. κρατεῖν] κροτεῖν Coray. Vide an κράζειν. Vide Ariſtoph. Av. 24. κράζειν Jacobs. vero proxime.

508. D. τὰ κατὰ τὸν ἄνθρωπον, i. e. τἀνθρώπεια, ut recte Schw. Opponuntur iſtis, τὰ κατὰ Φύσιν, etc. ſupra C. Deinde ὅπερ ante οὐχ.

509. C. D. Ephippus, 1. ἔπειτ' ἀναστὰς (ita Jacobs.) εὔτροχος v. (vide R. P. Adv. p. 275.)

8. ———— πόδα τιθεὶς ὑποξύλῳ,
[εὖ δὲ περιδούμενος ἄρθρα]
κνήμης ἱμάντων —

πέδιλον ὑπόξυλον, *cothurnus* eſt *baſi lignea inſtructus.* Vide Schw. ad XII. 535. F. p. 454. *Subere* utebantur mulieres. XIII. 568. B.

σχῆμα, 11. Alciphron I. 34.

In Librum XII.

P. 510. D. κυδοιμὸς] Ariſtoph. Pac. 254.

511. D. τῶν νῦν] Lege τὸν νῦν, vel τὸν τῶν νῦν.

514. B. χρῆται δὲ αὐταῖς καὶ πολλάκις ὁ βασιλεὺς * * *concumbit.* Deinde ſequebatur aliquid de comitatu et apparatu regis, qui regia exire ſolebat διὰ τῆς — αὐλῆς.

516. D. E. F. Alexis. Initium mutilum. Vide ad X. 418. E. Tum, οὐκ Ἐδήδοκ' — πάνυ πολὺν corrupta: qu. πάνυ, καὶ ποικίλον, Ὅ γ' ἦν παραθῶ — Vel ποικίλον πάνυ — Tum *forſan*, αὐτῷ γε χαίρων.

B. ἄνθρωπε, ποίει λευκὰ, καὶ βλέπ' εἰς (τὸ πῦρ.) *Make your wool, as you call it, as white as you pleaſe; only mind your cooking, and don't prate.*

p. 339. A. ἐπὰν ἀπὸ τῶν κ. τάριχος ἰχθύων,
κρεῶν βατάνιον εὐθέως * *
δίπυρον π. ——————
πυὸν, μέλιτος ὀξύβαφον ἐπὶ ταγηνιῶν,

(vide Polluc. VI. 79. vel Athen. XIV. 646. E.)

τυροῦ τροφάλια χλωρὰ Κυθνίου π.
βοτρύδιον τι, χόριον, ἐν ποτηρίῳ
γλυκύν. τὸ ——————

B. ἄνθρωπ', ἐπίπαιζε, μόνον ἀπαλλάγηθί μου.
(τοὺς σοὺς δὲ) κανδαύλους λέγων καὶ χόρια καὶ
βατάνια πᾶσαν (ἀφανιεῖς) τὴν ἡδονήν.

πᾶσαν τὴν ἡδονὴν praecedentibus adjungit Aldina, etſi primum inſpicienti cui aliter videri poſſit.

517. E. Transpone, ἀλλὰ παρ' οἷς ἂν τύχωσι, καὶ προπ. οἷς ἂν βουλ. τῶν παρόντων. Poſſis, τύχωσι, καὶ τῶν παρόντων προπ. poſſis et aliter. Deinde ἀφροδισιάζηται eſt, Venerem *patitur*, non *exercet.*

519. fin. *Salubres eſſe* τοὺς ποταμούς. Manifeſto legendum τοὺς πότους. Vide 526. B. C.

520. D. E. ηαρις MS. Vide an legendum Νάρις, ὁ Νάρις.

524. F. Callias ſive Diocles. Si ſenarii ſunt, malim εἰπὸν ὅ τι — Vide Ariſtophanica ad Nub. 227.

524—5. In Hermippo videre videor metri veſtigia Ionici maj. Qu.

χαῖρ', ὦ διαπόντιον
στράτευμα. τί πράττομεν; (ut in proxime praecedenti Calliae loco.)

κόμη τε νεανικῇ
σφρίγει τε βραχιόνων.

Quae ſi vera ſunt, recte Aldus τὸν Ἄβυδον. Ἄβυδος XIII. 586. A. Ceterum κόμῃ, etc. explicanda ex Eurip. Fragm. 51. In μαλακῶς latet μάλα . . . ὡς. forſan μάλα καλῶς. Sed vide Xenoph. Hellenic. III. 4. 19.

Nempe ξεναγὸς quidam milites Aſiaticos, ſpecie egregios, re ignavos, contraxerat.

526. A. ult. ἀφροσύνας] Lego ἁβροσύνας. Vide mox D. 8. p. 340.

Ib. B. init. Ad aliquem ex auctoribus hic citatis reſpicere videtur Cicero Nonii (Rep. VI. p. 308. Maii.)

530. E. Phoenix, 4. οὐ δίζων ἐδίζ. MS. ἴσως Scal. unde patet ſuum *fortaſſe* habere Dalecampium. *And perhaps he never deſired it*, vertit Jer. Taylorus, *Holy Dying*, p. 10. in ſequentibus identidem errans. — Imo Dalecampium, non Phoenicem, vertit Mercurius ille Chriſtianus. Sed in ultimo verſu, σποδὸς δὲ πολλὴ, ex ipſa vi ſententiae poſuit, *a little heap of duſt*. Verte, *mere duſt*. Vide me ad Agam. 429.

540. C. 6. Recte Schw. *imbutae odoribus*; et confert 514. A. Ita Theocr. I. 129. ἐκ καρῶ σύριγγα, *cera compacta*.

542. E. fin. *perhibetur* Schw. Imo *male audiens apud Antipatrum*. Ariſtoph. Veſp. 504. Athen. XIII. 584. A. 4.

545. A. 1. φαιὸς χιτωνίσκος. Malim φανός.

549. C. ἴδιον ἐπιθυμῶ. *I wish to die in a peculiar way*.

551. C. Platonis comici locus de Cineſia, quem indicat Caſ. in Galeni L. VII. ad Hipp. Aphoriſm. eſt T. V. p. 322. ed. Baſ.

Ib. D. νοσώδης, *morboſus*, i e. *impudicus*. Br. ad Av. 1378.

552. A. B. Plato Rep. III. p. 404. A. B.

Ib. E. 4. Numeroſius ἐν ὀλίγαις ἡμέραις.

553. fin προϋπογράφειν] Forſan προσυπογρ. *et ſimul innuere*. Confer Epigr. apud Scalig. Catalect. p. 63. *Quam puero legem*.

In Librum XIII.

P. 558. C. Anaxilas, 14. ὥστ' (vel τοῖς τ') ἀπαλλαγεῖσι p. 341. ταύτης — *Si vetulam effugeris, in juvenculum incidis, duplex malum*. Deinde v. 25. ſi ſanum eſt σκίμπους, forſan transponendum,

εἶτά μοι σκίμπους γένοιτο, φησὶ, τετράπους, ἢ θρ.

Suſpicor e ſeqq. orta φησὶ την προς, (nam ita MSS.) et excidiſſe hemiſtichium; ut ſuerit fere,

ἡ μὲν οὖν ᾔτησε· τετράπους μοι γένοιτό τις θρόνος.
Nempe quum in utroque verſu Φησὶ caſu omiſiſſet ſcriba codicis, unde fluit is quo uſus eſt Aldus, et in poſteriore quidem verſu errorem ſuum animadvertiſſet, in margine poſuit εἶτα Φησὶ παιδίσκη δίπους, cum nota quadam (·/· puta vel s), cujus ſimilis alia poni debuit ſupra εἶτα in contextu. Sed quum nota non ſupra εἶτα παιδίσκη, ſed ſupra εἶτα τετράπους poſita eſſet, errorem errore auxit alius ſcriba, pro ſupplemento accipiens meram correctionem; quaſi loco prioris εἶτα ponendae eſſent quatuor voces.

Ib. F. 4. Recte explicat Caſ. Ineptit Jacobs.

559. C. Eubulus, 8. Diſtinguere malim μέντοι τις, ut τις ſit encliticum.

Ib. D. Antiphanes: σὺ τί λέγεις; i. e. *tu, quid dicis?* Imo *quid ais?* Quare transponendum ſuſpicor, τί σὺ λ. Sed vide Ariſtoph. Plut. 909.

561. C. Euripides, 5. τίμιος θεοῖς ἔσει. Imo ſenſus poſcit βροτοῖς vel θνητοῖς. Niſi forte θεῶν, de quo vide mea Addenda ad Porſoni Ariſtoph. p. 130.

562. C. Alexis, ult. ἐγγύς τ' εἰμί που τοῦ πράγματος. Vide Ariſtoph. Plut. 861. Propius ad literas σχήματος, vel χρήματος, (ΟΝΟΜ, CXHM, XPHM.) ſed πράγμ. verum.

Ib. E. ὁ ποιητὴς οὗτος] An delendum οὗτος? Sed nunc ſuſpicor iſta inde ab οὕτως ὁ Ἔρως ab Euripide derivata forſan e Med. 651. et vicinis.

p. 342. Ib. E. F. Chaeremonis eſſe *Traumatiam*, vix puto; neque multum eſſet haerendum, niſi locus II. 35. F. plane eſſet e comoedia ſumtus. An igitur Athenaeus, vel auctor unde haec ſumſit, Theophraſti verba male cepit; et quum ille e Chaeremone citaſſet οἶνος τῶν χρωμένων, etc. deinde ex aliis, forſan non nominatis, reliqua, putavit iſta quoque ut Chaeremonis citari? — In eodem Theophraſti loco forſan ſequebatur ῥῆσις de vino (Athen. II. 35. F.): ſane ea, quae ibi de vino dicuntur, facile ad amorem trahi poſſunt. — Interim conſtat ſive Athenaei ipſius, ſive alius, errore Chaeremoni tribui verba Euripidis.

In fragmento FORSAN εἰ δεῖ γε — εὖ πόρους — ἀλκιμωτάτους.

563. C. Amphis. Lege, τί Φῄς σύ; ταυτὶ — ὡραῖον Φιλῶν (Jacobs.) παρεὶς σώφρων τ' ἀλ.

Ib. E. παιδοπῖπαι ὄντες eſt interlocutoris, non Hermiae.

Ib. F. ἐπιδεικνύντα] Vertunt Dal. et Schw. quaſi ἐπιδεικνύμενον. Verte, *Athenienſem quendam, qui jam grandem Dorum quendam oſtentabat.*

565. B. Alexis. Forſan, ——— ἐὰν vel ὅταν
τῶν πιττοκοπουμένων τιν' ἢ ξηρουμένων
τούτων ὁρᾷς, νόμιζε πάσχειν θάτερον.

Non diffiteor τούτων me malle cum θάτερον jungere, ſi per metrum liceret. In vulgatis displicet τι θάτερον, et ἔχειν ſine κακὸν poſitum. Deinde cum Jacobſio in στρατεύειν latere [*puto*] verbum = πασχητιᾷν. — νόμιζε, ut 572. C.

566. E. Lege, „ταυτὶ καὶ τολμᾷς σὺ λέγειν," οὐ, „ῥοδοδάκτυλος οὖσα," κατὰ τὸν Κρατῖνον, ἀλλὰ „βολίτινον — Haec ex Ariſtoph. Ran. 297. Priora, quae faciunt hexametrum, ex Cratino. De οὐ iſto vide Addend. ad Plut. 555. [*Porſoni Ariſtoph.* p. (106.)]

567. F. Timocles. Ridetur tragici cujusdam (Aeſchyli, ut puto; vide Eumen. 46, etc.) deſcriptio Oreſtis in templo Delphico inter dormientes Furias ſedentis. Hinc autem patet fabulae argumentum verſatum eſſe in comparandis per parodiam Oreſte et Autocleida. p. 343.

568. B. Alexis, 12. ἔχει; Τιτθί' ἐστ' αὐταῖσι Jacobs. Quare adjuncta Sylburgii emendatione, forſan nil quaerendum ultra:

——————— κοιλίαν ἁδρὰν ἔχει;
τιτθί' ἐστ' αὐταῖσι τούτων ὧν ἔχουσ' οἱ κωμικοί.
ὀρθὰ προστιθεῖσα ταῦτα, ΤΟΥΝΔΥΤΟΝ τ. κ.
ὥσπερεὶ κ. τ. εἰς τὸ πρ. ἀπήγαγεν.

Venter adducitur, ita ut ſuperne tumeat; quo mammoſa videatur.

Ib. D. 27. Si iſta ſunt Alexidis, facile potes,
τὰς μὲν ὄψεις διὰ τοιούτων σκευοποιοῦσιν τεχνῶν.

Ib. E. init. Forſan, πατρός σου πολλά σε —

Ibid. 5. Bellum epitheton ſcorti, Φειδωλούς. Lege Φιλῳδούς. Nempe αὐλητρίδας intelligit, (non πεζὰς ἑταίρας. Vide Porſon. Advſſ.)

Ib. E. F. Loca ex Pannychide et Nannio manifeſto ex Euripide adumbrata.

569. B. Xenarchus, 3. Cogitabam, ὡς οὐ παρουσῶν. Sed ὥσπερ, vel παρούσας, oporteret, ni fallor.

Ibid. 11. κάτωθεν εἰσδῦναι to creep in at the kitchen-window (vel, *cellar-window.*) Deinde lege αὐταὶ βιάζ. Deinde, 18. qu. an, ἃς δ' οὐκ ἰδεῖν ἐστ', οὐδ' ὁρῶντ' ἤδη σαφῶς. Sed ἰδεῖν potius eſt *aſpicere*, ὁρᾷν

videre. Quare in promptu eſſet, οὔτ' ἰδεῖν ἐστ', οὔτ' ἰδόνθ' ὁρᾷν σαφῶς. Sed, niſi fallor, temporum ratio repugnat.

Vide Sophocl. Stobaei p. 52, 32. (Fr. Inc. 10, 2.) Butler. ad Aesch. Prom. 446.

Ib. E. Philemon, 2. σὲ γὰρ — πρ. βροτῶν parentheſi include, et junge εὗρες πρᾶγμα.

Ib. 8. Non perſuadet Bentleius verum eſſe τοι. An που? (jungendo ſcil. πριάμενόν που.) Neque magis placet Bentleii ἐστυκότως, v. 12. Morbi cujusdam nomen, forſan σπασμὸς vel τέτανος, ut apud Ariſtoph. Lyſiſtr.
p. 344. 845. hic latere videtur. An, τυγχάνεις ἔχων· ἴσως Σπασμός τις ἔλαβεν; — Vide Horat. Serm. I. 2. 33. 116. qui in iſta Satira hinc profecit.

570. A. Malim, παρασημαίνεται ὅτι Περικλῆς — θεραπαίνας ὑπὸ Μεγαρέων τὸ δεινὸν ἀνεῤῥίπισε, [λέγων τὸν Πελ. πόλεμον.] ubi ultima omnino delenda. Qu. an τὸ δεινὸν ex Ariſtoph. Pac. habuerit?

Quod ad verba in MS. A. addita, fac ſcriptum, θεραπαίνας [s]ὑπὸ μεγαρέων ἀνεῤῥίπισε [s]ὑπὸ μ. τὸ δεινὸν Per ſe intelligitur erroris progreſſus.

Ib. C. Epicrates, 11. Malim, ὁπότ' ἔτ' ἦν, [*Meinek.*] vel, ὁπότ' ἦν ἔτι, vel demum, ὅτε ποτ' ἦν.

Ib. E. Anaxandrides, 4. Malim,

— ἤνθει καὶ Λαγίσκη. καὶ τότε (vel, τότ' ἦν Ἡ)
ἦν Θεολύτη μάλ' εὐ. καὶ καλή.
ὑπέφαιν' ἐσομένη δ' Ὤκιμον λαμπρὰ πάνυ.

ΔΕ ita poſitum, Porſ. Advſſ. p. 77. Alexis XIII. 574. C. 581. D. ibid. E. XIV. 642. D. (622. A. 3.) XV. 678. E. me ibi. IX. 404. D. me ibi. ibid. E. VI. 224. F. VII. 294. C ult. Menander Stob. Gr. CXVII. p. 479. = 254. Cleric.

572. C. Ephippus. Puto, ὅταν" γὰρ „τις ὢν νέος — ut γὰρ ſit Athenaei. Vide ad 40. C. 1.

574. B. init. λέξοντι ὑμοὶ δεσπόται.

576. D. Quidquid dicat Schneiderus, Xenophontis nomen hic latere puto cum Schw. An, συστρατευομένην, ὡς Ξενοφῶν φησιν· ἣν * * φησὶ, vel ἣν φασὶ — ut Xenophon tantum citetur in iſtis, τὴν Φωκαΐδα — γενομένην.

577. F. init. νάρδον — εὐχερῆ. Ita MS. Qu. *parabilis, vilis?* An legendum εὐτελῆ?

578. C. Macho, 6. Lege κωλύσει. Senſus forſan eſt, *Pari jure ipſae artium nutrices Athenae barbaro quodam cognomine donari poſſent.*

Ib. D. Macho, 14. ὅπου δὲ περὶ γυναικὸς, vel γυναικῶν. Vide Ariſtoph. Lyſiſtr. 858. Deinde in ἐπίῤῥημ', v. 21. latere ſuſpicor ἠρέμ' —

Ib. E. v. 26. Lege, ἐνουθετήθη τοῦτό πως — monita eſt a Diphilo, Gnathaenam προΐεσθαι. p. 345.

Ib. F. Macho, 2. Qu. ΣΥΝΗΝ αὐτηῖ —

579. B. v. 22. Suſpicor conſtructionem eſſe ἐπικροῦσαι εἰς δασύποδα, ut 580. F. 2. ἀνισταμένης, qu., an *mictum exire?*

Ib. C. v. 31. Collato Jacobs. malim, ἐμέμψατ' αὐτὴν, vel αὐτῇ.

580. C. v. 45. Qu. αὐτὴν ἐσιέναι?

Ib. D. v. 55. λοπάδας ἐνάλμους τ', εὖ ξ. (hoc cum Jacobs.)

Ib. E. v. 64. λιπαρὸν] Lege ῥυπαρόν. Vide ad IV. 135. B. 1.

Ib. F. Poſt νὴ τὼ θεὼ excidit verſus; *Debueram potius hunc vocare* * * (qu. μελάνουρον) *quam Adonin.* Neſcio an de Adonide piſce (vide VIII. 332. C. et Heſych. v. ἐξώκοιτος) cogitarit mulieroula.

Ibid. v. 72. Lege, πρὸς ἕω γενόμενον.

581. C. v. 14. εἶπεν δὲ, ναὶ, δὸς ὅσον ἂν ἐπιθυμῇς, π. (ΕΙΠΕΝΔΕΝΕΔΟϹ.) Sed melius, εἶπεν δ', ἐμοὶ δὸς —

582. A. B. Ridet tragici locum, ubi epitheta κοῖλον et Δωρικὸν Argis tribuebantur. Vide Oed. Col. 391. 1366. ed. Muſgr.

Ib. F. 2. Vide 583. D. XV. 679. D.

583. B. v. 45. ἀλλὰ κοτύλας τις ἐγχεάτω μοι τέτταρας
εἰς τὴν μεγάλην. ἔπειτεν ὁ β.

584. A. ἐμέ τε ὡσαύτως. Miror in his Jacobſium non ſuſpicatum latere ἀσωτίᾳ. Sed non nimis ſevere agendum cum Athenaeo, quum aliena verba contrahit. Verte, *You ruin them, and ſo do I, that's all.*

Ib. D. τοὺς Ἐπιγόνους εὐημερήκει. Nonne τοῖς -οις?

Ib. fin. Vide ad VIII. 347. C.

585. F. init. Vide ad X. 459. A.

587. D. Nicoſtratus. Lege,

——————————— ὁδοῦ
πρὸς Ἀ. ἐλθ. π. στρώματα
αὐτὴν κέλευε, φησὶ, καὶ παρ' Ὤκιμον
χαλκ.

588. E. ὀνειδιζόμενος ὑπὸ τινὸς οἰκέτου] Malim οἰκείου. *familiari.* p. 346.

591. E. F. Poſidippus, 1, 5. Lege πρό γ' ἡμῶν — εἰς Ἡλιαίαν ἦλθε. Formula forenſis, εἰσελθεῖν εἰς ὑμᾶς. — Ἡλιαία ſine articulo, ut Equit. 893.

592. B. fin. εἶχεν ἐρωμένην καὶ καλήν. Bella locutio, et Lyſia digna! An legendum παλλάκην?
Ib. C. fin. Parentheſi include, ὁ δ' ὑμῖν ἐπιτήδειος. *Pulchre convenit.*
593. B. [*Vide ſupra ad Ariſtoph. Plut.* 428.]
594. D. Μένανδρος] Vide Menandrum Clerici p. 234.
596. D. Poſidippus, 4. ὀρθρῖνων. Imo ῐ. Deinde ultimo verſu, ἔστ' ἂν ἔῃ (vel ἔῃς), et qu. στεγανή. Senſus eſt, *dum Naucratis perfugium navibus dabit.*
599. C. init. Φεύγων οὐδὲ μένων — Confer Oraculum apud Herodot. I. 55. Athen. XIV. 630. E. R. P. MSS.
Ib. E. Aeſchylus, 1. ἐν πλείοσιν, ſc. μάρτυσι. Prorſus ineptiunt Dal. et Schw.
600. E. Critias, 6. Reſpicit Cleobuli vel alius hexametrum apud Longin. §. 36. ἔστ' ἂν ὕδωρ τε ῥέῃ, καὶ δένδρεα μακρὰ τεθήλῃ.
606. B. 8. Vide Ariſtoph. Nub. 349.
Ib. E. καὶ παραστησάμενος, *et compos ejus factus:* ſed potius credo legendum παραιτησ. *quum impetraſſet.*
Ib. F. penult. Forſan ſenſus eſt, *Neque ab elephante divelli ſuſtinebat infans; neque elephas ſine dolore infantis conſpectu privari.* An legendum, οὔτε — αὐτό τε, εἰ μὴ —
607. A. Vel τοῦ καλάμου, vel ἐκ τῶν παρατ.
608. B. Chaeremon, 6. λευκὸν μελαίνῃ στέρνον ἀντηύγει σκιᾷ. Sed qu. de conſtructione.
8. ἄλλης πρ. recte MS. 12. ὑπνώμεναι δ' — 16. ἐκτριβεὶς ἀμάρακος.
Ceterum recte monet Schw. Chaeremonis eclogas eſſe transponendas.
p. 347. Mox D. ult. lege ἐκπεπλασμένου, E. 6. τὰ (λευκὰ) λειμώνων τ.
610. E. Alexis, ult. Pro ἔῤῥειν Φασὶν lege ἐῤῥίΦασιν.
611. B. init. ἐξαιτηθεὶς, *accuſatus*, Schw. Potius, *expoſcente Zenone.* Menagii locus eſt X. 4.
612. A. Pherecrates, 1. κᾆτα μυροπωλεῖν· τί παθόντ'; ἂν δὲ χρῇ, καθήμενον — 3. σὺν μειρακίοις? Sed potius, ξυνέδρ. τοῖς μειρ. λαλεῖν — *to prate in* — ut poſt ἡμέρας abrumpatur oratio.

IN LIBRUM XIV.

P. 615. F. Dionyſius, 4. Si de aliis conſtaret, facile poſſes, ὃν ἐντυχόντα, vel, deleto τοῦτον, ἐντυγχάνοντα. Vide me ad Plut.

616. A. 2. Delendum ſuſpicor αὐτός.
617. A. Teleſtes, 9. Forſan, ἅπερ παρθ. vel delendum γάρ.
Ib. B. Collatis VV. DD. vide an legendum,

Λυδὸν ὃς ἥρμοσε πρῶτος,
Δωρίδος ἀντίπαλον μούσης, νόμον αἴολον, ὀμφᾷ —

ut jungatur ἥρμοσε Λυδὸν νόμον, et ἀμφιπλ. αὔραν *flatum tibiae*, ὀμφᾷ *humanae voci.*
Ib. F. Pratinas, 16. Poſſis χὐπὸ τ. Sed potius dele θυπα e v. l. orta.
618. A. Ephippus, 1. An exſtat μειρακίδιον?
Ib. B. Antiphanes, 6. Qu. ἤδη τι κοινόν ἐστιν, οὐ χωρίς.
620. E. Ἰωνικὸς λόγος] Lege Ἰωνικολόγος.
621. E. De *Laconica* dialecto accipit Hemſt. ad Lucian. Jud. Voc. 8. p. 93.
622. E. ὁ Σόφων αὐτῷ μάγειρος] Mira ſtructura. Saltem debebat ὁ μάγειρος. — Σόφων 662. C.
623. A. Antiphanes, 8. Diſtingue, B. λέγεις μάγ. ζῶντα; A. πλ. 10. κεστρεὺς λεπισθεὶς σπασθεὶς vel πασθεὶς MS. A. Malim, λεπισθΕΙϹ, ἘΚΠΛΥΘΕΙϹ. Vide Caſ. deinde χρωσθεὶς ſervandum: *fried brown and turned in the pan.* Deinde qu. 11. πρὸς τέλος δρόμου (vel δρόμον) p. 348. περῶν, μέλος Ἠχεῖ — ῥανῶν, *ut conſpergat.* Nempe ſervus hero dicit, ſe aliunde paraſſe unde coenent οἱ τρεῖς, adoleſcens, amica, cui ſcil. nomen erat Bœotia, (ἡ ἔνδον οὖσα), et ipſe ſervus. Miratus adoleſcens eum alloquitur ut magum et incantatorem. — Partim bene, partim ſecus explicat Jacobs.
Ib. F. In Anaxila καινὸν ex ſuperioribus natum videtur.
625. C. fin. πλὴν χρυσὸς] Lege πλὴν ὁ χρ. et de metro vide Gaiſf. ad Heph. p. 357. Herm. Elem. Metr. 111. 16. 22. Ceterum in ſuperiore ſcazonte χρυσὸν accuſativum Atticum eſſe puto, qualis in εἰπὲ τὸν υἱὸν εἰ μεμάθηκεν, etc. — Vide an hic Pythermus memoretur ab Herodoto I. 152.
633. A. Λάκων ὁ τέττιξ. Malim conjunctim, Λακωνοτέττιξ.
634. E. Didymi ἀντεξηγήσεις πρὸς Ionem puto fuiſſe commentarium, in quo ipſius Ionis errores notabantur. Vide XI. 468. E.
Ib. F. Ion, 1. Qu. παλαιφάτων.
635. A. Theophilus. Verte, *Malum eſt hoc, canere filium*, etc. Minanti cuidam tormenta reſpondet ſervus, *Fruſtra torquebis; nil confitebimur.*
638. D. Suſpicor apud poëtam οὐκ ἂν praeceſſiſſe.
Ibid. v. 4. μεστός. Qu. an, *Quum ſatis cantaveris. When I have had enough of your muſic.*

Ib. E. Cratinus. Ad Ran. 4. de χολή. An legendum, Γνήσιππέ πω?

640. D. Sophilus. Pace Caſauboni, iſtud οὐχὶ vitioſum puto. Malim, οὗ Χίου δύο — ἐπίχει.

Ib. F. Philyllius. Lege, ἀμυγδάλαι (vel -λα) καὶ κάρ. In Archippi verbis lege, ἰτρίοις ἄλλοισί τ' ἐπιφορήμασι Γέμουσα.

642. A. 1. Hoc videre videor, legendum ἄν. A. ἄλλου δεῖ τινος; Ibid. Amphis, 1. Lege, collato Schw. βίον Ἀληλεμένον; B. ναί. A. τοῦτ' ἐκεῖν' ἐστὶν σαφῶς. De ναὶ III. 117.

p. 349. Ib. B. Anaxandrides, 4. Qu. οὕτω παρέζων, Χρυσίς, οὐκ (vel, Χρηστὲ, κοὐκ) ἔζων τότε.

Ib. C. 1. Clearchus, 2. Lege, χεῖροΝ. Ἡ παῖς, ἐπιτίθει —

Ib. E. Ephippus, 5. Forſan, εὖ τε κάνδρικῶς.

Ib. F. Alexis. Forſan, ἀρτέος Τράπεζ', ἀπονίψασθαι δ.

643. B. fin. Qu. σταιτινὸς —

Ib. D. Antiphanes, 2. Lege πρώτιστα. Deinde, 7. κισσόπλεκτα.

644. D. In Euangeli loco videtur colloqui ἀλαζὼν quidam cum coquo, cui extollit ſuam liberalitatem. V. 6. μόσχον ἔλαβες ad coquum dicuntur. 5. forſan,

τῶν μὲν οὖν ἐλαῶν ἄφ. πάνθ' ὅσ' ἂν βούλῃ γένη.

650. D. ὁ Χῖος (vel forſan ὁ Κεῖος) — ποεῖ. *Neſcis quo pacto Chii* (vel Cei) *amamalidas ſuas educent? How they grow their pears?* Vide indic. Demoſth. v. ποιεῖν. mox ad 658. B.

651. F. Melanippides. Diſtingue et lege: περὶ αὐτῶν τῶν Δαναΐδων. „οὐ γὰρ — Deinde qu. an, μορφᾶεν εἶδος· οὐδὲ τὰν δίαιταν γυναικείαν ἔχον. Deinde lege, ἀν' εὐήλι' ἄλσεα π. θήραις (hoc Porſon. Adv. p. 39.) φρένα τ. — ἀν' ἀνήλια ἄλσεα Jacobs. — ἄλσεα, *ſaltus* vel *rura.*

652. E. In Phoenicidae loco ridetur quidam peregrinus, qui προπύλαια edulium eſſe putat. Inde explica hiſtoriam de Indo rege, mox F. Vide et ad Acharn. 900.

654. B. Nicoſtratus. Malim, ταῦτ' ἄξι' ἦν, Τούρνιθ.

Ib. E. Antiphanes. Qu. σπάνιον ὂν τι χρ. et dele δ' [*poſt* πλείους.] ὡς verte cum Schw. *ex quo.*

Ib. F. Alexis: ——— (οὐκ ἂν) καταφαγεῖν
αὐτὸς τοσοῦτ' ἀργύριον εἶχον, οὐδ' ἂν εἰ
λαγὼς, μὰ τὴν γῆν κ. τ. κατήσθιον.

Vel potius,

κατ. αὐ. τοσοῦτον ἀργύριον οὐκ εἶχον ἄν,
Οὐδ' ἂν εἰ λαγὼς —

Certe ineptum eſt γάλα, et vel e margine pro λαγὼ vel ex ἌΝ corruptum.

655. A. Anaxandrides, 2. τοιούτους ἴδυο MS. A. τουτοισὶ δύ'

MS. Ep. Unde patet, quam acutus ſuerit Hermanus, qui p. 350. non viderit ſub his latere τοιουτουσί. Doctr. Metr. p. 136. Sed ne ſic quidem omnia plana. Neſcio an legendum, ut fere Corayus, τοσουτουὶ δύο. *Quum non pluris conſtarent duae ſtatuae.* Interim et hoc cogito; annon hic rideatur Euripides Electr. 388. ἀγάλματ' ἀγορᾶς, (confer πόλεως ἀγ. Autolyc. fr. 3.) et legendum ſit, ἐξὸν τοιουτουσὶ λαβεῖν Ἀγάλματ' ἀγορᾶς. *What a fool one muſt be to feed peacocks at home, when (for less money one can buy) fine ones like theſe, the pride of the whole market!* Confer Demoſth. Mid. 563, 7.— ἄγαλμ' ἀγορᾶς Metagenes Schol. Plat. Clark. (Gaisford. Catal. p. 73.)

656. B. Strattidis et Archippi loca vix expedio. κάπρου φλογίδες apud alterutrum delenda ſuſpicor.

Ib. F. Ἀντιφάνης] Neque Phyſiognomicon neque Protrepticon fuiſſe poteſt Antiphanis. Qu. Ἀντιφῶν? Sed haec valde turbata videntur.

658. B. In Philemone malim τοὺς πυρούς. De ποιεῖν vide ad 650. D.

Ib. F. antep. Vide ad Eurip. Bacch. 1283.

659. D. Lege,

B. ἐντὸς πυλῶν γὰρ ἂν μένων ἄδειπνος ἦν.
A. πότερ' οὖν ἀφεῖσαι; B. κατ' ἀγ.

A. *Num igitur manu miſſus es?* B. *Minime: emit me quidam eorum qui apud forum proſitentur.* Nempe quidam ruri degens hunc coquum apud forum iſto die conduxerat. Vide ad VII. 292. C.

661. B. Athenion, 30. Forſan, ejecto ἀκριβῶς, legendum,

ἐρίφιον ἐτακέρωσε πνικτὸν, διέλαβεν
περικομματίῳ, διεγίγγρασ' ὑποκρούσας γλυκεῖ,
ἰχθῦν παρεισεκύκλησεν, —

Vel diſtingue γλυκεῖ Ἰχθῦν, παρεισεκύκλησεν οὐχ ὁρ. Acute vidit Grotius γίγγρας hic latere. Vide Porſonum Advſſ. p. 94. fin. et confer Machonem VIII. 346. A. B. Damoxenum III. 102.

Ib. D. v. 45. ἄφες] Forſan ἀφεὶς, ut conſtructio ſit, παῦσαι p. 351. λέγων ὑπὲρ εὐσεβείας, ἀφεὶς ἐμὲ vel τὸν λόγον. Deinde,

A. ἥμαρτον. B ἀλλὰ δεῦρο σὺ ξυνείσιθι
ἐμοί.

Ib. F. Forſan, Σικελικός." Παραπλ. ὀσμὴν λέγει ἀμφοῖν (ὁ Κρατῖνος ſcil.) καὶ ὁ γλυκὺς Ἀντιφάνης —

662. A. B. Forſan,

τὰ τῶν ἀπόντων πάντα καθ' ἕκαστον κακά.
ἀντεργολαβοῦντες ἔλεγον, ὁ μὲν ὡς οὐκ ἔχοι
ῥῖνα κρ. πρ. τ. ὁ δ' ὅτιη στόμα —

Pro ἔνιά τε, 6. putabam ἀνεῖτο, ſed nunc diſplicet. In ult. τοῦ τε πυρὸς ἐλ.

Ib. C. Bato, 2. In MSS. notat [*Porſonus*], forſan huc reſpiciens, ἀναγράφειν et βασανίζειν jungi in Harpocr. et Suida, (v. βάσανος.)

Ib. D. 1. Σόφων] P. 622. E.

663. B. 1. τὰ μάλιστα. Latet vox a verbo μάσασθαι fluens.

In Librum XV.

P. 665. D. πόῤῥω πίνειν Plato Sympoſ. p. 377, 18. Bekk. = 176$\frac{2}{3}$ HSt.

Ib. E. penult. Verte, *hoc non eſſe e veteri inſtituto.*

666. D. Plato, 1. ἐγὼ Ἰὼν τὸ δ. σκευάσω. (De ἰὼν vide ad VI. 267. F.)

Ib. E. [ποίων φιλημάτων;] ἀγεννῶς οὐκ ἐῶ Παίζειν, τίθεμαι δὲ κοτταβεῖα. Haec omnia ſervi.

667. B. 5. Legendum videtur, „Ἀγκυλοῦντα“ γὰρ „δεῖ σφόδρα Τὴν χεῖρα πέμπειν εὐρύθμως τὸν κ.“ Supra XI. 479. E. non ſunt ipſa Dicaearchi verba, ſed eorum ſenſus verbis Hegeſandri. De γὰρ vide ad II. 40. C.

Ib. D. 1. Recte ſuſpicatur Schw. κότταβος meram eſſe v. l. vocis κόσσαβος. Malim, ἦν μὲν γὰρ αὐτῷ σκοπὸς ἀεὶ τοὐ-
p. 352. μὸν κάρα (hoc certiſſime VV. DD.) Quae ſequuntur, hoc forſan dicebant: *et pro κοτταβίῳ matula utebantur.* Vide I. 17. D. (ubi ὀστρακουμένη coaluit ex ὀστράκου et alio verbo quod non nunc reperio; forſan βολῇ — vide Lycophron. 778.) quod inepte Butlerus ad *Cabiros* refert p. 241. Verba videntur eſſe Ulyſſis, Eurymacho mortuo inſultantis, et ex eodem dramate unde fragmentum de cottabo. — Huc alludere videtur Tzetzes apud Butlerum p. 208. collato Athenaeo 17. F.

In ultimo verſu ἐμῶν latet, ut puto. Qu.

τοῖς δ' ἀγκυλητοῖς κοσσάβοις ἐπίσκοπα
ὅσσων ἐμῶν ἥβῶσα χεὶρ ἐφίετο

Ib. E. Transpone, πεσεῖν πλάστιγγα, πληγεῖσαν τῷ κοττάβῳ.

Ib. F. μὲν τῷ πόν.] An μέτωπον, i. e. χαλκέον κάρα, ſive Manem.

668. B. init. Lege, ὅ τι κάλλιστον, i. e. ὁπότε τι τῶν καλλίστων λάβοιεν. Loquitur Linus. Vide Alexin IV. 164. B. Vide ad I. 23. D. de Satyris.

672. E. init. Lege, ὅτι τισὶν τόνοις συνέβη περιειλ. De τόνος vide ad Lyſiſtr. 922.

678. E. Alexis. Forſan, οὑτοσὶ Σύκων ἔχει στέφ. κυλ. ἀλλὰ γὰρ — Vel transponendo οὗτος δ', ſervanda vulgata. Vide ad XIII. 570. E.

679. B. In monſtroſis iſtis, ὦ μάκαρ ἥτις, etc. vide an λεπτότατον περὶ et ἡδυπότατον περὶ ſint v. ll.

Ib. D. Eubulus, 1. „Scorti nomen, ut ſcimus e lib. XIII." CASAUBON. p. 960, 55. Recte; Nico verum nomen mulierculae. Vide XIII. 582. F. 583. D.

Ib. E. R. P. Advſſ. p. 145. ubi quae Viro magno exciderunt, ipſe repudiaverit neceſſe eſt. [*Vide ad Plut.* 361. *Ariſtophanica* p. 44. *col.* 1.] Poſſes etiam, πωλεῖν ἅπαντα. Praeclare idem [*Porſonus*] in Ariſtoph. Av. 1364. Br. — Ineptit Reiſig. p. 61. quaſi non poſſet, πότερον μυρτίνους Ἢ ᾽ρπυλλίνους.

686. fin. Virgil Georg. II. 464—5.

688. B. Anaxandrides, 2. ἐπιχαιρέκακον ὡς εἶ] Forſan, p. 353. -κόν πως εἶ.

Ib. C. Archilochus Hinc in Heſychio lege, Ἐσμυρισμέναι. Athenaei locus manifeſto mutilus. Senſus fuiſſe videtur, A diverſis formis μύρον et σμύρον fluxere μύῤῥα et σμύρνα. Vel potius, μύρον et σμύρον a μύῤῥα et σμύρνα.

689. F. Cephiſodorus, ult. Collato Corayo lege, λαικάσομ᾽ ἄρα. βάκχαριν; et verte, *potius quidvis patiar.* λαικάσει idem reſtituit IX. 383. A.

690. B. Achaeus. ψυκτ. πτεροῖς verte *flabello.* Vide Oreſt. 1427.

Ib. D. Pherecratis locum non intelligo: metrum reſarcire licet,

——————————— καὶ
ἐκέλευον (αὐτὸν) ἐγχέασθαι νῷν μύρον
βρένθειον, ἵνα τοῖς εἰσιοῦσιν ἐγχέῃ.

Ib. F. Strattis: Φέρεις αὐτῇ μύρον, Medeae verba ſunt ad famulum, vel potius unum ex ſuis liberis, quem ad novam ſponſam cum exitiali dono mittebat. Eurip. Med. 965.

691. B. Menander:

παιδάριον. (vel, παῖ, ΝΗ ΔΙ᾽) ἡδύ· πῶς γὰρ οὔ;

Vel, ——————————— μύρον,
παιδάριον. — ἡδύ· πῶς γὰρ οὐχί; νάρδινον.

Vel, ——————————— παιδίον,
νὴ τὸν Δί᾽ ἡδύ· πῶς γὰρ οὐχί; νάρδινον.

Ib. E. Alexis, 4. τὴν αὐτὴν manifeſto vitioſum, et ex ταυτὸν natum. An, τὴν ὀσμήν? *quod ad* —

Ib. F. v. 7. Ex Euripidis Telepho. Elmsl. Ach. 497. p. 125.

693. A. 1. Lege, Διὸς σὺ —

Ibid. 4. οὐδέν σ᾽ ὀνήσει Eurip. Androm. 161.

Ib. C. Eriphus, 1. ἐκπεπιῃ δεκας corruptum ex

ἐκπίη δὲ καὶ ‧/‧επ
i. e. ἐπεκπίει δὲ καὶ — Cetera non expedio.

p. 354. 694. D. 8. Lege cum VV. DD. εὐφροσύναις, ἀοιδαῖς κεχ. Leviter corruptum eſt ἄειδε ex ἀοιδᾶι, quae potior lectio videtur.

695. E. Κήδων. Diodor. XV. 34. [*Tum*] lege, ᾗ χρὴ τοῖς — δὴ forſan natum e v. l. δεῖ.

698. C. 2. Vide an ἐγγαστριχίμαιραν.

Ib. E. Hegemon, 9. ἀνδρῶν, *ſycophantarum*. Vide IX. 407. B.

699. B. 3. In ἐγχείησιν alludit ad ἐγχεῖν, *infundere.*

Ib. C. Alexander, penult. ὃς δὲ Βοιωτοῦ Schw. ex em. Jac. Qu. de ſenſu, qui eſſe poteſt, *ne minimum quidem.*

700. D. fin. Potius, τὸ στρ. λυχνεῖον, „σύνθετον," οὐ. ὀν.

Ib. E. init. Qu. A. τί δ' εἶχεν ἐν τῇ δεξιᾷ; B. λυχνίδιον. Niſi potius τι δεξιὸν delenda ſunt ut v. l. et legendum τῇ δεξιᾷ λ.

Ibid. Menander: μόνον πολὺ ποίει*)] μόνον, vide Alexin XII. 516. F. ποιῶ φλόγα Archedic. VII. 292. F.

INDEX.

ἀγαπητὸς, *vix unus.* XII. 477. IV. 146. E.

ἀγγεῖον, *bird-cage.* IX. 387. D. (five V. 201. B.)

αἶξ. εἰς αἶγας ἀγρίας, *wild-gooſe chace.* III. 83. A.

ἀναγραφὴ, *dramatic regiſter.* VIII. 336. E.

ἀνθίζεσθαι, *flaveſcere torrendo.* XIV. 655. F.

ἀντιστοιχία, *literarum permutatio.* XI. 501. B.

ἄνω. τἄνω κάτω. Menander Stob. XLII. p. 276. = 171. Nicolaus ibid. XIII. p. 148. 26. = 85. Vide Herodot. III. 3. Philemon. Stob. Grot. p. 403. Cleric. p. 354. forſan Ariſtoph. Lyſ. 710.

p. 555. ἀπογράφεσθαι = ἀναγρ. VI. 245. C. F. VII. 293. F. συναπογρ. V. 214. E. IX. 385. C.

ἀποδιδόναι, IX. 495. C. *reddere,* i. e. *interpretari,* XI. 487. C. Diverſe citata eadem loca apud Athenaeum III. 96. D.

δέλφακος ἠρινῆς. IX. 374. F. ὀπωρίνης. (Qu. ἐπιχύτους IV. 172. B. ἐγχύτους XIV. 644. D.)

δυνάμεις, *vires, properties,* IX. 378. A. *drugs,* Plutarch. II. p. 436. B. (Bekkeri Anecdota T. 1. ni fallor.) βρωτικαὶ καὶ συνουσ. *provocatives,* VIII. 335. E.

ἐπίγραμμα dialogi, *titulus:* XI. 506. E. Alexis IV. 164. C.

ἐπιῤῥαπίζειν, *a rap on the knuckles,* i. e. *a jobation:* Schw. IV. 168. F. vide v. 219. A. X. 422. D. XIII. 571. A.

*) Vide ſupra p. 271. ad Menandri locum. J. S.

ΓΑΡ, longe ab orationis initio: Alexis II. 60. A. 8. Idem IV. 164. B. VI, 237. E. I. 257. E. 8. VIII. 339. E. IX. 377. D. 6. 405. B. 3. X. 422. C. ſed ex em. XII. 516. F. 9. XIV. 633. F. 640. E. 642. D. 659. C. 660. F. XV. 679. E. Menander Cler. p. 40. 174. 210. fr. 46. e conj. Timocl. Stob. p. 616. = 509. et Ath. p. 223. ex MS. Athen.

γεγγαῖος ὄρνις, a game-cock. XIV. 655. C. (Ariſtoph. Av. 286.) Menander Stob. Grot. p. 443. = 248. Cler.

γῆρας, ſenium, i. e. *moroſeneſs.* IX. 374. B.

Grammaticis propriae voces:

ἀκούειν, XI. 494. D. IX. 383. A. Valck. Sch. N. T. II. p. 313.

ἄφωνα, φωνοῦντα. Eurip. Stob. p. 469. = 343.

γράφεται δὲ καί, XIV. 649. D. ſed forſan e marg. XV. 684. D.

ὀνομαστικὴ, συνήρηται, περισπαστέον, XIV. 644. A. B.

παράδοσις (medicorum), XV. 665. penult.

συλλαβὴ, Eurip. Stob. p. 469. = 343.

κάραβος, craw-fiſh; ἀστακὸς, lobſter. Ariſtot. H. A. IV. 2. p. 356.

καταισιμοῦν, X. 432. C. XIV. 622. F. (id eſt, *totum in αἴσιμα*, i. e. *portiones diſtribuere*), VIII. 365. E.

κατέχω δεδειπνηκὼς, memini. (Lycophron.) X. 420. B. et notas. Caſ. ad I. 5. E. et Schw. T. XIII. p. 391.

κρᾶσις, de *mero* vino, ut videtur. XV. 693. E.

κυαθίζειν, XI, 503. C. XIV. 634. B. ubi verterim, *haurire mare navibus demerſis, deinde in aërem ſublatis, ut cyatho vinum.* Omnino vide Diphilum Stobaei CII. p. 558. = 429.

κωβίδια, VII. 293. D. (III. 105. F. corrupt.)

Lectiones duae in textu, III. 109. C. 114. E. (IV. 130. D.?) Schw. ad VI. 269. D. 297. F. Vide me ad VII. 326. D.

λόγος, the idea or *notion.* XI. 490. E. 507. F. *ὁ περὶ β. λόγος*, XI. 496. C. 1.

λοπὰς, de pisce *aſſato.* VII. 288. F.

μέγας εἶ, a great man. 380. B. *μέγα μεγέθει*, II. 50. B. XII. 563. A. VIII. 347. fin. *μείζων*, 346. F.

μέτρον, i. e. *ἔπος.* VII. 313. ult.

μῆλα στρούθια, genus *Κυδωνίων.* III. 81. A. C. D. F. et Schw. *Περσικὰ, citria.* III. 83—5.

μητρόπολις malorum vinum. X. 443. D. Vide Diog. Laërt. VI. 50.

Olivae prandium, XII. 542. F. (Diog. Laërt. VI. 50.) XIV. 644. E.

οὕτως in citationibus, Schw. ad X. 445. F. 1. T. X. p. 487. X. 422. E. e MS. Schw. ad XIV. 651. F. de formula, *Φοίνικας τὸν κάρπον οὕτως ὀνομάζει.* XIV. 654. A. B. XV. 679. C. 700. E.

πατάξαι, *injicere*, etc. IV. 170. D. X. 446. A.
περίστασις, *pomp and circumſtance.* XII. 547. F.
πλάγια διὰ μήκους, *croſſwiſe at the two ends.*

p. 357. *πλὴν εἷς τις* apud . . . . . in *πλὴν εἴ τις* mutandum putabam: vide Ariſtophanica. Sed qu. ob Eurip. Stob. LII. p. 360, 6. = 205.

POCULA:

ἀγαθοῦ δαίμονος. XI. 486—7. XV. 675. B. 692. F.
Διὸς σωτῆρος. XI. 487. XV. 675. B.
μετάνιπτρον (vel *-ις*). X. 423. D. XI. 486-7. XV. 692-3.
ὀνομάζειν, *ἔπον.* *to give the toaſt.* Schw. IV. 162. C. vel potius Toup. Add. in Theocr. II. 151. *κυάθους τινὸς*, X. 423. C. 426. init. Plutarch. T. II. p. 454. E. Athen. XI. 502. B. (Horatius, *cyathos amici ſospitis.*) XIV. 640. D. E. VIII. 365. A.
σπονδὴ, XI. 486. F.
ὑγιείας, XI. 487. A.

Prima verba citationis repetita. IV. 161. D. E. VII. 280. init. IX. 405. E. F.

προάγεσθαι = *τιμᾶσθαι.* XI. 506. A.

Ptolemaei Corintho oriundi? 201. D.

στρατεύειν pro *-εσθαι*, vox ſuſpecta. XIII. 565. B.

συνήθεια, III. 121. F. 122. A. (Meus index in Schol. Ariſtophanis. Wyttenbach. ad Plutarch. p. 22. C.) IX. 373. A. 5. B. 4. C. 2. 408. B. C. *ἡ κοινὴ συνήθεια*, XI. 494. B.

τευθὶς, III. 106. C. ſed vide 96. B. 6. VII. 293. C. VIII. 340. D. (vide Hermann. Gr. p. 325. n. 411.) XIV. 622. F.

τυραννικὸς, *inſolent, overbearing.* XIII. 580. F. XI. 508. D. *τυραννὶς*, Lucian. Rhet. Proem.

ὑπόνοια, i. e. *allegory.* I. 19. E.

χλῖαρὸς, XIV. 646. E. bis. *χλιαρὸς* Nicander apud Maltby. Epich. XIV. 648. D. ut videtur.

p. 358. JACOBSII EMENDATIONES IN ATHENAEUM.

ERRAT de Idaeis Dactylis, p. 5. de *πόλεος*, 23. *νεῶν κατάλογον*, 25. *μικρὸν*, 102. *βιῷς ἔτι*, 106. *δοίδυκα*, 111.

P. 214. Quantillum erat in Etymologo corrigere, *μή μοι βαιῶν· κακὸς ἰχθύς*, etiam ſi non ita legeretur in eo ipſo loco Athenaei quem citas, VII. 288. A.